முகவுரை.

தமிழறிவும் மதிநிறைவுமார்ந்த அன்பர்களே!

ஆத்திசூடிப் புராணமாகிய கோபர்வதமாலை யென்னும் இந்நூலானது, பழனிபூபதி யென்பவருடைய புத்திரராகிய ஆறுமுக பாவலரால், கோபர்வதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆதிசக்தீசநாதர்பேரில் ஸ்தோத்திரமாக, ஆத்திசூடி நீதிசூத்திரக் கருத்துக்களையும், அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் முதலிய சிவனடியார் சரித்திரங்களையும் சேர்த்து, ஒவ்வொரு செய்யுளின் ஆதியிலும் ஆத்திசூடி சூத்திரம் வருமாறு, எழுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தங்களால் இயற்றப்பெற்றது. இதில் ஆத்திசூடியின் கருத்துக்களை பொருட்பான்மையும் விரவிப் பெரியபுராணக்கதைகளும் செறிந்திருப்பதால் இதற்கு, 'ஆத்திசூடிப் புராணம்,' என்று பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்நூலின் ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் ஆதிசக்தீசர் துதியும், ஆத்திசூடி நீதியும், சிவனடியார் சரித்திரமும் அடங்கியிருப்பதால், இதனைப் படிப்போர்க்கு ஆதிசக்தீசரைத் துதித்து அவரருளைப் பெறுதலும் ஆத்திசூடி நீதியை யுணர்தலும், சிவனடியார் சரித்திரத்தைத் தெரிதலுமாகிய மூவகைப் பிரயோசனங்களுண்டு. ஆத்திசூடியையும், பெரியபுராண முதலிய சிவனடியார் சரித்திர நூல்களையும், சிவ துதியான வேறு நூல்களையும் பன்முறை படித்தாலும் அவ்வவற்றிலுள்ள விஷயங்கள் ஒருங்கே மனத்தில் நிலைத்திருப்பது துர்லபம்; ஆயினும், இந்நூலிலுள்ள செய்யுட்களை மாத்திரம் ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டால் மேற்கூறிய மூன்று விஷயங்களும் மனத்தை விட்டகலாது நிலைத்திருக்கும். ஆதலின், இந்நூல் மற்றைய நூல்களினும் சிறந்த தொன்றென்பது ஒருதலை.

இஃது, இத்தகைய அருமை வாய்ந்த நூலாயிருந்தும் இதனைச் சரியான விதத்தில் வெளிப்படுத்தாத காரணத்தால், இந்நூலாசிரியர் சரித்திரம் முதலியன நன்றாக விளங்காதிருப்பதோடு, இதுவும் தமிழ்நாட்டில் விசேஷமாகப் பரவாதிருந்தது. ஆதலின், இதற்கு விளக்கமான

உரையொன் றெழுதி வெளிப்படுத்தின் தமிழ்நாட்டிற்
கோர் பேருதவியா யிருக்குமென்று சில தமிழபிமானிகள்
என்னிடம் தெரிவித்தமையால், இவ்வுரையை எழுதி
வெளிப்படுத்தினேன். இதற்கு முன்னிருந்த இந்நூலின்
அச்சுப்பிரதி யொன்றில், பொழிப்புரைபோல வொருரை,
ஒவ்வொரு செய்யுளுக்கு முள்ள சரித்திரங்களைச் சேர்த்து
எழுதப்பட்டிருந்தது. ஆயினும், அஃது உரை முறைமையிற்
சாராததாயும், பல வழுக்கள் நிறைந்ததாயும், முன்னுக்
குப் பின் முரணாயு மிருந்ததோடு செய்யுட்களிலும் பல
பிழைகள் செறிந்திருந்தன. ஆதலின், இவ்வுரையில் அச்
செய்யுட்களை யெல்லாம் பொருளியைபுக்குத் தக்கபடி
திருத்தியும், சரித்திரங்களை யெல்லாம் கூடியவரை சுருக்கி
வழுக்களை நீக்கியும் சேர்த்திருக்கின்றேன். இந்நூலை முற்
றுறப் படித்துணர்வார்க்கு இதன் விஷயத்தில் நான் எடுத்
துக்கொண்ட பிரயாசை தெள்ளிதில் விளங்கும். பழைய
பிரதியிலிருந்து சரித்திர முதலிய விஷயங்களைத் திருத்திய
தில் கைத்தவறுதலால் விடுபட்டுப்போனவகையிலும், உரை
யெழுதியதில் சில விஷயங்கள் என் புத்திக் கெட்டாது
விடுபட்ட காரணத்தாலும், பிறகாரணங்களாலும் இதில்
சிற்சில பிழைகளும் நேர்ந்திருத்தல் கூடும்; ஆகலின், அவ்
வகைப் பிழைகளை அறிந்த புத்திமான்கள் தெரிவிப்பின்,
அவற்றை வந்தனத்துடன் ஏற்று மறுபதிப்பில் திருத்திக்
கொள்வேன். இந்நூலின் ஈற்றிலுள்ள செய்யுளால் இந்
நூலாசிரியர் பெயர் மாத்திரம் விளங்குகின்றது; ஊர்ப்
பெயர் முதலிய மற்ற விவரங்கள் ஒன்றும் புலப்படவில்லை.
அவற்றையும் அறிந்தோர் தெரிவிப்பின் மறுபதிப்பில்
வெளிப்படுத்துவேன். இந்நூல், மூன்றுவகைப் பிரயோச
னங்களைத் தரத்தக்கதாய்ச் சிறந்திருத்தலின் இதனைத் தமி
ழபிமானிகள் ஒவ்வொருவரும் ஆதரித்து, எனக்கும்,
இதனை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியவருக்கும் மேன்மேலும்
இத்தகைய நூற்களை வெளியிடுதற்காம் ஊக்கத்தை உண்
டாக்குமாறு மிகவும் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இங்ஙனம்:

வீ. ஆறுமுகன்.

உ

சிவமயம்.

ஆத்திசூடிப் புராணத்தின்

விஷயசூசிகை.

விஷய சூசிகை முற்றிற்று.

சிவமயம்.

ஆத்திசூடி அருளிச்செய்த

ஔவையார் சரித்திரம்.

இவர் சோழநாட்டில் உறையூரில் பகவன் அல்லது ஞானிதத்தன் என்பவனுக்கும் ஆதிக்கும் பிறந்தவர். இவருடன் பிறந்தார்,

"கபில ரதிகமான் காற்குறவர் பாவை
முகிலனைய கூந்தன் முறுவை—நிகரிலா
வள்ளுவ ரவ்வை வயலூற்றுக் காட்டிலுப்பை
யெண்ணி லெழுவ ரிவர்."

தாய் இவளைவிட்டு எவ்வாறு நீங்குவது என்று கவலையடைகையில் அவளை நோக்கி,

"இட்டமுட னென்றலையி லின்னபடி யென்றெழுதி
விட்டசிவ னுஞ்செத்து விட்டானோ—முட்டமுட்டப்
பஞ்சமே யானாலும் பாரமவ னுக்கன்னாய்
நெஞ்சமே யஞ்சாதே நீ."

என்ற செய்யுளைப் பாடிப் பாணன் வீட்டிலும், புல்வேளூர், அதியமானூர், திருக்கோவலூரினும் வளர்ந்து வந்தனர். பாணன், இவருக்கு வயது வந்தது ஆதலின் மணஞ் செய்ய ஒரு மணமகனை நிச்சயித்து அவனிடம் தன் குலாசாரப்படி சேலைமுதலியன பெற்றுத் தன் குமரியை யுடுத்திக்கொண்டு வரும்படி கட்டளையிடப் பெண் சேலையை யுடுத்திக்கொண்டு கிழவுருத் தாங்கி வந்தனள். மணமகன், 'எனக் கிந்தக் கிழவி வேண்டாம்.' என நீங்கினன். பெண்ணும் அன்றுமுதல் மணமிலாது ஔவையெனப் பெயர்பெற்றுக் காலங் கழித்துச் சிலம்பியிட்ட கூழால் அச்சிலம்பிமீது பொய்யாமொழிப் புலவர் பாடாது விட்ட,

"தண்ணீரும் காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனே
மண்ணாவ துஞ் சோழ மண்டலமே—பெண்ணாவாள்
அம்பர்ச் சிலம்பி யரவிந்தத் தாளணியும்
செம்பொற் சிலம்பே சிலம்பு."

னைப் பாடி முடித்துக் 'கூழுக்குப் பாடி,' எனப் பெயர்பெற்று ஒரு சுடுகாட்டுச் சாவடியில் வந்து தங்கியிருந்தனர். அவ்விடம் அனகாபுரத்து அரசன் [illegible] ஆகிய எலங்குபூலி முதற்சாமத்தில் ஆவேசமாகத் தம்மிடம் [illegible] பயமுறுத்த அந்த ஆவேசத்தின் தன்மையை அறிந்து,

"வெண்பா விருகாலிற் கல்லானை வெள்ளோலை
கண்பார்க்கக் கையா லெழுதானைப்—பெண்பாவி
பெற்றாளே பெற்றாள் பிறர்நகைக்கப் பெற்றாளே
எற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று."

என்ன, மற்றும் அவ்வாவேசம் இரண்டாம் சாமத்தும் வர,

"எண்ணாயிரத்தாண்டு நீரிற் கிடந்தாலும்
உண்ணீரம் பற்றாக் கிடையேபோல்—வண்ணமுலைப்
பொற்றொடி மாதர் புணர்முலைமேற் சாராரை
எற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று."

என்ன, பின்னும் அவ்வாவேசம் மூன்றாம் சாமத்தும் வர, அதை நோக்கி,

"வானமுளதான் மழையுளதான் மண்ணுலகில்
தானமுளதால் தயையுளதால்—ஆனபொழு
தெய்த்தோ மிளைத்தோமென் றேடாதிருப்போனை
எற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று."

என்ன, பின்னும் நான்காம் சாமத்தும் அவ்வாவேசம் வந்து பயமுறுத்த, அதைக் கண்டு,

"கருங்குளவிச் சூறைத்தூ றீச்சங் கனிபோல்
விருந்தினர்க்கொன் றீயாதான் வாழ்க்கை—அரும்பகலே
இச்சித் திருந்தபொருள் தாயத்தார் கொள்வாரே
எற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று."

என்று பாடிப் பிறப்பினைத் தெரிவித்து அவனைத் தமிழறியும் பெருமானாகவும், அவனை விரும்பி யுயிரிழந்த அரசகுமாரனை விறகு தலையனாகவும் பிறக்க அருள் புரிந்து நடுகாட்டின்வழிச் சென்றனர். அந்நாட்டின் பெருங்கணைவாய் ஊரின் வழிப்போகையில் பெருமழையில் நனைந்து உதறல்கொண்டு ஒரு வீட்டில் நுழைய, அவ்விடம் இவரைக் கண்ட அங்கவை, சங்கவை என்னு மிரண்டு பெண்களும் தீமூட்ட விட்டுக் குளிரை நீக்கி நெய்யொடு கலந்த இலைக்கறி யன்னமிட அவர்களிட்ட வுணவுண்டு களித்து,

"வெய்தா நறுவிதா வேண்டளவுந் தின்பதா
நெய்தா னளாவி நிறையிட்டுப்—பொய்யா
யடகென்று சொல்லி யமுதத்தை யிட்டார்
கடகஞ் செறியாதோ கைக்கு."

எனப்பாடி அவ்விருவரையும் தெய்வீக ராசனுக்குக் கல்யாணஞ் செய்விக்க அரசனைக் கேட்கையில் அரசன் நமது நாட்டு மூவேந்தரும் வந்து செய்விக்கின் செய்துகொள்ளுகிறேன் என, ஔவை அந்த மூவரசருக்கும் ஓலை யெழுத விநாயகரைத் தியானித்து,

"ஒருகை யிருமருப்பு மும்மதத்து நால்வாய்க்
கரியுரிவைக் கங்காளன் செம்மல்—கரிமுகவன்
தண்ணோலை வோலை கடிதெழுத வாரானேற்
றன்னாண்மை தீர்ப்பேன் சபித்து."

எனப் பாடி விநாயக ரெழுத,

"புகார்மன்னன் பொன்னிப் புனலுடையன் சோழன்
தகாதென்று தாமதங் கிருந்து—நகாதே
கடிதின் வருக கடிக்கோவ லூர்க்கு
விடியப் பதினெட்டா நாள்."

எனவும்,

"வையைத் துறைவன் மதுரா புரித்தென்னன்
செய்யத் தகாதென்று தேம்பாதே—தையலர்க்கு
வேண்டுவன கொண்டு விடியவீ ரொன்பானுள்
ஈண்டு வருக விசைந்து."

எனவும்,

"சேரலர்கோன் சேரன் செழும்பூந் திருக்கோவல்
ஊரளவுந் தான்வருக வுட்காதே—பாரிமகள்
அங்கவையைக் கொள்ள வரசன் மனமிசைந்தான்
சங்கியாதே வருகத் தான்."

எனவும் கடிமண ஓலைவிட்டு அவரை வருவித்தனர். அரசர் மூவரும் வந்து ஔவையை நோக்கிச் செய்தி யறிந்து 'எதிரிலிருந்த பனந்துண்டந்தளிர்த்துப்பழுக்குமாயின் இப்பெண்களை தெய்வீகராசனுக்கு மணப்பிக்கலாம்,' என, அவ்வாறே ஔவை பனந்துண்டை நோக்கி,

"திங்கட் குடையுடைச் சேரனும் சோழனும் பாண்டியனும்
மங்கைக் கறுகிட வந்துநின் றார்மணப் பூந்தரிலே

சங்கொக்க வெண்குருத் தீன்றுபச் சோலை சலசலத்து
கொங்கிற் குறத்தி குவிமுலை போலக் குரும்பைவிட்டு
நுங்குக்கண் முற்றி யடிக்கண் கறுத்து நுனிசிவந்து
பங்குக்கு மூன்று பழந்தர வேண்டும் பனந்துண்டமே.''

என அது பழுத்துக் கனி தந்தது. அரசர் மூவரும் களித்து 'மணஞ் செய்துகொள்ளலாம்,' என, ஒளவையார் தெய்வீகராசனுக்கு இரண்டு பெண்களையும் மணஞ் செய்வித்து அக்கல்யாணத்திற்கு வந்தவர் களிப்புடன் பொன் பெறும்படி வருணனை நோக்கி,

''கருணையா லிந்தக் கடலுலகங் காக்கும்
வருணனே மாமலையன் கோவல்—திருமணத்து
முன்மாரி பெய்யும் முதுவா ரியைமாற்றிப்
பொன்மாரி யாகப் பொழி.''

எனப் பாடினர். அதனால் பொன்மாரி பொழியக் களித்துக் கலியாணத்திற்கு வந்தவர்கள் ஆடை பெறும்படி அவ்விட மிருந்த பருத்திச் செடிகளை நோக்கி,

''பொன்மாரி பெய்யுமூர் பூம்பருத்தி யாடையாம்
அன்னன் வயலரிசி ஆகுமூர்—எந்நாளும்
தேங்குபுக ழேபடைத்த சேதிமா நாடதனில்
ஓங்குந் திருக்கோவ லூர்.''

என, ஒளவை வேண்டியவர் வேண்டியபடி அச்செடிகள் ஆடைகளையும், வயல்கள் அரிசியையும் தரக்கண்டு களித்தனர். பின்னும் அங்கிருந்தவர்க்குத் தாகம்தணியும்படிக்கு அவ்விடம் செல்லும் பெண்ணை நதியை நோக்கி,

''முத்தெறியும் பெண்ணை முதுநீ ரதுதவிர்த்துத்
தத்திய நெய்பால் தலைப்பெய்து—குத்திச்
செருமலைத்தெய் வீகன் திருக்கோவ லூர்க்கு
வருமளவிற் கொண்டோடி வா.''

என, அது பால், தயிர், வெண்ணெயாகப் பிரிந்துவரக் கண்டு களித்து,

''ஆயன் பதியி லரன்பதிவந் துற்றளக
மாயனூ துங்கருவி யானூலுங்—தூயமணிக்
குன்றுபோல் வீறு குவிமுலையார் தம்முடனீ
ரின்றுபோ லென்று மிரும்.''

என அரசரை வாழ்த்தி நீங்கினர். பின் இவர் பசியால் ஒரு சமுசாரி'யை அன்னங் கேட்க அவன் பெண்டாட்டி கோபித்தபடியால்,

"இருந்து முகந்திருத்தி ஈரொடுபேன் வாங்கி
விருந்துவந்த தென்று விளம்ப - வருந்திமிக
ஆடினாள் பாடினாள் ஆடிப் பழமுறத்தாற்
சாடினா ளோடினான் தான்."

எனவும்,

"காணக்கண் கூசுதே கையெடுக்க நாணுதே
மாணொக்க வாய்திறக்க மாட்டாதே—வீணுக்கென்
என்பெலாம் பற்றி எரிகின்ற தையையோ
அன்பிலா ளிட்ட வமுது."

எனவும் பாடித் தம்மை வணங்கிய அச்சமுசாரியின் இல்வாழ்க்கையை யிகழ்ந்து,

"சண்டாளி சூர்ப்பணகை தாடகையைப் போல்வடிவு
கொண்டாளைப் பெண்ணென்று கொண்டாயே—தொண்டா
செருப்படிதான் செல்லாவுன் செல்வமென்ன செல்வம்
நெருப்பிலே வீழ்ந்திடுத னேர்."

எனவும்,

"பத்தாவுக் கேற்ற பதிவிரதை யுண்டானால்
எத்தாலுங் கூடி யிருக்கலாஞ்—சற்றேனும்
ஏறுமா றாக விருப்பளே யாமாயிற்
கூறாமற் சந்நியாசங் கொள்."

எனவும்,

"ஊசி யிடலி னிடாமையே நன்றெறிநிற்
பேசு மனையாளிற் பேய்நன்று—நேசமிலா
வங்கணத்தி னன்று வலியபகை வாழ்வில்லாச்
சங்கடத்திற் சாதலே நன்று."

எனவும் கூறி நீங்கி ஒரு காட்டின் வழிச் சென்றனர். அக்காட்டில் இவரிடம் கவிபெறக் கந்தமூர்த்தி மாடோட்டும் பையனைப்போல் வேடங்கொண்டு ஒரு நாவல் மரத்தின்மீது பழந் தின்றுகொண்டிருந்தனர். ஔவை கோடைவெயிற்குச் சகிக்காது அம்மரநிழலிற் சென்று, மீதிருக்கும் பையனை நோக்கி, 'தாகந் தணியும்படி ஒரு பழம் போடப்பா,' என, பையன் 'கிழவீ! சுட்ட பழம் வேண்டுமோ?

சுடாத பழம் வேண்டுமோ?' என, கிழவி, 'சுட்ட பழமே வேண்டும்,' எனப் பையல் சில அளிந்த கனிகளை உதிர்த்திட்டனன். அவை மணலில் விழுந்து அழுந்தி மணல் பழத்தில் ஒட்டிக்கொள்ள, ஔவை அம்மணல் நீங்கும்படி பழத்தை ஊதினார். கந்தமூர்த்தியாகிய பையல் இவரைப் பரிகசிக்கும்படி 'ஏடி கிழவீ! அதிகமாய்ச் சுடுகிறதோ? ஆற்றியுண்,' என்னக் கிழவி வெட்கிப் பையலுக்குத் தோற்றதற்காக,

"கருங்காலக் கட்டைக்கு நாணாக்கோ டாலி
இருங்கதலித் தண்டுக்கு நாணும்—பெருங்கானில்
காரொருமை மேய்க்கின்ற காளைக்கு நான்றோற்ற
தீரிரவுந் துஞ்சாதென் கண்."

என்றனர். உடனே கந்தமூர்த்தி தரிசனந் தந்து அரியது, பெரியது, இனியது, கொடியது கேட்க,

"அரியது கேட்கின் தனிநெடு வேலோய்
மக்கள் யாக்கையிற் பிறத்தலு மரிதே
மக்கள் யாக்கையிற் பிறந்த காலையு
மூங்கையுஞ் செவிடுங் கூனுங் குருடும்
பேடு நீங்கிப் பிறத்த லரிது
பேடு நீங்கிப் பிறந்த காலையும்
ஞானமுங் கல்வியு நயத்த லரிது
ஞானமுங் கல்வியு நயந்த காலையும்
தானமுந் தவமுந் தரித்த லரிது
தானமுந் தவமுந் தரித்தார்க் கல்லது
வானவர் நாடு வழிதிற வாதே."

"பெரியது கேட்கின் எரிதவழ் வேலோய்
பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது
புவனமோ நான்முகன் படைப்பு
நான்முகன் கரியமா லுந்தி வந்தோன்
கரிய மாலோ அலைகடற் றுயின்றோன்
அலைகடல் குறுமுனி யங்கையி லடக்கம்
குறுமுனி யோகல சத்திற் பிறந்தோன்
கலசமோ புவியிற் சிறுமண்
புவியோ வரவினுக் கொருதலைப் பாரம்
அரவோ வுமையவள் சிறுவிரன் மோதிரம்
உமையோ விறைவர் பாகத் தொடுக்கம்
இறைவரோ தொண்ட ருள்ளத் தொடுக்கம்
தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே."

"இனியது கேட்கிற் றனிநெடு வேலோய்
இனிது இனிது ஏகாந்த மினிது
அதனினு மினிது ஆதியைத் தொழுதல்
அதனினு மினிது அறிவினர்ச் சேர்தல்
அதனினு மினிது அறிவுள்ளாரைக்
கனவினு நனவினுங் காண்பது தானே."

"கொடியது கேட்கின் நெடியவெவ் வேலோய்
கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது
அதனினுங் கொடிது இளமையில் வறுமை
அதனினுங் கொடிது ஆற்றொணாக் கொடுநோய்
அதனினுங் கொடிது அன்பிலாப் பெண்டிர்
அதனினுங் கொடிது
இன்புற வவர்கையி லுண்பது தானே."

எப் பாடித் தனிமையாகப் பாண்டி நாடடைந்து, பாண்டியன் சங்
த்தாரைச் சோதிக்க ஓர் நாள் தன் வாயிலில் ஐந்து பொற்கிழி கட்டி
ன்று கிழி சங்கிலி யிறப்பாடுக,' எனவும், 'ஒரு கிழிக்கு நிறை
லாத கவி பாடுக,' எனவும், 'மற்றொன்றுக்கு நாலுகோடி கவி
டுக,' எனவுங் கூற, அவர்கள் அஞ்சுகையில், அவ்வழி வந்த
வையார்,

"ஆர்த்தசபை நூற்றொருவ ராயிரத்தொன் றாம்புலவர்
வார்த்தை பதினா யிரத்தொருவர்—பூர்த்தமலர்த்
தண்டா மரைத்திருவே தாதாகோ டிக்கொருவர்
உண்டாயி னுண்டென் றறு."

"தண்டாமரையின் வது தாளாண்மை தண்டி
யடுத்தக்கா லீவது வண்மை யடுத்தடுத்துப்
பின்சென்றா லீவது காற்கூலி பின்சென்றும்
பொய்த்தா னிவனென்று போமே லவன்குடி
யெச்ச மிறுமே லிறு."

"வழக்குடையார் நிற்ப வரும்பொருள் கைவாங்கி
வழக்கை வழக்கழிவு சொல்லின்—வழக்குடையார்
சுற்றமுந் தாமுந் துடைத்தெழுகண் ணீராலெழ்
சுற்ற மிறுமே லிறு."

"சென்றுழு துண்பதற்குச் செய்வதரி தென்று
மன்றுழு துண்பான் மனைவாழ்க்கை—முன்றிலிற்

முச்சி லிருந்து முடைத்தெழுகண் ணீராலே
மெச்ச மிறுமே லிறு."

"உள்ள வழக்கிருக்க வூரார் பொதுவிருக்கத்
தள்ளி வழக்கதனைத் தான்பேசி—எள்ளளவும்
கைக்கூலி தான்வாங்கும் காலறுவான் றன்கிளையு
மெச்ச மிறுமே லிறு."

என்று செய்யுள் கூறி மூன்று கிட்டங்கா யற்று வீழ்த்தி,

"வையக மெல்லாம் வயலாய் வானோர்
தெய்வமா முகடு சேரி யாகக்
காணமு முத்து மணியுங் கலந்தொரு
கோடானு கோடி கொடுப்பினு மொருநா
ளொருபொழு தொருவனூ ணொழிதல் பார்க்கு
நேர்நிறை நில்லா தென்னுமென் மனனே
நேர்நிறை நில்லா தென்று மனனே."

என ஒருநிறை நில்லாத அகவலும்,

"மதியாதார் முற்ற மதித்தொருகாற் சென்று
மிதியாமை கோடி யுறும்."

"உண்ணீருண் ணீரென் றூட்டாதார் தம்மனையி
லுண்ணாமை கோடி யுறும்."

"கோடி கொடுத்துங் குடிப்பிறந்தார் தம்மோடு
கூடுவதே கோடி யுறும்."

"கோடானு கோடி கொடுப்பினுந் தன்னுடைநாக்
கோடாமை கோடி யுறும்."

என நாலுகோடி வருங் கவியும் பாடிப் பாண்டியன் மகிழவிருந்து பின் சோழநாடடைந்து, சோழன் பல சமயங்களில் கம்பரை வியந்த போது மாறாக,

"வீரக ரிருவர் புகழ்ந்திடவே வேண்டும்
விரனிரைய மோதிரங்கள் வேண்டும்—அரையதனிற்
பஞ்சேனும் பட்டேனும் வேண்டு மவர்கவிதை
நஞ்சேனும் வேம்பேனு நன்று."

எனவும்,

"கானக்கூகவி யின்கூடு வல்லரக்குத் தொல்கரையான்

வல்லோமே யென்று வலிமைசொல வேண்டாங்காண்
எல்லார்க்கு மொவ்வொன் றெளிது."

எனவும்,

"சித்திரமுங் கைப்பழக்கஞ் செந்தமிழு நாப்பழக்கம்
வைத்ததொரு கல்வி மனப்பழக்க—நித்த
நடையு நடைப்பழக்க நட்புந் தயையுங்
கொடையும் பிறவிக் குணம்."

எனவும்,

கற்றதுகைம் மண்ணளவு கல்லாத துலகளவென்
றற்ற கலைமடந்தை யோதுகிறாள்—மெத்த
வெறும்பந் தயங்கூற வேண்டாம் புலவீர்
எறும்புந்தன் கையாலெண் சாண்."

எனவும் பாடி நீங்கிப் புல்வேளூர்ப்பூதன் தனக்கிட்ட அன்னத்தால் அவன் கிணற்று நீர் தானே பெருகிப் பாயச்செய்து அவன்மீது,

"வரகரிசிச் சோறும் வழுதுணங்காய் வாட்டும்
முரமுரென வேபுளித்த மோரும்—பரிவுடனே
புல்வேளூர்ப் பூதன் புகழ்ந்துபரிந் திட்டசோ
றெல்லா வுலகும் பெறும்."

என்று புகழ்ந்து, கோரைக்கால் ஆழ்வான் கொடையை யிழித்து,

"கரியாய்ப் பரியாகிக் காரெருமை தானாய்
எருதாய் முழப்புடவை யாகித்—திரிதிரியாய்த்
தேரைக்கால் பெற்றுமிகத் தேய்ந்துகா லோய்ந்ததே
கோரைக்கா லாழ்வான் கொடை."

என நிந்தித்து,

"காலையி லொன்றுவர் கடும்பகலி லொன்றுவர்
மாலையி லொன்றுவர் மனிதரெலாம்—சாலவே
முல்லானைப் போல முகமுமக மும்மலர்ந்த
நல்லானைக் கண்டறியோம் நாம்."

என முல்லானைப் புகழ்ந்து பாடினர். இவர் பந்தன் என்பான்மேல் பந்தனந்தாதியும் நவமணிமாலையும் பாடிக் கருநெல்லிக்கனியும், உடுக்க இளமைதரும் தெய்வீக வஸ்திரமும் பெற்றனர். இவ்வாறு அன்றியும், அதியமா னெடுமானஞ்சி அமுதமாகிய நெல்லிக்கனி தந்ததாகவும் கூறுவர். இவரால் பாடப்பெற்றவர்கள் : தொண்டை

மான், அதிகமான்மகன் பொகுட்டெழினி, நாஞ்சில்வள்ளுவன், சேரமான் மாவெண்கோ, பாண்டியன் கானப் பேர்தந்த உக்கிரப் பெருவழுதி, சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி முதலியவர். தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் ஆதொண்டைச் சக்கரவர்த்தியும் இருந்தபோது, 'எந்நாடு சிறந்தது?' எனக் கேட்க, அதற்கு,

"வேழ முடைத்து மலைநாடு மேதக்க
சோழ வளநாடு சோறுடைத்துப்—பூழியர்கோன்
றென்னாடு முத்துடைத்து தெண்ணீர் வயற்றொண்டை
நன்னாடு சான்றோ ருடைத்து."

"வஞ்சி வெளிய குருகெல்லாம் பஞ்சவன்ற
ன்மாடக் கூடலிற் கல்வலிது
சோழ னுறந்தைக் கரும்பினிது தொண்டைமான்
கச்சியுட் காக்கை கரிது."

எனவும் பாடியவர். குலோத்துங்கசோழன் கலியாணத்திற்குச் சென்று,

"வரப்புயர,"

எனப் புகழ்ந்து வாழ்த்த, சோழன் அதன் கருத்தறியாது ஒட்டக்கூத்தனை நோக்க, அவர் அஃதறிந்து,

"வரப்புயர நீருயரும்
நீருயர நெல்லுயரும்
நெல்லுயரக் குடியுயரும்
குடியுயரக் கோலுயரும
கோலுயரக் கோனுயர்வான்."

என்றனர். பின்னும் பற்பல சமயங்களில் தனித்தனிப் பாடல்கள் பாடியவர். ஔவையார் திருக்கோவலூரில் மழையால் நனைந்து வந்தபோது அங்கவை, சங்கவை என்பார் தமக்கு ஈரம் புலர்த்தத் தந்த ஒரு நீலச் சிற்றாடைப் பொருட்டுப்,

"பாரி பறித்த பறியும் பழையனூர்க்
காரி கொடுத்த களைகொட்டும்—சேரமான்
வாரா யெனவழைத்த வாய்மையு மிம்மூன்று
நீலச்சிற் றாடைக்கு நேர்."

என்பது பாடியது. பாரிபாற் பரிசில் பெறச் சென்றபோது இவன் இவரைப் பிரியமனமிலாது நீட்டித்தல் காரணமாகத் தாமதிக்க, ஔவையார் தாம் போதலைக் குறிப்பிக்கப், பாரி பெரும் பொருள்

கொடுத்து அனுப்பி அவர்க்குப் பின்னர் சிலரை ஏவி அவர் கொண்டு செல்லும் பொருளைக் கவரச் செய்ய, அவர்கள் அங்ஙனஞ் செய்ய, ஔவை மீண்டு பாரியிடம் வந்து நடந்ததைக் கூற, முகத்தால் வருந்தி அகத்தான் மகிழ்ந்து ஔவையாரைத் தமநிடம் வைத்திருந்து அவர் மீளுங்காலத்து வேண்டிய தந்தனுப்பினன். இவர் பழையனூரில் காரியாற் சென்றிருக்கையில் இவர் வேற்றூர்க்குப் போக விரும்பிக் கழனியில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த காரியாரை விடை கேட்கையில், அவர் பிரிய மனமில்லாது அவர் தம் கையில் பெற்றிருந்த களைக் கோலை இவர் கையிற் கொடுத்துத் தாம் களையெடுத்த இடத்தை அளக்கச் செய்து பொழுது போகச் சில நாள் தங்கி நீங்கினர். ஒரு நாள் சேரன், அரண்மனையில் பலருடன் விருந்துண்ணுகையில் புதியோன் வர, அவனுக்கு விருந்தளிக்க வேறிடங் காணாது மற்றவர்களை எழுப்புதற்கும் மனம் கொள்ளாது சேரன் தன் அன்பினராகிய ஔவையாரை 'வாராய்!' என அழைக்க உடனுண்டவர் எனவுங் கூறுவர். தகடூர் சென்று ஆண்டிருந்த அதிகமானெடுமான் அஞ்சிப் பரிசினீட்டித்தனனாக அவனை முனிந்து செல்லத் துணிகையில் அவன் தன்னிட மிருந்த நெல்லிக்கனியைத் தரப் பெற்று அவனை,

"பூங்கமல வாவிசூழ் புல்வேளூர்ப் பூதனையும்
ஆங்குவரு பாற்பெண்ணை யாற்றினையும் — ஈங்கு
மறப்பித்தாய் வாளதிகா வன்கூற்றை நாவை
யறப்பித்தா யாமலகந் தந்து."

என்று அவனைப்பாடினர். இவர் அதிகமான்பொருட்டுத் தொண்டைமானிடம் தூது சென்றார். காரிக்கு ஆடு வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டி வாதவன், வத்தவன், யாதவன் என்னும் மூவரிடஞ் சென்று கேட்க, அவர்கள் கொடாமையால் வஞ்சிநகர் புகுந்து ஆண்டிருந்த சேரன் பால்,

"வாதவர்கோன் பின்னையென்றான் வத்தவர்கோ னாளையென்றான்
யாதவர்கோன் யாதொன்று மில்லையென்றான் — ஆதலால்
வாதவர்கோன் பின்னையினும் வத்தவர்கோ னாளையினும்
யாதவர்கோ னில்லை யினிது."

என்று தம் செய்தி கூறி, அவனிடம் பொன் ஆடு பெற்று,

"சிரப்பார் மணிமுடிச் சேரமான் றன்னைச்
சுரப்பாடு கேட்கவே பொன்னாடொன் றீந்தான்
இரப்பவ ரென்பெறினுங் கொள்வர்
கொடுப்பவர் தாமறிவர் தங்கொடையின் சீர்."

எனப் பாடிக் காரியிடம் ஆடு அனுப்புவித்து அவ்விடஞ் சிறக்க விருந்து நீங்கினார். இவர் சேரன் மாளிகையிற் சிறக்க விருந்து அவனை நீங்கினார் என்பது,

"சிறுகீரை வெவ்வடகுஞ் சேதாவி னெய்யு
மறப்படாத் தண்டயிரு மாந்தி—வெறுத்தேனை
வஞ்சிக்குங் கொற்கைக்கு மன்னவனே பத்தானைக்
கஞ்சிக்கும் புற்கைக்குங் கை."

என்னும் பாடலைப் பாடினதால் தெரிகிறது. இவர் வழிநடந்தும் போய் ஆண்டுள்ள அரசன் ஒருவனைப் பாட, அவன் இவரது பெருமை யுணராமையால்,

"இருளார் மணிவிளக்கத் தேழையார் போலே
குருட்டு மன்னர்க்கென் குற்றம்—மருவாத
பாட்டு முறையும் பயிலா தனவீரனை
யோட்டைச் செவியு முள."

என்னும் செய்யுளால் முனிந்து பசியால் வழிச் செல்லுகையில், ஒருநாள் ஒருவன் மனை சென்று அன்னங் கேட்க, அவன் 'அன்னமில்லை,' என்ன, அவன் மனைவி உபசரிக்க, அவனை முனிந்து,

"உற்ற தலையி னருகிற் றலையதனைப்
பற்றித் திருகிப் பறியேனோ—உற்றான்
மாமனையா ளுக்கிம் மனையாளை யீந்த
பிரமனையான் காணப் பெறின்."

என்று பாடி, ஒரு குறவன் வளர்த்த பலாவைப் பகைவர் வெட்டி அவன் வருந்தக் கண்டு,

"கூரிய வாளாற் குறைபட்ட கூன்பலா
ஓரிலையாய்க் கொம்பா யுயர்மரமாய்ச்—சீரிய
வண்டுபோற் கொட்டை வளர்காயாய்ப் பின்பழமாய்ப்
பண்டுபோ னிற்கப் பணி."

என அதனைத் தளிர்ப்பிக்க அதற்குக் குறத்திகள் மகிழ்ந்து நாழித் தினை கொடுக்க அதனை அன்பாலேற்றுச் சோழனிடஞ் சென்று, அவன் 'இவ்விரவில் எங்கிருந்து வருகிறீர்?' என்ன,

"காவெனுந்தே னெருந்தேன் சுடுவெளி வழிநடந்தேன்
யான்வந்த தூர மெளிதன்று—கூனன்
கருந்தேனுக் கண்ணுறந்த காவிரிசூழ் நாடா
விருந்தேனுக் கெங்கே விடம்."

எனப் பாடிப் பரிசில் பெறுகையில்,

"கூழைப் பலாத்தழைக்கப் பாடிக் குறச்சிறூர்
மூழக் குழக்குத் தினைதந்தார்—சோழகே
ளுப்புக்கும் பாடிப் புளிக்கு மொருகவிதை
யொப்பித்து நிற்கு முளம்."

என்று, ஒருநாள் இவர் சோழனைப் பாடுகையில் சோழன் சற்றுக் கவனிக்காது ஒரு நூற் சேலையைக் கவனிக்க இவர்,

"நூற்றுப்பத் தாயிரம் பொன்பெறினு நூற்சேலை
நாற்றிங்க டன்னிற் கிழிந்துபோம்—மாற்றலரை,
வென்றப் புறங்கண்ட போர்வேலகளங்கா
வென்றுங் கிழியாதென் பாட்டு."

என்று பாடினார். இவர் அக்காலத்திருந்த இராஜசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி யென்பவனையும், சேரமான் வெண்கோவையும், பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதியையும் ஒருங்கு வாழ்த்திப் பாடினார். இவர் திருக்குடந்தை சென்று ஆங்கிருந்த உலோபி ஒருவனையும், மற்றொரு விதரணியையுங் கண்டு,

"திருத்தங் கிதன்வாழை தேம்பழுத்து நிற்கும்
மருத்தன் திருக்குடந்தை வாழை—குருத்து
மிலையுமிலை பூவுமிலை காயுமிலை யென்று
முலகில் வருவிருந்தோ டுண்டு."

எனப் பாடி, அம்பர்கிழா னருவந்தையைப் பாடிப் பாண்டிநாட்டடைந்து, உக்கிரப்பெருவழுதியையும் அவனிடமிருந்த தமிழ்ப் புலவரையுஞ் சிறப்பித்து,

"நல்லம்பர் நல்ல குடியுடைத்துச் சித்தன்வாழ்
வில்லந் தொறுமூன் றெரியுடைத்து—நல்லரவப்
பாட்டுடைத்துச் சோழன் வழிவந்த பாண்டியநின்
நாட்டுடைத்து நல்ல தமிழ்."

எனப் பாடினார். பின் இவர் ஓரூருக்குச் செல்லுகையில் பசியால் வருந்துதலைக் கண்ட அசதி யென்னும் இடையன் புற்கைக்கஞ்சி யிட வுண்டு அவன்மீது அசதிக்கோவை பாடினார். ஒருகால் தம்மைச் சில புல்லறிவோர் தம்மைப் பாட வருத்துகையில் இவர்,

"மூவர் கோவையு மூவினக் கோவையும்
பாடிய வென்றவன் பனுவலா னெம்மையும்
பாடுக வென்றனிர் நும்மையிங் கெங்ஙனம்
பாடுகென் யானே

களிறுபடு செங்களங் கண்ணிற் காணீர்
வெளிறுபடு நால்யாழ் விரும்பிக் கேளீர்
புலவர் வாய்ச்சொற் புலம்பலுக் கிரங்கீர்
இலவு வாய்ச்சிய ரிளமுலை புல்லீ
ரவிச்சுவை யல்லது தமிழ்ச்சுவை தெருளீ
குடஇ ருண்ணீர் கொடஇர் கொள்ளீர்
ஒவ்வாக் கானத் துயர்மரம் பழுத்த
அவ்வாக் கனியெனத் தோன்றிய நீரே."

எனப் பாடி யகற்றினர். ஓர் காலத்துக் குலோத்துங்கசோழன் கவிகளைப் பராமுகமாகக் கொள்ளுதலைக் கேட்டு இவர் ஓர் நாள் காவிரிக்குத் தெற்கின்கணுள்ள குடிவளத்தை விசாரிக்கப் புலவருடன் போகையில் ஆண்டு ஔவையைக் காண, ஔவை அரசனைக் கண்டு ஒரு காலையும், கவிகளைக் கண்டு மற்றொரு காலையும் உடலையும் வளைத்தல் கண்டு, அரசன் எறிட்டுப் பார்க்க, அது நோக்கி ஔவை,

"காவலர்க்கோர் கான்மடங்கும் கற்றோர் தமக்கிருகால்
கேவலர்க்கோ வங்கமெலாங் கேட்டியால்—மேவலர்க்குச்
சீறேறு போல்வாய் செழுங்கா விரிநாடா
வேறேறப் பார்த்துயிர்ப்ப தென்."

என்னுஞ் செய்யுட் பாடக்கேட்டு அரசன் கற்றோரிடம் அன்பு கொண்டு நீங்கினன். சிலர் 'எது இனிது?' என,

"ஏரு மிரண்டுளதா யில்லத்தே வித்துளதாய்
நீரருகே சேர்ந்த நிலமுமாய்—ஊருக்குச்
சென்று வரவணித்தாய்ச் செய்வாருஞ் சொற்கேட்டால்
என்று முழவே யினிது."

என்றனர். தேவர் கூறிய புருஷார்த்தங்களைச் சுருக்கிக் கூறக் கேட்டுக்கொண்டபொழுது,

"ஈதலறந் தீவினைவிட் டீட்டல்பொரு ளெஞ்ஞான்றும்
காத லிருவர் கருத்தொத்தாற்—றாதரவு
பட்டதே யின்பம் பரனைநினைந் திம்மூன்றும்
விட்டதே பேரின்ப வீடு."

எனவும், மற்றொருபோது காட்சி முதலிய பற்றி வினவியபோது,

"ஒன்றாகக் காண்பதே காட்சி புலனைந்தும்
வென்றான்றன் வீரமே வீரம்—என்றாலும்
சாகாமற் கற்பதே கல்வி தனைப்பிறர்
ஏவாம லுண்பதே யூண்."

எனவும், பின்னும் இவர் லோபி யொருவனை நோக்கி,

"பாடல் பெருனே பலர்நச்ச வாழானே
நாடிய நன்மணங்க ளுட்டானே—சேட
னிவன்வாழும் வாழ்க்கை யிருங்கடல்சூழ் பாரில்
கவிழ்ந்தென் மலர்ந்தென்ன காண்."

எனவும்,

"ஆற்றும் கருங்குளவிச் சூரைத்தூ றாரியப்பேய்
எற்றுஞ் சுகோ டிடிகரையின்—புற்றில்
வளர்ந்த மடற்பனைக்குள் வைத்ததே தெறுக்குந்
'தளர்ந்தோர்க்கொன் றீயார் தனம்."

எனவும் கூறினர். அரசன் யாரை மந்திரியாகக் கொள்ளலா மென்ன,

"நூலெனிலோ கோல்சாயு நந்தமரேல் வெஞ்சமராங்
கோலெனிலோ வாங்கே குடிசாயும்—நாலாவான்
மந்திரியு மாவான் வழிக்குத் துணையாவான்
அந்த வரசே யரசு."

எனவும், பாண்டியன் கலியாணத்து விருந்துண்டபோது,

"அண்டமிழைத் தேர்ந்த வழுதி கலியாணத்
துண்ட பெருக்க முரைக்கக்கே—ளண்டி
நெருக்குண்டேன் றள்ளுண்டே னீள்பசியி னாலே
சுருக்குண்டேன் சோறுண்டி லேன்."

எனவும், சோமன் கொடையைப் புகழ்ந்து,

"நீழலருமை வெய்யலிலே நின்றறிமி னீசன்
கழலருமை வெவ்வினையிற் காண்மின்—பழகுதமிழ்ச்
சொல்லருமை நாலிரண்டிற் சோமன் கொடையருமை
புல்லரிடத் தேயறிமின் போய்."

எனவும், இவர் அதிகமானை "இழையணி பொலிந்த," என்னும் அகவலாற் சிறப்பித்தும் பாடினர். இவர் கூழுக்குப் பாடினார் என்பதை,

"காசுக்குக் கம்பன் கருணைக் கருணகிரி
ஆசுக்குக் காளமுகி லாவரே—தேசுபெறு
மூழுக்குக் கூத்த னுவக்கப் புகழேந்தி
கூழுக்கிங் கவ்வையெனக் கூறு."

எனபதால் அறிக. இவர் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடன் திருக்கைலைக்குச் செல்ல விரும்பி விநாயகரை விரைந்து பூசிக்க, விநாயகர்

ஔவையை நோக்கி, 'அவர்கட்கு முன்னே நின்னைச் சேர்ப்பிக்கிறேன்; சாவதானமாய்ப் பூசிக்க,' என அவ்வையையே,

"சீதக்களபம்,"

என்னும் விநாயகரகவல் பாடித் துதி செய்து, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்கு முன் திருக்கைலையில் விநாயகர் தும்பிக்கையால் எடுத்துவிடச் சென்றனர். அவர்கள் 'எவ்வகை எங்களுக்குமுன் வந்தீர்கள்?' என,

"மதுர மொழிநல் லுமையாள் சிறுவன் மலரடியை
முதிர நினையவல் லார்க்கரி தோமுகில் போன்முழங்கி
அதிர வருகின்ற யானையுந் தேரு மதன்பின் சென்ற
குதிரையுங் காதங் கிழவியுங் காதங் குலமன்னனே."

எனக் கூறிச் சிவதரிசனம் செய்திருந்தனர்.

இவர் செய்த நூல்கள்: விநாயகர் அகவல், ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், மூதுரை, நல்வழி, அசதிக்கோவை, நான்மணிக்கோவை, அருந்தமிழ்மாலை, தரிசனப்பத்து, பந்தனந்தாதி, நான்மணிமாலை, ஞானக்குறள், தனிப்பாடல்கள் முதலியன.

இவர் கடைச்சங்கத்தார் காலத்திலும், குலோத்துங்கசோழன் காலத்திலும் இருந்ததாகத் தெரிகிறதால், நீண்ட ஆயுளுள்ளவராகத் தெரியவருகிறது. இவர் நெல்லிக்கனி யுண்ட சிறப்பும் யோகப் பழக்கமும் பெற்ற தெய்வீகமுள்ளவர் ஆதலால் நெடுநாள் இருந்திருக்கலாம். ஔவையார் கோயில் ஒன்று தஞ்சைச் சில்லாவில் வெண்ணாற்றின் கீழ்க்கரையில் திருவிடும்பாவனம் என்ற ஊருக்குக் கீழ்த்திசையில் துளசியாபட்டி யென்ற ஊரிலுள்ளது. அதில் ஔவையார் வடிவு விருத்த வடிவாய்த் தனஞ் சரிந்து முகந் திரைந்து காணப்படுகிறது. அதனுடன் ஓர் இளம் பெண்ணுருக்கொண்ட விக்ரகம் ஒன்றுளது. அதனை உப்பை என்கிறார்கள். கோவிலுக்கு வடமேற்கில் அரை மைல் தூரத்தில் கொல்லன்திடல் என்று ஒன்று இருக்கிறது. அதன்கண் ஒரு ஆலமரமும், ஒரு மேடையும் உள்ளன. ஒருமுறை மழையானனைந்த ஔவையை யூரார் ஆதரிக்காது அங்கிருந்த கொல்லன் தன் உலையின் நெருப்பால் குளிர்போக்கி அன்னமளித் தாதரித்தான் என்பர். அப்போது வெள்ளங்கொண்டு ஊரெல்லாம் பரவியபோது,

"வள்ளையுங் கொள்ளையாகி வளவனும் போரானுகிக்
கொல்லன் திடரொழியக் கொள்ளாய் பெருங்கடலே."

என்ன. அக்கொல்லனிருந்த திடர் நீங்க மற்றவை யழிந்தன என்பர்.

ஔவையார் உலகத்தவரை நோக்கிப் பாடிய செய்யுட்கள்.

"சொல்லாமலே பெரியர் சொல்லிச் சிறியர்செய்வர்
சொல்லியுஞ் செய்யார் கயவரே—நல்ல
குலாமாலை வேற்கண்ணாய் கூறுவமை நாடிற்
பலாமாவைப் பாதிரியைப் பார்."

"இலக்கணக் கவிஞர்சொ லின்பந் தேடுவர்
மலக்குசொற் றேடுவர் வன்க ணாளர்கள்
நிலத்துறுங் கமலத்தை நீளும் வண்டதீ
தலைக்குறை கமலத்தைச் சாருந் தன்மைபோல்."

"கல்வி யுடையீர் கருங்கா னகத்திடையே
நெல்லி யிலையுதிர்ந்து நிற்பதெவன்—வல்லாய்கேள்
வெல்லா வழக்கை விலைவாங்கி வெல்விக்கும்
வல்லாளன் சுற்றம்போன் மாண்டு."

"மாடில்லான் வாழ்வு மதியில்லான் வாணிபகன்
றாடில்லான் செங்கோ னடாத்துவதும்—கூடுங்
குருவில்லா வித்தை குணமில்லாப் பெண்டு
விருந்தில்லான் வீடும் விழல்."

"நீட்டோர மாக நிதிதேடு மன்னவனும்
இட்டதனை மெச்சா விரப்போனும்—முட்டவே
கூசிநிலை நில்லாக் குலக்கொடியுங் கூசிய
வேசியுங் கெட்டு விடும்."

"நேசனைக்கா ணவிடத்து நெஞ்சார வேதுதித்தல்
ஆசானை யவ்விடத்து மப்படியே—வாச
மனையாளைப் பஞ்சணையில் மைந்தர்தமை நெஞ்சில்
வினையாளை வேலைமுடி வில்."

"ஆலைப் பலாவாக்க லாமோ வருஞ்சுணங்கன்
வாலை நிமிர்க்க வசமாமோ—நீலநிறக்
காக்கைதனைப் பேசுவிக்க லாமோ கருணையிலா
மூர்க்கனைச்சீ ராக்கலா மோ."

"காசினியிற் பிள்ளைக் கவிக்கம் புலிபுலியாம்
பேசு முலாவிற் பெரும்பைபுலி—ஆசு

வலவற்கு வண்ணம் புலியாமற் றெல்லாப்
புலவர்க்கும் வெண்பாப் புலி."

"தாயோ டறுசுவைபோந் தந்தையொடு கல்விபோம்
சேயோடு தான்பெற்ற செல்வம்போம் — ஆயவாழ்
வுற்றா ருடனேபோ முடற்பிறப்பாற் றோள்வலிபோம்
பொற்றாலி யோடெவையும் போம்."

"போந்த வுதாரனுக்குப் பொன்றுரும்பு சூரனுக்குச்
சேர்ந்த மரணஞ் சிறுதுரும்பாம் — ஆய்ந்த
அறிவோர்க்கு நாரி யருந்துரும்பா மில்லத்
துறவோர்க்கு வேந்தன் றுரும்பு."

"சேம்மான் காத்தனருள் சேயா கொடியோனை
அம்மா னெனப்பெற் றருள்வேலா — இம்மான்
கரும்பிறைக்கும் வெண்பிறைக்குங் கண்ணம் பிறைக்கும்
அரும்பிறைக்குங் கூந்த வணே."

சிவஸ்தோத்திரம்.

"மேற்பார்க்க மைந்தரு மூவா வெருதும் விளங்குகங்கை
நீர்ப்பாய்ச் சலுகன் னிலமுமுண் டாகியு நின்னிடத்திற்
பாற்பாக் கியவதி நீங்கா திருந்தும் பலிக்குழன்றீர்
ஏற்பார்க் கிடாமலன் றோபெருங் கோயி லிறையவனே."

காஞ்சிபுரத்தை வியந்து பாடிய "வையக மெல்லாங் கழனி" என்கிற பாடலும் ஒளவையார் பாடிய பாடல்களி லொன்று எனச் சிலர் சொல்லுகின்றனர்.

84 "வையக மெல்லாங் கழனியாய் வையகத்துட்
செய்யகமே நாற்றிசையின் றேயங்கள் — செய்யகத்துள்
வான்கரும்பே தொண்டை வளநாடு வான்கரும்பின்
சாறேயன் னாட்டின் றலையூர்கள் சாறட்ட
கட்டியே கச்சிப் புறமெல்லாங் கட்டியுட்
டானேற்ற மான சருக்கரை மாமணியே
யானேற்றான் கச்சி யகம்."

(84 பா அடங்கிய) ஒளவையார் சரித்திரம் முற்றிற்று.

உ

கடவுள்துணை.

ஆத்திசூடிப் புராணம்

என்னும்

கோபர்வதமாலை

மூலமும் உரையும்.

கடவுள் வாழ்த்து.

விநாயகர் துதி.

நேரிசை வெண்பா.

1. *நந்திமலை வாழ்பெரிய நாயகியா ராதிசத்தி*
யெந்தைபிரான் மாலை யியம்புதற்குச்— சுந்தரமார்
முப்புரிநூற் றொப்பையெழின் மோதகக்கை யானைமுகக்
கற்பகத்தின் பொற்பதமே காப்பு.

(இதன் பொருள்.) **நந்தி மலை** - கோபர்வதமாகிய (க்ஷேத்திரத்திலே), **வாழ்** - வாழ்கின்ற, **பெரிய நாயகியார்** - பெரியநாயகியென்னும் பெயரினை யுடையாராகிய, **ஆதி சத்திபிரான்** - ஆதிசத்திநாதரும், **எந்தை** - எம் தந்தையுமாகிய கடவுளாரது, **மாலை** - (ஆத்திச்சூடிப் பாக்களோடும் சிவனடியார் சரித்திரங்களோடும் விரவிய தோத்திரப் பாக்களாலாகிய) மாலையென்னும் இந்நூலை, **இயம்புதற்கு** - சொல்லுதற்கு, **சுந்தரம் ஆர்** - அழகு நிறைந்த, **முப்புரி நூல்** - மூன்று புரிகளையுடைய பூணூல் பிரகாசிக்கின்ற, **தொப்பை** - (வயிற்றின்) தொந்தியையும், **எழில்** - அழகு பொருந்திய, **மோதகம்** - கொழுக்கட்டை விளங்கும், **கை** - கரத்தையும், **யானைமுகம்** - யானைமுகத்தையும் (உடைய), **கற்பகத்தின்** - கற்பகவிநாயகருடைய, **பொற்பதமே** - பொன்போன்ற அழகிய பாதங்களே, **காப்பு** - (இடையூறு நேராமல் விலக்கிக்) காத்தல் செய்வதாம். (க)

முருகர் துதி.

நேரிசை வெண்பா.

2. ஆத்திசூ டிமுதலா மவ்வை யுரைப்படிக்கே
ஏத்துங் கிரியை யியம்புதற்குக்—கார்த்திகையார்
பால்குடித்து வேல்பிடித்தோன் பாரமயின் மேனடிக்குங்
கான்முடிவைத் தோமாங் கவி.

(இ - ள்.) ஆத்திசூடி - ஆத்திசூடி யென்னும் சொற்றொடரானது, முதல் ஆம்-முதலாக வருகின்ற, அவ்வை-ஔவையாராற் செய்யப்பட்ட, உரைப்படிக்கே - நீதிச் சொற்களாகிய நூலின் தொடர்ப்படிக்கே, (செய்யுட்களை யியற்றி ஆத்திசூடிப் புராணம் அல்லது கோபர்வத மாலையென்னும் பெயரினையுடைய நூலாகச் செய்து அதன்மூலம்) ஏத்தும் - அடியார் வணங்கித் துதிக்கத்தக்க, கிரியை-கோபர்வதத்திலுள்ள சுவாமியை, இயம்புதற்கு - புகழ்ந்து கூறுதற்கு, கார்த்திகையார் - கார்த்திகை மாதர்களுடைய, பால் குடித்து - பாலைப் பருகிவளர்ந்து, (பின்னர் சூரன் முதலியோரை சம்ஹரிக்கும்பொருட்டு) வேல் பிடித்தோன் - வேலாயுதத்தைக் கரத்திற் பற்றிய முருகக்கடவுளது, பாரம் - கனமான, மயில்மேல் - மயில் வாகனத்தின்மீது, நடிக்கும் - தங்கி நர்த்தனம் புரிகின்ற, கால் - பாதத்தை, (எமக்குத் துணையாக வரும்பொருட்டு) முடி - எம்முடைய சிரசில், வைத்தோம் - சேர்த்துக்கொண்டோம்; (ஆதலால்), கவி - (இந்நூலிற்குரிய) செய்யுட்கள், ஆம் - (இனித் தட்டின்றி எம் நாவினிடமாக) உண்டாம்.

(வி-ரை.) கிரி யென்பது ஆகுபெயராய் அதிலுள்ள சுவாமியை உணர்த்திற்று.

சூரபதுமனால் தேவர்களுக் குண்டாயிருந்த துன்பத்தை யொழிப்பதற்குப் பரமசிவன் வெள்ளியங்கிரியில் சபாமண்டபத்தில் ஆறு திருமுகங்களோ டெழுந்தருளிய காலத்து, ஆறுமுகங்களிலும் விளங்காநின்ற நுதற்கண்களினின்றும் ஆறு நெருப்புப்பொறிகளுண்டாக அப்பொறிகளாறையும் அக்கினி ஆகாயகங்கையில் விட, அக்கங்கை சரவணப்பொய்கையில் சேர்க்க, அச்சரவணப்பொய்கையில் ஆயிர மிதழ்களோடுங் கூடிய வொரு தாமரைமலரில் அப்பொறிகளாறினின்றும் குமாரக்கடவுள் ஆறுகுழந்தைகளாக வுதிக்க, திருமால் முதலான அமரர்கள் அக்குழந்தைகட்குக் கார்த்திகை மாதர்களைப் பால் கொடுத்து அவர்களை வளர்க்கச் செய்தார்களென்பதும், பின்னர் பார்வதி அப்பிள்ளைகளைச் சேர்த்தெடுத்தகாலத்தில் தேகங்கள் ஒன்று

யின வென்பதும், இவ்வாறு கார்த்திகை மாதர் பால் கொடுத்து வளர்த்த காரணத்தால் முருகருக்குக் கார்த்திகேயனென்னும் பெயர் ஏற்பட்டதென்பதும் கந்தபுராண கதை. (உ)

முதுகுன்றநாதர் துதி.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

3. திருமாலு நான்முகனுந் தேவர்கோவுந்
 தேவருமற் றியாவருந்தஞ் சிந்தையாலும்
அருவாய மறையாலு மளவையாலு
 மளப்பரிதா வகண்டிதமா நின்றமூர்த்தி
யுருவாய கிரிவடிவா யநந்தங்கோடி
 யொளியுடைய கொடுமுடிக ளாகிநின்ற
பெருவாழ்வு பொருந்துமுது குன்றந்தன்னைப்
 பெருங்கருணை வடிவானை வணங்கல்செய்வாம்.

(இ - ள்.) திருமாலும் - அழகிய விஷ்ணுவும், நான்முகனும் - நான்கு திருமுகங்களையுடைய பிரமதேவனும், தேவர் கோவும்-தேவர்களுக் கதிபனாகிய இந்திரனும், தேவரும் - அமரர்களும், மற்றியாவரும் தம்-மற்று முள்ளவர்களுமாகிய எல்லோருடைய, சிந்தையாலும்-மனத்தாலும், அருவாய - அறிவுமயமாகிய, மறையாலும் - நான்கு வேதங்களாலும், அளவையாலும் - மற்றைய நூற்பிரமாணங்களாலும், அளப்பு அரிதா - தன்னை அளவிட்டறிதல் அரிதாக, அகண்டிதமா - தானே எல்லாமாக, நின்ற - விளங்கி ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் நிறைந்து நிலைபெற்ற, மூர்த்தி - சிவனே, உருவாய-அழகு நிறைந்த, பெருவாழ்வு பொருந்தும் - பெரிய வாழ்வைப் பொருந்துகின்ற, கிரி வடிவாய் - மலைவடிவமாகி, அநந்தம் கோடி - அளவற்ற கோடி, ஒளியுடைய - பிரகாசமுள்ள, கொடுமுடிகளாகி - சிகரங்களாகி, நின்ற - நிலைபெற்ற, முதுகுன்றந்தன்னை - பழமலைநாதனை, பெரும் கருணை வடிவானை - பெரிய அருளுருவத்தை யுடையவனை, வணங்கல் செய்வாம் - வணங்குதல் புரிவாம். (௩)

இதுவுமது.

நேரிசை வெண்பா.

4. ஆறுபத்து மூவர்களு மன்பா யரன்பால்
பெறுமுத்தி பெற்ற பெருமை—பிறங்கலுறு
மாசிசத்தி நாதர்பெரி யம்மைபரி பூரணரார்
பாதமொத்துச் செய்குவனிப் பா.

(இ - ள்) அறுபத்து மூவர்களும் - (சிவனடியார்களாகிய) அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களும், அரன்பால் - சிவபெருமானிடத்தே, அன்பாய் - நேய முடையவர்களாகி, பெறும் முத்தி - அடையத்தக்க முத்தியை, பெற்ற பெருமை - அடைந்த உயர்வு, பிறங்கல் உற - விளங்குதல் பொருந்தும், இப் பா - இச்செய்யுட்களாலாகிய ஆத்திசூடிப் புராணமென்னும் சோடர்வதமாலையை, ஆதிசத்தி - ஆதிசத்தியென்னும் பெயரை யுடையவளும், பெரியம்மை - பெரியநாயகியென்னும் பெயரை யுடையவளுமாகிய தேவிக்கு, நாதர் - நாயகரும், பரிபூரணர் - எங்கும் நிறைந்தவருமாகிய பரமசிவக்கடவுளின், ஆர் - (அழகு) பொருந்திய, பாதம் - அடிகளை, ஒத்து - துணையாகப் பொருந்தி, செய்குவன் - இயற்றுவேன். (௪)

இதுவுமது

அம்மானை

5. அந்தபசுப் பொற்கிரிவா ழாதிசத்தி நாதரவர்
வந்தபுலித் தோலுரித்த வல்லாள னம்மானை
வந்தபுலித் தோலுரித்த வல்லாள னாமாகி
லிந்த மலைமே லிருப்பதே னம்மானை
யிருந்தான் மலையன்மக ளின்பத்தா லம்மானை.

(இ-ள்.) அந்தம் - அழகுவாய்ந்த, பசு - பசுவைப்போன்ற உருவத்தையுடைய, பொன் - பொன்மயமாகிய, கிரி - கோபர்வதத்தின் கண்ணே, வாழ் - வசிக்கின்ற, ஆதிசத்திநாதரவர் - ஆதிசத்திநாதரென்னும் கடவுள், வந்த - (தாருகவனரிஷிகளின் வேள்வியிற் றோன்றி) வந்த, புலித்தோல் உரித்த - புலியைக் கொன்று அதன் தோலை யுரித்துடுத்திய, வல்லாளன் - வல்லமையை யுடையவன், அம்மானை - அழகிய மான்போன்றவளே! வந்த - அங்ஙனம் வந்த, புலித்தோல் உரித்த - புலியின் தோலை யுரித்துடுத்திய, வல்லாளனும் ஆகில் - வல்லமை யுடையவனு யிருப்பானாயின், இந்த மலைமேல் - இந்தக் கோபர்வதத்தின்மீது, இருப்பதேன் - பயந்துகொண்டு வந்திருப்பதேன்? (இது பதரிகாவனமென்னும் இலந்தைக் காடாகையால் இதில் புலிக ளிருந்து உபத்திரவஞ் செய்யுமென் றஞ்சியல்லவோ இவ்வாறு மலைமீது குடியிருக்கின்றான்) அம்மானை - அழகிய மான்போன்றவளே! (அவன் அக்காரணத்தால் இம்மலைமேல் எழுந்தருளவில்லை; பார்வதி மலையரசன் மகளாகையாலும், அம்மலையரசனுக்கு மலைகளெல்லாம் பந்துக்க ளாகையாலும், அக்காரணத்தால் பார்வதி இம்மலையைப்

பிரஸ்தானமாக நினைத்துக் குடியிருப்பதாலும், அந்தச் சிவபெருமான்) மலையன் மகள் இன்பத்தால் - மலையரசன் மகளாகிய பார்வதியின்மீது தனக்கேற்பட்ட இன்பத்தினாலே, (அவளைத் திருப்தி செய்யும்பொருட்டு) இருந்தான் - இம்மலைமீதிருந்தனன், அம்மானே - அழகிய மான்போன்றவளே!

(வி - ரை.) இது, மூன்று பெண்கள் கூடி ஆதிசத்தீசர் பெருமையைக் குறித்துச் சம்பாஷணை செய்துகொண்டதுபோலக் கருத்தமைத்துச் செய்யப்பட்டது. இங்ஙனம் பெருமைப்படுத்துதல் காரணமாக அவர் துதியே விளங்குதலால் இதுவும் துதியைச் சார்ந்ததாம்.

முதுகிரியிலுள்ள விநாயகர்,
சுப்பிரமணியர் ஆகியவர்களின் துதி.
எழுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

6. திருமணி முத்தா நதிமுது கிரியிற்
றேவியார் பெரியம்மை யன்பன்
வருபழ மலையா னருடிரு நடன
வாரண கணபதி வாழ்த்திப்
பொருமயி லேறு முருகவே ளடியைப்
போற்றிகோ பர்வத மாலை
யருளினன் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) திரு - இலக்குமி வாசஞ் செய்கின்ற, மணிமுத்தா நதி - மணிமுத்தாநதியாற் சூழப்பெற்ற, முதுகிரியில் - முதுகிரியென்னும் மலையிலே யெழுந்தருளிய, தேவியார் - நாயகியாராகிய, பெரியம்மை - விருத்தாம்பிகைக்கு, அன்பன் - அன்பனாக, வரு - (அவளுடனே அவளை வாமபாகத்தில் வைத்துப் பவனி) வருகின்ற, பழமலையான் - பழமலைநாதனால், அருள் - பெறப்பட்ட, திரு நடனம் - அழகிய நடனஞ் செய்கின்ற, வாரணம் - யானைவடிவமாகிய, கணபதி - விநாயகக்கடவுளை, வாழ்த்தி - துதித்து, பொரு - போர்செய்தற் குதவியான, மயில் - மயில்வாகனத்திலே, ஏறும் - ஏறிச் செல்கின்ற, முருகவேள் - முருகக்கடவுளின், அடியை - பாதங்களை, போற்றி - வணங்கி, கங்கை - கங்காநதியாற் சூழப்பட்ட, கோகிரி மேவும் - கோபர்வதத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகன் - ஆதிசத்தீசநாதருடைய கோபர்வத மாலை - கோபர்வத மாலையென்னும் நூலை, அருளினன் - சொல்லத் தொடங்கினேன். (௬)

இக்கிரந்தகர்த்தாவின் வழிபடு கடவுளாகிய நடேசர் துதி.

ஆசிரியவிருத்தம்.

7. பணவளவு மிளகளவு குன்றிமணி தன்னளவு
பனியறுகு நுனியினளவு
பருகடுகு தினையளவொ டெள்ளளவு கொள்ளளவு
பைம்பொனரை பொடியினளவு
அணுவளவு நிமையளவு தன்மலட் வரியளவு
யவ்வளவி னுண்ணிதெதுவோ
அவ்வளவு கருணைநின் கட்கடையி னோக்கியென்
றளியனேற் கருள்புரிகுவாய்
கிணுகிணென மணியசைய தனதனவென் மொழியிசைய
கிதநாதம் பறையொடும்
கிளருமரு மறையயன் புகழமா தவனின்று
கேடில்தண் ணுமைமுழக்க
அணிமருவு கனகசபை யதிலரவு புலிபரவ
வாநந்த நடனமதுசெய்
யநகவென் னன்னைசிவ காமியொரு புடைமருவு
மாண்டவ நடேசபிரபுவே.

(இ - ள்.) மணி - வீரகண்டாமணியானது, கிணு கிணு என அசைய-கிணுகிணுவென்ற ஓசை யுண்டாகும்படி அசைந்தாட, தன தன என் - தனதனவென்ற ஓசையெழும், மொழி - அடியார் கூட்டங்களின் துதிமொழியானது, இசைய - பொருந்தவும், கிதநாதம் பறையொடும்-(நாரதர், தும்புரு ஆகியவர்களின் வீணை யிசைப்பாடலின்) நாதம் இன்னும் பலவகை வாத்திய கோஷ்டங்கள் ஆகியவைகளுடனே, கிளரும்-விளங்குகின்ற, அரும்-எழுதற்கரிய, மறை-வேதத்தையுடைய, அயன் - பிரமன், புகழ - துதிக்கவும், மாதவன்-இலக்குமி நாயகனாகிய திருமால், நின்று-பக்கத்தில்நின்று, கேடு இல்-குற்றமற்ற, தண்ணுமை - மத்தளத்தை, முழக்க-முழக்கவும், அரவு-பதஞ்சலியும், புலி - வியாக்கிரபாதரும், பரவ - (அரஹரவென்று துதி செய்து) வணங்கவும், அணி மருவு-அழகு சேர்ந்த, கனகசபையதில்-பொன்னம்பலத்தில், ஆநந்த நடனமது செய் - ஆநந்தத் தாண்டவஞ் செய்கின்ற, அநக - கடவுளே! என் அன்னை - என்னுடைய மாதாவாகிய, சிவகாமி - சிவகாமியம்மை, ஒருபுடை மருவும் - ஒருபக்கத்திற் சார்ந்திருக்கின்ற, ஆண்டவ - கடவுளே! நடேச பிரபுவே-தலைவனாகிய நடேசனே! பண அளவு-சிறுபணத்தின் பிரமாணமும், மிளகு

அளவு - மிளகின் பிரமாணமும், குன்றிமணி தன் அளவு - குன்றிக் கொட்டையின் பிரமாணமும், அறுகு நுனி - அறுகம்புல்லின் நுனியிலே தங்கும், பனியின் அளவு - பனித்துளியின் பிரமாணமும், பரு கடுகு தினை அளவொடு-பரிய கடுகு தினை ஆகியவற்றின் பிரமாணத் துடனே, எள் அளவு-எள்ளின் பிரமாணமும், கொள் அளவு-கொள் ளின் பிரமாணமும், பைம்பொன் அரைபொடியின் அளவு - பசும் பொன்னின் அரைபொடியின் பிரமாணமும், அணு அளவு-அணுப் பிரமாணமும், நிமை அளவு - இமைநொடிப் பிரமாணமும், தண்டுலம் - அரிசி, வரி - நெல், (ஆகியவற்றின்) அளவும் - பிரமாணமும், (ஆகிய) அவ்வளவின் - அவ்வளவுகளைக் காட்டினும், நுண்ணிது - நுட்பமான பொருள், எதுவோ-யாதோ, அவ்வளவு-அந்தப்பொருளி னளவு, கருணை - கிருபையை, நின்-உன்னுடைய, கண் கடையில் - கடைக்கண்ணிலே (வைத்து), நோக்கி-என்னைப் பார்த்து, இன்று - இப்பொழுது, அளியனேற்கு - எளியேனாகிய எனக்கு, அருள் புரிகுவாய் - கிருபை செய்யக்கடவாய். (எ)

*நூற்பெருமை.

கட்டளைக்கலித்துறை.

8. பார்க்குங் கிருபா பரிபூர ணாநந்த பாராயணருங்
காக்கின்ற மாநந்தி யீசான கங்கை கௌரியிடஞ் [ல்
சேர்க்குஞ்சத் தீசர் பெரியம்மை வாழுஞ் செயலைமுன்னூ
னோக்கின்ற கோகிரி மாலையொப் பானதிக் கூவளமே.

(இ - ள்) பார்க்கும் - பிராணிகளை ஜீவகாருணியத்தோடு பார்த் தற்கேதுவான, கிருபா - கிருபையையும், பரிபூரணாநந்தம் - குறை வின்றி நிறைந்த ஆனந்தத்தையும் (உடைய), பாராயணரும் - வேத பாராயணஞ் செய்வோராகிய அந்தணர்களும், காக்கின்ற-கோவிலைப் பாதுகாக்கின்ற, மா - சிறந்த, நந்தி - நந்திதேவரும், ஈசானகங்கை - (மூழ்குவோர்க்குச் சகல பாவங்களையும் போக்கிப் புண்ணியத்தைத் தாரநின்ற) ஈசானகங்கையும், கௌரி - பார்வதியை, இடம் சேர்க்கும் - வாமபாகத்திலே சேர்த்துவைத்திருக்கின்ற, சத்தீசர் - ஆதிசத் தீசரும், பெரியம்மை - பெரியம்மை யென்னும் பெயரையுடைய உமாதேவியும், வாழும்-கோபர்வதமென்னுந் தலத்திற் சேர்ந்து வாழ் கின்ற, செயலை - செய்கையை, முன்னூல் நோக்கின்ற - பழைய நூலாகிய ஆத்திசூடியிற் சம்பந்தப்படுத்திக் கூறப்படுகின்ற, கோகிரி மாலை-இந்தக் கோபர்வதமாலையென்னும் நூலானது, இ கூவளம் - இந்த ஆதிசத்தீசர் வாழாநின்ற கோபர்வதமென்னுந் தலத்தின் பூமி

வளப்பத்தை, ஒப்பானது - நிகர்த்ததாம் (இதைப்போல மிகவும் வளப்பம் பொருந்தியதாகும்). (௮)

இதுவுமது.

கலிவிருத்தம்.

9. பசுபருப் பதப்பணி பரம வேதியர்
சுசிகர வடிமலர் துணைக்கொண் டோதுநூல்
வசிகர மாப்புவி வழங்கு வாரெவ
ரசுபதி கெசபதி யாவர் திண்ணமே.

(இ - ள்) பசுபருப்பதம் - கோபர்வதமலையில், (எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஆதிசத்திநாதரை) பணி - துதித்து வணங்குகின்ற, பரமம் - மகா மேன்மைதங்கிய, வேதியர் - அந்தணருடைய, சுசிகரம் - சுத்தமான, அடி மலர் - பாததாமரை மலர்களை, துணைக்கொண்டு - துணையாகப் பற்றி, ஓதும் - சொல்லப்படுகின்ற, நூல் - இந்தக் கோபர்வதமாலையென்னும் நூலை, புவி - இவ்வுலகத்தில், வசிகரமா - (கேட்போர் மனம்) வசியமாகும்படி, வழங்குவார் எவர் - சொல்வார் எவரோ (அவர்), அசு பதி - குதிரைக் கதிபரும், கெச பதி - யானைக் கதிபரும், ஆவர் - ஆகி வாழ்வார்கள், திண்ணம் - இது நிச்சயம். (௯)

அவையடக்கம்.

நேரிசை வெண்பா.

10. வாணிதிரு வாய்மலர்த்து வாழ்த்துங் கிரிமாலை
பேணிப் படித்தவர்க்குப் பேறுவரு—மாணியிதைப்
பார்த்து மனதிரங்கிப் பட்சமுடன் சொற்பிழையைத்
தீர்த்துக்கொள் வார்புலவர் சீர்.

(இ-ள்.) வாணி - சரசுவதியே (என்மீ திரக்கமுற்று என் நாவிலிடமாக விருந்து) திருவாய் மலர்த்து - அழகிய வாய் திறந்து வாக்கியங்களைச் சொல்ல, (அவற்றைக் கொண்டு) வாழ்த்தும் - யான் ஆதிசத்தீசரைத் துதித்துக் கூறும், கிரி மாலை - இந்தக் கோபர்வதமாலையென்னும் நூலை, பேணி - விரும்பி, படித்தவர்க்கு - வாசித்தவர்க்கு, பேறு வரும் - அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களும் பெற்ற நற்பேறு கிடைக்கும்; (இது அங்ஙனம் நற்பேற்றைக் கொடுக்கும் நூலாயிருப்பதால் இதிற் பிழைகள் செறிந்திருப்பினும்) புலவர் - கல்விகளைக் கற்றுணர்ந்த வித்துவான்கள், இதை - அத்தகைய இந்நூலை, மாணிப் பார்த்து - மனதூன்றி நோக்கி, பட்சமுடன் - பிரியத்துடனே, மனது இரங்கி - மன மிளகி, சொற்பிழையை - அச்சொற்குற்றங்களை, தீர்த்து - நீக்கி, சீர் கொள்வார் - இதிலுள்ள சிறப்பைக் கொள்வார்கள். ()

இந்நூலில் சம்பந்தப்படும் சிவனடியார் கதைகளடங்கிய பெரியபுராண வரலாறு.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

11. *முன்னொரு நாளில் வளவன்ற னவையின்*
மொய்யமண் சமயர்தங் காதை
மின்னெழிற் சிந்தா மணியியற் புலவர்
விரித்துரை தரச்சிவ பத்தி
மன்னுசேக் கிழார்கண் டவமதித் ததனை
மன்னனாற் றில்லையூர்க் கேகி
பன்னுதாண் டவனாற பெரியபு ராணம்
பகர்ந்ததை யறிந்தவா றுரைப்பாம்.

(இ-ள்) முன் - முற்காலத்திலே, ஒருநாளில் - ஒருதினத்தில், வளவன்றன் - அநபாய சோழனுடைய, அவையில்-சபையில், மொய்-நெருங்கிய, அமண் சமயர்தம் - சமணசமயத்தாருடைய, காதை - ஜீவகசரித்திரம், மின் - விளங்குகின்ற, எழில் - அழகுபொருந்திய, சிந்தாமணி-ஜீவகசிந்தாமணி யென்னும் காப்பியத்தை, இயல் புலவர்-இயற்றமிழ் வித்வான்கள், விரித்து உரைதர-பொருள் வகுத்துரைத்துப் பிரசங்கம் பண்ண, (அம்மன்னன் முதலியோர் அதனைக் கேட்டு மகிழ) மன்னு - (அம்மன்னனுடைய மந்திரியாகப்) பொருந்திய, சிவபத்தி - சிவபத்தியையுடைய, சேக்கிழார் - சேக்கிழா ரென்பவர், அதனை - அப்பிரசங்கத்தை, கண்டு - பார்த்து, அவமதித்து - அநாதரவு செய்து, மன்னனால் - அந்தச் சோழமகாராஜனுடைய கட்டளையால், தில்லையூர்க்கு ஏகி - சிதம்பரநகருக்குச் சென்று, பன்னு - அடியார் பாவாற் புகழ்ந்து சொல்கின்ற, தாண்டவனால் - நடராஜமூர்த்தியின் திருவருளால், பெரியபுராணம் பகர்ந்ததை - கூறிய திருத்தொண்டர் புராணமாகிய பெரியபுராணத்தை, அறிந்தவாறு - தெரிந்தபடி, உரைப்பாம் - இந்நூலிற் கூறுவாம்.

(வி - ரை.) இந்நூலில் பெரும்பான்மையும் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் சரித்திரங்களே விரவி வருகின்றமையால் அச்சரித்திரங்களடங்கிய பெரியபுராண வரலாற்றையும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசியமாதலின், இந்நூலாசிரியர் அதனை இச்செய்யுள் மூலம் இங்கே விளக்கிக் காட்டியிருக்கின்றனர். பெரியபுராணத்தின் வரலாறாவது :

முற்காலத்தில், பாலாறு பாயும் வளம்பொருந்திய தொண்டைநாட்டில், புலியூர்க்கோட்டத்திலே குன்றத்தூரிலே வேளாளர்மரபில் சேக்கிழார் குடியில் அருண்மொழித் தேவரென்பவர் அவதரித்திருக்

தார். இவரால் சேக்கிழார் மரபு விளக்கமுற்றமையால் இவருக்குச் சேக்கிழார் என்னும் திருநாமம் வழங்கலாயிற்று. இவர் சகல வேத சாஸ்திரங்களையுங் கற்றுணர்ந்து சிவபக்தி அடியார் பக்திகளிற் சிறந்திருந்தார். இவ்வாறு இவர் சிறப்புற்றிருந்தமையால், அநபாயசோழன் இவரைத் தனக்கு மந்திரியாக்கி இவர்க்கு உத்தமசோழப்பல்லவன் என்னும் திருநாமமுஞ் சூட்டினன். இவர் இங்ஙனம் சோழனுக்கு மந்திரியாகி அந்த சமஸ்தானத்தி லிருந்துவருங்காலத்தில், சில சைனர்கள் சமணநூலாகிய சீவகசிந்தாமணியை மெய்யெனக் கருதிக் கற்றும், பிரசங்கிக்கக் கேட்டும் வந்தார்கள் அநபாயசோழனும் அதனையே கேட்டுக் களித்துவந்தான். அப்போது ஒருதினத்தில சேக்கிழார் அவ்வரசனை நோக்கி, 'அரசர் பெருமானே! நீர் சைவரா யிருந்தும் சிவகதையைக் கேளாது அவகதையைக் கேட்கின்றீரே; இதனால் மறுமைக்குப் பலனுண்டாகுமோ?' எனக் கேட்க, அவன் சேக்கிழாரை நோக்கி, 'அமைச்சரே! நீர் சொல்லுகிறபடி சீவகசிந்தாமணி அவகதையாயின் சிவகதை யாது?' என்று வினவினன். அதைக் கேட்டவுடன் சேக்கிழார், சோழனிடத்தில், 'மன்னரே! திருவாரூரிலே தியாகர் அடியெடுத்துக் கொடுக்கச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளால் ஓர் திருப்பதிகம் இயற்றப்பெற்றிருக்கின்றது; அது திருத்தொண்டத்தொகை யெனப்படும் அதற்கு, முன்னே திருநாரையூர்ப் பொல்லாப்பிள்ளை பொருளுரைக்க, அவருடைய கிருபையைப் பெற்ற நம்பியாண்டார் நம்பியென்பவர் கேட்டு அதனைத் தொகுத்துக் கலித்துறையந்தாதியாகப் பாடினர். அவ்வந்தாதியை அபயகுலசேகர சோழமகாராஜர், சிவாலயமுனிவர் முதலிய பெரியோர்கள் பக்தியுடன் போற்றிக் கொண்டாடி யிருக்கின்றனர்; அதனைக் கேட்டால் மறுமைக்கு நற்பல னுண்டாகும்' என்றுரைத்தனர். அப்படி யுரைக்கவே அரசன் சேக்கிழாரை நோக்கி, 'அப்படியானால் அந்த அந்தாதியை ஓதிப் பொருள் கூறும்' என, அவ்வாறே சேக்கிழார் உரைத்தனர். அப்பிரசங்கத்தைக் கேட்டவுடன் அநபாயசோழன் மகிழ்ந்து சேக்கிழாரிடம், 'இவ்வந்தாதியி லடங்கிய சிவனடியார் சரித்திரத்தை எவரும் உணரும்படி காவியமாகச் செய்யும்' என்றுரைத்து அதற்கு வேண்டிய திரவியங்களையுங் கொடுத்தான். அதன்மேல் சேக்கிழார் சிதம்பரஞ் சென்று நடேசப்பெருமானைப் பக்தியுடன் வணங்கி அவர் சன்னதியில், 'நடராஜமூர்த்தியே! உன் அடியார்களுடைய சரித்திரத்தைக் காப்பியமாகச் செய்தற்கு நீர் எனக்கு அடியெடுத்துக் கொடுத்தருளும்' என்று துதித்து நின்றார். அப்போது நடராஜர் அருளால் 'உலகெலா முணர்ந்தோதற் கரியவன்' என ஓர் அசரீரி வாக்குண்டாயிற்று. சேக்கிழார்

அத்திருவாக்கையே முதலாகக் கொண்டு திருத்தொண்டர் புராணத்தைப் பாடிமுடித்தார். அங்ஙனம் பாடிமுடித்ததை அநபாயசோழன் அறிந்து உடனே தன் பரிவாரங்களுடனே புறப்பட்டுத் தில்லைக்குப் போய் சேக்கிழாரைக் கண்டு வணங்கி அவருடனும், அந்தணர்களுடனும் கனகசபையைச் சார்ந்து சபாநாயகரைத் தரிசித்து வணங்கித் தோத்திரஞ் செய்தான். அப்போது நடராஜமூர்த்தியின் கிருபையால், 'சோழனே! நாம் அடியெடுத்துக் கொடுக்கச் சேக்கிழான் அதனை முதலாகக்கொண்டு நம்முடைய நாயன்மார்களின் சரிதத்தைப் புராணமாகப் பாடிமுடித்தனன்; நீ அதனைப் பக்தியுடன் கேட்பாயாக!' என்று ஓர் அசரீரி வாக்கும், நடராஜர் சிலம்பொலியு முண்டாயின. அதன்மேல் சோழன் அடங்கா உவகையுடன் சிவநேயர்களை யெல்லாம் வரவழைத்து அதனைப் பிரசங்கிக்குமாறு சேக்கிழாரிடம் தெரிவிக்க, அவர் அதற்கிணங்கி, சபாநாயகர் சந்நிதானத்தில் தில்லைவாழந்தணர் அறுகாற் பீடமிட்டு அதன்மேல் பசும்பட்டு விரித்து அதன்மேல் வெண்பட்டை மடித்திட்டு மலர் பரப்பித் தூபங் காட்டி ஆதன மமைத்து அதன்மேல் அத்திருத்தொண்டர் புராணத்தை வைத்து அர்ச்சனை செய்தபின், சித்திரைமாதம் திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்தில் அப்புராணத்தைப் பிரசங்கிக்கத் தொடங்கி நாடோறும் வாசித்து மறுவருஷம் சித்திரைமாதம் திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்தில் அப்பிரசங்கத்தை முடித்தனர். பின்னர் அம்மன்னன் அப்புராணத்தையும் சேக்கிழாரையும் யானைமே லேற்றி ஊர்வலம் வரும்படி செய்வித்து அப்புராணத்தைப் பதினொரு திருமுறைகளுடனே சேர்த்துப் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாக்கி அதனைச் செப்பேட்டி லெழுதி வைத்தனன்.

இவ்வரலாறு, இச்செய்யுளின் பொழிப்புரையில் வேறுவிதமாக எழுதப்பட்டிருந்தது. அது சேக்கிழார்புராண கதைக்கு முற்றும் விரோதமாகவும், மாறுபாடாகவு மிருந்தமையால் அதனை நீக்கிச் சேக்கிழார் புராணத்திலுள்ளபடி இவ்வரலாறு இங்கே திருத்தி யெழுதப்பட்டிருக்கிறது. மேற்கூறிய பொழிப்புரையின் ஈற்றில் இந்நூலாசிரியர் இக்கோபர்வதமாலையைப் பாடத் தொடங்குங் காலத்தில் ஆதிசத்தீச ரருளால், 'ஆத்திசூடி' என்னும் வாக்கியம் அசரீரியாக வுண்டானதாகவும், அதனாலேயே இதற்கு ஆத்திசூடிப் புராணமெனப் பெயரிட்டு ஆத்திசூடியின் அடிகளை இந்நூற் செய்யுட்களிற் சம்பந்தப்படுத்தி சிவனடியார் சரிதங்களையுஞ் சேர்த்துப் பாடி இந்நூலை முடித்ததாகவும் ஒரு விருத்தாந்தம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

உ

கடவுள் துணை.

ஆத்திசூடிப் புராணம்

மூலமும் உரையும்.

நூல்.

திருமால் சரித்திரம்.

"அறஞ்செய விரும்பு."

(இதன் பொருள்.) 'நீ தருமத்தையே செய்வதற்குப் பிரியப்படு' என்பது.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

1. அறஞ்செய விரும்பு மாயனார் கஞ்ச
   மாயிர மலரிலோர் மலர்தான்
குறைந்ததென் றெண்ணி விழிபடி தரித்த
   கொள்கையை மறப்பனோ கொடியேன்
இறைஞ்சிய மனித ரமரரக் கதரு
   மேறிய பதம்பெறு கைலை
யறம்பெறு கங்கை கோகிரி மேவு
   மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) இறைஞ்சிய - உன் சமுகத்தில் வந்து உன்னை வணங்கிய, மனிதர் - மனிதரும், அமரர் - தேவரும், இராக்கதரும் - இராக்கதர்களும், கைலை - கைலாசத்தில், ஏறி - மேற்சென்று, பதம் பெறு - நற்பதவியை அடைதற்குரிய தலமான, அறம் பெறு - முப்பத்திரண்டறங்களையும் தன்னிடத்தே பெற்ற, கங்கை - ஈசானகங்கை பாவிய, கோகிரி - கோபர்வதத்தில், மேவும் - கோயில்கொண் டெழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (அறஞ்செய விரும்பு என்பது ஔவையாருடைய திருவாக்கு; இதன்படி நற்கதியை விரும்புவோர் சோடச மகாதானங்களையும் விரும்பத்

தடனே செய்யவேண்டும்; அங்ஙனஞ் செய்யக் கூடாவிட்டால் செய்யக்கூடியவர்களிடம் சொல்லி அவர்கள் மூலம் செய்விக்கவேண்டும்; அதுவுஞ் செய்யமுடியாத பக்ஷத்தில் தருமஞ் செய்கிறவர்களைக் கண்ணினுற் பார்க்கவேண்டும்; அஃது மியலாத பக்ஷத்தில் தரும கதைகளையாவது காதாரக் கேட்கவேண்டும்; அதுவும் செய்யாவிடின் இருமையிலும் நற்பயன்களை யிழப்பர்; ஆதலால்), அறஞ்செய விரும்பும் - (தருமமே நன்மை பயக்கத்தக்கதாமென்று நினைத்து) அவ்வறத்தையே செய்தற்குப் பிரியங்கொள்ளும், மாயனார் - துவாரகையை இருப்பிடமாகக் கொண்ட திருமாலானவர், (நின்னைப் பூசிக்க வெண்ணங்கொண்டு உன்னுடைய பாதங்களில் தினந்தோறும் ஆயிரம் தாமரை மலர்களால் அருச்சனை செய்யும் நியமம்பூண்டு செய்து வருங்காலத்தில் ஒருநாள் உன்னுடைய திருவிளையாட்டால் ஒரு மலர் குறைய) ஆயிரம் கஞ்ச மலரில்-ஆயிரந் தாமரை புஷ்பங்களில், ஓர் மலர்தான் - ஒரு புஷ்பம், குறைந்தது என்று எண்ணி - குறைவுற்றதேயென்று வருந்தி, விழி அடி தரித்த - அத்தாமரை மலருக்குப் பதிலாகத் தம்முடைய கண்ணைப் பெயர்த்து உம்முடைய பாதங்களில் சூட்ட அதன்பொருட்டு நீ அவர்பால் திருவருள்புரிந்த, கொள்கையை - அறக்கொள்கையை, கொடியேன் - கொடியேனாகிய யான், மறப்பனோ - மறந்துவிடுவேனோ? (ஒருநாளும் மறக்கமாட்டேன்; அந்த அறத்தையே செய்து உன்னுடைய திருவருளைப் பெற்றுக் கொள்வேன்).

(வி - ரை.) அறஞ்செய விரும்பு என்ற வாக்கியப்படி தருமத்தைச் செய்து நற்பேறு பெற்ற திருமாலைப்போலவும், அவருக் கருள் புரிந்த நின்னைப்போலவும் அறத்தை மறவாது செய்து நற்பேறு பெறுவேனென்பது இதன் கருத்து. திருமால் கண்ணைப் பறித்துச் சிவனுக்கு அருச்சனை செய்த கதையாவது :—

துவாரகையை இடமாகவுடைய திருமாலானவர், ஒருகாலத்தில் சிவனைப் பூசிக்க வெண்ணங்கொண்டு அச்சிவனடியில் நித்திய மாயிரந் தாமரை மலர்களைக்கொண்டு தவறாமல் அருச்சனை செய்து வருகையில், ஆண்டவனாகிய சிவன் அவருடைய மனதறியவேண்டி அவ்வருச்சனை செய்யு மலர்களில் ஒன்று குறையும்படி செய்ய, அவர் அவ்வாறு மலர் குறைந்தது கண்டு வருத்தமுற்று விரதபங்கமாகாதென்று விரைந்து தாமரையையொத்த தமது கண்களி லொன்றைப் பறித்துச் சிவன் திருவடிக் கருச்சித்துத் தமது விரதத்தை நிறைவேற்றினார்; அதுகண்டு சிவன் மகிழ்ந்து சலந்தராசுரனைச் சங்கரித்த

வந்திருந்த சக்கராயுதத்தை யவருக்குக் கொடுத்துக் கண்ணனென்னுந் திருநாமத்தையுந் தந்தருளினார். (க)

சுந்தரமூர்த்திநாயனார் சரித்திரம்.

"ஆறுவது சினம்"

(இ - ள்.) 'உள்ளே தணியத்தருவது கோபமே' என்பதாம்.

௨ ஆறுவ துசின நாவலூர் நம்பி
யரிவையாஞ் சங்கிலி பாவை
கூறிய தூது தம்பிரான் றோழர்
கொள்கையை மறப்பனோ கொடியேன்
தேறிய நெஞ்சந் தெவிட்டிடா வின்சொற்
றெரிவையர் வதுவைமண் டபஞ்சேர்
ஆறுமா கங்கைக் கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ-ள்.) தேறிய - தெளிந்த, நெஞ்சம் - உள்ளமானது, தெவிட்டிடா - தெவிட்டாத (ஆசை நீங்காத), இன் சொல் - இனிமையான சொற்களையுடைய, தெரிவையர் - பெண்களின், வதுவை மண்டபம் சேர் - கல்யாண மண்டபங்கள் சேர்ந்திருப்பதும், ஆறு - நதியாகிய, மா - சிறந்த, கங்கை - ஈசானகங்கை பாயப்பெற்றதுமாகிய, கோகிரி - கோபர்வத மென்னுந் தலத்தில், மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திசநாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் பெயரினையுடைய நாதனே! ஆறுவது சினம் - (உலகத்திலே மனிதர் மனத்திற்குள்ளே) தணியத்தருவது கோபமென்னும் நெருப்பேயாம்; (அதாவது : கோபத்தை யடக்கவேண்டும்; ஆதலால் மனிதர் : ஒத்தான், உயர்ந்தான், தாழ்ந்தான் என்னும் மூவரிடத்திலுமே கோபத்தைச் செலுத்தலாகாது; ஒத்தவனிடத்திற் கோபஞ் செலுத்தினால் அவன் கொல்ல முயலுவான்; உயர்ந்தவனிடம் கோபஞ் செலுத்தினால் பொருட்சேதம் பிராணச்சேத முண்டாம்; தாழ்ந்தவனிடம் கோபஞ் செலுத்தினால், அவன் பயந்து வருந்துவான்; ஆகவே, இம்மூவரையிலும் கோபத்தைச் செலுத்துவதால் இம்மை மறுமை யிரண்டிலும் துன்பத்திற்கே ஏதுவாம்; இம்மூன்றிடத்தும் கோபத்தை யடக்குவதால் மிக்க நன்மையே உண்டாம்; இதற்குதாரணமாக) நாவலூர் - திருநாவலூரென்னுந் திருப்பதியிலே பிறந்த, நம்பி - நம்பியாரூரரென்னும்

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்குச் சொந்தமாகிய, அரிவையாம் - சிறந்த பெண்ணான, சங்கிலி - சங்கிலியாருக்கும், பரவை - பரவையாருக்கும், (அவர்பொருட்டு) தூது கூறிய - தூது சொன்ன, தம்பிரான் - கடவுளாகிய உனது, தோழர் கொள்கையை - தோழராகிய அந்தச் சுந்தரமூர்த்திசுவாமி கோபத்தை யடக்கி உனக்குத் தொண்டராய் நற்பேறு பெற்ற நடக்கையை, கொடியேன் - தீயேனாகிய யான், மறப்பனோ - மறந்து கோபத்தை யனுசரித்து நடப்பேனோ? (ஒருபோதும் நடக்க மாட்டேன்; எவ்விடத்தும் கோபத்தைச் செலுத்தாம லடக்கி நின் மீது பக்தியைச் செலுத்தி உன்னருளைப் பெற்றுய்வேன்).

(வி - ரை.) ஆறுவது சினம் என்னும் ஔவையார் வாக்கைக் கருதி, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைப்போல கோபத்தை யடக்கிச் சிவனாகிய நின் பக்தி யுடையவனாய் நற்பேறு பெறுவனென்பது இதன் கருத்தாம். சுந்தரமூர்த்திநாயனார் சரித்திரமாவது :—

பூமியிலே புண்ணிய பூமியாகிய பரதகண்டத்திலே தமிழ் வழங்கு நிலமாகிய தென்னாட்டைச் சேர்ந்த திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே திருநாவலூரென்னுந் திருப்பதியில் ஆதிசைவரென்னும் பிராமணர்குலத்தில் சடையனாரென்னும் சிவாசாரியாருக்கு, அவருடைய மனைவியாராகிய கற்பிற் சிறந்த இசைஞானியா ரென்பவரிடத்திலே, ஆன்மாக்கள் சைவசமயமே மெய்ச்சமய மென்றுணர்ந்து அதனை யனுசரித்துய்யும்பொருட்டுச் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் பிறந்தருளி, நம்பியாரூரரென்று நாமகரணம் பெற்றுவளர்ந்து, உரிய பருவத்தில் புத்தூரிலிருந்த சடங்கவி சிவாசாரியார் புதல்வியைத் தமக்கு மணம் செய்ய தந்தை முதலியோர் நிச்சயித்தபடி செய்துகொள்ள அந்த நம்பியாரூராகிய சுந்தரமூர்த்திநாயனார் விவாகத்தினத்துக்கு முதற்றினத்திலே சமாவர்த்தனம் பண்ணி, ரக்ஷாபந்தனஞ் செய்து, மறுநாள் நித்தியகர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு மணக்கோலங் கொண்டு குதிரைமேலேறி மகா அலங்காரத்தோடு புறப்பட்டுப் புத்தூரிற் சார்ந்து சடங்கவிசிவாசாரியார் வீட்டிலுள்ள திருக்கலியாணப் பந்தருக்கு முன் சென்று குதிரையினின்று மிறங்கி உள்ளே போய் ஆசனத்திலிருந்தார்.

அப்பொழுது ஊரும் பேரும் உருவு மில்லாதவ ராயினும், ஆன்மாக்களுக்கு வினையினால் வந்த வாஸ்தவமாகிய ஊரையும் பேரையும் உருவையும் பக்குவகாலத்திலே ஒழிக்கும்பொருட்டுக் கற்பிதமாகிய ஊரும் பேரும் உருவுங் கொண்டருளுகின்ற பரமசிவனுனவர், தாம் கைலாசத்திலே முன் சுந்தரமூர்த்திக்கு வாக்குத்தத்தம் பண்ணியபிர

காரம், அவரைப் பிரபஞ்சவாழ்க்கையிலே சிக்கி மயங்கவிடாமல் தடுத்தாட்கொள்ளும்பொருட்டு, ஒரு வயோதிகப் பிராமண வடிவங்கொண்டு அவ்விடத்திலே எழுந்தருளிவந்து நின்று, "இவ்விடத்திலிருக்கின்ற யாவர்களும் நான் சொல்லும் வார்த்தையைச் சற்று கவனித்துக் கேட்கவேண்டும்" என்று சொன்னார். அப்படிச் சொல்லிய அவ்வையரை, விவாகஞ் செய்யத்தொடங்கும் நம்பியாரூரரும், அங்கிருக்கின்ற மற்றப் பிராமணர்களும் பார்த்து, "இவ்விடத்திலே நீர் சொல்ல விரும்பியதைச் சொல்லும்" என்றார்கள். அதைக் கேட்ட ஐயர் நம்பியாரூரரை நோக்கி, "எனக்கும் உனக்கும் ஒரு வழக்கிருக்கின்றது; அதை முடித்துக்கொண்டு உன்னுடைய விவாகத்தை நடத்து" என்று கூறினார். அப்போது நம்பியாரூரர், "அப்படி உமக்கும் எனக்கும் ஒருவழக்குண்டாயின் அதை முடித்தன்றி நான் விவாகஞ் செய்யேன்; ஆதலால், நீர் அவ்வழக்கை இன்னதென்று தெரியும்படி சொல்லும்," என்று கேட்க, அந்த ஐயர் பிராமணர்களைப் பார்த்து, "இந்தத் திருநாவலூரானாகிய நம்பியாரூரன் எனக்கு அடியவன்," என்று சொல்லியருளினார். அதைக் கேட்ட நம்பியாரூரர், "இந்த ஐயர் சொன்ன வார்த்தை நன்றாயிருக்கின்றது," என்று இகழ்ச்சியாகச் சொல்லிச் சிரிக்க, பிராமண வேடங்கொண்ட கடவுள் அவருக்குச் சமீபத்திலே போய் ஒரு ஓலையைக் காட்டி, "அக்காலத்திலே உன்னுடைய பாட்டன் எனக்கு எழுதித்தந்த அடிமையோலை இதோ விருக்கின்றது; அப்படியிருக்க இந்தக் காரியத்தைக் குறித்து நீ இப்போது பரிகாசம் பண்ணியது என்ன காரணம்," என்றார். உடனே நம்பியாரூரர் ஐயரைப் பார்த்து, "பிராமணருக்குப் பிராமணர் அடிமையாதலை இன்றைக்கு நீரே சொல்லக் கேட்டோம்; நீர் பித்தரோ?" என்று சொல்ல, ஐயர், "நான் பித்தனானாலும் ஆகுக; பேயனானாலும் ஆகுக; நீ இப்போது எத்தனை வசைமொழிகளைச் சொன்னாலும் அவைகளினால் நான் சிறிதாயினும் வெட்கமடையேன்; நீ என்னைச் சிறிதும் அறிந்திலை; இனி இப்படி விளையாட்டு மொழிகள் பேசவேண்டாம்; அடிமைத்தொழில் செய்ய வா," என்றார். அப்பொழுது நம்பியாரூரர், "இவர் அடிமையோலை ஒன்று உண்டென்றாரே, அதின் உண்மையை யறியவேண்டும்," என்று நினைத்து, அவரை நோக்கி, "ஐயரே! உம்முடைய ஓலையைக் காட்டும்," என்று சொல்ல, ஐயர், "நீ அந்த ஓலையைப் பார்த்து நிச்சயிக்கத்தக்கவனோ; நான் இந்தச் சபையாருக்கு அந்த ஓலையைக் காட்டி அவர்கள் மெய்யென்று அங்கீகரிக்கும்படி செய்வித்தபின் எனக்கு ஊழியஞ் செய்தற்கு மாத்திரந் தக்கவன்," என்றார். அதுகேட்ட நம்பியாரூரர், கோபங்கொண்டு, அவர் கையிலிருக்கும் ஓலையைப் பறிக்கும்படி அவருக்கெதிரே விரை

ந்து சென்றார்; அப்போது அவர் ஓடினார்; அது கண்டு நம்பியாரூர
ரும் ஓடி, அவரைப் பின்றொடர்ந்து பிடித்து, ஓலையைப் பறித்து,
'பிராமணர்கள் அடிமையாய் ஊழியஞ் செய்தலென்னமுறை,' என்று
சொல்லிக் கிழித்தார்; அத்தருணம், ஐயர், சுந்தரமூர்த்தியைப் பிடித்
துக்கொண்டு, 'இது முறையோ?' என்று சத்தமிடச் சமீபத்தில்
நின்றவர்கள் அவ்விருவரையும் விலக்கி, "உலகத்திலே ஒருகாலமும்
நடந்திராத ஏற்பாட்டைக் கொண்டு வழக்காடுகின்ற பிராமணரே!
நீர் எங்கே யிருக்கிறவர்? சொல்லும்,' என்றார்கள். அதற்கு ஐயர்,
"நான் இந்தத் திருவெண்ணெய்நல்லூரில் இருக்கிறவன்; அதன்றி,
இந்த நம்பியாரூரன் தருமவழிக்கு விரோதமாக வலோற்காரம்
பண்ணி என் கையிலிருந்த ஓலையைப் பறித்துக் கிழித்ததனாலே,
தான் எனக்கு அடியவன் என்பதை இப்போது ஸ்திரப்படுத்தினான்,"
என்றார். அப்பொழுது சுந்தரமூர்த்திநாயனார், "நீர் திருவெண்ணெய்
நல்லூரில் இருக்கிறவரானால் இந்த வழக்கை அங்கேதானே பேசித்
தீர்ப்புச்செய்யலாம், வாரும்,' என்று சொல்ல, ஐயர் அதைக் கேட்டு,
"திருவெண்ணெய்நல்லூரில் இருக்கின்ற பிராமணர்களுக்கு முன்
னே, ஆதியில் எழுதப்பட்ட மூலவோலையைக் காட்டி நீ எனக்கு
அடிமை யென்பதைச் சாதிப்பேன்," என்று சொல்லித் தண்டூன்
றிக்கொண்டு முன்னே நடந்தார். சுந்தரமூர்த்தியும் மற்றப் பிரா
மணர்களும் பின்றொடர்ந்து போனார்கள்.

ஐயர், தமக்குப் பின்வந்த சுந்தரமூர்த்தியோடும் மற்றப் பிரா
மணர்களோடும் திருவெண்ணெய்நல்லூரை அடைந்து அங்கு இருக்
கின்ற பிராமணர்களுடைய சபையிலே போய் அவர்களை நோக்கி,
"அறிவாலமைந்த பெரியோர்களே! திருநாவலூரில் இருக்கின்ற
ஆரூரனென்பவன், எனக்கு அடிமையென்பதை உறுதிப்படுத்தும்
பொருட்டு நான் காண்பித்த ஓலையைக் கிழித்துவிட்டு உங்களிடம்
வந்திருக்கிறான்," என்று சொல்லி முறையிட்டார்; அதைக் கேட்ட
பிராமணர்கள், அவரைப் பார்த்து, "பிராமணர்கள் பிராமணருக்கு
அடிமையாதல் இவ்வுலகத்திலே இதுவரையிலும் இல்லை; ஐயரே!
நீர் என்ன தப்பு வார்த்தை சொல்லுகிறீர்," என்று சொல்ல, ஐயர்,
"நான் பொய் வழக்குக் கொண்டுவரவில்லை; மெய்வழக்கே கொண்டு
வந்தேன்; இவன் பறித்துக் கிழித்த ஓலை, இவன் பாட்டனும், தானும்
தன் மரபினரும் எனக்கு அடிமையென்பதைக் காட்டும்பொருட்டு
எழுதிக்கொடுக்கப்பட்ட அடிமையோலை," என்றார். உடனே பிரா
மணர்கள் சுந்தரமூர்த்தியை நோக்கி, "இவர் உம்முடைய பாட்டன்
அடிமை செய்தற்கு இசைந்து எழுதிக்கொடுத்த மூலவோலையைக் காட்டினா

னாகில் நீர் அதைப் பறித்துக் கிழித்ததனால் உம்முடைய பட்சம் சயமுண்டாமோ? இவர் தம்முடைய வழக்கை யாவரும் அங்கீகரிக்கும்படி சொன்னார்; இனி உம்முடைய எண்ணம் யாது?" என்றார்கள். அதற்குச் சுந்தரமூர்த்தி, "வேதாகம முதலாகிய சமஸ்த சாஸ்திரங்களையும் உணர்ந்த மகான்களே! நான் ஆதிசைவன் என்பது உங்களில் எல்லாருக்குந் தெரியும்; அப்படியிருக்க இந்தப் பிராமணர் தமக்கு என்னை அடிமையென்று சாதித்தாராகில், இது மனிதனால் அறிய முடியாத ஒரு மாயையென்று நினைக்கவேண்டும்; இதைக் குறித்து நான் யாது சொல்வேன்; இது என்னாலறியப்படுதல் கூடாது," என்று சொல்ல, பிராமணர்கள் கேட்டு அந்த ஐயரைப் பார்த்து, "நீர் இவரை உம்முடைய அடிமை என்று சொல்லுகின்ற விவகாரத்தை எங்களுக்குமுன் உறுதிப்படுத்தவேண்டும்; ஒரு விவகாரத்தை யுண்மையென்று நிச்சயிப்பதற்கு அநுபவம், லிகிதம், சாட்சி என்கிற மூன்றும் வேண்டும்; ஆதலால், இந்த ஆரூரர் உமக்கு அடிமையென்றதற்கு அம்மூன்றில் ஒன்றாயினும் காட்டும்," என்றார்கள். அப்பொழுது ஐயர், "இவன் கிழித்த ஓலை மூலவோலையைப் பார்த்து எழுதிய படியோலை; மூலவோலையோ என்னிடத்தில் இருக்கின்றது," என்று சொன்னார் உடனே பிராமணர்கள், "அதை எங்களுக்குக் காட்டும்," என்று சொல்ல, ஐயர், "ஆரூரன் அதையும் பறித்துக் கிழியாதபடி செய்வீர்களாயின் அதைக் காட்டுவேன்," என்றார். அதற்குப் பிராமணர்கள், "நாங்கள் கிழிக்கவிடோம்," என்று சொல்ல, ஐயர் மூலவோலையைக் கையிலெடுத்தார். அப்பொழுது அச்சபையாருடைய கட்டளையினால் ஒரு கரணன் அவரைக் கும்பிட்டு அந்த வோலையை வாங்கிச் சுருளாயிருந்த மடிப்பைப் பிரித்து விரித்துச் சபையார் கேட்கும்படி, "திருநாவலூரிலிருக்கின்ற ஆதிசைவனாகிய ஆரூரன் என்கின்ற நான், திருவெண்ணெய்நல்லூரிலிருக்கின்ற பித்தனுக்கு நானும் என் சந்ததியாரும் வழித்தொண்டு செய்வதற்கு உள்ளும்புறமும் ஒப்ப உடன்பட்டு இவ்வோலையை எழுதிக்கொடுத்தேன்; இப்படிக்கு ஆரூரன்," என்று வாசித்தான். பின்பு அந்த ஓலையிலே சாட்சிகளாகக் கையெழுத்திட்டவர்கள் தங்கள் கையெழுத்தென்றே ஒத்துக்கொண்டார்கள். அதைக் கண்ட பிராமணர்கள் சுந்தரமூர்த்தியை நோக்கி, "இது உம்முடைய பாட்டனுடைய எழுத்துத் தானோ பாரும்;" என்று சொல்ல, ஐயர் அவர்களைப் பார்த்து, "இந்தச் சிறுவன் அடிமையோலையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்ற தன் பாட்டன் கையெழுத்தைக் கண்டறியச் சக்தியுள்ளவனோ; இவன் பாட்டன் எழுதிய வேறு கைச்சாத்து உண்டாகில் வருவித்து இதனுடன் ஒத்துப் பார்த்து, உங்கள் மனதிலே தோன்றிய தீர்ப்பைச் சொல்லுங்

சன்,'' என்றார். அதைக் கேட்ட பிராமணர்கள் சந்தேகந் தெளியும்படி சுந்தரமூர்த்தி சமுகத்திலே அவர் பாட்டனார் எழுதிய கைச்சாத்து ஒன்றை அழைப்பித்து அதின் எழுத்தையும் அடிமையோலையின் எழுத்தையும் ஒத்துப்பார்த்து அவை பேதமின்றி யிருந்தபடியால், "இவ்விரண்டும் ஒத்திருக்கின்றன; இனி நீர் தப்ப வழியில்லை; நீர் இந்தப் பிராமணருக்குத் தோற்றுப்போனீர்; ஆதலால், இவர் இஷ்டப்படி இவருக்கு ஏவல் செய்வதே கடன்,'' என்று சொல்ல, சுந்தரமூர்த்தி, "விதிமுறை யிப்படி யிருக்குமானால் நான் இதற்கு உடன்படாதிருத்தல் கூடுமோ,'' என்று சொல்லுகின்றார். அப்பொழுது பிராமணர்கள் அந்த வேதியரைப் பார்த்து, "நீர் காட்டிய அடிமையோலையிலே எங்களூரே உம்முடைய ஊராக எழுதப்பட்டிருக்கின்றது; ஆதலால், உமக்கு இவ்வூரில் தலைமுறையாக விருக்கின்ற வீட்டையும், நிலையுள்ள ஆஸ்தியையும் காட்டும்,'' என்று சொல்ல, பிராமண வடிவங் கொண்ட கடவுள், "இத்தனை விருத்தர்களில் ஒருவரும் என்னுடைய வீடு முதலியவற்றை யறியாமல் இருப்பீரானால் காட்டுகிறேன் வாருங்கள்,'' என்று சொல்லி, சுந்தரமூர்த்தியும் பிராமணர்களும் பின்னேவர, தாம் அவ்வூரிலிருக்கின்ற திருவருட்டுறையென்னுஞ் சிவாலயத்தின் உள்ளே போனார்; பின்பு சபையார் அவரைக் காணாமல் திகைத்துநின்றார்கள்.

அப்பொழுது சுந்தரமூர்த்தியானவர், "என்னை யடிமைகொண்ட பிராமணர், எங்கள் கடவுளாகிய பரமசிவன் வீற்றிருக்குங்கோயிலின் உள்ளே புகுந்தது என்ன ஆச்சரியம்,'' என்று நினைத்து அத்தியந்த ஆசையோடும் தனியே அவரைத் தொடர்ந்துபோய்க் கூப்பிட பரமசிவனானவர், தருமவடிவாகிய இடபவாகனத்தின்மேல் பார்வதிசமேதராய் வெளிப்பட்டு, சுந்தரமூர்த்தியிடம், "நீ முன்னே நமக்குத் தொண்டனாயிருந்தாய்; நீ பெண்கள்மே லிச்சை வைத்ததினால் நம்முடைய ஆஞ்ஞையினாலே பூமியிலே பிறந்தாய்; இப்பொழுது துன்பத்தைத் தருகின்ற சமுசார பந்தமானது உன்னைத் தொடாதபடி நாமே வலியவந்து உன்னைத் தடுத்தாட்கொண்டோம்,'' என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். இந்தப்பிரகாரமாக எழுந்த சத்தத்தைக் கேட்டு சுந்தரமூர்த்தியானவர், தன்னை யீன்ற பசுவினது குரலைக்கேட்ட கன்றுபோல அலறிச் சரீரமுழுதும் உரோமப் புளகங்கொள்ள, இரண்டு கண்களினின்றும் ஆநந்தபாஷ்பம் பொழிய, அடியற்ற மரம்போல நிலத்திலே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்துநின்று, இரண்டு கைகளையுஞ் சிரசின்மேல் ஏறக்குவித்து, "கனகசபையிலே படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளலென்கின்ற ஐந்தொழி

லாகிய திருநடனத்தைச் செய்தருளுகின்ற சுவாமீ! தேவரீர் ஒன்றுக்கு முதலாத சிறியேனை ஒரு பொருளாக நினைத்து வலியவந்து தடுத்தாட்கொண்ட காருண்ணியமகிமையை யென்னென்று சொல்லுவேன்," என்றார். அப்பொழுது தம்மால் செய்யப்படும் கிருத்தியங்கள் ஒவ்வொன்றையும் தம் பயன் கருதாது பிறர்பயன் கருதியே செய்கின்ற பரமசிவனானவர், தமிழ்நாட்டி லுள்ளவர்கள் தாமே மெய்ப்பொருளென் றுணர்ந்து தம்மை வழிபட்டு மும்மலத்தடைகளையும் நீக்கிப் பேரின்பம் பெற்று அநுபவிக்கவேண்டுமென்று தமது திருவுளத்திலே உண்டான பெருங்கருணையினாலே, சுந்தரமூர்த்தியை நோக்கி, "நீ வெவ்வேறுபடி வன்சொற்களைச் சொல்லித் தர்க்கமிட்டபடியால் இனி உனக்கு வன்றொண்டனென்கிற பெயர் வழங்கக்கடவது; நீ எமக்கு அன்பினோடு இனிச் செய்தக்க அருச்சனையாவது தமிழ்ப்பாடலேயாம்; ஆதலால், நம்மீது தமிழ்ப்பாட்டுக்களைப் பாடு," என்று கூறியருளினார். அப்போது சுந்தரமூர்த்தி, அஞ்சலியஸ்தராகி, சிவபெருமானை நோக்கி, "தேவரீர் பிராமண வடிவங்கொண்டு என்னை வழக்கினால் வெல்லுதற்கு எழுந்தருளிய தன்மையை அறியாத சிறியேனுக்குப் பழைய அறிவைத்தந்து என்னை உலகவாழ்க்கையிலே மயங்காமல் உய்யும்படி செய்தருளிய கடவுளே! அடியேன் தேவரீருடைய அநந்த குணங்களில் எதை யறிவேன்? என்ன சொல்லிப் பாடுவேன்?" என்றார். அதற்குக் கடவுள், "நீ முன்னே என்னைப் பித்தனென்று சொன்னாய்; ஆகையால், பித்தனென்றே ஆரம்பித்து என்மீது பாடு," என்று சொல்லியருள, சுந்தரமூர்த்தியானவர் தம்மை ஆண்டருளிய பரமசிவன்மேல், "பித்தா பிறைசூடி" என்னுஞ் சொற்றொடரை முதலாகக்கொண்ட திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். அதன்பின் கடவுளானவர் சுந்தரமூர்த்தியை நோக்கி, "தொண்டனே! நீ இன்னும் நம்முடைய புகழைக்குறித்துப் பலவகையாகப் பாடு," என்று அருளிச்செய்து அந்தர்த்தானமானார். அதன்மேல் புத்தூரிலிருந்த சடங்கவி சிவாசாரியருடைய புத்திரியார், தம்முடைய கலியாணந் தவிர்ந்ததினாலே சுந்தரமூர்த்திநாயனாரையே தியானஞ் செய்துகொண்டிருந்து சிலகாலத்திற்குப்பின் சிவலோகபதவி யடைந்தனர்.

மேற்கூறியபடி சுந்தரமூர்த்திநாயனார், திருவெண்ணெய்நல்லூரில் உள்ள திருவருட்டுறையென்னும் ஆலயத்தில் வீற்றிருக்கின்ற கடவுளானவர் தம்மைஆட்கொண்டபின்பு, திருநாவலூருக்கும் திருத்துறையூருக்கும் போய்ச் சிவன்மேற் பதிகம்பாடி, சிதம்பரத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சபாநாயகரைத் தரிசிக்க விரும்பிப் பெண்ணை

நதியைக் கடந்து அஸ்தமனகாலத்திலே திருவதிகையென்னுந் தலத்தின் எல்லையிலே போய், 'திருநாவுக்கரசுநாயனார் உழவாரத்தினாலே பரமசிவனுக்குக் கைத்தொண்டுசெய்த இந்தஸ்தலத்திலே கால்மிதிக்க அஞ்சுகிறேன்' என்று சொல்லி அதற்குள்ளே போகாமல் சமீபத்திலிருந்த சித்தவட மடத்திற்குப் போய், திருவதிகைவீரட்டானத்தில் வீற்றிருக்குங் கடவுளுடைய திருவடிகளைத் தியானித்துக்கொண்டு நித்திரைசெய்தார். அங்ஙனம் நித்திரை செய்யும்பொழுது வீரட்டானேசுவரர் ஒரு விருத்தப் பிராமணராகி அம்மடத்தினுள்ளே புகுந்து சுந்தரமூர்த்திநாயனாருடைய சிரசின்மேலே பாதங்களை வைத்து நித்திரை செய்பவர்போலக் காட்டிப் படுத்திருந்தார். அப்பொழுது சுந்தரமூர்த்தி விழித்து, "ஐயரே! என் உம்முடைய பாதத்தை என் சிரசின்மேல் வைத்தீர்?" என்று கேட்க, ஐயர், "என்னுடைய மூப்பினாலே நீர் தலைவைத்திருக்குந் திசையை யறியாமல் அப்படிச் செய்துவிட்டேன்," என்றார். சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அதற்கொத்துக்கொண்டு தம்முடைய சிரசை வேறொரு திக்கில் வைத்துக்கொண்டு நித்திரை செய்தார்; சுவாமி அவ்விடத்திலுஞ் சென்று முன்செய்தபடியே சுந்தரமூர்த்தியுடைய சிரசின்மேலே பின்னுந் தம்முடைய பாதத்தை நீட்டி வைத்தார். அப்போது சுந்தரமூர்த்தி, "இங்கே என்னைப் பலமுறை மிதித்த நீர் யாவர்?" என்று கேட்டார். உடனே சுவாமி, "என்னை நீ யறியாயா?" என்று சொல்லி மறைந்தருளினார். அது கண்டு சுந்தரமூர்த்தி தம்மை மிதித்தவர் கடவுளென்றறிந்து, "நான் இறுமாப்படைந்து ஆண்டவரை அறியாமல் என்னசெய்தேன்," என்று சொல்லி வீரட்டானேசுரர்மேல் திருப்பதிகம் பாடினார்.

பின்பு அத்திருவதிகைக்குத் தென்புறத்திலிருக்கும் திருக்கெடிலநதியிலே ஸ்நானஞ்செய்து, அந்நதியின் தென்கரையிற் சென்று திருமாணிக்குழியைத் தரிசித்து சிதம்பரத்தின் எல்லையை யடைந்து, அவ்வெல்லையை வணங்கி, நகரினுள்ளே போய், ஸ்தூலலிங்கமாகிய கோபுரத்தைக் கண்டு நிலத்திலே விழுந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து எழுந்து, கோயிலினுள்ளே போய், கனகசபையிலே ஆனந்தத்தாண்டவஞ்செய்கின்ற சபாநாயகரைத் தரிசித்து அக்கினியிற்பட்ட மெழுகுபோலக் கசிந்துருகி ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிய விழுந்து நமஸ்காரஞ்செய்து எழுந்து நின்று எல்லையில்லாத பேரின்ப சாகரத்திலே அமிழ்ந்தி இரண்டு கைகளையும் சிரசின்மேலே குவித்து திருப்பதிகம் பாடி அந்நடராஜப்பெருமானைத் துதித்தார்.

அதன்பின் சபாநாயகருடைய திருவருளினால், "நீ திருவாரூரிலே நம்மிடத்துக்கு வா," என்று ஆகாயத்தில் அசரீரிவாக்குண்டா

யிற்று. அவ்வாறெழுந்த அசரீரி வாக்கைக் கேட்டு அவர் அந்தக் கட்டளையைச்சிரசின்மேல்வகித்து, கனகசபையைப்பிரதட்சணஞ்செய்து வணங்கிச் சென்று கோபுரத்தைக் கடந்து, புறத்திலே நின்று அக் கோபுரத்தைநமஸ்கரித்து திருவீதியைத் தொழுது தெற்குவாயிலைக் கடந்து அப்புறஞ் சென்று அந்த ஸ்தலத்தின் எல்லையை வணங்கி, கொள்ளிடம் என்கின்ற நதியைத் தாண்டி சீகாழிக்குச் சமீபித்தார். அந்தச் சீகாழி, திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் திருவவதாரஞ் செய்தருளிய ஸ்தலமாதலால் அதனுள்ளே மிதிக்கலாகாதென்று நினைந்து, அதின் புறவெல்லையை வணங்கிப் பிரதட்சணம் செய்யும் பொழுது பரமசிவன் காட்சி கொடுத்தருள அதுகண்டு திருப்பதிகம் பாடினார். அப்பால் அவ்விடத்தினின்று நீங்கித் திருக்கோலக்காவுக்கும், திருப்புன்கூருக்கும் போய்ப் பதிகம் பாடிக் காவேரிநதியின் கரையை யடைந்து அதில் ஸ்நானம் பண்ணி மயூரத்துக்கும், திரு அம்பர்மாகாளத்துக்கும், திருப்புகலூருக்கும் போய் பின் திருவாரூரைச் சமீபித்து, வன்மீகநாதருடைய ஆஞ்ஞையினாலே அங்கிருந்து மகா அலங்காரத்தோடு வந்து தம்மை யெதிர்கொண்ட பக்தர்களுடன் உள்ளே போய்க் கோயிலிற் பிரவேசித்து திருமாளிகைவாயிலை யடைந்து, வன்மீகநாதரை வணங்கி அவர்மீது பதிகம் பாடினார். அப்பொழுது சுந்தரமூர்த்தி கேட்கும்படி வன்மீகநாதருடைய திருவருளினாலே, "நாம் உனக்குத் தோழனானோம்; முன்னே நாம் உன்னை ஆட்கொண்ட விவாககாலத்திலே நீ கொண்ட மணக்கோலத்தை எப்பொழுதும் கொண்டு பூமியின்மேல் விளையாடுவாயாக," என்று ஒரு அசரீரிவாக்கு எழுந்தது. அதைக் கேட்டு சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சுவாமி சந்நிதானத்திற் சென்று வணங்கித் துதித்து வெளியே போனார். அன்றுமுதற்கொண்டு அடியார்களெல்லாருஞ் சுந்தரமூர்த்தியைத் தம்பிரான்றோழரென்று சொல்லிக்கொண்டாடினார்கள். சுந்தரமூர்த்தி மகா அலங்காரம் பொருந்திய கோலத்தை யுடையவராய் வன்மீகநாதரைத் தினந்தோறும் போய்த் தரிசித்துவந்தார்.

இப்படி யிருக்கும்போது, இதற்குமுன்னே கைலாசகிரியிலிருந்த பார்வதிதேவியாருடைய சேடியர்களிருவரில் ஒருவராகிய கமலினியென்பவர் அந்தத் திருவாரூரிலே உருத்திரகணிகையர் குலத்திலே பிறந்து பரவையாரென்னும் பெயரைப் பெற்று மணப்பருவம் அடைந்திருந்தார். அவரும் தினந்தோறும் பாங்கிமாரோடு கோயிலுக்குப் போய், சுவாமி தரிசனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்.

அந்த வழக்கப்படியே பரவையார், ஒருநாள் சுவாமி தரிசனம் பண்ணப்போம்போது அப்படியே சுவாமி தரிசனம் பண்ணும்

பொருட்டுப் பரிசனங்களோடு சென்ற சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருவருள் கூட்ட அந்தப் பரவையாரைக் கண்டு ஆசைகொண்டு நின்றார்; பரவையாருஞ் சுந்தரமூர்த்தியைக் கண்டு ஆசைகொண்டு பின் சுவாமி தரிசனம் பண்ணவேண்டுமென்னும் விருப்பமானது தம்மை அவ்வாசையினின்று நீக்கித் தன் வசமாக்கிக்கொண்டு கோயிலினுள்ளே செலுத்தச் சென்றார். அதன்மேல் சுந்தரமூர்த்திநாயனார், "என் மனத்தைக் கவர்ந்துசென்ற அதிக சௌந்தரியமுள்ள இந்தப் பெண் யார்?" என்று வினவ, அங்கு நின்றவர்கள், "இவர் உத்திரகணிகை பரி லொருவர்; இவர் பெயர் பரவையார்," என்றார்கள். அதைக் கேட்ட சுந்தரமூர்த்திநாயனார் கோயிலினுள்ளே போனார் அதற்கு முன் பரவையார் பிரதக்ஷணஞ் செய்து சுவாமியை நமஸ்காரம் பண்ணித் துதித்துக்கொண்டு சந்நிதியினின்றும் வெளியே புறப்பட்டுப் போனார். சுந்தரமூர்த்திநாயனார் பின்பு சந்நிதானத்திற் சென்று பரவையார்மேல் வைத்த பேராசையால் அவரைச் சேரவேண்டிச் சுவாமியினது திருவடிகளை வணங்கிப் புறப்பட்டுப் பரவையாரைத் தேடி தேவாசிரிய மண்டபம் என்னும் பெயருடைய ஆயிரக்கால் மண்டபத்தை யடைந்து, "வன்மீகநாதர் பரவையாரை எனக்குத் தந்தருளுவார்," என்று நினைத்துக்கொண்டு அங்கிருக்க சூரியன் அஸ்தமனமாயிற்று.

அவர் அப்படியிருக்க, முன்னே சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு புறப்பட்ட பரவையார் சுந்தரமூர்த்தியிடத்தில் தனியே சென்ற தமது மனத்தை ஒருவகையாக இழுத்து, தம் வசப்படுத்தி, அதிக மயக்கத்தோடு தமது மாளிகையை யடைந்து, பூவணையிலிருந்து தம்மருகிலிருந்த பாங்கியை நோக்கி, "நாம் சுவாமி தரிசனஞ் செய்யப்போனபோது வழியி லெதிராக வந்தவர் யார்?" என்று கேட்க, அவள், "அவர் பிரம விஷ்ணுக்களுந் தேடியறியாத சமானுநீதராகிய கடவுளே வலிய வந்து ஆட்கொள்ளப்பெற்ற ஆதிசைவராகிய சுந்தரமூர்த்தி," என்றாள். அதுகேட்ட பரவையார், "நம் ஆண்டவருக்குரிய அடியவரோ அவர்," என்று சொல்லி, சுந்தரமூர்த்திமேல் முன் வைத்த ஆசை மென்மேலும் அதிகரிக்கச் சயனத்தின்மேல் விழுந்து புலம்பினார். அப்பொழுது கடவுளானவர் பரவையாரைச் சுந்தரமூர்த்திக்கு விவாகஞ் செய்துகொடுக்கும்படி அடியார்களுக்குக் கட்டளையிட்டு, சுந்தரமூர்த்தியிடத்திற் சென்று, "உனக்குப் பரவையை விவாகஞ் செய்துதரும்படி நம்முடைய அடியார்களுக்கு ஆஞ்ஞாபித்தோம்," என்று கூறியருளி, பரவையாரிடத்திலும் போய், "உனக்கும் சுந்தரமூர்த்திக்கும் விவாக நடக்கும்," என்று

சொல்லியருளினார் மறுநாள் உதயகாலத்திலே சிவபத்தர்களெல்லா ருங் கூடிவந்து சுந்தரமூர்த்திநாயனாருக்குப் பரவையாரை விதிப்படி விவாகஞ் செய்துகொடுத்தார்கள்.

அவ்வாறு மணம் பெற்றுச் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் பரவையாரோடு கூடி வாழ்ந்திருக்குங் காலத்திலே ஒருநாள் கோயிலை யடைந்த போது தேவாசிரிய மண்டபத்திலே சிவனடியார்கள் கூடியிருந்ததைக் கண்டு அவர்கள்மேலே பத்தி மிகுந்து, "இவர்களுக்கு நான் அடியனாகும் நாள் எந்நாளோ," என்று நினைத்துக்கொண்டு சுவாமி தரிசனஞ் செய்வதற்குக் கோயிலி னுள்ளேபோனார். அப்பொழுது அடியார்க் கடியனாகவேண்டுமென்று அவர் விரும்பிய வரத்தைக் கொடுக்கும்பொருட்டு சுவாமி அவருக்குக் காட்சி கொடுத்தருளி, "நீ நம்முடைய அடியார்களை வணங்கி அவர்கள்மேலே பதிகம் பாடு," என்றருளச் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் வணங்கி நின்று, "சுவாமீ! அடியார்களுடைய வரலாறு இன்னதென்றும், அவர்கள் தன்மை இப்படிப்பட்டதென்றும் அறியாத நான் எப்படிப் பதிகம் பாடுவேன்? அவர்களைத் துதிக்கும் பாக்கியத்தைச் சர்வஞ்ஞத்துவமுடையதேவரீரே அடியேனுக்கு அருளவேண்டும்,' என்று பிரார்த்தித்தார். சுவாமி யதற்கிசைந்து அடியார்களுடைய வழித்தொண்டு அவருக்குத் தெரியும்படி செய்து, "தில்லைவாழந்தணர்தம் மடியார்க்கு மடியேன்," என்றடி யெடுத்துக்கொடுத்து மறைந்தருளினார். அதுகண்டு சுந்தரமூர்த்திநாயனார் புறப்பட்டுத் தேவாசிரிய மண்டபத்தை யடைந்து அடியார் திருக்கூட்டத்தைப் பலமுறை வணங்கி அந்த அடியார்கள் யாவர்க்கும் வெவ்வேறாக அடியேன் அடியேன் என்று வரும்படித் திருத்தொண்டத்தொகையென்னுந் திருப்பதிகம் பாடி அவர்களைத் துதித்தார்.

அதன்மேல் சுந்தரமூர்த்திநாயனார், திருவாரூரிலே தினந்தோறும் திரிகாலத்திலும் அன்போடு சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு பரவையாரோடு வாழ்ந்திருந்தார். அப்படியிருக்குங் காலத்திலே, வேளாளராகிய குண்டையூர்க்கிழவரென்பவர் அவருடைய மகிமையைக் கேள்வியுற்று அவருடைய திருவடிகளை யடைந்து அன்பினோடு அவர்க்கு வழிபட்டு அச்சுந்தரமூர்த்திநாயனார் பொருட்டுப் பரவையாருடைய வீட்டுக்குச் செந்நெல்லும் பருப்பும் பிறபதார்த்தங்களும் தினங் காலந் தவறாமல் அனுப்பிக்கொண்டுவந்தார். அப்படி யனுப்பிவருங் காலத்திலே மழையில்லாமையால் வளஞ் சுருங்க ஒருநாள் குண்டையூர்க்கிழவர் நெல்லுப் போதாமை கண்டு வருத்தமுற்று, "சுந்தரமூர்த்தி வீட்டுக்கு அனுப்புவதற்கு இன்றைக்கு நெல்லுப்போதாதே; ஐயோ! இதற்கென்ன செய்வேன்!" என்று நினைத்துப் பெருங்கவலை

கொண்டு போசனம் பண்ணாமல் அன்றிரவு நித்திரை கொண்டார். அப்பொழுது பரமசிவனானவர் அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "சுந்தரனுக் கனுப்பும்படி உனக்கு நெல்லுத் தந்தோம்," என்று சொல்லியருளிப் பின் குபேரனுக்கு ஆக்ஞாபிக்க, அவன் செயலால் அந்தக் குண்டையூர் முழுதிலும் நெல்மலையானது ஆகாயமும் மறையத்தக்கதாக நிறைந்தோங்கியது. அன்றிரவு விடியும் போது குண்டையூர்க்கிழவர் விழித்தெழுந்து அந்த நெல்மலையைக் கண்டு அதிசயித்து, பரமசிவனுடைய திருவருளைத் துதித்து, "சுந்தரமூர்த்திநாயனாருக்கு அனுப்பும்படி பரமசிவன் தந்தருளிய இந்த நெல்லை யாவரெடுக்க வல்லவர்கள்? இந்தச் சமாசாரத்தை அவருக்குச் சொல்லவேண்டும்," என்று திருவாரூருக்குப் போக, அந்த சமாசாரத்தைப் பரமசிவனாலறிந்து சுந்தரமூர்த்திநாயனாரு மெதிரே வந்தார். அதைக்கண்ட குண்டையூர்க்கிழவர் அந்நாயனாரை முன்னே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று, "சுவாமி! முன்னாளெல்லாம் அடியேன் தேவரீருக்குச் செய்துவந்த திருத்தொண்டுக் கிப்போது இடையூறு முட்டி வந்தது; அதுகண்டு கடவுளே நெல்லைப் பெருக்கித் தந்தருளினார்; அந்த நெல்மலை மனிதரா லெடுக்கப்படும் அளவையுடையதன்று; இனி யிது என்னாற் செய்யப்படக்கூடிய தொண்டன்று" என்று சொல்ல, சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அதைக் கேட்டு, அவரோடு கூடக் குண்டையூர்க்குப் போய் ஆகாயத்தையளாவிய நெல்மலையைக் கண்டு அதிசயித்து, சிவன் திருவருளை வியந்து, சமீபத்திலுள்ள திருக்கோளிலி யென்னும் ஸ்தலத்திலிருக்கின்ற சிவாலயமடைந்து சிவனைத் தரிசித்து அந்த நெல்மலையைப் பரவையார் வீட்டிற் சேர்க்கக் கொண்டுபோவதற்கு ஆள் விடும்பொருட்டு ஒரு திருப்பதிகம் பாடினார். அப்பொழுது பரமசிவனுடைய திருவருளினாலே, "இன்று பகற்காலங் கழிந்தபின் நம்முடைய பூதங்கள் பரவையின் மனைமாத்திரமன்றித் திருவாரூர் முழுதும் நிறையும்படி நெல்மலையைக் கொண்டுவந்து தரும்," என்று ஆகாயத்தினின்று மொரசரீரிவாக் குண்டானது. சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அதைக் கேட்டுத் திருவாரூருக்கு மீளப் போய்க் கோயிலை யடைந்து வன்மீகநாதரைத் தரிசனம் செய்து பரவையார் வீட்டிலே சேர்ந்து அவர் மகிழும்படி நிகழ்ந்த சமாசாரத்தைச் சொல்லி அங்கிருந்தார். அதன்பின் இராத்திரியானவுடன் சிவாஞ்ஞையினாலே பூதங்கள் குண்டையூரிலேயிருந்த நெல்மலையை எடுத்துக்கொண்டுபோய்ப் பரவையார் வீட்டை நிறைவித்துத் திருவாரூர் முழுதிலும் நெல்மலையாக்கின. அன்றிரவு கழிந்தபின் பரவையார் அவ்வாறு எங்கும் நெல்மலை நிறைந்திருக்கக்கண்டு அதிசயித்து, "இவ்வூர்ச் சனங்களெல்லாருந் தங்கள் தங்கள் வீட்டின் எல்லையைச்

சேர்ந்த நெல்மலையை எடுத்துக்கொள்ளலாம்,'' என்று சொல்லிப் பறையறைவித்து எல்லோரும் நெல்லை யெடுத்துக்கொள்ளும்படி செய்து, தம் வீட்டிலுள்ள நெல்லைத் தாம் உபயோகித்துச் சுந்தரமூர்த்தியுடன் வாழ்ந்திருந்தார்.

இப்படி யிருக்கும்போது சிலநாட் சென்றபின்பு, நாட்டியத்தான்குடியில் வசித்த கோட்புலிநாயனார், சுந்தரமூர்த்தியிடத்திலே சென்று அவரை வணங்கித் தம்முடைய ஊருக்கு எழுந்தருளி வரும்படி யவரைப் பிரார்த்திக்க, அவர் அதற்கிசைந்தனர். அவ்வாறிணங்கியே, கோட்புலிநாயனார் தமதூருக்குத் திரும்பிவிட்டார். அதன்பின் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் வன்மீகநாதரை வணங்கி அவரிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு, நாட்டியத்தான்குடியை யடைந்தனர். அப்போது அங்கிருந்த கோட்புலிநாயனார் அவரை எதிர்கொண்டு வணங்கித் தம்முடைய வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் ஆசனத்திலிருத்தி விதிப்படி அர்ச்சனை செய்து திருவமுது செய்வித்து அவரை வணங்கி ஸ்தோத்திரம் பண்ணிப் பின்பு சிங்கடியார், வனப்பகையார் என்கின்ற தமது புத்திரிகளிருவரையுங் கொண்டுவந்து அவரை நமஸ்கரிப்பித்துத் தாமும் வணங்கி அவரை நோக்கி, "சுவாமி! அடியேன் பெற்ற இந்தப் பெண்களிருவரையும் நீர் அடிமையாகக் கொண்டருள வேண்டும்,'' என்று பிரார்த்திக்க, சுந்தரமூர்த்திநாயனார், "இப்பெண்களிருவரும் எனக்குப் புத்திரிகள்,'' என்று சொல்லி அவர்களைத் தம்முடைய தொடையின்மேலிருத்தி, மனக்களிப்புடனே யணைத்து உச்சிமோந்து அவர்கள் விரும்பியவைகளைக் கொடுத்தருளிப் பரமசிவன் வீற்றிருக்கும் ஆலயத்தை யடைந்து அவரை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடினார். அந்தப் பதிகத்தின் திருக்கடைக்காப்பிலே கோட்புலிநாயனாரைச் சிறப்பித்துச் சிங்கடியாருக்குப் பிதாவாகத் தம்மை நினைத்தபடியினால் தம்மை சிங்கடியப்பனென்று வைத்தருளினார். பின் அவ்விடத்தினின்றும் எழுந்தருளி திருவலிவலத்துக்குப் போய்ப் பதிகம் பாடி, மீண்டுந் திருவாரூரை யடைந்து பரவையார் வீட்டிலிருந்தார். அப்படி யிருக்கும்பொழுது பங்குனி உத்திரத்திருநாள் சமீபிக்கவும், பரவையார் திருவிழாச் செலவிற்குக் கொடுப்பதற்குப் பொன் கொண்டுவரும்பொருட்டுத் திருப்புகலூரை யடைந்து கோயிலிற் சென்று ஸ்ரீ சுவாமியை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடித் தம் கருத்தைக் குறிப்பா லுணர்த்திச் சமீபத்திலிருந்த திருமடத்திற்குப் போக நினைத்துக் கோயிலின் திருமுற்றத்தில் ஓரிடத்தில் அடியவர்களோடிருந்தருளினார். அப்பொழுது அவருக்குச் சிவனருளால் நித்திரை வந்தது. அப்படி வரவே அவர் திருப்பணிக்காகச் சுடப்பட்ட செங்கற்

கள் பலவற்றை வருவித்து உயரம்பண்ணி அவற்றையே தலையணையாகக்கொண்டு உத்தரீயத்தை விரித்து நித்திரை செய்தார். பின் விழித்தெழுந்தபோது அந்தச்செங்கற்களெல்லாம் பொன்கற்களாயிருந்தன. அப்படி யிருப்பதை அவர் கண்டு சிவன் திருவருளைத் துதித்துக் கோயிலினுள்ளே போய்த் திருப்பதிகம் பாடிப் பொற்குவையையுங் கொண்டு அவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டுத் திருப்பனையூருக்குப் போய் அங்கும் பதிகம் பாடித் திருவாரூரை யடைந்து பரவையார் வீட்டிலிருந்தார்.

பிறகு அவர் அவ்விடத்தை விட்டு, திருநன்னிலம், திருவீழிமிழலை, திருவாஞ்சியம், திருநறையூர், அரிசிற்கரைபுத்தூர், திருஆவடுதுறை, திருவிடைமருதூர், திருநாகேச்சரம், சிவபுரம், திருக்கலயநல்லூர், கும்பகோணம், திருவலஞ்சுழி, திருநல்லூர், திருச்சோற்றுத்துறை, திருக்கண்டியூர், திருவையாறு, திருப்பூந்துருத்தி என்னுந் தலங்களுக்கு யாத்திரை செய்து, சுவாமி தரிசனஞ்செய்து பதிகம் பாடி, திருவாலம்பொழிலை யடைந்து, சுவாமி தரிசனஞ் செய்து அன்றிரவு நித்திரை செய்தார். அவ்வாறு உறங்கும்போது சுவாமி யவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "மழபாடிக்கு வருதற்கு மறந்தாயோ?" என்று சொல்லியருளினார். சுந்தரமூர்த்தி விழித்தெழுந்து காவேரிநதியைக் கடந்து அதன் வடபக்கத்திற் சேர்ந்து திருமழபாடிக்குப்போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ்செய்து பதிகம்பாடிச் சிலநாள் தங்கிருந்து, காவேரிநதியின் இருபக்கங்களிலுமுள்ள ஸ்தலங்களை வணங்கி, மேற்குத்திக்குக்கு யாத்திரை செய்ய நினைந்து திருவானைக்காவுக்குப் போய்ப் பதிகம் பாடி, திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தை யடைந்து பதிகம் பாடிப் பொற்குவை பெற்றுச் சிலநாள் அங்கிருந்து, பின் புறப்பட்டுத் திருப்பஞ்ஞீலி, திருவீங்கோய்மலை முதலிய ஸ்தலங்களுக்குப் போய்ச் சிவனை வணங்கி, கொங்குதேசத்தை யடைந்து, அவ்விடத்திலே காவேரிக்குத் தென்கரையிலிருக்கும் திருப்பாண்டிக்கொடுமுடிக்குப் போய் நமச்சிவாயப்பதிகம் பாடி, பின்னும் பல திருப்பதிகளைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருப்பேரூரை யடைந்து, அங்கே பரமசிவன் கனகசபையிலே நடனஞ் செய்யுந் திருக்கோலத்தைத் தமக்குக் காட்டக்கண்டு சிவானந்தவாரிதியிற் றோய்ந்து மீண்டும் சிதம்பரத்திற் சேரத் திருவுளங்கொண்டு புறப்பட்டுப் பல நதிகளையும் மலைகளையுங் கடந்து, திருவெஞ்சாமக்கூடலையும் வணங்கிச் சோழமண்டலத்துக்குத் திரும்பித் திருக்கற்குடிமலை, திருவாரைமேற்றளி, திருவின்னம்பர், திருப்புறம்பயம் முதலிய ஸ்தலங்களுக்கு யாத்திரை பண்ணித் திருக்கூடலையாற்றூருக்குச் சமீபித்து, அதற்

குப் போகாமல் திருமுதுகுன்றை நோக்கிச் சென்றார். அப்போது செல்லும் வழியிலே பரமசிவன் ஒரு பிராமணராகிச் சுந்தரமூர்த்திக்கு முன்னின்றார் அப்படி நின்ற அந்தப் பிராமணரைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பார்த்து, "ஐயரே! திருமுதுகுன்றுக்குப் போம் வழி எது? சொல்லும்," என்று கேட்க, ஐயர், "இது கூடலையாற்றூருக்குப் போம் வழி," என்று சொல்லி வழிகாட்டிக்கொண்டு முன்னே சென்று பின்னர் மறைந்துவிட்டார். அங்ஙனம் மறைய, சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், அவரைச் சிவபெருமானென்றே கருதி, "அடிகளிவ் வழி போந்த அதிசய மறியேனே," என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடிக் கூடலையாற்றூரை யடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, திருமுதுகுன்றுக்குப் போனார். அவ்வாறு போய் அந்த ஸ்தலத்திலே சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகங்கள் பாடியபோது சுவாமி பன்னீராயிரம் பொன் கொடுத்தருள சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அவர்முன் வணங்கி நின்று, "சுவாமி! தேவரீர் தந்தருளிய இந்தப் பொன் எல்லாம் திருவாரூரிலே உள்ளவர்கள் அதிசயிக்கும்படி அங்கே வரச் செய்யவேண்டும்," என்று பிரார்த்தித்தார். அப்பொழுது சுவாமியினுடைய திருவருளினாலே, "சுந்தரனே! நீ இந்தப் பொன்னெல்லாவற்றையும் மணிமுத்தாநதியிலே யிட்டுத் திருவாரூர்க் குளத்திலே போய் எடுத்துக்கொள்," என்று ஓர் அசரீரிவாக்கு எழுந்தது. அதைக் கேட்ட சுந்தரமூர்த்திநாயனார் மச்சம் வெட்டி வைத்துக்கொண்டு, பொன்முழுதையும் மணிமுத்தாநதியிலே புகவிட்டு, "அன்று சிவன் என்னை வலிந்தாட்கொண்ட திருவருளை இதிலே யறிவேன்," என்று சொல்லிச் சிதம்பரத்துக்குப் போக நினைந்து வழிக்கொண்டு, இடையிலே திருக்கடம்பூரை வணங்கிச் சிதம்பரத்தை யடைந்து, சபாநாயகரை நமஸ்கரித்துத் திருப்பதிகம் பாடி, அங்கு நின்று புறப்பட்டுத் திருப்பழியனூர், திருமண்ணிப்படிக்கரை, திருவாழ்கொளிபுத்தூர், திருக்கானாட்டுமுள்ளூர், திருவெதிர்கொள்பாடி, திருவேள்விக்குடி முதலிய ஸ்தலங்களைக் கண்டு வணங்கி, திருவாரூரை யடைந்து அங்கே சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு பரவையாரோடு கூடியிருந்தார். அப்படியிருக்குநாளில், ஒருநாள் அவர் பரவையாரை நோக்கி, "எனக்குத் திருமுதுகுன்றர் தந்தருளிய பொன்னை மணிமுத்தாநதியிலே புகவிட்டுவந்தேன்; இப்போது இந்த ஸ்தலத்திலேயிருக்கின்ற கோயிலுக்கு மேற்றிசையிலுள்ள குளத்திலே போய் அவருடைய அருளினாலே அதனை எடுத்துக்கொண்டு வருவோம் வா," என்றார். பரவையார் அதைக் கேட்டு, "இதுவென்ன அதிசயம்?" என்று சொல்லிப் புன்னகை செய்ய, சுந்தரமூர்த்திநாயனார், "பெண்ணே! நம் கடவுளுடைய திருவருளினாலே பொன் முழுவதையும்

குளத்திலே யெடுத்து உனக்குத் தருவேன்; இது சத்தியம்," என்று சொல்லி, பரவையாருங் கூடவரக் கோயிலிலே பிரவேசித்து வன்மீகநாதரை வணங்கிக்கொண்டு கோயிலை வலம் வந்து, மேற்றிசையிலிருக்கின்ற திருக்குளத்தை யடைந்து, அதன் வடகீழ்க்கரையிலே போய்ப் பரவையாரை நிறுத்திச் சுவாமியை வணங்கிக் குளத்திலே யிறங்கி அங்கே தடவினார்; அப்பொழுது பரமசிவன் சுந்தரமூர்த்தியைக் கொண்டு திருப்பதிகம் பாடுவிக்கவேண்டுமென்றுந் திருவிளையாட்டினால் பொன்னைக் குளத்திலே வருவியாதொழித்தருள, அதனால் பொன் அகப்படவில்லை. அதுகண்டு, பரவையார், "ஆற்றிலே யிட்டுக் குளத்திலே தேடுகிறீரோ," என்று நகைத்தார். அதுகேட்ட சுந்தரமூர்த்திநாயனார், "சுவாமி! தேவரீர் முன்னருளிச்செய்தபடியே பரவையார் நகையாதபடி பொன்னைத் தாரும்," என்று திருமுதுகுன்றர்மேல் திருப்பதிகம் பாடிப் பரமசிவனுடைய திருவருளினால் வந்தெழுந்த பொற்றிரளை யெடுத்துக் கரையிலேற்றி அந்தப் பொன்னையும் முன் கொண்டுவந்த மச்சத்தையும் உரைத்துப் பார்க்க, இது உரை தாழ்ந்தது; அதுகண்டு அவர் பின்னுங் கடவுளைப் பாடினார்; அவ்வாறு பாடியபோது கடவுளானவர், பொன் உரை தாழாது அருள் செய்தனர். பின் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் மனமகிழ்ந்து பொற்குவைகளை மாட்டிற் சுமத்தி பரவையாரோடு வீட்டுக்கு அனுப்பிக் கோயிலிலே போய்ச் சுவாமியை வணங்கி வீட்டுக்குப் போய்ப் பரவையாருடன் இன்புற்று வாழ்ந்திருந்தார்.

அப்படி வாழ்ந்திருக்குங் காலத்தில், நம்பியாரூரர் மேலும் சிவஸ்தலயாத்திரை செய்ய விரும்பி, திருநள்ளாறு, திருக்கடவூர் வீரட்டம், திருக்கடவூர்மயானம், திருவலம்புரம், திருச்சாய்க்காடு, திருவெண்காடு, திருநனிபள்ளி, திருச்செம்பொன்பள்ளி, நின்றியூர், திருநீடூர், திருப்புன்கூர், திருக்கோலக்கா என்னும் ஸ்தலங்களை வணங்கிப் பதிகம் பாடிப்போய், சீகாழியின் எல்லையை வலங்கொண்டு வணங்கி, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய திருவடிகளைத் துதித்துப் பின்னர் குருகாவூருக்குப் போம்படி புறப்பட்டு வழியிலே பசியினாலும் தாகத்தினாலும் வருந்திச் சென்றார். அங்ஙனம் செல்வதைச் சுவாமி யறிந்து தண்ணீரும் பொதிசோறுங் கொண்டுவந்து, வெய்யில் வெப்பத்தைத் தணிக்கும்பொருட்டு ஒரு பக்கத்திலே ஒரு பந்தலை யுண்டாக்கி அங்கே பிராமண வேடங்கொண்டு சுந்தரமூர்த்தியை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருத்தொண்டர்களுடனே அவ்விடத்திலே வந்து பந்தரின் கீழே போய் அந்தப் பிராமணர் சமீபத்திலே பஞ்சாக்ஷரத்தைச் சொல்லிக்

கொண்டிருந்தார். அப்படி யிருக்கும்போது பிராமணர் அவரைப் பார்த்து, "நீர் மிகப் பசிகொண்டிருக்கின்றீர்; ஆதலின், இந்தப் பொதிசோற்றையுண்டு இந்தத்தண்ணீரைக் குடித்து இளைப்பாறும்," என்று சொல்லியருள, சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அதற்கிசைந்து அந்தப் பொதிசோற்றை வாங்கித் திருத்தொண்டருடன் அமுதுசெய்து, அளவில்லாத பரிசனங்களெல்லாரையும் அமுதுசெய்யப் பண்ணினார் அவ்வாறு அவர்கள் பண்ணிய பின்னும் அந்தப் பொதிசோறு அவ்விடத்திலே பகிர்ந்துவந்த பிறரும் உண்ணும்படி குறையாது வளர்ந்துகொண்டிருந்தது. சுந்தரமூர்த்திநாயனார் போசனம் பண்ணியபின் சலபானம் பண்ணி அந்த ஐயரைப் புகழ்ந்து அவர் சமீபத்திலே பரிசனங்களோடு நித்திரை செய்ய, ஐயர் பந்தருடனே மறைந்தருளினார். பின்னர் சுந்தரமூர்த்தி விழித்தெழுந்து, ஐயரைக் காணாமையால் அவர் சிவபெருமானேயென் றுணர்ந்து அதிசயங்கொண்டு திருப்பதிகம் பாடிக் குருகாவூரையடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு அங்கேயிருந்து, பின் அவ்விடத்தை விட்டுப்போய்த் திருக்கழிப்பாலையை வணங்கிச் சிதம்பரத்தையடைந்து சபாநாயகரைத் தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, திருத்தில்லைநகரை வணங்கித் திருநாவலூரை யடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு சிலநாளங்கிருந்தார்.

அப்படி யிருந்த சுந்தரமூர்த்தி, பின், தொண்டைமண்டலத்திலிருக்கின்ற ஸ்தலங்களுக்கு யாத்திரை செய்ய விரும்பி அவ்விடத்தினின்றும் பிரயாணமாகித் திருக்கழுக்குன்றிற் சென்று சுவாமி தரிசனஞ்செய்து, திருக்கச்சூரிலே போய்க் கோயிலுள்ளே பிரவேசித்துச் சுவாமியை வணங்கிக்கொண்டு, புறத்திலே வந்து அமுது செய்யும் பொழுதாகியும் பாகம் பண்ணிக்கொடுக்கும் பரிசனங்கள் வாராமையால் மிகுந்த பசி வருத்தத்தினாலே மதிற்புறத்தில் இருந்தார். அப்பொழுது பரமசிவனானவர் ஒரு பிராமணராகி ஒருசெற்றோட்டை ஏந்திக்கொண்டு அங்கே சென்று அவருடைய முகத்தைப் பார்த்து, "நீர் பசியினால் மிக வருந்தி இளைப்புற்றிருக்கின்றீர்; ஆதலால், நான் இப்பொழு துமக்கு அன்னம் யாசகம் பண்ணிக்கொண்டு வருவேன்; நீர் அப்புறம் போகாமல் சிறிதுபொழுது இங்கே யிரும்," என்று சொல்லி அந்தத் திருக்கச்சூரிலே யிருக்கின்ற அக்கிரகாரங்களிலே போய் அன்னமும் கறியும் யாசகம் பண்ணிக்கொண்டு சுந்தரமூர்த்திநாயனாரிடத்திற் சென்று, "பசிதீர இதை யுண்ணும்," என்று சொல்லிக் கொடுக்க, நாயனார் அவ்வையருடைய அன்பைப் புகழ்ந்து மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு அஞ்சலி செய்து அவற்றை வாங்கித் தம்மோடு வந்த தொண்டர்களுடனே அமுதுசெய்தார். உடனே அவ்வையர் மறைந்தருளினார்.

அது கண்டு சுந்தரமூர்த்திநாயனார், அவர் பரமசிவனென் றுணர்ந்து, 'இந்தப் பெரும் பகலிலே திருவடி வருந்தத் திருமேனிகொண்டு அடியேன்பொருட்டு எழுந்தருளிவந்த சிவபெருமான் பெருங்கருணையை யென்னவென்று புகல்வேன்?" என்று மனங்கசிந்துருகி, உரோமஞ் சிலிர்ப்பக் கண்களில் நின்றும் ஆநந்தக்கண்ணீர் சொரிய, அவர்மீது திருப்பதிகம் பாடி அந்தச் சுவாமியை வணங்கிக்கொண்டு, அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கிக் காஞ்சிபுரத்தைச் சமீபித்து, அவ்விடத்தில் நின்று தமது மகிமையையும் வரவையும் கேள்வியுற்று வந்து எதிர்கொண்டு வணங்கிய பத்தர்களைத் தாமும் வணங்கி அவர்களோடு நகரத்திலுள்ளே சென்று, திருவேகாம்பரத்தை யடைந்து உலகமாதாவாகிய காமாட்சியம்மையால் அருச்சிக்கப்பட்ட ஏகாம்பரநாத சுவாமியைத் தரிசித்து, அவரடியில் பரவசமாய் அடியற்ற மரம்போல் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கி, எழுந்து விம்மி ஆநந்தபாஷ்பஞ் சொரிய அஞ்சலிபந்தராகி மெய்யன்பினோடு அவர்மீது திருப்பதிகம் பாடிப் புறத்தே போந்து திருத்தொண்டர்களோடு அக்காஞ்சிபுரத்திலே சிலநாள் வசித்தார். அப்படி வசிக்கு நாட்களிலே அந்நகரத்திலிருக்கின்ற காமக்கோட்டத்திற் சென்று அங்கிருக்கும் காமாட்சியம்மையை வணங்கிப் பின்னர் திருமேற்றளியை யடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகம் பாடி, திருவோணகாந்தன்றளியை யடைந்து திருப்பதிகம் பாடி, அநேகதங்காவதமென்னுந் திருப்பதியை யடைந்து பதிகம் பாடினார். பின் திருப்பனங்காட்டூர், திருமாற்பேறு, திருவல்லம் முதலிய ஸ்தலங்களுக்குப் போய்ச் சுவாமியை வணங்கிக்கொண்டு, அதன்மேல் திருக்காளத்தி மலையை யடைந்து, அதனைப் பிரதக்ஷணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து, மேலே யேறிக் காளத்தியப்பர் சந்நிதானத்திற் சென்று அவரை வணங்கி, அவருக்கு வலப்பக்கத்தில் நிற்கின்றவரும், அன்பிலே தமக்கு வேறொப்பில்லாதவருமாகிய கண்ணப்பநாயனாருடைய திருவடித்தாமரைகளை வணங்கிக் கீழேயிறங்கித் திருத்தொண்டர்களுடனே சிலநாளந்த ஸ்தலத்திலிருந்தார். அப்படியிருக்குநாளிலே உத்தரபூமியிலிருக்கின்ற ஸ்ரீசைலம், திருக்கேதாரமலை முதலாகிய சிவஸ்தலங்களையும் அங்கிருந்தபடியே வணங்கி அவைகளின்மேலும் திருப்பதிகம் பாடியருளினார். அதன்பின் அவர் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கிச் சமுத்திரதீரத்தில் இருக்கின்ற திருவொற்றியூரிற் சென்று, திருப்பதிகம் பாடித் திரிகாலங்களிலுஞ் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு அங்கேயிருந்தார்.

அப்படி யிருக்கும்போது இதற்குமுன் கைலாசகிரியிலே சுந்தரமூர்த்திநாயனார்மேல் ஆசைவைத்த சேடியர்களிருவரில் அனிந்திதை

யார் என்பவர் ஞாயிறென்னும் ஊரிலேயிருக்கும் வேளாளரிற் சிறந்தோங்கிய ஞாயிறுகிழா ரென்பவருக்குப் புத்திரியாராய்த் திருவவதாரஞ்செய்து, சங்கிலியார் என்னும் பெயரைப் பெற்று, உமாதேவியாருடைய திருவடிகளிலே மிகுந்தபத்தியுடையவராய்க் கல்யாணப்பருவமடைந்திருந்தார். அவ்வாறு அவர் பருவமடைந்தது கண்டு தந்தையாராகிய ஞாயிறுகிழார் தம்முடைய மனைவியாரை நோக்கி, "நம்முடைய புத்திரி நமது வம்சத்திலுள்ள ஸ்திரீகளெல்லாரிலும் அதிகரித்த சௌந்தரியமும், நற்குணமும் உடையவளா யிருக்கின்றாள்; இவளுக்கு விவாகஞ் செய்துகொடுக்குங் காலமாயிற்று; இதற்கு என்னசெய்வோம்," என்று வினவ, மனைவியார், "அவளுடைய சௌந்தரியத்துக்கும், குணத்துக்கும் இசைய ஒரு புருஷனைத் தெரிந்து அவளுக்கு விவாகஞ் செய்துகொடுப்போம்," என்றார். அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சங்கிலியார், "இவர்கள் பேசும் வார்த்தை எனக்குப் பொருந்தும் வார்த்தையன்று; நானோ எங்கடவுளாகிய பரமசிவனுடைய திருவருளைப்பெற்ற ஒருவருக்கு மனைவியாதற் குரியேன்; ஆதலின் இப்படியன்றி மற்றெப்படி விளையுமோ தெரியேன்," என்று நினைந்து அச்சங்கொண்டு அறிவுமயங்கி மிகச் சோகித்து நிலத்திலே விழுந்தார். அப்போது சமீபத்தில் நின்ற தந்தையாரும் தாயாரும் அதைக் கண்டு பதைபதைத்து அவரை யெடுத்து வெம்பிய மனத்தையுடையவர்களாகி, "இவருக்கு நிகழ்ந்தது யாதோ," என்று பயந்து தாங்கி அவர்மீது பனிநீர் தெளித்துத் தடவி அவருக்குச் சோகந் தெளிந்தபின் அவரைப் பார்த்து, "மகளே! உனக்கு நிகழ்ந்தது யாது? சொல்," என்று கேட்க, சங்கிலியார், "இப்பொழுது என்னைக்குறித்து நீங்கள் பேசியது எனக்குஇசையாது; நானோ பரமசிவனது திருவருளைப்பெற்ற ஒருவருக்கு மனைவியாதற் குரியேன்; ஆதலால், நான் இனிமேல் திருவொற்றியூரை யடைந்து ஆண்டான் திருவருளின் வழிச்செல்லுவேன்," என்றார். அதைக் கேட்ட தாய்தந்தையா ரிருவரும் சோகமும், அச்சமும், அதிசயமும் உடையவர்களாகி, அந்தச் சங்கிலியார் சொல்லிய வார்த்தையை மறைத்தொழுகினார்கள். அப்படி ஒழுகுநாளில் அவர்களுடைய குலத்துக்கு ஒப்பாகிய குலத்திலுள்ள ஒருவன், நிகழ்ந்த அந்தச் சங்கதியை யறியாதவனாகிச் சங்கிலியார்மேல் விருப்பங்கொண்டு, அவருடைய தந்தையாரிடத்திலே சங்கிலியாரை விவாகஞ் செய்துகொடுக்கப் பேசும்பொருட்டுச் சிலரையனுப்பினான். அவ்வாறு அனுப்பப்பட்ட அவர்கள், அத்தந்தையாரிடத்திற் சென்று மணம்பேச, அதுகேட்டுத் தந்தையார் நிகழ்ந்த சங்கதியைச் சொல்லுதல் தகுதியன்றென்று நினைந்து வேறொருபாயத்தினால் கலியாணத்தை மறுத்து, இனியமொழிகூறி அவர்களை அனுப்பிவிட்டார். அவர்கள்

திரும்பிப்போய்ச் சேர்ந்தவுடனே அவர்களை யனுப்பினவன், ஒரு
தீங்கு செய்திறந்தவனைப்போல இறந்துபோயினான். இதை அந்தச்
சங்கிலியாருடைய தந்தை தாயார் கேள்வியுற்று, மனமயங்கி, "உய்ய
வேண்டுமென்கிற நினைவுடையவர்கள் சங்கிலியார் பக்ஷத்திலே
பேசத்தகாத வார்த்தையைப் பேசார்கள்," என்பதை உலக மறியும்
படி செய்த சிவபெருமான் திருவருளைக் கண்டு, அதனை யாவர்க்கும்
உள்ளபடி சொல்லி மிகப் பயந்து, "இனி நாங்கள் இவளெண்ணத்தின்
படியே இவளைச் சிவபுண்ணியஞ் செய்துகொண்டு இருக்கும்
பொருட்டுத் திருவொற்றியூரிலே கொண்டுபோய் விடவேண்டும்,"
என்று துணிந்து, தங்கள் ஞாதிகளோடுஞ் சங்கிலியாரைப் பார்த்து,
"நீர் திருவொற்றியூரை யடைந்து கன்னிமாடத்திலிருந்து பரமசிவ
னுடைய திருவருளை முன்னிட்டுத் தவஞ்செய்யும்," என்று சொல்லி
மிகுந்த செல்வத்தோடும் அவரைத் திருவொற்றியூருக்குக் கொண்டு
போய்க் கோயிலிலே பிரவேசித்து சுவாமியை வணங்கிக் கோயிலுக்
குச் சமீபத்திலே ஒரு கன்னிமாடஞ் செய்வித்து, அதிலே அவரை
யிருத்தி, அவருக்கு வேண்டுங் கிரியைகளையு மமைத்து, அவரை
வணங்கி நின்று, "நீர் இந்தக் கன்னிமாடத்திலே பரமசிவனுக்குத்
திருத்தொண்டு செய்துகொண்டு இரும்," என்று சொல்லி, அவரைப்
பிரிதலினாலே இரண்டு கண்களினின்றும் சோகபாஷ்பஞ் சொரிய
அவரிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு தங்கள் ஊருக்குத் திரும்பி
விட்டார்கள். சங்கிலியார் அந்தக் கன்னிமாடத்திலிருந்து தினந்தோ
றும் திரிகாலங்களினுங் கோயிலிலே போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ்
செய்து பூத்தொடுக்கும் மண்டபத்திலே திரையிட்டிருக்கின்ற ஓரி
டத்தில் போயிருந்து புஷ்பமாலை கட்டிச் சுவாமிக்குச் சாத்தும்படி
கொடுத்துக்கொண்டு வந்தார்.

இப்படி நிகழுங் காலத்திலே ஒருநாள் சுந்தரமூர்த்திநாயனார்
கோயிலிலே போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு புறப்பட்டு
அடியார்கள் செய்கின்ற பலவகைத் திருத்தொண்டைப் பார்ப்பவராகி
புஷ்பமண்டபத்தினுள்ளே போனார். அவ்வாறு போனபொழுது சங்
கிலியார், மின்போலத் திரையை நீக்கிப் பரமசிவனுக்குச் சாத்தும்படி
தாம் கட்டிய பூமாலைகளைச் சுவாமிக்கு அலங்காரஞ் செய்வோரிடம்
கொடுத்துவிட்டு மறைந்தனர். அங்ஙனம் மறைந்த சங்கிலியாரைசுந்தர
மூர்த்தி கண்டுவிதி கூட்டியபடி அவர்மேல் ஆசைகொண்டு, புறத்திலே
போய்ப் பக்கத்தில் நின்றவர்களிடம், "புஷ்ப மண்டபத்தினுள்ளே
ஒரு பக்கத்திலே திரைக்குள்ளே நின்று ஒரு பெண் என்னுடைய மன
தைக் கவர்ந்துகொண்டாள்; அவள் யார்?" என்றார். சமீபத்திலே

நின்றவர்கள், "அவர் பரமசிவனுக்கு மிகுந்த பக்தியோடு திருத்தொண்டு செய்கின்ற கன்னிகையாகிய சங்கிலியார்," என்றார்கள். அதைக் கேட்ட சுந்தரமூர்த்திநாயனார், கோயிலினுள்ளேபோய்ச் சுவாமியை வணங்கி நின்று அவரிடம் சங்கிலியாரைத் தமக்குத் தந்தருளும்படி பிரார்த்தித்துக்கொண்டு, கோயிலின் புறத்திலே போய் ஓரிடத்திலே யிருக்கச் சூரியன் அஸ்தமனமாயிற்று அப்பொழுது பரமசிவன் சுந்தரமூர்த்திநாயனாரிடத்திலே போய், "இவ்வுலகத்திலுள்ள எவராலுஞ் செய்யப்படுதல் கூடாத பெருந்தவத்தைச் செய்கின்ற உத்தமியாகிய சங்கிலியை உனக்குத் தருவோம்; நீ கொண்ட கவலையை யொழி," என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி அர்த்தயாமத்திலே கன்னிமாடத்திலே நித்திரை செய்கின்ற சங்கிலியாருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றினார். அவ்வாறு தோன்றியபொழுது சங்கிலியார் பரவசமாகி, அவரை நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று அவரை நோக்கி, "சுவாமீ! அடியேன் உய்யும்படி தேவரீர் அடியேனிடத்திலே எழுந்தருளி வரும்பொருட்டுப் பூர்வசன்மத்திலே என்ன தவஞ் செய்தேன்?" என்று சொல்ல, பரமசிவன், "சங்கிலியே! நம்மேலே மிகுந்த பக்தியுடையவனும், திருவெண்ணெய்நல்லூரிலே சமஸ்தரும் அறியும்படி நம்மாலே தடுத்தாட்கொள்ளப்பட்டவனும், நமக்குத் தோழனுமாகிய சுந்தரன், தனக்கு மனைவியாக உன்னைத் தரும்பொருட்டு என்னைப் பிரார்த்தித்தான்; அவன் விருப்பப்படியே நாம் உன்னைக் கொடுப்பதாக வாக்களித்தோம்; ஆதலின், நீ மகிழ்ச்சியோடும் அதற்கு உடன்படு," என்று சொல்லியருளினார். அதற்குச் சங்கிலியார், "சுவாமீ! அடியேன் தேவரீருடைய ஆஞ்ஞையைத் தலைமேற்கொண்டேன்; தேவரீர் சொல்லியருளிய நாயனாருக்கே மனைவியாதற்குரியேன்; ஆயினும், அவர் திருவாரூரிடத்தே மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு வசிக்கின்றவர்; இதைத் தேவரீர் அறிவீர்; ஆதலால், அவர் என்னை மணஞ்செய்யின் என்னைப் பிரியாதிருப்பாரோ? இதனைத் திருவுளங்கொண்டருளும்," என்றார். அதுகேட்ட கடவுள், "பெண்ணே! அந்தச் சுந்தரன், 'உன்னைப் பிரிந்துபோகேன்,' என்று உன்னிடம் உறுதிமொழி கூறுவான்; அதைக் கேட்டுக்கொண்டு நீ மணஞ்செய்துகொள்," என்று சொல்லியருளிச் சுந்தரமூர்த்திநாயனாரிடத்திற் சென்று, "நாம் சங்கிலியிடத்திலே போய் உன் எண்ணத்தைத் தெரிவித்தோம்; 'நான் உன்னைப் பிரிந்து செல்லேன்,' என்று நீ யவளுக்கு வாக்குறுதி செய்துகொடுத்தால் அவள் உடன்படுவாள்; இனி உனக்கு நாம் என்ன செய்யவேண்டும்?," என்று வினவ, சுந்தரமூர்த்திநாயனார், "இக்கடவுளுடைய பிறதலங்களையுஞ் சென்று வணங்க விரும்புகின்ற அடியேனுக்கு இது விலக்

சாரும்; ஆதலால், இதற்கோருபாயஞ் செய்யவேண்டும்,' என்று நினைத்து அவரை வணங்கி, "சுவாமீ! சங்கிலிக்கு, 'நான் உன்னைப் பிரியேன்,' என்று வாக்குறுதி செய்துகொடுக்கிறேன்; ஆனால், அது உம்முடைய பிறதலங்களையும் தரிசிக்கும் நோக்கமுடைய எனக்குக் கூடாதாதலால் அதற்கோருபாயஞ் செய்யவேண்டும்; அதற்காக அவ்வாறு வாக்குறுதி செய்து கொடுக்கும்பொருட்டு அடியேன் அவளோடு தேவரீருடைய ஆலயத்துக்கு வரும்பொழுது, தேவரீர் அவ்வாலயத்தை விட்டுப் பக்கத்திலுள்ள திருமகிழின் கீழிருந்தருள வேண்டும்," என்று பிரார்த்தித்தார். அதற்குக் கடவுள் இசைந்தருளி, சங்கிலியாரிடத்திலே முன்போலப் போய், "பெண்ணே! சுந்தரன் உனக்குச் சபதஞ்செய்து தருதற் குடன்பட்டிருக்கிறான்; ஆதலால், அவன் நம்முடைய ஆலயத்திலே சபதஞ் செய்துதருதற்கு வருவான்; அப்போது நீ அதற்குடன்படாமல் மகிழின் கீழ் சபதஞ் செய்து தரும்படி கேள்," என்று சொல்லி மறைந்தருளினார். சங்கிலியார் விழித்தெழுந்து அதிசயித்து அவ்விராத்திரியிலே பரமசிவனுடைய திருவருளை நினைந்து நினைந்து நித்திரை செய்யாதவராகிச் சமீபத்திலே நித்திரை செய்த தம்முடைய சேடியர்களை எழுப்பித் தமக்குக் கனவிலே பரமசிவன் அருளிய எல்லாவற்றையும் அவர்களுக்குத் தெரிவிக்க, அவர்கள் அச்சம் அதிசயம் ஆனந்தம் மூன்று மடைந்து, சங்கிலியாரை வணங்கினார்கள். பிறகு திருப்பள்ளி யெழுச்சிக்குப் புஷ்பம் தொடுக்கும் நேரம் சமீபித்தது கண்டு சங்கிலியார், சேடியர்களோடு கோயிலுக்குச் செல்ல, அவருக்குச் சபதஞ் செய்துகொடுக்கும் பொருட்டு அதற்குமுன் அவ்விடத்தில் வந்து அவருடைய வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நின்ற சுந்தரமூர்த்திநாயனார், அந்தச் சங்கிலியார் சமீபத்திற் சென்று தமக்குப் பரமசிவன் அருளிச்செய்ததைச் சொன்னார். அதற்குச் சங்கிலியார் எதிர் வார்த்தை யொன்றுஞ் சொல்லாமல் நாணங்கொண்டு சேடியர்களோடும் கோயிலுள்ளே புகுந்தார். சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அவர் பின்னே போய், "பெண்ணே! நான் உன்னைப் பிரியேனென்று சபதஞ் செய்யும்பொருட்டு நீ சுவாமி சந்நிதானத்துக்கு வா," என்று சொல்ல, அப்போது சங்கிலியார் கண்ட கனவைக் கேட்டறிந்த சேடியர்கள், அவரை நோக்கி, "சுவாமீ! இதன்பொருட்டுத் தேவரீர் சிவசந்நிதானத்திலே சபதஞ் செய்வது தகாது," என்றார்கள். அப்பொழுது சுந்தரமூர்த்திநாயனார் பரமசிவனுடைய செய்கையை அறியாமல், "பெண்களே! நான் வேறெங்கே சபதஞ் செய்துதரவேண்டும்," என்று கேட்கச் சேடியர்கள், "மகிழ மரத்தின் கீழே சபதஞ் செய்துகொடும்," என்றார்கள். அதைக் கேட்ட நாயனார் மனமருண்டு, "இவர்கள் சொல்லியதை மறுக்கில்

விவாகந் தவறினுந் தவறும்; ஆதலால் இதற் குடன்படவேண்டும்," என்று துணிந்து, 'அப்படியே செய்வோம் வாருங்கள்,' என்று சொல்லி அவர்களோடு மகிழின் கீழ்ப்போய்ச் சேர்ந்து சங்கிலியார் கூறும்படி அந்த மகிழமரத்தை மூன்றுதரம் வலஞ்செய்து சங்கிலி யாரை நோக்கி, 'உன்னை நான் பிரியேன்,' என்று சபதஞ் செய்து கொடுத்தார். அதுகண்டு சங்கிலியார் மனங்கலங்கி, "கடவுளுடைய ஆஞ்ஞையின்படியே பாவியேன் இதைக் கண்டேனே," என்று துக்கித் துக்கொண்டு ஒரு பக்கத்திலே மறைந்து நின்றார். சுந்தரமூர்த்திநாய னார் சபத முடிந்தபின் ஆலயத்தின் உள்ளேபோய்க் கடவுளை வணங்கி ஸ்தோத்திரஞ் செய்துகொண்டு திரும்பிவிட்டார். அதற்குப்பின் சங் கிலியார் புஷ்பமண்டபத்திலே போய்த் தம்முடைய பணியை முடித் துப் பரமசிவன் சமர்க்கருஞ்செய்ததை நினைந்து அவரை வணங்கிக் கொண்டு விடியும்பொழுது கன்னிமாடத்துக்குத் திரும்பினார். அவ் விராத்திரியிலே பரமசிவம் திருவொற்றியூரி லிருக்கின்ற தம்முடைய தொண்டர்களுக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "நம்முடைய அடியானாகிய சுந்தரனுக்குச் சங்கிலி யென்னுங் கன்னிகையை விவா கஞ் செய்துகொடுங்கள்," என்று ஆஞ்ஞாபித்து மறைந்தருளினார். அவர்கள் அவ்வாறுணர்ந்தபடியே திரண்டுகொண்டு மறுநாளிலே அவ் வூரி லிருக்கின்ற சபையோரனைவரோடுங் கூடிவந்து மகிழ்ச்சியோ டும் மகா அலங்காரத்தோடே சங்கிலியாரைச் சுந்தரமூர்த்திக்கு விவா கஞ் செய்துகொடுத்தார்கள்.

அவ்வாறு விவாகஞ் செய்துகொண்ட சுந்தரமூர்த்திநாயனார், சங் கிலியாரோடு கூடி யங்கேயே வாழ்ந்திருந்தார். அப்படி இருந்து வருகையிலே ஒருநாள் திருவாரூரி லிருக்கின்ற தியாகேசப்பெருமா னுடைய வசந்தோத்ஸவகாலம் சமீபித்ததை யறிந்து, "தியாகேசப் பெருமானை இவ்வளவுகாலமும் மறந்திருந்தேனே," என்று துக்கித்து அவர்மேலே திருப்பதிகம் பாடியருளினார். பின்னொருநாளிலே அவரை மிக நினைந்து திருவாரூருக்குப் போகக் கருதி ஆலயத்திலே புகுந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, திருவொற்றியூரை நீங்கினார். நீங்கியபொழுது சுந்தரமூர்த்திநாயனாருக்கு, அவர் சபதம் தவறினமையால் இரண்டு கண்களு மறைந்தன. அப்பொழுது நாய னார் திகைத்து நெடிதுயிர்த்து, "சபதந் தவறினமையால் எனக்கிது நிகழ்ந்தது," என்று நினைந்து, 'இந்தக் கொடுந் துயரத்தை நீக்கும் பொருட்டு எங்கடவுளைப் பாடுவேன்,' என்று துணிந்து திருப்பதிகம் பாடினார். அவ்வாறு பாடியும் கடவுள் அத்துயரத்தை நீக்கினாரில்லை; ஆயினும், அவர் திருவாரூருக்குச் செல்லவேண்டுமென்கிற பேரா

வாயிலால் சிலர் முன்னே வழிகாட்டிக்கொண்டு செல்ல, திருமுல்லைவாயிலுக்குப் போய்ச் சுவாமியை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடித் திருவெண்பாக்கத்தை யடைந்து பதிகம் பாடி, ஊன்றுகோல் பெற்றுப் பழையனூரிலே போய்க் காரைக்காலம்மையார் தலையாலே பிரதக்ஷணஞ் செய்த திருவாலங்காட்டுக்குச் சமீபத்திலே நின்று அதனை வணங்கிப் பதிகம் பாடித் திருவூறலிற் சென்று சுவாமியை வணங்கிக் காஞ்சிபுரத்தை யடைந்து, அங்கே, முன்னர் காமக்கோட்டத்திற் சென்று தருமத்தை வளர்க்கின்ற பெருங் கருணையையுடைய உலக மாதாவாகிய காமாட்சியம்மையை வணங்கித் துதித்துக்கொண்டு திருவேகம்பத்தை யடைந்து ஏகாம்பரநாதசுவாமியை வணங்கி, "ஆதி காலத்திலே திருப்பாற்கடலினின்று எழுந்து தேவர்களை வருத்தத் தொடங்கிய ஆலாலவிஷத்தைத் திருமிடற்றி லடைத்து அவர்கள் அமுதுண்ண அருள் செய்த கருணாநிதியே! சிறியேன் செய்த பிழையைப் பொறுத்துச் சிறியேனுக்குத் தேவரீரைத் தரிசிக்கும் பொருட்டுக் கண்ணைத் தந்தருளுக," என்று பிரார்த்தித்தார். அப்பொழுது கடவுள் இடக்கண்ணை மாத்திரங் கொடுத்துத் தமது திருக்கோலத்தைக் காட்டச் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் கண்டு பரவசமாகி அடியற்ற மரம் போல வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து திருப்பதிகம் பாடி, அந்தஸ்தலத்திலே சிலநாளிருந்து, பின் அந்த ஸ்தலத்தை நீங்கி வழியிலே "அந்தியு நண்பகலும்," என்னுந் திருப்பதிகத்தை யெடுத்து, "ஆரூர்புக் கெந்தைபிரானாரை யென்றுகொ லெய்துவதே," என்று பாடிக்கொண்டே தொண்டைமண்டலத்தைக் கடந்து, திருவாமத்தூ ரடைந்து பதிகம் பாடித் திருவரத்துறையையும் வணங்கிப் பதிகம் பாடிக்கொண்டு சோழமண்டலத்தை யடைந்தார்.

அவ்வாறடைந்து அந்நாட்டிலேயுள்ள திருவாவடுதுறையிற் சேர்ந்து சுவாமியை வணங்கி, ஒருகண் ணில்லாமையைக் குறித்து மனங் கவன்று பதிகம் பாடித் திருத்துருத்திக்குப் போய்ச் சுவாமியை வணங்கி அவரிடம், "அடியேன்மேலே பொருந்திய நோய் நீங்க அருள் செய்யவேண்டும்," என்று பிரார்த்தித்தார். அதற்குக் கடவுள், "நீ இக் கோயிலுக்கு வடபுறத்தி லிருக்கின்ற குளத்திலே ஸ்நானம் பண்ணுவாயாகில் இந்நோய் நீங்கிவிடும்," என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அதுகேட்டுச் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் கை தொழுது புறப்பட்டு அந்தத் தீர்த்தத்தை யடைந்து சுவாமியை வணங்கிக்கொண்டு அவருடைய திருவடிகளிலே அன்போடு பதிந்த இருதயத்துடனே அத்தீர்த்தத்திலே ஸ்நானம் பண்ணினார். உடனே யவருடைய திருமேனி நோய் நீங்கிப் பிரகாச மடைந்தது. அதன்மேல் அவர், கண்டவர்க ளதிசயிக்

கும்படி கரையேறி வஸ்திரந் தரித்துக்கொண்டு கோயிலிலே போய்ச் சுவாமியை வணங்கிப் பதிகம் பாடி அத்திருப்பதியை விட்டு நீங்கிப் பல சிவஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருவாரூரிற் சென்று மாலைக்காலத்திலே தூவாயனை வணங்கும்படி அடியாரோடு கோயிலிலே பிரவேசித்து வணங்கிக் கண் தந்தருளும்படி திருப்பதிகம் பாடி வெளியே போய் ஓரிடத்திலிருந்து, பின் அடியார்களோடு திருமூலட்டானத்திலே திருவர்த்தயாமத்திலே சுவாமி தரிசனஞ் செய்வதற்கு எழுந்து புறப்பட்டு வழியிலே அடியார்கள் தமக்கெதிரே வர அவர்கள் முகத்தைப் பார்த்து, கைக்கிளையினாலே ஒரு திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டுபோய்த் தேவாசிரியமண்டபத்தின் முன் நமஸ்கரித்து கோபுரத்தையும் வணங்கிக் கோவிலுள்ளே புகுந்து சுவாமி சந்நிதானத்திலே போய் விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று சுவாமியைத் தரிசனஞ் செய்தற்கு ஒரு கண் போதாமையால் அதிக துக்கங்கொண்டு, "சுவாமீ! அடியேனுக்கு வலக்கண்ணையுந் தந்து அடியேனை இத்துக்கசாகரத்தினின்றுங் கரையேற்றியருளவேண்டும்," என்று பிரார்த்தித்து, "மீளா வடிமை யுமக்கே யாளாய்," என்றார் திருப்பதிகம் பாடினார். அதைக்கேட்ட வன்மீகநாதர் திருவுள மிரங்கி அவருக்கு வலக்கண்ணையுங் கொடுத்தருளினார் உடனே சுந்தரமூர்த்திநாயனார் பரவசமாய்ப் பலமுறை விழுந்தும் எழுந்தும் மிகுந்த களிப்பினால் ஆடியும் பாடியும் இன்பசாகரத்தில் மூழ்கி, வன்மீகநாதருடைய திருக்கோலத்தை இரண்டு கண்களினாலும் தரிசனஞ் செய்து அவரை வணங்கித் துதித்துக்கொண்டு புறப்பட்டுத் தேவாசிரிய மண்டபத்திலே போய் அங்கிருந்தார்.

இப்படி யிருந்த சுந்தரமூர்த்திநாயனார், முன்னே கோயிலுக்குப் போனபோது, அவருடைய பரிசனங்களிற் சிலர், பரவையார் வீட்டுக்குப்போக நினைந்து அவ்வீட்டு வாயிலிலே போனார்கள். அப்போது அப்பரவையார் தம்மைப் பிரிந்து சென்ற சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருவொற்றியூரிலே சங்கிலியாரை விவாகஞ் செய்துகொண்ட சங்கதியைக் கேள்வியுற்று அதிக துக்கமுங் கோபமுங் கொண்டிருந்தமையால் அங்குள்ளவர்களால் அவர்களை வெளியே தள்ளும்படி செய்ய, அவர்கள் உள்ளே போகப் பெறாமல் திரும்பி, மேற்கூறியபடி தேவாசிரியமண்டபத்திலிருந்த சுந்தரமூர்த்தியை யடைந்து, "சுவாமீ! பரவையார், தேவரீர் திருவொற்றியூரிலே சங்கிலியாரை விவாகஞ் செய்த சமாசார முற்றும் கேள்வியுற்று மிக்க கோபங்கொண்டிருக்கின்றனர். அதனால், அங்கே சென்ற எங்களை அவரேவலால் அங்குள்ளவர்கள் வெளியே தள்ளிவிட்டனர். ஆகையால், நாங்கள் இப்

பொழுது அவர் வீட்டுப் புறத்துஞ் செல்லப்பெறாமல் திரும்பிவிட்டோம்," என்றார்கள். அதைக் கேட்ட நாயனார் மனங்கலங்கி, "இனியிதற்கென்ன செய்யலாம்," என்று ஆலோசித்து, உலகியலில் வல்ல சிலரைப் பரவையார் கொண்ட கோபத்தை நீக்கிவரும்பொருட்டு அவரிடத்திற்கு அனுப்பினார். அவர்கள் பரவையார்முன் சென்று அவருக்குப் பல நியாயங்களை எடுத்துச்சொல்லி சுந்தரமூர்த்திநாயனாரோடு முன்போலக் கூடியிருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்குப் பரவையார் இசையாதவராகிக் கோப மதிகரித்து, "எனக்குக் குற்றஞ் செய்த அவர் பக்ஷத்தில் இன்னும் இப்படிப் பேசுவீர்களாகில் நான் பிராணத்தியாகம் பண்ணிக்கொள்ளுவேன்," என்றார். அவர்கள் அதைக்கேட்டு மிகப் பயந்து சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளிடத்திற் சென்று நிகழ்ந்த சங்கதியைத் தெரிவித்தார்கள். அதைக் கேட்ட நாயனார் மிகுந்த துயரமுற்றுச் சமீபத்திலிருந்தவர்களெல்லாரும் நித்திரை செய்யும்பொழுது, அர்த்தயாமத்திலே தனியே வருந்திப் பரமசிவனுடைய திருவடிகளைத் தியானித்து, "ஆன்மாக்கள் செய்த கன்மங்களைத் தொலைக்கும்பொருட்டு அவைகளின் பலன்களை அவர்கள் புசிக்கும்படி செய்து அருளுகின்ற கடவுளே! பூர்வ கன்மத்தினாலே இவ்வினைக்கு மூலமான பரவையினுடைய ஊடலைத் தேவரீரே இந்த அர்த்தயாமத்திலே எழுந்தருளிவந்து தீர்த்தருளவேண்டும்," என்று பிரார்த்தித்தார். அப்பொழுது சிவபெருமான், விஷ்ணுமூர்த்தியாலும் தேடிக் காணப்படாத அருமைத் திருவடிகள் பூமியிலே தீண்டும்படி வெளிப்பட்டு எழுந்தருளி அவர்க்கு முன்னே வந்தார். அதுகண்ட சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் எழுந்து தாங்கரிய ஆனந்த மேலீட்டினாலே சரீரம் நடுங்க, உரோமஞ் சிலிர்க்க, இரண்டு கைகளுஞ் சிரசின்மேலேறிக்குவியக் கடவுளுடைய திருவடியின் கீழ் விழுந்து எழுந்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணிக்கொண்டு நின்றார். அப்போது கடவுள் அவரை நோக்கி, "உனக்கு நிகழ்ந்தது யாது?" என்று கேட்டருள, அவர், "தேவரீருடைய திருவருள்கூட்ட அடியேன் திருவொற்றியூரிலே சங்கிலியை விவாகஞ்செய்த சமாச்சார முழுவதையும் பரவையானவள் கேள்வியுற்று அறிந்து தன்னிடத்திலே நான் வரில் தான் பிராணத்தியாகம் பண்ணுதல் தவறாது என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறான்; இதனால் நான் மிக்க துன்பத்தை யடைகின்றேன்; ஆதலால், சிறியேன் தேவரீருக்கு அடியேனும், தேவரீர் சிறியேனுக்குத் தோழரும், ஆண்டவருமா யிருத்தல் மெய்யானால், இப்போது சிறியேன் படும் இத்துன்பத்தைப் பார்த்துத் தேவரீரே இவ்விரவில் பரவை வீட்டிற்குச் சென்று அவளுடைய புலவியைத் தீர்த்தருளல் வேண்டும்," என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். அதைக் கேட்ட கட-

வன், "தோழனே! நான் இப்பொழுது உனக்கொரு தோழனுகிப்
பரவை வீட்டுக்குப் போகின்றேன்; நீ உன் துன்பத்தை யொழி,"
என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, தேவர் முனிவர் பூதங்கண் முதலாகிய
சமஸ்தரும் ஸ்தோத்திரஞ் செய்துகொண்டு புறத்திலே சூழும்படி
பரவையார் வீட்டை நோக்கித் திருவடி வருந்த நடந்து அவ்வீட்டு
வாயிலை யடைந்து தம்மோடு வந்த கணங்கள் புறத்திலே நிற்கத் தாம்
தமக்கு அர்ச்சனை செய்கின்ற ஒரு ஆதிசைவர் வடிவங்கொண்டு
உள்ளே தனியே சென்று கதவு பூட்டியிருந்ததால் அதற்கு முன்
னின்று, "பரவையே கதவைத் திற," என்று கூறி அவரை அழைத்
தார். நித்திரை யின்றித் துக்கத்தோடிருந்த பரவையார் அதைக் கேட்
டுத் தம்மை அழைத்தவர் சுவாமிக்கு அர்ச்சனை செய்கின்ற ஆதிசைவ
ரென்று துணிந்து, "சுவாமிக்கு அர்ச்சனை செய்யும் பெரியவர் இந்த
அர்த்தயாமத்திலே இங்கே வந்தது யாது காரணம்பற்றியோ?" என்று
பயந்து பதைபதைத்துப் போய்க் கதவைத் திறந்து அவரைக் கண்டு,
"சுவாமீ! தேவரீர் இப்பொழுது இங்கே யெழுந்தருளிவந்த காரணம்
யாது?" என்று கேட்டார். அதற்குக் கடவுள், "நான் சொல்வதை நீ
மறுது செய்வாயாகில் சொல்லுவேன்," என்று சொல்ல, பரவையார்,
"நீர் அதைச் சொல்லும்; அது என்னுல் இயலுமாகில் செய்வேன்,"
என்றுர். அப்போது, கடவுள், "சுந்தரமூர்த்தி இங்கே வருதற்கு நீ
உடன்படல்வேண்டும்," என்று சொல்லப் பரவையார், "உம்முடைய
பெருமை நன்றுயிருக்கின்றது; என்னைப் பிரிந்து சென்று திரு
வொற்றியூரிலே சேர்ந்து அங்கே சங்கிலியினுலே பிணிப்புண்ட
வர்க்கு இங்கேயொரு சார்புண்டாகுமோ," என்றுர். சுவாமி யதைக்
கேட்டு, "உனக்குச் சுந்தரமூர்த்தி குற்றங்களைச் செய்திருந்தாலும்
அவற்றை மனதிலே கொள்ளாமல் கோபம் நீங்கி என்பொருட்டாக
இப்போது அவரை இங்கே வருவிக்கவேண்டுமென்று உன்னை நான்
மிகவும் வேண்டிக்கொள்கிறேன்; நீ மறுப்பது தகுதியன்று," என்று
கூற, பரவையார், "நீர் இந்தக் காரியத்தின் பொருட்டு இந்த வீட்
டுக்கு வருதல் உம்முடைய பெருமைக்குத் தகாது; நீர் என்ன சொன்
னுலும் அவர் இங்கே வருதற்கு நான் இசையமாட்டேன்; நீர் போய்
விடும்," என்றுர். அதைக் கேட்ட கடவுள் உள்ளே நகைத்துக்
கொண்டு தம்முடைய திருவுருவத்தைப் பரவையாருக்குக் காட்டா
மல் அதிகக் கவலையுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த சுந்தரமூர்த்தி
யிடத்திற்குத் திரும்பிச் சென்றுர். அவ்வாறு சென்ற கடவுளைச் சுந்
தரமூர்த்திநாயனுர் மகிழ்ச்சியோ டெதிர்கொண்டு நமஸ்கரித்து அவ
ருடைய திருமுகத்திலே தோன்றிய சிரிப்பைக் கண்டு, அவருடைய
திருவுள்ளக்கருத்தை யறியாமல், தாம் நினைத்த கருத்தை அவர்

முடித்துவந்தனனென்று துணிந்து, அவரை நோக்கி, "தேவரீர் அன்றைக்குச் சிறியேனை ஆட்கொண்டதற்கு இசைய இன்றைக்குப் பரவையுடைய கோபம் முழுதையுந் தீர்த்து வந்தருளினீர்," என்றார். கடவுள் அதைக்கேட்டு, "உன் வேண்டுகோளின்படி நாம் பரவை வீட்டுக்குப் போய் அவளிடத்திலே பேசினோம்; அவள் நின் கருத்துக்கிசையவில்லை," என்றார். உடனே சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் நடுக்கங்கொண்டு வணங்கிச் சுவாமியை நோக்கி, "தேவரீர் கூறுவதை அடியாளாகிய பரவையா மறுப்பாள்? நீர் என் விஷயத்தில் சரியாக அன்பைச் செலுத்தவில்லை; தேவரீர் என்னுடைய அடிமைத் தன்மையை இவ்வாறு வேண்டுவதில்லையாகில் அன்றைக்கு என்னை வலிய ஆட்கொண்டது எதற்காக? நான் இப்போது படும் துக்கத்தை நீர் அறியாதேயிருக்கின்றீர்; ஆகலால், இன்றைக்கு நான் அவளிடத்திலே போவதற்கு அருள செய்யீராகில் என் உயிர் நீங்கிவிடும்," என்று சொல்லி அவர் பாதங்களிலே விழுந்தார். அதுகண்ட கடவுள் மனமிரங்கி, "நாம் இன்னும் பரவையிடத்திலே போய் இப்போதே நீ அவளிடத்திற் செல்லும்படி பண்ணுவோம்; நீ துக்கிக்கவேண்டாம்," என்று கூறி, மீண்டும் கணங்களோடு பரவையார் வீட்டையடைந்தார். அப்போது பரவையார், ஆதிசைவர்போலச் சென்ற அந்தக் கடவுள் திரும்பியபின் அவரைப் பரமசிவனென்றே பல அதிசயத் தோற்றத்தால் அறிந்து பயங்கொண்டு, "ஐயோ கெட்டேன்; எங்கள் சுவாமி வாக்குக்கு எதிர்வாக்குச் சொல்லி மறுத்தேனே," என்று புலம்பி நித்திரை செய்யாதவராகித் "தம்முடைய தோழருக்காக அர்ச்சகர் வடிவங்கொண்டுவந்த கடவுளைப் பாவியேன் மதித்தேனில்லை," என்று வாயிலையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அப்படியிருக்கும்போது மேற்கூறியபடி சென்ற பரமசிவனானவர், தாமாந் தன்மை யறிதற்கு ஏற்றகோலத்தோடும் தேவர் முனிவர் முதலாகிய சமஸ்த கணங்களுஞ் சூழும்படி பரவையார் வீட்டினுள்ளே பிரவேசித்தார். அதுகண்ட பரவையார், அதிக சீக்கிரமாக எழுந்துபோய்க் கடவுளுடைய திருவடியிலே விழுந்து நமஸ்கரிக்க, கடவுள் அவரை நோக்கி, "பரவையே! நாம் சுந்தரன் அனுப்பத் திரும்பவும் உன்னிடத்தில் வந்தோம்; நீ இன்னும் முன்போல மறாமல், உன்னுடைய ஊடலினால் வருந்துகின்ற அவன் உன்னிடத்தில் வருதற் குடன்படல்வேண்டும்," என்றார். அதற்குப் பரவையார், "தேவரீர் பிராமணவடிவங்கொண்டு முன் இங்கே யெழுந்தருளிவந்தீர்; பின் உண்மையாகிய இந்தத் திருக்கோலத்தோடு இப்பொழுது எழுந்தருளிவந்தீர்; நான் பூர்வ ஜன்மத்திலே செய்த தவப்பயனே இவ்வாறு வரும்படி செய்தது," என்று சொல்லி வியந்து, பின்பு, "பிரம விஷ்ணுக்க

னாலும் அறியப்படாத தேவரீர், அன்பர் பொருட்டு இரவிலே மாறாமல் அங்குமிங்குந் திரிந்து அலையும்போது அடியேன் இதற்குடன்படாமல் யாது செய்வேன்?" என்றார். கடவுள் அதைக்கேட்டு, "நன்று சொன்னாய்," என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிப் புறப்பட்டுச் சுந்தரமூர்த்தியிடத்திற் போனார் சுந்தரமூர்த்தி அவரைக் கண்டு எதிர்கொண்டு நமஸ்கரித்து, "சுவாமி! யாது சொல்வாரோ," என்று சந்தேகமுற்றுப் பின்னர் அவரை நோக்கி, "சுவாமீ! என்னுடைய உயிரைக் காவாமல் இடர் செய்கின்ற பரவையிடத்தில் நின்றும் என்ன உத்தரங் கொண்டுவந்தீர்," என்று கேட்கக் கடவுள், "உன்மேலே பரவை கொண்ட கோபத்தைத் தணிவித்தோம்; நீ இனி அவளிடத்திற் போகலாம்," என்றார். அதுகேட்ட நாயனார் மனதிலே களிப்படைந்து சிவபெருமானை நோக்கி, "சுவாமீ! போகமோக்ஷம் இரண்டையுங் கொடுத்தருளுகின்றவர் தேவரீரே யென்பதை யாவர்க்கும் புலப்படுத்தினீர்; இனி எனக் கிடரேது?" என்று சொல்லி அவர் திருவடியிலே விழுந்தார். உடனே பரமசிவனார் மறைந்தருளினார். பின்னர் மேற்கூறியபடி விழுந்த சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் எழுந்து பரவையார் வீட்டுக்குப் போகத்தொடங்கினார். அப்பொழுது அவருடைய பரிசனங்க ளெல்லாம் விழித்தெழுந்தனர். அதன்மேல் நாயனார் அப்பரிசனங்கள் பக்கத்திலே சூழ, தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்து துதிக்கச் சென்று பரவையார் வீட்டை யடைந்தார். அதற்குமுன்மிருந்த விருப்பத்தோடும் தம்முடைய வீடு முழுதையும் அலங்கரிப்பித்துத் தீபதூபங்களும் நிறைகுடமும் நிறைத்துத் தோழியர்களோடு வாயிலிலே நாயனார் வரவுபார்த்து நின்ற பரவையார் அங்கே யெழுந்தருளிய நாயனாரைக் கண்டு மகா சந்தோஷங்கொண்டு, அவரை நமஸ்கரிக்க, அவர் கையினாலே பரவையாரைப் பிடித்துக் கொண்டு உள்ளே போய்ச் சேர்ந்தார். பின்னர் அவ்விருவரும் பரமசிவனுடைய திருவருளின் மகிமையைப் புகழ்ந்துகொண்டு முன்போல ஐக்கியமாய்க் கூடியிருந்தார்கள்.

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் மேற்கூறியபடி பரவையாரோடு கூடி, தாம் தினந்தோறும் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகங்கள் பாடிக்கொண்டு திருவாரூரில் வசிக்குங் காலத்திலே, அவர் பரமசிவனைத் தூதனுப்பிய சமாசாரத்தைத் திருப்பெருமங்கலத்திலிருந்த ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனார் கேள்வியுற்று அது தகுதியன்றென்று அவர்மீது கோபங்கொண்டிருந்தனர். சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் அதனை யறிந்து, அதைக் குறித்துப் பரமசிவனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தார். அப்போது பரமசிவன் அக்கலிக்காமநாயனாரைச் சூலைநோயினால் வரு

த்தி, அவரிடத்திலெழுந்தருளி, "சுந்தரனாலன்றி இந்நோய் தீராது," என்று கூறினார். அவர் சுந்தரமூர்த்தியைக் கொண்டு அந்நோயைத் தீர்த்துக்கொள்ளுதற் குடன்படவில்லை; ஆயினும், சுவாமி சுந்தரமூர்த்தியிடத்திற் சென்று, "கலிக்காமனை வருத்துகின்ற சூலையை நீ போய்த் தீர்ப்பாய்," என்றார். சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அதைகேட்டு மனமகிழ்ந்து அவரிடத்திற்குப் போகும்படி பிரயாணமாகிச் சூலை தீர்க்கும்படி தாம் வருஞ் சமாசாரத்தை அவருக்குத் தெரிவித்தற்கு ஆளனுப்பினார். அந்த ஆளினாலே அவர் வரவை யறிந்த கலிக்காமநாயனார், அவரைக் கொண்டு அந்நோயைத் தீர்த்துக்கொள்ளக்கூடாதென்று கருதி உடைவாளினாலே தம் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு இறந்துபோனார். பின்னர் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் அங்கே சென்று கலிக்காமநாயனார் இறந்துகிடத்தலைக் கண்டு, "நானும் இவர்போல் இறந்துபோவேன்," என்று சொல்லி உடைவாளை யெடுத்தார். உடனே பரமசிவனுடைய திருவருளினால் கலிக்காமநாயனார் உயிர்த்தெழுந்து, அவர் கையில் உள்ள வாளைப் பிடித்துக்கொள்ள, அவர், அவர்க்கு முன்னே விழுந்து நமஸ்கரித்தார்; கலிக்காமநாயனாரும் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளை நமஸ்கரித்தார். அப்பால் இருவரு மெழுந்து ஒருவரை யொருவர் தழுவி அதிக நண்புள்ளவர்களானார்கள். பின் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் கலிக்காமநாயனாரோடு திருப்புன்கூருக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடிச் சிலநாட் சென்ற பின்பு, திருவாரூரை யடைந்தார். அவ்விடத்திலே சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு கலிக்காமநாயனார் சுந்தரமூர்த்தியிடம் விடை பெற்றுத் தம்முடைய ஊருக்குத் திரும்பிவிட்டார். பின்னர் சுந்தரமூர்த்திநாயனார், சிலநாள் அங்கிருந்து அதன்மேல் திருநாகைக்காரோணத்திற்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ்செய்து பதிகம் பாடிப் பொன்னும், நவரத்தினங்களும், ஆபரணங்களும், வஸ்திரங்களும், குதிரைகளும், உடைவாளும், பிறவும் பெற்று, வேறு பல ஸ்தலங்களையும் தரிசித்து வணங்கிக்கொண்டு மீண்டும் அத்திருவாரூரிற் சேர்ந்திருந்தார்.

அப்பொழுது சேரமண்டலத்திலுள்ள கொடுங்கோளூரிலிருந்த சேரமான்பெருமாணாயனார், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய பத்தி மகிமையைப் பரமசிவனா லறிந்து, அவரைத் தரிசிக்க விரும்பித் திருவாரூரை யடைந்தார். அப்போது சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் மகிழ்ச்சியோடு அவரை யெதிர்கொள்ள அவர் சுந்தரமூர்த்தியை நமஸ்கரித்தார். உடனே சுந்தரமூர்த்தியும் அவரை நமஸ்கரித்து அவரை யெடுத்துத் தழுவ அவரும் இவரைத் தழுவினார். இப்படி இவர்கள்

நண்பு கலந்தமையால் சுந்தரமூர்த்திநாயனாருக்குச் சேரமான்றோழரென்னும் பெயருண்டாயிற்று. அதன்மேல் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் சேரமான்பெருமாணாயனாரைக் கையிலே பிடித்தழைத்துக்கொண்டு கோயிலிலே பிரவேசித்துச் சுவாமி தரிசனஞ்செய்துகொண்டு பரவையார் வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் அவருக்கும் அவரோடு வந்த சமஸ்த சனங்களுக்கும் விருந்து செய்து, சிலநாள் அவரோடு அங்கிருந்து பின் பாண்டிநாட்டி லிருக்கின்ற மதுரை முதலாகிய சிவ ஸ்தலங்களுக்கு யாத்திரை செய்ய விரும்பி, வன்மீகநாதரை வணங்கிக்கொண்டு சேரமான்பெருமாணாயனாருடனே திருவாரூரை நீங்கிக் கீழ்வேளூரை யடைந்து, சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, திருநாகைக்காரோணத்துக்குச் சென்று பதிகம் பாடிச் சிலநாளங் கிருந்து, வேதாரணியத்திற்குப் போய்க் கோயிலிலே சென்று, திருநாவுக்கரசு நாயனாராலும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாராலும் முறையே திறத்தற்கும் அடைத்தற்கும் பதிகம் பாடப்பெற்ற திருவாயிலை யடைந்து, ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிந்து, அந்நாயன்மார்களை நினைந்து வணங்கி, வேதங்களால் அருச்சிக்கப்பட்ட கடவுளை நமஸ்கரித்துப் பதிகம் பாடிச் சிலநாளங்கிருந்து புறப்பட்டு அகத்தியான் பள்ளிக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, குழகர்கோடிக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடிச் சோழநாட்டைக் கடந்து பாண்டிநாட்டை யடைந்தார்.

அவ்வா றடைந்தபின், அந்நாட்டிலேயுள்ள திருப்புத்தூரை வணங்கி மதுரைக்குச் சமீபித்து, அம்மதுரையினின்று வந்து தம்மையும் சேரமான்பெருமாணாயனாரையும் எதிர்கொண்ட பாண்டியராஜாவோடும், பாண்டியராஜாவுடைய புத்திரியை விவாகஞ் செய்துகொண்டு அங்கிருந்த சோழராஜாவோடும் கோயிலிலே போய்ச் சுவாமியை வணங்கிப் பதிகம் பாடிப் புறப்பட்டார். பின்னர் பாண்டியன் அவரை ஓர் இரத்தின மாளிகைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் அங்கே யிருத்தினான். அதன்மேல் சுந்தரமூர்த்திநாயனாரும், சேரமான் பெருமாணாயனாரும் சிலநாள் அங்கேயிருந்துகொண்டு தினந்தோறும் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துவந்தார்கள் பின் சுந்தரமூர்த்திநாயனார், அவ்வரசர் மூவரோடும் மதுரையை நீங்கித் திருப்பூவணத்துக்குச் சமீபித்துப் பக்கத்திலே வரும் திருத்தொண்டர்கள் அந்தத் தலத்தைக் காட்ட அதன்மேல் திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு போய் அந்த ஸ்தலத்தை யடைந்து, கோயிலிலே பிரவேசித்துச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து கொண்டு, சில தினங்கள்வரை அங்கிருந்தார். பின்னர் அவ்வரசர் மூவரோடும் திருப்பூவணத்தை நீங்கி மீண்டும் மதுரையிற் சென்று

தினந்தோறும் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு சிலநாள் தங்கி அங்கிருந்தபடியே திருவாப்பனூர், திருவேடகம் முதலாகிய சிவஸ்தலங்களுக்கும் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து அதற்குப்பின் அவ்வரசர் மூவரோடும் திருப்பரங்குன்றக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பரமசிவனுடைய திருவடிகளுக்குத் தொண்டு செய்யும் அருமையைக் குறித்துப் பதிகம் பாடினார். அவ்வருமையை அரசர் மூவருங் கேட்டு அஞ்சி சுந்தரமூர்த்திநாயனாரை வணங்கினார்கள். அப்பால் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரிடத்தில் பாண்டியராஜாவும், சோழராஜாவும் அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு மதுரைக்குத் திரும்பிவிட, அவர் சேரமான்பெருமா ணாயனாரோடு அந்த ஸ்தலத்தை விட்டு நீங்கி வழிக்கொண்டு, திருக்குற்றாலம், திருக்குறும்பலா, திருநெல்வேலி முதலிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்து வணங்கிக்கொண்டு, இராமேச்சுரத்துக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு சிலநா ளங்கிருந்தார். அப்படி யிருக்கும்போது அங்கிருந்தபடியே ஈழமண்டலத்தி லிருக்கின்ற மாதோட்டத்துத் திருக்கேதீச்சரத்தை வணங்கி அதன்மேலே பதிகம் பாடினார். பிறகு இராமேச்சுரத்தை நீங்கித் திருச்சுழியலிலே போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடிக்கொண்டு அங்கேயிருந்தார். அப்போது சுவாமி யவருக்குச் சொப்பனத்திலே, காளை வடிவங்கொண்டு கையிலே பொற்செண்டும், முடியின்மேல் சுழியமும் உடையவராகித் தோன்றி, "நம்முடைய வாசஸ்தானம் கானப்பேர்," என்று சொல்லி மறைந்தருளினார். சுந்தரமூர்த்திநாயனார் விழித்தெழுந்து சிவன் திருவருளை வியந்து தாம் கண்ட சொப்பனத்தைச் சேரமான்பெருமாணாயனாருக்குத் தெரிவித்து உடனே திருச்சுழியலை நீங்கி, "காளையார்தமைக் கண்டு தொழப்பெறுவது என்று," என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடிக்கொண்டு, திருக்கானப்பேருக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடி அங்கே சிலநாளிருந்து, பின்னர் அதனை நீங்கித் திருப்புனவாயிலை யடைந்து பதிகம் பாடிப் பாண்டிநாட்டைக் கடந்து, சோழமண்டலத்தை யடைந்து, பாதாளீச்சரத்தை வணங்கித் திருவாரூரிலே சேர்ந்து வன்மீகநாதரை வணங்கிப் பதிகம் பாடி அரசரோடும் பரவையார் வீட்டிற்குப் போயிருந்தார்.

அப்படி யிருக்கும்போது பலநாட் சென்றபின், சேரமான் பெருமாணாயனார் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளை வணங்கித் தம்முடைய ஊருக்கு வரும்படி பிரார்த்திக்கச் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அதற்கிசைந்து சேரமான்பெருமாணாயனாரோடு மெழுந்துபோய் வன்மீகநாதரை வணங்கிக்கொண்டு திருவாரூரை நீங்கி மேற்றிசையை நோக்கிக் காவேரிநதியின் தென்கரை வழியே சென்று திருக்கண்டியூரை

அடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, அதற்கப்பால் புறப்பட்டார். அப்பொழுது காவேரியின் வடகரையி லிருக்கின்ற திருவையாறு தோன்றியது. அதைச் சேரமான் பெருமாணாயனார் கண்டு வணங்கிச் சுந்தரமூர்த்திநாயனாரைப் பார்த்து, "சுவாமி! என் மனம் திருவையாற்றை வணங்க விரும்புகின்றது; ஆதலால், நாம் இந்த நதியைக் கடந்துபோய் வணங்குவோம்," என்றார். அதைக்கேட்ட சுந்தரமூர்த்திநாயனார், அவ்வாறு செல்வதற் கிசைந்து அக்காவேரிநதி இருகரையையும் அழித்து ஓடங்கள் செல்லாதபடி பெருகி அதற்குத் தடையாயிருக்கக் கண்டு, திருப்பதிகந் தொடங்கித் திருப்பாட்டினிறுதியிலே, 'ஐயாறுடைய வடிகளோ,' என்று சொல்லி அழைத்துப் பாடினார். அப்பொழுது கடவுள் கன்று அழைத்தலைக் கேட்டுக் கதறிக் கனைக்கின்ற பசுப்போல சராசரங்களெல்லாம் கேட்கும்படி, 'ஓலம்,' என்று சொல்லியருளினார். உடனே காவேரிநதி பிரிந்து வழிகாட்டியது; அப்போது மேற்றிசையினீர் பளிங்குமலைபோல நிற்கக் கீழ்த்திசையினீர் வடிந்த நடுவழி மணற்பரப்பா யிருந்தது. அதனைக் கண்ட அடியார்களெல்லாரும் உரோமஞ் சிலிர்ப்பக் கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிய அஞ்சலி செய்து சிவானந்தக்கடலில் மூழ்கினார்கள். அத்தருணத்தில் சேரமான்பெருமாணாயனார் சுந்தரமூர்த்தியுடைய திருவடிகளை நமஸ்கரிக்க, சுந்தரமூர்த்திநாயனாரும் அவரை வணங்கி, 'இது கடவுள் உமக்கருளிய தன்றோ,' என்று சொல்லிக் கடவுளைத் துதித்துக்கொண்டு அவரோடும் பரிசனங்களோடும் நதியின் மத்தியிலிருந்த மணல் வழியே போய்த் திருவையாற்றை யடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு திரும்பிக் காவேரிநதியில் முன் சென்றபடியே நடுவழியே வந்து தென்கரையி லேறினார். உடனே பிரிந்து மலைபோலே நின்ற நீர் தொடர்ந்து பாய்ந்தது. அதைக்கண்டு சுந்தரமூர்த்திநாயனாரும் சேரமான்பெருமாணாயனாரும் அதிசயித்துச் சிவன் திருவருளைத் துதித்துக்கொண்டு மேற்றிசையை நோக்கி வழிக்கொண்டு கொங்குநாட்டை யடைந்து அதைக் கடந்து மலைநாட்டிற் சென்று கொடுங்கோளூருக்குப் போனார்கள். அப்படி அவர்கள் அங்கே சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்தபின்பு சேரமான் பெருமாணாயனார் சுந்தரமூர்த்திநாயனாரைத் திருவஞ்சைக்களத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனார். அங்குப் போனவுடன் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் சுவாமி தரிசனஞ்செய்து பதிகம் பாடிப் புறப்பட்டார். அதன்மேல் சேரமான்பெருமாணாயனார் அவரை முன்னர் யானையின்மேலே ஏற்றிப் பின் தாமு மேறி வெண்சாமரம் வீசிக்கொண்டு சென்று தம்முடைய மாளிகையின் வாயிலிலே புகுந்து யானையினின்று மிறங்கி அந்நாயனாரை இறக்கி மாளிகையி னுள்ளே கொண்டுபோய்க்

சிங்காசனத்திலிருத்தி அவருக்கு அருச்சனை பண்ணி விருந்து செய்தார். அதன்மேல், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் சேரமான்பெருமானாயனாரோடும் அந்தக் கொடுங்கோளூரிலே சிலநாளிருந்தார்.

அப்படி யிருக்கும்போது, ஒருநாள் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருவாரூரிலிருக்கின்ற வன்மீகநாதருடைய திருவடிகளை நினைந்து அவர்மேலே திருப்பதிகம் பாடி அந்தத் திருவாரூருக்குச் செல்லும் விருப்புண்டானமையால் சேரமான்பெருமானாயனாரிடம் தம் கருத்தைத் தெரிவித்து, அடியார்களோடு எழுந்து வழிக்கொண்டு சென்றார். அப்படிச் செல்லும்போது சேரமான்பெருமானாயனார், பிரிவாற்றாதவராகி எழுந்து அவரைப் பின்றொடர்ந்து போகாதபடி தடுத்து, அதற்கு அவர் உடன்படாமை கண்டு அவர் செல்வதற் கிசைந்து மந்திரிகளை யழைத்து தம்முடைய நகரத்தி லிருக்கின்ற களஞ்சியத்திலுள்ள பொன், இரத்தினம், ஆபரணம், வஸ்திரம், சுகந்தவர்க்க முதலிய திரவியங்களை யெல்லாம் சுமையாக்கிப் பல ஆட்களின்மேலே சுமத்திச் சுந்தரமூர்த்திநாயனாருக்காக அனுப்பும்படி ஆஞ்ஞாபிக்க, அவர்க ளப்படியே செய்தார்கள். பின்னர் சேரமான்பெருமானாயனார் அந்தச் சுமையாட்களை சுந்தரமூர்த்திநாயனாருடைய பரிசனங்களுக்கு முன் செல்லும்படி யனுப்பி, அவருக்கு முன்னே விழுந்து நமஸ்கரிக்க, அவர் சேரமான்பெருமானாயனாரைத் தழுவி அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, மலைநாட்டை நீங்கிச் சுரங்களையும் கான்யாறுகளையும் வனங்களையுங் கடந்து, திருமுருகன்பூண்டி வழியே சென்றார். அவ்வாறு சென்று அதற்கயலிலே போமபொழுது பரமசிவன் தம்முடைய பூதகணங்களை நோக்கி, 'நீங்கள் வேடவடிவங்கொண்டு சென்று சுந்தரனுடைய பண்டாரங்களைக் கவர்ந்து வாருங்கள்,'' என்று ஆஞ்ஞாபிக்க, அவைகள் சுந்தரமூர்த்தியுடைய சுமையாட்கள் வரும் வழியிலே வேடுவர்களாகிப் போய் வில்லை வளைத்து நாண்பூட்டி அம்புகளைத் தொடுத்து, அவர்களை நோக்கி, 'நாங்க ளுங்களைக் கொன்று போடுவோம்; இத்திரவியங்க ளெல்லாவற்றையும் போட்டு விட்டுப்போங்கள்,'' என்று சொல்லிக் கோபத்தோடு அவர்களைக் குத்தி, அந்தத் திரவியங்க ளெல்லாவற்றையுங் கவர்ந்து சென்றன. அப்போது சுமையாட்கள் துன்பத்துடனே ஓடிப்போய் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் பக்கத்திலே சேர்ந்தார்கள். அவ்வேடுவர்களோ சிவாஞ்ஞையினாலே சுந்தரமூர்த்திநாயனார் பக்கத்திலே செல்லாமல் நீங்கிப்போனார்கள்.

அதைக் கண்டு சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருமுருகன்பூண்டியிலே சென்று கோயிலிலே பிரவேசித்துச் சுவாமியை வணங்கி, "கொடு

வெஞ்சிலை," என்னும் பதிகத்தை யெடுத்துத் திருப்பாட்டி னிறுதி
தோறும், "எத்துக் கிங்கிருந்தீ ரெம்பிரா னீரே," என்று பாடினார்.
உடனே கடவுளுடைய திருவருளினால் அவ்வேடுவர்கள் தாங்கள்
பறித்த திரவியங்க ளெல்லாவற்றையும் அந்தக் கோயில் வாயிலிலே
கொண்டுபோய்க் குவித்தார்கள். சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அதுகண்டு
சுவாமியை வணங்கி அவைகளை யெடுத்துக்கொண்டு முன்னே செல்
லும்படி சுமையாட்களை யேவி அவ்விடத்தை நீங்கிச் கொங்கதேசத்
தைக் கடந்துபோய்த் திருவாரூரை யடைந்து அங்கே சுவாமி தரிச
னஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்.

இப்படி யிருக்கும்போது, சிலநாட் சென்றபின் சுந்தரமூர்த்தி
நாயனார் சேரமான்பெருமாணாயனாரை நினைந்து அவரிடத்திற்குப்
போம்படிக் கருதிப் புறப்பட்டுச் சோழமண்டலத்தைக் கடந்து கொங்க
தேசத்தை யடைந்து, திருப்புக்கொளியூரிற் சென்று, அங்கே யொரு
வீதியிலே இரண்டு வீடுகளில் ஒன்றிலே மங்கலவொலியும், மற்ற
திலே அழுகையொலியும் எழுதலைக் கேட்டு, அங்கே யிருந்த பிரா
மணர்களைநோக்கி, "இவ்விரண்டொலியும் ஒருங்கேநிகழ்வதென்ன?"
என்றார். அதற்குப் பிராமணர்கள், "ஐந்து வயதுள்ள இரண்டு புதல்
வர்கள் குளத்திலே குளித்தபொழுது ஒரு புதல்வனை முதலை விழுங்
கிற்று; மற்றப் புதல்வன் பிழைத்துக்கொண்டான்; இந்த வீட்டி
னொலி பிழைத்த புதல்வனுக்கு உபநயனஞ் செய்யு மொலி; இந்த
வீட்டினொலி இறந்த புதல்வனைக் குறித்து அழுமொலி," என்று
சொன்னார்கள். அதைக் கேட்டுத் திருவுள மிரங்குகின்ற சுந்தர
மூர்த்திநாயனாரை, புதல்வனை யிழந்த பிராமணனும் அவன் மனைவி
யுங் கண்டு ஓடிவந்து, முகமலர்ச்சியோடு அவருடைய திருவடிகளில்
வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார்கள். அப்போது சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அவர்க
ளுடைய முகத்தை நோக்கி, "புதல்வனை யிழந்தவர்கள் நீங்களா?"
என்று கேட்க, அவர்கள் பின்னும் வணங்கி, "சுவாமி! அது முன்னே
நிகழ்ந்துபோயிற்று; அதுநிற்க, அடியேங்கள் தேவரீரை வணங்கு
தற்கு நெடுங்காலமாக அவாவி யிருந்தோம்; அவ்வன்பு பழுதாகாமல்
இப்போது தேவரீ ரிங்கெழுந்தருளப் பெற்றோம்; இதனால் நாங்கள்
புண்ணியசாலிகளானோம்," என்றார்கள். அதைக் கேட்ட நாயனார்,
"இந்தப் பிராமணனும் இவன் மனைவியும் தங்கள் புதல்வனை யிழந்த
துன்பத்தையும் மறந்து, நான் வந்ததற்காக மனமகிழ்கின்றார்கள்;
ஆகையால், நான் இவர்கள் புதல்வனை அம்முதலை வாயினின்றும்
அழைத்துக் கொடுத்து, அவிநாசியில் வீற்றிருக்கின்ற கடவுளை வண
ங்குவேன்," என்று சொல்லி உடனே, 'அந்தப் புதல்வனை முதலை

விழுங்கிய வாவி யெங்கே?' என்று அவர்களிடம் வினவி, அதனைத் தெரிந்துகொண்டு அதன் கரையிலே எழுந்தருளி, அம்முதலை தான் விழுங்கிய புதல்வனைக் கொண்டுவரும் பொருட்டுத் திருப்பதிகம் பாடத் தொடங்கினார். அங்ஙனந் தொடங்கி "உரைப்பாருரை," என்றுந் திருப்பாட்டை முடித்தற்குமுன், இயமன் அந்தப்புதல்வனுடைய உயிரைக் கொண்டுவந்து, அவ்வாவியிலுள்ள முதலை வயிற்றிலுள்ளே மூழ்கின தேகத்தை, சென்ற ஆண்டுகளின் வளர்ச்சியையும் உடையதாகத் தோற்றுவித்து, அதனுள்ளே புகுத்திவிட்டான். அவ்வாறு புகுத்தியவுடனே முதலை அந்தப் புதல்வனைக் கரையிலே கொண்டு போய் உமிழ்ந்தது. அப்பொழுது அந்தப்புதல்வனின் மாதாவானவள் ஓடிப்போய் அப்புதல்வனை யெடுத்துக்கொண்டுவந்து நாயகனோடு சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருடைய திருவடியிலே விழுந்து நமஸ்கரித்தாள். இவ்வற்புதத்தைக் கண்ட தேவர்கள் ஆகாயத்தினின்று நாயனார்மேல் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள். பிராமணர்களெல்லாரும் உத்தரீயங்களை ஆகாசத்திலே வீசி ஆரவாரித்தார்கள்.

அதன்மேல் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அந்தப் புதல்வனையும் அழைத்துக்கொண்டு அவிநாசிக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகம் பாடித் திரும்பி அப்புதல்வன் வீட்டிற் சென்று அவனுக்கு உபநயனஞ் செய்வித்து, கொங்குதேசத்தைக் கடந்து, மலைநாட்டையடைந்து, தம்மைவந்து எதிர்கொண்ட சேரமான்பெருமானாயனாரோடு அவர் வீட்டிற் சென்றிருந்து, பின்னர் அம்மலைநாட்டி லிருக்கின்ற சிவஸ்தலங்கள் பலவற்றிற்கும் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு மகோதை நகரத்தை யடைந்திருந்தார்.

அப்படி யிருக்குங்காலத்தில் பல நாட்கள் சென்றபின் ஒருநாள் சேரமான்பெருமானாயனார் ஸ்நானம் பண்ணும்பொழுது, சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருவஞ்சைக்களத்துக்குப் போய் அங்கிருக்கின்ற சிவாலயத்தைப் பிரதக்ஷணஞ் செய்து உள்ளே புகுந்து சுவாமி சந்நிதானத்திலே விழுந்து நமஸ்கரித் தெழுந்துநின்று, அக்கினியிற் பட்ட மெழுகுபோல மனங்கசிந்துருக, இரண்டு கண்களினின்றும் ஆநந்தவருவி சொரிய, சரீரத்திலே உரோமஞ் சிலிர்ப்ப, இரண்டு கைகளுஞ் சிரசின்மேல் ஏறிக் குவியச் சிவபெருமானை நோக்கி, "சுவாமி! அடியேனை இப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கையினின்றும் நீக்கித் தேவரீருடைய திருவடியிலே சேர்த்தருளவேண்டும்," என்று திருப்பதிகம் பாடினார். அப்பொழுது கைலாசகிரியிலே பரமசிவன், பிரமன் முதலிய தேவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் போய் நம்முடைய அடியானாகிய சுந்தரனை வெள்ளையானையின்மே லேற்றிக்கொண்டு வாருங்கள்," என்று

ஆஞ்ஞாபித்தார். அதைக்கேட்ட தேவர்கள் சுவாமியை நமஸ்கரித்து
அவரிடம் அநுமதிபெற்று, வெள்ளையானையையுங்கொண்டு திருவஞ்
சைக்களத்தை யடைந்து, கோயிலை வலஞ்செய்து, திருவாயிலிலே
போய் உள்ளே நின்றுவந்த சுந்தரமூர்த்திநாயனாரை எதிர்கொண்டு
சுவாமியுடைய ஆஞ்ஞையைத் தெரிவித்தார்கள். அப்பொழுது சுந்தர
மூர்த்திநாயனார் சுவாமியை நினைந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து தேவர்
களுக் கெதிரே போனார். தேவர்கள் அவரைப் பிரதக்ஷணஞ் செய்து
வெள்ளையானையின்மே லேற்ற, அவர் பஞ்சவாத்தியங்கள் ஆரவா
ரிக்கவும், தேவர்க ளெல்லோரும் ஸ்தோத்திரஞ் செய்து புஷ்பமாரி
பொழியவும், தம்முடைய தோழராகிய சேரமான்பெருமாணாயனாரைத்
திருவுளத்திலே நினைத்துக்கொண்டு சென்றார்.

இவ்வாறு செல்லும்போது, சேரமான்பெருமாணாயனார், சுந்தர
மூர்த்திநாயனாருடைய செயலை யறிந்து, அந்தக்ஷணமே அருகில்
நின்ற ஓர் குதிரையின்மே லேறிக்கொண்டு திருவஞ்சைக்களத்துக்
குப் போய், வெள்ளையானையின்மே லேறிக்கொண்டு ஆகாயத்திற்
செல்லும் சுந்தரமூர்த்திநாயனாரைக் கண்டு, தாமேறிய குதிரையின்
செவியிலே ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை யோதியருளினார். உடனே அந்தக்
குதிரையானது ஆகாயத்திலே பாய்ந்து சுந்தரமூர்த்திநாயனாருடைய
வெள்ளையானையை யடைந்து அதனை வலஞ்செய்து அதற்கு முன்னா
கச் சென்றது. சேரமான்பெருமாணாயனாருடைய படைவீரர்கள்
குதிரையிற் செல்லும் அந்நாயனாரைத் தங்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படு
மெல்லையளவுக்கும் ஆகாயத்திலே கண்டு, பின் காணாமையால் மிகுந்த
திடபத்தியினாலே உருவிய உடைவாட்களினால் தங்கள் தங்கள்
தேகத்தைச் சேதித்து வீரயாக்கையைப் பெற்றுப்போய்ச் சேரமான்
பெருமாணாயனாருக்கு முற்பட்டு அவரைச் சேவித்துக்கொண்டு சென்
றார்கள். சேரமான்பெருமாணாயனார் முன் செல்லப் பின் சென்ற சுந்
தரமூர்த்திநாயனார், "தானெனை முன்படைத்தான்," என்னுந் திருப்
பதிகத்தைப் பாடிக்கொண்டு கைலாசமலையின் தெற்குவாயிலுக்கு
முன் போனார். அவ்வாறு போனவுடனே அவரும் சேரமான்பெருமா
ணாயனாரும் யானையினின்றும் குதிரையினின்றும் இறங்கிப் பல
வாயில்களையுங் கடந்து திருவணுக்கன் திருவாயிலை யடைந்தார்கள்.
அங்கே சேரமான்பெருமாணாயனார் தடைபட்டு நிற்க, சுந்தரமூர்த்தி
நாயனார் உள்ளே போய்ச் சுவாமி சந்நிதானத்திலே விழுந்து நமஸ்
கரித்து எழுந்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்துகொண்டு நின்றார். சுவாமி
அவரை நோக்கி, "சுந்தரா! வந்தாயோ?" என்றார். அதைக்கேட்ட
சுந்தரமூர்த்திநாயனார், "சுவாமீ! நீர் அடியேன் செய்த பிழையைப்

பொறுத்து அடியேனைப் பந்தத்தினின்றும் நீக்கி அடியேனுக்குத் திருவடி தந்தருளிய உனது பெருங்கருணையை என்னென்று புகல்வேன்?" என்று சொல்லிப் பலமுறை நமஸ்காரஞ் செய்து சிவானந்த வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்திநின்றார்.

அப்படி நின்ற அவர், பின்பு சுவாமியை நோக்கி, "எம்பெருமானே! தேவரீருடைய திருவடிகளை அடையும்பொருட்டுச் சேரமான்பெருமான் திருவணுக்கன்றிருவாயிலின் புறத்திலே வந்து நின்கின்றார்," என்று சொல்ல, சுவாமி அவரை உள்ளே யழைப்பித்து, அவரை நோக்கி, "நீயும் திருவாரூர்க் கலியாண சுந்தரனும் நம்முடைய கணங்களெல்லாவற்றிற்கும் தலைவரா யிருங்கள்," என்று கூறியருளினார். அதைக்கேட்டுச் சுவாமியை நமஸ்கரித்து எழுந்து அவருடைய திருவருளைத் தலைமேற்கொண்டு சுந்தரமூர்த்திநாயனார் ஆலாலசுந்தரராகி முன்னே தாம் செய்த திருத்தொண்டைச் செய்து வந்தார்; சேரமான்பெருமாணாயனார் கணநாதராகி அவர் செய்யுந் தொழிலைச் செய்துவந்தார்.

முன்னே பூமியில் அவதரித்த பரவையாரும் சங்கிலியாரும், முறையே கமலினியாரும் அநிந்திதையாருமாகிப் பார்வதிதேவிக்குத் தாங்கள் முன் செய்த திருத்தொண்டைச் செய்துவந்தார்கள். அதன் மேல், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தாம் வழியிலே அருளிச்செய்த திருப்பதிகத்தை இந்தத் தக்ஷிணபூமியிலே ஏற்றும்பொருட்டுச் சமுத்திரராஜனாகிய வருணனிடத்திலே கொடுக்க, அவன் அதைத் திருவஞ்சைக்களத்திலே உய்த்துத் தெரிவித்தான். (உ)

தில்லைவாழந்தணர் சரித்திரம்.

"இயல்வது கரவேல்,"

(இ-ள்.) 'யாசிப்பவர்க்கு உன்னால் கொடுக்கக்கூடிய பொருளை நீ மறைக்காதே,' என்பதாம்.

3. இயல்வது கரவா ரறிவன வறிந்தா
ரெழிற்றில்லை யந்தண ரீட்டத்
துயர்வுள ரீயு மொருவனு யிருக்கு
முண்மையை மறப்பனோ தமியேன்
புயலெனக் கன்ன லடுபுகை கண்டு
பூங்குயி லேங்குபொன் னூலா

யனரி மூழ்குங் கங்கைகோ கிரியா
ராதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) பூங்குயில் - (மாமரத்தி லிருக்கின்ற) அழகிய குயில்கள், கன்னல் - கருப்பஞ்சாற்றை, அடு புகை - காய்ச்சுவதனா லெழுகின்ற புகையை, கண்டு - பார்த்து, புயல் என - மேகமென்று கருதி, ஏங்கு - அஞ்சி யொடுங்குகின்ற (சோலைகள் சூழ்ந்த சிறப்பு வாய்ந்ததும்), பொன் - அழகிய, நூலார் - பூணூல் பொருந்திய (மார்பினையுடைய), அயன் அரி - பிரமனும் திருமாலும், மூழ்கும் - குளிக்கும் சிறப்புவாய்ந்த, கங்கை - ஆகாய கங்கையாற் சூழப்பட்டதுமாகிய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, ஆர் - பொருந்திக் கோயில்கொண்டிருக்கின்ற, ஆதிசததீச நாயகனே - ஆதிசததீசனென்னும் நாதனே! ('இயல்வது கரவேல்,' என்பது ஔவையின் திருவாக்கு; இதன் கருத்தின்படி எவரும், யாசிப்பவர்க்குக் கொடுக்கக்கூடிய பொருள் தம்மிடத்தி லிருக்கும்போது யாசகர் வரின் அவர்க்குக் கொடுத்தன்றி அதனை மறைத்தல் கூடாது; ஆதலால் இந்தக் கருத்தை யுணர்ந்து இதன்படியே நடக்க இசைந்து) இயல்வது - தம்மால் யாசகர்க்குக் கொடுக்கக்கூடிய பொருளை, கரவார் - மறைக்காதவர்களும், அறிவன - அறியக்கூடியவைகளை, அறிந்தார் - தெரிந்தவர்களுமாகிய, எழில் - அழகு பொருந்திய, தில்லை - சிதம்பர ஸ்தலத்திலே யிருக்கின்ற, அந்தணர் ஈட்டத்து - வேதியர்களுடைய கூட்டத்திலே, (அவர்கள் சகல நற்குணங்களினும் சிறந்தவர்களாயிருப்பதை முன்னிட்டு) உயர்வுள்ள - மேன்மையுள்ள, நீயும்—, ஒருவனாய் இருக்கும் - ஒருவனாகச் சார்ந்திருக்கும்படி யமைந்த, உண்மையை - (அந்தத் தில்லைவாழந்தணர்களுடைய) சத்தியத்தையும் (அதன்பொருட் டவர்கள்பா லருள் செய்த உன்னுடைய தன்மையையும்), தமியேன் - வறியவனாகிய யான், மறப்பனோ - மறந்து (அவர்களைப்போல இயல்வது கரவாதிருத்தல் முதலிய நற்குணங்களை யனுசரித்து உன்னுடைய திருவருளைப் பெறாமல்) இருப்பேனோ? (ஒருபோது மிரேன்; மேற்கூறிய நீதிப்படி நடந்து உன் திருவருளை அவசியம் பெற்றுக்கொள்வேன்.

(வி - ரை.) 'இயல்வது கரவேல்,' என்னும் ஔவையின் திருவாக்கை யனுசரித்து நடந்து சிவனோடு சார்ந்திருக்கும் பெருமை முதலியவைகளைப் பெற்ற தில்லைவாழந்தணர்போல யானும் நடந்து சிவனருள் பெறவேனென்பது இதன் கருத்து. தில்லைவாழந்தணர் சரித்திரமாவது—

'உன்னிடத்து வரும் யாசகர்க்குக் கொடுக்கக்கூடிய பொருளை அவர்க் கொளியாதே,' என்னும் ஔவையா ருரைப்படி தம்மை யடுத்துக் கேட்பவர்களுக்குத் தம்மால் கொடுக்கக்கூடிய எல்லாவற்றையும் ஒளியாமற் கொடுக்கின்றவரும், சிவஸ்தலங்க ளெல்லாவற்றனுளும் மகா முக்கிய முள்ளதாகிய சிதம்பர ஸ்தலத்தி லிருக்கின்ற கனக சபையிலே ஆநந்தத்தாண்டவஞ் செய்தருளும் சபாநாதருக்கு அர்ச்சனை செய்கின்றவருமாகிய பிராமணர்களே தில்லைவா ழந்தண ரென்று சொல்லப்படுவார்கள்; அவர்கள் மூவாயிரவர். அவர்கள் இருக்கு, யஜுர், சாமம், அதர்வணம் என்கின்ற நான்கு வேதங்களையும் அத்தியயனம் செய்தவர்கள்; சந்தோவிசிதி, கற்பம், வியாகரணம், சிக்ஷை, சோதிடம், நிருத்தம் என்கின்ற வேதாங்கங்கள் ஆறையும் கற்றவர்கள்; ஆகவனீயம், காருகபத்தியம், தக்ஷணாக்கினி என்னும் மூன்றக்கினிகளையும் விதிப்படி வளர்க்கின்றவர்கள்; குற்றமில்லாத வம்சத்தில் உதித்தவர்கள்; கிருகஸ்தாச்சிரமத்தில் ஒழுகுகின்றவர்கள்; ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்கின்ற அறுவகைத் தொழிலையுஞ் செய்கின்றவர்கள்; விபூதி, உருத்திராக்ஷம் என்கின்ற சைவசாதனங்களை விதிப்படி தரிக்கின்றவர்கள்; காமிக முதல், வாதுள மிறுதியாகிய இருபத்தெட்டுச் சைவாகமங்களிலும் சொல்லப்படுகின்ற சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்கின்ற நான்கு பாதங்களையும் அறிந்து அனுஷ்டிக்கின்றவர்கள்; சிவபெருமானிடத்தில் இடைவிடாது வைக்கப்படும் அன்பே தங்களுக்குச் செல்வமெனக் கொள்கின்றவர்கள்; உயர்வொப்பில்லாத கடவுளாகிய தியாகேசரே முற்காலத்தில் சுந்தரமூர்த்திநாயனருக்குத் திருத்தொண்டத்தொகை பாடும்படி அருளிச்செய்தபோது முதல், "தில்லைவாழந்தணர்த மடியார்க்கு மடியேன்," என்று அவர்களைச் சிறப்பித்து அடியெடுத்துக் கொடுக்கும்படி அமைந்த பெருமையையும், சிவனும் அவர்களுடன் ஒருவராகச் சேர்ந்திருக்கும் பாக்கியத்தையு மடைந்தவர்கள். (௩.)

திருநீலகண்டநாயனார் சரித்திரம்.

"ஈவது விலக்கேல்,"

(இ - ள்.) 'தருமங் கருதி ஒருவர் மற்றொருவர்க்குக் கொடுப்பதை நீ விலக்காதே,' என்பதாம்.

4. ஈவது விலக்கான் றில்லையிற் குயவ
னார்திரு நீலகண் டனார்தன்

தேவியுஞ் சூளாற் றீண்டிடா துறங்கச்
சென்றுநீ யாண்டதை மறவேன்
காவலா வடுக னுறுமவண் சேர்ந்து
காதலிற் குடைபவர் பவத்தை
யாவலாற் போக்குஞ் சங்கைகோ கிரிவா
ழாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) வடுகன் - வயிரவக்கடவுள், காவலா - காவலாக, உறும் - பொருந்தியிருக்கின்ற, அவண் சேர்ந்து - கோபர்வதத்தின் அடிவாரத்திலுள்ள அவ்விடத்தைச் சார்ந்து, காதலில் - அன்பினாலே, குடைபவர் - ஸ்நானஞ் செய்பவருடைய, பவத்தை - பாவத்தை, ஆவலால் - நீக்கவேண்டுமென்னும் ஆசையினாலே, போக்கும் - நீக்கிக் காக்கின்ற, கங்கை - ஆகாய கங்கை பாவிய, கோகிரி வாழ் - அந்தக் கோபர்வததிலே வாசஞ் செய்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! ('ஈவது விலக்கேல்,' என்னும் ஔவை திருவாக்கின்படி, மனிதர் தருமங் கருதி ஒருவர் மற்றொருவருக்குக் கொடுப்பதை விலக்காதிருப்பதுடனே தானும் இயன்றவரை தருமஞ் செய்யவேண்டும்; அங்ஙனம் செய்யவில்லையேல், அவனெடுத்த ஜன்மம் பயனற்றதாம்; ஆதலால், இந்த நீதிகுறித்து) ஈவது - ஒருவர் மற்றொருவருக்குத் தருமமாகக் கொடுப்பதை, விலக்கான் - தடுக்காத நற்குணம் பொருந்தியவனும், இல்லையில் குயவன் - சிதம்பரத்திலே வாழ்கின்ற குயவனும், ஆம் - ஆகிய, திருநீலகண்டனும் - திருநீலகண்டநாயனாரும், தன் தேவியும் - அவருடைய மனைவியும், சூளால் - ஒரு சபதத்தினாலே, தீண்டிடாது - ஒருவரையொருவர் தழுவிக்கொள்ளாமல், உறங்க - நாள்தோறும் நித்திரை செய்துவர, (அந்தத் திருநீலகண்டர் மேற்கூறியபடி நற்குண நற்செய்கைகளை யுடையவரா யிருந்ததை உத்தேசித்து) நீ சென்று - நீ அவரிடத்தே போய், ஆண்டதை - திருவிளையாட்டைச் செய்து அவரை ஆட்கொண்டதை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன்; (அதனை மனத்துட்கொண்டு அவரைப்போலவே ஈவது விலக்காதிருத்தல் முதலிய நற்செய்கைகளைச் செய்து நின் திருவடிகளைப் பெற்றுக்கொள்வேன்).

(வி - ரை.) சிவனே! 'ஈவது விலக்கேல்,' என்னும் ஔவை வாக்கியத்தின்படி, ஒருவர்க்கு மற்றொருவர் கொடுப்பதை விலக்குதல் முதலிய கெட்ட காரியங்களைச் செய்யாமல் அறங்களைத் தேடிய திருநீலகண்டநாயனாரைப்போல யானும் ஈவது விலக்காதிருந்து அறங்களைத் தேடி நின்னருளைப் பெறவேன் என்பது இதன் கருத்து.

திருநீலகண்டநாயனார் சரித்திரமாவது:—

சிதம்பரத்திலே குயவர்குலத்தில் பொய் சொல்லல் சிறிது மில்லாதவரும், அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, கடுஞ்சொல் ஆகியவைகளை நீக்கியவரும், தருமநெறியிலே வாழ்கின்றவரும், இல்லறத்திலே நிற்பவரும், சிவபத்தி அடியார் பத்திகளிலே சிறந்தவரும் ஆகிய திருநீலகண்டநாயனார் அவதரித்திருந்தார். அவர் தம்முடைய குலத்துக் கேற்ப மட்கலங்களை வனைந்து விற்றுச் சீவனஞ் செய்தும், திருவோடுகளைச் சிவனடியார்களுக்குக் கொடுத்தும் வந்தார். அக்காலத்தில் அவர், 'ஆதிகாலத்திலே பரமசிவன் திருப்பாற்கடலினின்று எழுந்த ஆலாலவிஷத்தை உலகம் உய்யும்பொருட்டு உண்டபொழுது அவருடைய கண்டமானது, அவர் தம்மை யடைந்தவர்களுக்கு வரும் இடையூறுகளை நீக்கி அருளுவாரென்பதை நாம் எல்லாரும் அறிந்து கொள்ளும்படி ஓரறிகுறியாய் விளங்கும்பொருட்டு அவ்விஷத்தை யுள்ளே புகவொட்டாமல் தடுத்துத் தானே தரித்துக்கொண்டது' என்று நினைத்து, அக்கடவுளுடைய கண்டத்தைத் திருநீலகண்டமென்று எப்பொழுதுஞ் சிறப்பித்துச் சொல்லுவார்; அதனாலேயே அவருக்கு மேற்கூறிய திருநீலகண்டநாயனார் என்னும் பெயருண்டாயிற்று. அவர் மேற்கூறியபடி வாழ்ந்துவரும்போது ஒருநாள் அவ்வூரிலே ஓர் வேசியிடஞ் சென்று இன்பநுகர்ந்து வீட்டுக்குத் திரும்ப கற்பிலே சிறந்த அவர் மனைவியார் அதையறிந்து, அதைக் குறித்துத் தம்முடைய மனதிலே தோன்றிய கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு, அவர்க்கு இல்வாழ்க்கைக்குரிய மற்றப் பணிகளெல்லாஞ் செய்து இன்பநுகர்ச்சிக்கு மாத்திரம் இசையாதவரானார். அவ்வாறாகவே, நாயனார் தம்முடைய மனைவியார் கொண்ட ஊடலைத் தீர்க்கும்பொருட்டு அவர் சமீபத்திலே போய் வேண்டிய இரப்புரைகளைச் சொல்லி அவரைத் தீண்டும்படி சென்றார். அப்பொழுது மனைவியார் நீர் எம்மைத் தீண்டுவீராயின், 'திருநீலகண்டம்,' என்று ஆணையிட்டார். அதைக்கேட்ட நாயனார் பரமசிவனுடைய திருநீலகண்டத்திலே தாம் வைத்த பத்தி குன்றாவண்ணம் அம்மனைவியாரைத் தொடாமல் நீங்கி, "நாம் வேசிநேசங் கொண்டதனாலல்லவா இவர் நம்மீது இங்ஙனங் கோபங்கொண்டு ஆணையிட்டார்; ஆதலால், இனி இவரைத் தீண்டலாகாது; அங்ஙனம் ஆணையிட்டதிலும், இவர் 'எம்மை' என்று பன்மையாகச் சொன்னதனால் இவரை மாத்திரமன்றி மற்றப் பெண்களையும் இனி நான் மனதினால் நினைத்தலையுஞ் செய்யேன்," என்று உறுதிகொண்டார். அதுமுதல் அவர்களிருவரும் தங்கள் வீட்டில் நின்று புறப்படாதொழிந்து அவ்வீட்டிலேதானேயிருந்து இல்லறத்திற்குரிய பிறசெய்கைகளெல்லாம் செய்துகொண்டு புத்திரப்பேற்றிற் கேதுவான செய்கை மாத்திரமின்றி, அதனைப் பிறரறியாதபடி

வாழ்ந்துவந்தார்கள். இளமைப்பருவத்தையுடைய அவ்விருவரும் இவ்வாறு அவ்வாணையைப் பேணி நடந்துவரப் பல வருஷங்கள் சென்றன; அவர்களுக்கும் யௌவனம் நீங்கி வயோதிகப்பருவம் வந்தது. அப்படி விருத்தாப்பியம் வந்தும் அவர்கள் சிவபத்தி சிறிதுங் குறையாதவர்களாகி யிருந்தார்கள்.

இப்படியிருக்குங்காலத்திலே ஒருசமயம், காருண்ணிய சொரூபியாகிய பரமசிவன் அவ்வடியாருடைய மகிமையை உலகத்தவர்கள் ஐயந்திரிபற அறிந்து அவருடைய தொண்டை அனுசரித்துய்யும் பொருட்டு ஒரு சிவயோகி வடிவங்கொண்டு அவ்வடியார் வீட்டிற்குச் சென்றார். அப்போது அவ்வடியார், அவரைக் கண்டு எதிர்கொண்டு வீட்டினுள்ளே யழைத்துக்கொண்டுபோய் ஆசனத்திலிருத்தி அவருக்குச் சாஸ்திர விதிப்படி அன்பினோடு பூசைசெய்து நமஸ்கரித்து எழுந்து அஞ்சலி செய்து நின்று அவரிடம், "சுவாமீ! அடியேன் தேவரீருக்குச் செய்யவேண்டிய குற்றேவல் யாது?" என்று வினவ, சிவயோகியார் ஒரு ஓட்டை அவர் கையிலே கொடுத்து, "இந்த ஓட்டை வைத்திருந்து நாம் கேட்கும்போது நீ தரவேண்டும்; இந்த ஓடு தனக்கு வேறு ஒப்பில்லாதது; தன்னிடத்திலே சேர்ந்த சகல வஸ்துக்களையும் பரிசுத்தஞ் செய்வது; பொன்னைக்காட்டிலும், இரத்தினத்தைக்காட்டிலும் அதிகமாகக் காப்பாற்றப்படத்தக்கது; இப்படிப்பட்ட மேன்மையுள்ளதாகிய இந்த ஓட்டை நீ வாங்கி வைத்திரு," என்று கூறினார். அதைகேட்ட அடியவர் அவருக்கு வந்தனஞ் செய்து அவரிடம் அவ்வோட்டை வாங்கி வீட்டி லொருபக்கத்தில் சேமித்து வைத்துவிட்டுத் திரும்பிவந்து, போரபடியெழுந்த சிவயோகியாருக்குப் பின் சிறிது தூரஞ் சென்று அவரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு வீட்டிற்குத் திரும்பினார்.

அதன்மேல் சிலநாட்கள் கழிந்த பின் ஒருநாள், பரமசிவன் தாம் கொடுத்த ஓடு, வைக்கப்பட்ட இடத்தில் இல்லாதொழியும்படி செய்து, அவ்வடியாருடைய உண்மையைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்தும்பொருட்டு முன்போலச் சிவயோகி வடிவங்கொண்டு அவர் வீட்டுக்குப் போனார். அவர் சிவயோகியாரைக் கண்டவுடன் முன்போல உபசரித்து, "சுவாமீ! தேவரீர் மீண்டும் இவ்வீட்டிற்கு எழுந்தருளிவந்தது அடியேங்கள் பூர்வ சன்மத்திற் செய்த தவத்தினலாகும்," என்று சொல்லி நிற்க, சிவயோகியார் அவரை நோக்கி, "நாம் முன்னாளிலே உன்னிடத்தில் தந்த ஓட்டை இப்பொழுது கொடு," என்றார். அடியவர் அதைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கும்பொருட்டு உள்ளேபோய் அது இருந்தவிடத்தைப் பார்த்து அது காணப்படாமையாலே திகைத்து,

அங்கு நின்றவர்களிடத்திலே கேட்டார்; பிறவிடங்களிலேயும் தேடினார். அவ்வாறு விசாரித்தும், தேடியும் ஓடு அகப்படவில்லை. அதனால் அவர் சிவயோகியாருக்கு உத்தரஞ்சொல்வதற்கு வகையின்றி அங்கே நின்றார். அப்போது சிவயோகியார் உள்ளே நின்ற அடியார் கேட்கும்படி, "நொடிப்பொழுதில் வருவேனென்று போன நீ என் இவ்வளவு நேரம் தாமதித்து நிற்கிறாய்?" என்று கேட்க, அடியவர் வந்து சிவயோகியாரை வணங்கி, அவரிடம், "சுவாமீ! தேவரீர் தந்த ஓட்டை வைத்த இடத்திலும் பிற இடங்களிலும் தேடினேன்; அது காணப்படவில்லை; ஆதலால், பழையதாகிய அந்த ஓட்டைப்பார்க்கிலும் புதிதாகிய வேறொரு ஓடு தருவேன்; அதை யங்கீகாரஞ் செய்து அடியேன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருள்வேண்டும்," என்று சொல்லிப் பிரார்த்தித்து நின்றார். உடனே சிவயோகியார் அவரைக் கோபித்துப் பார்த்து, "நீ என்ன சொன்னாய்! நான் வைத்த மண்ணோட்டையே யன்றிப் பொன்னோட்டைத் தந்தாயாயினும் நான் வாங்கேன்; நான் முன்னே உன்னிடத்தில் தந்த ஓட்டையே கொண்டுவா," என்று சொல்ல, அடியவர், 'சுவாமீ! 'தேவரீர் தந்த ஓடு காணாமற்போய்விட்டபடியால், அஃது இனி அகப்படுவது அருமை; ஆதலால், வேறே நல்ல ஓடு தருகின்றேன்; அதை நீர் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்,' என்று நான் சொல்லியும் நீர் அதற்குடன்படாமல், 'என்னோட்டையே கொண்டுவா,' என்று சொல்லுகிறீர்; இந்தச் சொல் என்னறிவு முழுவதையும் கலக்குகின்றது," என்றார். அதற்குச சிவயோகியார், "நான் உன்னிடத்திலே வைத்த அடைக்கலப்பொருளை நீ கவர்ந்துகொண்டு பாவத்துக்குச் சிறிதும் அஞ்சாமல் பல பாவங்கள் செய்கின்றாய்; சகலரு மறியும்படி உன்னைத் தப்பவொட்டாமல் மறித்து என்னோட்டை வாங்கினாலன்றி நான் போகேன்," என்று சொல்ல, அடியவர், "சுவாமீ! தேவரீர் தந்த ஓட்டை நான் கவர்ந்தவனல்லன்; அவ்வாறு நான் கவரவில்லையென்பதற்கு நீர் என்ன சத்தியஞ் செய்யச் சொல்லுகிறீரோ அதைச் செய்கிறேன் சொல்லும்," என்றார். அதற்குச் சிவயோகியார், "நீ உன் புத்திரனைக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டு குளத்திலே முழுகி, 'நான் ஓட்டைக்கவரவில்லை,' என்று சத்தியம்பண்ணித்தா," என்று சொல்ல, அடியவர், "அப்படிச் செய்தற்கு எனக்குப் புத்திரனில்லையே; என்ன செய்வேன் சொல்லும்," என்றார். அப்போது சிவயோகியார், "புத்திரனில்லாவிடில் உன் மனைவியையேனும் கைப்பிடித்து முழுகிச் சத்தியம் பண்ணித் தா," என்று சொல்ல, அடியவர், "நானும் என் மனைவியும் எங்களிடத் துண்டாயிருக்கும் சூள் சபதத்தினாலே ஒருங்கு முழுகுதல் கூடாது; நான் மாத்திரங் குளத்திலே முழுகிச் சத்தியம்

பண்ணித் தருகிறேன் வாரும்," என்றார். அதற்குச் சிவயோகியார், "நான் முன்னே தந்த ஓட்டைத்தராமலும், அதைக் கவர்ந்துகொள்ளவில்லையென்பதற் கறிகுறியாக நான் சொல்கிறபடி உன் மனைவியைக் கைப்பிடித்துச் சத்தியஞ் செய்துதராமலும், எதையெதையோ கூறி ஏமாற்றுகின்றாய்; ஆதலால், இவ்வழக்கைத் தில்லைவாழந்தணர்கள் கூடியிருக்கும் பெரிய சபையிலே சொன்னால்தான் நியாயங் கிடைக்கும்; நான் அவ்விடஞ் செல்கின்றேன்; நீயும் வா," என்று சொல்லி அந்தச் சபைக்குப் போக, திருநீலகண்டநாயனாரும் அவருக்குப் பின்னே போனார். அங்குப் போனவுடன் சிவயோகியார், அங்கிருக்க பிராமணர்களைப் பார்த்து, "இந்தக் குயவனிடத்திலே நான் முன்னொரு ஓட்டைக் கொடுத்து, மீண்டு வந்து கேட்கும்போது அதனைத் தரவேண்டுமென்று கூறிச் சென்று, இப்போது வந்து கேட்க, அந்த ஓட்டைத் தராமல் காணாமற்போய்விட்டதென்று சொல்லுகிறான்; அதற்குறுதியாக, இவனுடைய மனைவியைக் கைப்பிடித்துக் குளத்திலே முழுகிச் சத்தியம் பண்ணித்தரவேண்டுமென்று நான் இவனிடம் சொல்ல, அதற்கும் தடை சொல்லுகின்றான்; ஆதலால், இவ்வழக்கை நீங்கள் தீர்க்கவேண்டும்," என்று கூறினார். உடனே பிராமணர்கள் அடியவரை நோக்கி, "திருநீலகண்டரே! நடந்த சமாசாரத்தை நீர் சொல்லும்," என்று கேட்க, அவர், "சுவாமிகளே! இவர் தந்த ஓடு நான் வைத்த இடத்தில்நின்று மறைந்து போய்விட்டது; நான் தேடிப் பார்த்தும் அகப்படவில்லை; இதுவே நடந்த சமாசாரம்," என்றார். அதற்குப் பிராமணர்கள், "இவர் தந்த ஓட்டை நீர் இழந்தீராகில் இவர் சொன்னபடி, உம்முடைய மனைவியைக் கைப்பிடித்துக் குளத்திலே மூழ்கிச் சத்தியஞ் செய்துகொடுத்தலே நியாயம்; ஆதலால், அப்படியே செய்யும்," என்றார்கள். அடியவர் அதைக்கேட்டுத் தாம் அம்மனைவியாரைத் தீண்டாதிருத்தலைக்குறித்துப் பேசக்கூடாதவராகிச் சிவயோகியாரை நோக்கி, "என்னுடைய கொள்கை கெடாதபடி குளத்திலே மூழ்கிச் சத்தியஞ் செய்துதருகிறேன்; வாரும்," என்று சொல்லி, அந்தச் சிவயோகியாரோடு தம்முடைய வீட்டிற்குப் போய் மனைவியாரையும் அழைத்துக்கொண்டு, திருப்புலீச்சரத்திற்கு முன்னிருக்கின்ற வாவியிலே போய்த் தம்முடைய ஆணை தவறாதபடி ஒரு மூங்கிற்றண்டை ஒரு புறத்திலே மனைவியார் பிடிக்கச்செய்து மற்றப் புறத்திலே தாம் பிடித்துக்கொண்டு மூழ்கும்பொருட்டு அக்குளத்தில் இறங்கினார். அதைக்கண்ட சிவயோகியார், "இது கூடாது, உன் மனைவியைக் கைப்பிடித்துக்கொண்டு மூழ்கு," என்று சொல்லத் திருநீலகண்டநாயனார் அப்படிச் செய்யக்கூடாமையை உலகத்தாரறியும்படி முன்னொ

ளிலே தாம் செய்த வேசிகமனத்தையும், அதனா லுண்டாகிய சபதத்தையும், அந்தப்பிரகாரந் தவறாமல் தாம் நடந்துவருவதையும் சொல்லி முழுகினார். அவ்வாறு முழுகிக் கரையி லேறியவுடனே, சிவனருளால் திருநீலகண்டநாயனாரும், அவருடைய மனைவியாரும் மூப்புப்பருவம் நீங்கி இளமைப்பருவ முடையவர்களாய்ப் பிரகாசித்தார்கள். உடனே அங்கு நின்ற சிவயோகியார் மறைந்துவிட்டார். அவ்விசயத்தைக் கண்ட சமஸ்தரும் ஆச்சரியத்துடன் மயங்கிநின்றார்கள். அப்போது, சுவாமி பார்வதிதேவியோடும் இடபாரூடராய் ஆகாயத்திலே தோன்றியருளினார். அவரைக் கண்டவுடனே திருநீலகண்டநாயனாரும், அவருடைய மனைவியாரும் பூமியிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து அவரை ஸ்தோத்திரஞ் செய்துகொண்டு நின்றார்கள். அப்போது சுவாமி, அவர்களை நோக்கி, "ஐம்புலன்களை வென்றதனாலே சிரேஷ்டமடைந்த அன்பர்களே! எக்காலத்தும் இவ் விளமை நீங்காமல் நம்மிடத்தில் இருக்கக்கடவீராக," என்று சொல்லி மறைந்தருளினார் அரன்மேல் பத்திவலிமையையுடைய திருநீலகண்டநாயனாரும், அவர் மனைவியாரும் இவ்வாறு யாவராலுஞ் செய்தற்கரிய பெருஞ் செய்கையைச் செய்ததனால் சிவலோகத்தை யடைந்து பேரின்பத்தை அனுபவித்து வாழ்ந்திருந்தார்கள். (ச)

இயற்பகைநாயனார் சரித்திரம்.

"உடையது விளம்பேல்,"

(இ - ள்.) 'உன்னிடத்துள்ளதாகிய பெருமையைப் பிறரறியும்படி சொல்லிக் கருவங்கொள்ளாதே,' என்பதாம்.

5. உடையது விளம்பான் காவிரி பூரா
னுண்மையாங் குலவணி வேடன்
கொடையியற் பகையான் மனைவியைத் தந்துங்
கொண்டுபோய் விட்டது மறவேன்
விடையுமா னந்த பாராயணர் இருபா
பூரணர் விளங்குசந் நிதியி
னடையுறு கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசனா யகனே.

(இ - ள்) விடையும் - நந்தியும், ஆனந்தம்-சந்தோஷம் பொருந்திய, பாராயணர் - வேதபாராயணஞ் செய்கின்ற அந்தணர்களும்,

கிருபா பூரணர் - அன்பிற் பூரணமான முனிவர்களும், விளங்கு - பிர காசிக்கின்ற, சன்னிதியின் - சன்னிதானத்திலே, அடைவுறு - சார்ந் திருக்கப்பெற்றதும், கங்கை - ஆகாயகங்கையை யுடையதுமாகிய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதி சத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரினையுடைய நாதனே! ('உடையது விளம்பேல்,' என்னும் ஔவை வாக்கின்படி மானிட ராயினோர் கருவித்துத் தம்முடைய பெருமையைத் தாமே பிறரறியக் கூறாதிருக்கவேண்டும்; அங்ஙனங் கூறின் இழிவே மிகுதியுமுண் டாகும்; ஆதலால், இதனைக் கருதி) உடையது - தன்னிடத்துள்ள தாகிய பெருமையை, விளம்பான் - பிறரறியக் கருவங்கொண்டு சொல்லாதிருப்பவனும், காவிரியூரான் - காவிரிப்பூம்பட்டினமென் னும் ஊரிற் பொருந்தியவனும், உண்மையாம்-சத்தியம் பொருந்திய, குலவணிகேசன் - வணிககுலத்தலைவனுமாகிய, கொடை-பிறர் கேட் டதை இல்லையென்னுமற் கொடுக்கும் கொடையையுடைய, இயற் பகையான் - இயற்பகையா னென்னும் சிவனடியான், மனைவியைத் தந்தும்-நீ கேட்கச் சம்மதித்துத் தன்னுடைய மனைவியைக் கொடுத் தும், கொண்டுபோய் - நீ உடனழைத்துக்கொண்டு சென்று, (அவ னுக் கொருகுறைவும் நேராமல் அவளை அந்த இயற்பகையான் என் பவனிடத்திற் சேரும்படி) விட்டது - நீ விட்டு (அந்த இயற்பகையா னுக்கும், அவன் மனைவிக்கும் நற்பதவி கொடுத்து) அருளியதை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அங்ஙனம் மற வாமலிருந்து இயற்பகையானைப்போல, தற்பெருமை கூறுதல் முத லியவற்றை நீக்கி நின்னருளைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி - ரை.) 'உடையது விளம்பேல்,' என்னும் ஔவை திரு வாக்கின்படி, இயற்பகைநாயனாரைப்போலத் தற்பெருமை கூறுதல் முதலியவற்றை யொழித்து ஈகைக்குணம் பொருந்திச் சிவனுகிய நின் னருளைப் பெறுவேனென்பது இதன் கருத்து. இயற்பகைநாயனார் சரித்திரமாவது :—

சோழமண்டலத்திலே காவிரிநதி சமுத்திரத்தோடு கலத்தலால் காவிரி சங்கமம் எனப் பெயர்கொண்ட விசேட தீர்த்தம்பொருந்திய காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலே வைசியர் குலத்திலே, குருலிங்க சங்கம பத்திகளிலே சிறந்தவரும், ஔதாரியம் உள்ளவரும் ஆகிய இயற் பகையா ரென்பவரொருவர் இருந்தார். அவரில்லறத்திலிருந்து விபூதி, உருத்திராக்ஷம் தரித்த சிவபக்தர்களுக்கு, அவர்கள் விரும்பிய எல்லா வற்றையும் மகிழ்ச்சியோடு கொடுத்துக்கொண்டு வரும் நியமம் பூண் டிருந்தார். இப்படி யிருக்குங்காலத்தில், ஒருநாள் பரமசிவனுைவர்

அவ்வியற்பகையார் அடியார்கள் விரும்பியவை யாவையேனும் அவற்றை மறாது கொடுத்தலைச் சகலருக்கும் புலப்படுத்தும்பொருட்டு ஒரு பிராமண வடிவங்கொண்டு விபூதி திருமேனியிலே பிரகாசிக்க, விடபுருஷ வேடமுந் தோன்ற அவர் வீட்டிற்குச் சென்றார். அப்போது இயற்பகையார் அன்பினோடவரை எதிர்கொண்டு நமஸ்கரித்து அழைத்துக்கொண்டு போய் விதிப்படி அருச்சித்து அவரை நோக்கி, "சுவாமீ! தேவரீர் இங்கெழுந்தருளியது பூர்வசன்மத்தில் அடியேன் செய்த தவப்பயனே ஆகும்," என்று சொல்லி உபசரித்து, "தாங்கள் விரும்பியது யாது?" என்று வினவினார். அதுகேட்ட ஐயர் இயற்பகையாரை நோக்கி, "சிவனடியார்கள் விரும்பிக் கேட்பன யாவையெனினும் நீர் அவைகளை மறாமல் மகிழ்ச்சியோடு கொடுத்தலை நான் கேள்வியுற்று உம்மிடத்திலுள்ள ஒரு பொருளை விரும்பி இன்றைக்கு இங்கு வந்தேன்; நீர் தருதற்கு இசைவீராயின் அந்தப் பொருள் இன்னதென்று சொல்லுவேன," என்றார். அதற்கு இயற்பகையார், "எப்படிப்பட்ட பொருளாயினும் என்னிடத்தி லிருக்குமாயின் அந்தப் பொருள் நம் கடவுளாகிய பரமசிவனுடைய அடியார்களுக்கு உரிய பொருளேயாம்; இதைக் குறித்துத் தேவரீர் சந்தேகிக்க வேண்டுவதில்லை; திருவுள்ளம் விரும்பியதை இன்னதென்று சொல்லியருளும்," என்று சொல்ல, ஐயர், "உம்முடைய மனைவியை விரும்பி வந்தேன்," என்றார். அப்பொழுது இயற்பகையார் முன்னிலும் அதிகமாக மகிழ்ந்து வணங்கி நின்று, அவரை நோக்கி, "சுவாமீ! தேவரீர் அடியேனிடத்திலுள்ள பொருளையே விரும்பிக்கேட்டது அடியேனுடைய பாக்கியம்," என்று சொல்லிச் சீக்கிரமாக உள்ளே போய்க் கற்பிலே சிறந்த தம்முடைய மனைவியாரை நோக்கி, "நான் இன்றைக்கு உன்னை இந்தச் சிவனடியார்க்குக் கொடுத்துவிட்டேன்," என்றார். உடனே மனைவியார் சிறிது மனங்கலங்கிப் பின்னே தெளிந்து, "பிராணநாயகரே! நீர் கட்டளையிட்டது எதுவோ அதையே நான் செய்வேன்; அதையன்றிச் செய்தற்கு உரிய காரியம் எனக்கு வேறொன்றுண்டோ? இல்லை," என்று சொல்லி அவரை வணங்க, தமது மனைவியார் அங்கு வந்த சிவனடியாருக்கு மனைவியானமைபற்றி அம்மனைவியாரை அவரும் வணங்கினார். பின்னர் அம்மனைவியார் போய் அவ்வையருடைய பாதங்களிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்றார். அதுகண்ட இயற்பகைநாயனார் மனமகிழ்ந்து அவ்வையரை வணங்கி, அவரிடத்தில் "இன்னும் அடியேன் செய்யவேண்டிய பணி யாது?" என்று வினவ, ஐயர், "இந்தப் பெண்ணை நான் தனியே அழைத்துக்கொண்டு போகிறபடியால், உங்கள்மேலே பற்றுள்ள பந்துக்களையும் ஊரார்களையும் கடக்கும் வரைக்

கும் அவர்களால் எனக்கு ஓரிடையூறுமுண்டாகாதிருக்கும்படி நீ துணையாக வரவேண்டும்,'' என்றார். இயற்பகைநாயனார் அதைக் கேட்டு, ''இவர் கட்டளையிடுமுன் நானே நினைந்து செய்யவேண்டிய இக்குற்றேவலைச் செய்யாமல் இவர் சொல்லும்வரைக்கும் தாமதித்து நின்றது குற்றம்,'' என்று நினைத்துத் துக்கித்து, ஆயுதசாலையிலே போய்ப் போர்க்கோலங்கொண்டு வாளும் பரிசையும் ஏந்தி ஐயரிடத்திற்கு வந்து அவரை வணங்கி, அவரையும் மனைவியாரையும் முன் போம்படி செய்து தாம் பின்னே போனார். அப்பொழுது இயற்பகைநாயனாருடைய சுற்றத்தவர்களும், அவர் மனைவியாருடைய சுற்றத்தவர்களும், ''இயற்பகை பைத்தியத்தினாலே தன் மனைவியைக் கொடுத்தானாயினும் அவளை யொருவன் கொண்டுபோவது நியாயமாகுமா?'' என்று தங்கள் மரபுக்கு வரும் பெரும்பழியை நீக்கிக் கொள்ளும்பொருட்டு அவர்களைத் தொடரக் கருதி, வேல், வில், வாள் முதலிய ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு சண்டமாருதம்போலத் தீவிரமாய் நடந்து நகருக்குப் புறத்திலே போய், அந்த ஐயருக்கு இருபக்கத்திலு நெருங்கி ஆரவாரித்து, ''ஓ துட்டனே! எங்களுக்குப் பழி வாராதபடி எங்கள் குலப்பெண்ணை விட்டுப்போ,'' என்று சொல்லி அவரை வளைத்துக்கொண்டார்கள். ஐயர் அதைக்கண்டு அஞ்சினர் போல் இயற்பகைநாயனாருடைய மனைவியாரைப்பார்க்க, அம்மனைவியார் அவரை நோக்கி, ''சுவாமீ! நீர் பயப்படவேண்டாம்; இயற்பகைநாயனார் இவர்களை வெல்லுவார்,'' என்றார். இயற்பகைநாயனார் அதைக்கேட்டு, ஐயரை நோக்கி, ''அடியேன் இவர்களெல்லாரையும் இப்போது கொன்றுபோடுகிறேன்; தேவரீர் அஞ்சவேண்டாம்,'' என்று சொல்லி அங்கு வந்த சுற்றத்தவர்களைப் பார்த்து, ''நீங்கள் என் வாளுக்கு இரையாவீர்கள்; ஒருவரும் எனக்கு எதிர்நில்லாமல் ஓடிப் பிழையுங்கள்,'' என்று கூற, அவர்கள் அவரை நோக்கி, ''ஏடா இயற்பகை! நீ யென்ன காரியஞ் செய்தாய்? ஊரார்கள் பேசும் பழிமொழிக்கும், எங்கள் சத்துருக்கள் நகைக்கும் நகைப்புக்கும் நீ சற்றாயினும் வெட்கப்படவில்லை; மனைவியைப் பிராமணனுக்குக் கொடுத்தோ நீ சாமர்த்தியம் பேசுவது? நாங்களெல்லாரும் ஒருங்கே மடிந்தாலன்றி இந்தப் பெண்ணைப் பிராமணனுக்குக் கொடுக்க விடோம்,'' என்றார்கள். உடனே இயற்பகைநாயனார் அதிக கோபங்கொண்டு, அவர்களை நோக்கி, ''உங்கள் சரீரங்களைத் துண்டத் துண்டமாக்கி உங்களுயிரைச் சுவர்க்கத்துக்கேற்றி ஐயரைத் தடையின்றிப் போகவிடுவேன்,'' என்று சொல்லி யெதிர்க்க அவர்கள் அந்நாயனாரோடு யுத்தஞ் செய்யத் தொடங்காமல் அவர் மனைவியாரைக் கொண்டு செல்கின்ற ஐயருக்கு முற்பட்டு அதிக கோபத்

தோடும் அவரைத் தடுத்தார்கள். அதுகண்ட நாயனார், மேலும் அதிக கோபங்கொண்டு இடசாரி வலசாரியாக மாறிமாறிச் சுற்றிவந்து தம் கை வாளினாலே அவர்களுடைய தோள்களையும் கால்களையும் தலைகளையும் துணித்து வீழ்த்தி ஒவ்வொருவராக எல்லோரையும் கொன்று, மேலெதிர்ப்பவர் ஒருவரு மில்லாமையால் செருக்குடன் யுத்தகளத்திலே உலாவிப்பின் இந்தச் செயற்கருஞ் செய்கையைச் செய்த நாயனார் ஐயரை நோக்கிச் "சுவாமீ! தேவரீர் இனித் தடையின்றிச் செல்லலாம்; இன்னும் நீர் அஞ்சாவண்ணம் இந்தக் காட்டைக் கடக்கும் வரைக்கும் உம்முடன் வருகிறேன்," என்று சொல்லி, அவரைப் புறப்படச் செய்து, எதிரில் தோன்றிய காட்டுவழியாக அவரோடு போனார். அவ்வாறு சென்று திருச்சாய்க்காடென்னும் சிவஸ்தலத்துக்குச் சமீபத்திலே போனபொழுது, ஐயர் இயற்பகைநாயனாரை நோக்கி, "இனி நீர் திரும்பிப்போகலாம்," என்று சொல்ல, நாயனார் அவருடைய திருவடிகளை வணங்கி அஞ்சலி செய்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணிக்கொண்டு திரும்பினார். அவ்வாறு அவர் திரும்பிச் சிறிது தூரஞ் செல்வதற்குள் ஐயர், "இயற்பகையே! இங்கே வா," என்று சொல்லி ஓலமிட்டார். நாயனார் அந்த வோசையைக் கேட்டு, "அடியேன் வந்துவிட்டேன்! வந்துவிட்டேன்!! இன்னும் இடையூறு செய்பவர்கள் உண்டாயின் கொன்றுபோடுவேன்," என்று சொல்லிக்கொண்டு திரும்பி யோடிவந்தார். அப்படி ஓடிவரவே ஐயர் மறைந்தருளினார். மேற்கூறியபடி வந்த நாயனார் அவ்வையரைக் காணாமல் மனைவியாரை மாத்திரங் கண்டார். அச்சமயத்தில் பரமசிவன், ஆகாயத்திலே பார்வதி சமேதராகி இடபவாகனத்தில் எழுந்தருளிவந்தார்; நாயனார் அந்தக் கைலாசபதியைக் கண்டார். அவ்வாறு கண்டமாத்திரத்திலே உடனே பூமியில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்தார். பின்னர் எழுந்து அந்தச் சிவனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார். அப்போது சுவாமி, அவரை நோக்கி, "நம்மேலும், நம்முடைய அடியார்கள்மேலும் நிஷ்களங்கமான அன்புவைத்த இயற்பகையே! நீ உன் மனைவியோடும் நம்முடனே வரக்கடவாய்," என்று சொல்லி அந்தரத்தானமானார். அதன்மேல் இயற்பகைநாயனாரும் மனைவியாரும் சிவலோகத்தை யடைந்து பேரின்பத்தை அனுபவித்து வாழ்ந்திருந்தார்கள். யுத்தத்திலே யிறந்த அவர்கள் பந்துக்களும் வானுலகத்தை யடைந்து இன்ப மனுபவித்தார்கள். (௬)

இளையான்குடிமாறநாயனார் சரித்திரம்.

"ஊக்கமது கைவிடேல்,"

(இ-ள்.) 'எந்தத் தொழிலிலும் நீ மனவெழுச்சியைக் கைவிடாதே,' என்பதாம்.

6. ஊக்கம துகைவிட் டானிளை யான்கு
டியொன் றுமா றன்முளை நெல்லை
நீக்கிமே லுமியை யமுதமைத் தளிக்க
நிகரில்வீ டளித்ததை மறவேன்
பாக்கொடு நாளி கேரநீள் கன்னல்
பச்சிலைக் கதலிசூழ்ந் தெழில்கொ
ளாக்கமார் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) பாக்கொடு-கமுகமரங்களுடனே, நாளிகேரம்-தென்னை மரங்களும், நீள் - நீண்ட, கன்னல் - கரும்புகளும், பச்சிலை - பசிய இலைகளையுடைய, கதலி - வாழைமரங்களும், சூழ்ந்து - நெருங்கி, எழில் கொள் - அழகைக் கொண்டதும், ஆக்கம ஆர் - செல்வம் நிறைந்ததும், கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருந்தியதுமாகிய, கோகிரி மேவும் - கோபர்வதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரையுடைய நாதனே! ('ஊக்கமது கைவிடேல்,' என்னும் ஒளவையார் திருவாக்கின்படி மனிதர், அறம் முதலிய நற்காரியங்களைத் தேடுவதற்கு இடையூறாகப் பொருட்குறைவு முதலியன நேரினும் மனஞ் சோராமல் அக்காரியங்களில் ஊக்கத்தை விடாமற் கைக்கொள்ளவேண்டும்; அங்ஙனங் கொள்வதால் அக்காரியம் எப்படியும் நிறைவேறப் புண்ணியமும் புகழும் உண்டாகும்; ஆதலால் அந்த ஒளவையின் கருத்திற் கிசைய) ஊக்கமது-தருமகாரியங்களில் ஊக்கத்தை, கைவிடான்-கைவிடாதவரும், இளையான்குடி - இளையான்குடியென்னு மூரிலே, ஒன்றும் - சனித்துப் பொருந்தியவருமாகிய, மாறன்-மாறனார் என்னும் சிவனடியார், முளை நெல்லை - நெல்முளைகளை, மேல் உமியை நீக்கி-(கழுவி யுலர்த்திக் குத்தி) மேலேயுள்ள உமிகளை நீக்கிவிட்டு, அமுது அமைத்து - சோறு சமைத்து, அளிக்க - உனக்குப் படைக்க, (அதன்பொருட்டு நீ மனமகிழ்ந்து) நிகரில் - ஒப்பற்ற, வீடு அளித்ததை - மோக்ஷவீடு கொடுத்த செய்கையை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்

டேன், (அவர் ஊக்கத்தைக் கைவிடாமற் செய்த தருமவிசேஷத்தினாலேயே அவ்வாறு முத்தியடைந்தன ரென்பதை யானுணர்ந்து அங்ஙனமே ஊக்கத்தைக் கைவிடாது அறத்தைத் தேடி நின்னருள் பெற்று மோக்ஷத்தை யடைவேன்)

(வி-ரை.) 'ஊக்கமது கைவிடேல்,' என்னும் ஔவையார் திருவாக்கின்படி வறுமையுற்ற காலத்தும் ஊக்கத்தோடு அறத்தைத் தேடி முத்திபெற்ற இளையான்குடி மாறனாயனார்போல யானும் ஊக்கத்துடன் அறத்தைத் தேடி மோக்ஷத்தை யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. இளையான்குடி மாறனாயனார் சரித்திரமாவது:—

இளையான்குடியென்னு மூரிலே, வேளாளர்குலத்திலே, எத்தொழிலினுஞ் சிறந்த கிருஷிகர்மத்தால் வரும் குற்றமற்ற அளவிறந்த பாக்கியத்தையும், சிவனடியார்கள் மேலே முழுமையும் பதிந்த அன்புகொண்ட சிந்தையையு முடையவராகிய மாறனார் என்பவர் ஒருவரிருந்தார். அவர் தம்முடைய கிருகத்துக்கு வரும் சிவபத்தர்கள் எந்த வருணத்தா ராயினும் உண்மையாகிய அன்போடு அவர்களை எதிர்கொண்டு அவர்களுக்கு அஞ்சலி செய்து, இன்சொற்களைச் சொல்லி, அவர்களை வீட்டினுள் அழைத்துக்கொண்டுபோய், அவர்கள் பாதங்களைக் கழுவிச் சுத்தம் பண்ணி, அவர்களை ஆசனத்திலிருத்திச் சைவாகம விதிப்படி அருச்சித்துப் பின்பு கசப்பு, புளிப்பு இனிப்பு, துவர்ப்பு, காரப்பு, உவர்ப்பு என்கின்ற அறுவகைச் சுவைகளை யுடையனவாய் நக்கல், பருகல், உண்ணல், தின்னல் என்னும் நான்கிற்கும் விஷயமாயுள்ள உணவுகளை அவரவர் இஷ்டப்படி அமுது செய்விப்பார். இப்படித் தினந்தோறும் மகேசுரபூசை பண்ணிவந்த சிவபுண்ணியத்தினாலே ஐசுவரியம் அபிவிருத்தியாக அவர் குபேரனையொத்து வாழ்ந்திருந்தார். அப்படி யிருக்குங்காலத்திலே பரமசிவனவர், அவ்விளையான்குடிமாறனாயனார் இந்தச் செய்கையைச் செல்வமுள்ள காலத்திலன்றி வறுமைவந்த காலத்திலும் தளராது செய்ய வல்லவ ரென்பதையும், தாம் நல்லோர்களுக்கு வறுமையைக் கொடுத்தல் அவர்கள் நயத்தின்பொருட்டே என்பதையும், காரியம் இறுதியிலேயே பலிக்குமென்பதையும், அக்கருத்தறியாது அதற்குள், 'புண்ணியஞ் செய்த நமக்குக் கடவுள் இடர் செய்தாரே,' என்று அவரை நோதல் பழுதா மென்பதையும் பிறர்க்குத் தெரிவித்து, அவரை உய்விக்கும்பொருட்டுத் திருவுளங்கொண்டு, அந்நாயனாரிடத்தில் உள்ள செல்வமெல்லாம் நாடோறுஞ் சுருங்கி வறுமை யெய்தும்படி அருள் செய்தார். அப்படிச் செல்வஞ் சுருங்கியும் நாயனார் மகேசுரபூசையிலே பதிந்த தம்முடைய மனம் சிறிதுஞ் சுருங்குதலின்றித் தம்

மிடத்துள்ள நிலங்கள் முதலியவற்றை விற்றும், தம்மைக்கூட் விற்று இறக்கத்தக்க அவ்வளவு கடன்களை வாங்கியும் முன்போலவே தாம் செய்யும் திருப்பணியை விடாது செய்துவந்தார்.

இவ்வாறு செய்துவந்த அவர், மழைக்காலத்திலே ஒருநாளிரவில் மழை விடாது பெய்துகொண் டிருக்கும்போது நெடுநேரம் எதிர் பார்த்திருந்தும் ஒருவருடைய உதவியும் இல்லாமல், பகல் முழுதும் போசனஞ் செய்யாதிருந்தபடியால் பசி யதிகப்பட்டு மயங்கி மனைவியோடு வீட்டுக்கதவைப் பூட்டிவிட்டு உள்ளேயிருந்தார் அப்படியிருக்கும்போது கைலாசபதியானவர் சைவவேடங்கொண்டு எழுந்தருளிவந்து கதவைத் தட்டி அழைக்க, நாயனார் கதவைத் திறந்து பார்த்துச் சந்தோஷித்து அவரை உள்ளே யழைத்துக்கொண்டுபோய் மழையினால் நனைந்த அவருடைய திருமேனியை வஸ்திரங்கொண்டு துடைத்து அவருக்கு இருத்தற்கு இடங்கொடுத்து, அவர் பசிக்கு அமுதூட்டல் வேண்டுமென்னும் ஆசை மிகுதியால் தம்முடைய மனைவியாரை நோக்கி, "இந்தச் சைவர் மிகப் பசிகொண்டிருக்கின்றார்; நமக்கு முன்னமேயே போசனத்துக் கொன்றுமில்லை; ஆயினும், இவருக்கு எப்படியும் அன்னங்கொடுக்கவேண்டுமே; இதற்கென்ன செய்வோம்?" என்றார். அதற்கு மனைவியார், "வீட்டிலே ஒரு பதார்த்தமுமில்லை; அயலவர்களும் இனி யுதவமாட்டார்கள்; நெடுநேரமாயிற்று; அரிசிக் கடன்கேட்கப் போவதற்கு வேறிடமுமில்லை; பாவியாகிய நான் இதற்கென்ன செய்வேன்," என்று சொல்லிப் பின்பு "இன்று பகற்காலத்திலே வயலில் விதைக்கப்பட்டதும், ஈரத்தால் முன்னமே முளைகொண்டிருந்ததுமாகிய நெல்லை வாரிக்கொண்டு வந்தால் இயன்றபடி சோறு சமைக்கலாம்; இதுவேயன்றி வேறொரு வழியும் அறியேன்," என்று சொல்லித் துக்கித்தார். இந்த வார்த்தை செவிப்புலப்படுதற்கு முன் இளையான்குடிமாறநாயனார், மிக மகிழ்ந்து அதற்குடன்பட்டு மிக மழை பொழிகின்ற மகா அந்தகாரமயமாகிய அர்த்தராத்திரியிலே ஒருபெருங் கூடையைத் தலையிலே கவிழ்த்துக்கொண்டு காலினாலே தடவிக் குறிவழியே தம்முடையவயலிற்சென்று அதிலே அதிக மழையினால்நீர்மேலே மிதந்த நென்முளைகளைக் கையினாலே கோலிவாரிக் கூடைநிறைய இட்டுத் தலையிலே வைத்துச் சுமந்துகொண்டு சீக்கிரத்திலே திரும்பிவந்தார். அப்போது அவரை யெதிர் பார்த்துக்கொண்டு வாயிலிலே நின்ற மனைவியார் மனமகிழ்ச்சியோடு அந்த நென்முளையை வாங்கிச் சேறு போம்படி நீரினாலே கழுவியூற்றிப் பின்பு தம்முடைய பிராணநாயகரை நோக்கி, 'அடுப்பிலே நெருப்பு மூட்டுதற்கு விறகில்லையே,

என்று சொல்ல, அவர் இலமாயிருந்த தம் வீட்டின் மேற்கூரையி லுள்ள வரிச்சுக்களை அறுத்து வீழ்த்தினார். மனைவியார் அவைகளை முறித்து அடுப்பிலே மாட்டி நெல்முளையை ஈரம்போய்ப் பதமாகும் படி வறுத்துப் பின் அரிசியாக்கி நீர் வார்த்துக் காய்ந்திருக்கிற உலை யில் அதையிட்டுச் சோறாக்கித் தம்முடைய நாயகனாரைப் பார்த்து, "இனிக் கறிக்கு என்ன செய்வோம்?" என்றார். உடனே நாயனார் புறக்கடைத் தோட்டத்திற்குச் சென்று குழியினின்றும் மேற்படாத சிறு பயிர்களைக் கையினாலே தடவிப் பிடுங்கிக்கொண்டுவந்து கறி சமைக்கும்படி கொடுக்க, மனைவியார் அவைகளை வாங்கி ஆய்ந்து நீரினாலே கழுவித் தமது சாமர்த்தியத்தினாலே வெவ்வேறு கறியமுது செய்து முடித்து, நாயகருக்கு அமுதும் கறியும் பாகம் பண்ணப் பட்டமையைத் தெரிவித்து, "சைவரை அமுது செய்விப்போம்," என்று சொன்னார் நாயகர், நித்திரை செய்பவர்போல் அங்குப் படுத்திருந்த ஐயருக்குச் சமீபத்திற் சென்று, "சுவாமீ! அமுது செய்ய எழுந்தருளும்," என்று சொல்லி அழைக்க அவர் ஒரு சோதி சொரூபமாய் எழுந்து தோன்றினார். அதைக் கண்ட இளையான்குடி மாறனாயனாரும், அவருடைய மனைவியாரும் திகைத்து நின்றார்கள். பின்பு பரமசிவன் பார்வதிதேவியோடும் இடபாரூடராய்த் தோன்றி இளையான்குடி மாறநாயனாரை நோக்கி, "அன்பனே! நம்முடைய அடியார்களை அமுது செய்வித்த நீ உன் மனைவியோடும் நம்முடைய பதத்தை யடைந்து பேரின்பத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு இருக்கக் கடவாயாக," என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமானார். (சு)

மெய்ப்பொருணாயனார் சரித்திரம்.

"எண்ணெழுத் திகழேல்,"

(இ-ள்.) 'எண்ணத்தக்க எழுத்துக்களாகிய பஞ்சாக்ஷர முதலிய மந்திராக்ஷரங்களையும், எழுத்துக்களாலாகிய நூல்களாகிய ஆகம முத லியவற்றையும் நீ இகழ்ந்து கைவிடாதே,' என்பதாம்.

7. எண்ணெழுத் திகழான் கோவலூர் வேந்த
னியல்புள மெய்ப்பொருட் படிவம்
புண்ணுற வதைத்த முத்தநா தனையும்
புரந்தவற் காத்ததை மறவேன்
றண்ணந்தா மரைமேன் மேதியின் பாலூர்
தயங்கிய தண்பணை நாடா

ரண்ணல்பூங் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.
௯

(இ - ள்.) தண் - குளிர்ச்சிபொருந்திய, அம் - அழகிய, தாமரை மேல் - தாமரை யிலையின்மீது, (ஜலத்துளிகள் முத்துக்களைப்போல ஒட்டாமல் தங்கி விளங்குவதுடன்) மேதியின் பாலும் - அங்கே மேய்கின்ற எருமைகளின் மடியிலிருந்து சுரந்து வடிந்த பாலும், (தங்கி), தயங்கிய - விளங்கிய, தண் - குளிர்ச்சிபொருந்திய, பணை - வயல்களாற் சூழப்பட்ட, நாடு ஆர் - நாட்டிலே பொருந்தியதும், அண்ணல் - பெருமைபொருந்திய, பூம் - அழகிய, கங்கை - ஆகாயகங்கை பரவியதுமாகிய, கோகிரி - கோபர்வதத்தில், மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! ('எண்ணெழுத்திகழேல்,' என்ற ஔவையின் வாக்கியப்படி மானிடராய்ப் பிறந்தோர், எண்ணத்தகுந்த எழுத்துக்களாகிய பஞ்சாக்ஷரம் முதலிய மந்திராக்ஷரங்களையும், எழுத்துக்களாலாகிய நூல்களாகிய சிவாகம முதலிய நூல்களையும் இகழாமல் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும்; அங்ஙனங் கற்றுக்கொள்ளின், சிவபத்தி மிகுந்து சகல பாவங்களும் நீங்க உயர் பதவியுண்டாகும்; ஆதலின், இந்த ஔவை வாக்கியத்தின் கருத்தின்படி.) எண் - உயர்வாக எண்ணத்தகுந்த, எழுத்து - பஞ்சாக்ஷர முதலிய மந்திராக்ஷரங்களையும், எழுத்துக்களாலாகிய நூல்களாகிய சிவாகம முதலியவற்றையும், இகழான் - இகழ்ந்து தள்ளாமல் கற்றுக்கொண்டவரும், கோவலூர் - திருக்கோவலூரிலுள்ள, வேந்தன் - அரசரும், இயல்புள - நல்லியற்கையுள்ள, மெய்ப்பொருள் பதிவம் - தம்முடைய மெய்ப்பொருளாகிய சிவவடிவமானது, புண்ணுற - புண்ணைப்பொருந்த, வதைத்த - குத்தித் தம்மைக்கொன்ற, முத்தநாதனையும் - முத்தநாதனென்னும் பகைஞனையும், புரந்தவன் - காத்தவருமாகிய மெய்ப்பொருள்நாயனாரை, காத்ததை - (அவருடைய மந்திராக்ஷரபத்தி, ஆகமபத்தி, சிவனடியார் பத்தி முதலியவற்றிற்கு மகிழ்ந்து உயர்ந்த பதவி கொடுத்துக்) காத்தருளிய நின் அன்பின் விசேஷத்தையும் அவருடைய பத்தி விசேஷத்தையும், மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அவரைப்போலவே மந்திராக்ஷரங்களையும் ஆகமங்களையும் இகழாமற் கற்று, சிவபக்தி அடியார் பக்திகளிற் சிறந்து நின் பேரருளைப் பெற்றுக்கொள்வேன்).

(வி - ரை.) 'எண்ணெழுத் திகழேல்,' என்னும் ஔவையார் திருவாக்கின் கருத்திற் கிசைய பஞ்சாக்ஷரம் முதலிய மந்திராக்ஷரங்களையும் ஆகமங்களையும் இகழாது கற்றுச் சிவனடியார் சேய்மைவைத்து

நற்பதவி பெற்ற மெய்ப்பொருளுடையரைப்போல யானும் அவற்றைக் கொண்டு சிவபக்தி யிருந்து மேன்மை யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. மெய்ப்பொருளுடையனார் சரித்திரமாவது:—

சேதிநாட்டிலே, திருக்கோவலூரிலே, மலையமாநாட்டாருக்கு அரசரும், வேதாகமங்களின் உண்மையை யறிந்தவரும், சிவனடியார்களுடைய திருவேடத்தையே மெய்ப்பொருளெனச் சிந்தை செய்பவருமாகிய மெய்ப்பொருளுடையனார் என்பவர் ஒருவரிருந்தார். அவர் தம்முடைய இராச்சியத்தைத் தருமநெறி தவறாமல் நடத்தியும், தம்மையெதிர்த்த பகைவர்களின் மீது ஜயங்கொண்டும், சிவாலயங்களெங்கும் நித்திய நைமித்தியங்களைச் சிறப்பாக நடத்தியும், சிவபத்தர்கள் வந்தபொழுது மனமகிழ்ச்சியோடு வேண்டிய திரவியங்களைப் பூர்த்தியாகக் கொடுத்தும் வந்தார். இவ்வாறு அவர் செய்துகொண்டிருக்குங் காலத்திலே, முத்தநாதனென்கிற ஓர் அரசனானவன் அவரை வெல்லுதற்கு விரும்பி யுத்தசன்னத்தனாகி வந்து அவரோடு பொருது, யானை, குதிரை, தேர், காலாளென்னும் சேனைகளைப் பலமுறை இழந்து தோற்று அவமானப்பட்டுப்போனான். பின்பு அவன் யுத்தத்திலே அவரை ஜயிக்கமாட்டாதவனாகி, அவரிடத்திலே இருக்கின்ற அடியார்பத்தியை யறிந்து, விபூதி தரிக்கின்ற அவ்வடியார் வேடங்கொண்டு அவரைக் கபடத்தினால் வெல்ல நினைந்து, சரீர முழுதிலும் விபூதி தரித்து, சடைகளைச் சேர்த்துக் கட்டி, புத்தகக் கவளிபோலத் தோன்றுகின்ற ஆயுதத்தை மறைத்துவைத்திருக்கின்ற ஓர் கவளியை எடுத்துக்கொண்டு திருக்கோவலூரிற்சென்று, மெய்ப்பொருளுடையனாருடைய அரண்மனைவாயிலை யடைந்தான். அப்பொழுது வாயிற்காவலாளர், அவனைச் சிவபக்தனென்றே நினைத்து மெய்ப்பொருளுடையனார் சிவனடியார் விருப்புள்ளவராதலின் அவரிடம் அனுப்பினால் அவர் சந்தோஷிப்பாரென்று நினைத்து அவனை நோக்கி, அஞ்சலிசெய்து, "சுவாமி! உள்ளே எழுந்தருளும்," என்று சொல்ல, அம்முத்தநாதன் உள்ளே போய் மற்ற வாயில்களையும் அப்படியே கடந்து சென்று, இறுதிவாயிலை அடைந்தபொழுது, மெய்ப்பொருளுடையனார் நித்திரை செய்துகொண்டிருந்தபடியால் அவ்வாயிற் காவலாளனாகிய தத்தனென்பவன், அவனைப் பார்த்து, "இப்பொழுது இராஜா நித்திரை செய்கின்றார்; நீர் சமயமறிந்து போகவேண்டும்," என்றான். அதைக் கேட்ட முத்தநாதன், "நான் அவருக்குச் சாஸ்திரோபதேசஞ் செய்யப் போகின்றபடியால் நீ யென்னைத் தடுக்கலாகாது," என்று சொல்லி உள்ளே புகுந்து மெய்ப்பொருளுடையனார் கட்டிலிலே நித்திரை செய்ய, அவர் மனைவியார் பக்கத்திலிருக்கக்கண்டும் சமீபத்திலே சென்றான்.

அப்பொழுது மனைவியார் சீக்கிரமாக எழுந்து மெய்ப்பொருணாய னாரை எழுப்ப, அவர் விழித்தெழுந்து அவனைக் கண்டவுடன் சிவ னடியாரென்று நினைத்து எதிர்கொண்டு வணங்கி நின்று, அவனிடம் "சுவாமி! தேவரீர் இங்கே எழுந்தருளுதற்குக் காரணம் யாது?" என்று வினவினார். அதற்கு முத்தநாதன், "உங்கள் கடவுளாகிய பரமசிவன் ஆதிகாலத்திலே அருளிச்செய்த சைவாகமங்களுள் எவ் விடத்தும் காணப்படாத ஓர் ஆகமத்தை உமக்குப் போதிக்கும்படி கொண்டுவந்தேன்," என்றான். மெய்ப்பொருணாயனார் அதைக்கேட்டு, "இதைப் பார்க்கிலும் உயர்ந்த பேறு அடியேனுக்கு உண்டோ? அந் தச் சைவாகமத்தை வாசித்து அடியேனுக்கு அதன் பொருளை அரு ளிச்செய்யவேண்டும்," என்று பிரார்த்திக்க, முத்தநாதன், "பட்டத் தரசி இல்லாமல் நீரும் நானும் வேறிடத்திருக்கவேண்டும்," என் றான். உடனே மெய்ப்பொருணாயனார் தம்முடைய மனைவியாரை அந்தப்புரத்துக்குப் போம்படிசெய்து, பொய் வேடங்கொண்ட முத்த நாதனை ஆசனத்தின்மே லிருத்தித் தாம் கீழே யிருந்துகொண்டு, "இனி அருளிச்செய்யும்," என்றார்.

அப்போது முத்தநாதன் தன் கையில் இருந்த வஞ்சகக்கவளி கையை மடியின்மேலே வைத்துப் புத்தகம் அவிழ்ப்பவன்போல அவி ழ்த்து, மெய்ப்பொருணாயனார் வணங்கும்போது அக்கவளிகையில் மறைத்துவைத்த உடைவாளை யெடுத்து அவரைக் குத்த, அவர் சிவ வேடமே மெய்ப்பொருளென்று அவனை வணங்கினார். அச்சமயத் தில், அம்முத்தநாதன் உள்ளே புகுந்தபொழுதே, 'இராஜாவுக்கு என்ன அபாயம் சம்பவிக்குமோ,' என்று மனதை அங்கேயே செலு த்திக்கொண்டிருந்த தத்தனென்பவன் நொடியளவிலே உள்ளே புகு ந்து தன் கைவாளினால் அப்பகைவனை வெட்டப்போனான். அதைக் கண்டவுடனே முன் உடைவாளினாலே குத்தப்பட்டு இரத்தஞ் சொரிய விழுந்த மெய்ப்பொருணாயனார், விழும்பொழுது அச்சேவ கனை நோக்கி, "தத்தனே! இவர் சிவனடியாராதலால் இவருக்கு ஒரு இடையூறுஞ் செய்யாதே," என்று கையினாலே தடுத்துவிழுந்தார். அப்பொழுது தத்தன் மெய்ப்பொருணாயனாரைத் தலையினால் வணங்கி அவரைத் தாங்கி, "அடியேன் செய்யவேண்டிய குற்றேவல் யாது?" என்று கேட்க, மெய்ப்பொருணாயனார், "வழியிலே இவருக்கு யா ரொருவரும் இடையூறு செய்யாதபடி இவரை அழைத்துக்கொண்டு போய்விடு," என்று சொன்னார். அப்படியே தத்தன் முத்தநாதனை அழைத்துக்கொண்டுபோம்பொழுது, அம்முத்தநாதன் இராஜாவைக் குத்தின சங்கதியை அறிந்தவர்க ளெல்லாரும் அவனைக் கொல்லும்

படி வந்து சூழச்சூழ, அவர்களெல்லாரையும், "இந்தச் சிவபத்தருக்கு ஒருவரும் இடையூறு செய்யாதபடி இவரை அழைத்துக்கொண்டு போய்விடும்பொருட்டு இராஜாவே எனக்கு ஆஞ்ஞாபித்தார்," என்று சொல்லித் தடுத்தான். அவர்களெல்லாரும் அதைக் கேட்டவுடனே பயந்து நீங்கிவிட்டார்கள். அதன்மேல் தத்தன் அவனை அழைத்துக் கொண்டு நகரத்தைக் கடந்து சென்று, அவனுக்குரிய காட்டுவழியிலே அவனைவிட்டு நகரத்துக்குத் திரும்பி, சிவவேடங்கொண்ட முத்த நாதனை யாதொரு இடையூறும் வராமல் அழைத்துக்கொண்டுபோய் விட்ட சமாசாரத்தைக் கேட்பதற்கு விரும்பி முந்தியே நீங்கிவிடக் கூடிய. உயிரைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் மெய்ப்பொருணாயனாருக்கு முன்சென்று வணங்கி நின்று, "இடையூறொன்றும் வாராதபடிச் சிவ பத்தரைக் கொண்டுபோய்விட்டேன்," என்று சொன்னான். அதைக் கேட்ட மெய்ப்பொருணாயனார். "இன்றைக்கு நீ யெனக்குச் செய்த உபகாரத்தை வேறார் செய்யவல்லவர்?" என்று சொல்லி அதன்மேல், தமக்குப் பின் அரசாளுதற்குரிய குமாரர்களையும் மந்திரி முதலானவர்களையும் நோக்கி, சைவாகமவிதிப்படி விபூதிமேல் வைத்த அன்பைப் பாதுகாக்கும்படி போதித்து, கனகசபையிலே ஆனந்தத்தாண்டவஞ் செய்தருளுகின்ற சபாநாதனைத் தியானம் பண்ணினார். அப்பொழுது சபாநாதர் மெய்ப்பொருணாயனாருக்குத் தோன்றி அவரைத் தம்முடைய திருவடியிலே சேர்த்தருளினார். (எ)

விறன்மிண்டநாயனார் சரித்திரம்.

"ஏற்ப திகழ்ச்சி,"

(இ - ள்.) 'பிறரிடம் ஒரு பொருளை யாசிப்பது இழிவு,' என்பதாம்.

8. ஏற்ப திகழ்ச்சி யெனத்தருஞ் செங்குன்
றெழினக ரதனில்வே ளாண்மை
காப்பது விரத மெனும் விறன்மிண்ட
கண்டரை யாண்டது மறவேன்
மாக்குயில் கூவும் பொழில் விளிப்புடுத்து
வளரொளி மணிகொழித் தெழுந்தே
யார்க்குநற் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே

(இ-ள்.) மா - மாமரத்திலிருக்கின்ற, குயில் - குயிலானது, கூவும் - கூவுகின்ற, பொழில் - சோலைகளை, விளிம்பு-ஓரங்களிலே, உடுத்து - தரித்து, வளர் - அதிகரிக்கின்ற, ஒளி - பிரகாசம்பொருந்திய, மணி - முத்துக்களை, கொழித்து - கரையோரங்களில் ஒதுக்கி, எழுந்து - வேகமாக மேலோங்கி, ஆர்க்கும் - சப்திக்கின்ற, நல்-நல்ல, கங்கை - ஆகாயகங்கை சூழ்ந்த, கோகிரி - கோபர்வதமென்னுந் தலத்தில், மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னுந் திருநாமமமைந்த நாதனே! ('ஏற்பதிகழ்ச்சி,' என்னும் ஔவையாருரைப்படி மனிதர் ஒருவரிடம் இல்லையென்று யாசித்தல் இழிவாம்; தம்மாலியன்றதைப் பிறருக்குக் கொடுத்தலே சிறப்பாம்; ஆதலால், இக்கருத்தை யுணர்ந்து) எழில் - அழகு பொருந்திய, செங்குன்று நகர்தனில் - செங்குன்றூரிலே, (இருந்து) ஏற்பது - யாசிப்பது, இகழ்ச்சி என - இழிவு என்று, தரும்-அடியார் வேண்டியவற்றைத் தம்மாலியன்றவரை கொடுத்து அவரை வணங்கும் இயல்பினையுடையவரும், வேளாண்மை - ஈகையை, (கைவிடாமல்) காப்பது - செய்து தம்மைக் காத்துக்கொள்வதே, விரதம் எனும் - விரதமாம் என்று சொல்கின்றவருமாகிய, விறன்மிண்டகண்டனை-விறன்மிண்டனென்னும் நாயனாரை, ஆண்டது - (அவருடைய ஈகை, அடியார் பத்தி முதலியவற்றை உத்தேசித்து) ஆட்கொண்டருளியதை, மறவேன் - நான் மறக்கமாட்டேன், (இச்செய்கையை மறவாது அந்த விறன்மிண்டரைப்போலவே ஈகை, அடியார் பத்தி முதலியவைகளிற் சிறந்து நின்பேருளைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி-ரை.) 'ஏற்பதிகழ்ச்சி,' யென்னும் ஔவை வாக்கியக் கருத்தின்படி இரவாமல் தாம் அடியார்க்குதவி அவ்வடியவரை வணங்கி நன்மையடைந்த விறன்மிண்டர்போல யானும் இரப்பதை யொழித்து இயன்றவரை அடியார் வேண்டியவற்றை நல்கி அவரைப் பணிந்து, நற்பேறு பெற்றுக்கொள்வேனென்பது இதன் கருத்து. விறன்மிண்ட நாயனார் சரித்திரமாவது:—

மலையமாநாட்டிலே செங்குன்றூரிலே, வேளாளர் குலத்திலே பரமசிவனுடைய திருவடிகளை மனதிலிருத்தி உட்பற்று புறப்பற்றுக்களை அறுத்தவரும், அடியார்பத்தியிலே உயர்வொப்பிலாதவருமாகிய விறன்மிண்டநாயனார் என்பவர் ஒருவரிருந்தார். அவர் சிவஸ்தலங்களுக்குப் போகும்பொழுதெல்லாம், முன் அடியார் திருக்கூட்டங்களுக்கு எதிரேபோய் அவர்களை வணங்கிக்கொண்டே பின் சுவாமியை வணங்குகின்ற வழக்கத்தையுடையவர். இத்தகைய அவர் தாம் வசிக்கின்ற மலைநாட்டை நீங்கிப் பல தலங்களிலும் சஞ்சரித்துச் சிவனடி

யார்கள் ஒழுகும் ஒழுக்கத்தை அநுசரித்து முடிவில் திருவாரூரை யடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அப்படி யிருக்கும்போது ஒருநாள் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாசிரியமண்டபத்தில் இருக்கின்ற சிவனடியார்களை அடைந்து வணங்காமல் ஒருபிரகாரம் ஒதுங்கிச் சென்றார்; அவ்வாறு அவர் சென்றதை அவ்விறன்மிண்டநாயனார் கண்டு, "அடியார்களை வணங்காமல் செல்கின்ற வன்றொண்டன் அவ்வடியார்களுக்குப் புறம்பு; அவனை வலிய ஆட்கொண்ட பரமசிவனும் புறம்பு," என்றார். அதன்மேல் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அவ்விறன்மிண்ட நாயனாரிடத்திலுள்ள சங்கமபத்தி வலிமையைக் கண்டு, அவ்வடியார்கள்மேலே திருத்தொண்டத்தொகை என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். அதைக்கேட்ட விறன்மிண்டநாயனார் மிக மகிழ்ந்து, "இவ்வன்றொண்டருடைய மனம் அடியாரிடத்திலே பதிந்திருக்கின்றது," என்று கூறிப் புகழ்ந்தார். பின்னர் அந்த விறன்மிண்டருடைய சங்கமபத்தி வலிமையைக் கண்ட பரமசிவனார், அவ்விறன்மிண்டநாயனாரைத் தம்மைச் சேவிக்கின்ற கணங்களுக்குத் தலைவராக்கியருளினர். (அ)

அமர்நீதிநாயனார் சரித்திரம்.

"ஐயமிட் டுண்,"

(இ-ள்.) 'முதலில் இரப்பவர்க்குப் பிச்சையிட்டுப் பின்னர் நீ உன் சுற்றத்தவரோடு போசனஞ் செய்யக்கடவாய்,' என்பதாம்.

9. ஐயமிட் டுண்ண லுறுப்பழை யாறை
யணிநகர் வைசியர் திலகன்
மெய்யடி யவருக் கருளமர் நீதி
வீடுறச் செயுமருண் மறவேன்
நெய்யுமிழ் வாளு முழவுறழ் தோளு
நிறைமணி முடியர சர்கள்வா
ழையமின் முத்தி யருள்சிவ கங்கை
யாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) நெய் உமிழ் - (பகைவருடைய உடலிற் பாய்ந்து கொழுப்புப் படிந்திருப்பதனால் அதிலிருந்துருகும்) நெய்யைக் கக்கிக்கொண்டிருக்கின்ற, வாளும்-வாளாயுதத்தையும், முழவு உறழ்-மத்தளத்தை நிகர்த்த, தோளும் - புஜங்களையும், நிறை - நிறைந்த, மணி - இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற, முடி-கிரீடத்தையும் (உடைய), அர

சர்கள் வாழ்-மன்னர்கள் வாழாநின்றதும், ஐயம் இல்-சந்தேகமில்லாத, முத்தி - மோக்ஷத்தை, அருள் - கொடுக்கின்றதுமாகிய, சிவகங்கை- சிவகங்கையாற் சூழப்பட்ட கோபர்வதத்திலே யெழுந்தருளிய, ஆதி சத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! ('ஐயமிட்டுண்,' என்ற ஔவையின் நீதிவாக்கியப்படி மனிதர், இரப்பவர்க்குப் பிச்சை யிட்டுப் பின்னர் தாம் பந்துக்களுடன் சேர்ந்து போசன முண்ண வேண்டும்; அங்ஙனம் செய்யின் சிவனருளும் நற்பதவியுங் கிடைக் கும்; ஆதலால், அந்த நீதிவாக்கியப்படியே) ஐயம் இடு - (சிவனடி யார்க்கும் மற்றையர்களும்) பிச்சையிட்டு, உண்ணல் - பிறகு தாம் தம் பந்துக்களுடனே உண்ணும் வழக்கம், அறா - நீங்காத, பழை யாறை - பழையாறையென்னும், அணி - அழகு பொருந்திய, நகர் - நகரத்திலேயுள்ள, வைசியர் திலகன் - வைசிய குலத்தவர்கட்குத் தில கம்போலச் சிறந்தவரும், மெய்-சத்தியத்தையுடைய, அடியவருக்கு - சிவனடியார்களுக்கு, அருள் - வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கின்றவரு மாகிய, அமர்நீதி - அமர்நீதிநாயனார், வீடு உற - மோக்ஷ வீட்டைப் பொருந்த, செய்யும் - (அவருடைய ஐயமிடுதலை அடியவர் பக்தி முதலியவற்றை யுத்தேசித்து) நீ செய்த, அருள் - உன்னுடைய கிரு பையை, மறவேன் - யான் மறக்கமாட்டேன், (அவரைப்போலவே அடியார்க்கு ஐயமிட்டுண்ணல் முதலிய நற்குணங்களை யநுசரித்து நடந்து உன்னுடைய திருவருளைப் பெற்றுய்வேன்)

(வி-ரை.) சிவகங்கை யென்பது ஆகுபெயராய் அதனையுடைய கோபர்வதத்தை யுணர்த்தியது 'ஐயமிட்டுண்,' என்று ஔவையார் கூறிய திருவாக்கின் கருத்திற்கிணங்க அடியார்க்கு உணவளித்தல் முத லிய நற்குணங்களைக் கொண்டொழுகி உயர்பதவி பெற்ற அமர்நீதி நாயனாரைப்போல யானும் நடந்து சிவனருளைப் பெறுவேனே யென்பது இச்செய்யுட் கருத்து. அமர்நீதி நாயனார் சரித்திரமாவது:-

சோழநாட்டிலே பழையாறை யென்னும் ஊரிலே வைசிய குலத்திலே மகா ஐசுவரிய முள்ளவரும், சிவனடியார்களை அமுது செய்வித்து அவரவர் குறிப்பறிந்து அவர்களுக்குக் கந்தை, கோவணம் முதலியவைகளைக் கொடுப்பவரும் ஆகிய அமர்நீதிநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் திருநல்லூரென்னும் சிவஸ்தலத்திலே மகோற்சவதரிசனஞ் செய்பவரும சிவனடியார்கள் அமுது செய்யும் பொருட்டு ஒரு திருமடங் கட்டுவித்துத் தம்முடைய சுற்றத்தார்க ளோடு அவ்விடத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்து, மகோற்சவ தரிசனஞ் செய்து தம்முடைய அந்த மடத்திலே சிவனடியார்களை யமுது செய் வித்து வரும் வழக்கத்தைக்கொண்டு மனமகிழ்ச்சியோடிருந்தார்.

அப்படி இருக்கும் நாள்களிலே ஒருநாள், பரமசிவனுனவர் பிரா மண வருணத்துப் பிரமசாரி வடிவங்கொண்டு, இரண்டு கௌபீனங் களையும் விபூதிப்பையையும் கட்டியிருக்கின்ற ஒரு தண்டைக் கை யிலே பிடித்துக்கொண்டு, அந்தத் திருமடத்திற்கு வந்தார். அப்படி வந்தவுடனே, அமர்நீதிநாயனுர் மனமகிழ்ச்சியோடும் முகமலர்ச்சி யோடும் அவரை யெதிர்கொண்டு வணங்கி, "சுவாமீ! தேவரீர் இங்கே எழுந்தருளி வருதற்கு அடியேன் பூர்வத்தில் என்ன தவஞ் செய் தேனே," என்று சொல்லி உபசரித்தார். அப்போது பிரமசாரியான வர் அவரை நோக்கி, "நீர் அடியார்களை அமுது செய்வித்து அவர் களுக்கு வஸ்திரங்களும், சந்தைகளும், கீள் கௌபீனங்களும் கொடு த்துவருவதைக் கேள்வியுற்று உண்மைக் காணுதற்கு விரும்பிவந் தோம்," என்றார். அதுகேட்ட அமர்நீதிநாயனுர், "சுவாமீ! இந்தத் திருமடத்திலே பிராமணர்கள் போசனம் பண்ணும்பொருட்டுப் பிராமணர்கள் பாகம் பண்ணுவதும் உண்டு; தேவரீர் இங்கே அமுது செய்தருளவேண்டும்," என்று பிரார்த்தித்தார். பிரமசாரியானவர் அதற்கு உடன்பட்டு, 'நாம் காவேரியிலே ஸ்நானம் பண்ணி வரு வோம்; ஒருபோது மழைவந்து நாம் நனைந்துபோகும் பக்ஷத்தில், அப்போது தரித்துக்கொள்ளும்பொருட்டு நீர் இந்த உலர்ந்த கௌபீ னத்தை வைத்திருந்து தரவேண்டும்," என்று சொல்லித் தண்டிலே கட்டப்பட்டிருந்த இரண்டு கௌபீனங்களில் ஒன்றை யவிழ்த்து, "இந்தக் கௌபீனத்தின் மகிமை அதிகம்; அதைப்பற்றி அதிகமாக உமக்கு நாம் சொல்லவேண்டுவதில்லை; நாம் ஸ்நானம் பண்ணி வரு கிறவரையில் நீர் இதை வைத்திருந்து பின்பு தரவேண்டும்," என்று அவர் கையிலே கொடுத்துவிட்டுக் காவேரியிலே ஸ்நானம் பண்ணு தற்குப் போக, அமர்நீதிநாயனுர் அந்தக் கௌபீனத்தை ஒரு தகுந்த இடத்திலே சேமித்துவைத்தார்.

அதன்மேல் ஸ்நானம் பண்ணப்போன பிரமசாரியானவர் அமர் நீதிநாயனுர் சேமித்துவைத்த கௌபீனத்தை அது வைக்கப்பட்ட ஸ்தானத்தினின்றும் நீங்கும்படி செய்து, ஸ்நானஞ் செய்துகொண்டு மழை பொழிய நனைந்து திருமடத்தை யடைந்தார். அமர்நீதிநாயனுர் அவரைக் கண்டு எதிர்கொண்டு அவரிடத்தில், "சமயலாயிற்று," என்று சொல்லி வணங்க, பிரமசாரியார், அந்நாயனுருடைய அன் பாகிய ஜலத்திலே முழுகவேண்டி அவரை நோக்கி, "ஈரம் மாற்ற வேண்டும்; தண்டிலே கட்டப்பட்டிருக்கின்ற கௌபீனமோ ஈரமாக இருக்கின்றது; உம்மிடத்திலே தந்த கௌபீனத்தைக் கொண்டு வாரும்," என்றார். அமர்நீதிநாயனுர் சீக்கிரமாக உள்ளே போய்

பார்த்துக் கௌபீனத்தைக் காணாதவராகித் திகைத்து, மற்றை யிடங்களிலும் தேடிக் காணாமையால் மிகுந்த துக்கங்கொண்டு, வேறொரு கௌபீனத்தை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டுப் பிரமசாரியார் முன் சென்று, "சுவாமீ! தேவரீர் தந்த கௌபீனத்தை வைத்த இடத்திலும் பிறவிடங்களினும் தேடியும் அது அகப்படவில்லை; அது போன விதம் இன்னதென்று நான் அறியேன்; ஆதலால், வேறோர் நல்ல கௌபீனம் கொண்டுவந்தேன்; இது கிழிக்கப்பட்ட கோவணமன்று; நெய்யப்பட்ட கோவணமே; தேவரீர் நனைந்த கௌபீனத்தைக் களைந்து இந்தக் கௌபீனத்தைத் தரித்து அடியேன் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும்," என்று பிரார்த்தித்தார்.

அதைக் கேட்ட பிரமசாரியார் மிகக் கோபித்து, நாயனாரை நோக்கி, "உம்முடைய நிலைமை நன்றாயிருக்கின்றது; நெடுநாள் செல்லவுமில்லை; இன்றைக்கே நாம் உம்மிடத்தில் வைத்த கௌபீனத்தைக் கவர்ந்துகொண்டு அதற்குப் பிரதியாக வேறொரு கௌபீனத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுமென்று நீர் சொல்லுவது ஆச்சரியம்; சிவனடியார்களுக்கு நல்ல கௌபீனம் கொடுப்பேனென்று நீர் ஊரிலே பிரசித்தஞ் செய்தது எம்முடைய கௌபீனத்தைக் கவர்தற்கேயாம்; நீர் செய்கின்ற இவ்வர்த்தகம் நன்றாயிருக்கின்றது," என்று சொல்ல, அமர்நீதிநாயனார் பயந்து முகம் வாடி நடுநடுங்கி, "சுவாமீ! அடியேன் இக்குற்றத்தை அறிந்து செய்தேனல்லேன்; ஆதலால், இதைப் பொறுத்தருளும்; தேவரீருக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடைகளெல்லாம் செய்கின்றேன்; இந்தக் கோவணமன்றி வெகு பொன்களையும் பட்டாடைகளையும் இரத்தினங்களையும் தருகிறேன்; அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளும்," என்றார். அதற்குப் பிரமசாரியார் கோபந் தணிந்தவர்போலத் தோன்றி, "பொன்களும் பட்டாடைகளும் இரத்தினங்களும் எமக்குத் தேவையில்லை; நாம் தரிப்பதற்கு உபயோகமாகிய கௌபீனத்துக்கு ஒத்த நிறையுள்ள கௌபீனம் தந்தாற் போதும்," என்று சொல்ல, அமர்நீதிநாயனார் மனமகிழ்ந்து, "எதனுடைய நிறைக்குச் சரியாகிய கௌபீனத்தைத் தரல்வேண்டும்?" என்று கேட்டார். அப்பிரமசாரியார், "நீர் இழந்த கௌபீனத்தின் நிறைக்கு ஒத்த நிறையையுடைய கௌபீனம் இது," என்று சொல்லித் தமது தண்டிலே கட்டப்பட்டிருந்த கௌபீனத்தை யவிழ்த்து அவரிடம் காட்டி, "இதற்கு ஒத்த நிறையுள்ள கௌபீனத்தை நிறுத்துத் தாரும்," என்றார்.

அப்போது அமர்நீதிநாயனார், 'மிக நன்று,' என்று சொல்லி ஒரு தராசைக் கொண்டுவந்து நாட்ட, பிரமசாரியார் அந்தக் கௌபீ

னத்தை ஒரு தட்டிலே வைத்தார்; அமர்நீதிநாயனார் தம்முடைய கையிலிருந்த நெய்யப்பட்ட கௌபீனத்தை மற்றத் தட்டிலே வைத்தார். அப்போது அது ஒத்தநிறையிலே நில்லாமல் மேலெழுந்தது; அதைக்கண்டு அடியார்களுக்குக் கொடுக்கும்படி தாம் வைத்திருந்த கோவணங்களெல்லாவற்றையும் கொண்டுவந்து ஒவ்வொன்றாக இட இடப் பின்னும் அது தூக்கிக்கொண்டு எழும்பியது; அதைப் பார்த்து அவர் ஆச்சரியமடைந்து, பல வஸ்திரங்களையும் பட்டுக்களையும் கொண்டுவந்து இட இடப் பின்னும் உயர்ந்தது. அதுகண்டு அநேகம் வஸ்திரப்பொதிகளையும் நூற்கட்டுகளையும் கொண்டுவந்து இட்டார். அப்படி யிட்டும் அத்தட்டு மேலே எழும்பக் கௌபீனத்தட்டுக் கீழே தாழ்ந்தது. அமர்நீதிநாயனார் அதைக் கண்டு மிக அஞ்சி, பிரமசாரியாரை வணங்கி, "சுவாமீ! எண்ணிறந்த வஸ்திரப்பொதிகளையும் நூற்கட்டுகளையும் ஏற்றியும் தட்டு உயர்கின்றது; ஆதலால், என்னுடைய மற்றத் திரவியங்களையும் இத்தட்டிலே இடுதற்கு அநுமதி தந்தருளவேண்டும்," என்றார். அதற்குப் பிரமசாரியார், "உன்னிஷ்டப்படியே இனி மற்றத் திரவியங்களையும் இட்டுப்பாரும்; எப்படியும் தட்டு நம்முடைய கோவணத்துக்கு ஒத்த நிறையில் நிற்க வேண்டும்," என்றார்.

அதன்மேல், அமர்நீதிநாயனார் நவரத்தினங்களையும், பொன் வெள்ளி முதலிய உலோகங்களையும் சுமைசுமையாக எடுத்துவந்து இட்டார்; அப்படி யிட்டும் அவற்றை இட இடத் தட்டு எழுந்தபடியே மேலே நின்றது. அமர்நீதிநாயனார் அதைக்கண்டு பிரமசாரியாரை வணக்கத்துடன் நோக்கி, "சுவாமீ! என்னுடைய திரவியங்களில் ஒன்றும் சேஷியாமல் எல்லாவற்றையும் இந்தத் தட்டிலேயிட்டேன்; இனி நானும், என் மனைவியும், புத்திரனும் மாத்திரம் சேஷித்து நிற்கின்றோம்; தேவரீருக்குப் பிரியமாகில் நாங்களும் இத்தட்டில் ஏறுவதற்கு அநுமதி தந்தருளும்," என்றார். பிரமசாரியாரும் அதற்கு உடன்பட்டார். அப்படி யுடன்படவே, அமர்நீதிநாயனார் மனமகிழ்ந்து பிரமசாரியாரை வணங்கி, தம்முடைய மனைவியாரோடும் புத்திரரோடும் தராசை வலஞ்செய்து, "சிவனடியார்களுக்குச் செய்யும் திருத்தொண்டிலே நாங்கள் தவறாமல் இருப்பது உண்மையாகில் நாங்கள் ஏறின மாத்திரத்திலே இந்தத் தட்டு மற்றத் தட்டுக்கு ஒத்து நிற்கக்கடவது," என்று சொல்லித் திருநல்லூரில் வீற்றிருக்கின்ற பரமசிவனை வணங்கி ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஓதிக்கொண்டு மகிழ்ச்சியோடு தட்டிலே ஏறினார். அப்படி ஏறினவுடனே பரமசிவனுடைய திருவரையிலே சாத்தப்படும் கௌபீனமும், பத்தியிலே சிறிதும் குறைவில்

லாத அமர்நீதிநாயனருடைய அடிமைத் திறமும் மகான்மியத்தில் ஒத்திருந்தபடியால் துலாக்கோலின் இரண்டுதட்டுக்களும் ஒத்துநின்றன. அவ்வற்புதத்தைக் கண்டவர்களெல்லாரும் அமர்நீதிநாயனரை வணங்கி ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள்; தேவர்கள் ஆகாயத்தினின்றும் கற்பக விருக்ஷங்களின் புஷ்பங்களை மழைபோலப் பொழிந்தார்கள். அச்சமயத்தில் பரமசிவனனவர் தாம் கொண்டுவந்த பிரமசாரி வடிவத்தை ஒழித்து, ஆகாயத்திலே பார்வதிதேவியோடு இடபாரூடராய்த் தோன்றி, தம்மைத் தரிசித்து அந்தத் தராசுதட்டிலேதானே நின்றுகொண்டு ஸ்தோத்திரஞ் செய்கின்ற அமர்நீதிநாயனரையும், அவர் மனைவியாரையும், புத்திரரையும் கடாக்ஷித்து, "நீங்கள் மூவரும் நம்முடைய அருளைப் பெற்று சதா நம்முடைய சந்நிதானத்திலே நம்மை வணங்கிக் கொண்டு இருக்கக்கடவீராக," என்று கூறி மறைந்தருளினார். அமர்நீதிநாயனரும், அவர் மனைவியாரும், புத்திரரும் அக்கடவுளுடைய திருவருளினால், அந்தத் தராசு தானே தேவ விமானமாகி மேலே செல்ல, அவரோடு சிவலோகத்தை அடைந்தார்கள். (கூ)

எறிபத்தநாயனர் சரித்திரம்.

"ஒப்புற வொழுகு"

(இ - ள்.) 'நீ உலகத்திற்குச் சம்மதமாக நல்லொழுக்கத்திலே நடப்பாயாக,' என்பதாம்.

10. ஒப்புற வொழுகு மெழிற்கரு வூரி
லுயர்தவ மிகுமெறி பத்தர்
கைப்படை கொண்டு பாகனுங் கரியுங்
கடிந்தது முடிந்தது மறவே
னிப்பியம் புயமீன் வெண்மணி நிலவா
லெருமணம் வபன்மலர்ந் தொளிரு
மப்பதி கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ - ள்.) இப்பி - சங்கும், அம்புயம் - தாமரையும், ஈன் - ஈனுகின்ற, வெண்மணி - வெள்ளிய முத்துக்களின், நிலவால் - (சந்திரவொளியைப்போலவீசுகின்ற) பிரகாசத்தினாலே, (அதனைச் சந்திரப்பிரகாசமென்று நினைத்து) வயல் - வயல்களிலே, எருமணம் - செங்குவளை மலர்கள், மலர்ந்து - விரிந்து, ஒளிரும் - பிரகாசிக்கும் சிறப்பினையுடைய, அப்பதி - அந்தக் கோபுராபுரமென்னும் நகரத்திலுள்ள,

கங்கை - ஆகாயகங்கை பரவும், கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திசநாயகனே - ஆதிசத்தீசரென்னும் பெயரையுடைய நாதனே!' ('ஒப்புரவொழுகு,' என்னும் ஔவை திருவாக்கின்படி மனிதராயினோர் எவ்வளவு சாஸ்திரங்களைக் கற்றிருந்த போதிலும் உலகத்திற்குச் சம்மதியாகும்படி நல்லொழுக்கங்களைக் கைவிடா தொழுகி வரவேண்டும்; அங்ஙனஞ் செய்யின் சிவபெருமான் திருவருளுண்டாய் நற்பேறு கிடைக்கும்; ஆதலால், அந்த வாக்கியக் கருத்திற் கிணங்க) எழில் - அழகுபொருந்திய, கருவூரில் - கருவூரென்னும் பதியில், ஒப்புற - உலகத்திற்குச் சம்மதியாக, ஒழுகும - நல்வழியிலே நடக்கின்றவராகிய, உயர் - மேலான, தவமிகும் - தவத்தில் அதிகரிக்கின்ற, எறிபத்தர் - எறிபத்தநாயனார், கைப்படை கொண்டு - கையிலுள்ள மழுவாயுதத்தைக் கொண்டு, கரியும் - (சிவபெருமானுக்குரிய மலர்களைச் சிதறிய) யானையையும், பாகனும்-பாகனையும், கடிந்ததும் - வெட்டிக் கொன்றதையும், முடிந்ததும் - (அதன் பொருட்டு அவருக்கு சிவ திருவருளால்) முடிந்த நற்காரியத்தையும், மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அந்த எறிபத்த நாயனார் போலவே, 'ஒப்புரவொழுகு,' என்னும் வாக்கியப்படி உலகத்திற்குச் சம்மதமாக நல்லொழுக்கத்தில் நடந்து சிவபக்தி மிகுந்து நின் திருவருளை நிச்சயமாகப் பெற்றுக்கொள்வேன்).

(வி - ரை.) 'ஒப்புரவொழுகு,' என்னும் ஔவையார் வாக்கியக் கருத்தின்படி நல்லொழுக்கத்தைக் கைவிடாது உலக சம்மதமாக நடந்து சிவபக்தி முதிர்ந்து நற்பேறு பெற்ற எறிபத்தநாயனார்போலவே யானும் ஒப்புரவொழுகிச் சிவபக்திகொண்டு பவமொழித்து நற்பேறு பெற்றுக்கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. எறிபத்தநாயனார் சரித்திரமாவது:—

சோழமண்டலத்திலே இராஜதானியாகிய கருவூரிலே ஆனிலை என்னும் ஆலயத்தில் வீற்றிருக்கின்ற பசுபதீச்சுரனை வழிபடுகின்றவரும், அவருடைய அடியார்களுக்குத் திருத்தொண்டு செய்கின்றவரும், அவ்வடியார்களுக்கு ஆபத்துவந்தகாலத்தில் வெளிப்பட்டு அவ்வாபத்துக்குக் காரணராயிருந்தவர்களை மழுவினால் வெட்டுகின்றவரும் ஆகிய எறிபத்தநாயனார் என்பவர் ஒருவரிருந்தார்.

அவர் காலத்திலே சிவகாமியாண்டா ரென்கின்ற ஒரு பெரியவர், தினந்தோறும் புஷ்பங்கொய்து மாலைகட்டி அவ்வானிலையில் வீற்றிருக்கும் கடவுளுக்குச் சாத்திவந்தார். அவ்வா றொழுகிவந்த

அவர், ஒருநாள் வழக்கம்போல வைகறையிலே எழுந்துபோய் ஸ்நானஞ்செய்து வாயை வஸ்திரத்தினாலே கட்டி நந்தனவனத்திற் புகுந்து, புஷ்பங்களை அலருஞ் சமயத்திலே கொய்து பூக்கூடையில் நிறைத்து அதனைத் தண்டிலே கோத்துக்கொண்டு கையிலே தண்டையேந்தி, சுவாமிக்குத் திருப்பள்ளித் தாமங்கட்டிச் சாத்தும்பொருட்டு அந்தச் சிவாலயத்தை நோக்கிச் சீக்கிரமாக நடந்தார். அவ்வாறு நடக்கும்பொழுது அந்நகரிலிருந்த அரசராகிய புகழ்ச்சோழருடைய பட்டவர்த்தன யானையானது, மகா நவமியின் முதல்நாளாகிய அந்நாளிலே காவிரியிலே முழுகி மிக அலங்கரிக்கப்பட்டு, குத்துக்கோற்காரர் முன்னே ஓடத் தன்மேலேறிய பாகர்களோடும் வீதியிலே விரைவாகச் சென்று, அந்தச் சிவகாமியாண்டாரைப் பின்றொடர்ந்தோடி அவர் கையிலே தாங்கிய தண்டிலே தூங்கிய பூக்கூடையைப் பறித்துச் சிதறியது. அந்த யானையின்மேல் இருந்த பாகர்கள் அதைக்கண்டு சீக்கிரமாக அதைச் செலுத்திக்கொண்டு போனார்கள். அப்போது சிவகாமியாண்டார் பதைபதைத்துக் கோபித்து அந்த யானையைத் தண்டினால் அடிக்கும்படி அதற்குப் பின்னே போனார்; யானையோ அவர் சமீபிக்க முடியாத மகாகதி கொண்டு சென்றது; சிவகாமியாண்டார் வயோதிகரானபடியால் அந்த யானைக்குப்பின் விரைந்து செல்லச் சத்தியில்லாதவராகித் தவறி விழுந்து நிலத்திலே கைகளை மோதி எழுந்துநின்று அதிக துக்கங்கொண்டு, சிவபெருமானைச் சிந்தித்து, "சுவாமீ! தேவரீருக்குச் சாத்தும்படி கொண்டுவந்த பூவை, யானை சிந்திடதே! சிவதா! சிவதா!!" என்று சொல்லி ஓலமிட்டார். அப்போது எதிரே வந்த எறிபத்தநாயனார் அதைக் கேட்டு மிகக் கோபித்து, மழுவை யெடுத்துக்கொண்டு ஓடிவந்து, சிவகாமியாண்டாரைக் கண்டு வணங்கி, "உமக்கு இந்தத் துன்பத்தைச் செய்த யானை எங்கே போய்விட்டது?" என்று கேட்க, அவர், "சுவாமிக்குச் சாத்தும்படி நான் கொண்டுவந்த பூவைப் பறித்துச் சிந்திவிட்டு இந்தத் தெருவழியே தான் அது போகின்றது," என்றார். உடனே எறிபத்தநாயனார் முன்னிலும் அதிக கோபங்கொண்டு, அதிசீக்கிரமாக ஓடிப்போய் அந்த யானையைச் சமீபித்து, அதன்மேலே மழுவை வீசிப் பாய்ந்தார்; அவ்வாறு பாயவும் யானை கோபித்து எறிபத்தநாயனார்மேலே திரும்பியது; அப்போது எறிபத்தநாயனார் சற்றும் அஞ்சாமல் அதைத் தடுத்து அதனுடைய துதிக்கையைத் துணித்தார். உடனே யானை கதறிக் கீழே விழுந்து புரண்டது. அதன்மேலும் எறிபத்தநாயனார் கோபந்தணியாமல் அதற்கு முன்னோடும் குத்துக்கோற்காரர் மூவரையும் அதன்மேல் ஏறியிருந்த பாகர்கள் இருவரையும் கொன்றுநின்றார்.

அப்போது, அந்த ஐவரொழிந்த மற்றவர்கள் ஓடிப்போய்ப் புகழ்ச் சோழருடைய வாயிற் காவலாளரை நோக்கி, "பட்டவர்த்தன யானையையும், பாகர்கள் சிலரையும் சிலர் கொன்றுபோட்டார்கள்; இதை இராஜாவுக்குத் தெரிவியுங்கள்," என்று சொன்னார்கள். உடனே வாயிற்காவலாளர்கள் அரசனிடத்திலே போய் அவரை வணங்கி, அந்தச் சமாசாரத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அரசன் அதைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் அளவிறந்த கோபங்கொண்டு, குதிரையிலேறிப் புறப்பட்டுச் சதுரங்க சேனைகளோடும் விரைந்து சென்று, யானையும் பாகரும் இறந்த போர்க்களத்தை அடைந்து, அங்கே நின்ற சிவவேடம் தரித்த எறிபத்தநாயனாரை மாத்திரம் கண்டு, யானையைக் கொன்றவர் அவர் என்பதை அறியாதவராகி, 'யானையைக் கொன்றவர் யாவர்?' என்று எஞ்சியபாகரிடம் வினவினார். அப்போது பாகர்கள் அவர்சமீபத்திலே போய் வணங்கி நின்று, அவருக்கு எறிபத்தரைச் சுட்டிக்காட்டி, "மழுவைத் தரித்துக்கொண்டு இவ்விடத்தில் நிற்கின்ற இவரே யானையைக் கொன்றவர்," என்றார்கள். அப்பொழுது புகழ்ச்சோழர், "இவர் சிவபத்தராகையால் அந்த யானை குற்றஞ் செய்தாலன்றி அதைக் கொல்லார்; அது யாதோ குற்றஞ் செய்ததுபோலும்," என்று நினைந்து, தம்முடைய சேனைகளை அவ்விடத்துக்கு வரவொட்டாமல் நிறுத்திக் குதிரையினின்றும் இறங்கி, "இந்த அடியவர் யானைக்கு எதிரே போனபொழுது அதனாலே இவருக்குயாதொரு அபாயமும்சம்பவியாமல் இருக்கும்படி பூர்வ சன்மத்திலே நான் தவஞ் செய்திருப்பேன்; அதனாலேயே இவருக்கு அபாயஞ் சம்பவிக்கவில்லை; இந்தப் பெரியவர் இவ்வளவு கோபங்கொள்ளும்படி என்னபிழை உண்டாயிற்றோ?" என்று சொல்லிப் பயந்து, எறிபத்தநாயனார் முன்னே சென்று அவரை வணங்கி நின்று, அவரைப் பார்த்து, "சுவாமீ! தேவரீரே இந்தயானையைக்கொன்றீரென்பதை நான் முன்னறிந்திலேன்; வேறு யாரோ கொன்றனரென்று கோபங்கொண்டு வந்தேன்; இந்த யானை தகுந்த குற்றம் செய்ததனாலேயே நீர் இதனைக் கொன்றிருப்பீர்; அவ்வாறு இது செய்த குற்றத்தின் பொருட்டு இதனைப் பாகரோடு கொன்றது மாத்திரம் போதுமா சொல்லியருளும்," என்றார்.

அப்போது எறிபத்தநாயனார், புகழ்ச்சோழரை நோக்கி, "சிவகாமியாண்டார் சுவாமிக்குச் சாத்தும்படி கொண்டுவந்த பூவை இந்த யானை பறித்துச் சிந்தினதினால் நான் இதைக் கொன்றேன்; யானை தீங்கு செய்தபொழுது குத்துக்கோற்காரர்களும் பாகர்களும் அதை விலக்காதபடியால் அவர்களையுங் கொன்றேன்; இதுவே இங்கு நிகழ்ந்த சமாசாரம்," என்றார். புகழ்ச்சோழர் அதைக் கேட்டுப் பயந்து

எறிபத்தநாயனாரை வணங்கி, "சிவனடியாருக்குச் செய்த அபராதத்துக்கு இந்த யானையையும் பாகரையும் குத்துக்கோற்காரரையும் கொன்றது மாத்திரம் போதாது; அடியேனையும் கொல்லவேண்டும்; பெரும் பாவியாகிய சிறியேனைத் தேவரீருடைய திருக்கரத்திலிருக்கின்ற மங்கலம் பொருந்திய மழுவாயுதத்தினாலே கொல்வது நியாயமன்று; ஆதலால், இந்த வாளினாலே கொல்லும்," என்று சொல்லி உடைவாளை உறையினின்றும் உருவி நீட்டினார். எறிபத்தநாயனார் அதைக்கண்டு அவருடைய அளவிறந்த அன்பைக்குறித்து ஆச்சரியமடைந்து, அவர் நீட்டிய வாளை வாங்காமல் சொற்பநேரம் தாமதித்து நின்று, பிறகு "அவர் கையிலே வாளிருந்தால் தம்மைத்தாமே மாய்த்துக்கொள்வார்," என்று நினைந்து அஞ்சி அதை வாங்கினார். அப்படி வாங்கிய எறிபத்தநாயனாரைப் புகழ்ச்சோழர் வணங்கிநின்று, "இந்தச் சிவபத்தர் என்னை வாளினாலே கொன்று என் குற்றத்தைத் தீர்க்கும்படி அமைந்தது நான் செய்த தவப்பயனாகும்," என்றார். எறிபத்தநாயனார் அதைக் கேட்டு மிக அஞ்சி, "பட்டவர்த்தனயானையும் பாகரும் இறந்துபோயும் அதைக் குறித்துச் சிறிதும் துக்கியாமல் உடைவாளைத் தந்து தம்மையும் கொல்லும்படி கேட்கின்ற புகழ்ச்சோழராஜாவுக்குத் தீங்கு நினைத்தேனே; இவருக்கு முன்னே என்னுயிரைக் கொன்று முடிப்பதே நலம்," என்று நினைத்து அந்த வாளைத் தம்முடைய கழுத்திலே பூட்டி அறுக்கத்தொடங்கினார். அதுகண்ட புகழ்ச்சோழர் பயந்து நடுநடுங்கிச் சீக்கிரமாக எதிரே பாய்ந்து அவருடைய கையையும் வாளையும் பிடித்துக்கொள்ள, அவர் தம்முடைய எண்ணம் நிறைவேறாமையால் வருந்திநின்றார்.

அப்பொழுது, அளவிறந்த அன்பினாலே அவ்விருவருக்கும் உண்டாகிய இத்துக்கத்தை நீக்கும்பொருட்டுப் பரமசிவனுடைய திருவருளினாலே, "அடியார்களாகிய உங்களுடைய திருத்தொண்டை உலகத்திலே வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு இன்றைக்கு யானை புஷ்பத்தைச் சிதறும்படி பரமசிவன் அருள்செய்தார்; இதன்பொருட்டு நீங்கள் வருந்தவேண்டாம்," என்று ஓர் அசரீரி வாக்கு ஆகாயத்திலே எழுந்தது. உடனே யானையும் பாகர்களோடு உயிர்பெற்றெழுந்தது. அப்பொழுது எறிபத்தநாயனார் கழுத்திற் பூட்டிய வாளைவிட்டுப் புகழ்ச்சோழருடைய பாதத்திலேவிழுந்து நமஸ்கரித்தார்; புகழ்ச்சோழரும் எறிபத்தநாயனாருடைய பாதத்திலே விழுந்து நமஸ்கரித்தார். பின் இருவரும் எழுந்து அசரீரி வாக்கைத் துதித்தார்கள். அச்சமயத்தில் பரமசிவனுடைய திருவருளினாலே பூக்கூடையிலே முன்போலப் பூக்கள் நிறைந்திருந்தன. சிவகாமியாண்டார் அதைக்கண்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தார். பாகர்

கன் பட்டவர்த்தனயானையை நடத்திக்கொண்டு புகழ்ச்சோழர் முன் வந்தார்கள். அப்போது எறிபத்தநாயனார் புகழ்ச்சோழரை நோக்கி அஞ்சலி செய்து, "அடியேன் பணியும்படி இந்த யானையின்மேல் ஏறிச்செல்லும்," என்று சொல்லப் புகழ்ச்சோழர் அவரை வணங்கி யானையின்மே லேறிக்கொண்டு சேனைகளோடும் தம்பதியை யடைந்தார். சிவகாமியாண்டார் பூக்கூடையை யெடுத்துக்கொண்டு சுவாமிக்கு மாலைகட்டிச் சாத்தும்படி சென்றார். எறிபத்தநாயனார் இப் படியே அடியார்களுக்கு இடையூறு வந்தகாலங்களிலே முற்பட்டு அவைகளை நீக்கிப் பத்திவலிமையிற் சிறந்தவராயிருந்து, பின் கைலாச கிரியில் இருக்கின்ற சிவகணங்களுக்குத் தலைவரானார். (40)

ஏனாதிநாதநாயனார் சரித்திரம்.

"ஓதுவ தொழியேல்,"

(இ - ள்) 'வேத மோதுதலை நீ விட்டுவிடாதே,' என்பதாம்.

11. ஓதுவ தொழிபா னெயினனூர் வாழு
முண்மைசூரன் றனிலே றுதி
பூதியைக் கண்டு பத்தியா லெதிரி
பொருதலிற் றாழ்ந்தது மறவேன்
காதமெய் வாசங் கமழ்நறுங் கலவைக்
காரிகை யார்குடைந் திடச்செய்
யாதரங் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) மெய் - உடலிற் பூசிய, நறுங்கலவை - நல்ல கூட்டு வர்க்கச் சந்தனத்தின், வாசம் - வாசனையானது, காதம் - காதவழி தூரம், கமழ் - மணக்கின்ற, (சிறப்புவாய்ந்த) காரிகையார் - அழகு நிறைந்த மாதர்கள், குடைந்திட - ஸ்நானஞ் செய்ய, ஆதரஞ்செய் - ஆசைகொள்கின்ற, கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரினையுடைய நாதனே! ('ஓதுவ தொழியேல்,' என்னும் ஔவையார் திருவாக்கின்படி மனிதராயினோர், வேதம்முதலியவற்றை ஓதுதலை விட்டுவிடாமல் அவற்றை ஓதியுணர்ந்து அவற்றாலுண்டாம் ஞானத்தால் அவற்றைப் பிறர்க்கும் கூறிச் சிவபத்தி அடியார் பத்தி யுடையராய்ச் சிவனருளைப் பெறவேண்டும்;

ஆதலால், இந்த வாக்கியக் கருத்தின்படியே) ஓதுவது - வேதங்களை யும் சாஸ்திரங்களையும் ஓதியுணர்ந்து அவற்றின் ஞானத்தால் சிவபக்தி அடியார் பக்தி மிகுந்து பிறக்கும் அவைகளையும், அவற்றோ லறிந்த வாள் வித்தை முதலியவற்றையும் கூறிப் புகழ் தேவதை (விட்டு), ஒழியான் - நீங்காதவரும், எயினனூர் வாழும் - சோழநாட்டி லுள்ள எயினனூரில் வாழ்கின்ற, உண்மை சான்றோன் - உண்மை நிறைந்தவ ரும் சாணார்குலத்திற் பிறந்தவருமாகிய, நல் - நல்ல, ஏனாதி - ஏனாதி நாதநாயனார், பூதியைக் கண்டு - தம்முடைய எதிரிநெற்றியி லணியப் பட்டிருந்த சிவச்சின்னமாகிய விபூதியைப் பார்த்து, பத்தியால் - மிகுந்த சிவபத்தியினாலே, எதிரி பொருதலில் - அவ்வெதிரி எதிர்த்து நெருங்கிய யுத்தத்திலே, தாழ்ந்தது - அவனுக்குத் தாழ்ந்து சிவனு டைய திருவடிசார்ந்த தன்மையை, மறவேன் - அடியேன் ஒருநாளும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே வேதமோதிச் சிவபக்தி மிகுந்து நான் கற்ற வித்தைகளைப் பிறக்குணர்த்தி நின் அடியார் விஷயத் தில் அன்பு பாராட்டி நின் பாதாரவிந்தங்களை யடைவேன்.)

(வி-ரை.) 'ஓதுவதொழியேல்,' என்னும் ஔவையார் வாக்கியப் படி, வேதசாஸ்திரங்களை யோதியுணர்ந்து அவற்றைப் பிறக்குமுணர்த்திச் சிவபத்தி அடியார் பத்தியிற் சிறந்து நற்பேறு பெற்ற ஏனாதி நாதநாயனார் செய்கையை யான் மறவாமல், அவர்போல வேதமோதுதல் ஓதுவித்தல் முதலிய தொழில்களைக் கைக்கொண்டு சிவபத்தி அடியார் பத்திகளிற் சிறந்து நன்மையடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்ஙனம் நற்பேறு பெற்ற ஏனாதிநாதநாயனார் சரித்திர மாவது:—

சோழமண்டலத்திலே எயினனூரிலே சான்றோர் குலத்திலே விபூதியில் மகாபத்தி யுடையவராகிய ஏனாதிநாதரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் அரசர்களுக்கு வாள்வித்தையைப் பயிற்றி அதனால் வந்த வளங்க ளெல்லாவற்றையும் சிவனடியார்களுக்கு நாடோறுங் கொடுத்துவரும் வழக்கத்தை அனுசரித்துவந்தார். இப்படி அவர் நடத்திவருங் காலத்தில், வாள் வித்தை பயிற்றலிலே அவரோடு தாயபாகம் பெற்ற அதிசூரன் என்பவனும் அத்தொழிலை நடத்திவந்தான். அப்போது ஏனாதிநாதருக்கு ஊதியம் அதிகமாகவும், அதிசூரனுக்குக் குறைவாகவும் வந்தது. அவ்வாறு வாள்வித்தை பயிற்றுதலினால் வரும் ஊதியம் நாளுக்குநாள் தனக்குக் குறைதலையும், ஏனாதிநாதநாய னருக்கு அதிகரித்தலையும் கண்டு அவன் பொறாமையுற்று, அவரோடு போர் செய்யக்கருதி வீரர் கூட்டத்தோடும் போய் அவர் வீட்டுத் தலைக்கடையில் நின்று, போர் செய்தற்கு வரும்படி அவரை அழை

க்க, அந்த ஏனாதிநாதநாயனார் யுத்தசன்னத்தராகிப் புறப்பட்டார். அப்பொழுது அவரிடத்திலே போர்த்தொழில் கற்கும் மாணாக்கர்களும், யுத்தத்திலே சாமர்த்தியமுள்ள அவர் பந்துக்களும் அதைக் கேள்வியுற்று அவருக்குதவியாக யுத்தஞ்செய்யும்பொருட்டு விரைந்துசென்று அவருக்கு இரண்டு பக்கத்திலும் சூழ்ந்தார்கள். அங்ஙனங் கூடியவுடன் போருக்கு அறைகூவிய அதிசூரன் ஏனாதிநாதரை நோக்கி, "நாம் இருவரும் இதற்குச் சமீபமாகிய வெளியிலே சேனைகளை அணிவகுத்து யுத்தஞ் செய்வோம்; அந்த யுத்தத்தில் வெற்றிகொள்பவர் எவரோ அவரே இந்நகரில் வாள்வித்தை பயிற்றும் உரிமையைப் பெறல்வேண்டும்," என்று சொல்ல, ஏனாதிநாதநாயனாரும் அதற்கு உடன்பட்டார்.

அதன்மேல் அவ்விருவரும் தங்கள் தங்கள் சேனைகளோடு அவ்வெளியிலே போய்க் கலந்து யுத்தஞ் செய்தார்கள். அவ்வாறு செய்த யுத்தத்திலே, அதிசூரன் ஏனாதிநாதநாயனாருக்குத் தோற்று, எஞ்சிய சில சேனைகளோடும் புறங்காட்டியோடினான். அப்படி ஓடிய அவன், அன்றிரவு முழுதும் தன்னுடைய அபஜயத்தை நினைந்து நித்திரையின்றித் துக்கித்துக்கொண்டிருந்து, ஏனாதிநாதநாயனாரை வெல்லுதற்கேற்ற உபாயத்தை ஆலோசித்து, வஞ்சனையினாலே ஜயிக்கும்படி துணிந்து, மறுநாள் விடியற்காலத்திலே, "நமக்கு உதவியாக நம்முடைய ஊரவர்களை அழைத்துக்கொள்ளாமல், நாம் இருவரும் தனித்து வேறோரிடத்திலே சென்று போர் செய்வோம் வாரும்," என்று ஓரிடத்தைக் குறிப்பிட்டு ஏனாதிநாதநாயனாருக்கு ஒரு ஆள்மூலம் தெரிவித்தான். ஏனாதிநாதநாயனார் அதைக்கேட்டு அதற்கு உடன்பட்டுத் தம்முடைய சுற்றத்தார்கள் ஒருவரும் அறியாதபடி வாளையும் பரிசையையும் எடுத்துக்கொண்டு தனியே புறப்பட்டு, அவ்வதிசூரன் குறித்த யுத்தகளத்திலே சென்று அவனுடைய வரவை எதிர்பார்த்து நின்றார்.

அப்போது முன்னொருபொழுதும் விபூதி தரியாத அதிசூரன், விபூதி தரித்தவர்களுக்கு ஏனாதிநாதநாயனார் எவ்விடத்திலும் தீம்பஞ் செய்யாரென்பதை அறிந்து, நெற்றியிலே விபூதியைப் பூசி வாளையும் பரிசையையும் எடுத்துக்கொண்டு தான் குறித்த யுத்தகளத்திற் சென்று அங்கு நின்ற ஏனாதிநாதநாயனாரைக் கண்டு, அவர் சமீபத்திலே போம்வரைக்கும் நெற்றியைப் பரிசையினால் மறைத்துக்கொண்டு அவருக்கு முன்னே முடுகி நடந்தான். ஏனாதிநாதநாயனார் அவ்வதிசூரனைக் கொல்லுதற்குச் சமயம் தெரிந்துகொண்டு அடிபெயர்த்தார். அப்பொழுது அதிசூரன் தன் முகத்தை மறைத்துக்

கொண்டிருந்த பரிசையைப் புறத்திலே யெடுக்க, எறிபத்தநாயனார் அவனுடைய நெற்றியிலே தரிக்கப்பட்ட விபூதியைக் கண்டார். அவ்வாறு கண்டவுடனே அவர், "ஆ கெட்டேன்; முன்னொருபொழுதும் இவர் நெற்றியிலே காணாத விபூதியை இன்றைக்குக் கண்டேன்; ஆதலால் இனி வேறென்ன ஆலோசனை? இவர் பரமசிவனுக்கு அடியவராய்விட்டார்; இனி நான் இவருடைய உள்ளக்குறிப்பின் வழியே நிற்பேன்," என்று மனதிலே நினைத்து வாளையும் பரிசையையும் விடக்கருதிப் பின்பு, "நிராயுதரைக் கொன்ற தோஷம் இவரை அடையாதிருக்கவேண்டும்," என்று எண்ணி அவைகளை விடாமல் எதிர்ப்பவர்போல நேராக நிற்க, பாதகனாகிய அதிசூரன் அவரைக் கொன்றான். அப்பொழுது பரமசிவன் அவருக்கு முன்னே தோன்றி அவரைத் தம்முடைய திருவடியிலே சேர்க்கருளினார். (௧௧)

கண்ணப்பநாயனார் சரித்திரம்.

"ஔவியம் பேசேல்,"

(இ-ள்.) 'பிறரடையும் செல்வம் முதலிய நன்மைகளைப்பற்றிப் பொறாமைகொண்டு பொறாமைச் சொற்களை நீ பேசாதே,' என்பதாம்.

12. ஔவிய முரையா னுயருடுப் பூரா
 டைல்புரி கிராதகண் ணப்பன்
செவ்விய விழிகொண் டீனினைத் தின்றச்
 செல்வனைக் காத்தது மறவேன்
கௌவைமிக் கெழுவார் கலிகடைந் தமரர்
 களிக்கவீந் திடுமமிர் தாரு
மவ்வியற் கங்கை கோகிரி மேவு
 மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்) கௌவை - ஓசையானது, மிக்கு எழு-மிகுதியாக வுண்டாக, ஆர்கலி கடைந்து - பாற்கடலைக் கடைந்து, அமரர் - தேவர்கள், களிக்க - சந்தோஷிக்க, ஈந்திடும் - திருமால் கொடுக்கும், அமிர்து ஆரும் - அமிர்தத்தைப்போல இனிமை செய்வதாகும் ஜலத்தையுடைய, அவ்வியல் - அந்த நல்லதன்மை பொருந்திய, கங்கை-ஆகாய கங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரையுடைய நாதனே! ('ஔவியம் பேசேல்,' என்னும் ஔவை

யார் திருவாக்கின்படி, மானிடராகப் பிறந்தோர், ஒருவரடையும் செல்வ முதலிய நன்மைகளைப்பற்றிப் பொறாமை கொண்டு பொறாமைச் சொற்களைப் பேசாது, நற்குணங்களைத் தழுவிச் சிவபெருமான் மீது பத்தியுடையரா யிருத்தல்வேண்டும்; அங்ஙன மிருப்பின் சிவனருளால் நற்பேறு கிடைக்கும்; ஆதலின், அந்த நீதிவாக்கியக் கருத்தை யுணர்ந்து அதற்கிணங்க) ஔவியம் உரையான் - ஒருவர்மீது பொறாமைச் சொற்களைக் கூறாதவரும், உயர் - செல்வத்தினாலே உயர்கின்ற, உடுப்பூரான்-உடுப்பூரிலே பிறந்தவருமாகிய, அடல்புரி - மிருகங்களைக் கொலை செய்கின்ற, கிராத கண்ணப்பன் - வேடுவர் குலத்தினராகிய கண்ணப்பநாயனாருடைய, செவ்விய - அழகாகிய, விழி கொண்டு - கண்ணை உன்னுடைய ஊனக்கண்ணுக்குப் பதிலாகக் கொண்டு, ஊனினை - அவரால் அன்புடன் இடப்பட்ட மிருகங்களின் மாமிசத்தை, தின்று - புசித்து, அச் செல்வனை - அந்தச் செல்வராகிய கண்ணப்பரை, காத்தது - (பொறாமை நீங்கிய அவருடைய நற்குண நற்செய்கைகளையும், சிவபத்தியையும் உத்தேசித்து அவரை வலப்பக்கத்தி லிருக்கும்படி செய்து நீ) காத்தருளிய செய்கையை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அந்தக் கண்ணப்பரைப்போலவே, ஒருவரைப்பற்றிப் பொறாமைச் சொற்களைப் பேசுதல் முதலிய துர்க்குணங்களை விட்டு நற்குணங்களைப் பெற்றுச் சிவபத்தி யுற்று நற்பதவியிற் கிட்டுவேன்.)

(வி - ரை.) 'ஔவியம் பேசேல்,' என்னும் ஔவையார் நீதி வாக்கியக் கருத்துணர்ந்து அதன்படியே, செல்வ முதலிய நன்மைகளை யுடையவர்மீது பொறாமைகொண்டு பொறாமைச் சொற்களைப் பேசாமல், நற்குண நற்செய்கைகளைத் தழுவிச் சிவபத்தி முதிர்ந்து நற்பேறு பெற்ற கண்ணப்பநாயனாரைப்போலவே யானும், பிறரைப் பற்றிப் பொறாமை கொள்ளல் முதலிய கெட்ட செய்கைகளை யொழித்து நற்செய்கை யுடையவனாய்ச் சிவபத்திகொண்டு உயர்பதவி யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து; மேற்கூறியபடி பேறுபெற்ற கண்ணப்பநாயனார் சரித்திரமாவது:—

பொத்தப்பிநாட்டிலுள்ள உடுப்பூரிலே வேடர்களுக்கு அரசனாகிய நாகனென்பவன் ஒருவனிருந்தான். அவன் மனைவி பெயர் தத்தை. அவ்விருவரும் நெடுங்காலம் புத்திரபாக்கிய மில்லாமையால் அதிக துக்கங்கொண்டு அதனை யடையும்பொருட்டுக் குறிஞ்சிநிலத்திற்குக் கடவுளாகிய சுப்பிரமண்ணியசுவாமியுடைய சந்நிதானத்திலே சேவற்கோழிகளையும் மயில்களையும் காணிக்கையாக விட்டு அவரை வழிபட்டு வந்தார்கள். அங்ஙனம் வழிபட்டு வரும்போது, சுப்பிர

மண்ணியசுவாமியுடைய திருவருளினாலே தத்தையானவள் கருப்பவதியாகி ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாள். அவ்வாறு பெற்றவுடனே அப்பிள்ளையை நாகன் கையிலே எடுத்தபொழுது அது திண்ணிதாயிருந்தபடியால், அவன் அதற்குத் திண்ணன் என்று பெயரிட்டான். அதன்மேல், அத்திண்ணனார் வளர்ந்து உரிய பருவத்திலே வில்வித்தை கற்கத்தொடங்கி அதிலே மகா சாமர்த்தியம் உள்ளவரானார்.

அப்போது நாகன் வயோதிகனாயிருந்தபடியால் வேட்டை முயற்சியிலே இளைத்தவனாகித் தன் அதிகாரத்தைத் தன் புத்திரனாகிய அத்திண்ணனாருக்குக் கொடுத்தான். அதன்மேல் அந்தத் திண்ணனார் ஒரு தினம் வேட்டைக் கோலங்கொண்டு வேடர்களோடும் வனத்திலே சென்று வேட்டையாடினார் அவ்வாறு வேட்டையாடும்பொழுது ஒரு பன்றியானது வேடரால் கட்டப்பட்ட வலையறும்படி எழுந்து மிகுந்த விசையுடனே ஓடியது. அதைக் கண்ட திண்ணனார் அதைக் கொல்ல நினைந்து அதைத் தொடர்ந்து பிடிக்கத் தக்க விசையுடனே அது செல்லும் அடிவழியே சென்றார் அப்போது நாணன், காடன் என்கின்ற இரண்டு வேடர்கள் மாத்திரம் அவருக்குப் பின் ஓடினார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் பின் தொடர்ந்து சென்றபோது, அந்தப் பன்றி நெடுந்தூரம் ஓடிப்போய் இளைப்பினாலே மலைச்சாரலிலே ஒரு மரத்தி னிழலிலே நின்றது. அச்சமயத்தில் திண்ணனார் அதைக் கண்டு அதற்குச் சமீபத்திற் சென்று, உடைவாளை உருவி அஃது இருதுண்டாகும்படி அதனைக் குத்தினார். உடனே அப்பன்றி யிறந்தது. நாணனும் காடனும் அவ்வாறு இறந்துகிடந்த அந்தப் பன்றியைக் கண்டு, திண்ணனாரை வியந்து வணங்கி, அவரை நோக்கி, "தலைவரே! நாம் நெடுந்தூரம் நடந்துவந்தபடியால் பசி நம்மை மிகவும் வருத்துகின்றது; ஆதலால், நாம் இந்தப் பன்றியை அறுத்து இறைச்சியை நெருப்பிலே காய்ச்சித் தின்று தண்ணீர் குடித்துப் பின்பு வேட்டைக்காட்டுக்கு மெல்லப் போவோம்," என்றார்கள். அதைக் கேட்டுத் திண்ணனார் அவர்களை நோக்கி, "இவ்வனத்திலே தண்ணீர் எங்கே இருக்கின்றது?" என்று வினவ, நாணன் எதிரில் நின்ற ஒரு தேக்கமரத்தைக் காட்டி, 'அந்தத் தேக்கமரத்துக்கு அப்பால் மலைப்பக்கத்திலே பொன்முகரியாறு ஓடுகின்றது," என்றான். அதைக்கேட்ட திண்ணனார், "அப்படியானால் இந்தப் பன்றியை எடுத்துக்கொண்டு வாருங்கள்; நாம் அங்கேதானே போவோம்," என்று சொன்னார். அதற்கு நாணனும் காடனும் இசைந்தார்கள். பின்னர் மூவரும் புறப்பட்டு அதை நோக்கி நடந்து, அரைக்காத வழி தூரத்துக்கு அப்பால் இருந்த திருக்காளத்தி மலையைக் கண்டவுடனே

திண்ணனார் நாணனை நோக்கி, "நமக்கு முன்னாகத் தோன்றுகின்ற மலைக்குப் போவோம்," என்று சொல்ல, நாணன், "இந்த மலையிலே குடுமித்தேவர் இருக்கிறார்; நாம் அங்கே சென்றால் அவரைக் கும்பிடலாம்," என்றான். திண்ணனார் அதற்கிசைய எல்லோரும் மலையை நோக்கி நடந்தார்கள்.

அவ்வாறு நடந்து மலைக்குச் சமீபத்திற் சென்றவுடனே திண்ணனார், "இந்த மலையைக் கண்டு இதன் சமீபத்தில் அணுக அணுக என்மேல் ஏற்றப்பட்ட பெரிய பாரம் குறைகின்றதுபோலிருக்கின்றது; இனி உண்டாவது யாதோ அறியேன்," என்று சொல்லிக்கொண்டு அதி தீவிரமாகிய விருப்பத்தோடும் விரைந்து சென்று பொன்முகரியாற்றை யடைந்து, அதன் கரையிலிருந்த மரநிழலிலே அந்தப் பன்றியை இடுவித்துக் காடனை நோக்கி, "நீ கடைகோலால் நெருப்பை உண்டாக்கு; நாங்கள் இம்மலையிலே ஏறிச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு வந்து சேருகிறோம்" என்று சொல்லி, நாணனோடு அந்தப் பொன்முகரி நதியைக் கடந்து மலைச்சாரலை அடைந்து, மலையிலே நாணன் முன்னே ஏறத் தாமும் ஏறிச் சென்று சிவலிங்கம் இருந்ததைக் கண்டார்.

அவ்வாறு கண்டமாத்திரத்திலே, அவர் பரமசிவனுடைய திருட்பார்வையைப் பெற்று, இரும்பானது தரிசனவேதியினாலே உருவம் மாறிப் பொன்மய மானாற்போல, முன்னுள்ள குணங்கள் மாறிச் சிவனிடத்தில் வைத்த அன்புருவமானார். அவ்வாறாகவே, அவர் நெடுங்காலம் பிரிந்திருந்த தன் குழந்தையைக் கண்ட மாதாவைப் போலத் தாழாமல் விரைந்தோடித் தோள்கள் நெருங்கும்படி அக்கடவுளைத் தழுவி மோந்து அவர் முகத்தில் முத்தமிட்டார்; நெடுநேரம் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு நின்று, சரீரம் முழுதிலும் உரோமஞ் சிலிர்க்க, இரண்டு கண்களில்நின்றும் நீர் சொரிய, வெயிலிடைப் பட்ட மெழுகுபோல மனம் கசிந்துருக, 'இந்தச் சுவாமி அடியேனுக்கு அகப்பட்டது என்ன ஆச்சரியம்!' என்று சொல்லி ஆனந்தங் கொண்டார்; 'ஐயையோ! சிங்கம், யானை, புலி, கரடி முதலிய துட்ட மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கின்ற காட்டிலே நீர் யாதொரு துணையுமின்றி வேடர்போலத் தனியே இருப்பது ஏது?' என்று சொல்லித் துக்கித்துத் தம்முடைய கையிலிருந்த வில் கீழே விழுந்ததையும் அறியாதவராகிப் பரவசம் அடைந்தார்; பின் ஒருவாறு தெளிந்து, 'சுவாமியின் மேல் புஷ்பம் முதலியன கிடக்கக்கண்டு இவருடைய முடியிலே நீரை வார்த்துப் பச்சிலையையும் பூவையும் இட்டவர் யாரோ?' என்று யோசித்து நின்றார்

அப்பொழுது சமீபத்திலே நின்ற நாணன், அவரை நோக்கி, "நான் முற்காலத்திலே உம்முடைய பிதாவுடனே வேட்டையாடிக் கொண்டு இம்மலையிலே வந்தபொழுது ஒரு பிராமணன் இவர் முடியிலே நீரை வார்த்து இலையையும் பூவையுஞ் சூட்டி உணவை ஊட்டிச் சில வார்த்தைகள் பேசினதைக் கண்டிருக்கின்றேன்; இன்றைக்கும் அவனே இப்படிச் செய்தான்போலும்," என்றான். அதைக்கேட்ட திண்ணனார், அந்தச் செய்கைகளே திருக்காளத்தியப்பருக்குப் பிரீதியாகிய செய்கைகளென்று அவற்றைக் கடைப்பிடித்தார். அவ்வாறு உறுதிகொண்ட பின்பு, அவர் சுவாமியை நோக்கி, "ஐயோ! இவருக்கு அமுது செய்தற்கு இறைச்சி கொடுப்பார் ஒருவரும் இல்லை; இவர் இங்கே தனியே இருக்கின்றார்; இப்பொழுது நாம் போய் இறைச்சிகொண்டு வரலாமென்றால் இவரைப் பிரிதற்கு மனமில்லை; இதற்கு என்ன செய்வேன்? எப்படியும் இறைச்சி கொண்டுவர வேண்டும்," என்று சொல்லிக்கொண்டு சுவாமியைப் பிரிந்து அற்ப தூரம் போனார்; அவ்வாறு சென்ற அவர் மீண்டும், கன்றை விட்டுப் பிரிகின்ற தலையீற்றுப் பசுப்போல அவரிடத்திற்குத் திரும்பிவந்தார்; கட்டி அணைத்துக்கொண்டார்; மீண்டும் போனார்; அற்பதூரம் போய் அத்தியந்த ஆசையோடு சுவாமியைத் திரும்பிப் பார்த்து நின்றார்; 'சுவாமீ! நீர் உண்பதற்கு மிருதுவாகிய நல்ல இறைச்சியை நானே குற்றமறத் தெரிந்துகொண்டு வருவேன்,' என்றார்; நீர் யாதொரு துணையுமின்றி இங்கே தனியே இருக்கிறபடியால் உம்மை விட்டுப் பிரியவும் எனக்கிஷ்டமில்லை; உமக்குப் பசி மிகுந்திருக்கிறபடியால் இங்கே நிற்கவும் இஷ்டமில்லை; ஐயையோ! நான் என்ன செய்வேன்,' என்று சொல்லிக்கொண்டு கண்ணீர் சொரிந்தார். பின்பு ஒருவாறு போய் வரத்துணிந்து, வில்லை எடுத்துக்கொண்டு, கையினாலே கும்பிட்டுச் சுவாமி சந்நிதானத்தை விட்டு நீங்கி, மலையினின்றும் இறங்கி, நாணன்பின்னே வர, பிற விஷயங்களிலே உண்டாகும் ஆசை பரமாணுப்பிரமாணமும் இன்றி அன்புமயமாகிப் பொன்முகரியாற்றைக் கடந்து கரை ஏறி, அங்குக் காடனிருந்த சோலையிலே புகுந்தார். அதுகண்டு காடன் எதிரே போய் அவரைக் கும்பிட்டு, அவர் முகத்தை நோக்கி, "தலைவரே! நெருப்புக் கடைந்து வைத்திருக்கின்றேன்; பன்றியின் அவயவங்க ளெல்லாவற்றையும் [illegible]யிருக்கின்றனவா என்று உம்முடைய அடையாளப்படி பார்த்துக்கொள்ளும்; நீர் திரும்பி வருதற்கு ஏன் இவ்வளவு நேரம் சென்றுபோயிற்று?" என்றான். நாணன் அதைக்கேட்டு, "இவர் மலையிலே சுவாமியைக் கண்டு அவரைத் தழுவிக்கொண்டு மரப் பொந்தைப் பற்றிவிடாத உடும்பைப்போல அவரை நீங்காமாட்ட

தவராய் நின்றார்; இங்கேயும் அந்தச் சுவாமி உண்ணுதற்கு இறைச்சி கொண்டு போம்பொருட்டு வந்திருக்கிறார்; நமது குலத்தலைமையை விட்டுவிட்டார்; அந்தச் சுவாமி வசமாய்விட்டார்," என்றான்.

உடனே காடன் திண்ணனாரை நோக்கி, "திண்ணரே! நீர் என்ன செய்தீர்! என்ன பைத்தியங்கொண்டீர்!' என்று சொல்ல, திண்ணனார் அவன் முகத்தைப் பாராமல் பன்றியை நெருப்பிலே வதக்கி, அதினுடைய இனிய தசைகளை அம்பினாலே வெவ்வேறாகக் கிழித்து, அம்பிலே கோத்து நெருப்பிலே காய்ச்சி, அவை பதமாக வெந்தவுடனே, சுவை பார்க்கும்படி அவைகளைத் தம்முடைய வாயிலே இட்டுப் பல்லினாலே மெல்ல மெல்லப் பலமுறை அதுக்கிப் பார்த்து, அவற்றன் மிக இனியனவாகிய இறைச்சிகளெல்லாவற்றையும் தேக்கிலையினாலே தைக்கப்பட்ட கல்லையிலே எடுத்து வைத்து, இனியனவல்லாத இறைச்சிகள் எல்லாவற்றையும் புறத்திலே உமிழ்ந்தார். அதைக்கண்ட நாணன், காடன் இருவரும் ஒருவரையொருவர் நோக்கி, "இவர் மிகப் பைத்தியம் கொண்டிருக்கின்றார்; பெறுதற்கரிய இறைச்சியைக் காய்ச்சிப் பல்லினால் அதுக்கி வீணாக உமிழுகின்றார்; மற்றை இறைச்சியைப் புறத்திலே எறிந்து விடுகின்றார்; தாம் மிகப் பசியுடையரா யிருந்தும் அதனை உண்கின்றார் இல்லை; நமக்குத் தருகின்றாரும் இல்லை; இவர் தெய்வப் பைத்தியம் கொண்டிருக்கின்றார்; இதனைத் தீர்க்கத்தக்க வழி ஒன்றையும் நாம் அறியோம்; ஆதலால், தேவராட்டியையும், நாகனையும் இங்கே அழைத்துக்கொண்டுவந்துதான் இதைத் தீர்க்கவேண்டும்; வேட்டைக்காட்டிலே நிற்கின்ற ஏவலாளரையும் அழைத்துக்கொண்டு நாம் போவோம்," என்று பேசிக்கொண்டு அவ்வாறே அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி எல்லோருடனும் நாகனிடம் சென்றார்கள்.

அவ்வாறு அவர்கள் சென்றபின்னர், திண்ணனார் அவ்விருவரும் போனதை அறியாதவராகிச் சீக்கிரமாகக் கல்லையிலே மேற்கூறியபடி வைத்த மாமிசத்தை ஒரு கையிலே எடுத்துக்கொண்டு, சுவாமிக்குத் திருமஞ்சன மாட்டும்பொருட்டு ஆற்றில் நீரை வாயினால் முகந்து கொண்டு, அவருக்குச் சூட்டுதற்குப் பூக்களைக்கொய்து தலைமயிரிலே செருகிக்கொண்டு, ஒரு கையிலே வில்லையும் அம்பையும் தாங்கி, "ஐயோ! என்னுயிர்த்துணையாகிய சுவாமி மிகுந்த பசியினால் இளைத்தாரோ," என்று நினைந்து இரங்கிப் பதைபதைத்து ஏங்கி, தன் குஞ்சுக்கு இரை அருத்துதற்குத் தாழாதோடுகின்ற பறவைபோல மனோ கதியும் பின்னிட ஓடிப்போய்க் கடவுளிடம் சேர்ந்தார்.

அவர் அவ்வாறு போய்ச் சேர்ந்தவுடனே சுவாமியினுடைய திருமுடிமேல் இருந்த பழைய பூக்களைத் தம்முடைய காற்செருப்பால் அகற்றி, வாயில் இருந்த திருமஞ்சனநீரைத் தம்முடைய மனதில் உள்ள அன்பை உமிழ்பவர்போலத் திருமுடியின்மேல் உமிழ்ந்து, தம்முடைய தலையில் இருந்த பூக்களை எடுத்து அத்திருமுடியின்மேலே சாத்தி, தேக்கிலையிலே படைத்த இறைச்சியைத் திருமுன்னே வைத்து, அவரை நோக்கி, "சுவாமீ! கொழுமையாகிய இறைச்சிகளெல்லாவற்றையும் தெரிந்தெடுத்து அம்பினாலே கோத்து நெருப்பிலே பதத்தோடு காய்ச்சிப் பல்லினால் அதுக்கி நாவினாலே சுவை பார்த்து உமக்கு இப்போது படைத்தேன்; இவ்விறைச்சி மிக நன்றாயிருக்கின்றது; இதை நீர் அமுது செய்தருளும்," என்று சொல்லி உபசரித்தார். பின்பு சூரியன் அஸ்தமனமாயிற்று. அவ்வாறாகி இரவு வந்தவுடனே திண்ணனார் அவ்விரவிலே துஷ்ட மிருகங்கள் சுவாமிக்குத் துன்பஞ் செய்தல் கூடுமென்று அஞ்சி, அம்பு தொடுக்கப்பட்ட வில்லைக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டு, மறந்தும் கண்ணிமையாமல் சுவாமிக்குப் பக்கத்திலே காவல் காத்துநின்றார். அவ்வாறு நின்ற அவர் மறுநாள் விடிந்தவுடன், வைகறையிலே சுவாமிக்கு இறைச்சி கொண்டுவரும்பொருட்டு வேட்டையாடுதற்கு மலைச்சாரலுக்குப் போனார்.

அவர் அவ்வாறு சென்றபின்பு, அறிவு, அருள், அடக்கம், தவம், சிவபக்தி முதலியவைகளெல்லாம் திரண்டொரு வடிவமெடுத்தாற் போன்றவரும், நல்வினை தீவினைகளால் வரும் ஆக்கம், கேடுகளிலே சமபுத்தியுடையவரும், யாவரையும் மோகிப்பிக்க வல்ல மகாசௌந்தரியமுள்ள ஸ்திரீகள் வலியவந்து தம்மைத் தழுவினும் பரமாணுப் பிரமாணமாயினும் சித்தம் திரியாமல் அவர்களைத் தாயென மதிக்கும் மகாமுனிவரும், திருக்காளத்தியப்பரைத் தினந்தோறும் சைவாகமப்படி அருச்சிப்பவரும் ஆகிய சிவகோசரியார் என்பவர், பிராதக்காலத்திலே எழுந்துபோய்ப் பொன்முகரியாற்றிலே ஸ்நானம் பண்ணி, சுவாமிக்கு அருச்சனை செய்யும்பொருட்டுத் திருமஞ்சனமும் பத்திர புஷ்பமும் எடுத்துச் சிவாகமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு சுவாமி சந்நிதானத்திலே போனார்.

அவ்வாறு போய் அங்கே திண்ணனாரால் போடப்பட்ட வெந்த இறைச்சியும் எலும்பும் கிடக்கக்கண்டு, நடுநடுங்கிக் குதித்துப் பக்கத்திலே ஓடினார். அங்ஙனம் ஓடிநின்று, சுவாமியை நோக்கி, 'தேவாதி தேவரே! தேவரீருடைய சந்நிதானத்தை அடைதற்கு அஞ்சாத துஷ்டராகிய வேட்டுவப்புலையர்களே இந்த அநுசிதத்தைச் செய்தார்

கள்போலும்; அவர்கள் இப்படிச் செய்தபோதற்குத் தேவரீர் திருவுளம் இசைந்தீரோ," என்று சொல்லிப் பதறி அழுது விழுந்து புரண்டார்; பின்பு, 'சுவாமிக்கு அருச்சனை செய்யாமல் தாழ்த்தலால் பயன் யாது?' என்று நினைந்து, அங்கே கிடந்த இறைச்சியையும் எலும்பையும் கல்லையும் திருவலகினால் மாற்றிச் சம்புரோக்ஷணம் செய்து, மீளப் பொன்முகரியாற்றிலே ஸ்நானஞ் செய்து திரும்பி வந்து, வேதமந்திரத்தினாலே சுத்தி செய்து, உருத்திர சமகநமகத்தினால் சுவாமிக்கு அபிஷேகம் பண்ணி, பத்திரபுஷ்பங்களால் அருச்சனை செய்தார். அங்ஙனஞ் செய்து திருமுன்னே நின்று, இரண்டு கைகளையும் சிரசின்மேலே குவித்து, இரண்டு கண்களினின்றும் ஆனந்தபாஷ்பம் சொரிய, திருமேனி யெங்கும் மயிர் பொடிப்ப, அக்கினியில் அகப்பட்ட மெழுகுபோல மனம் மிக உருகி இளக, நாத்தழும்பக் கீதநடையுள்ளதாகிய சாமவேதம் பாடினார் பிறகு பலமுறை பிரதக்ஷிணம் செய்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து அருமையாக நீங்கிப்போய்த் தபோவனத்தை அடைந்தார்.

அப்படியவர் போனபிறகு முன்னே வேட்டையாடுதற்கு மலைச்சாரலிலே சென்ற திண்ணனார் பன்றி, மான், கலை, மரை, கடமை என்னு மிருகங்களைக் கொன்று. அவைகளி னிறைச்சியை முன்போலப்பக்குவப்படுத்தித் தேக்கிலையில் வைத்துக் கோற்றேனைப் பிழிந்து அதனோடு கலந்தெடுத்து, திருமஞ்சனமும் புஷ்பமும் கொண்டு மலையிலேறி, சுவாமி சந்நிதானத்தை அடைந்து, அபிஷேகம், அருச்சனை முதலியன செய்து, இறைச்சிக் கல்லையைத் திருமுன்னே வைத்து, "இந்த இறைச்சிகள் முன்கொண்டுவந்தது போன்றனவல்ல; இவை பன்றி மான் கலை மரை கடமை என்கின்ற மிருகங்களின் இறைச்சி; இவைகளை அடியேனும் சுவைத்துப் பார்த்திருக்கின்றேன்; தேனும் கலந்திருக்கின்றது; தித்திக்கும்," என்று சொல்லி, அவரை உண்பித்து, அவருக்குப் பக்கத்திலே பிரியாமல் நின்றார். அப்பொழுது மேற்கூறியபடி முதனுடபோன நாணனும் காடனும் நாகனிடம் சென்று, திண்ணனாருடைய செய்கைகளைச் சொல்ல, நாகன் அதனை யுணர்ந்து ஊணும் உறக்கமுமின்றித் தேவராட்டியையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்து, திண்ணனாரைப் பற்பல திறத்தினாலே வசப்படுத்தியும் அவர் வசமாகவில்லை; அதனால் அவன் சிந்தைநொந்து, 'இனி என்ன செய்வோம்?' என்று சொல்லிக்கொண்டு அவரை விட்டுத் திரும்பிப் போய் விட்டான்.

அப்படி அவர்கள் சென்றபின்னர், இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமுமுடைய திண்ணனார் தம்முடைய வழக்கப்படியே பகற்காலத்

திலே மிருகங்களைக் கொன்று சுவாமிக்கு இறைச்சியை ஊட்டியும், இராக்காலத்திலே நித்திரை செய்யாமல் சுவாமிக்கு அருகே நின்றும் திருத்தொண்டு செய்துவந்தார். சிவகோசரியாரும் திண்ணனார் வேட்டைக்குச் செல்லுஞ் சமயத்தில் தினந்தோறும் வந்து சுவாமி சன்னிதானத்திலே இறைச்சி கிடந்ததைக் கண்டு, இரங்கிச் சுத்தி செய்து சைவாகம விதிப்படி அருச்சித்துக்கொண்டு, 'இந்த அநுசிதம் நிகழாமல் அருளல்வேண்டும்,' என்று சுவாமியைப் பிரார்த்தித்து வந்தார்.

இப்படி நடந்துவருங் காலத்தில், திருக்காளத்தியப்பர் அந்தச் சிவகோசரியாருடைய மனத்துயரத்தை நீக்கும்பொருட்டு, ஒருநாள் இரவில் அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "அன்பனே! நம்முடைய சன்னிதியிலே இறைச்சி முதலியவற்றைப் போடுபவனை வேடுவன் என்று நீ நினையாதே; அவனுடைய செய்கைகளைச் சொல்வோம் கேள்; அவனுடைய உருவ முழுதும் நம்மேல் வைக்கப்பட்ட அன்புருவமே; அவனுடைய அறிவு முழுதும் நம்மை அறியும் அறிவே; அவனுடைய செய்கைகள் எல்லாம் நமக்கு இதமாகிய செய்கைகளே; நம்முடைய முடியின்மேல் உன்னாலே சாத்தப்பட்ட பூக்களை நீக்கும்படி அவன் வைக்கின்ற செருப்படி நம்முடைய குமாரனாகிய சுப்பிரமண்ணியனுடைய காலைக் காட்டிலும் இனிமை யுடையதாகி நமக்கு மிகுந்த ஆனந்தத்தைத் தருகின்றது; அவன் தன் வாயினால் என்மேல் உமிழுகின்ற ஜலமானது அன்புமயமாகிய அவனுடைய தேகமென்னும் கொள்கலத்தினின்றும் ஒழுகுகின்றபடியால், கங்கை முதலாகிய புண்ணிய தீர்த்தங்களைப் பார்க்கிலும் நமக்குப் பரிசுத்த முள்ளதாயிருக்கின்றது; அவன் தன்னுடைய தலைமயிரிலே செருகிக்கொண்டுவந்து நமக்குச் சாத்துகின்ற புஷ்பங்கள், அவனுடைய மெய்யன்பானது விரிந்து விழுதல்போல விழுதலால், பிரம விஷ்ணு முதலாகிய தேவர்கள் நமக்குச் சாத்தும் புஷ்பங்களும் அவைகளுக்குச் சற்றேனும் சமானமாகா; அவன் நமக்குப் படைக்கின்ற மாமிசம், பதமாக வெந்திருக்கின்றதோ என்று அன்பினால் உருகி இளகிய மனதினோடும் மென்று சுவை பார்த்துப் படைக்கப்படுகிறபடியால், வேதவிதிப்படி யாகம் செய்கின்றவர்கள் தரும் அவியிலும் அதிக மதுரமாயிருக்கின்றது; அவன் நம்முடைய சன்னிதானத்தில் நின்று சொல்லும் சொற்கள், நிஷ்களங்கமாகிய அன்பினோடும் நம்மை அன்றி மற்றொருவகையையும் அறியாது வெளிப்படுதலால், வேதங்களும், மகாமுனிவர்கள் மகிழ்ந்து செய்கின்ற ஸ்தோத்திரங்களும் ஆகிய எல்லாவற்றிலும் மிக இனியனவாயிருக்கின்றன; அவனுடைய

அன்பினால் மிகுந்த செய்கைகளை உனக்குக் காட்டுவோம்; நீ நாளைக்கு நமக்குப் பிறபக்கத்திலே ஒளித்திருந்து பார்," என்று சொல்லி மறைந்தருளினார்.

அப்போது சிவகோசரியார் சொப்பனாவத்தையை நீங்கிச் சாக்கிராவத்தையை யடைந்து, பரமசிவன் தமக்கு அருளிச்செய்த வார்த்தைகளை நினைந்து நினைந்து, "அறியாமையே நிறைந்துள்ள இழிவாகிய வேடுவர்குலத்திலே பிறந்த அவருக்குக் கடவுள் விஷயத்தில், வேதாகம முதலாகிய சாஸ்திரங்களிலே மகா பாண்டித்தியமுடைய மகா முனிவர்கள், தேவர்கள் ஆகியவர்களிடத்திலும் காணப்படாத இவ்வளவு பேரன்பு வந்தது அருமையினும் அருமை," என்று ஆச்சரியமும், "இப்படிப்பட்ட பேரன்பர் செய்த அன்பின் செய்கைகளை, புழுத்த நாயினும் கடையனாகிய பாவியேன் அநுசிதம் என்று நினைத்தேனே! ஐயையோ! இஃது என்ன கொடுமை," என்று அச்சமும் அடைந்து, உஷக்காலத்திலே போய்ப் பொன்முகரியாற்றிலே ஸ்நானம் பண்ணி மலையில் ஏறி முன்போலச் சுவாமியை அருச்சித்து, அவர் கட்டளைப்படியே அவருக்குப் பிறபக்கத்திலே ஒளித்திருந்தார்.

அப்படி யிருக்கும்போது, அந்தச் சிவகோசரியார் வருதற்கு முன்னே வேட்டையாடுதற்குச் சென்ற திண்ணனார், வேட்டையாடி இறைச்சியும், திருமஞ்சனமும், புஷ்பமும் முன்போல எடுத்துக்கொண்டு அதிசீக்கிரமாகத் திரும்பினார். அப்படி அவர் திரும்பி வரும்பொழுது அவருக்கு முன்னே பற்பல துர்ச்சகுனங்க ளுண்டாயின. அவற்றை அவர் கண்டவுடனே இந்தச் சகுனங்களெல்லாம் உதிரங் காட்டுகின்றன; ஆதலால், சுவாமிக்கு ஏதேனும் தீங்கு நேர்ந்திருக்கும்; ஆ கெட்டேன்; என் கண்மணிபோன்ற சுவாமிக்கு என்ன அபாயம் சம்பவித்ததோ? அறியேனே," என்று மனங் கலங்கி அதிசீக்கிரமாக நடந்தார்; அப்போது அடியார்களுடைய பத்தி வலையில் அகப்படுகின்ற அருட்கடலாகிய பரமசிவன், திண்ணனாருடைய அன்பு முழுதையும் சிவகோசரியாருக்குக் காட்டும்பொருட்டுத் திருவுளங்கொண்டு, தம்முடைய வலக்கண்ணினின்று இரத்தம் சொரியப்பண்ணினார்.

அவ்வாறு உதிரம் வடிவதை, மேற்கூறியபடி சென்ற திண்ணனார் தூரத்தில் வரும்போதே கண்டு விரைந்தோடினார்; அங்ஙனம் ஓடிச் சுவாமியிடம் சேர்ந்தவுடனே இரத்தம் சொரிதலை நன்றாகக் கண்டார்; அப்படிக் காணவும் அவர் வாயிலுள்ள திருமஞ்சனம் சிந்,

கையில் இருந்த இறைச்சி சிதற, அம்பும் வில்லும் விழ, தலைமயிரிலே செருகப்பட்ட புஷ்பங்கள் அலைந்து சோர, ஆட்டுகின்ற கயிறு அற்ற பொழுது வீழ்கின்ற நாடகப் பாவைபோலச் சீக்கிரமாகப் பதைபதைத்து நிலத்திலே விழுந்தார்; அங்ஙனம் விழுந்தவர் உடனே எழுந்துபோய், சுவாமி கண்ணில் வடியும் இரத்தத்தைப் பலமுறை கையினாலே துடைத்தார்; அப்படித் துடைத்தும் அது காலுதல் தவிரவில்லை; அதைக் கண்டு, அவர் அதற்கு இன்னது செய்யவேண்டுமென்பதை அறியாதவராகிப் பெருமூச்செறிந்து மீண்டும் பூமியில் விழுந்தார்; நெடும்பொழுது உள்ளுயிர்த்தல் இன்றி இறந்தவர்போலக் கிடந்தார்; பின் ஒருவாறு தெளிந்தெழுந்து, 'இப்படிச் செய்தவர்கள் யாவர்?' என்று சொல்லிக்கொண்டு எங்கும் பார்த்தார்; வில்லை யெடுத்து அம்புகளைத் தொடுத்துக்கொண்டு, 'என்னுடைய சுவாமிக்கு இத் தீங்கு வந்தது எனக்குப் பகைவராகிய வேடுவர்களாலோ? இந்த வனத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற துஷ்ட மிருகங்களாலோ? யாதொன்றும் தெரியவில்லையே,' என்று சொல்லித் தீங்கு செய்தவர்களைக் கண்டு பிடிக்கும்பொருட்டு மலைப்பக்கங்களிலே நெடுந்தூரமட்டும் தேடிப் போனார்; அவ்வாறு சென்று வேடர்களையேனும் விலங்குகளையேனும் காணாதவராகித் திரும்பிவந்து குறைவில்லாத துன்பத்தினாலே மனம் விழுங்கப்பட்டு, சுவாமியைக் கட்டிக்கொண்டு இடியேறுண்ட சிங்கவேறுபோல வாய்விட்டுக் கண்ணீர் சொரிய அழுதார்; 'என்னுயிரினும் சிறந்தவரும், அன்பினாலே அடைந்தவர்கள் பிரியமாட்டாதவரும் ஆகிய சுவாமிக்கு எப்படி இந்தத் துன்பம் சம்பவித்ததோ? இதைத்தீர்ப்பதற்கு மருந்தொன்றும் தெரியவில்லையே; ஐயையோ! இதற்கு என்ன செய்வேன்,' என்றார்; 'இந்த உதிரம் என்ன செய்தால் நிற்குமோ? இந்தத் தீங்கைச் செய்தவர்களைக் காணேன்; வேடர்கள் அம்பினாலாகிய புண்ணைத் தீர்க்கின்ற பச்சிலைமருந்துகளையேனும் கொண்டுவந்து போட்டால் இப்புண் ஒருவாறு தீரக்கூடும்; ஆதலால், மலையடிவாரத்திலே சென்று அவற்றைப் பிடுங்கிக்கொண்டுவருவேன்,' என்று சொல்லிக்கொண்டுபோனார்; அவ்விதம் போய், தன்னினத்தைப் பிரிந்து சென்ற இடபம்போலச் சுவாமியைப் பிரிந்து வந்ததினாலே வருத்தங்கொண்டு வனங்களெங்குந் திரிந்து, பலவகையாகிய பச்சிலைகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டு, சுவாமிமேல் வைத்த தம்முடைய மனத்தினும் விரைந்து திரும்பிவந்து அம்மருந்துகளைக் கசக்கிப் பிழிந்து சாற்றைச் சுவாமியின் கண்ணிலே வார்த்தார்.

அப்படிப் பிழிந்தும் அக்கண்ணி னிரத்தம் தடைப்படவில்லை; அதனால் அவர் மேலும் ஆவிசோர்ந்து, 'இனி நானிதற்கு என்னசெய்

வேன்,' என்று ஆலோசித்துக்கொண்டு நின்றார். அப்படி நிற்கும் போது "ஊனுக்கு ஊனிடல்வேண்டும்" என்னும் பழமொழி அவருடைய ஞாபகத்திலே வந்தது; அங்ஙனம் அந்த நினைப்பு உண்டானவுடனே, அவர், 'இனி என்னுடைய கண்ணை அம்பினாலே இடந்து வைத்தால் சுவாமியுடைய கண்ணினின்று பாயும் இரத்தம் தடைப்படும்,' என்று உறுதி செய்துகொண்டு, மனமகிழ்ச்சியோடும் திருமுன்னே இருந்து, அம்பை பெடுத்துத் தம்முடைய கண்ணைத் தோண்டி இரத்தம் ஒழுகிக்கொண்டிருந்த சுவாமியுடைய கண்ணிலே சேர்த்தார். அங்ஙனம் சேர்த்தமாத்திரத்திலே, இரத்தம் தடைப்பட்டது. அதைக் கண்டவுடனே அவர் அடங்குதற்கரிய சந்தோஷமாகிய கடலிலே அமிழ்ந்திக் குதித்துப் பாய்ந்தார்; மலைபோலப் பருத்த புயங்களிலே கைகளினாலே கொட்டி ஆரவாரித்தார்; கூத்தாடினார்; 'நான் செய்த செய்கை நன்று நன்று,' என்று சொல்லி வியந்து அதியந்த ஆனந்தத்தினாலே உன்மத்தர்போலாயினார்.

இப்படிச் சந்தோஷ சாகரத்திலே அவர் உலாவும்பொழுது திருக்காளத்தியீசுரர், அந்தத் திண்ணனாருடைய பேரன்பைச் சிவகோசரியாருக்குப் பின்னுங் காட்டுதற்குத் திருவுளங்கொண்டு, தம்முடைய இடக்கண்ணிலும் இரத்தம சொரியப்பண்ணினார். அச்செய்கை திண்ணனாருடைய பிரமானந்தமாகிய சந்தோஷ சாகரத்தை உறிஞ்சியது; அதனால் அக்கினி நிரயத்துள்ளே விழுந்து நெடுங்காலம் துன்பமுற்று அதனை நீங்கிச் சுவர்க்கத்தை அடைந்து இன்பமுற்றோனொருவன் பின்னும் அந்நிரயத்திலே வீழ்ந்தாற்போலத் திண்ணனார் உவகைமாறி, கரையில்லாத துன்பக்கடலிலே அழுந்தி ஏங்கி, பின்னர் ஒருவாறு தெளிந்து, 'இதற்கு நான் அஞ்சேன்; இதற்குத் தக்க மருந்தை நான் கண்டிருக்கின்றேன்; இன்னும் என்னிடத்தில் ஒரு கண்ணிருக்கின்றது; அதையும் தோண்டி அப்பி இந்நோயைத் தீர்ப்பேன்,' என்று துணிந்து, தமக்கு ஒரு கண்ணே யிருந்ததாதலால் அந்தக் கண்ணைத் தோண்டியபிறகு சுவாமியுடைய கண் இவ்விடத்தி லிருக்கின்றது என்று தெரியாதென நினைந்து, அது தெரியும்பொருட்டு முன்னர் ஒரு செருப்புக்காலை இரத்தமொழுகும் அவர் கண்ணின் அருகிலே ஊன்றிக்கொண்டு, பின்னர் மனதிலே பூர்த்தியாகிய விருப்பத்தோடும் தம்முடைய கண்ணைத் தோண்டும்படி அம்பை வைத்தார்.

அப்போது தயாநிதியாகிய கடவுள் அதைச் சகிக்கலாற்றாதவராகி, வேதாகமங்கள் தோன்றிய தம்முடைய அருமைத் திருவாய்

மலரைத் திறந்து, "கண்ணப்பா நிற்க," என்று கூறியருளி, அவருடைய கண்ணைத் தோண்டும் கையைத் தம்முடைய திருக்கரத்தினாலே பிடித்துக்கொண்டார்; உடனே பிரமாதி தேவர்கள் சமஸ்தரும் வேதகோஷத்தோடும் நிலம்புதையக் கற்பகப் பூமாரி பெய்தார்கள்; மகா ஞானியாகிய சிவகோசரியார் இந்தச் செய்கை முழுதையும் கண்டு அத்தியந்த ஆச்சரியமடைந்து சுவாமியை வணங்கினார்; அந்நாள் முதலாகச் சுவாமி சொல்லியபடியே திண்ணனாருக்குக் கண்ணப்பர் என்னும் பெயர் வழங்கியது. பின்னர், நெடுங்காலமாக உஷ்ணமாகிய அக்கினி மத்தியிலே நின்று மனதை ஐம்புலன் வழியே செல்லாதபடி ஒடுக்கி அருந்தவஞ் செய்கின்றவர்களுக்கும் கிட்டாத பரம்பொருளாகிய கடவுள், அவ்விருவரையும் தம்முடைய திருவுருவத்திலே கலக்கும்படி செய்து, ஆறுநாளுக்குள்ளே பெருகிய அன்பு மேலீட்டினாலே அவருடைய திருநயனத்தில் இரத்தத்தைக் கண்டு அஞ்சித் தமமுடைய கண்ணை இடந்து அத்திருநயனத்தில் அப்பிய திண்ணனாருடைய கையை மேற்கூறியபடி தமது அருமைத் திருக்கரத்தினாலே பிடித்தபடியே அவரை நோக்கி, "நிஷ்களங்க பத்தியையுடைய கண்ணப்பா! நீ நமக்கு வலப்பக்கத்திலே நில," என்று திருவருள் புரிந்தார். (௧௨)

குங்கிலியக்கலயநாயனார் சரித்திரம்.

"அஃகஞ் சுருக்கேல்,"

(இ-ள்) 'தானியத்தை விலையில் குறைத்து விற்காதே,' என்பதாம்.

13. அஃகஞ் சுருக்கா தவன்றிருக் கடவூ
ரருமறை யவர்குலக் கலயர்
சிக்கெனத் தாலி விற்றுச்சாம் பிராணி
செலுத்திய களிப்பையான் மறவேன்
கொக்கிரா ஜாளி காடையுங் குறும்பூழ்
கொண்டுகை வேட்டமன் னவர்கூ
முக்கணி கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) கொக்கு-குரண்டத்தையும், இராஜாளி-வல்லூற்றையும், காடையும்-பெருங்காடையையும், குறும்பூழ்-சிறுகாடையையும்,

கை-கையிலே, கொண்டு-எடுத்துக்கொண்டு, வேட்ட மன்னவர்-வேட்டையாடுகின்ற அரசர், சூழ் - வந்து நெருங்கப்பெற்றதும், கங்கை-ஆகாயகங்கையாற் சூழப்பெற்றதுமாகிய, கோகிரி-கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரினையுடைய நாதனே! (உலகத்தில் மனிதர், தானியத்தை விலைக்குக் குறைத்து விற்பது மிகுந்த பாவமாதலால், 'அஃகஞ் சுருக்கேல்,' என்னும் ஔவையார் திருவாக்கின்படி தானியத்தைக் குறைத்து விலைக்கு விற்காமல் ஏழைகள் முதலியவருக்குப் பயன்படுமாறு சகாயமாக விற்றுப் புண்ணியத்தைத் தேடி அடியார் நேயம் பூண்டு சிவனருளைப் பெறவேண்டும்; ஆதலால், இக்கருத்தை யுணர்ந்து) அஃகம் சுருக்காதவன் - (ஏழைகள் பொருந்தும்படி) தானியத்தை விலைக்குக் குறைத்துக் கொடுக்காமல் அவர்களுக்குச் சகாயமாக அதிகப்படுத்திக் கொடுத்து அடியார் பத்தி பூண்டு சிவனருளைப் பெறுபவரும், திருக்கடவூர் - திருக்கடவூரென்னுந் தலத்திலே, அருமறையவர் குல - அரிய வேதியர் குலத்தினரும் (ஆகிய), கலயர்-குங்கிலியக்கலயநாயனா ரென்பவர், செக்கென - உறுதியாக, தாலி - தம்முடைய மனைவியாரின் திருமங்கலியத்தை, விற்று-விலைக்குக் கொடுத்து, சாம்பிராணி செலுத்திய - சாம்பிராணி வாங்கி நினக்குச் செலுத்தி நின்னருள்பெற்ற, களிப்பை - ஆனந்தமான செய்கையை, யான் மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போலவே தானியத்தை ஏழைகள் முதலியோர்க்குக் குறைந்த விலைக்குச் சகாயமாகக் கொடுத்து அதனால் வரும் பொருளைச் சிவபெருமான் விஷயத்திலும், அடியார் விஷயத்திலும் செலவிட்டு நற்பேறு பெறுவேன்).

(வி-ரை.) சொக்கு, இராஜாளி, சாடை, கவுதாரி முதலியவை, இனப்பார்வை காட்டி அவற்றின் இனங்களையும் மற்றவைகளையும் பிடித்தற் குபயோகமாக விருக்கும்பொருட்டு வளர்க்கப்பட்டும், வேட்டைக் குபயோகமாந் தொழில்கள் பயிற்றப்பெற்றும் மன்னரிடத்தும், வேடுவரிடத்தும் இருப்பது வழக்கம். 'அஃகஞ் சுருக்கேல்,' என்ற ஔவையார் கூறிய வாக்கியக் கருத்தை யுணர்ந்து தானியத்தை அதிக விலைக்குக் குறைத்து விற்காமல் ஏழைகளுக்குப் பயன்படுமாறு குறைந்த விலைக்கு அதிகப்படுத்திக்கொடுத்து அதனால் வரும் ஊதியத்தைச் சிவபெருமானுக்குச் செலவிட்டு நற்பேறுபெற்ற குங்கிலியக்கலயநாயனார் செய்கையை மறவாமல் யானும் செய்து நின்றிருவருள் பெறவேணென்பது இதன் கருத்து அங்ஙனஞ் சிவனருள் பெற்ற குங்கிலியக்கலயநாயனார் சரித்திரமாவது:—

சோழமண்டலத்திலுள்ள திருக்கடவூரில் பிராமணர் குலத்திலே சிவபத்தியிற் சிறந்த கலயர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் அந்தத் திருப்பதியில் வீரட்டானமென்னுங் கோயிலில் வீற்றிருக்கின்ற பரமசிவனுக்குத் தினந்தோறும் குங்கிலியத்தூபம் இட்டுவரும் நியமம் பூண்டிருந்தார்; அவ்வாறு நியமம் பூண்டு இட்டுவரும் காலத்தில், பரமசிவனுடைய திருவருளினாலே அவருக்கு வறுமை உண்டாயிற்று; அன்னணம் உண்டாகியும் அவர் மேற்கூறியபடி தாம் செய்யும் திருப்பணியைத் தவறாமல் நடத்திவரும் உறுதிகொண்டு நிலங்களை விற்றும், அடிமைகளை விற்றும் அதற்குச் செலவழித்தார். இப்படி எல்லாம் செலவானமையால் அவருடைய மக்களும் சுற்றத்தார்களும் போசனத்திற்கு வழியின்றி வருந்தினார்கள்.

இப்படியிருக்கும்போது, அவருடைய மனைவியார் ஒருதினம் அரிசி முதலியன வாங்குதற்கு ஒன்றும் இல்லாமையால் இரண்டு நாளாகப் பட்டினியிருந்து வருந்துகின்ற புதல்வரையும், சுற்றத்தாரையும் பார்த்து இரங்கித் தம்முடைய தாலியை அக்கணவர் கையிலே கொடுத்து, 'இதற்கு நெல் வாங்கிக்கொண்டு வாரும்,' என்றார். குங்கிலியக்கலயநாயனார் அந்தத் தாலியை வாங்கிக்கொண்டு, நெல்லு வாங்கும்படி போனார். அவ்வாறு அவர் போம்பொழுது வழியிலே ஒரு வர்த்தகன் குங்கிலியப் பொதி கொண்டு தமக்கு எதிரே வரக்கண்டு மனமகிழ்ந்து நெல் வாங்கும் எண்ணத்தை மறந்து, 'சுவாமிக்குத் தூபம் இடும்படி குங்கிலியத்தைப் பெற்றுக் கொண்டேன்! இதைக் காட்டிலும் மேலாகிய பேறு உண்டோ?' என்றுசொல்லி, தம்முடைய கையில் இருந்த தாலியைக் கொடுத்து அந்தக் குங்கிலியப் பொதியை வாங்கிக்கொண்டு ஆலயத்துக்கு விரைந்து சென்று, அங்குள்ள பண்டாரத்திலே அக் குங்கிலியத்தை வைத்துவிட்டுச் சுவாமியைத் துதித்துக்கொண்டு அங்கே இருந்தார்.

அவர் அவ்வாறு அங்கே இருக்க, வீட்டிலேயிருந்த அவர் மனைவியாரும் மக்களும் பசியினாலே வாடி அன்றிராத்திரியிலே இளைப்புற்று நித்திரை செய்தார்கள். அப்பொழுது, கருணாகரராகிய கடவுள், அவ்வீடு முழுதிலும் பொற்குவியலும் நெற்குவியலும் அரிசிக் குவியலும், பிறவளங்களும் நிறைந்து கிடக்கும்படி அருள் செய்து, அம்மனைவியாருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, அனுக்கிரகம் செய்தார். உடனே அவர் விழித்தெழுந்து, அங்கே உண்டாகியிருந்த செல்வத்தைக் கண்டு, பரமசிவனுடைய திருவருளை வியந்து ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டு, தம்முடைய நாயகராகிய குங்கிலியக்கலயநாயனாருக்குத் திருவமுதுபாகம் பண்ணப் பிரயத்தனஞ் செய்தார்.

அப்போது கிருபாநிதியாகிய பரமசிவன் குங்குலியக்கலய நாயனாருக்கும் சொப்பனத்தில் தோன்றி, 'நீ மிகப் பசிகொண்டிருக்கின்றாய், உன் வீட்டுக்குப் போய் பாலும் அன்னமும் உண்டு துன்பத்தை ஒழி,' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

குங்குலியக்கலயநாயனார் அதைக் கேட்டுக் கைகூப்பி வணங்கி, அவருடைய ஆஞ்ஞையை மறுத்து இருத்தற்கு அஞ்சி, அதனைச் சிரசின்மேலே வகித்து, கோயிலினின்றும் நீங்கிப்போய்த் தமுடைய வீட்டினுள்ளே புகுந்தார். அவ்வாறு புகுந்த நாயனார் அவ்வீடெங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற நிதிக் குவைகளைக் கண்டு, மனைவியாரை நோக்கி, 'இந்தச் சம்பத்துகள் எல்லாம் எப்படி வந்தன?' என்று கேட்க, அவர், 'சுவாமியினுடைய அருளினால் வந்தன,' என்றார். அதுகேட்ட நாயனார் ஒன்றுக்கும் பற்றாத சிறியேனையும் ஆட்கொள்ளும்பொருட்டு எங்கள் கடவுளுடைய கருணை இருந்தது இப்படியோ,' என்று கடவுளைத் துதித்து வணங்கினார். அதன்மேல் அவருடைய மனைவியார் விரைவிலே அவரையும் சிவனடியார்களையும் விதிப்படி தூபதீபங்களால் ஆராதனை செய்து அமுது செய்வித்தார். அதுமுதல் குங்குலியக்கலயநாயனார் பரமசிவனுடைய திருவருளினாலே மகைசுவரியமுடையவராகிச் சிவனடியார்களைத் தயிர் நெய் பாலோடு அமுதுசெய்வித்து வந்தார்.

அவர் இப்படி நடக்குங் காலத்திலே, திருப்பனந்தாளென்னும் திருப்பதியில் வீற்றிருக்கின்ற சிவலிங்கம் சாய்ந்திருந்தமையால், அதனை நிமிரப்பண்ணிக் கும்பிடுதற்கு விரும்பி, சோழராஜாவானவர் தம்முடைய யானைகளெல்லாவற்றையும் பூட்டி இழுப்பித்தார். அவ்வாறு இழுப்பித்தும் அது நிமிரவில்லை; அதனால் அவர் தினமும் தீராத கவலையுற்றிருந்தார். அப்படியிருக்கும்போது குங்குலியக்கலய நாயனார் அந்தச் சமாசாரத்தைக் கேள்வியுற்றுச் சுவாமிதரிசனம் செய்யும்பொருட்டுத் திருப்பனந்தாளை அடைந்தார். அங்கே சிவலிங்கத்தை நிமிரப்பண்ணவேண்டுமென்கின்ற ஆசையால் இராஜா வருத்தமுறுதலையும், சேனைகள் யானைகளோடு சிவலிங்கத்தை இழுத்துத் தங்கள் கருத்து முற்றாமையால பூமியின்மேலே வலிகுறைந்து விழுந்து இளைத்தலையும் கண்டு மனதிலே துன்பம் கொண்டு, 'அடியேனும் இளைப்பைத் தருகின்ற இந்தத் திருப்பணியைச் செய்யவேண்டும்,' என்று விரும்பி, சிவலிங்கத்திலே கட்டப்பட்ட கயிற்றைத் தம்முடைய கழுத்திலே கட்டிக்கொண்டு இழுத்தார். உடனே சிவலிங்கம் நிமிர்ந்தது. அப்படி நிமிர்ந்தது அவர் புறத்திலே கட்டி இழுத்த அக்கயிற்றினாலே அன்று; அகத்திலே கட்டியிழுத்த அன்புக்

கயிற்றினுலேயாம். அதுகண்டு இராஜாவும் சேனைகளும் மிகுந்த களிப்பை யடைந்தார்கள். பின்னர், இராஜா குங்கிலியக்கலய நாயனுரை நமஸ்கரித்து வியந்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, சுவாமிக்கு வேண்டிய திருப்பணிகள் பலவற்றையும் நிறைவேற்றிக்கொண்டு தம்முடைய நகரத்துக்குப் போய்விட்டார்.

பின்னர் குங்கிலியக்கலய நாயனுர் சிலநாள் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு அங்கே இருந்து, திரும்பித் தமது வாசஸ்தானமாகிய திருக்கடவூருக்குப் போய்த் தாம் செய்யுந் திருப்பணியைச் செய்துகொண்டிருந்தார் அப்படி யிருக்கும் நாளிலே, அந்த ஸ்தலத்திற்கு சைவ சமயாசாரியர்களாகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனுரும் திருநாவுக்கரசுநாயனுரும் ஒருசமயம் வந்தார்கள். அப்படி வரவே, குங்கிலியக்கலயர் அவர்களை எதிர்கொண்டு தம்முடைய வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் அமுது செய்வித்து, அவர்களுடைய திருவருளையும் பரமசிவனுடைய திருவருளையும் பெற்றார். அங்ஙனம் பெற்றப் பின்னும் நெடுங்காலம் அன்பு மேன்மேலும் பெருகப் பல திருப்பணிகளையும் செய்துகொண்டிருந்து சிவபதப் பிராப்தி யானார். (கங)

மானக்கஞ்சாறநாயனுர் சரித்திரம்.

"கண்டொன்று சொல்லேல்,"

(இ - ள்) 'நீ முன்னே ஒரு விஷயம் நடக்கக்கண்டு பின்னே சாக்ஷி சொல்லுங்காலத்தில் பாரபக்ஷமாக நடந்ததை மறைத்துப் பொய்யாக வேறொன்றைச் சொல்லாதே,' என்பதாம்.

14. கண்டொன்று சொல்லா தவன்கஞ்சாறான்
கருதுவே ளான்மகள் கூந்தன்
மண்டைக்கொண்டங் கறுத்தமானக்கஞ்
சாறனுர் மலரடி மறவே
னெண்டிசைப் புவியி லாயிரத் தெட்டா
யிறைதல மதனினு மேலா
மண்டர்சூழ் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) எண்டிசை - அஷ்டதிசையார் சூழப்பட்ட, புவியில் - இப்பூமியிலுள்ள, ஆயிரத்தெட்டாம் - எண்ணிக்கையில் ஆயிரத்

தெட்டாகிய, இறை - பரமசிவக்கடவுளுடைய, தலமதனினும்-தலங்களிலும், மேலாம - உயர்வாகியதும், அண்டர் சூழ் - தேவர்களாற் சூழப்படுவதும், கங்கை - ஆகாய கங்கை பாவியதுமாகிய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரையுடைய நாதனே! ('கண்டொன்று சொல்லேல்,' எனனும ஔவையின் நீதி வாக்கியப்படி, மனிதராயினோர், இரண்டுபேர் மாறுபட்டவிடத்துக் கண்ணுற் கண்டதை மறைத்துப் பின் சாக்ஷி சொல்லுங்காலத்தில் பொய்யாக வேறொன்றைக் கூறாதிருக்கவேண்டும். அங்ஙனமின்றிப்பொய்ம்மையாக ஒன்றைக் கண்டு மற்றொன்றைக் கூறினால் அதனாலே மாறுபட்ட இருவரில் நியாயமுடைய ஒருவன் வழக்குக் கெட்டு அவன் துன்பப்படுவான; அவன் அவ்வாறு துன்பப்படுவதா லுண்டாகும் பாவமானது மேற்கூறியபடி பொய்ச்சாக்ஷி கூறியவரைச்சாரும்; அப் பொய் வெளிப்படின் அரசன் ஆஞ்ஞையால் கஷ்டமும் சம்பவிக்கும்; அங்ஙனம் பொய் கூறாமல் சத்தியத்தைக் கண்டபடியே மனமொத்துக் கூறிச் சிவபத்தி அடியார்   களிற் சிறந்திருந்தால சிவனருளால் நற்பேறுண்டாம்; ஆதலால் இந்த ஔவையார் வாக்கியக் கருத்தின் படியே) கண்டு - (இருவர் மாறுகொண்டவிடத்து நடந்ததைப்) பார்த்து, ஒன்று-(பின்னே விசாரிக்குங்காலத்தில் பொய்யாக) வேறொன்றையும், சொல்லாதவன்-கூறிப் பாவத்தைத் தேடிக்கொள்ளாதவரும், கஞ்சாறுரான - கஞ்சாறென்னுந் தலத்திலே வாசஞ் செய்தவரும், கருது - உயர்வாக எண்ணப்படுகின்ற, வேளான் - வேளாளர் குலத்திலே தோன்றியவருமான, (சிவனடியார்மீது பத்தி யிருந்து, அடியார் போன்று திருமேனி கொண்டெய்த சிவபெருமான் விரும்பிக் கேட்க) மகள் - தம்முடைய குமாரத்தியின், மண்டை - சிரசிலுள்ள, கூந்தல் - கூந்தலை, அங்கு - அந்தவூரிலே, கைகொண்டு கைப்பற்றி, அறுத்த-அறுத்துக் கொடுத்து நற்பேறு பெற்ற, மானக்கஞ்சாறனார் - மானக்கஞ்சாறனார் என்னும் திருநாமமுடையவரும், (ஆகிய அடியாரது) மலர் அடி-தாமரை மலர்போன்ற பாதங்களை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போலவே கண்டொன்று சொல்லாதிருந்து அறத்தைத் தேடிச் சிவபத்தி அடியார் பத்தி யிருந்து நின்னருளைத் தேடிக்கொள்வேன்.)

(வி-ரை.) 'கண்டொன்று சொல்லேல்,' என்னும் ஔவையார் திருவாக்கின்படி சாக்ஷி சொல்லுங்காலத்தில் கண்டதொன்றிருக்கப் பொய்யாக வேறொன்றைச் சொல்லிப் பாவத்தைத் தேடிக்கொள்ளாமல் கண்டதை யுள்ளபடியே சொல்லும் நற்குண நற்செய்கை வாய்

ந்து சிவபத்தி அடியார் பத்தி மிகுந்து சிவனடியார் சேட்டைகளையெல்லாம் சகித்துச் சிவனருளால் நற்பேறு பெற்ற மானக்கஞ்சாறநாயனாருடைய சிறந்த செய்கையை மறவாமல் அவர்போலவே யாவரும் நடந்து சிவனருளால் நற்பேறு பெறவேண்டுமென்பது இதன் கருத்து. மேற்கூறியபடி நற்பேறு பெற்ற மானக்கஞ்சாறநாயனார் சரித்திரமாவது:—

கஞ்சாறூரிலே வேளாளர்குலத்திலே அரசர்களிடத்திற் பரம்பரையாகச் சேனாதிபதி உத்தியோகத்தில் இருக்கின்ற குடியிலே சிவபத்தி அடியார்பத்திகளிற் சிறந்த மானக்கஞ்சாறர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சிலகாலம் பிள்ளைப்பேறு இன்மையால் அதிக துக்கங்கொண்டு, பிள்ளைப்பேற்றின் பொருட்டுப் பரமசிவனை உபாசனை பண்ணி, அவருடைய திருவருளினால் ஒரு பெண்குழந்தையைப் பெற்றார். அந்தப் பெண் வளர்ந்து மணப்பருவம் அடைந்திருந்தது. அப்போது கலிக்காமநாயனார் சில முதியோர்களை மானக்கஞ்சாறநாயனாரிடத்தில் அனுப்பி அந்தப் பெண்ணைத் தமக்கு விவாகஞ் செய்துதரும்படி பேசுவித்தது, அவர் அதற்கு உடன்பட்டதால், சோதிடர்களாலே நியமிக்கப்பட்ட சுபதினத்திலே மணக்கோலங் கொண்டு சுற்றத்தார்களோடும் கஞ்சாறூருக்குச் செல்லும்படி பிரயாணமானார்.

அப்படி அவர் புறப்பட்டுக் கஞ்சாறூருக்குப் போவதற்கு முன்னே கருணாநிதியாகிய பரமசிவன் ஒரு மகாவிரதிவடிவங்கொண்டு மானக்கஞ்சாறநாயனார் வீட்டுக்குச் சென்றார். அந்நாயனார் அவரைக் கண்டு எதிர்கொண்டு உபசார வார்த்தைகளைச் சொல்லி வணங்கினார். மகாவிரதியார் அந்நாயனாரை நோக்கி, 'இங்கே என்ன மங்கல கிர்த்தியம் நடக்கப்போகின்றது?' என்று வினவ, நாயனார், 'அடியேனுடைய புத்திரியின் விவாகம் நடக்கப்போகின்றது,' என்றார். மகாவிரதியார், 'உமக்குச் சோபனம் உண்டாகுக,' என்று ஆசிர்வதித்தார். அப்போது நாயனார் உள்ளே போய், மணக்கோலங் கொண்டிருந்த தமது புத்திரியை அழைத்துவந்து மகாவிரதியாரை வணங்கும்படி செய்தார். மகாவிரதியார் தம்மை வணங்கி எழுந்த பெண்ணினுடைய கூந்தலைப் பார்த்து, மானக்கஞ்சாறநாயனாரை நோக்கி, 'இந்தப் பெண்ணினுடைய தலைமயிர் நமக்குப் பஞ்சவடிக்கு உதவும்,' என்றார். உடனே நாயனார் தம்முடைய உடைவாளை உருவி, 'இவர் இது கேட்பதற்குச் சிறியேன் என்ன புண்ணியஞ் செய்தேனோ?' என்று அந்தப் பெண்ணினுடைய கூந்தலை அடியிலே அரிந்து அம்மகாவிரதியார் கையிலே நீட்ட, கடவுள் தாம் கொண்டுவந்த மார

விருத்த வடிவத்தை ஒழித்து, ஆகாயத்திலே உமாதேவியோடு இடபாரூடராய்த் தோன்றினார். அதுகண்டு மானக்கஞ்சாறநாயனார் பரவசமாகி அடியற்ற மரம்போல விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து அஞ்சலியஸ்தராகி நின்றார். அப்போது சுவாமி அம்மானக்கஞ்சாறநாயனாருக்குத் தம்முடைய சந்நிதானத்திலே தம்முடைய பெருங் கருணைத் திறத்தைப் புகழ்ந்துகொண்டிருக்கும் பெரும்பேற்றைக் கொடுத்து அந்தர்த்தான மாயினார்.

அதன்மேல் கலிக்காமநாயனார் கஞ்சாறூரிலே வந்து சேர்ந்து அங்கே நிகழ்ந்த சமாசாரத்தைக் கேள்வியுற்று மனமகிழ்ந்து, சிவபெருமான் திருவருளைத் துதித்து, 'முண்டித ஸ்திரீயை விவாகம் பண்ணுதல் சாஸ்திர விரோதமன்றோ?' என்று மனம் தளர்ந்தார். அப்போது சுவாமி, 'கலிக்காமா! நீ மனம் தளரவேண்டாம்; இந்தப் பெண்ணுக்குக் கூந்தலை மீளக் கொடுத்தருளுகின்றோம்,' என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, உடனே முன்போல அந்தப் பெண்ணுக்குக் கூந்தலுண்டாயிற்று. அதன்மேல் அவர் மனத்தளர்ச்சி நீங்கி முன்போலக் கூந்தலைப்பெற்ற அப்பெண்ணை விவாகம் செய்துகொண்டு தம்முடைய ஊருக்குப் போய்விட்டார். (கச)

அரிவாட்டாயநாயனார் சரித்திரம்.

"நப்போல் வளை,"

(இ - ள்) 'நகரமானது தமிழ்ப்பாஷையில் தானொன்றுமே பிரயோசனமாக விருந்து, பயனற்ற தன்னுடைய இனமாகிய மற்றப் பதினொரு எழுத்துக்களையும் விடாமற் சேர்த்துத் தழுவிக் கொண்டிருத்தல்போல, நீ உன் பந்துக்கள் பயனற்றவர்களாயிருந்தாலும் அவர்களைக் கைவிடாமல் சேர்த்துத் தழுவிக்கொள்,' என்பதாம்.

15. நப்போல்வ ளாகணை மங்கல நகரி
னப்பன்மாட் டன்பினாற் றூயர்
செப்புமா வடிவுங் கிளையு மமுதுஞ்
செலுத்தநீ யாண்டதை மறவேன்
கைப்பொருண் மிகுந்தோங் களவைய னன்ன
காவலர் பெருகிவாழ் கின்ற
வப்பதி கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ-ள்.) கைப்பொருள் - கையிலுள்ள செல்வப்பொருளானது, மிகுந்து ஓங்கு - உயர்ந்து வளருகின்ற பாக்கியம் பெற்ற, அளகையன் அன்ன - அளகைமாநகருக் கரசனாகிய குபேரனை நிகர்த்த, (செல்வமுடைய) காவலர் - அரசர்கள், பெருகி - செல்வச் சிறப்பினாலே அதிகரித்து, வாழ்கின்ற - வாழாநின்ற (சிறப்பு வாய்ந்த), அப்பதி - அந்தக் கோபுராபுரமென்னும் நகரத்தில், கங்கை - ஈசான கங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரினையுடைய நாதனே!, ('ஙப்போல்வளை,' என்னும் ஔவையின் நீதிவாக்கியப்படி, மனிதராயினோர், தமிழ் எழுத்துக்களில் ஙகரமென்னும் எழுத்தானது, தானொன்றும் பிரயோசனமுள்ளதாக விருந்து பிரயோசனப்படாத தன்னினமாகிய மற்றப் பதினொரெழுத்துக்களையும் விடாமல் தழுவிக்கொண்டிருத்தல்போலத் தங்களுடைய சுற்றத்தார் பயனற்றவர்களாயிருந்தாலும் அவர்களை விடாமல் தங்களுடன் சேர்த்து அவர்களுக் குதவிசெய்து வாழவேண்டும்; அங்ஙனஞ் செய்யின் காகக்கூட்டம் முதலியவைபோலச் சுற்றச்சேர்க்கை யுடையவராய்ச் சிறப்புற்று வாழ்வர்; அங்ஙனஞ் செய்யாவிடின் சுற்றச்சேர்க்கையில்லாமல் இழிவடையும் நாய் முதலியவைபோலத் தாழ்மையடைவர்; ஆதலால், இந்த ஔவை வாக்கியக் கருத்தின்படியே) ஙப்போல் - ஙகரமென்னும் எழுத்தைப்போல, வளை - சுற்றத்தாரோடு சூழ்ந்து அவர்க் குதவிசெய்து சுற்றச்சேர்க்கை யுடையவராய் அடியார்பத்தி சிவபத்திகளிற் சிறந்து வாழ்கின்றவராகிய, தாயர் - தாயரென்பவர், கணமங்கல நகரில் - கணமங்கலமென்னும் நகரத்தில், நம்பன் மாட்டு - சிவபெருமானாகிய உன்னிடத்தில், அன்பினால் - உள்ள அன்பினாலே, செப்பும் - உயர்வாகச் சொல்லப்படுகின்ற, மாவடுவும் - மாம்பிஞ்சும், கீரையும் - இலைக்கறியும், அமுதம் - சம்பாவரிசிச் சாதமும், செலுத்தினார் - சோறும் நினக்குப் பிரியமாகச் செலுத்திவர, நீ - அருள்வடிவமாகிய நீ, (அவருடைய சுற்றந் தழுவுதல் முதலிய நற்குண நற்செய்கைக்கும் அடியார்பத்தி சிவபத்திக்கு இரங்கி) ஆண்டதை - அவரை ஆட்கொண்ட செய்கையை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போலவே சுற்றந்தழுவி அடியார்பத்தி சிவபத்திகளிற் சிறந்து நின்னருட்பேற்றைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி-ரை.) 'ஙப்போல்வளை,' என்னும் ஔவையார் திருவாக்கின்படி சுற்றத்தாரைத் தழுவிக்கொள்ளுதல் முதலிய நற்செய்கைகளை யனுசரித்துச் சிவபத்தி அடியார்பத்திமிற சிறந்திருந்த தாயனாரென்பவரை நீ ஆண்ட செய்கையை மறவாமல், அவரைப்போலவே

சுற்றந் தழுவி நின்பாலும் அடியார்பாலும் பத்தியுடையனாய் நின்னருட்பேற்றைப் பெற்றுக்கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி சிவனருட்பேறு பெற்ற தாயநாயனார் சரித்திரமாவது:—

சோழமண்டலத்திலுள்ள கணமங்கலம் என்கின்ற ஊரில் வேளாளர்குலத்திலே, சிவபத்தியிற் சிறந்தவரும், இல்லறத்தை ஒழுங்காக நடத்துகின்றவரும், மிகுந்த செல்வமுள்ளவருமாகிய தாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பரமசிவனுக்குச் செங்கலரிசியும், செங்கீரையும், மாவடுவும் தினந்தோறுங் கொண்டுபோய் அமுது செய்வித்து வரும் வழக்கத்தைக்கொண்டிருந்தார். இப்படி அவர் நடத்திவருங்காலத்திலே, கடவுளுடைய திருவருளினால் அவருக்கு வறுமை உண்டாயிற்று. அங்ஙனம் வறுமை உண்டாகியும், அவர் கூலிக்கு நெல் அறுப்பவராகி, தாம் கூலியாகப் பெற்ற செந்நெற்களையெல்லாம் சுவாமிக்கு அமுது செய்வித்து, கார் நெல்லைக்கொண்டு தாம் சீவனம் செய்துவந்தார்.

இவ்வாறு செய்யும் நாளிலே, பரமசிவன் அவ்வூரிலிருக்கின்ற வயல்களிலுள்ள நெல்லெல்லாம் செந்நெல்லாகும்படி அருள் செய்ய தாயனார் மனமகிழ்ந்து, தினந்தோறும் வயல்களுக்குப்போய் நெல் லறுத்து செந்நெற் கூலிவாங்கி, 'இப்படிக் கிடைத்தது அடியேன் செய்த புண்ணியத்தாலேயே,' என்று சுவாமிக்கு மிக அமுது செய்விப்பாரானார். இப்படி நடத்திவரவே, சுவாமிக்கு உபயோகமாஞ் செந்நெற்களின்றி வேறு நெல் கிடைக்காமற்போனபடியால் அவர் வீட்டில் உணவிற்குக் கஷ்டமாயிற்று. அதனால் நாடோறும் உணவில்லாமைபற்றி அவர் மனைவியார் வீட்டின் புறத்திலுள்ள தோட்டத்திற்குப் போய் இலைக்கறி கொய்து சமைத்து வைக்கத் தாயனார் அதை யுண்டு முன்போலத் தாம் செய்யும் திருப்பணியைச் செய்துவந்தார்.

இப்படிச் செய்துவரும் நாட்களிலே ஒருநாள் வழக்கம்போல அவர் சுவாமிக்கு அமுது செய்விக்கும்பொருட்டுச் செந்நெலரிசியும், செங்கீரையும், மாவடுவும் கூடையில் வைத்துச் சுமந்துகொண்டு போக, மனைவியார் பஞ்சகவ்வியங்கொண்டு அவருக்குப் பின்னாக நடந்தார். அவ்வாறு செல்லும்போது, முன் செல்கின்ற தாயனார், பசியினாலே கால் தள்ளாடித் தவறி விழ, மனைவியார் பஞ்சகவ்வியக் கலயத்தை மூடியிருந்த கையினால் அவரை அணைத்தார். அப்படி அணைத்தும் அரிசி நெல் முதலியவைகளெல்லாம் கமரிலே சிந்திப் போயின. அதைக்கண்டு தாயனார், 'இனிக் கோவிலுக்குப் போவதி

னூற் பயன் யாது?' என்று துக்கித்து, 'இங்கே நித்திய செங்கெலரிசியையும், செங்கீரையையும், மாவடுவையும் கடவுள் அமுது செய்தருளும் பேற்றைப் பெற்றேனில்லையே; இனி யான் உயிருடன் இருந்து பயன் யாது?' என்று அரிவாளினாலே தம்முடைய ஊட்டியை அரியத் தொடங்கினார்.

அப்பொழுது அவ்வடியார் தம்முடைய கழுத்தை அரிகின்ற கையைத் தடுக்கும்பொருட்டுச் சித்தசித்துப் பிரபஞ்சமெங்கும் வியாபித்திருக்கின்ற பரமசிவன் அருளால், உயர நீட்டிய அவருடைய திருக்கரமும், மாவடுவைக் கடித்தலால் உண்டாகின்ற 'விடேல், விடேல்' என்னும் ஓசையும் அக்கமரினின்றும் ஒக்க எழுந்து, சிவபெருமான் திருக்கரமானது நாயனார் கரத்தைப் பற்றித் தடுத்தது. நாயனார், பரமசிவனுடைய திருக்கரம் அவ்வாறு வெளியில் வந்து அரிவாள் பிடித்த தம்முடைய கையைப் பிடித்தபொழுது, பயங்கொண்டு மூர்ந்திய [illegible] நீங்கி, மனம் மிக மகிழ்ந்து, அவர் தமக்குச் செய்த திருவருளை வியந்து, அஞ்சலிசெய்து அந்தச் சிவனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணிக்கொண்டு நின்றார். அப்போது சுவாமி இடபாரூடராய்த் தோன்றி நாயனாரை நோக்கி, "நம்மிடத்தில் வைத்த அன்பினாலே செய்த செய்கை நன்றாயிருக்கின்றது; இனி உன் மனைவியோடு [illegible] வந்து நமது சிவலோகத்தில் வாழ்ந்திரு," என்று சொல்லி, அவர்களை உடனழைத்துச் சென்றனர். அந்த நாயனார் என்பவர், 'இங்கே நித்தியமவைகளைப் பரமசிவன் அமுது செய்யப் பெற்றேனில்லையே,' என்று துக்கித்து, அரிவாளினாலே தம்முடைய கழுத்தை அரியத் தொடங்கியபடியால், அவருடைய பெயர் அரிவாட்டாயநாயனார் என்றாயிற்று. (க௭)

ஆனாயநாயனார் சரித்திரம்.

"சனிநீ ராடு,"

(இ - ள்.) 'நீ சனிவாரந்தோறும் எண்ணெயிட்டு ஸ்நானஞ் செய்யக்கடவாய்,' என்பதாம்.

16. சனியினீ ராடு மங்கல நகரிற்
றனைக்கமையா னாயனார் குழலிற்
பனியிசை யிசைத்து நின்மன முருக்கிப்
பதம்பெறு மியல்பை யான் மறவேன்
குனிகழை சாபஞ் சாமள னிகரன்
றொடுமத னிரதியோ டாடு

மருகமார் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) குனி - வளைகின்ற, கழை - கரும்பை, சாபம் - வில்லாகவும், மலர் - பஞ்சமலர்களை, சரம் - அம்புகளாகவும், அளி - வண்டொழுங்கை, நாண் - வில்நாரியாகவும், கொடு - கொண்டு, மதன் - மன்மதனானவன், இரதியோடு - தன் மனைவியாகிய இரதியுடனே கூடி, ஆடும் - (பருவமுற்ற பெண்கள்மீதும் புருஷர்மீதும் புஷ்ப பாணங்களைச் செலுத்தி) விளையாடுதற்கிடமாகிய, அருகமார் - பரிசுத்தம் பொருந்திய, கங்கை - ஈசானகங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரினையுடைய நாதனே! (பூமியில் மானிடராகப் பிறந்தவர்கள், 'சனி நீராடு,' என்னும் ஔவையின் நீதிவாக்கியப்படி சனிக்கிழமைதோறும் தப்பாமல் விரதமாகக் கேசாதி பாதம் வரையில் நல்லெண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்டு ஆரோக்கிய ஸ்நானம் பண்ணவேண்டும்; அவ்வாறு செய்கின்றவர்களுக்கு, சனிவாரம் அக்கிரகத்திற்குரியவாரமாதலாலும், என்று அவனுக்குகந்ததாதலாலும், சனிக்கிரகதோஷமிருந்தாலும் அவன் அத்தோஷத்தை விலக்கி நன்மையைக் கொடுப்பன்; இன்னும் சனிவாரஸ்நானம் மகாவிஷ்ணுவுக்குப் பிரீதியாகையால் அந்த மகாவிஷ்ணு செல்வத்தைக் கொடுப்பார், அங்ஙனம் தோஷம் நீங்கிச் செல்வமுண்டாயின், அதன் மூலம் அறத்தைத் தேடிச் சிவபத்தி அடியார்பத்தி முதலியவையினிற் சிறந்து நற்பேறு பெறுவதற்கேதுவுண்டாம்; ஆதலால், இத்தகைய நீதியை உபதேசிக்கும் ஔவையார் வாக்கை உயர்வாகக் கொண்டு), மங்கல நகரில் - மழநாட்டிலுள்ள திருமங்கலமென்னும் நகரத்திலே, சனியில - சனிவாரத்தில், நீராடும் தன்மை - (அந்த ஔவையார் வாக்கின்படியே) எண்ணெயிட்டு ஸ்நானஞ்செய்ததன் விசேஷத்தினாலே சர்வ தோஷங்களும் நீங்கப்பெற்றுச் சிறப்படைந்து சிவபத்தியிருந்த நற்றன்மையையுடைய, ஆனாயனார் - ஆனாயனார், குழலில் - வேய்ங்குழலினாலே, பனி - குளிர்ந்த, இசை - இசைத்து - பஞ்சாக்ஷரநாதத்தை வாசித்த, நின் மனம் - உன்னுடைய மனத்தை, உருக்கி - இளக்கி, பதம் பெறும் - நற்பதவி பெற்ற, இயல்பு - தன்மையை, யான் மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போலவே சனிநீராடல் முதலிய நற்காரியங்களை அனுஷ்டித்துச் சிறப்புற்றுச் சிவபத்தி முதலியவை யோங்கி நின்னருளால் நற்பதவி பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி - ரை.) மன்மதனுக்குப் பஞ்சமலர்ப் பாணங்களாவன:— முல்லை, அசோகு, நீலம், மாம்பூ, அலலி என்பனவாம். 'சனிநீராடு,' என்னும் ஔவையார் திருவாக்கின்படியே சனிக்கிழமைதோறும் எண்ணெய் ஸ்நானஞ் செய்து சனிக்கிரகதோஷம் நீங்கப்பெற்று, விஷ்ணுவின் அருளால் சிறப்புப்பெற்று, சிவபக்தி முதலியவைகளிற் சிறந்து நற்பேறு பெற்ற ஆனாயநாயனாரைப்போல யானுஞ் செய்து நின்னருளை நிச்சயமாகப் பெற்றுக்கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. மேற்கூறியபடி சனிவார ஸ்நான முதலியவற்றைச் செய்து சிவனருள் பெற்ற ஆனாயநாயனார் சரித்திரமாவது:—

மழநாட்டிலுள்ள மங்கலாநகரிலே ஆயர்குலத்திலே சிவபத்தியிற் சிறந்த ஆனாயர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தம்முடைய ஏவலாளராகிய மற்றை இடையர்களோடும் பசுநிரைகளைக் காட்டிற்குக் கொண்டுபோய் மேய்த்துக்கொண்டு, காந்தருவ வேதத்திலே சொல்லியபடி செய்யப்பட்ட வேய்ங்குழலினாலே ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தைச் சத்தசுரம் பொருந்த வாசித்து ஆன்மாக்களுக்குத் தம்முடைய இசையமுதத்தைச் செவித்துவாரத்தினாலே புகட்டிக்கொண்டும் வரும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார். இப்படி யிருக்குங்காலத்திலே ஒருநாள், இடையர்கள் பசுநிரைகளைச் சூழ்ந்துகொண்டு செல்ல, அவ்வானாயனார் கையிலே கோலும் வேய்ங்குழலுங் கொண்டு நிரைகாக்கும்படி காட்டுக்குச் சென்றபொழுது அவ்விடத்திலே மாலையைப்போல நீண்ட பூங்கொத்துக்களைத் தாங்கிக்கொண்டு, புறத்திலே தாழ்கின்ற சடையினையுடைய பரமசிவனைப்போல நின்ற ஒரு கொன்றை மரத்தைப்பார்த்து அதனைச் சிவசொரூபமென்று நினைத்து அதன் சமீபத்திலே போய், அதைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்று, அன்பினாலே உருகி இளகிய மனத்தை யுடையவராகி, வேய்ங்குழலினாலே இசைநூலிலே விதித்தபடி ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை வாசித்தார்.

அவ்வாறு அவர் பஞ்சாக்ஷரத்தை அமைத்து வாசித்த அதிமதுரமாகிய இசைவெள்ளமானது, எவ்வகைப்பட்ட உயிர்களின் செவியினுள் தேவதருவின் பூந்தேனைத் தேவாமிர்தத்தோடு கலந்து வார்த்தல்போலப் புகுந்தது. அங்ஙனம் புகுந்த மாத்திரத்தில் புற்களை மேய்கின்ற பசுக்கூட்டங்கள் அசைவிடாமல் அவரை அடைந்து உருக்கத்தினாலே மெய்ம்மறந்து நின்றன; பால் குடித்துக்கொண்டு நின்ற கன்றுகள் எல்லாம் குடித்தலை மறந்துவிட்டு அவ்விசையைக் கேட்டுக்கொண்டு நின்றன; எருதுகளும் மான் முதலாகிய காட்டுமிருகங்களும் மயிர் சிலிர்த்துக்கொண்டு அவர் சமீபத்தில் வந்தன; ஆடுகின்ற மயிற்கூட்டங்கள் ஆடுதலொழிந்து அவர் பக்கத்தை அடைந்தன; மற்

றப் பலவகைப் பட்சிகளும் தங்கள் செவித்துவாரத்திலே புகுந்த கீதம் நிறைந்த அகத்தோடும் அவரருகிலே வந்து உருகிநின்றன; மாடு மேய்த்துக்கொண்டு நின்ற இடையர்க ளெல்லாரும் தங்கள் தொழிலை மறந்து கானத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு நின்றார்கள்; விஞ்சையர்களும், சாரணர்களும், கின்னரர்களும், தேவர்களும் மெய்ம்மறந்து விமானங்களி லேறிக்கொண்டு வந்தார்கள்; வருந்தி நின்ற உயிர்களும், வருத்தப்படுகின்ற உயிர்களும் அவ்விசையைக் கேட்டு அதன் வசமானபடியால், பாம்புகள் மயங்கிப் பயமின்றி மயில் களின்மேலே விழுந்தன; சிங்கமும் யானையும் ஒருங்கே கூடிச் சென்றன; மான்கள் புலிகளின் பக்கத்திலே சென்றன; மரக் கொம்புகள் சிறிதும் அசையாதிருந்தன. இப்படியே சரம், அசரம் என் னும் ஆன்மவர்க்கங்களெல்லாம் ஆனாயனாருடைய வேய்ங்குழல் இசையைக் கேட்டு அவ்விசைமயமாயின.

அச்சமயத்தில் பொய்யன்புக்கு அகப்படாத பரமசிவன் அவ் விசையைக் கேட்டு, பார்வதிதேவியோடும் இடபாரூடராய் ஆகாய மார்க்கத்தில் எழுந்தருளிவந்து நின்று அவ்வானாயனாரைக் கடாட் சித்து, "மெய்யன்பனே! நம்முடைய அடியார்கள் உன்னுடைய வேய்ங்குழலின் இசையைக் கேட்கும்பொருட்டு, நீ இப்பொழுது இவ்விடத்தில் நின்றபடியே நம்மிடத்துக்கு வருவாய்," என்று திரு வாய்மலர்ந்தருளி அவ்வானாயனார் வேய்ங்குழல் வாசித்துக்கொ ண்டு பக்கத்திலே செல்லக் கைலாசத்தை அடைந்தார். (கசு)

மூர்த்திநாயனார் சரித்திரம்.

"ஞயம்பட வுரை."

* (இ-ள்.) 'நீ பேசுங்காலத்தில் நன்மை யுண்டாகப் பேசு,' என்ப தாம்.

17. ஞயம்பட வுரைக்கு மதுரைவாழ் வணிக
நற்றவர் மூர்த்தியார் கையை
வியம்பெறச் சந்த மாகமுன் னிழைத்த
மெய்யுறு நிலையும்யான் மறவேன்
கயம்பரி சிவிகை கவிகைவா ளுழவர்
காவல ரணிமணி மேடை
யயன்சிவ கங்கை கோசிசி வேவு
மாதிசத் திசகா யகனே.

(இ-ள்.) கயம் - யானைகளையும், பரி-குதிரைகளையும், சிவிகை-பல்லக்குகளையும், கவிகை - குடைகளையும், வாள் - வாளாயுதங்களையும் (உடைய), உழவர் - வீரர்களும், காவலர் - அரசர்களும் (சேர்ந்திருக்கின்ற), அணி - அழகையுடைய, மணி மேடை - இரத்தினங்களாற் செய்யப்பட்ட மேடைகளையும், அயன் சிவ கங்கை - பிரமதேவனால் நித்திய ஸ்நானஞ் செய்யப்படும் ஈசானகங்கையையுமுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும்-எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதி சத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரையுடைய நாதனே! ('ஞயம்பட வுரை,' என்ற ஒளவையார் திருவாய்மலர்ந்தருளியபடி மனிதராய்ப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் பேசுங்காலத்தில் எவருக்கும் வெறுப்புண்டாகா திருக்கும்படி இனிமையாகப் பேசவேண்டும்; அங்ஙனம் பேசின் பலருடைய உறவும் ஏற்பட்டு அதனால் வறுமை நீங்க மிக்க செல்வமுண்டாம்; அங்ஙனம் செல்வமுண்டாகவே அச்செல்வமானது அடியார் பத்தி சிவபத்தி முதலிய அறங்களைத் தேடுதற் குதவியாம்; அங்ஙன முண்டாகும் சிவபத்தி முதலியவைகளாலே நற்பேறுண்டாம்; ஆதலால், அந்த ஒளவையாருரைப்படிக்கே) ஞயம் பட-பேசுங்காலத்தில் இனிமையுண்டாக, உரைக்கும் - எவரிடத்தும் பேசிப் பலருறவுங் கொண்டு சிறப்புடையராய்ச் சிவபத்தி கொண்டிருப்பவரும், மதுரை வாழ் - மதுரைப்பதியிலே வாழ்கின்ற, வணிக நற்றவர் - வணிகர்குலத்திலே பிறந்த நல்ல தவத்தினை யுடையவருமாகிய, மூர்த்தியார் - மூர்த்திநாயனாரென்பவர், (நின்மீது கொண்ட பத்தியினாலே) கையை - தம்முடைய முழங்கையை, வியம் பெற - பெருமையுண்டாக, முன் - முன்னே, சந்தமாக-சந்தன முண்டாகும் பொருட்டு, இழைத்த - உராய்ந்தரைத்த, மெய்-சத்தியமாகிய, உறுதியையும் - பத்திவலிமையையும், யான் மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போலவே ஞயம்பட வுரைத்தல் முதலிய நற்குணங்களை யனுசரித்துச் சிவபத்திகொண்டு இகவாழ்வும் பரசுகமும் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி-ரை.) 'ஞயம்பட வுரை,' என்னும் ஒளவையார் திருவாக்கின்படி எவரிடத்தும் இனிமையாகப் பேசுதல் முதலிய குணங்களைப் பெற்றுச் சிவபத்திகொண்டு சீருஞ் சிறப்புமுற்ற மூர்த்திநாயனார் பத்தி மிகுந்த மனவுறுதியை மறவாமல், அவர்போலவே அச்செய்கைகளைக் கொண்டு சிவனருட் செல்வம் பெறவேண்டுமென்பது இதன் கருத்து. மேற்கூறியபடி ஞயம்படவுரைத்தல் முதலிய நற்குணங்களால் சிவனருள்பெற்ற மூர்த்திநாயனார் சரித்திரமாவது:—

பாண்டிநாட்டிலுள்ள மதுராபுரியில் வைசியர் குலத்திலே, சிவபத்தியே ஒரு வடிவெடுத்தாற்போன்ற மூர்த்தியார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் அந்த ஸ்தலத்திலே வீற்றிருக்கின்ற சொக்கநாதசுவாமிக்குத் தரிக்கும்பொருட்டுத் தினந்தோறும் சந்தனக்காப்புக் கொடுத்து வரும் வழக்கங்கொண்டிருந்தார்; அப்படியிருக்குங்காலத்திலே, ஒருநாள் கருநாடகதேசத்தரசன் சதுரங்கசேனைகளோடும் அம்மதுரைக்கு வந்து பாண்டியனோடு யுத்தஞ்செய்து அவனை ஜயித்து அந்நகருக்கு அரசனாயினான். அவ்வாறானபின்பு அவன் புறச்சமயிகளாகிய சமணர்களுடைய போதனையினாலே ஆருகதமதத்திற் பிரவேசித்துச் சிவனடியார்களுக்கு இடுக்கண்செய்வானாயினான். ஆயினும், மூர்த்திநாயனார் தாம் செய்யுந் திருப்பணியைத் தவறாது செய்துவந்தார்.

அவ்வாறு அவர் நடத்திவருவதைக் கண்டு அவ்வரசன் அவரை ஆருகதமதத்திலே பிரவேசிப்பித்தற்கு உத்தேசித்து, அவருக்குப் பல கொடுஞ்செய்கைகளைச் செய்தான். அங்ஙனஞ் செய்தும், அவர் தம்முடைய திருப்பணியினின்றும் சிறிதும் வழுவாதவராயினார். அதுபற்றி அவ்வரசன் அவர் சந்தனக்கட்டை வாங்குமிடங்களிலெல்லாம் அவருக்குச் சந்தனக்கட்டை கொடுக்கவொட்டாமற் றடுத்தான். அதனால் அவர் ஒருதினம் மனம் நொந்து, "இப்பாண்டிநாடு, துர்ச்சமயமாகிய ஆருகதமதத்திலே பிரவேசித்துச் சிவபுண்ணியத்துக்கு இடையூறு செய்கின்ற அதிபாதகனாகிய இவ்வரசன் இறக்க, சற்சமயமாகிய சைவசமயத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்கின்ற அரசரைச் சாருங்காலம் எக்காலமோ?" என்று நினைந்து துக்கித்துப் பகற்காலமுழுதும் சந்தனக்கட்டை தேடித்திரிந்து, எங்கும் பெறாமையால் ஆலயத்துக்குத் திரும்பி வந்து, "சுவாமிக்குத் தரிப்பதற்குத் தேய்த்துக் கொடுக்கும்பொருட்டுதவும் சந்தனக்கட்டைக்கு இன்று முட்டுவந்தாலும், அக்கட்டையைப்போலத் தேய்க்கத்தக்க என் கைக்கு ஒருமுட்டும் இல்லை; ஆதலால், என் கையைச் சந்தனக்கட்டைபோலத் தேய்த்துச் சுவாமிக்குக் கொடுப்பேன்," என்று ஒரு சந்தனக்கல்லிலே தம்முடைய முழங்கையை வைத்துத் தோலும் நரம்பும் எலும்பும் தேய்ந்து குறையும்படி தேய்த்தார்.

அவ்வாறு தேய்க்கவே, உதிரம் ஒழுகி நாற்புறத்திலும் பெருகி, எலும்பினுள்ளே இருக்கும் துவாரந் திறந்து மூளையும் வெளியிலே வந்தது. அப்பொழுது, சிவனருளால், "அன்பனே! நீ பத்தியினது உறுதிப்பாட்டினால் இப்படிப்பட்ட செய்கையைச் செய்யற்க; உனக்கு இடுக்கண்செய்த கொடுங்கோலரசன் பெற்ற இந்நாடுமுழுதை

யும் நீயே கைக்கொண்டு, இதற்குமுன் இவ்விடத்திலே அவனாலுண்டாகிய கொடுமைகள் யாவற்றையும் நீக்கி, இந்நாட்டைப் பரிபாலனஞ் செய்து, உன்னுடைய திருப்பணியை நடப்பித்துப் பின்பு நம்முடைய சிவலோகத்தை அடைதி," என்று ஓர் அசரீரிவாக்கு எழுந்தது. மூர்த்திநாயனார் அதைக் கேட்டு அஞ்சி, கையைத் தேய்த்தலை ஒழித்து எழுந்தார். உடனே அவர் கையானது தேய்ந்ததனாலாகிய ஊறு நீங்கி முன்போலாயிற்று. அன்றைக்கு இராவிற்றானே அந்தக் கருநாடகராசன் இறந்து, சிவனடியார்களுக்கு வருத்தஞ்செய்த பாவத்தினாலே கொடுமையாகிய நரகத்திலே விழுந்தான்.

அவ்வாறாகவே, மறுநாள் பிராதக்காலத்திலே மந்திரிமார்கள் கூடி அவனுக்குத் தகன சம்ஸ்காரஞ் செய்து, பின்னர்த் தங்கள் அரசனாகிய அவனுக்குப் புத்திரர் இல்லாமையால் வேறொருவனை அரசாக நியமித்தற்கு உபாயத்தை ஆலோசித்து, 'யானையைக் கண் கட்டிவிடுவோம்; அந்த யானை எவரை எடுத்துக்கொண்டு வருமோ அவரே இந்நாட்டுக்கு அரசராவார்,' என்று நிச்சயஞ் செய்துகொண்டு, பட்டத்து யானையை விதிப்படி அருச்சித்து, "நீ இந்த நாட்டை ஆளுதற்கு வல்ல ஒருவனை எடுத்துக்கொண்டுவா," என்று சொல்லி, வஸ்திரங்கொண்டு அதன் கண்ணைக் கட்டி அதனைப் போகவிட்டார்கள். அந்த யானை அந்தப் பட்டணத்து வீதிகளிலே திரிந்து சென்று, முடிவில் சொக்கநாதசுவாமியுடைய ஆலயத்தின் கோபுரத்துக்கு முன்னே போயிற்று. அப்போது மூர்த்திநாயனார், இரவிலே தமக்குச் செவிப்புலப்பட்ட அசரீரி வாக்கினால் மனத்துயரம் நீங்கி, 'எங்கள் கடவுளாகிய பரமசிவனுக்குத் திருவுளமாகில் [illegible]யும் இந்த நாட்டை ஆளும் அரசனாவேன்,' என்று நினைத்துக்கொண்டு கோயிற்புறத்திலே நின்றார்.

அப்படி நிற்கும்போது மேற்கூறியபடி சென்ற யானையானது அவர் முன்னே சென்று தாழ்ந்து, அவரை எடுத்து முதுகின்மேல் வைத்துக்கொண்டது. அதுகண்டு மந்திரிமார்கள் அவரை நமஸ்கரித்து, யானையை நடத்திக்கொண்டு முடிசூட்டு மண்டபம் போய்ச் சேர்ந்து அவரை யானையின் முதுகினின்றும் இறக்கி, ஒரு சிங்காசனத்தின்மேல் இருத்தி, முடிசூட்டுக்கு வேண்டும் மங்கலகிருத்தியங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். அப்போது மூர்த்திநாயனார் அவர்களை நோக்கி, "இங்கே ஆருகதமதம் நீங்கிச் சைவசமயம் விருத்தியானால் மாத்திரந்தான் நான் இந்நாட்டை ஆளுதற்கு உடன்படுவேன்," என்றார். அதைக்கேட்ட மந்திரிமார்களும் சாஸ்திர விற்பத்தியுள்ள பிறரும் அவரை வணங்கி அவர் முன்னே நின்று, "சுவாமீ! தேவரீ

ருடைய ஆஞ்ஞைப்படியேயன்றி அதற்கு மாறாக யாவர் செய்வார்கள்?'' என்று சொன்னார்கள். பிறகு மூர்த்திநாயனார், "நான் அரசாள்வேனாகில், எனக்கு விபூதியே அபிஷேக திரவியமும், உருத்திராக்ஷமே ஆபரணமும், சடாமுடியே கிரீடமும் ஆகும்,'' என்றார். அவர்கள், "தேவரீர் அருளிச்செய்தபடியே ஆகுக,'' என்று சொல்லி மகுடாபிஷேகத்துக்கு வேண்டும் செய்கைகளைச் செய்ய, நாயனார் ஆலயத்திற் சென்று சுவாமியை வணங்கிக்கொண்டு, யானையின் மேல் ஏறி அரண்மனைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். அதன் பின்னர் அங்கே அத்தாணிமண்டபத்திலே இரத்நசிங்காசனத்தின்மேலே தவளச்சத்திர நிழலிலே தினந்தோறும் வீற்றிருந்துகொண்டு, பொய்ச் சமயமாகிய ஆருகதம் நீங்கவும், மெய்ச்சமயமாகிய சைவசமயமே எங்கும் விளங்கவும், பெண்ணாசை சிறிதுமின்றி, நெடுங்காலம் விபூதி உருத்திராக்ஷம் சடைமுடி என்கின்ற மூன்றினாலும் அரசாண்டு, முடிவில் சிவபதப் பிராப்தியானார். (கஎ)

முருகநாயனார் சரித்திரம்.

"இடம்பட வீடிடேல்,"

(இ-ள்.) 'நீ தன்னளவுக்கு மிஞ்சிய வெற்றிட முண்டாயிருக்கும்படி விசாலமாக வீட்டைக் கட்டாதே,' என்பதாம்.

18. இடம்பட வீடு டார்திருப் புகலூ
ரினின்மறை யவர்குல முருகர்
தொடர்ந்தலர் பறித்துன் றலைபடிக் கணிந்து
சோதியாய் நின்றதை மறவேன்
மடந்தட மாக மாளிகை கோயின்
மந்திர மனைய கோபுர
மடங்கலுங் கங்கை கோகிரி மேவு
மதிசத் திசநா யகனே.

(இ-ள்.) மடம் - அடியார் தங்குகின்ற மடாலயங்களும், தடம் - அவர்கள் ஸ்நானஞ் செய்தற்குபயோகமான தடாகங்களும், மாகம் - ஆகாயத்தை யளாவிய, மாளிகை - இல்லங்களும், கோயில் - தேவாலயங்களும், மந்திரமனைய - மந்திரமலையை நிகர்த்த, கோபுரமும் - கோபுரங்களும், அடங்கலும் - இன்னும் மற்ற எல்லாச் சிறப்புக்களும், கங்கை - ஆகாய கங்கையும் (உடைய), கோகிரி - கோபர்வதமென்

ஞூர் தலத்திலே. மேவும் - எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதிசந்திச நாயகனே - ஆதிசந்திசனென்னும் பெயரினையுடைய கடவுளே! ('இடம்பட வீடெடேல்,' என்னும் ஔவையார் திருவாக்கின்படி மனிதர் வீணே பணச் செலவுசெய்து அதிக விசாலமாக வீட்டைக் கட்டாமல் தமக்கும் தம்மைச் சார்ந்தவர்க்கும் எவ்வளவு இடம் வேண்டுமோ அவ்வளவு இடமிருக்கும்படியாகச் சொற்பச் செலவில் வீட்டைச் சிறகக் கட்டிப் பணத்தைச் சிவவழியிற் செலவிடவேண்டும்; அங்ஙனம் செய்யின் அவ்வீடு பாழிடம்படாமல் எக்கும் மனிதராலும் பொருள்களாலும் நிறையப்பட்டு இலக்ஷ்மீகரமாயிருப்பதோடு, அங்ஙனம் வீணே விசாலமாக வீடு கட்டுவதிற் செலவிடாமல் மிகுந்த பணம் சிவவழியிலும் அறவழியிலும் செலவாய் மிகுந்த புண்ணியமும் சிவனருட்பேறு முண்டாம்; அவ்வாறு சிறக வீட்டைக் கட்டிப் பெருக வாழாமல் அறிவீனமாகக் கையிலுள்ள பொருள்களை யெல்லாம் செலவிட்டுத் தம்முடைய அளவுக்கு மிஞ்சிப் பெரிய வீட்டைக் கட்டினால், அந்த வீடு நிறைந்த மனிதர்களும் பொருள்களு மில்லாமல் ஆகாசமே பாழிடம்பட்டுப் பெருக்கிச் சுத்தி செய்வதற்கும் சாத்தியப்படாமல் மூதேவி யடைந்து கிடக்கும்; பழமையானால் மீண்டு புதுப்பிக்கவு முடியாமல் பாழடையும்; அவ்வாறு வீடு கட்டினோர்க்குப் பணமெல்லாம் செலவானதுபற்றி விரைவில் வறுமை வந்தெய்தும்; அங்ஙனம் வறுமையுற்ற காலத்தில் அவ்வீட்டை விற்கப் புகினும் எவரும் துணிந்து வாங்கமாட்டார்; அதனால், வருத்தம் வந்து சேருவதுடன் பணமில்லாக் காரணத்தால் புகழும் புண்ணியமு மில்லாமற்போம்; இவ்வாறு பலர் இடம்படக் கட்டிய வீடுக ளெல்லாம் பாழடைந்து கிடப்பதையும், அவற்றைக் கட்டினோர் வறுமையால் இருந்தவிடந் தெரியாமற் போனதையும் இப்பொழுதுங் காணலாம்; தேகம் நிலையற்றதாதலின் பொருள் படைத்தோர் அதனை இவ்வாறு வீண் விஷயங்களிற் செலவிடாமல் புண்ணிய காரியங்களிற் செலவிட்டு விரைந்து அறத்தைத் தேடவேண்டும்: ஆதலால், இந்த ஔவையார் திருவாக்கியக் கருத்தை யுணர்ந்து அதன்படியே) இடம்பட வீடிடார் - வீணே அதிகப் பணத்தைச் செலவிட்டு இடம்பட வீட்டைக கட்டாமல் சிறகக் கட்டிப் பெருக வாழ்ந்து அப்பணத்தை நல்வழியிற் செலவிட்டு அறஞ்செய்து சிவபத்தியிற் சிறந்து விளங்கியவராகிய, திருப்புகலூரின் - திருப்புகலூரிலுள்ள, மறையவர்குல முருகர் - வேதியர்குலத் துதித்த முருகரென்பவர், தொடர்ந்து - நின்னுடைய அன்பை விடாது பற்றி, அலர் பறித்து - மலர்களைக் கொய்து, உன் துணையடிக்கு - உன்னுடைய இரண்டு பாதங்களிலும், அணிந்து - சாத்தி, (அத்தொண்டின் விசேஷத்தினாலே)

சோதியாய் - பிரகாச வடிவமாய், நின்றதை - நின்னுடைய திருவடி நீழலை யடைந்து நிலைபெற்ற செய்கையை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போலவே யானுஞ் செய்து உன்னுடைய திருவடிநீழலை அடைவேன்.)

(வி - ரை) 'இடம்பட வீடிடேல்,' என்று ஔவையார் சொல்லிய திருவாக்கின்படி பணத்தை வீணே விசாலமாக வீடு கட்டல் முதலிய இடம்ப விஷயங்களிலே செலவிடாமல், சிவனாகிய நின் விஷயத்திலும் அடியார் விஷயத்திலும் செலவிட்டு அறத்தைத் தேடி வீடடைச் சிறகக் கட்டிப் பெருக வாழ்ந்து நின் தொண்டிற் சிறந்து உன்னுடைய திருவடிநீழலை யடைந்த முருகநாயனார் செய்கையை மறவாமல் அவரைப்போலவே யானும் அக்காரியங்களைச் செய்து உன் திருவடி நீழலை யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. அங்ஙனம் பேறுபெற்ற முருகநாயனார் சரித்திரமாவது:—

சோழமண்டலத்திலுள்ள திருப்புகலூரில் பிராமணர் குலத்திலே, சிவபத்தியிற் சிறந்தவராகிய முருகர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தினந்தோறும் சூரியோதயத்துக்கு முன் எழுந்து ஸ்நானம் பண்ணி நந்தவனத்திற் புகுந்து கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ, நிலப்பூ என்கின்ற நால்வகைப் பூக்களில் உரிய பூக்களைக் கொய்து, பூக்கூடைகளிலே இட்டுக்கொண்டுவந்து தனியிடத்திலிருந்து பலவகைப்பட்ட மாலைகள் செய்து அந்த ஸ்தலத்திலுள்ள வர்த்தமானீச்சரம் என்னும் ஆலயத்தில் வீற்றிருக்கின்ற பரமசிவனுக்குச் சாத்தி அருச்சனை செய்தும், திவ்விய மந்திரமாகிய ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபித்தும்வரும்வழக்கத்தைக்கொண்டிருந்தார்; அந்தப் புண்ணியத்தினாலே அவர், பின்னர் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருக்குச் சிநேகிதராகிப் பெருமைபெற்று, அந்தத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய திருமணத்திலே தம்முடைய சிவபூசாபலத்தினால் பரமசிவனுடைய திருவடிநீழலை அடைந்தார். (௧௮)

உருத்திரபசுபதிநாயனார் சரித்திரம்.

"இணக்கமறிந் திணங்கு."

(இ-ள்.) 'நீ ஒருவனோடு சிநேகஞ் செய்யவேண்டுமாயின், அவனிடமுள்ள நற்குணப்பொருத்தத்தை ஆராய்ந்தறிந்து, அஃதிருந்தால் மாத்திரம் அவனிடம் சிநேகஞ்செய்,' என்பதாம்.

19. இணக்க மறிந்தி ணங்குதலை யூரி
 னெழின்மறை யவர்பசு பதியார்

வணக்கமா யஞ்சக் கரமதை யோதி
வன்பவந் தொலைத்ததை மறவேன்
குணகட லாதி குடகட லீறுக்
கொள்ளுயிர் புகழ்ந்தொரு வீட்டை
யணுகிடுங் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்) குணகடல் ஆதி - கிழக்குச்சமுத்திர முதலாக, குடகடல் ஈறு - மேற்குச்சமுத்திரம் முடிவாகவுள்ள, (பூமி) கொள்-தனக்குரிமையாகத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற, உயிர் - ஜீவகோடிகள், புகழ்ந்து - வாயாரவாழ்த்திப் புகழ்ந்து, ஒரு - ஒப்பற்ற, வீட்டை - முத்தி வீட்டை, அணுகிடும் - கிட்டுவதற்கே துவாயிருப்பதும், கங்கை - ஆகாயகங்கையை யுடையதுமாகிய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னுந் திருப்பெயரினையுடைய நாதனே! ('இணக்கமறிந் திணங்கு,' என்று ஔவை கூறியிருக்கின்றபடி, மனிதர் ஒருவனோடு சிநேகஞ் செய்யவேண்டுமாயின், அவனிடம் சிநேகஞ்செய்வதற்கேற்ற நற்குண நற்செய்கைகளிருக்கின்றனவா என்பதை ஆராய்ந்து அவையிருந்தால் மாத்திரம் அவனோடு சிநேகஞ் செய்யவேண்டும்; அங்ஙனஞ் செய்யின் அந்தச் சிநேகத்தினால மிக்க நன்மையுண்டாய் தெய்வபத்தி முதலியன அதிகரித்து முடிவில் நற்பதவி கிடைக்கும்; அங்ஙனமின்றி துர்க்குணமுள்ளவரோடு ஆராயாமல் சிநேகஞ் செய்தால் இடைவிடாத் துக்கமும் மறுமையில் நரகத்திற் கேதுவுமுண்டாம்; ஆதலால், ஔவையார் கூறிய இந்த நீதிவாக்கியக் கருத்தை யுணர்ந்து,) இணக்கம் அறிந்து - சிநேகஞ் செய்வோரிடத்தில் அதற்குரிய நற்குணப் பொருத்தத்தை ஆராய்ந்தறிந்து, (அஃதிருந்தால் மாத்திரம்) இணங்கு - சிநேகஞ்செய்து பல நன்மைகளையு மடைந்து சிவபத்தியிருந்து விளங்கும், தலையூரின்-திருத்தலையூரிலேயுள்ள, எழில்-அழகு பொருந்திய, மறையவர் வேதியராகிய, பசுபதியார் - பசுபதியாரென்பவர், வணக்கமாய் - பணிவாக, அஞ்சக்கரமதை - பஞ்சாக்ஷரத்தை, ஓதி - பத்தியுடனே தினந்தோறும் ஜபித்து, வன்பவம்-வலிமையாகிய பிறவித்துன்பத்தை, தொலைத்ததை - நினைவினால் நீக்கிய செய்கையை, மறவேன் - யான் மறக்கமாட்டேன், (அந்தப் பசுபதியாரைப்போலவே யானும் நல்லாரோடிணங்கிப் பஞ்சாக்ஷரமோதி நின்னருளால் நற்பேறு பெறுவேன்.

(வி-ரை) 'இணக்கமறிந் திணங்கு' என்னும் ஔவையார் திருவாக்கின்படி நல்லவரோ டிணங்கிச் சிவபத்தி யிருந்து பஞ்சாக்ஷரம்

ஒழிகற்பதவிபெற்ற பசுபதிநாயனார் செய்கையை மறவாமல் மனத்திற்கொண்டு அவரைப்போலவே நடந்து பஞ்சாக்ஷர தியானஞ்செய்து அதன் மகிமையால பிறவியை மாற்றிக்கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. மேற்கூறியபடி பஞ்சாக்ஷர மகிமையால் நற்பேறு பெற்ற பசுபதிநாயனார் சரித்திரமாவது:—

சோழநாட்டிலுள்ள திருத்தலையூரில் பிராமணர் குலத்திலே, பரமசிவனுடைய திருவடிகளிலே பதிந்த அன்பே தமக்குச் செல்வமெனக் கொண்ட பசுபதி என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தாமரைத் தடாகத்திலே அகோராத்திரம் கழுத்தளவினதாகிய தண்ணீரிலே நின்றுகொண்டு, இரண்டு கைகளையும் சிரசின்மேலேறக் குவித்து, பரமசிவனுடைய திருவடிகளை மறவாத சிந்தனையோடு வேதத்தின் சாரமாகிய உருத்திர மந்திரத்தை ஓதி வந்து, சிலநாட் சென்றபின் சிவபதத்தை அடைந்தார். இவ்வாறு அவர் உருத்திரமந்திரத்தின் பெருமையால் பலமொழிந்தபடியால், அதுமுதல் அவருக்கு உருத்திர பசுபதி நாயனார் என்று பெயராயிற்று. (௪௯)

திருநாளைப்போவார்நாயனார் சரித்திரம்.

“தந்தைதாய்ப் பேண்.”

(இ-ள்) ‘நீ உன் தந்தை தாய் ஆகிய இருவரையும் போற்றி உபசரித்துவரக்கடவாய்,’ என்பதாம்.

20. தந்தைதாய்ப் பேணி யாதரிப்பார் வாழ்ந்து
தகைமறை யவற்குநல் லாளாய்
வந்திரு நந்த னாரின்மாட் டன்பின்
வன்பல மொழிந்ததை மறவேன்
தொந்திநல் வயிறுந் தும்பிமா முகமுந்
துளைக்கையோ டெழுந்தவைங் கரனார்
அங்கரைக் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ-ள்.) நல்-நல்லதாகிய, தொந்தி வயிறும்-தொப்பை பொருந்திய வயிற்றையும், மா - சிறந்த, தும்பி முகமும்-யானைமுகத்தையும், துளைக் கையோடு-துளைபொருந்திய ஒரு தும்பிக்கையுடனே, எழுந்த-பக்கங்களிலுண்டாகிய, ஐங்கரனார்-ஐந்து கரங்களையுமுடைய விநாயகக்கடவுள் (பொருந்தியிருக்கின்ற), அம் - அழகிய? கரை-கரையை

யுடைய, கங்கை - ஆகாய கங்கை பரவிய, கோகிரி - கோபர்வதத்தில், மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீச னென்னும் நாதனே! ('தந்தைதாய்ப் பேண்,' என்னும் ஔவையார் திருவாக்கின்படி, மனிதராயினோர் அநேக தானதர்மதவங்களைச்செய்து தம்மைப் பெற்ற தாய்தந்தையரை எப்பொழுதும் பேணி உபசரித்து வரவேண்டும்; அவ்வாறு செய்துவரின் அவர்களுக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் சுகமும், சிவபதவியும், சிவனருளு முண்டாகும்; அங்ஙனம் தம்மை வருந்திப் பெற்ற தாய் தந்தையரை உபசரிக்காவிடின் எவ்வளவு சிறப்பு வாய்ந்திருப்பினும் அது பயனற்றதாம்; அவ்வாறு உபசரிக்காதார்க்கு இம்மை மறுமை ஆகிய இரண்டிடங்களினும் துன்பமே சாரும்; புகழு மணுகாது; ஆதலால், அந்த ஔவையின் வாக்கியப்படியே) தந்தை தாய்ப் பேணி - தந்தையையும் தாயையும் போற்றி, (சகல நற்குணங்களு முடையவராயச் சிவபத்தி அடியார்பத்தியிற் சிறந்து) ஆதனூர் வாழ்ந்து - ஆதனூரிலே பிறந்து வாழ்ந்து, தகை - (தம்முடைய இஷ்டதெய்வத்தின்) தகிக்கின்ற, மறைபவற்கு - வேதியனுக்கு, நல் ஆளாய் - நல்ல அடிமையாய், வாதிபேம் - அடிமைத் தொழில் செய்துவரும், நந்தனார் - நந்தனாரென்பவர், நின்மாட்டு - உன்னிடத்து, அன்பினை - வைத்த அன்பினாலே, வன் பவம் ஒழித்தனை - வலிய பிறவி நீங்கியதை, மறவேன - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அவரைப்போலவே தாய தந்தையரைப் பேணி நின்பால் மிகுந்த பத்தியுடையனாய், நற்பேறு பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி-ரை.) 'தந்தை தாய்ப் பேண்,' என்னும் ஔவையார் திருவாக்கின்படி நந்தனார், தாய் தந்தையரைப் பேணித் தெய்வபத்தி அடியார் பத்தியிற் சிறந்து மறையவர்க்கடிமையாயிருந்தும் நின்மேல் வைத்த அன்பினால் சிதம்பரம் வந்து தம்முடைய இழிபிறப்பு நீங்கி நற்பதவி பெற்றதை நான் மறவாமல் மனதிற்கொண்டு அவர் போலவே தாய தந்தையரைப் பேணுதல் முதலிய நற்குணங்களைப் பெற்று நின்மேற் பத்தியுடையவனாய்ப் பிறவி நீங்கி நற்பேறு பெறுவேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்ஙனங் கூறியபடி நற்பதவி பெற்ற நந்தனார் சரித்திரமாவது:—

சோழமண்டலத்திலுள்ள மேற்கானாட்டில், ஆதனூரிலே புலையர் குலத்திலே நந்தனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பரமசிவனுடைய திருவடிகளையேயன்றி மற்றொன்றையும் மறந்தும் நினையாதவர்; அவ்வூரிலே தமக்கு வெட்டிமைக்காக விடப்பட்டிருக்கின்ற மானியமாகிய நிலத்தின் விளைவினாலே சீவனஞ்செய்துகொண்டு, தாம் செய்யவேண்டும் தொழிலை நடத்துகின்றவர்; சிவாலயங்கடோ

றும் பேரிகை முதலாகிய ஒருமுகக் கருவிகளுக்கும், மத்தள முதலாகிய இருமுகக் கருவிகளுக்கும், தோலும் வாரும், வீணைக்கும் யாழுக்கும் நரம்பும், அருச்சனைக்குக் கோரோசனையும் கொடுக்கின்றவர்; ஆலயங்களின் திருவாயிற்புறத்தில் நின்றுகொண்டு அன்பின்மேலீட்டினால் கூத்தாடிப் பாடுகின்றவர்.

இத்தகைய அவர், ஒருநாள் திருப்புன்கூரிலே போய்ச் சுவாமி தரிசனம் பண்ணித் திருப்பணி செய்தற்கு விரும்பி, அங்கே சென்று கோயில் வாயிலிலே நின்றுகொண்டு, சுவாமியை எதிரிலுள்ள நந்தி மறைத்துக்கொண்டிருந்தபடியால் மனம் வருந்தி, 'இம்மறைப்பு நீங்கிச் சுவாமியை நேரே தரிசித்துக் கும்பிடவேண்டும்,' என்று நினைத்தார். அப்பொழுது சுவாமி அவருடைய விருப்பத்தின்படியே செய்யக் கருதித் தமக்கு முன்னிருக்கின்ற இடபதேவரை விலகும்படிசெய்து, அவருக்குக் காட்சி கொடுத்தருளினார். அதன்மேல் நந்தனார் சுவாமி தரிசனஞ்செய்து அந்த ஸ்தலத்திலே ஒரு பள்ளத்தைக் கண்டு, அதனைப் பெரிய குளமாக வெட்டித் தம்முடைய ஊருக்குத் திரும்பினார். பின்னர், அவர் இப்படியே பல ஸ்தலங்களுக்கும் போய்ச் சுவாமியை வணங்கி அவருக்குத் திருப்பணி செய்துவந்தார். அவ்வாறு செய்துவருங்காலத்திலே ஒருநாள், அவர் சிதம்பர ஸ்தலத்திற்குப்போகவேண்டும் என்று ஆசைகொண்டு, அவ்வாசை மிகுதியினாலே அன்றிரவு முழுதும் நித்திரை செய்யாதவராகி, விடிந்தபின், 'நான் சிதம்பரஸ்தலத்திற்குப் போனால் கோயிலினுள்ளே பிரவேசிக்கும் யோக்கியதை என் சாதிக்கு இல்லையே,' என்று துக்கித்து, 'இதுவும் சுவாமியுடைய அருள்தான்,' என்று சொல்லி அங்கே போகாதொழிந்தார். அப்படியிருந்தும் மீண்டும் ஆசை அதிகரித்ததனால், 'நாளைக்குப் போவேன்,' என்றார். இப்படியே, 'நாளைக்குப் போவேன், நாளைக்குப் போவேன்,' என்று அநேக நாட்கள் கழித்தார். அதனால் அவருக்குத் 'திருநாளைப் போவார்,' என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று.

இப்படி நாட்களைக் கழித்துக்கொண்டு வருங்காலத்திலே ஒருநாள் அவருக்குச் சிதம்பர தரிசனம் பண்ணவேண்டும் என்னும் ஆசை மிகவும் அதிகரித்தபடியால், அவர் தம்முடைய ஊரினின்றும் பிரயாணமாகிச் சிதம்பரத்தின் எல்லையை அடைந்து, அவ்வூரைச் சுற்றிய மதில்வாயிலிலே புகுந்து, அங்குள்ள பிராமணர்களுடைய வீதிகளிலே ஓமஞ் செய்யப்படுதலைக் கண்டு, உள்ளே போதற்கு அஞ்சி, நின்றபடியே சுவாமியை அங்கே நமஸ்கரித்து அவ்வெல்லையை வலஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். இப்படி இராப்பகலாக வலஞ் செய்துகொண்டு உள்ளே போகக் கூடாமையை நினைந்து வருந்திய திரு

நாளைப்போவார், ஒருநாள் 'சபாநாயகரை எப்படித் தரிசிக்கலாம்? இந்த இழிந்த பிறப்பு இதற்குத் தடை செய்கின்றதே,' என்று துக்கத்தோடும் நித்திரை செய்தார். அப்போது சபாநாதர் அவருடைய வருத்தத்தை நீக்கி அவருக்கு அருள் செய்யத் திருவுளங்கொண்டு, அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, 'நீ இந்தப் பிறப்பு நீங்கும்படி நெருப்பிலே மூழ்கி எழுந்து, பிராமணர்களோடும் நம்முடைய சந்நிதானத்தில் வருவாய்,' என்று அருளிச் செய்து, தில்லைவாழந்தணர்க்கும் சொப்பனத்திலே தோன்றி, அந்தத் திருநாளைப்போவார் பொருட்டு நெருப்பை வளர்க்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்து மறைந்தருளினார்.

அதன்மேல், தில்லைவாழந்தணர்கள் எல்லாரும் விடிந்தவுடன் விழித்தெழுந்து, கோயில்வாயிலிலே வந்துகூடி, 'சபாநாயகர் ஆஞ்ஞாபித்தபடி செய்வோம்,' என்று சொல்லித் திருநாளைப்போவாரிடத்திலே சென்று, 'ஐயரே! சபாநாயகருடைய ஆஞ்ஞையினாலே இப்பொழுது உம்பொருட்டு நெருப்பு வளர்க்கும்படி வந்தோம்,' என்றார்கள். * அதைக் கேட்ட திருநாளைப்போவார், 'அடியேன் உய்ந்தேன், உய்ந்தேன்,' என்று அவர்களை வணங்கினார். பின்னர், பிராமணர்கள் தென்மதிற்புறத்திலே கோபுர வாயிலுக்கு முன்னே ஒரு குழியிலே நெருப்பு வளர்த்து, அதைத் திருநாளைப்போவாருக்குப் போய்த் தெரிவித்தார்கள். அதன்மேல் திருநாளைப்போவார் அந்நெருப்புக் குழியை அடைந்து சபாநாயகருடைய திருவடிகளை மனதிலே தியானம் பண்ணி, அதனை வலஞ் செய்து கும்பிட்டுக்கொண்டு அதினுள்ளே புகுந்தார். அங்ஙனம் புகுந்த நாயனார் அந்தத்தேகத்தை ஒழித்துப் புண்ணியமயமாகிய பிராமண முனி வடிவங்கொண்டு, உபவீதத்தோடும் சடைமுடியோடும் அவ்வக்கினியினின்றும் வெளிப்பட்டார். அவ்வாறு வெளிப்பட்ட அவரைக் கண்டு தில்லைவாழந்தணர்களும், மற்றைச் சிவபத்தர்களும் அஞ்சலி செய்து களிப்படைந்தார்கள். அதன்மேல் திருநாளைப்போவார், அங்குக் கூடி நின்றவர்கள் உடன் செல்லச்சென்று கோபுரத்தை அணுகி, அதனை நமஸ்கரித்து எழுந்து உள்ளே போய்க் கனகசபையை அடைந்தார். அங்ஙனம் அடைந்த மாத்திரத்தில் அவர் ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படாமல் மறைந்துவிட்டார். பின் அவரை அங்கு நின்ற பிராமணர் முதலியோர் யாவரும் காணாமையால் ஆச்சரியங்கொண்டு ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள். அப்போது சபாநாயகர் திருநாளைப்போவாருக்குத் தமமுடைய ஸ்ரீ பாதங்களைக் கொடுத்தருளினார். (௨0)

திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார் சரித்திரம்.

"நன்றி மறவேல்."

(இ - ள்) 'ஒருவர் உனக்குச் செய்த உபகாரத்தை நீ மறவாதே,' என்பதாம்.

21. நன்றியை மறவான் மாவுறை கச்சி
நகரின்வண் ணான்றிருக் குறிப்புத்
தொண்டனார் நின்னோர் சீரையை வெளுக்கத்
தொடங்கிவீ டடைந்ததை மறவேன்
மன்றுகா ளத்தி யருணையா னைக்கா
வயங்குமா ரூரிவை மன்னி
யன்றுறை சங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) மன்று - கனகசபையாகிய சிதம்பரம், காளத்தி - ஸ்ரீகாளத்தி, அருணை - திருவண்ணாமலை, ஆனைக்கா - திருவானைக்கா, வயங்கும் - சிறப்புடனே விளங்குகின்ற, ஆரூர் - திருவாரூர், (ஆகிய பஞ்சபூதிய ஸ்தலங்களான) இவை - இவைகளிலே, மன்னி - பொருந்தி, அன்று - அக்காலத்திலே, உறை - பிரத்தியக்ஷமாகத் தங்கிய வரும், சங்கை - ஆகாய கங்கை பாவிய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருப்பவருமாகிய, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னுந் திருநாமமுடைய நாதனே! ('நன்றி மறவேல்,' என்று ஒளவையார் கூறியபடி மனிதராயினோர், தமக்கொருவர் ஒரு காலத்திற் செய்த நன்றியை மறவாதிருக்கவேண்டும்; அங்ஙனம் மறவாதிருப்பின் அந்தப் புண்ணிய விசேஷத்தினாலே அவருக்குச் சிவபத்தி அடியார் பத்தி மிகுந்து சிவனருட்பேறுஞ் சித்திக்கும்; அங்ஙனஞ் செய்நன்றியை உயர்வாக நினையாமல் மறந்தார்க்கு இம்மையில் வறுமையும் மறுமையில் நரகமுமே சித்தியாம்; அத்தகையினர்க்குச் சிவனருளுங் கைகூடாது; ஆதலால், இந்த ஒளவையார் வாக்கியக் கருத்தை நன்குணர்ந்து) நன்றியை மறவான் - ஒருவர் தமக்குச் செய்த நன்றியை மறவாதவரும், மா - இலக்குமி, உறை - வாசஞ் செய்கின்ற, கச்சி நகரின் - காஞ்சிபுரத்திலுள்ள, வண்ணான் - வண்ணார் குலத்தினருமாகிய, திருக்குறிப்புத் தொண்டனார் - திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார், (சிவபத்தி அடியார்பத்தி யுடையவராய்) நின் - உன்னுடைய, ஓர் சீரையை - ஒரு கிழிந்த வஸ்திரத்தை,

வெளுக்கத் தொடங்கி - வெளுத்துத்தர ஆரம்பித்து. (அவருடைய நற்குண நற்செய்கைகளை யுத்தேசித்து நீ மனமிரங்கிச் செய்த பேரருளினால்) வீடு அடைந்ததை - மோக்ஷ வீட்டைச் சார்ந்த உயர்வாகிய செய்கையை, மறவேன் - நான் எப்போதும் மறக்க மாட்டேன்; (அவர்போலவே நன்றிமறவாதிருத்தல், சிவனடியார் குறிப்பறிந்து அவர்க்கு வேண்டியவற்றைச் செய்தல் ஆகிய நற்செய்கைகளை யனுசரித்து அவர்போலவே நின்னருளால் மோக்ஷவீ டெய்துவேன்.)

(வி - ரை.) 'நன்றி மறவேல்,' என்ற ஔவையார் கூறியபடி பிறர் செய்த நன்றியை மறவாதிருத்தலாகிய நற்செய்கையை யனுசரித்துச் சிவனடியார் குறிப்பறிந்து அவர்க்குத் தொண்டு செய்து வந்த திருக்குறிப்புத் தொண்டநாயனார் நின்னருளால் வீடடைந்த செய்கையை மறவாமல் அவர்போலவே அச்செய்கைகளை யானுங் கைக்கொண்டு நின்னருளால் நற்கதி யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி வீடடைந்த திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார் கதையாவது:—

தொண்டைமண்டலத்திலுள்ள காஞ்சீபுரத்தில் ஏகாலியர் குலத்திலே சிவனடியார்களுடைய திருக்குறிப்பை யறிந்து அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்கின்றமையால் திருக்குறிப்புத்தொண்டர் என்று பெயர்பெற்ற ஒரு அடியவர் இருந்தார். அவர் மிகுந்த விருப்பத்தோடு சிவபத்தர்களுக்கு வஸ்திரம் ஒலித்துக்கொடுத்து வரும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார். அப்படி அவர் நடத்தி வருங்காலத்திலே, ஏகாம்பரநாதசுவாமி அவருக்குத் திருவருள் புரியவேண்டிக் குளிர்காலத்திலே ஒரு சிவபத்தர் வேடங்கொண்டு, மெலிந்த சரீரத்தையுடைய ஒரு வறியவர்போலாகி, அழுக்கடைந்த கந்தையுடன் அவரிடத்திற் சென்றார். அவ்வாறு சென்றவுடனே அந்தத் திருக்குறிப்புத்தொண்டர் அவரைக் கண்டு எதிர்கொண்டு வணங்கி, பல உபசார வார்த்தைகளைச் சொல்லி, அவருடைய குறிப்பை யறிந்து அவரிடத்தில் 'சுவாமீ! இந்தக் கந்தையைத் தந்தருளும், ஒலித்துத் தருகின்றேன்,' என்று அவருடைய கந்தையைக் கேட்டார். சிவபத்தர் வேடங்கொண்ட கடவுள், "இந்தக் கந்தை அழுக்கு அதிகமாக ஏறப்பெற்றுத் தரிப்பதற்குத் தகுதியில்லாததா யிருந்தாலும் குளிர் மிகுதியினால் நான் வருத்தமுறுகின்றபடியால் இதனைக் கைவிடுதல் கூடாது. ஆதலால், அஸ்தமயனத்திற்கு முன் தரக்கூடுமானால் இதனைக் கொண்டு போய்ச் சீக்கிரமாக ஒலித்துக்கொண்டுவாரும்," என்றார்.

அதைக் கேட்டவுடன் அந்தத் திருக்குறிப்புத்தொண்டர், "அப்படியே அடியேன் தாழாமல் ஒலித்து அஸ்தமயனத்துக்கு முன்

கொண்டுவந்து தருகின்றேன்; தந்தாலும்," என்று சொல்ல, சுவாமி, "விரைவிலே ஒலித்து உலர்த்தித் தாராதொழிவீராகில் இந்தத் தேகத்துக்குத் துன்பஞ் செய்தவராவீர்," என்று சொல்லி, அக்கந்தையை அவர் கையிற் கொடுத்தார். திருக்குறிப்புத்தொண்டர் அதை வாங்கிக்கொண்டு ஒரு குளத்திற் சென்று, முன் சிறிதழுக்குப் போக்கி வெள்ளாவியில் வைத்து, பின் ஒலிக்கப் புகுந்தார். அப்பொழுது பரமசிவனுடைய திருவருளினாலே நண்பகலொழிந்து பின்பகல் போலத் தோன்றும்படி மேகங்கள் இருண்டு ஆகாய வெளியெல்லாம் மறைத்து மழை பெய்தன. அதுகண்டு திருக்குறிப்புத்தொண்டர் சிவபத்தருக்குத் தாம் வாக்களித்ததை நினைந்து, 'இனி நான் யாது செய்வேன்?' என்று கவலையுற்று, 'விரைவிலே மழை விடவுங் கூடும்,' என்று அங்கேதானே நின்றார். அது விடவில்லை. பின் இராக்காலம் வந்தது.

அப்படி இராக்காலம் வரவே திருக்குறிப்புத்தொண்டர், குளிரினாலே திருமேனி நடுங்குகின்ற சிவபத்தருக்கு நான் செய்ய விரும்பிய பணிவிடை ஐயையோ! தவறிப்போயிற்றே,' என்று கீழே விழுந்தார். பின்னும் மழை விடாது, சிவபத்தர் சுட்டிய காலமும் நீங்கிற்று; அங்ஙனம் நீங்கவே அத்திருக்குறிப்புத்தொண்டர், 'ஐயோ! முன்னேயே ஒலித்து வீட்டிலே காற்றினால் உலரும்படி இதனைக் கட்டிவிட்டேனுமில்லை; இவ்வாறு சிவபத்தருடைய திருமேனி குளிரினால் வருந்தும்படி இங்ஙன் செய்த சிறியேனுக்கு இனி நான் செய்யும் இக்காரியமே தகுதி,' என்றெழுந்து தம் உயிரைப் போக்கக் கருதி, வஸ்திரங்களைப் புடைக்கின்ற கற்பாறையிலே தம்முடைய தலையை மோதத்தொடங்கினார். அப்போது, சர்வவியாபியாகிய பரமசிவனுடைய திருக்கரம் அந்தக் கற்பாறையின் பக்கத்திலே தோன்றி, அவரைப் பிடித்துக்கொண்டது. ஆகாயத்தினின்று சொரிந்த நீர் மழை நீங்கிப் பூமழை பொழிந்தது. உடனே பரமசிவன் உமாதேவியோடும் இடபாரூடராய் அவருக்குக் காட்சி கொடுத்தார். திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார் மிகுந்த அன்பினோடு சிவபெருமானுக்கு முன்னே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து அஞ்சலி செய்துகொண்டு நின்றார். அப்படி நிற்கும்போது பரமசிவன் அவரை நோக்கி, "உன்னுடைய பத்திவலிமையை மூவுலகத்தார்களுக்குந் தெரிவித்தோம். இனி நீ நம்முடைய உலகத்தை யடைந்து பேரின்பம் பெற்று வாழ்ந்திரு," என்று திருவருள் புரிந்து சென்றார். அப்படியே திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார் சிவலோகபதவி யடைந்து பேரின்பம் பெற்றார்.

சண்டேசுரநாயனார் சரித்திரம்.

"பருவத்தே பயிர்செய்,"

(இ-ள்.) 'பயிர் விருத்திக்கு வரத்தக்க பருவமறிந்து அப்பருவத்திலே சோம்பியிராமல் விரைந்து பயிர்த்தொழிலைச் செய்யக்கடவாய்,' என்பதாம்.

22. பருவத்தே பயிர்செய் சேய்ஞலூர் மறையோன்
பழியில்சண் டேசுரன் பின்
னாளுறு மணலி னமைத்துப் பூசித்தன்
னருளடைந் தமையுமயான் மறவேன்
தருதிரு வன்னி மல்லிகை முல்லை
சண்பக மருமருக் கொழுந்தார்
அருளுற்ற கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ-ள்.) தரு - தேவதாரவிருக்ஷமும், திரு - அழகிய, வன்னி - வன்னிவிருக்ஷமும், மல்லிகை - மல்லிகைச் செடியும், முல்லை - முல்லைச்செடியும், சண்பகம் - சண்பகமரமும், மரு - மருவும், மருக்கொழுந்து - தமனகமும், ஆர் - பக்கங்களிற் பொருந்தி வளர்கின்ற (சிறப்பினையுடைய), அருள் உற்ற - மூழ்ந்தவோரது பாவத்தைப் போக்குதற்கு இருமை பொருந்திய, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - பொருந்தியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திசநாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் பெயரினையுடைய நாதனே! ('பருவத்தே பயிர்செய்,' என்று ஒளவையார் கூறிய திருவாக்கின்படி மனிதராய்ப் பிறந்தோர், பயிர் வளர்ந்து செழித்தோங்கி விளைந்து நற்பயனைத் தருதற்குரிய பருவத்தை யறிந்து அப்பருவத்திலே சோம்பியிராமல் விரைந்து பயிர்த்தொழிலைச் செய்யவேண்டும்; அங்ஙனம் செய்யின் அப்பயிரானது செழிப்புற்று வளர்ந்து நல்ல விளைவைத் தரும்; அங்ஙனம் விளைவு அதிகமாக வரின் அதனை, 'தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, ஒக்கல், தான், அரசன்' என்ற ஆறிடத்திற்கும் பகுத்து கொடுத்து, அடியார் பத்தி, சிவபத்தி மிகுந்து வாழ்தற்கேதுவுண்டாம்; அங்ஙனம் பருவத்தே பயிர் செய்யாவிடின் தம் பயிர்த்தொழில் விருத்தியின்றி விளைவு கெட்டு வறுமை அதிகரிக்கும்; அதனால் உலகத்தில் தருமத்தைச் செய்தற்கும், சிவபத்தி அடியார் பத்தி செய்தற்கும் ஏதுவில்லாமற்போய் இழிவும், துன்பமு முண்டாம்; ஆகையால், இந்த ஒளவையார் வாக்கியக் கருத்தை உயர்வாகக் கரு

திப்) பருவத்தே - பயிர் செய்தற்குரிய பருவத்திலே, பயிர் செய் - சோம்பியிராமல் குடிகள் பயிர் செய்து விளைவை யீட்டித் தானதருமங்களைச் செய்து புண்ணியத்தையும் சிவனருட் பேற்றையும் பெறுதற்குரிய. சேஞ்ஞலூர் - திருச்சேஞ்ஞலூரிலுள்ள, மறையோன் - வேதியர்குலத்தினராகிய, பழியில் - அபகீர்த்தி சிறிதுமில்லாத, சண்டேசுரர் - சண்டேசுராயனாரென்பவர். அன்பின் - தமக்குன்மீதேற்பட்ட அன்பின் மிகுதியினாலே, மணலின் - மணலினாலே, ஆன் உரு - ஆனேறிய உனது வடிவத்தை, அமைத்து - உண்டாக்கி பூசித்து - உன்னைப் போற்றி, உன் அருள் - உன் கிருபையை, அடைந்தமையும் - பெற்றுக்கொண்டதையும், யான் மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன்; (அவரைப்போலவே நான் உன்னை வழிபட்டு உன்னருட் செல்வத்தைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி-ரை) 'பருவத்தே பயிர்செய்' என்று ஔவையார் கூறிய படி பயிர்த்தொழிலாளர் உரிய பருவத்தே பயிர் செய்து விளைவை யீட்டித் தானதருமங்களைச் செய்தற்குத் தக்கவிடமாகிய திருச்சேஞ்ஞலூரிலுள்ள சண்டேசுராயனார் மணலில் உன்னுருவமைத்து உன்னருளைப் பெற்றுக்கொண்ட தன்மையை யான் மறவாமல் அவர் போலவே நின்னைப் போற்றி நின்னருட் செல்வத்தைப் பெற்றுக் கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. அங்ஙனம் பேறு பெற்ற சண்டேசுராயனார் சரித்திரமாவது:—

சோழமண்டலத்திலுள்ள திருச்சேய்ஞலூரில் பிராமணர்குலத்திலே காசியபகோத்திரத்திலே எச்சதத்தர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவருக்கு அவர் மனைவியாகிய பவித்திரை வயிற்றிலே விசாரசருமர் என்பவர் அவதாரஞ் செய்தார். அவருக்கு ஐந்துவயதிலே வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் சைவாகமங்களையும் கற்பிப்பார் இன்றிப் பூர்வசன்மத்து அறிவுத் தொடர்ச்சியினாலே தாமே அறியுமறிவு உண்டாயிருந்தது. அப்போது அவருடைய தந்தை தாயர்கள் அவருக்கு ஏழுவயதிலே உபநயனச் சடங்கு செய்து, தகுந்த ஆசாரியர்களைக் கொண்டு வேதாத்தியயனம் செய்விப்பிக்கத் தொடங்கினார்கள். அவ்வாசாரியர்கள் அவ்வாறே வேதங்களையும் பிறகலைகளையும் ஓதுவிக்கத் தொடங்கி அதற்கு முன்னமே அவ்விசாரசருமருக்குத் தாமே அவற்றை அறிந்துகொள்ளும்படி அமைந்திருந்த புத்தியின் திறத்தைக் கண்டு ஆச்சரியம் அடைந்தார்கள்.

அதன்மேல் பாலியதசையிலே சான்றோர்க்கு உரிய குணத்தை அடைந்திருந்த அவ்விசாரசருமர், ஆன்மாக்களாகிய நூமெல்லோரும்

அநாதிமலபத்தர் என்பதும், அம்மலசத்தியைக் கெடுத்து அதனாலே விளங்காது தடைப்பட்டிருந்த சிவத்துவத்தை விளக்கும்பொருட்டுச் சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அநுக்கிரகம் என்கின்ற பஞ்சகிருத்தியங்களையும் செய்வாராகிய ஒரு பதி உண்டு என்பதும், அப்பதிக்கு முற்றறிவுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை, இயற்கை புணர்வுடைமை, தன்வயமுடைமை, வரம்பிலாற்றலுடைமை, குறைவிலாற்றலுடைமை என்கின்ற ஆறு குணங்களும் இன்றியமையாதன என்பதும், அக்குணங்களெல்லாம் உடைய பதி பரமசிவனே என்பதும், அவர் அத்தொழில் இயற்றுதல் தமது அபின்னபூதையாகிய சிவசத்தியாலாகும் என்பதும், அதுபற்றி அவ்விருவரே நமக்குப் பரம பிதா மாதாக்கள் என்பதும், அதனால் அவர்களிடத்தேயே நாம் அன்பு செய்யவேண்டும் என்பதும், அவ்வன்பை மற்றோர் பிறவியில் செய்தலமையாமை, அதற்குக் கருவியாய்ச் சிறந்தன இம்மானிடப்பிறவி பெறுதற்கரியது என்பதும், அப்படியாகில் இப்பிறவியிற்றானே இன்னுஞ் சிலநாட் சென்றபின் செய்குவமெனின் இப்பிறவி நீங்கும் நாள் அறிதற்கரியது என்பதும், ஆகையால் அவ்வன்பு செய்தற்கேயன்றி மற்றொன்றிற்கும் சமயமில்லை என்பதும், அது செய்யுமிடத்தும் நமக்கு ஓர் சாமர்த்தியமுளதெனக் கருதி அதனை முன்னிடாது திருவருளையே முன்னிட்டு நின்று செய்ய வேண்டும் என்பதுமே வேதாகமாதி சமஸ்த சாஸ்திரங்களாலும் துணியப்படும் மெய்ப்பொருள் என்று சந்தேக விபரீதமறத் துணிந்துகொண்டார். அந்த யதார்த்தமாகிய துணிவு தோன்றவே அவருக்குச் சிவனிடத்தே மெய்யன்பு நாடோறும் வளர்வதாயிற்று.

இவ்வாறு வளரும் அன்புடனே அவர் இருக்குங்காலத்தில், ஒரு நாள் அவர் தம்முடனே அத்தியயனம் செய்கின்ற பி[illegible]ளோடு அவ்வூரவர்களுடைய பசுநிரைகளுடன் கூடிச்சென்றார். அப்பொழுது ஓர் ஈற்றுப்பசு, மேய்ப்பானாகிய இடையனைக் குத்தப்போயிற்று; அதைக் கண்டு அவ்விடையன் சிறிதும் பாவத்துக்கு அஞ்சாமல் அப்பசுவைக் கோலினால் அடித்தான். சாஸ்திரஞானம் உள்ளபடி கைவந்த விசாரசருமர் அதுகண்டு மிருந்த பதைபதைப்போடும் அவன் சமீபத்திற் சென்று, தீமை பயத்தலின்றி நன்மையே பயத்தலால் விவேகிகளால் பாவமென்று சிறிதும் இகழப்படாது பெரும் புண்ணியமென நன்கு மதிக்கப்படுகின்ற மகா கோபங்கொண்டு, மீண்டும் அடியாதபடி அவனைத் தடுத்து நின்று பசுக்களின் வரலாற்றையும், அவை தரும் பஞ்சகவ்வியங்கள் சிவனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்தற்கு உபயோகப்படுதலையும், சைவசாதனமாகிய விபூதிக்கு மூலம் அவற்றின்

சாணமாதலையும் சிந்தித்து, அந்தப் பசுக்களைத் தாமே மேய்க்கும்படி விரும்பி, அவ்விடையனை நோக்கி, 'இப்பசுநிரையை இனி நீ மேய்க்க வேண்டியதில்லை; நானே மேய்ப்பேன்,' என்றார். இடையன் அதைக் கேட்டுப் பயந்து கும்பிட்டுக்கொண்டுபோய்விட்டான். அதன்மேல் விசாரசருமர், அந்தப் பசுக்களை அவ்வவற்றிற்குரிய பிராமணர்களின் சம்மதி பெற்று மேய்க்கத் தொடங்கி, அவற்றைத் தினந்தோறும் மண்ணியாற்றங்கரையில் இருக்கின்ற காடுகளிலும், வயலோரங்களிலும் புல்லு நிறைந்திருக்கும் இடத்திற் கொண்டுபோய், வேண்டுமட்டும் மேயவிட்டும் தண்ணீரூட்டியும், வெய்யி லெரியும்பொழுது நிழலிருக்கு மிடங்களிலே செலுத்தியும் நன்றாகக் காப்பாற்றி, சமித்துக்கள் ஒடித்துக்கொண்டு, அஸ்தமயனத்துக்குமுன் திரும்பி ஓட்டிக்கொண்டுவந்து அவற்றுள் ஒவ்வொன்றையும் அது அதற்குரியவர் வீட்டில் விட்டுப் பின்னர் தம்முடைய வீட்டுக்குப் போகும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார்.

இப்படி அவர் செய்துவருங் காலத்திலே, பசுநிரைக ளெல்லாம் அழகோடு மிகப் பெருகி, தீனி பானங்களிலே குறைவில்லாமையால் மகிழ்ச்சி யடைந்து, இராப்பகல் மடிசொரிந்து பாலை மிகப் பொழிந்தன. பிராமணர்கள் நித்திய ஓமாகுதியின் பொருட்டு விட்டிருக்கின்ற தங்கள் பசுக்கள், விசாரசருமர் மேய்க்கத் தொடங்கியபின் [illegible] முன்னிலும் அதிகமாகப் பாலைக் கறக்கக்கண்டு மிகுந்த சந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். இன்னும் அப்பசுக்கள் வெளியேறி மேயச் சென்றகாலத்தில எல்லாவகை யுபசரிப்பினாலும் அளவிறந்த களிப்பை அடைவதால், வீட்டிலே கட்டப்பட்டிருக்கின்ற தங்கள் கன்றுகளின் பிரிவைப்பற்றிச் சிறிதும் வருந்த முறாதவைகளாகி, மிகுந்த அன்போடு தங்களை மேய்க்கின்ற விசாரசருமரிடத்தே மிகுந்த அன்புடையவைகளாய் அவர் சற்றாயினும் பிரிவாராகில் அப்பிரிவாற்றாமல் தாய்போல உருகி, அவர் சமீபத்திலே சென்று கனைத்து மடிசுரந்து ஒருவர் கறக்காமலே தாமே பால் பொழிந்துகொண்டிருந்தன.

இப்படி நடந்துவருங்காலத்தில் ஒருநாள் காட்டில் அந்தப் பசுக்கள் மேற்கூறியபடி தாமே பாலைப் பொழிதலைக்கண்டு, விசாரசருமர் 'இப்பால் சிவனுக்குத் திருமஞ்சனமாகும்,' என்று நினைந்தார்; அவ்வாறு நினைக்கவே அவருக்குச் சிவார்ச்சனையினிடத்தே அத்தியந்த விருப்ப மேற்பட்டது. அதனால் உடனே அவர் மண்ணியாற்றின் கரையிலிருந்த ஒரு மணற்றிட்டிலே ஆத்திமரத்தின்கீழே மணலினாலே ஒரு சிவலிங்கங்குவித்து, அதற்குக் கோயிலும் கோபுரமும் மதி

னும் வருந்து. ஆத்திப்பூ முதலிய புஷ்பங்களும் பத்திரங்களும் பறித்துப் பூக்கூடையிலிட்டுக் கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டுப் புதிய குடங்களைத் தேடி வாங்கிக்கொண்டு வந்து, கறவைப்பசுக்கள் ஒவ்வொன்றினிடத்திலும் சென்று முலையைத் தீண்டினார். அவ்வாறு தீண்டவே அவைகள் கனைத்துப் பாலைப் பொழிந்தன. அப்பாலையெல்லாம் அக்குடங்களில் நிறைத்துக்கொண்டுபோய்த் தாம் ஏற்படுத்திய மணல் ஆலயத்திலேவைத்துப் பத்திரபுஷ்பங்களால் சுவாமியை அருச்சித்து, பாலினால் அவருக்கு அபிஷேகம் செய்தார். அப்போது பரமசிவன் அவ்விலிங்கத்தினின்று அவ்விசாரசருமர் அன்போடு செய்யும் அருச்சனையை அங்கீகாரம் செய்தருளினார்.

அதன்மேல் விசாரசருமர், இவ்வாறே தினந்தோறும் செய்யத் தொடங்கிச் சிவபூஜைக்கு அங்கமாகிய திருமஞ்சனம் முதலிய பொருள்களுள், சில கிடைக்காவிடினும் அவற்றைக் கிடைத்தனவாக நினைத்துக்கொண்டு நிறைவு செய்து விதிப்படி அருச்சித்து, அக்கடவுளை வணங்கிவந்தார். பசுக்கள் அபிஷேகத்தின் பொருட்டு அவ்விசாரசருமர் கொண்டுவரும் குடங்கள் நிறையப் பாலைச் சொரிந்தும், பிராமணர்க்கும் முன்போலக் குறைவுதீரப் பாலைக் கொடுத்தும் வந்தன.

இப்படி விசாரசருமர் கேடுகாணாகப் பார்ப்பவர்களுக்கு விளையாட்டுப்போலத் தோன்றுகின்ற சிவார்ச்சனையைச் செய்து வரும்பொழுது, அதைக்கண்ட ஒருவன் அதின் உண்மையை அறியாதவனாகி, அதை அவ்வூர்ப் பிராமணர்களுக்குத் தெரிவித்தான். அவர்கள் அதைச் சபையாருக்குத் தெரிவிக்க, சபையார் எச்சதத்தரை அழைத்து, அவரிடம், "பிராமணர்கள் ஓமாகுதியின் பொருட்டுப் பால்கறக்கும் பசுக்களை எல்லாம் உம்முடைய புத்திரனாகிய விசாரசருமன் அன்புடனே மேய்ப்பவன்போலக் கொண்டுபோய் அவற்றின் பாலைக் கறந்து வீணாக மணலிலே சொரிந்து விளையாடுகின்றான்," என்றார்கள். எச்சதத்தர் அதைக்கேட்டுப் பயந்து, சிறு பிள்ளையாகிய விசாரசருமன் செய்கின்ற இந்தச் செய்கையை இதற்குமுன் நான் சிறிதாயினும் அறிந்திலேன்; அக்குற்றத்தை நீங்கள் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும்; இனி அவ்வாறு செய்யாதபடி நான் தக்க ஏற்பாடு செய்கிறேன்; இனிமேலும் அவன் அப்படிச் செய்வானாயின் அக்குற்றம் என்மேலதாகும்," என்று சொல்லி, அச்சபையாரிடத்திலே அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு வீட்டிற்குப் போய்விட்டார்.

அவ்வாறு சென்ற அவர் மறுநாட் காலையில், அந்தச் சமாசாரத்தைச் சோதித்தறிய விரும்பி, விசாரசருமர் பசுமேய்க்கப் போன பின்பு, அவர் அறியாதபடி அவர் பின்னே சென்றார். அன்றும் விசாரசருமர் வழக்கப்படி பசுக்களை ஓட்டி மண்ணியாற்றின் மணற்றிட்டிலே கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தார். அதைக்கண்டு, எச்சதத்தர் அருகில் இருந்த ஒரு குராமரத்தில் ஏறி, அங்கே நிகழ்வதை அறியும்படி ஒளித்திருந்தார். அப்போது விசாரசருமர் ஸ்நானம் பண்ணி, முன்போல மணலினாலே கோயிலும் சிவலிங்கமும் செய்து, பத்திர புஷ்பங்கள் பறித்துக்கொண்டுவந்து வைத்து, பின்பு பசுக்களின் பாலைக் கறந்து குடங்களில் நிரப்பி அக்குடங்களைக் கொண்டுவந்து தாபித்து, அருச்சனைக்கு வேண்டிய பிறவற்றையும் அமைத்து, மிகுந்த அன்பினோடு பூசைக்கு ஆரம்பித்து, அந்தச் சிவலிங்கத்துக்குப் பத்திர புஷ்பங்களைச் சாத்திப் பாற்குடங்களை எடுத்து அபிஷேகம் பண்ணினார்.

அப்போது குராமரத்தில் ஏறியிருந்த எச்சதத்தர் அதைக் கண்டு மிகுந்த கோபங்கொண்டு, சீக்கிரமாக இறங்கிப்போய்த் தம் கையிலிருந்த தண்டினால் அவ்விசாரசருமருடைய முதுகிலே அடித்துக் கொடுஞ்சொற்களைச் சொல்லி அவரைத் திட்டினார். அவ்வாறு செய்தும் அவருடைய மனம் பூசையிலேயே முழுவதும் பதிந்து கிடந்தமையால் அச்செய்கை அவருக்குப் புலப்படவில்லை. அதனால் அவர் அதனைப் பொருட்படுத்தாமற் சிவபூசையிலே மனதைச் செலுத்தி இருந்தார். அதைக்கண்டு பின்னும் எச்சதத்தர் கோபங்கொண்டு பலமுறை யடிக்க அந்த விசாரசருமர் அவ்வடியாலாகிய வருத்தந் தோன்றப் பெறாதவராகி அபிஷேகத் திருத்தொண்டினை நடத்துவாராயிருந்தார். இப்படியிருந்த அவருடைய உண்மையை அறியாத எச்சதத்தர் பின்னும் மிகக் கோபித்துத் திருமஞ்சனப்பாற் குடத்தைக் காலினால் இடறிச் சிந்தினார். உடனே விசாரசருமர் அதைக்கண்டு அவ்வாறு செய்தவர் பிதாவும் பிராமணனும் குருவுமாகிய எச்சதத்தனென்பதை அறிந்தும், அவர் செய்தது அதிபாதகமாகிய சிவாபராதமாதலால் அவர் காலைத் துணிக்கக்கருதித் தமக்கு முன் கிடந்த ஒரு கோலை எடுக்க, அது மழுவாயிற்று. அதினாலே அவர் கால்களை வெட்டினார்.

சிவபூசைக்கு வந்த அவ்விடையூறு நீக்கினவராகிய விசாரசருமர் அவ்வாறு வெட்டிய பின்பு, முன்போல அருச்சனை செய்தார். அப்போது அவருடைய பத்திக்கிரங்கிப் பரமசிவன் உமாதேவியோடும் இடபாரூடராய் அவருக்கு முன்னே தோன்றியருளினார். உடனே விசாரசருமர், அவரைக் கண்டு மனங்களித்து அவர் திருமுன் விழுந்து நமஸ்கரித்தார். அங்ஙனம் நமஸ்கரிக்கவே பரமசிவன் அவரைத்

தம்முடைய திருக்கரங்களினால் எடுத்து, "நீ நம்பொருட்டு உன்னைப் பெற்ற பிதாவை வெட்டினாய்; இனி உனக்கு நாமே பிதா," என்று கூறி அவரை அணைத்து, அவருடைய சரீரத்தைத் தடவி உச்சி மோந்தருளினார். அப்போது சிவனுடைய திருக்கரத்தினாலே தீண்டப் பட்ட அவ்விசாரசருமருடைய திருமேனி சிவமயமாகித் தெய்விக பிர காசத்தோடு விளங்கிற்று. அதன்மேல் சிவன் அவரை நோக்கி, "நாம் நம்முடைய தொண்டர்களுக்கெல்லாம் உன்னைத் தலைவனாக்கினோம், நாம் ஏற்றுக்கொண்ட அமுதும் பரிவட்டமும் புஷ்பமும் உனக்கே கிடைக் கும்படி சண்டேசுரபதத்தையும் தந்தோம்," என்று திருவாய்மலர்ந்து, தம்முடைய சடையிலே தரித்திருந்த கொன்றைமாலையை எடுத்து அவருக்குச் சூட்டியருளினார். விசாரசருமர், அவ்வாறே சமஸ்த ரும் ஆரவாரிக்கவும், எவ்விடத்தும் புஷ்பமழை பொழியவும், சிவ கணங்கள் பாடி யாடிக் களிகூரவும், வேதங்கள் கோஷிக்கவும், நானா பேத வாத்தியங்கள் முழங்கவும், சற்சமயமாகிய சைவசமயம் நிலை பெறும்படி பரமசிவனைக் கும்பிட்டு, அவராலே தரப்பட்ட சண்டே சுரபதத்தை அடைந்தார். எச்சதத்தர் சிவத்துரோகம் செய்தும், சண்டேசுரநாயனாராலே தண்டிக்கப்பட்டமையால் அக்குற்றம் நீங் கிச் சுற்றத்துடனே சிவலோகத்தை அடைந்தார். (உஉ)

திருநாவுக்கரசுநாயனார் சரித்திரம்.

"மண்பறித் துண்ணேல்,"

(இ-ள்) 'கேடு வரச் செய்து ஒருவனுடைய நிலத்தை அப கரித்து அதன் மூலம் வரும் ஊதியத்தைப் புசியாதே,' என்ப தாம்.

23. மண்பறித் துண்ணேனா வாழ்திரு வாமூர்
வருதிரு நாவினுக் கரசர்
இன்னிய லருந்தகுப் பேறணிய தாகச்
சிந்தந் திபகையான மறவேன்
கண்ணநுதற் கடவுட்கா வாழியிற் பெருகிக்
கவினமணி குயின்றசோ பானத்
தண்வயலார் கலைசைச் சோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்) கண்களுக்கு இரண்டு நேத்திரங்களுக்கும், அடங்கா - அடங்காமல் விசாலித்திருக்கின்ற, ஆழியின் - சமுத்திரத்தைப்போல,

பெருகி - பெருக்கெடுத்து, கவின் - அழகிய, மணி - இரத்தினங்கள், குயின்ற - பதியப்பெற்று அழகு செய்கின்ற, சோபானத்து - படிகளையுடைய, அண்ணலார் - பெருமை பொருந்திய, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரினையுடைய நாதனே! ('மண்பறித் துண்ணேல்,' என்று ஔவையார் கூறிய திருவாக்கின்படி, மனிதராகப் பிறந்தோர், பிறருடைய விளைநிலத்தை அபகரித்துக்கொண்டு அதனால் வரும் ஊதியத்தின் மூலம் உண்டு ஜீவனம் செய்தல் தீங்காதலால் அத்தொழிலைச் செய்யாமல் விட்டொழிக்கவேண்டும்; அங்ஙனமன்றி ஒருவன், காலத்தே பயிர் செய்து, விளைந்துவரும் தானியத்தைக் கொண்டு தானும் தன் குடும்பத்தாரும் புசித்து உயிர் வாழ்வதோடு, தம்மிடத்தே வந்தவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்துதவுதற்கும் ஏதுவாயிருக்கும் பூமியைக் கெடுவழக்குச் செய்து அபகரித்துக்கொண்டால், அதனால் ஜீவனஞ் செய்த அநேகருடைய வயிற்றெரிச்சல் வீணாகாமல் அங்ஙனம் அபகரித்தவருடைய குடும்பம் நாசமாய்விடும்; ஆதலால், மேற்கூறிய ஔவையின் நீதிவாக்கியக் கருத்தை யுணர்ந்து அது தீங்கென்று நினைந்து) மண் பறித்து - பிறருடைய விளைநிலத்தை அபகரித்து, உண்ணார் - அதன் மூலம் வரும் ஊதியத்தைக்கொண்டுண்டு ஜீவிக்காதவர்கள், வாழ் - வாழ்கின்ற, திருவாரூர் - திருவாரூரென்னும் நகரத்திலே, வரும் - தோன்றிய, திருநாவினுக்கரசர் - திருநாவுக்கரசநாயனாரென்பவர், (நின்மீது கொண்ட பத்தி வலிமையினாலே) திண்ணிய - வலிமையான, காங்கல் - கருங்கல்லானது, தோணியதாக - தமக்கொருகாலத்தில் தெப்பமாக, சிந்து - சமுத்திரத்தை, நீந்தியதை - நீந்திய ஆச்சரியமான செய்கையை, யான் மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அவரைப்போலவே நின்மீது மிகுந்த பத்தியுடையவனாய் நின்னருட் செல்வத்தைப் பெற்று மகிழ்வடைவேன்.)

(வி - ரை.) 'மண்பறித் துண்ணேல்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதி வாக்கியக் கருத்தை நன்குணர்ந்து அதன்படியே பிறருடைய விளைநிலத்தைக் கைப்பற்றி அதன் மூலம் வருவதைக் கொண்டு ஜீவித்தலாகிய கெட்டவழக்கத்தை விட்டொழித்தவர்களே வாழ்கின்ற திருவாரூரிற் றோன்றிய திருநாவுக்கரசநாயனார், நின்மீது செலுத்திய பத்தி விசேஷத்தால், கல் தோணியாகச் சிந்து நீந்தியது முதலிய ஆச்சரியமான செய்கைகளைச் செய்து நற்பேறு பெற்றதை மறவாமல் நானும் அவர்போல நின்னிடம் பத்தி செலுத்தி நற் பதவி

பெற்றுக்கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. மேற்கூறியபடி சிவ பத்தி விசேஷத்தால் நன்மை யடைந்த திருநாவுக்கரசு நாயனார் சரித்திரமாவது:—

திருமுனைப்பாடியென்னும் நாட்டிலுள்ள திருவாமூரிற் பொருந்திய வேளாளர் மரபைச்சார்ந்த குறுக்கையர் குடியில் தோன்றியிருந்த புகழனார் என்பவர் மாதினியார் என்பவரை மணந்து வாழ்ந்துவந்தார். அம்மாதினியாரது வயிற்றிலே திலகவதியார் என்ற ஒரு புத்திரியார் பிறந்தார். அவர் பிறந்து சில வருஷங்கள் கடந்தபின், சைவசமயம் அபிவிர்த்தியாகும்படி மருணீக்கியார் என்னும் ஒரு புத்திரரும் அவதரித்தார். அங்ஙனம் அவதரித்த அவருக்கு அவருடைய தந்தையாராகிய புகழனார் உரிய பருவத்திலே வித்தியாரம்பம் செய்வித்தார். அவ்வாறு செய்விக்கவே மருணீக்கியார், அவருடைய தந்தைக்கும் மற்றையர்க்கும் மகிழ்ச்சி யுண்டாகும்படி பல கலைகளையும் கிரமமாகக்கற்று அவற்றில் வல்லவராயினர்.

இப்படியிருக்கும்போது அவருக்கு முன்பிறந்த திலகவதியாருக்குப் பன்னிரண்டு வயசு ஆயிற்று. அப்பொழுது, அப்புகழனார் மரபிற்கு ஒத்த மரபினை உடையவரும், சிவபத்தியிலே சிறந்தவரும், இராஜாவிடத்திலே சேனாபதி யுத்தியோகம் செய்பவருமாகிய கலிப்பகையார் என்பவர் அப்புகழனாரிடம் சில பெரியோர்களை அனுப்பி, திலகவதியாரைத் தமக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்கும்படி கேட்டார். புகழனார் அதற்கு இசைந்தார். அங்ஙனம் இசையவே அம்முதியோர்கள் மீண்டு சென்று, கலிப்பகையாருக்கு அதனைத் தெரிவித்தார்கள். கலிப்பகையார் திலகவதியாரை விவாகம் செய்ய உத்தேசித்திருந்தார். அப்படியிருந்த அவர் விவாகம் செய்தற்கு முன், அவருடைய அரசன் யுத்தத்திற்குச் செல்லும்படி கட்டளை யிட்டதினாலே, அந்த ஆஞ்ஞைப்படி சேனைகளோடும் அவ்வரசன் பகைஞராகிய வடதேசத்தரசரிருக்கு மிடத்தைச் சேர்ந்து, அவர்களோடு நெடுநாள் யுத்தம் செய்துகொண்டிருந்தார்.

அப்படி அவர் யுத்தம் செய்துகொண்டிருக்குங் காலத்திலே, புகழனார் தேகவியோகம் அடைந்தார். அப்பொழுது அவர் மனைவியாராகிய மாதினியாரும அவருடனே உயிர்விட்டார். அதன்மேல் அவர்கள் பிள்ளைகளாகிய திலகவதியாரும், மருணீக்கியாரும், சுற்றத்தார்களோடு மிக மனக் கவலையுற்று, அந்தச் சுற்றத்தாருள் சில அறிவாளிகள் தேற்ற ஒருவாறு தேறித் தந்தை தாயார்களுக்குச் செய்யத்தகும் அந்திய கருமங்களைச் செய்து முடித்தார்கள்.

திருவாமூரில் இவ்வாறு நடக்க, யுத்தத்திற்குச் சென்றிருந்த கலிப்பகையாரும் யுத்தகளத்திலே இறந்துபோயினார். அந்தச் சமாசாரம் திலகவதியாருடைய செவிகளுக்கெட்டியது அவ்வாறு கேள்விப்பட்ட மாத்திரத்தில் அவர், "என்னுடைய மாதா பிதாக்கள் என்னை அவருக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்க உடன்பட்டிருந்தமையால், நான் அவருக்கே உரியவள்; என்னுடைய இவ்வுயிர் அவருக்கே உரியது; ஆதலால் இவ்வுயிரை அவருயிரோடு போய்ச் சேரும்படி செய்வேன்," என்று இறக்கத் துணிந்தார். அதைக் கண்ட மருணீக்கியார் மிக வருந்தி அத்திலகவதியாருடைய இரண்டு பாதங்களிலும் விழுந்து அழுது அவரை நோக்கி, "அடியேன் எங்கள் பிதா மாதாக்கள் இறந்தபின் உம்மையே அவர்களாகப் பாவித்துப் பூசிக்கலாம் என்று உயிர் வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்; அப்படியிருக்க நீர் அடியேனைத் தனியே கைவிட்டிறப்பீராகில் யான் உமக்கு முன்னமே இறந்துவிடுவேன்," என்று கூறினார். அப்போது திலகவதியார் அதைக்கேட்டு, தம்பியார் உயிரோடு இருக்கவேண்டும் என்னும் ஆசையால் தமது கருத்தை நிறைவேற்றாமல் உயிர் தாங்கி, வேறொருவரையும் விவாகஞ் செய்துகொள்ளாமல் சிவகாருண்ணியமுடையவராகி வீட்டிலே தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்.

அப்படியிருக்கும்போது, மருணீக்கியார் உலக வாழ்வு நிலையாமையை யுணர்ந்து அறஞ்செய்ய விரும்பி, அன்புடனே பொருள்களைச் செலவழித்து அறச்சாலைகளையும், தண்ணீர்ப் பந்தர்களையும் அமைத்து, சோலைகளை வைத்து வளர்ப்பித்தார்; குளங்களைத் தோண்டுவித்துத் தடாகப் பிரதிஷ்டை செய்தார்; விருந்தினரை உபசரித்தார்; புலவர்களுக்குப் பொன்களைக் கொடுத்தார்; பிரபஞ்ச வாழ்க்கையின் நிலையாமையை அறிந்து இல்வாழ்க்கையிலே புகாமல் எல்லாவற்றையும் நீத்தார்.

அவ்வாறு துறந்த அவருக்கு எல்லாச் சமயங்களுள்ளும் நற்சமயம் இதுதான் என்று அறியுமறிவு ஏற்படவில்லை; அதனால் அவர் பாடலிபுத்திரம் என்னும் நகரத்திற் சென்று சமணர்களுடைய பள்ளியைச் சார்ந்து, அங்குள்ள சமணர்களுடைய போதனையினாலே அவர்கள் அநுசரிக்கின்ற ஆருகத சமயமே முத்தியை அடைதற்குச் சிறந்ததென்று துணிந்து, அந்தச் சமயத்திலே பிரவேசித்தார். அங்ஙனம் பிரவேசித்த அம் மருணீக்கியார் அந்தச் சமண மத நூல்கள் எல்லாவற்றையும் கற்று, அவைகளிலே மகா பாண்டித்தியம் உடையவராயினார். அதுகண்ட சமணர்கள் அவருக்குத் தருமசேனர் என்னும் பெய

கிட்டு அவனைத் தங்கள் மதாசாரியராகக்கொண்டு வழிபட்டார்கள். அதன்மேல் அவர் தமது வித்தியா சாமர்த்தியத்தினாலே, பௌத்தர்களை வாதில் வென்று புகழ் பெற்று, ஆருகத சமயாசாரியர்களுக்குள்ளே சிரேஷ்டராய் இருந்தார். அவர் இப்படி யிருக்குங்காலத்திலே, திருவாமூரிலே இருந்த திலகவதியார் சிவனிடத்திலே பத்தி மிகுந்து சிவ புண்ணியங்கள் செய்ய விரும்பிக் கெடிலநதிக்கு வடகரையில் இருக்கின்ற திருவதிகைவீரட்டானம் என்னும் திருப்பதியிற் சென்று அங்குள்ள பரமசிவனைத் துதித்து வணங்கி, சிவசின்னங்களைத் தரித்து, தினந்தோறும் சூரியோதயத்துக்குமுன் அந்தக் கோயிலின் உள்ளும் புறமும் திருவலகிடுதல், கோமயத்தினாலே மெழுகுதல், சந்தனவனங்களிற் சென்று மலர்களைப் பறித்துக்கொண்டுவந்து மாலை கட்டிச் சுவாமிக்குச் சாத்தக் கொடுத்தல் முதலாகிய சிவ புண்ணியங்களைச் செய்து வந்தார். அவ்வாறு செய்துவரும்போது அவர் தம்முடைய தம்பியாராகிய மருணீக்கியார், கபட மார்க்கமாகிய ஆருகதத்திலே பிரவேசித்தமையை அறிந்து துக்க சாகரத்தில் மூழ்கி, வீரட்டானேசுரரை வணங்கி அவரிடத்தில், "சர்வாபீஷ்டத்தையும் தருகின்ற நாதரே! தேவரீர் அடியேனை ஆட்கொள்பவர் என்பது சத்தியமானால், தவமென்று சொல்லிப் பாயை இடுக்கித் தலைமயிரைப் பறித்தெறிந்துவிட்டு நின்றுகொண்டே உணவுண்கின்ற சமணர்களுடைய கபடமார்க்கமாகிய படுகுழியிலே விழுந்த என்னுடைய தம்பியை அதினின்றும் தூக்கிக் காப்பாற்றியருள வேண்டும்," என்று பன்முறை விண்ணப்பஞ் செய்தார். அப்போது பரமசிவன் திலகவதியாருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "தவத்திற் சிறந்தவளே! நீ உன் மனக் கவலையை நீக்குவாயாக; உன்னுடைய தம்பி துறவியாகி நம்மை அடையும்பொருட்டுப் பூர்வ சன்மத்திலே தவஞ் செய்திருக்கின்றான்; அப்படி யிருந்தும் அந்தத் தவத்தில் சிறிது குற்றம் நிகழ்ந்தமையினாலே, இப்போது புறமதத்திலே பிரவேசித்தான்; இனி அவனைச் சூலைநோயினால் வருத்தி ஆட்கொள்வோம்," என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிச் சென்றார்.

அதன்மேல் சிவபெருமான் கூறியருளியபடியே, அவருடைய திருவருளினாலே தருமசேனருடைய வயிற்றில் கொடிய சூலை நோய் உண்டாகிக் குடலைக் குடையத் தலைப்பட்டது. அதனால் அவர் வருந்தி ஏங்கிச் சமண்பாழியறையில் விழுந்து தமக்குக் கைவந்த சமண சமய மந்திரோச்சாரணத்தால் தடுத்தும் அச்சூலைநோய் தடைப்படாமல் அதிகரித்தது. அங்ஙனம் அதிகரிக்கவே அவர் சர்ப்பவிஷந் தலைக்கேறினாற்போல மயங்கி மூர்ச்சை அடைந்தார். அதைக் கண்டசம

ணர் பலர் வந்து கூடி, "இந்தச் சூலைநோயைப் போன்ற கொடிய நோயை முன்னொருபோதும் கண்டறியோம்; இதற்கு யாது செய்வோம்?" என்று துக்கமுற்றுப் பின்னர் கமண்டலத்தில் இருக்கின்ற ஜலத்தை அபிமந்திரித்துக் கொடுத்து அவரைப் பருகுவித்தார்கள்; அதனாலும் தணியவில்லை; பின்னர் மயிற்பீலிகொண்டு காலளவுந் தடவினார்கள்; அதனாலும் தணியாமல் சூலைநோய் முன்னிலும் அதிகப்பட்டது; அவ்வாறாகவே தருமசேனர் அதைச் சகிக்கமுடியாதவராய்த் துன்பப்பட்டார். அதன்மேல் சமணர்கள், "ஐயோ! இதற்கு நாம் யாது செய்வோம்? இந்நோயை நீக்குதல் நம்மால் இயலாது," என்று சொல்லி அவரைக் கைவிட்டுப் போயினார்கள்.

பின்னர் தருமசேனர், தாமுடைய சகோதரியாராகிய திலகவதியாரை நினைந்து, அவரே தமக்கு உதவி செய்யவல்லவர் எனத் துணிந்து, தம்முடைய சமாசாரத்தை அவருக்குத் தெரிவிக்கும்படி தம்முடைய அடிமையாளை அவரிடத்துக்கு அனுப்பினார். அவன் திருவதிகையிற் சென்று, அத்திலகவதியாரை ஒரு நந்தனவனத்துக்குச் சமீபத்திலே கண்டு வணங்கி, "நான் உமதுடைய தம்பியார் கட்டளைப்படி இவ்விடத்திற்கு வந்தேன்," என்று சொல்ல, திலகவதியார் அவனை நோக்கி, "தம்பியாருக்கு யாதாயினும் தீங்குண்டா?" என்றார். அதற்கு அவன், 'ஆம்; அவர் கொடிய சூலைநோயினால் மிக வருந்துகின்றார்; சமணர்கள் எல்லாரும் அந்நோயைத் தீர்த்தற்கு வன்மை இல்லாமையால் அவரைக் கைவிட்டார்கள்; அது கண்டு அவர் என்னை நோக்கி, அந்தச் சமாசாரத்தைச் சகோதரியாராகிய உமக்குத் தெரிவித்துத் தாம் உய்யும் நெறியை உம்மிடம் கேட்டுக்கொண்டு இரவிலே தம்மிடத்துக்குத் திரும்பி வரும்படி கட்டளையிட்டனர்; அதனால் நான் இங்கு வந்தேன்," என்றான். அப்போது திலகவதியார், "பதிதராகிய சமணர்களுடைய பள்ளிக்கு நான் வரேன்; இதைத் தம்பிக்குச் சொல்," என்று அவனிடம் கூறினார்; அதுகேட்ட அவ்வடிமை மீண்டு தருமசேனரிடத்திற் சென்று அதைத் தெரிவிக்க, தருமசேனர், "இனி இதற்கு நான் யாது செய்வேன்?" என்று துக்கித்தார்.

அப்பொழுது பரமசிவனுடைய திருவருள் கூடவே அவர், "இந்தத் துர்ச்சமயமாகிய ஆருகதமார்க்கத்தில் பிரவேசித்தபடியால் என்னை வருத்தும் இந்நோய் நீங்கும்படி சற்சமயமாகிய சைவசமயத்தை அனுசரிக்கின்ற திலகவதியாருடைய திருவடிகளை அடைவேன்," என்று கருதி உடனே எழுந்து, அந்தச் சமணர்களுடைய ஸ்தானத்தைக் கடந்து, உடுத்த பாயையும், உறியிலுற்ற கமண்டலத்

தையும், மயிற்பீலியையும் நீக்கி வஸ்திரந் தரித்து, தமக்குப் பற்றுக்
கோடாகக் கைகொடுத்து வருகின்றவர்களைப் பற்றிக்கொண்டு, ஒரு
வரும் காணாதபடி இராவிலே, ஆருகதமார்க்கத்தில் பிரவேசித்ததால்
தமக்குக் கிடைத்தவைகளில் சூலைநோய் ஒன்றுமாத்திரம் பின்றொடரக்
கடந்து திருவதிகையிற் சென்று, திலகவதியாருடைய திருமடத்தை
அடைந்து, அவருடைய திருவடிகளை நமஸ்கரித்து, அவரை நோக்கி,
“எங்கள் குலத்தார் செய்த தவப்பயனெல்லாம் திரண்டு ஒரு வடி
வெடுத்தாற்போலும் அம்மே! அடியேன் கொடிய சூலைநோயைச்
சகிக்க முடியாமையால், நீரே கதியென்று உம்மை அடைந்தேன்;
ஆதலால், இனி நான் உய்ந்து கடைத்தேறும் வழியை அருளும்,”
என்று சொல்லி அவருடைய பாதத்தடியிலே விழுந்து அயர்ந்தார்.

அப்போது திலகவதியார் தம்பியாராகிய அவரை நோக்கி, தமக்
குச் சொப்பனத்திலே பரமசிவன் அருளியபடி நடந்ததை நினை
ந்து மனங்கசிந்துருகி அவரை அஞ்சலி செய்துகொண்டு, “அறியா
மையினாலே புறமதப்படுகுழியில் விழுந்து கொடுந் துயரத்தை அனு
பவிக்கின்ற தம்பியாரே எழுந்திரும்,” என்றார். அவ்வாறு தம்பியா
ராகிய அவர் சூலைநோயுடனே நடுக்கமுற்று எழுந்து அஞ்சலி செய்
தார். அப்போது திலகவதியார் அவரை நோக்கி “இது பரமசிவ
னுடைய திருவருளே; ஆதலால், தம்முடைய திருவடிகளை யடைந்த
மெய்யன்பர்களுக்கு இன்னருள் புரியும் அக்கடவுளையே வணங்கி
அவருக்கே திருத்தொண்டு செய்யும்,” என உபதேசித்தார். உடனே
மருணீக்கியார் அவ்வுபதேசத்தை ஏற்றுக்கொண்டு வணங்கி நின்றார்;
அச்சமயம் திலகவதியார் சிவன் திருவருளை நினைந்து அவருக்கு
விபூதியில் பஞ்சாக்ஷரத்தை ஓதிக் கொடுத்தார். மருணீக்கியார் மிகு
ந்த ஆசையோடு வணங்கி அவ்விபூதியை வாங்கிச் சரீர முழுதிலும்
அணிந்துகொண்டார்.

அதன்மேல், திலகவதியார் திருப்பள்ளியெழுச்சியிலே திருவல
கும் திருமெழுக்குத் தோண்டியும் எடுத்துக்கொண்டு தம்பியாரைக்
கோவிலுக்கு அழைத்துச் சென்றார். அவ்வாறு சென்றவுடன் மரு
ணீக்கியார் வீரட்டானேசுரரைப் பிரதக்ஷணஞ் செய்து, அவருடைய
சந்நிதானத்திலே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று, அவர் திரு
வருளினாலே, தமிழ்ச் செய்யுள் பாடும் சக்தி பெற்றுத் தம்முடைய
சூலைநோய் நீங்கும்பொருட்டும், பிற்காலத்திலே அன்போடு ஓது
கின்ற யாவருடைய துன்பமும் நீங்கும் பொருட்டும் அந்தப் பரம
சிவன்மேல், “கூற்றாயினவாறு விலக்கலீர்” என்னும் வாக்கியத்தை
முதலிலுடைய திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். அவ்வாறு பாடிய

புடனே சூலைநோய் நீங்கிற்று. அப்பொழுது மருணீக்கியார் தமக்கு உயிரைக் கொடுத்து முத்திநெறியையும் தந்த பரமசிவனுடைய திருவருளாகிய கடலில் மூழ்கித் திருமேனி முழுதிலும் உரோமஞ் சிலிர்ப்ப, இரண்டு கண்களினின்றும் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிய, நிலத்திலே விழுந்து புரண்டு, "சமணசமயப் படுகுழியிலே விழுந்து, மீண்டெழு மார்க்கத்தை அறியாது மயங்கிய பாவியேன், அப்பரமசிவனுடைய திருவடியை அடைதலாகிய இந்தப் பேற்றைப் பெறும்படி செய்த சூலைநோய்க்கு என்ன பிரதியுபகாரம் செய்வேன்?" என்றார்.

அவர் இவ்வாறு கூறி ஈசுரனைத் துதிக்கும்பொழுது, வீரட்டானேசுரருடைய திருவருளினால், "நீ மதுரமாகிய தேவாரப்பதிகத்தைப் பாடினபடியால் உனக்கு இனி 'நாவுக்கரசு' என்னும் பெயரே சப்தலோகங்களிலும் வழங்குக," என்று அங்கு நின்ற எல்லோருக்கும் வியப்புத் தோன்றும்படி ஒரு அசரீரி வாக்கு ஆகாயத்திலே உண்டாயிற்று. அதைக் கேட்ட திருநாவுக்கரசநாயனார், "பரமசிவன் இத்தனைகாலமாகத் தம்மை நிந்தித்த இந்தச் சிறியேனுக்கும் இப்பெருவாழ்வைத் தந்தருளினாரே," என்று களிகூர்ந்து, தாமடைந்திருந்த தன்மைபோன்ற தகவையுடையவனாகிய இராவணனுக்கு அவர் அருளிய கருணையின் மெய்த்தன்மையை அறிந்து, சிவபெருமானைத் துதிப்பதையே மேற்கொண்டு அவரை வணங்கினார்.

இவ்வாறு திருநாவுக்கரசுநாயனார் சமணசமயம் பொய்மார்க்கம் என்பது யாவருக்கும் புலப்படும்படி சைவசமயத்திலே பிரவேசித்து அருள் பெற்றபடியால், 'உலகம் உய்ந்தது,' என்று சொல்லித் திருவதிகையிலுள்ள சமஸ்த சனங்களும் களிப்புற்றார்கள். அதன்மேல் திருநாவுக்கரசுநாயனார், மனோவாக்குக் காயம் என்னும் திரிகரணங்களாலும் சிவபெருமானுக்குத் திருத்தொண்டு செய்யவேண்டும் என்னும் ஆசை தமக்கு மிகுந்தபடியால், சிவசின்னங்களைத் தரித்துக் கொண்டு, சிவத்தியானம் நீங்காத வுணர்வும், தடையின்றி யெழுகின்ற ஸ்துதிரூபமாகிய வாசகமும், அவர் பணிவிடையும் உடையராயினார். திலகவதியார், தம்முடைய வேண்டுகோளின்படி பரமசிவன் தம்முடைய தம்பியாரை ஆட்கொண்ட பெருங்கருணைத்திறத்தை நினைந்து மகிழ்ந்து அந்தச் சிவனை வணங்கினார்.

இப்படி நிகழும்போது, திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளுடைய சமாசாரத்தைப் பாடலிபுத்திரத்தில் இருக்கின்ற சமணர்கள் கேள்வியுற்றுப் பொறாமை கொண்டு, 'மாறுபட்ட பல சமயங்களையும் வாதில் வென்று எங்கள் சமயத்தை நிலைநிறுத்திய தருமசேனர், தமக்கு வந்த

சூலைநோய் இங்கே ஒருவராலும் நீங்காமையால் உய்யும் நெறியை நாடித் திருவதிகையிற் சென்று முன்போலச் சைவத்திலே பிரவேசித்து, அந்நோய் நீங்கி உய்ந்துவிட்டார்; இனி நம் சமயம் அழிந்து போகும்,'' என்று துக்கித்துத் தலையும் பீலியும் தாழ ஓரிடத்திலே கூடினார்கள். அங்ஙனம் கூடிய அவர்கள், ''தருமசேனருக்கு வந்த சூலைநோய் நம்மில் ஒருவராலும் நீங்காமல் அவர் சைவமதத்தில் பிரவேசித்ததால் நீங்கிவிட்டதென்னும் உண்மையை நம் அரசன் அறிந்தானேல், நம்மீது கோபங் கொண்டு, தானும் சைவனாகி நம்முடைய விருத்தியையும் தவிர்ப்பான்; இனி இதற்கு யாது செய்வோம்?'' என்று சொல்லித் தங்களுக்குள்ளே ஆலோசித்து, அதற்குத் தக்க ஓருபாயத்தை முடிவு செய்துகொண்டு, தங்கள் மன்னனாகிய பல்லவராசனுடைய நகரத்திற் சென்று, அரண்மனையி னுள்ளே புகுந்து, அவ்வரசனை நோக்கி, ''எங்களுக்குத் தலைவராய் இருந்த தருமசேனர், தம்முடைய சகோதரியாராகிய திலகவதியார் சைவசமயத்திலிருக்கிறபடியால், தாமும் அவர்போலாக விரும்பித் தமக்குச் சூலைநோய் வந்ததாகக் காட்டி அது நம்மாலே தீர்ந்திலது என்று அவரிடத்திற் சென்று, முன்போலச் சைவ சமயத்திலே பிரவேசித்து, நம்முடைய கடவுளை நிந்தை செய்தனர்,'' என்று சொன்னார்கள். அதைக் கேட்டவுடனே பல்லவராஜன் கோபங்கொண்டு, ''இதற்கு யாது செய்யலாம்?'' என்றான். அதுகேட்ட சமணர்கள், 'உத்தமமாகிய எங்கள் சமயமகிமையைக் கெடுத்து உம்முடைய ஆஞ்ஞையையும் கடந்த அந்தத் தருமசேனனை நீர் அழைப்பித்துத் தக்கபடி தண்டிக்கவேண்டும்,'' என்றார்கள். அப்பொழுது அவ்வரசன் மந்திரிமாரை நோக்கி, ''இம்முனிவர்களாற் கூறப்பட்ட அந்தத் தீயோனைப் பிடித்துக்கொண்டு வாருங்கள்,'' என்று திருநாவுக்கரசுசுவாமிகளைப் பிடித்து வரும்படி ஆஞ்ஞாபித்தான்.

அவ்வாறு அவன் ஆஞ்ஞாபித்தவுடனே, மந்திரிமார் சேனைகளோடு*பிரயாணமாகித் திருவதிகையை *அடைந்து திருநாவுக்கரசுநாயனாரிடத்திற் சென்று, ''எங்கள் அரசர் இன்றைக்கு உம்மை அழைத்துக்கொண்டு வரும்படி எங்களை அனுப்பினார்; ஆதலால், வாரும்,'' என்றார்கள். அது கேட்டவுடனே திருநாவுக்கரசுநாயனார், பரமசிவன்மேலே, 'நாமார்க்குங் குடியல்லோம்,'' என்னும் வாக்கியத்தை முதலிலுடைய திருத்தாண்டகத்தைப் பாடி, அந்த மந்திரிமாரை நோக்கி, ''நாம் நீங்கள் அழைத்தபடியே வரமாட்டோம்,'' என்றார். அதுகேட்ட மந்திரிமார்கள் தந்திரமாக அவரை வணங்கிப் பிரார்த்தித்து அழைத்தார்கள். அப்படி யழைக்கவே அவர், 'அடியே

னுக்கு வரும் அபாயங்களை யெல்லாம் நீக்குதற்குப் பரமசிவன் இருக்கிறார்,' என்று போதற்கு உடன்பட்டார்.

அதன்மேல் அந்த மந்திரிமார்கள் அவரை அழைத்துக்கொண்டு போய், அரசன் சமூகத்தில் அவர் வந்திருப்பதை அறிவித்தார்கள். அரசன் அதைக் கேட்டுப் பக்கத்திலிருந்த சமணர்களை நோக்கி, "இனி அவனுக்கு யாது செய்யலாம்?" என்று கேட்க, சமணர்கள், "அவனை நீற்றறையில் விடவேண்டும்," என்றார்கள் அரசன் சமீபத்தில் நின்ற பணிவிடைக்காரர்களை நோக்கி, "இவர்கள் சொல்லியபடியே செய்யுங்கள்," என்று ஆஞ்ஞாபிக்க, அவர்கள் அந் நாயனாரைச் சூட்டினையுடைய *நீற்றறையினுள்ளே விட்டுக் கதவைப் பூட்டினார்கள் அப்போது திருநாவுக்கரசு நாயனார் பரமசிவனுடைய திருவடியைச் சிந்தித்து, "சிவனடியார்களுக்கும் இவ்வுலகத்திலே துன்பம் வருவதுண்டோ?" என்று அகங்குழைந்து தொழுதுகொண்டு அந்த நீற்றறையைச் சிவனுடைய திருவடி நிழலாகப் பாவித்து அதனுள்ளே இருந்தார் அப்போது அந் நாயனார் பரமசிவனுடைய திருவடி நிழலாகப் பாவித்த அந் நீற்றறை அவருக்கு வீணாகானமும், சந்திரனும், தென்றலும், இளவேனிலும், பொய்கையும் போன்று குளிர்ந்திருந்தது. அதனால் அவர் யாதொரு தீங்குமின்றி அதனுள்ளே யிருந்தார். அப்படியிருக்கும்போது ஏழுநாட் சென்றபின், பல்லவராஜன் சமணர்களை யழைத்து, நீற்றறையைத் திறந்து பாருங்கள்," என்று சொல்ல, அவர்கள் அந்நீற்றறையைத் திறந்து, நாயனார் யாதொரு ஊனமும் இன்றிக் களிப்புற்றிருத்தலைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து, அவ்வரசனிடத்திற் சென்று, "அவன் முன்னே நம்முடைய சமயத்தில் இருந்து செய்த மந்திர வலியினாலே இப்போது வேகாமற் பிழைத்துக்கொண்டான்; இனி அவனுக்கு நஞ்சு ஊட்டுவதே தகும்," என்றார்கள் அரசன், "அப்படியே செய்யுங்கள்," என்று சொன்னான். அதன்மேல் அவர்கள் *நாயனாருக்கு நஞ்சு கலந்த பாற்சோற்றை உண்ணும்படி கொடுத்தார்கள். நாயனார், அவர்களுடைய வஞ்சனையை அறிந்து, "நஞ்சை அமுதாகக்கொண்ட கடவுளுடைய அடியார்களுக்கு நஞ்சும் அமுதாம்," என்று நஞ்சு கலந்த அந்தப் பாற்சோற்றை உண்டு யாதொரு தீங்குமின்றி யிருந்தார். அப்போது சமணர்கள் அதைக் கண்டு, "இவனுக்கு நஞ்சும் அமுதமாயிற்று; இவ்விடத்திலே இவன் பிழைப்பானாயின் நமக்கெல்லாம் நாசமுண்டாகும்," என்று பயந்து அரசனிடத்திற் சென்று, "நாங்கள் நஞ்சைச் சோற்றிலே கலந்து அவனுக் கூட்டியும் அவன் நம்முடைய சமய நூல்களிலே கற்றுக் கொண்ட மந்திரவலியினாலே பிழைத்துவிட்டான்; அவன் இறவா

இருப்பானாகில் இனி எங்கள் உயிரும், உம்முடைய அரசாட்சியும் நீங்குவது திண்ணம்," என்றார்கள்.

அரசன் அதைக் கேட்டு, "இனி அவனைக் கொல்லுவதற்கு உபாயம் யாது?" என்று அவர்களைக் கேட்க, அந்தச் சமணர்கள், "உம்முடைய யானையை அவனுக்கெதிரே விட்டு அவனைக் கொல்லும்படி செய்வதே உபாயம்," என்றார்கள். அரசன் அவ்வாறே செய்யும்படி ஆஞ்ஞாபித்தான். அதன்மேல் துஷ்டர்களாகிய சைனர்கள் நாயனாருக்கு எதிரே யானையைக் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். அப்போது நாயனார் சிறிதும் பயமின்றிப் பரமசிவனுடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்து அந்த யானையை நோக்கி, "சுண்ணவெண் சந்தனச்சாந்தும்," என்னும் வாக்கியத்தை முதலிலுடைய திருப்பதிகத்தை எடுத்து ஒவ்வொரு செய்யுளின் இறுதியிலும் "கெடிலப்புனலுமுடையா ரொருவர் தமர் நா - மஞ்சுவ தியாதொன்றுமில்லை யஞ்சவருவதுமில்லை" என்பதை அமைத்துப் பாடினார். அவ்வாறு பாடியவுடனே அந்த யானையானது அந்நாயனாரை வலஞ்செய்து எதிராக நிலத்திலே தாழ்ந்து இறைஞ்சி எழுந்து அப்புறம் சென்றது; அப்போது அதன்மேலிருந்த பாகர்கள் அதனை அங்குசத்தினாலே குத்தித் திருப்பி அவரைக் கொல்லவேண்டும் என்கின்ற குறிப்பைக் காட்டினார்கள். அது அப்படிச் செய்யாமல் கோபங்கொண்டு, துதிக்கையினால் அவர்களை எடுத்து வீசிக் கொன்றுவிட்டு, வெவ்வேறிடங்களிலுள்ள சமணர்களைத் தேடித்தேடி ஓடி அவர்களைத் தள்ளி மிதித்து நசுக்கி யெறிந்து கொன்று, அந்நகரத்தில் உள்ளவர்கள் எல்லாரும் கலங்கும்படி அரசனுக்கு மனக்கவலையை விளைவித்தது.

அப்போது அந்த யானைக்குத் தப்பிய சமணர்கள் எல்லாரும் மானமழிந்து மயங்கி மனம் வருந்தி அரசன்பாலடைந்து, "தருமசேனன் எங்கள் சமய நூலிலே கற்றுக்கொண்ட மந்திரத்தின் பலத்தினாலே நாங்கள் விட்ட யானையைக்கொண்டே எங்கள் வலிமையைக் கெடுத்தான்," என்று சொல்லிப் புலம்பினார்கள். அதைக் கேட்டு அரசன் கோபங்கொண்டு, "இனி அவனுக்கு யாது செய்ய வேண்டும்?" என்று கேட்க, சமணர்கள் அவனைக் கல்லோடு சேர்த்துக் கயிற்றினாலே கட்டிக் கடலிலே தள்ளவேண்டும்," என்றார்கள். உடனே அரசன் கொலைத் தொழில் செய்வாரை நோக்கி, "தருமசேனனைக் காவலோடு கொண்டுபோய் ஒரு கல்லோடு சேர்த்துக் கயிற்றினாலே கட்டி ஒரு படகில் ஏற்றிச் சமுத்திரத்தில் விழும்படி தள்ளிவிடுங்கள்," என்று ஆஞ்ஞாபித்தான். கொலைத்தொழில் செய்வோர் அதைக்

கேட்டுச் சமணர்களுடனே அச்சம் சிறிதுமில்லாத திருநாவுக்கரசு நாயனாரைக் கொண்டுபோய் அரசன் சொல்லியபடியே கல்லிற்கட்டிக் கடலிலே தள்ளிவிட்டுத் திரும்பினார்கள்.

அவ்வாறு சமுத்திரத்திலே தள்ளிவிடப்பட்ட திருநாவுக்கரசு நாயனார், "அடியேனுக்கு யாது நிகழினும் நிகழ்க; அடியேன் சுவாமியை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவேன்" என்று நினைந்து, "சொற்றுணை வேதியன்," என்பதை முதலினுடைய நமச்சிவாயப் பதிகத்தைப்பாட, சமுத்திரத்திலே அவரோடு சேர்த்துக் கட்டி விடப்பட்ட கல்லானது நாயனார் மேற் பக்கத்திலிருக்கத் தெப்பமாய் மிதந்தது; கட்டிய கயிறும் அறுந்துபோயிற்று. அதன்மேல் வருணபகவான் கல்லே சிவிகையாக அந்நாயனாரைத் தாங்கிக்கொண்டு திருப்பாதிரிப்புலியூர் என்னும் சிவஸ்தலத்திலே சேர்த்தான். அங்ஙனம் சேர்த்தவுடனே நாயனார் அந்தத் திருப்பதியினின்றும் அரகரவென்னு மோசையுடன் தம்மை எதிர்கொண்ட சிவனடியார்களோடு அங்குள்ள ஆலயத்திற் சென்று சுவாமியை வணங்கித் திருப்பதிகங்கள் பாடிப் பின்னர் அங்கேயே சில தினங்கள் இருந்தார். அவ்வாறு இருந்து அதன்மேல் திருவதிகைவீரட்டானேசுவரரைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்கின்ற ஆசையினால் அவ்விடத்தினின்றும் பிரயாணமாகித் திருமாணிக்குழியையும் திருத்தினைநகரையும் வணங்கிக்கொண்டு, திருக்கெடில நதியைக் கடந்து சென்றார்.

அந்நாயனார் அவ்வாறு செல்லும்போது. அவர் சமணர்கள்செய்த இடர்களெல்லாவற்றையும் ஜயித்து வருதலைக் கேள்வியுற்ற திருவதிகைவாசிகளெல்லோரும் அவ்வூரை மிகவும் அலங்கரித்து மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்க அவரை எதிர்கொண்டு நமஸ்கரித்தார்கள். அப்போது விபூதியை யணிந்த திருமேனியையும், தாழ்வடத்தையும், சிவனுடைய திருவடிகளை மறவாத சிந்தையையும், ஆனந்தபாஷ்பம் பொழிகின்ற கண்களையும், திருப்பதிகங்கள் உதிக்கின்ற நாவையுமுடைய நாயனார், தம்மை எதிர்கொண்ட ஜனங்களோடு ஆலயத்திற் சென்று சுவாமியை வணங்கித் திருத்தாண்டகம் பாடி அங்குத் தங்கியிருந்தார். அவர் அவ்வாறு வீரட்டானேசுரர்மேல் திருப்பதிகங்களைப் பாடி அவருக்குத் திருப்பணி செய்துகொண்டிருக்கும் நாளிலே, சமணர்களுடைய துர்ப்போதனைக்கு இசைந்து தீங்கு செய்துகொண்டிருந்த பல்லவராஜன் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளுடைய மகிமையை யுணர்ந்து அத்திருவதிகைக்கு வந்து அவரை வணங்கி, சைவ சமயத்திலே பிரவேசித்தான். அதன்மேல் அவ்வாறு பிரவேசித்து சமணசமயம் பொய்யென்றும், சைவசமயமே மெய்யென்றும் அறிந்துகொண்ட

அந்தக் காடவனென்பவன் பாடலிபுத்திரத்திலிருந்த சமணருடைய பள்ளிகளையும் பாழிகளையும் இடித்து அவைகளின் கற்களைத் திருவதிகையிலே கொண்டுவந்து பரமசிவனுக்குக் குணதரவீச்சரம் என்னும் கோயிலைக் கட்டினன்.

அக்காலத்திலே அங்கிருந்த திருநாவுக்கரசுநாயனார் சிவஸ்தலங்கள் பலவற்றிற்குஞ் சென்று சுவாமிதரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகம் பாட விரும்பி, அவ்விடத்தினின்று நீங்கித் திருவெண்ணெய்நல்லூர், திருவாமாத்தூர், திருக்கோவலூர் முதலிய திருப்பதிகளை வணங்கிச் சிவன்மீது திருப்பதிகம் பாடி, பெண்ணாகடத்திற் சென்று, திருத்தூங்கானைமாடமென்னும் ஆலயத்திற் புகுந்து அங்குள்ள சுவாமியை வணங்கி, அவரை நோக்கி, "சுவாமீ! அடியேன் இழிவினையுடைய சமணசமயத்திற் புகுந்து வருந்திய இத்தேகத்துடனே உயிர்வாழ்தற்குச் சகியேன்; ஆதலால், இத்தேகத்தைத் தரிக்கும் பொருட்டுத் தேவரீருடைய முத்திரையாகிய சூலத்தையும், இடபத்தையும் என்மேற் பொறித்தருளவேண்டும்," என்னும் கருத்தமைந்த ஒரு திருப்பதிகம் பாடினார். அவ்வாறு பாடியவுடனே பரமசிவனுடைய திருவருளினால் ஒரு சிவபூதம் மற்றொருவருக்குந் தெரியாதபடி அவ்வாகீசருடைய தோளிலே சூலக்குறியையும் இடபக்குறியையும் பொறித்தது. அதன்மேல் அவர் தம்முடைய தோளிலே பொறிக்கப்பட்ட முத்திரைகளைக் கண்டு மனமகிழ்ந்து சிவன் திருவருளை நினைந்து கண்ணீர் சொரிய அச்சிவபெருமான் முன்னே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்தார். பின்னர் அவர் அந்த ஸ்தலத்தில் சில தினங்களிருந்து புறப்பட்டுத் திருவரத்துறைக்குந் திருமுதுகுன்றுக்கும் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ்செய்து பதிகம் பாடிக் கிழக்கு நோக்கி நிவாவென்னும் நதிக்கரையின் வழியாக நடந்து, சிதம்பரத்திலே சென்று, கனகசபையிலே ஆனந்தத்தாண்டவஞ் செய்தருளுகின்ற சபாநாயகரைத் தரிசித்து, அவர் முன்னே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து இரண்டு கைகளும் சிரசின்மேலேறிக்குவிய, இரண்டு கண்களினின்றும் ஆனந்த பாஷ்பம் சொரிய, அக்கினியிற்பட்ட வெண்ணெய்போல மனங் கசிந்துருக, என்று வந்தாய் என்னுந் திருக்குறிப்போடு நிருத்தஞ் செய்கின்ற சுவாமியுடைய திருநயனத்தினின்றும் பொழிகின்ற திருவருளாலாகிய ஆனந்த மேலீட்டினாலே திருப்பதிகங்கள் பாடினார். அவ்வாறு பாடித் தினந்தோறும் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு சில தினங்கள்வரை அங்கே இருந்தார். பின்னர் அவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டுத் திருவேட்களத்துக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனஞ்செய்து பதிகம்பாடித் திருக்கழிப்பாலையை

அடைந்து அங்கும் பதிகங்கள் பாடி, சில தினங்கள் அங்கே இருந்தார். பின் அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, வழியிலே "அம்பலக் கூத்தனைத் தினைத்தனைப் பொழுதும் மறந்துய்வனோ," என்னும் திருக்குறுந்தொகை பாடிக்கொண்டு சிதம்பரத்தைச் சார்ந்து, சுவாமி தரிசனம் செய்து பதிகம் பாடித் திருத்தொண்டு செய்துகொண்டு சில தினங்கள் அங்கே இருந்தார்.

அப்படியிருக்கும்போது ஒருநாள் அந்தத் திருநாவுக்கரசு நாயனார், சீர்காழியிலே பரமசிவனது திருவருளினால் உமாதேவி ஞானப்பாலை ஊட்டப் பருகி வேதார்த்தங்களைத் தமிழிலே தேவாரமாகப் பாடியருளிவந்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய மகிமையை அடியார்கள் சொல்லக் கேள்வியுற்று, அவரைத் தரிசித்து அவருடைய திருவடிகளை வணங்கல்வேண்டுமென்னும் ஆசை மிகுதியினால் சபாநாயகரைத் தொழுது, அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டு, திருவீதியிலே புரண்டு அங்கப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, அத்திருப்பதியின் எல்லையைக் கடந்து, திருநாரையூரைக் கண்டு அங்குள்ள சிவனைப் பணிந்து பாடி, சீர்காழிக்கருகே சென்றார். அப்போது திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அவ்வாறு திருநாவுக்கரசு நாயனார் வருதலையறிந்து, மிகுந்த ஆசையோடு அடியார்கள் பக்கத்திலே சூழச் சென்று அவரை எதிர்கொண்டார்.

அவ்வாறு எதிர்கொள்ளவே, திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்தார்; அப்போது அவர் தம்முடைய திருக்கரங்களினாலே திருநாவுக்கரசு நாயனாருடைய திருக்கரங்களைப் பிடித்து, அவரை எடுத்துத் தாமும் அஞ்சலி செய்து, அவரை நோக்கி, 'அப்பரே' என்றார். அதற்குத் திருநாவுக்கரசு நாயனார், 'அடியேன்' என்றார். அதன்மேல் அவ்விருவரும் தாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் காணப்பெற்றதனால் மிகவும் மனமகிழ்ந்து, ஆலயத்திற் சென்று சுவாமியை வலங்கொண்டு நமஸ்கரித்து எழுந்தார்கள். அப்போது திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி அப்பரை நோக்கி, "அப்பரே! உம்முடைய சுவாமியைப் பாடும்." என்று சொல்ல, அவர் பதிகம் பாடினார். பின்பு திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும், அவரும் அந்தத் திருஞானசம்பந்த நாயனாருடைய திருமடத்திற் சென்றார்கள். அவ்வாறு சென்ற பின்பு திருநாவுக்கரசர் அவரோடு அளவளாவிப் பலநாள் அங்கிருந்தார்.

அப்படியிருக்கும்போது ஒருநாள் திருநாவுக்கரசர், சோழமண்டலத்திலுள்ள சிவஸ்தலங்கள் எல்லாவற்றையும் தரிசிக்கவேண்டும்

என்னும் ஆசை தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே தோன்ற, அதனைத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திக்குத் தெரிவித்து, அவரோடு திருக்கோலக்காவிற்குச் சென்று சுவாமி தரிசனம் பண்ணினார். அதன்மேல் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி அவ்விடத்தினின்றும் திரும்பிச் சீர்காழி சேர்ந்தனர். பின்னர் அப்பமூர்த்தி, கருப்பறியலூர், புன்கூர், நீடூர், திருக்குறுக்கை, திருநின்றியூர், திருநனிபள்ளி முதலிய ஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, காவேரியாற்றின் இருகரைவழியாகவும் சென்று, செம்பொன்பள்ளி, மயிலாடுதுறை துருத்தி, வேள்விக்குடி, எதிர்கொள்பாடி, திருக்கோடிகா, திருவாவடுதுறை, திருவிடைமருதூர், திருநாகேச்சுரம், பழையாறை முதலிய ஸ்தலங்களைப் பணிந்து பாடி, திருச்சத்திமுற்றத்தை அடைந்தார். அவ்வாறடைந்தவுடன் அங்கே "கோவாய் முடுகி யடுதிறற் கூற்றங் குமைப்பதன்முன், பூவா ரடிச்சுவ டென்மேற் பொறித்துவை," என்னும் பதிகத்தைப் பாடினர்; அவ்வாறு பதிகம் பாடவும், பரமசிவன், 'நல்லூருக்கு வா,' என்று கூறியருளினார். அப்படியே அப்பமூர்த்தி திருநல்லூருக்குச் சென்று, சுவாமியை வணங்கி எழுந்தார். அவ்வாறெழும்போது சுவாமி அவரை நோக்கி, "உன்னுடைய நினைப்பை முடிக்கக்கடவோம்," என்று சொல்லித் தம்முடைய திருவடிகளை அவர் சிரசின்மேலே சூட்டினார். அச்சமயம் அப்பமூர்த்தி, "நினைந்தனைய திருவடியென் றலைமேல் வைத்தார் நல்லூரெம் பெருமானார் நல்லவாறே," என்னும் திருத்தாண்டகத்தைப் பாடியருளிப் பின்னும் பல திருப்பதிகங்கள் பாடிக்கொண்டு சிலநாள் அங்கிருந்தார். அப்படி யிருக்கும் நாட்களிலே, அவர் கருகாவூர், திருவாவூர், திருப்பாலைத்துறை முதலாகிய க்ஷேத்திரங்களுக்கும் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்.

அப்படி யிருந்து சிலநாட் சென்றபின், அந்த அப்பர் சுவாமிகள் திருநல்லூரினின்றும் நீங்கித் திருப்பழனத்தைத் தரிசித்துத் திங்களூரின் வழியாகச் சென்றார். அவ்வாறு செல்லும்பொழுது அவ்வூரிலே அப்பூதிநாயனார் என்பவர், தம்முடைய புத்திரர்களுக்குத் திருநாவுக்கரசு என்னும் பெயரைச் சூட்டியும், தம்முடைய அன்னசத்திரம், கிணறு, குளம், தண்ணீர்ப்பந்தல் முதலியவற்றிலும் தனித்தனியே, 'இது திருநாவுக்கரசு நாயனாருடையது,' என்று எழுதியும் அந்தத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்மீது மிக்க விசுவாசமுடையவரா யிருக்கின்றனரென்பதைக் கேள்வியுற்று, அவருடைய வீட்டுக்குச் சென்றார். அப்போது அப்பூதிநாயனார், அப்பரைத் தம்முடைய மனைவியார் புத்திரர் முதலாயினாரோடும் வணங்கி, அங்கே திருவமுது செய்யும்படி பிரார்த்தித்து, அதற்கவர் உடன்பட, உடனே

அமுது சமைப்பித்து, திருநாவுக்கரசு என்னும் பெயர்பெற்ற தம்முடைய புத்திரரை நோக்கி, 'தோட்டத்திற் சென்று வாழைக்குருத்து அரிந்துகொண்டு வா,' என்று சொல்லியனுப்பினர்.

அவ்வாறே அவர் விரைந்து வாழைக்குருத்து அரியத் தோட்டத்திற் புகுந்தபொழுது ஒரு பாம்பு அவரைத் தீண்டிற்று; அங்ஙனம் தீண்டியும் அதை அவர் கவனியாமல், அப்பமூர்த்தி திருவமுது செய்யும்படி குருத்தை அரிந்துகொண்டு விரைவிலே திரும்பிவந்து, விஷந் தலைக்கேறினபடியால் மயக்கமடைந்து, வாழைக்குருத்தைத் தம்முடைய தாயார் கையிலே கொடுத்துவிட்டு, தம்மைச் சர்ப்பந் தீண்டினதைச் சொல்லிக்கொண்டே கீழே விழுந்து இறந்தார். அது கண்டு அப்பூதிநாயனாரும், அவர் மனைவியாரும் புத்திரனிறந்ததற்கு வருந்தாமல் அப்பர் அமுது செய்யும் விஷயத்தில் கவலையுற்று, 'ஐயோ! இனி நாயனார் அமுது செய்யாரே,'' என்று துக்கித்து, சவத்தை மறைத்துவைத்துச் சிறிதும் தடுமாற்றம் இன்றி அப்பர் சுவாமியிடத்திற் சென்று, ''சுவாமீ! எழுந்துவந்து அமுது செய்தருளவேண்டும்,'' என்று பிரார்த்தித்தார்கள். அததருணத்தில் அப்பர் சுவாமி அங்கு நிகழ்ந்த காரியத்தைத் திருவருளினால் அறிந்துகொண்டு, அவர்களுடைய அன்பை நினைந்து அருள் மிகுந்து அந்தச் சவத்தைச் சிவாலயத்தின்முன் கொண்டுவரச் செய்து, 'ஒன்று கொலாம்,'' என்கின்ற பதிகத்தைப் பாடியருளினர். உடனே அப் புத்திரர் உயிர்பெற்றெழுந்தார். அப்பூதிநாயனார், அவ்வாறு தம்முடைய புத்திரர் பிழைத்ததைக் கண்டும் அதைக் குறித்துச் சந்தோஷியாமல், அப்பர்சுவாமிகள் அமுதுசெய்யாதிருந்ததைக் குறித்துத் துக்கித்து வருந்தினர். அதனையறிந்து அவ்வருத்தத்தை நீக்கும் பொருட்டு, அப்பர் அவருடைய வீட்டிற் சென்று அமுது செய்து அங்கே இருந்தார் அப்படியிருந்து சில தினங்கள் சென்றபின், அவர் அந்தத் திங்களூரினின்றும் நீங்கித் திருப்பழனத்திற்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, அப்பூதிநாயனாரைச் சிறப்பித்துத் திருப்பதிகம் பாடி, அங்குத் தங்கி அவ்விடத்திருந்தபடியே திருச்சோற்றுத்துறை முதலாகிய ஸ்தலங்களுக்கும் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்.

அப்படியிருந்து பல தினங்கள் கழிந்தபின், திருநல்லூருக்குச் சென்று, சிலநாள் அங்கே தங்கிப் பின் திருவாரூருக்குப் போகக் கருதி அவ்வூரைவிட்டுப் புறப்பட்டுப் பழையாறை, வலஞ்சுழி, கும்பகோணம், நாலூர் திருச்சேறை, குடவாயில், நறையூர், கருவாஞ்சியூர், பெருவேளூர், திருவிளமர் என்கின்ற ஸ்தலங்களுக்குப் போய்ச்

சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, அதன்மேல் திருவாரூரை அடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகங்கள் பாடிக்கொண்டிருந்தார். அப்படி யிருக்கும்போது ஒரு பதிகத்திலே நமிநந்தியடிகளை நீரினால் விளக்கேற்றினதைச் சிறப்பித்துப் பாடினார். இன்னும் அத்திருப்பதியில் இருக்கின்ற அரனெறியென்னும் ஆலயத்தையும் வணங்கி அதற்கும் பதிகம் பாடினார். பின்னர் அங்கிருந்தபடியே திருவலிவலம், கீழ்வேளூர், கன்றாப்பூர் என்னும் ஸ்தலங்களுக்கும் போய்ப் பதிகம் பாடி அவ்விடத்திற்குத் திரும்பினார். அதன்மேல் திருவாதிரை நட்சத்திரத்திலே வீதிவிடங்கப்பெருமானுக்கு நடந்த திருவிழாவை அடியார்களுடன் சேவித்து மகிழ்ந்திருந்தார்.

அப்படி யிருக்கும்போது ஒருதினம் திருப்புகலூருக்குப் போகக் கருதித் திருவாரூரினின்றும் நீங்கிப் பல ஸ்தலங்களையும் பணிந்து அங்கே சென்றார். அந்நாளிலே அந்தத் திருப்புகலூருக்கு வந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு முருகநாயனாருடைய திருமடத்தில் இருந்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகள், அப்பர் வருவதைக் கேள்வியுற்று அடியார் கூட்டத்தோடும் சென்று அவரை எதிர்கொண்டார். அப்போது அப்பர் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியை வணங்க, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும் அப்பரை வணங்கி, அவரை நோக்கி, "அப்பரே! நீர் வரும்போது திருவாரூரில் நடந்த பெருமையைச் சொல்லும்," என்றார். அதைக் கேட்டு அப்பர் திருவாதிரைச் சிறப்பைத் திருப்பதிகத்தினால் சொல்லியருளினார். திருஞானசம்பந்தர் அதைக் கேட்டு, "நான் திருவாரூருக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு இவ்விடத்திற்குத் திரும்பிவருவேன்," என்று சொல்லித் திருவாரூருக்குப் போக, அப்பமூர்த்தி அந்தத் திருப்புகலூரில் சேர்ந்து சுவாமி தரிசனம் செய்து பதிகம் பாடிக்கொண்டிருந்தார். அப்படி யிருக்கும்போது செங்காட்டங்குடி, திருநள்ளாறு, சாத்தமங்கை, திருமருகல் என்கின்ற ஸ்தலங்களுக்கும் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு திருப்புகலூருக்குத் திரும்பிவந்தார். சிலநாட் சென்றபின், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும் திருவாரூரினின்றும் நீங்கி அந்தத் திருப்புகலூருக்கு வந்தார்; அப்போது அப்பர் அவரை எதிர்கொண்டு அழைத்துவந்து முருகநாயனாருடைய திருமடத்தில் அவரோடு கூடியிருந்தார். அப்படி யிருக்கும்போது சிறுத்தொண்ட நாயனாரும், திருநீலநக்க நாயனாரும் அவர்களிடத்திற்கு வந்து அவர்களோடு கூடியிருந்தார்கள்.

அங்ஙனமிருக்கும்போது சில தினங்கள் கழிந்தபின், திருஞானசம்பந்தரும், அப்பரும் திருப்புகலூரினின்றும் நீங்கி, திருநீலநக்க

நாயனார், சிறுத்தொண்ட நாயனார், முருகநாயனார் முதலியவர்களுக்கு விடைகொடுத் தனுப்பிவிட்டு, திருவம்பர் என்னும் ஸ்தலத்தை அடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, திருக்கடவூரிற் சென்று வீரட்டானேசுரரைப் பணிந்து, குங்கிலியக்கலய நாயனாரால் அவருடைய திருமடத்திலே அமுது செய்விக்கப்பட்டு, திருக்கடவூர் மயானத்தையும் வணங்கி, திருவாக்கூர் முதலிய திருப்பதிகளையும் தரிசித்துப் பின்னர்த் திருவீழிமிழலையை அடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்து கொண்டு அங்கே இருந்தார்கள்.

அப்படி யிருக்கும்போது சில நாட்கள் சென்றபின் மழையின்மையாலும், காவேரிப்பெருக்கு வற்றியபடியாலும் பஞ்சம் உண்டாக, அதனால் உயிர்களெல்லாம் வருத்தமுற்றன. அக்காலத்திலே பரமசிவன் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திக்கும் திருநாவுக்கரசு நாயனாருக்கும் முன்னே தோன்றி, "இப்போது நேர்ந்திருக்கும் காலபேதத்தினாலே நீங்கள் மனவாட்டம் அடையீர்கள்; ஆயினும், உங்களை வழிபடுகின்ற அடியார்களுக்குக் கொடுக்கும்பொருட்டு நாம உங்களுக்குப் படிக்காசு தருகின்றோம்," என்று சொல்லிக் கோயிலின் கிழக்கு வாயிற்படியிலும் மேற்குவாயிற்படியிலும் தினந்தோறும படிக்காசு வைத்தருளினார் அவ்வடியார்க ளிருவரும் அந்தப் படிக்காசுகளைப் பெற்றுப் பண்டங்கள் வாங்குவித்து அமுது சமைப்பித்து, 'சிவனடியார்கள் எல்லாரும் வந்து போசனம் பண்ணக்கடவர்கள்,' என்று இரண்டு காலங்களிலும் பறை சாற்றித் தெரிவித்து அடியவர்க்கு அன்னமிட்டார்கள். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி தாம் பரமசிவனுக்குக் குமாரராகையாலும் பாடற்றொண்டு மாத்திரம் செய்வதாலும தாம் பெற்ற படிக்காசை வட்டங் கொடுத்து மாற்றப்பெற்றார்; அப்பரோ தாம் அக்கடவுளுக்கு அடியாராகையாலும், பாடற்றொண்டோடும் கைத்தொண்டும் செய்துவந்தபடியாலும் தாம் பெற்ற படிக்காசை வட்டங் கொடாது மாற்றப்பெற்றார் இவ்வாறு இருவரும் நாடோறும் அன்னமிடுவார இவர்களுடைய மடங்களிலே சிவனடியார்கள் போசனம் பண்ணி மகிழ்ந்தார்கள். இப்படி யிருக்குங்காலத்தில் சில தினங்கள் கழிந்தபின் எங்கும் மழை பெய்து தானிய முதலியவைகள் மிக விளைந்தமையால் பஞ்சம நீங்கிற்று.

அதன்மேல், அந்தத் திருஞானசம்பந்தரும், அப்பரும் திருவீழிமிழலையினின்றும் நீங்கித் திருவாஞ்சிய முதலிய ஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, வேதாரணியத்தை அடைந்து, ஆலயத்திற் புகுந்து அதனை வலஞ்செய்து. வேதங்கள் அருச்சித்துத் திருக்காப்புச் செய்து அந்நாள்முதல் அடைக்கப்பட்டேயிருந்த அக்கோயிற் கதவுக்கு முன்

வந்து, வேதங்களாலே திருக்காப்புச் செய்யப்பட்ட அக்கதவை அடியார்கள் நீக்கப் பெறாமையினால் வேறோர் பக்கத்திலே ஓர் வாயில் செய்து அதன் வழியே செல்கின்றார்கள் என்பதைக் கேட்டறிந்தார்கள். அவ்வாறறிந்தவுடனே திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் அப்பரை நோக்கி, "அப்பரே! நாம் எப்படியும் இந்தத் திருவாயில் வழியே சென்றுதான் சுவாமியைத் தரிசிக்கவேண்டும்; ஆதலால், இந்தக் கதவு திறக்கும்படி நீர் திருப்பதிகம் பாடும்," என்றார். அதைக் கேட்டு அப்பமூர்த்தி, "பண்ணினேர் மொழியாள்," என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். அவ்வாறு அதனைப் பாடியும் கதவு திறக்கப்படாமல் தாழ்த்தது; அதுகண்டு அவர், "இரக்க மொன்றிலீர்," என்று திருக்கடைக்காப்பிலே பாடி வணங்கினார். அவ்வாறு வணங்கியவுடனே வேதாரணியேசுரருடைய திருவருளினால் அக்கதவு திறக்கப்பட்டது. அப்பொழுது நாயன்மார் இருவரும் அச்சந்நிதியில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள்; அடியார்கள் எல்லாரும் ஆநந்தகோஷம் செய்தார்கள்; அதன்மேல் அந்நாயன்மார் இருவரும் பேரின்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கி யெழுந்து கோவிலுக்குள்ளே புகுந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகங்கள் பாடி வெளியே வந்தார்கள்.

அப்படி வரும்போது அப்பர், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியை நோக்கி, "சுவாமியுடைய திருவருளினாலே இந்தக் கதவு எப்போதும் திறக்கப்பட்டும் அடைக்கப்பட்டும் வழங்கும்பொருட்டு இப்போது இது அடைக்கப்படும்படி தேவரீர் திருப்பதிகம் பாடியருளும்," என்றார். அவ்வாறே திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி யிசைந்து பதிகம் பாடத் தொடங்கினார். அவ்வாறு தொடங்கித் திருப்பதிகத்திலே முதற்பாட்டுப் பாடிய மாத்திரத்தில் கதவு அடைக்கப்பட்டது. அதுகண்டு, நாயன்மார் இருவரும் சிவபெருமான் திருவருளை வியந்து களிப்புற்று அவரை வணங்கினார்கள். அதன்மேல் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி தாம் எடுத்த பதிகத்தை முடித்தருளினார் அன்றுமுதலாக அந்தக் கதவு திறத்தலும் அடைத்தலுமாகிய வழக்கம் உண்டாயிற்று அங்கே நிகழ்ந்த அற்புதத்தைக் கண்ட அடியார்களெல்லோரும் ஆச்சரியங் கொண்டு உரோமஞ் சிலிர்ப்ப, கண்ணீர் சொரிய, அந்த நாயன்மார்களுடைய திருவடிகளில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள். அதன்மேல் அந்நாயன்மார் இருவரும் திருமடத்தை அடைந்தார்கள்.

அவ்வாறு திருமடத்தை யடைந்தபின்பு திருநாவுக்கரசுநாயனார், தாம் திருப்பதிகம் முழுதும் பாடியபின்னே கோவிற் கதவு திறந்த அருமையையும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் முதற்பாட்டைப் பாடினவுடனே கதவு அடைத்த எளிமையையும் நினைந்து, "சுவாமி

யுடைய திருவுள்ளத்தன்மை இன்னதென்று அறியமாட்டாமல் அயர்கின்றேனை," என்று கவன்று மிகவும் அஞ்சி அத்திருமடத்தின் ஒரு பக்கத்திலே போய்ப் படுத்துக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு வேதாரணியேசுரருடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்து நித்திரை செய்தார். அப்பொழுது பரமசிவன் அவரிடத்தில் சென்று, "நாம் வாய்மூரில் இருப்போம்; அவ்விடத்திற்கு நீ தொடர்ந்து வா," என்று கூறியருளினர். அதைக் கேட்டவுடனே அப்பமூர்த்தி திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு எழுந்து வாய்மூர் போவதற்கு வேதாரணியத்தினின்றும் புறப்பட்டு விரைந்து சென்றார். அப்போது சுவாமி, தாம் அவருக்கு முன் காட்டியருளிய திருக்கோலத்தோடும் முன்னே நடந்தருளினர். அப்படிச் சுவாமி முன்னும் திருநாவுக்கரசுநாயனர் பின்னுமாக நடக்கும்போது, நாயனர் எவ்வளவோ விரைவுகொண்டு நடந்தும சிவபெருமானைத் தொடர்ந்துசெல்ல முடியாதவராயினர்.

அதன்மேல், சுவாமி சமீபத்திலே *காட்சி கொடுப்பவர்போல அப்பருக்கு ஒரு கோயிலை எதிரே காணச்செய்து அதனுள்ளே புகுந்து மறைந்தார். அப்பமூர்த்தியும் அவ்விடத்திலே விரைந்து சென்று சுவாமியைத் தேடினர். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனரும் அப்பமூர்த்தி திருவாய்மூருக்குப் போகின்றார் என்பதைக் கேள்வியுற்று அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அப்போது அப்பமூர்த்தி, சுவாமி மறைந்ததைக் குறித்துத் துக்கித்து, "அடியார்களிற் சிறந்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியே வேதாரணியக் கோயிற்கதவைத் திறக்கவேண்டும் என்பதை நினையாமல் திறந்து குற்றஞ்செய்த சிறியேனுக்கு நீ ஒளிக்கலாம்; ஒரு பதிகத்தின் முதற்பாட்டாலேயே கதவை அடைப்பித்த அந்தத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி இங்கே வந்திருக்கிறாராதலால் அவருக்கு எப்படி ஒளிக்கலாம்?" என்றார். அவ்வாறு சொன்னவுடனே பரமசிவன் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திக்குக் காட்சி கொடுத்தருளினர். அப்போது திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சிவனைத் தரிசித்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, அப்பமூர்த்தியுங் காணும்படி அவரைக் காட்ட, அப்பமூர்த்தியும் தரிசித்து, அவர்மீது திருப்பதிகம் பாடினர். சுவாமி அப்பதிகத்தை ஏற்றுக்கொண்டு எழுந்தருளினர். அதன்மேல் நாயனர் இருவரும் திருவாய்மூரை அடைந்து, சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டு சிலநாள் தங்கியிருந்து, பின் வேதாரணியத்துக்குத் திரும்பி வந்து, அங்கே இருந்தார்கள். அப்படி யிருக்கும் நாளிலே திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனர் மதுரையிலிருக்கின்ற பாண்டியனுடைய மனைவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியாரும், மந்திரியாராகிய குலச்சிறைநாயனு

ருக் அனுப்பிய தூதர்களாலே, பாண்டிநாட்டிலே சமணசமயம் பரவச் சைவம் குன்றிய சமாசாரத்தைக் கேள்வியுற்று, சமணர்களை வென்று சைவஸ்தாபனம் செய்யும்பொருட்டு அவ்விடத்திற்குச் செல்ல உத்தேசித்து அதனை அப்பரிடம் தெரிவித்தார். அப்பொழுது திருநாவுக்கரசுநாயனார் சமணர்களுடைய கொடுமையை நினைந்து, மதுரைக்குப் போகா திருக்கும்படி திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியைத் தடுக்க, அவர் அதற்கிசையாமல் பாண்டிநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்.

பின்னர் திருநாவுக்கரசுநாயனார், வேதாரணியத்திலே சிலநாள் இருந்து அதன்மேல் அவ்வூரை விட்டு நீங்கி நாகைக்காரோணம், திருவீழிமிழலை முதலிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துப் பின் திருவாவடுதுறையிற் சென்று, திருஞானசம்பந்தமூர்த்திக்கு ஒரு திருப்பதிகத்தின்பொருட்டு ஆயிரஞ்செம்பொன் கொடுத்தருளிய சிவனருட்டிறத்தைப் புகழ்ந்து பாடி, பழையாறைக்குச் சென்றார் அவ்வாறு சென்று அங்கே வடதளி என்னும் ஆலயத்தில் வீற்றிருக்கின்ற பரமசிவனைச் சமணர்கள் மறைத்திருக்கிறார்களென்று கேள்வியுற்று, அவ்வாலயத்திற்குச் சமீபமாகிய ஓரிடத்திற் சென்று, அமுதுசெய்யாமல் சுவாமியைத் தியானித்து, "சுவாமீ! அடியேன் தேவரீருடைய திருவுருவைக் கண்டு வணங்கினாலன்றிப் போகேன்; அந்தத் திருவுருவை மறைத்த சமணர்களுடைய செய்கையைக் கெடுத்தருளும்," என்று சொல்லி அங்குத் தங்கியிருந்தார்.

அப்படியிருக்கும்போது சுவாமி அவ்வூர் அரசனுக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "நாம் சமணர்களால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றோம்; திருநாவுக்கரசன் நம்மை வெளிப்படக் கண்டு கும்பிடவேண்டும் என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கின்றான்; ஆதலால், நீ அந்தச் சமணர்களை அழித்து நமக்கு ஆலயம் செய்யவேண்டும்," என்று கூறியருளித் தாம் இருக்கின்ற இடத்தைத் தெரிவித்து மறைந்தருளினார். உடனே அரசன் விழித்தெழுந்து ஆச்சரியமடைந்து, மந்திரிமாரோடும் விரைவிலே கோயிலிற் சென்று சுவாமி கூறிய அடையாளத்தைப் பற்றிச் சுவாமியைக் கண்டு, சமணர்கள் செய்த வஞ்சனையை உணர்ந்து, அப்பரை வணங்கி, அந்தச் சமணர்களை யானைகளாலே மிதிப்பித்துக் கொன்று, பரமசிவனுக்கு விமானமமைத்து அர்ச்சனை புரிந்தான். பின்னர் அப்பமூர்த்தி உள்ளே புகுந்து சுவாமியைத் தரிசித்துத் திருப்பதிகம் பாடி, சிலநாள் அங்கிருந்து அதன்மேல் அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கித் திருவானைக்கா, எறும்பியூர், திருச்சிராப்பள்ளி, கற்குடி, திருப்பராய்த்துறை என்னும் ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துத் திருப்பைஞ்ஞீலியை நோக்கிச் சென்றார்; அவ்வாறு செல்லும்

போது பசியினாலும் தாகத்தினாலும் மிகவும் வருந்தி யிளைத்தும் சித்த மலையாமல் நடக்க, பரமசிவன் அவருடைய வருத்தத்தை நீக்கும்பொருட்டு வழியிலே ஒரு சோலையையும் குளத்தையும் உண்டாக்கி ஒரு பிராமண வடிவத்துடன் பொதிசோறு வைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

அப்படி யிருக்கும்போது திருநாவுக்கரசுநாயனார் அவர் சமீபத்தில் சென்றார்; அங்ஙனம் சென்றவுடனே ஐயர் அவரை நோக்கி, "நீர் வழியில நடந்து மிகவும் இளைத்துப்போனீர்; என்னிடத்திலே பொதிசோறு இருக்கின்றது; ஆதலால், இதனை நீர் புசித்து இந்தக் குளத்திலே சலத்தைப் பருகி இளைப்பு நீக்கிக்கொண்டு போம," என்று சொல்லி அவரிடம் பொதிசோற்றைக் கொடுத்தார். அப்பமூர்த்தி விருப்பத்துடன் அதை வாங்கிப் புசித்துச் சலபானம் பண்ணி இளைப்பு நீங்கி இருந்தார்; அப்படி யிருக்குபோது சுவாமி அவரை நோக்கி, "நீர் எங்கே போகின்றீர்?" என்று கேட்க, வாகீசர், "நான் திருப்பைஞ்ஞீலிக்குப் போகின்றேன்," என்று சொல்லி அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்றார். அப்போது சுவாமி, "நானும் அங்கேதான் போகின்றேன்," என்று சொல்லி, அவருடனே கூடிச் சென்று திருப்பைஞ்ஞீலியைச் சமீபித்தவுடனே மறைந்தருளினார். அப்பமூர்த்தி, சுவாமி அவ்வாறு மறையக் கண்டு, அவரைச் சிவபெருமானென்றே நினைத்து, அவருடைய திருவருளை வியந்து கண்ணீர் பொழிந்தழுது கீழே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து, அந்த ஸ்தலத்திலுள்ள ஆலயத்திற் சென்று சுவாமியைத் தரிசித்துப் பதிகம் பாடிக் கைத்தொண்டு செய்துகொண்டு அங்கேயிருந்தார். அப்படியிருந்து சிலநாளானபின், அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கித் திருவண்ணாமலைக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, தொண்டைநாட்டையடைந்து, திருவோத்தூர், திருக்கச்சியேகம்பம், திருக்கச்சிமயானம், திருமேற்றளி, திருமாற்பேறு, திருக்கழுக்குன்றம், திருவான்மியூர், மயிலாப்பூர், திருவொற்றியூர், திருப்பாசூர், திருவாலங்காடு, திருக்காரிக்கரை என்னும் ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துத் தென் கைலாசமாகிய திருக்காளத்திமலையை அடைந்தார். அவ்வாறு அங்குப் போய்ச் சேர்ந்தவுடன் பொன்முகரியிலே ஸ்நானஞ்செய்து மலையின் மேல் ஏறிச் சுவாமியை வணங்கிப் பதிகம் பாடி அவருடைய வலப் பக்கத்திலே நிற்கின்ற கண்ணப்பநாயனாருடைய திருவடிகளையும் வணங்கிச் சிலகாலவரை அந்த ஸ்தலத்திலே வசித்தார்.

அதன்மேல், உத்தர கைலாசத்திலே பரமசிவன் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருக்கோலத்தைத் தரிசிக்க விரும்பி அந்தத் திருக்காளத்திமலையினின்று நீங்கி, உத்தரதிசையி லிருக்கின்ற ஸ்ரீசைலத்

ளை அடைந்து வணங்கித் தமிழ்மறை மொழிந்து, தெலுங்கு கன்னடம் மாளவம் முதலிய தேசங்களையும் பல நதிகளையும் வனங்களையுங் கடந்து சென்று காசியைத் தரிசித்து அதற்கப்பால் இருக்கின்ற கற்சுரத்திலே சரகமூலபலங்களைப் புசித்தலையும் ஒழித்துக் கைலாச தரிசனஞ் செய்யவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தால் இராப்பகலாக விடாது நடந்தார். அதனால் அவருடைய கால்கள் மிகவும் தேய்ந்தன; அவ்வாறு தேய்ந்தும் அவர் ஆசைமேலீட்டினால் தம்முடைய இரண்டு கைகளையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு தாவிச் சென்றார்; பின்னர், அந்தக் கைகளும் மணிக்கட்டு அசைந்து சிதைந்தன; அதன்மேலும் அவர் விருப்பங் குன்றுதலின்றிக் கொடிய நெருப்பையொத்த வெவ்விய பருக்கைக்கற்கள் பொருந்திய அம்மார்க்கத்தில் மார்பினால் நகர்ந்துபோனார்; அப்போது மார்பும் தேய்ந்து தசை சிந்த எலும்புகளும் முறியலுற்றன பின்னர் அவர் விலாப்பக்கங்களாற் புரண்டு புரண்டுபோயினார் அதனால் தேகம் முழுதும் உராய்ந்து சிதைந்தது. அவ்வாறாகியும் நாயனார் கைலாசகிரியினிடத்தே பதிந்த அன்பின் உறுதியினால், மெல்ல நகருதற்கு முயன்று அவ்வாறு செய்யக் கூடாமையால் வழியிலே கிடந்தார்.

அப்பொழுது பரமசிவன், அப்பரை மீளவும் தமிழ்நாட்டிற் செலுத்தி அந்நாட்டிலுள்ளோர் உய்யும்பொருட்டுத் தமிழ்வேதமாகிய தேவாரம் பாடுவித்தற்கும், அவருடைய கருத்தையும் முட்டின்றி முடித்தற்கும் திருவுளங்கொண்டு அவ்விடத்தில் ஒரு தடாகத்தை உண்டாக்கி ஒரு முனிவர் வடிவங்கொண்டு அந்நாயனாருக்கு முன் வந்து நின்று, "நீர் அங்கமெல்லாம் சிதைந்துபோக வருத்தத்தோடு இவ்வாறு இந்தக் கொடிய காட்டில் எதன்பொருட்டு வந்தீர்?" என்று கேட்டார். அப்போது அப்பர் நினைவற்றிருந்தும் அந்த முனிவரைக் கண்டவுடன் பேசுதற்கு அற்ப சக்தி பெற்று, அவரை நோக்கி, "முனிவரே! நம் கடவுளாகிய பரமசிவன் உத்தர கைலாசத்திலே உமாதேவி சமேதராய் வீற்றிருக்கின்ற திருக்கோலத்தைத் தரிசித்து வணங்கும்பொருட்டு விரும்பி வந்தேன்," என்றார். அதற்கு முனிவர், 'தேவர்களாலும் அடைதற்கு அரியதாகிய ஸ்ரீ கைலாசகிரியை மனிதர்கள் அடைவது அருமை; நீர் இந்தக் கொடுஞ்சுரத்திலே வந்தது வீண்; இனித் திரும்பிவிடுதலே உத்தமம்," என்றார். அதைக் கேட்டவுடன் அப்பர், "கைலாசகிரியிலிருக்கின்ற சுவாமியுடைய திருக்கோலத்தைத் தரிசித்தன்றி அநித்தியமாகிய இந்தத் தேகத்துடன் திரும்பேன்," என்று மறுத்தார். அப்போது சுவாமி அவருடைய துணிவைக் கண்டு களித்து, மறைந்தருளி ஆகாயத்தில் அச-

ரீரியாகி நின்று, "நாவுக்கரசனே! எழுந்திரு," என்றார் உடனே அப்பர் அழிந்த உறுப்புக்களெல்லாம் முன்போல உண்டாகப் பெற்றுச் சிறந்த தேகத்தோடும் எழுந்து, "சுவாமீ! தேவரீர் கைலாசகிரியிலிருக்கின்ற திருக்கோலத்தை அடியேன் தரிசித்து வணங்கும்பொருட்டு அருள் செய்யவேண்டும்," என்று பிரார்த்தித்து நமஸ்கரித்தார்.

அப்பொழுது பரமசிவன், அவரை நோக்கி, எதிரிலிருந்த குளத்தைக் குறிப்பிட்டு "நீ இந்தத் தடாகத்திலே மூழ்குவையாயின் உடனே திருவையாற்றை யடைந்து, கைலாசகிரியில் நாம் வீற்றிருக்கும் கோலத்தை அந்த ஸ்தலத்திலே தரிசித்து வணங்குவாய்," என்று கூறியருளினார். அப்பர் அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு, ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஓதி அந்தத் தடாகத்திலே மூழ்கித் திருவையாற்றிலிருக்கின்ற ஓர் வாவியிற் றோன்றிக் கரையின்மேலேறி வழியிலே அந்தத் திருப்பதியிலுள்ள சராசரங்களெல்லாம் தங்கள் தங்கள் துணையோடும் விளங்கக் கண்டு, அவைகளைச் சிவமும் சத்தியுமாகப் பாவித்து வணங்கிக்கொண்டு அங்குள்ள ஆலயத்துக்கு முன்னே சென்றார். அப்போது அவ்வாலயம் கைலாசகிரியாகத் தோன்ற, அதனிடத்தே வேதங்களும் சிவாகமங்களும் இருபக்கத்திலும் வாழ்த்தவும், தும்புரு நாரதர் என்னும் இருவரும் யாழ் வாசிக்கவும், பிரமவிஷ்ணுக்களிருவரும் வஸ்திரத்தை ஒதுக்கி, வாயைக் கையினாலே பொத்திக்கொண்டு பக்கத்திலே ஒதுங்கி நின்று தங்கள் தங்கள் குறைகளைச் சொல்லவும், பூதகணங்கள் வாயில்தோறும் காக்கவும், தேவர் சித்தர், அசுரர், சாரணர், காந்தருவர், கின்னரர், இயக்கர், விஞ்சையர் முதலாகிய கணத்தலைவர்கள் துதிக்கவும், நந்திகேசுரர், கையிலே பிரம்பைத் தரித்துக்கொண்டு பணிசெய்யவும், காருண்ணிய மூர்த்தியாகிய பரமசிவன் ஒரு திவ்வியாசனத்தின்மேலே அனந்த கோடி சூரியப் பிரகாசத்தோடும் பார்வதி சமேதராய் வீற்றிருந்தருளினார்.

சிவபெருமான் அப்படி இருப்பதைக் கண்டமாத்திரத்திலே, அப்பர் அவர் முன்னே விழுந்து நமஸ்கரித்து, வார்த்தை தடுமாற, உரோமஞ்சிலிர்ப்ப, ஆனந்த அருவி சொரிய, அந்தச் சிவனூட்டிய அருட்பெருங்கடலிலே தம்முடைய அன்பாகிய நதியின்வழியாகச் சார்ந்து, தெவிட்டாத தன்மைவாய்ந்த சிவானந்தாமிர்தத்தைப் பருகி, அவர் சந்நிதானத்திலே ஆனந்தக் கூத்தாடித் திருத்தாண்டகங்கள் பாடினார். அதன்மேல் கைலாசபதியாகிய கடவுள் தம்முடைய திருக்கோலத்தை மறைத்தருளினார். அவ்வாறு மறைத்தருளவே அப்பர் அதன்பொருட்டு மனம் வருந்திப் பின் ஒருவாறு தெளிந்து, சுவாமியின்மீது திருப்பதிகங்கள் பாடிக்கொண்டு அந்தத் திருப்பதியில் தங்கியிருந்தார்.

அப்படி யிருந்து சில நாட்கள் சென்றபின், அவர் திருவையாற்றினின்றும் நீங்கி நெய்த்தானம், திருமழபாடி முதலிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்து, திருப்பூந்துருத்தியை அடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, அவர்மீது பதிகங்கள் பாடி, அங்கே ஒரு திருமடங் கட்டுவித்துப் பின்னும் பலவகைத் தாண்டகம், தனித்தாண்டகம், அடைவு திருத்தாண்டகம், திருவங்கமாலை முதலிய திருப்பதிகங்களைப் பாடிக்கொண்டு அங்கே யிருந்தார். அப்படி யிருக்கும்பொழுது, முன்னே பாண்டிநாட்டிற்குச் சென்ற திருஞானசம்பந்தர் சமணர்களை வாதில் வென்று சைவ ஸ்தாபனம் பண்ணிப் பாண்டியராஜனுடைய கூனை நிமிர்த்தருளி, அந்நாட்டினின்றும் நீங்கிச் சோழமண்டலத்தை அடைந்து, அப்பர் மேற்கூறியபடி திருப்பூந்துருத்தியி லிருத்தலைக் கேள்வியுற்று அதற்குச் சமீபத்திலே வந்தருளினார். அவர் அப்படி வருவதை அப்பமூர்த்தி அறிந்து, மனமகிழ்ந்து அவரை எதிர்கொண்டு வணங்கும்படி சென்று தூரத்திலேயே ஊருக்கப்பால் அவர் வந்துகொண்டிருந்த எல்லையை அடைந்து, சின்னத்தின் ஓசையைக் கேட்டு அவரைத் தரிசிக்கும்படி சூழ்ந்த அடியார்களுடைய கூட்டம் அதிகரித்திருந்தபடியால், அந்நெருக்கத்தில் தம்மை ஒருவரும் இன்னாரென்று அறியாதபடி உட்புகுந்து, திருஞானசம்பந்தர் ஏறிவரும் முத்துச்சிவிகையைத் தாங்குகிறவர்களோடு தாமும் ஒருவராய்ச் சேர்ந்து அதனைத் தாங்கிக்கொண்டு வந்தார்; திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி திருப்பூந்துருத்திக்குச் சமீபித்தவுடனே, 'அப்பர் எங்குற்றார்?' என்று பக்கத்திலுள்ளவர்களிடம் வினவ, அதைக் கேட்ட அப்பமூர்த்தி, "அடியேன் தேவரீரைத் தாங்கி வரும் பெரும்வாழ்வைப் பெற்று இங்குற்றேன்," என்றார். உடனே திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் அதிசீக்கிரமாகச் சிவிகையினின்றும் இறங்கி, மனப்பதைப்போடு அப்பமூர்த்தியை வணங்கினார். அப்பரும் தம்மை அவர் வணங்குதற்குமுன் தாம் அவரை வணங்கினார். அதுகண்ட அடியார்க ளெல்லாரும் அவர்களிருவரையும் வணங்கி ஆநந்தகோஷம் செய்தார்கள்.

அதன்மேல், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் வாகீசரோடும் திருப்பூந்துருத்தியிற் சென்று சுவாமிதரிசனம் செய்துகொண்டிருந்தார். அப்போது அவர், தாம் பாண்டிநாட்டிற் சென்று சமணர்களை வாதில் வென்றதையும், பாண்டியனுடைய கூனை நிமிர்த்ததையும், அந்நாடெங்கும் விபூதியின் பெருமையை வளர்த்ததையும், மங்கையர்க்கரசியார், குலச்சிறையார் ஆகிய இருவருடைய பெருமைகளையும் வாகீசருக்குச் சொல்லியருளினார். வாகீசரும் தாம் தொண்டைநாட்டுக்குச் சென்று அங்குள்ள சிவஸ்தலங்களைத் தரிசித்ததைத் திரு

ஞானசம்பந்தமூர்த்திக்குச் சொல்லியருளினார். அதன்மேல் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் தொண்டைநாட்டுக்கு யாத்திரைசெய்ய விரும்பித் திருப்பூந்துருத்தியினின்றும் புறப்பட, வாகீசர் பாண்டிநாட்டுக்கு யாத்திரைசெய்ய விரும்பிப் புறப்பட்டு, அப்பாண்டிநாட்டை அடைந்து திருப்புத்தூரைத் தரிசித்து, மதுரையிற் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடி, பாண்டிமாதேவியாரும், கூனிமிர்ந்த பாண்டியரும், குலச்சிறையாரும் தம்மை வணங்கித் துதிக்கச் சிலநாள் அங்கிருந்து, பின் மதுரையை நீங்கித் திருப்பூவணம், இராமேச்சுரம், திருநெல்வேலி, திருக்கானப்பேர் முதலாகிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துச் சோழமண்டலத்துக்குத் திரும்பிவந்து திருப்புகலூரை அடைந்தார்.

அவ்வாறு சேர்ந்தபின்பு அவர் அந்தத் திருப்புகலூரிலே தினந்தோறும் சுவாமி தரிசனம் பண்ணித் திருமுன்றிலிலே புற்செதுக்கல் முதலிய கைத்தொண்டு செய்துகொண்டிருந்து நின்ற திருத்தாண்டகம், தனித்தாண்டகம், க்ஷேத்திரக்கோவை, குறைந்த திருநேரிசை, தனிநேரிசை, நினைந்த திருநேரிசை, ஆருயிர்த்திருவிருத்தம், தசபுராணத்தடைவு, பாவநாசப்பதிகம், சரக்கறைத்திருவிருத்தம் முதலிய திருப்பதிகங்களைப் பாடினார். அப்போது பரமசிவன் அந்நாயனாருடைய வைராக்கியத்தை யாவருக்கும் காட்டுதற்குத் திருவுளங்கொண்டு, அவர் திருமுன்றிலிலே புற்செதுக்கிக் கைத்தொண்டு செய்யும்பொழுது உழவாரப்படை நுழைந்த விடங்களெங்கும் பொன்னும் நவரத்தினங்களும் பிரகாசித்துக் கிடக்கும்படி அருள் செய்தார். அப்போது நாயனார் அவைகளைக் கண்டு அங்கே கிடக்கின்ற பருக்கைக்கற்களோடு சமமாக எண்ணி உழவாரப்படையால் வாரிக் குளத்திலே விழும்படி எறிந்துவிட்டார்.

பின்பு கடவுளுடைய திருவருளினால், அரம்பையர்கள் சுவர்க்கத்தினின்றும் இறங்கிவந்து அந்நாயனார் முன்னின்று இசைபாடியும் கூத்தாடியும் அவர்மேல் மலர்களைப் பொழிந்தும், அவரை அணைபவர்கள்போலச் சமீபித்தும், கூந்தல் அவிழ இடை நுடங்க ஓடியும், திரும்பியும், வஸ்திரம் நழுவ நின்றும், அவரை மோகிப்பித்தற்குப் பிரயத்தனம் செய்தார்கள்; அவ்வாறு செய்தும் சிவனுடைய திருவருளையே முன்னிட்டு ஒழுகுகின்ற வாகீசர் தம்முடைய சித்தநிலை சிறிதும் வேறுபடாதபடி தாம் செய்யுந் திருப்பணியிலே உறுதிகொண்டு, 'நான் திருவாரூரில் வீற்றிருக்கின்ற சுவாமிக்கு ஆளானேன்; உங்களாலே நான் அசையமாட்டேன்; நீங்கள் என்னை அலைக்கார்தீர்கள்,' என்னுங் கருத்தடங்கிய "பொய்ம்மாயப் பெருங்

கடலுள்" என்னும் திருத்தாண்டகத்தைப் பாடினார். அதன்மேல் அரம்பையர்கள் தங்கள் கருத்து முற்றாமையால் அவரை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். அப்பருடைய இந்த நிலைமையை எல்லோரும் அறிந்து துதித்தார்கள். அதன்மேல் வாகீசர், 'புகலூரரே! என்னை இனிச் சேவடிக் கீழிருத்திடும்,' என்று எழுகின்ற பூர்வ ஞானத்தினால் திருவிருத்தங்கள் பலவற்றைப் பாடி ஒரு சித்திரை மாசத்திலே சதயநக்ஷத்திரத்திலே "உன்னடிக்கே போதுகின்றேன் பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே" என்னும் திருத்தாண்டகத்தைச் சொல்லிச் சிவனுடைய திருவடியை அடைந்தார். (உரு)

குலச்சிறைநாயனார் சரித்திரம்.

"இயல்பலா தனசெயேல்,"

(இ - ள்.) 'தருமநூலுக்குப் பொருத்தமல்லாத காரியங்களை நீ செய்யாதே,' என்பதாம்.

24. இயல்பலா தனசெய் யார்மனை மேற்கு
டியிற்குலச் சிறையமண் குரவர்
மயல்கொளக் கழுவி னேற்றிநல் லடியார்
வழிபடுஞ் செயலினை மறவேன்
புயல்வர நடனஞ் செயுமயி லன்ன
பூவையர் குழுக்கண்மஞ் சனநீ
ரயல்புரி கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ - ள்.) புயல் - மேகமானது, வர - மேலே படர்ந்துவர, (அதைக் கண்டு களித்து) நடனம் செய்யும் - நாட்டிய மாடுகின்ற, மயில் அன்ன-மயிலை நிகர்த்த, பூவையர் குழுக்கள் - பாவையர் கூட்டங்கள், அயல் - பக்கத்திலே, மஞ்சனம் புரி - ஸ்நானஞ் செய்கின்ற, நீர் - ஜலம் பெருகிய, கங்கை - ஆகாயகங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச நாயகனே - ஆதிசத்திச னென்னும் பெயரினையுடைய நாதனே! ('இயல்பலா தனசெயேல்,' என்னும் ஔவையார் திருவாக்கின்படி மனிதராயினோர் சாஸ்திர நீதிக்குப் பொருந்தாதனவாகிய கெட்ட செய்கைகளைச் செய்யாது விலக்கி, அறநூலுக்குப் பொருத்தமாகிய நற்செய்கைகளைச் செய்யவேண்டும்; அங்ஙனம் செய்யின் அஃது

இம்மை மறுமை யென்னும் இருமைக்கும் துணையாம்; அன்றியும அப்புண்ணிய விசேஷத்தால் சிவபத்தி அடியார்பத்தி மிகுந்து உயர் பதவியும் கிடைக்கும்; ஆதலால், அந்த ஔவையின் நீதிவாக்கியக் கருத்தை யுணர்ந்து) இயல்பலாதன-சாஸ்திரநீதிக்குப் பொருந்தாதன வாகிய செய்கைகளை, செய்யார் - செய்யாதவர்கள் பொருந்தியிருக் கின்ற, மணமேற்குடியில் - மணமேற்குடி யென்னுந் திருப்பதியிற் பொருந்தியிருந்த, குலச்சிறை - குலச்சிறைநாயனு ரென்பவர், அமண் குரவர் - சமண சமயாசாரியர்களை, மயல் கொள - மயக்கங் கொள்ள, கழுவின் எற்றி - கழுவிலே யேற்றி, நல் அடியார் - நல்ல சிவனடியா ராகிய திருஞானசமபந்தமூர்த்தி நாயனுரை, வழிபடும் செயலினை.- வழிபட்டு அதனுல் நன்மையை அடைந்த சிறப்பை, மறவேன் - நான் எப்பொழுதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போலவே சிவபத்தி அடியார் பத்தி முதலியவைகளிற் சிறந்து சிவதொண்டு செய்து நற்பதவியைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி - ரை.) 'மஞ்சனநீர் அயல்புரி' என்னுந் தொடர், 'அயல் மஞ்சனம் புரிநீர்' என மாற்றப்பட்டது. இயல்பலாதன செய்யாதவர் களே பொருந்தியிருக்கின்ற மணமேற்குடியி லிருந்த குலச்சிறை நாயனு ரென்பவர் சிவபத்தி மிகுந்து சமணரைக் கழுவேற்றித் திரு ஞானசம்பந்தரை வழிபட்டு நற்கதி யடைந்த செய்கையை மறவாமல் அவர்போலவே சிவபத்தி அடியார்பத்தியிற் சிறந்து நற்பேறு பெறு வேன் என்பது இதன் கருத்து. மேற்கூறியபடி சிவபத்தி மிகுந்து நன்மையை யடைந்த குலச்சிறைநாயனுர் சரித்திரமாவது:—

பாண்டிநாட்டைச் சார்ந்த மணமேற்குடியில் குலச்சிறை யென் னும் பெயரையுடைய ஒருவர் இருந்தார்; அவர், திருநீறு உருத்திரா க்ஷம் அணிகின்றவர்களும், ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபிக்கின்றவர்களு மாகிய சிவனடியார்கள் எக்குலத்தவராயினும், எக்குண முடையவராயி னும் அவரை உயர்குல முடையவர், இழிகுல முடையவர், நற்குண முடையவர், தீக்குண முடையவர் என்னும் பேதம் பாராமல் வணங் கித் துதிக்கின்றவர். அவ்வடியார்கள் பலர் கூடி வரினும், ஒருவர் வரி னும் அவரை அன்பினோடு எதிர்கொண் டழைத்துவந்து திருவமுது செய்விக்கின்றவர்; சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை எப்போதும் சிந்தித்துத் துதித்து வணங்குகின்றவர்; நெடுமாறர் என்னும் பெயரை யுடைய பாண்டியருக்கு முதன் மந்திரியா யிருந்தவர்; அந்தப் பாண் டியருடைய மனைவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியார் செய்துவந்த சிவ திருத்தொண்டுக்குத் துணை செய்தவர்; சமணர்களுடைய சமயத்தைக் கெடுத்துப் பாண்டிநாடெங்கும் சைவசமயத்தை வளர்க்கும்பொருட்டு

திருஞானசம்பந்தவள்ளலாருடைய திருவடிகளை வணங்கிய சிறப்பினை யுடையவர்; அவருக்குத் தோற்ற சமணர்களைக் கழுவி லேற்றுவித்தவர்; இவ்வாறு அவர் சிவபத்தி அடியார் பத்திகளிற் சிறந்திருந்தமையால் முடிவில் முருகன் தாதையின் திருவடிநீழலை யடைந்தார்.

பெருமிழலைக்குறும்ப நாயனார் சரித்திரம்.

"அரவ மாட்டேல்,"

(இ - ள்.) 'நீ, பாம்பைப்பிடித்தாட்டி விளையாடாதே,' என்பதாம்.

25. அரவமாட் டாத வரும்பெரு மிழலை
யசிற்புகழ் நாயனார் குறும்பர்
பரவுசுந் தரரைத் துதித்துவீ டடைந்த
பண்பினை யென்றும்யான் மறவேன்
பரிபுர மொலிக்க நடந்துமங் கையர்கள்
பாவிநா வதனிலுச் சரிக்கு
மாகர கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) மங்கையர்கள் - பெண்கள், பரிபுரம் - பாதச் சிலம்பானது, ஒலிக்க - சப்திக்க, நடந்து - அடியெடுத்து வைத்துச் சென்று, பாவி - புகழ்ந்து, (தினந்தோறும் சூழ்கி) நாவதனில் - நாவினாலே, உச்சரிக்கும் - சொல்கின்ற, அர ஹர - அரஹர வென்னும் ஒலி எங்கும் நிறைந்திருக்கும்படியாகிய, கங்கை - ஆகாயகங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும்-எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதி சத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னுந் திருநாமத்தையுடைய நாதனே! (உலகத்தில் உயிர்களைக் கொல்லத்தக்க விஷத்தையுடைய அரவத்தைப் பிடித்தாட்டுவது பாம்பாட்டிகளுடைய தொழிலாயினும், நாட்டுப்புறங்களிலுள்ள சிற்சில சிறுவர்களும் அறியாமைப் பருவத்தால் பயமின்றி அதனைப் பிடித்தாட்ட முயல்வர்; அதனால் சில சிறுவர் அபாயத்திற்குள்ளாவது வழக்கம்; இவர்களன்றி வழக்கமாகப் பாம்பாட்டுவோராகிய பாம்பாட்டிகளும் சில சமயம் அரவத்தால் கடிக்கப்பட் டிறப்பது இயற்கை; எவ்வகையினும் எவரும் பாம்பாட்டுதலாகிய தொழிலைக் கொள்ளுதல் தீங்கிற்கே ஏதுவாம்; இங்ஙனம் பாம்பாட்டும் தொழில் எல்லோர்க்கும் தீங்கைத் தரத்தக்கதா யிருப்ப

தால் அதனை நீக்கவேண்டுமென்று பொதுவாக எல்லோருக்குந் தெரிவித்தல் அவசியமாம்; அதுபற்றி உலகத்தில் எல்லோருமே அனுஷ்டிக்கத்தக்க நீதிகளைப் பள்ளிச் சிறுவர்க்கு உபதேசித்தல்போல அமைத்துச் செய்யப்பட்ட ஆத்திசூடியென்னும் நூலில், முக்கியமாய் அறியாமையால் பாம்பாட்டி விளையாடப் புகும் சிறுவரை நோக்கிக் கூறுவதுபோல ஔவையார், 'அரவ மாட்டேல்.' என்று கூறினர்; அங்ஙனம் இது சிறுவரை நோக்கிக் கூறப்பட்டிருப்பினும் எல்லோருமே இந்நீதியை முக்கியமாக மனத்தில் வைத்துப் பாம்பாட்டுதல் முதலிய கெட்ட தொழில்களை நீக்கி நல் வழிப்பட்டுய்யவேண்டும்; அங்ஙனமின்றி, விஷய முணராமல் இதற்கு மனம் போனபடி வெவ்வேறு பொருள் கொண்டு இந்நீதியை மறந்தோர், பாம்பு விஷ முதலிய பல தீங்குகளுக் குள்ளாகி வருந்துவர்; ஆதலால், இவ்விஷயங்களை யெல்லாம் நன்குணர்ந்து இந்நீதியை முக்கியமானதாகக் கொண்டு, மனிதர்கள்) அரவம் ஆட்டாத - பாம்பைப் பிடித்தாட்டி விளையாடாமல் நற்செய்கைகளையே செய்யும், அரும் - அரிய, பெருமிழலையதில் - பெருமிழலை யென்னுந் திருநகரத்திலே, புகழ் - கீர்த்தியையுடைய, நாயனார் - நாயனாராகிய, குறும்பர் - குறும்பரென்பவர், பரவு - துதிக்கத்தக்க, சுந்தரனை - நின் அடியாராகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரை, துதித்து - ஸ்துதிசெய்து, வீடு அடைந்த - மோக்ஷத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட, பண்பினை - அவருடைய குணவிசேஷத்தை, யான் - நான், என்றும்-எப்பொழுதும் மறவேன் - மறக்கமாட்டேன், (அவரைபோலவே சிவனடியார் பத்தியிற் சிறந்து நின் திருவருளைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி - ரை) 'அரவ மாட்டேல்,' என்று ஔவையார் கூறியபடி சர்ப்பத்தைப் பிடித்தாட்டுதல் முதலிய கெட்ட செயல்களைக் கைக்கொள்ளாமல் நற்செய்கைகளை யனுஷ்டிப்போர் வாழ்கின்ற பெருமிழலை யென்னுந் திருப்பதியிலிருந்த குறும்பநாயனா ரென்பவர் சுந்தரமூர்த்திநாயனாரைத் துதித்து வீடடைந்த தன்மையை யான் மறவாமல், அவர்போலவே அடியார் பத்தியிற் சிறந்து நின்னருட்பேற்றையும் முத்திவீட்டையும் பெற்றுக்கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. மேற்கூறியபடி சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரைத் துதித்து மோக்ஷமடைந்த பெருமிழலைக் குறும்பநாயனாருடைய சரித்திரமாவது:—

மிழலைநாட்டிலுள்ள பெருமிழலை யென்னும் ஊரிலே சிவபத்தியிற் சிறந்தவரும், அடியார் மனக்குறிப்பறிந்து அவர்க்கு வேண்டுவன நல்கித் தொண்டு செய்பவருமாகிய பெருமிழலைக்குறும்பநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய

பெருமையை அறிந்து அவர் திருவடிகளை மனோவாக்குக் காயங்களினாலே சிந்தித்துத் துதித்து வணங்குவதே பரமசிவனுடைய திருவடிகளை அடைதற்குரிய நெறியென்று கருதி அப்படியே செய்துவந்தார். அதனால் அவர் அணிமா, மகிமா, இலகிமா, கரிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் என்கின்ற அஷ்டமகா சித்திகளையும் அடைந்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜெபித்துவந்தார். இப்படி ஜபித்து வருங்காலத்தில் ஒருநாள் திருவஞ்சைக்களத்திற் சென்று திருப்பதிகம் பாடிய சுந்தரமூர்த்திநாயனாருக்குப் பரமசிவனுடைய திருவருளினாலே உத்தரகைலாச மடையும் பெருவாழ்வு கிடைப்பதை யோகத்தால் அறிந்து, "சுந்தரமூர்த்திநாயனார் உத்தரகைலாசத்தை நாளைக்கு அடைய, நான் அவரைப் பிரிந்து இங்கே வாழமாட்டேன்," என்று நினைந்து, 'இன்றைக்குச் சிவயோகத்தினாலே சிவனுடைய திருவடியை அடைவேன்," என்று துணிந்து யோகமுயற்சியினால் உடலினின்றும் பிரிந்து, திருக்கைலாசத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சிவனுடைய திருவடியை அடைந்தார். (உ௫)

காரைக்காலம்மையார் சரித்திரம்.

"இலவம் பஞ்சிற்றுயில்,"

(இ-ள்.) 'இலவம் பஞ்சினாலாகிய மெத்தையில் நீ படுத்து நித்திரை செய்யக்கடவாய்,' என்பதாம்.

26. இலவினற் பஞ்சிற் றுயில்கொளுங் காரை
யெழினகர் நிதிபதி மனையார்
நலபுனி தவதி யுதறிமெய் கைலை
நண்ணிய செய்கையான் மறவேன்
புலம்புரி துயர மறுத்தடி யவர்க்குப்
பொருவில்வீ டளிக்கும்வெண் டிரைக
ளலங்குறுங் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) அடியவர்க்கு - தன்னிடத்தே மூழ்கும் சிவனடியவர்க்கு, புலம்-மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறிகளின் வழியாகச் செல்கின்ற ஸ்பரிசம், இரசம், ரூபம், கந்தம், சப்தம் என்னும் ஐம்புலன்களும், புரி-செய்கின்ற, துயரம் - விடய துன்பங்களை, அறுத்து - நீக்கி, பொருவில் - ஒப்பில்லாத, வீடு அளிக்கும் - மோக்ஷ

வீட்டைக் கொடுக்கின்ற சிறப்பினையுடையதும், வெண் திரைகள் - வெள்ளிய அலைகள், அலங்குறும்-காற்றினால் அசையத்தக்கதுமாகிய கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரையுடைய நாதனே! ('இலவம் பஞ்சிற்றுயில்,' என்று ஔவையார் கூறியபடி சரீர சௌக்கியத்தை விரும்புவோர், இலவம பஞ்சினாற் செய்யப்பட்ட மெத்தையிலே நித்திரை செய்ய வேண்டும்; அங்ஙனம் செய்யின் சுகத்திற் கேதுவுண்டாம்; ஆதலால், இந்த ஔவையார் திருவாக்கின் உண்மைக் கருத்தை யுணர்ந்து மனிதர்கள்) நல் - நல்ல, இலவின் பஞ்சில் - இலவம் பஞ்சினாலாகிய மெத்தையில், துயில் கொள்ளும் - நித்திரை செய்கின்ற (செல்வச் சிறப்பினையுடைய), எழில் - அழகு பொருந்திய, காரை நகர்-காரைக்கால் என்னும் நகரத்திலே யிருந்த, நிதிபதி - நிதிபதியென்னும் வணிகனுடைய, மனை - இல்லத்திலே, ஆர் - அவனுடைய மகனாகிய பரமதத்தனுக்கு மனைவியாகப் பொருந்தியிருந்த, நல்ல - நன்மையையுடைய, புனிதவதி - புனிதவதியென்னுந் திருப்பெயரையுடைய காரைக்காலம்மையார், (நின்னிடத்திற் பத்தியைச் செலுத்தி உனது கிருபா விசேஷத்தினாலே) மெய் உதறி - தேகத்தை உதறித் தசையைப் போக்கி என்புருவமான பேயாகி, கைலை - கைலாயத்தை, நண்ணிய - அடைந்து நின்னைத் தரிசித்து நின்னிடத்தில் வரம்பெற்ற, செய்கை - உயர்ந்த செய்கையை, யான் - நான், மறவேன் - ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அங்ஙனம் மறவாது அவர்போலவே நின்பால் பக்தி செலுத்தி நின்னருட் செல்வத்தைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி - ரை.) 'இலவம் பஞ்சு,' என்பது ஆகுபெயராய் அதனுலாகிய மெத்தையை உணர்த்திற்று. 'இலவம் பஞ்சிற்றுயில்,' என்று ஔவையார் கூறிய திருவாக்கின்படியே மனிதர்கள் இலவம் பஞ்சினாலாகிய மெத்தையிற் படுத்துறங்கிச் சுகத்தை யடையும் சிறப்பையுடைய காரைக்காலி லிருந்த புனிதவதியா ரென்பவர் நின்னிடத்தே பத்தி செலுத்திக் கைலையை யடைந்து நின்னருள் பெற்ற செய்கையை மறவாமல் அவர்போலவே யானும் நின் பாதாரவிந்தத்தில் பத்தியுடையனாயிருந்து நின்னருட்பேற்றை யெய்துவனென்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி சிவனருள்பெற்ற காரைக்காலம்மையார் சரித்திரமாவது:—

மிகுந்த செல்வமுடையவர்கள் வாழ்கின்ற காரைக்காலென்னும் நகரில் வணிகர் குலத்திலே தனதத்தர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார்.

அவருக்குப் புனிதவதியார் என்று ஒரு சற்புத்திரியார் பிறந்தார். அப் புனிதவதியார் மிக்க அழகுடன் வளர்ந்து மணப்பருவத்தை யடைந்தவுடன், தனதத்தர் அவரை நாகபட்டினத்தில் இருந்த நிதிபதி என்பவருடைய புத்திரராகிய பரமதத்தருக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுத்து, தமக்கு வேறு பிள்ளை இல்லாமையால் அவரை நாகபட்டினத்திற் கனுப்பாமல் தம்முடைய வீட்டுக்குச் சமீபத்தில் ஒரு வீடு கட்டுவித்து, அதிலிருக்கும்படி செய்து அவருக்கு அளவிறந்த திரவியங்களையும் கொடுத்தார். அதன்மேல், பரமதத்தர் புனிதவதியாரோடு அங்கிருந்து அந்தச் செல்வத்தை விருத்திசெய்து இல்லறத்தை ஒழுங்குடன் நடத்திவந்தார். அப்போது புனிதவதியாரும் பரமசிவனுடைய திருவடிகளிலே மிக்க அன்புடையாராய்க் கணவருடன் கூடி இல்லறத்திற்கு வேண்டுவனவற்றைத் தவறாது செய்யத்தொடங்கித் தம்முடைய வீட்டுக்கு வரும் சிவனடியார்களுக்கு அமுதூட்டி அவரவர் வேண்டியபடி பொன் இரத்தினம் வஸ்திரம் முதலியவற்றையும் கொடுத்துவந்தார். இவ்வாறு அவ்விருவருங் கூடி இல்லறம் நடத்திவருங்காலத்தில் ஒருநாள் பரமதத்தரிடத்தில் யாரோ ஒரு காரியமாக வந்த சிலர் அவருக்கு இரண்டு மாம்பழம் கொடுத்தார்கள். அவர் அவைகளை வாங்கித் தம் மனைவியாராகிய புனிதவதியாரிடம் அனுப்பினார். அவர் அவற்றை வாங்கிப் பத்திரமாக வைத்திருந்தார்.

அப்போது, சிவனடியார் ஒருவர் பசியினால் வருந்தி அவர் வீட்டிற்குச் சென்றார். புனிதவதியார் அவருடைய நிலைமையைக் கண்டு அவருக்குச் சோறு படைத்து, அந்நேரத்திற் கறிசமைக்கக் கூடாமையால், தம்முடைய கணவர் அனுப்பிய மாம்பழங்கள் இரண்டினுள் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டுவந்து படைத்து அவ்வடியவரை உண்ணச் செய்தார். அவர் மாங்கனியோடு போசனமுண்டு அந்தப் புனிதவதியாருடைய செய்கையைப் பற்றிச் சந்தோஷித்து அவருக்கு உபசார மொழி கூறிச் சென்றார். அதன்மேல் பரமதத்தர் மத்தியானத்தில் வீட்டிற்கு வந்து போசனம் பண்ண, அப்பொழுது புனிதவதியார் எஞ்சியிருந்த மாங்கனியைக் கொண்டுவந்து அவருடைய கலத்திலே வைத்தார். பரமதத்தர் அந்தக் கனியை உண்டு அது மிகவுஞ் சுவையாயிருந்தபடியினாலே புனிதவதியாரை நோக்கி, 'மற்றொரு கனியையும் கொண்டுவந்து வை,' என்றார். அப்போது அவர், கனியில்லாமையால், 'இப்போது என் செய்வேன்? இவருக்குக் கனியில்லையென்று சொல்லலாகாதே; இந்தக் கவலையைச் சிவனே ஒழித்தருளவேண்டும்,' என்று அக்கனியைக் கொண்டுவரச் செல்பவர்போல உள்ளே போய் நின்றுகொண்டு சோகித்து, தம்மை வணங்குகின்ற மெய்யன்பர்

களுக்கு ஆபத்துற்றவிடத் துதவும் பரமசிவனுடைய திருவடிகளைத் தியானித்தார்.

அவ்வாறு தியானித்தவுடனே அக்கடவுளுடைய கருணையினால் மிக்க மதுரமாகிய ஒரு மாங்கனி அவர் கையில் வந்து இருந்தது. அவர் அப்படியே அதைக் கொண்டுவந்து கணவருடைய கலத்திலே இட்டார். அவர் அதனை உண்டு அதன் சுவை, தேவாமிர்தத்தைப் பார்க்கிலும் சிறந்திருந்தமையால் புனிதவதியாரை நோக்கி, "இது நான் தந்த மாங்கனியன்று; இதை மூவுலகங்களிலும் பெறுதல் அரிது; இதனை நீ எங்கே பெற்றாய்?" என்றார். புனிதவதியார் அதைக் கேட்டு, தமக்குச் சிவபெருமான் உதவியதை வெளிப்படுத்துவது தகுதியன்றென்று நினைந்து நிகழ்ந்ததைச் சொல்லமாட்டாதவரும், கணவனுக்கு உண்மையை மறைத்தல் தகுதியன்றென்று நினைந்து அதனைச் சொல்லாது மறைக்கமாட்டாதவருமாகி வருந்தி நின்று, பின், 'நடந்ததைச் சொல்வதே கடன்,'என்று துணிந்து,பரமதத்தனை நோக்கி, "நீர் தந்த கனிகளில் ஒன்றை ஓர் சிவனடியாருக்குக் கொடுத்துவிட்டபடியால் அதனை நீர் கேட்டபோது உட்சென்று நான் யாது செய்வேன் என்று வருந்திப் பரமசிவனைத் தியானித்து நின்றேன்; அத்தருணம் அவருடைய திருவருளினால் இக்கனி என் கையில் வந்திருந்தது," என்றார். பரமதத்தர் அதை நம்பாதவராகிப் புனிதவதியாரை நோக்கி, "இந்தக் கனி சிவனுடைய கிருபையினாலே கிடைத்தது மெய்யானால் இன்னும் இதைப்போன்ற ஒரு கனியை அவருடைய திருவருளினாலே அழைத்துத் தா," என்றார்.

அவ்வாறு கூறவே, புனிதவதியார் அவ்விடத்தை விட்டு உள்ளே போய்ப் பரமசிவனைத் துதித்து, "கடவுளே! இன்னும் ஒரு கனி தந்தருளீராகில் அடியேனுடைய வார்த்தை பொய்யாய்விடும்," என்று சொல்லி வருந்தி நின்றார். அப்போது சுவாமியுடைய திருவருளினாலே மீண்டும் ஒரு மாங்கனி அவர் கையில் வந்திருந்தது. உடனே அவர் அதைக் கொண்டுவந்து பரமதத்தர் கையிற் கொடுக்க அவர் ஆச்சரியமடைந்து வாங்கினார்; அவ்வாறு வாங்கியவுடனே அப்பழம் காணாமற்போயிற்று. அதனால் அவர் மிகுந்த பயங்கொண்டு மனங்கலங்கி அப்புனிதவதியாரைத் தெய்வமென நினைந்து, அவரைப் பிரிந்து வாழவேண்டும் என்று துணிந்து, தம் கருத்தைப் பிறருக்கு வெளிப்படுத்தாமல் அதுமுதல் அவரோடு தொடர்பின்றி வசித்துவந்தார். அப்படியிருக்கும்போது அந்தப் பரமதத்தர் வெளித்தேசஞ்சென்று வியாபாரஞ் செய்யக் கருதி ஒரு கப்பல் செய்வித்து, அதில் தாம் செல்லக் கருதிய தேசத்திலே விலையாகும் அரும்பண்டங்களை

நிறைய ஏற்றிச் சுபதினத்திலே சமுத்திர ராஜனாகிய வருணனைத் தொழுதுகொண்டு, மாலுமி முதலானவரோடு தாமும் ஏறிப் பிரயாணமாகி அத்தேசத்தை அடைந்து வர்த்தகம் செய்து, அக்கப்பலி லேற்றிச் சென்ற பண்டங்களை விற்றுச் சிலகாலானபின், மீண்டும் அம்மரக்கலத்திலேறிப் பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஓர் நகரத்தை அடைந்து, அங்குள்ள ஒரு வைசியனுடைய மகளை விவாகம் செய்துகொண்டு மிக்க ஐசுவரியசமேதராகி வாழ்ந்திருந்தார் அப்படியிருக்கும்போது அவருக்கு அம்மனைவி வயிற்றிலே ஒரு பெண்குழந்தை பிறந்தது; அங்ஙனம் பிறந்தவுடனே அவர் தாம் கூடிவாழ்தற்கு அஞ்சி நீங்கிய புனிதவதியாரைத் தெய்வமாகக் கருதி யிருந்தபடியால், எப்பொழுதும் அவருடைய ஞாபகம் இருக்கும்பொருட்டு அவருடைய பெயரையே அந்தப் பெண்ணிற்கு இட்டு அதனை வளர்த்துவந்தார்.

இவ்வாறு பரமதத்தர் அங்கே இருக்க, புனிதவதியார் காரைக்காலிலே யிருந்து கற்பு வழுவாமல், இல்லறத்தை நடத்திக்கொண்டு வந்தார். அப்படி யிருக்கும்போது அவருடைய சுற்றத்தார்கள் மேற்கூறியபடி வர்த்தகத்தின்பொருட்டுச் சென்ற பரமதத்தர் பாண்டிநாட்டிலே செல்வத்தை விருத்திசெய்துகொண்டு வாசஞ்செய்வதைக் கேள்வியுற்று அவரிடத்திற் சிலரை அனுப்பி, அவர்கள்மூலம் அவருடைய நிலைமையைச் சந்தேகமற வுணர்ந்து கவலை கூர்ந்து, புனிதவதியாரைத் தாமே அவரிடத்திற் கொண்டுபோய் விடவேண்டுமென்று நினைந்து, பல்லக்கில் ஏற்றிக்கொண்டு சென்று அவரிருக்கின்ற நகரத்திற்குச் சமீபத்திற் போய் தாம் புனிதவதியாரை அழைத்துவந்திருப்பதாக அவருக்கு ஒரு ஆள் மூலம் தெரிவித்தார்கள் அவ்வாறு தெரிவிக்கவே, அவர் அச்சங்கொண்டு உடனே தம்முடைய இரண்டாம் மனைவியோடும் மகளோடும் புறப்பட்டுப் புனிதவதியாரிடத்திற்கு வந்து அவரை நோக்கி, "அடியேன் உம்முடைய கருணையினாலே வாழ்கின்றேன்; உம்முடைய ஞாபகமிருக்கும்படி இந்தப் பெண்ணுக்கு உம்முடைய பெயரையே இட்டேன்," என்று சொல்லி அவருடைய பாதங்களிலே சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து நமஸ்கரித்தார். உடனே புனிதவதியார் தம்முடைய பந்துக்களிடத்திலே அச்சத்தோடும் ஒதுங்கி நின்றார்.

அப்போது அவர்கள் வெட்கிப் பரமதத்தரை நோக்கி, "நீ உன்னுடைய மனைவியை வணங்கியதற்குக் காரணமென்ன?" என்றார்கள். அதற்குப் பரமதத்தர் "நான் முன்பு இவரிடத்திலே ஒரு பெரிய அற்புதத்தைக் கண்டபடியால், இவர் தெய்வப்பெண்ணேயன்றி மானுடப்பெண் அன்றென்று துணிந்து இவரைப் பிரிந்தேன்;

இவரை நான் தொழும் தெய்வம் என்று கருதியிருப்பதால் நான் பெற்ற இந்தக் குழந்தைக்கு இவர் பெயரை யிட்டேன்; அதுபற்றியே இப்போது இவருடைய திருவடியையும் வணங்கினேன்; நீங்களும் இவரை வணங்குங்கள்,'' என்றார். அதைக்கேட்ட சுற்றத்தார்கள், 'இது என்ன ஆச்சரியம்!' என்று திகைத்து நின்றார்கள். அப்போது புனிதவதியார் தம் கணவர் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டுப் பரமசிவனுடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்து, "சுவாமீ! இவர் இப்போது இவ்விதக் கொள்கையைக் கொண்டனர்; ஆதலால், இனி இவர் பொருட்டுத் தாங்கிய அழகுள்ள இந்தத் தேகத் தசைப்பொதியை நீக்கித் தேவரீரை யடுத்து நின்று துதிக்கத்தக்க பேய்வடிவை அடியேனுக்குத் தந்தருளவேண்டும்,'' என்று பிரார்த்தித்தார். அப்போது சிவபெருமான் அவ்வாறே யாகத் திருவருள் செய்தார்; அதனால் அப்பொழுதே புனிதவதியார் தேகத்திலுள்ள மாமிசம் முழுதையும் உதறி எலும்புடலைப் பெற்று மண்ணுலகமும், விண்ணுலகமும் வணங்கும் பேய்வடிவமாயினார். அதைக்கண்ட அவருடைய சுற்றத்தார்கள் அஞ்சி அவரை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு [illegible] விட்டார்கள்.

அதன்மேல் புனிதவதியார் சிவன் திருவருளால் தமது உள்ளத்திலே தோன்றிய சிவஞானத்தைக் கொண்டு அற்புதத் திருவந்தாதியும், திருவிரட்டைமணிமாலையும் இயற்றி ஸ்ரீ கைலாசகிரிக்குப் போக விரும்பிப் பிரயாணமாகி, மனதைப் பார்க்கிலும் மிகுந்த வேகத்தோடு சென்று அந்தக் கைலாசகிரியின் பக்கத்தை அடைந்து, அங்கே காலினால் நடத்தல் தகுதியன்றென்று நினைந்து காலாலே நடக்காமல் தலையினாலே நடந்துபோய் மலையிலேறினார். அப்படி ஏறுமபொழுது உமாதேவியார் அதைக் கண்டு, சிவபெருமானை நோக்கி, "சுவாமீ! இங்கே தலையினால் நடந்து ஏறிவருகின்ற எற்புடம்பை உடையவரது அன்பின் மகிமையை என்னென்று சொல்வேன்? இவர் யாவர்?'' என்று வினவ, பரமசிவன், "இங்கே வருகின்றவள் நம்மைத் துதிக்கின்ற அம்மை; இவள் நம்மை வேண்டி இந்தப் பெருமை பொருந்திய வடிவத்தைப் பெற்றாள்,'' என்றார். இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே புனிதவதியார் அவர்கள் சமீபத்தில் சென்றார்.

அவ்வாறு சென்றவுடன், சிவபெருமான் உலகமெல்லாம் உய்யும்பொருட்டு அவரை நோக்கி, 'அம்மையே,' என்று அழைத்தார்; அதுகேட்ட புனிதவதியார், 'அப்பா,' என்று சொல்லிக்கொண்டு அவருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்தார். அப்போது சுவாமி, அவரை நோக்கி, "உனக்கு வேண்டுவது யாது?''

என்று வினவ, புனிதவதியார் வணங்கி நின்று, "சுவாமீ! அடியேனுக்கு இனிப் பிறவாமையே வேண்டும்; அவ்வாறன்றி ஒருவாறு பிறக்கினும் தேவரீரை ஒருகாலமும் மறவாதிருத்தல் வேண்டும்; இன்னும் தேவரீர் நிருத்தஞ் செய்யும்பொழுது தேவரீருடைய திருவடியின்கீழே சிவானந்தத்தை உடையேனாகித் தேவரீரைப் பாடிக்கொண்டிருத்தல்வேண்டும்," என்றார். அதைக் கேட்டு சுவாமி அவரை நோக்கி, "நீ தென்றிசையிலுள்ள ஆலங்காட்டைச் சார்ந்து நம்முடைய நடனத்தைத் தரிசித்துப் பேரானந்தத்தோடு நம்மைப் பாடிக்கொண்டிருக்கக்கடவாய்," என்றுரைத்தருளினார்.

அதுகேட்ட காரைக்காலம்மையார் சுவாமியை நமஸ்கரித்து அவரிட்ட அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு திருவாலங்காட்டுக்குத் தலையினால் நடந்து சென்று சுவாமியுடைய திருநடனத்தைத் தரிசித்து, "கொங்கை திரங்கி" என்பதை முதலிலுடைய திருப்பதிகத்தையும், "எட்டியிலவமீகை," என்பதை முதலிலுடைய திருப்பதிகத்தையும் பாடினார். அதன்மேல் அவர் சுவாமியின் தூக்கிய திருவடியின்கீழே தங்கி எப்பொழுதும் சிவானந்தத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கப்பெற்றார். (உசு)

அப்பூதியடிகள்நாயனார் சரித்திரம்.

"வஞ்சகம் பேசேல்,"

(இ - ள்.) 'நீ கபடமான வார்த்தைகளை எப்பொழுதும் எவரிடத்தும் பேசாதே,' என்பதாம்.

27. வஞ்சகம் பேசான் றிங்களூர் மேவு
மறையவ னுகுமப் பூதி
சஞ்சலந் தீர வப்பருக் காளாச்
சாற்றினீ டடைந்ததை மறவேன்
அஞ்சரா சரங்க ளனைத்திற்கு முத்தி
யளித்திடும் இமைசே ரலையில்
அஞ்சமார் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசகா யகனை.

(இ - ள்.) அம் - அழகிய, சராசரங்கள் - அசையும் பொருள் அசையாப் பொருள் ஆகிய, அனைத்திற்கும் - எல்லா வுயிர்களுக்கும் (தன்னிடத்தே முழ்கிய மாத்திரத்திலே), முத்தி - மோக்ஷத்தை.

அளித்திடும் - கொடுக்கின்ற, மகிமை சேர் - மகத்துவம் பொருந்தியதும், அலையில் - அலைகளின்மேலே, அஞ்சம் ஆர் - அன்னங்கள் சேர்ந்து விளையாடத்தக்கதுமாகிய கங்கை - ஆகாய கங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச நாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் பெயரினையுடைய நாதனே! ('வஞ்சகம் பேசேல்,' என்னும் ஔவையாரின் நீதிவாக்கியப்படி உலகத்தில் எவரும் மனத்திலொன்றும் வாக்கிலொன்றுமாக வஞ்சித்துப் பேசுந்தன்மையை விட்டொழித்துக் களங்கமற்ற உள்ளமுடையவராய் எப்பொழுதும் கபடமின்றி உண்மையையே பேசவேண்டும்; அவ்வாறு பேசின் புகழும் புண்ணியமும் தெய்வ பத்தியுமுண்டாய் நற்பதவியுங் கிட்டும்; அங்ஙனமின்றி, மனத்தில் பொறாமை, தீய எண்ணம், பேராசை, கள்ளம், பிறர்மனை நயத்தல், மோசஞ்செய்தல் முதலியவற்றையெல்லாம் நிறைத்துக்கொண்டு வெளிக்கு மாத்திரம் வஞ்சனையாக மகா சாதுக்களைப்போலப் பேசும் மடையரும், நல்லொழுக்கமுடைய ஒருவரைப்பற்றி மனதிற்குள் அதிருப்திகொண்டு அவரை உள்ளே தூஷித்துக்கொண்டு, காணாவிடத்துப் புறங்கூறி அவரை நேரில் கண்டபோது மாத்திரம் கள்ளக்கும்பிடு போட்டு மிகவும் வணக்கமாகத் துதித்துப் பேசும் பேதைகளும், ஒருவரை நேரில் வைத்துக்கொண்டே அவர்மீது உட்பகை கொண்டு வெளிக்கு மாத்திரம் அவர்கள் தம்மைப் பார்க்காதபோது கண்ணைச் சிமிட்டியும், நாக்கை நீட்டியும் பரிகசித்து, வஞ்சனையாக முகஸ்துதி பேசும் மதிகேடரும், தம்மிடத்தில் புகழற்குரிய ஒரு செய்கையுமில்லாதிருந்தும் தம்மை உயர்ந்தவராக மனத்திற் கருதித் தம்மைத் தாமே புகழ்ந்து இயற்கைப் புகழாளரைப் புகழ்வதற்குச் சிறிதும் மனம் பொருந்தாமல் அவரை இகழ்ந்தும் அவரைக் கண்டபோது மாத்திரம் வஞ்சனையாகப் புகழ்ந்தும் பேசும் பேயர்களும் இகத்திற் செல்வமும் புகழு மின்றிப் பலராலும் நிந்திக்கப்பட்டு வறுமையாலுழன்று பரத்திலும் சுகம் பெறாது நரகமென்னும் மீளாக் கதிக்காளாவார்; அன்றியும், அவரைப் பெரியோர் நரமல முண்ணும் நாயினுங் கடையாகக் கருதுவர்; ஆதலால், இச்செய்கை கொடிதென்னுங் கருத்து விளங்கக் கூறும் இந்த ஔவையாரின் நீதிவாக்கியப் பொருளை நன்குணர்ந்து) வஞ்சகம் பேசான் - எவரிடத்தும் வஞ்சனையான சொற்களைப் பேசாதவரும், திங்களூர் மேவும் - திங்களூரிலே சார்ந்திருந்த, மறையவனும்-வேதியர் குலத்திற்பிறந்தவருமாகின்ற, அப்பூதி - அப்பூதியடிகள் நாயனார், சஞ்சலம் தீர - உலக துன்பங்களெல்லாம் ஒழியும்படி, அப்பருக்கு ஆளா-திருநாவுக்கரசுசுவாமிகளுக்கு

காளாகி, சாற்றி - எப்பொழுதும் அவருடைய பெயரையும் புகழையுமே சொல்லி, (அந்த அடியார் பத்தி விசேஷத்தினாலே) வீடு அடைந்ததை - மோக்ஷத்தை யடைந்த செய்கையை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போலவே நின் அடியார் பத்தியிற் சிறந்து நின்னருளால் நற்பதவியைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி - ரை) 'வஞ்சகம் பேசேல்,' என்னும் ஔவையார் நீதி வாக்கியக் கருத்திற் கிணங்கி எவரிடத்தும் வஞ்சனை பேசாத திங்களூர் மறையவராகிய அப்பூதியடிகணாயனார், அப்பர்சுவாமிகளிடத்திற் பத்தி செலுத்தி முத்தி யடைந்த செய்கையை மறவாமல் யானும் அவர்போலவே வஞ்சனை பேசுதல் முதலிய தீக்குணங்களை யொழித்து நற்குண முடையவனாய்ச் சிவனடியாரை வழிபட்டு நற்கதி யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி அப்பருக்காளாகி முத்திபெற்ற அப்பூதியடிகணாயனார் சரித்திரமாவது:—

சத்தியமுடையவர்கள் வாழாநின்ற சோழமண்டலத்தைச் சார்ந்த திங்களூரில் பிராமணர் குலத்திலே, பாவங்களெல்லாவற்றையும் நீக்கினவரும், புண்ணியங்களெல்லாவற்றையும் செய்தவரும், இல்லற ஆச்சிரமத்தை யுடையவரும், சிவபத்தி அடியார்பத்திகளிற் சிறந்தவருமாகிய அப்பூதிநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார்.

அவர் அக்காலத்தில திருநாவுக்கரசுநாயனாருடைய மகிமையைக் கேள்வியுற்று, அவர்மேலே மிக்க அன்புகூர்ந்து, தம்முடைய வீட்டிலுள்ள பிள்ளைகள், பசுக்கள், எருமைகள் மற்றப் பொருள்கள் முதலிய எல்லாவற்றிற்கும் அந்நாயனாருடைய பெயரையே இட்டு வழங்கி வந்தார். இன்னும், திருமடங்கள், தண்ணீர்ப்பந்தர்கள், குளங்கள், நந்தனவனங்கள் முதலியவற்றையும் அந்நாயனார் பெயரால் ஏற்படுத்திக்கொண்டிருந்தார் இப்படி இருக்கும் நாளிலே, அத்திருநாவுக்கரசுநாயனார் திருப்பழனம் என்னும ஸ்தலத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள சுவாமியை வணங்கிக்கொண்டு, பிற தலங்களுக்கும் செல்லும் நோக்குடையவராய்ப் புறப்பட்டு அந்தத் திங்களூருக்குச் சமீபத்திற் சென்று, அங்கே அப்பூதிநாயனாரால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த ஒரு தண்ணீர்ப்பந்தரை அடைந்து, அதில் திருநாவுக்கரசுநாயனார் என்னும் பெயர் எங்கும் எழுதப்பட்டிருத்தலைக் கண்டு, அங்கு நின்றவர்கள் சிலரை நோக்கி, "இந்தத் தண்ணீர்ப்பந்தரை இப்பெயரிட்டுச் செய்தவர் யாவர்?" என்று வினவ, அவர்கள், "இதையும் இன்னும் இவ்விடத்துள்ள அறச்சாலைகள், குளங்கள், நந்தனவனங்கள் முதலிய எல்லாவற்றையும் அப்பூதிநாயனாரென்பவர் இப்பெயராலேயே ஏற்படுத்தியிருக்கின்றனர்," என்றார்கள்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார் அதைக் கேட்டு, 'அவர் இங்ஙனம் செய்தற்குக் காரணம் யாதோ?' வென்று நினைந்து, அவர்களை நோக்கி, அவர் எவ்விடத்தில் இருக்கின்றவர்?' என்று வினவ, அவர்கள், "அவர் இத்திங்களூரி லுள்ளவரே; இப்பொழுதுதான் அவர் இங்கிருந்து வீட்டுக்குப் போகின்றார்; அவ்வீடும் தூரத்திலுள்ளதன்று; சமீபத்திலேயே யிருக்கின்றது" என்றார்கள். அவர்கள் அவ்வாறு கூறியவுடனே திருநாவுக்கரசுநாயனார், அப்பூதிநாயனாருடைய வீட்டை விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டு போய் அவ்வீட்டுத் தலைக்கடைவாயிலைச் சார்ந்தார். அப்போது உள்ளிருந்த அப்பூதிநாயனார், சிவபக்தர் ஒருவர் அங்ஙனம் தம்முடைய வீட்டுவாயிலிற் சார்ந்ததைக் கேள்வியுற்று, விரைந்து சென்று அவருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரிக்க, அவரும் வணங்கினார். அதன்மேல் அப்பூதிநாயனார், அவரை நோக்கி, "சுவாமி! தேவரீர் இவ்விடத்திற்கு எதுபற்றி எழுந்தருளினீர்?" என்று வினவ, திருநாவுக்கரசுநாயனார், "நாம் திருப்பழனத்தைத் தரிசித்துக்கொண்டு வரும்பொழுது, வழியிலே நீர் வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தரைக் கண்டு, பின்னும் நீர் செய்திருக்கின்ற பிற தருமங்களையும் விசாரித்தறிந்து, உம்மீது சந்தோஷங்கொண்டு உம்மைப் பார்க்கும்பொருட்டு இங்கே வந்தோம்," என்று சொல்லிப் பின்னும், "சிவனடியார்கள்பொருட்டு நீர் வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தரிலே உம்முடைய பெயரை எழுதாது வேறொரு பெயரை எழுதிவைத்ததற்குக் காரணம் யாது?," என்று வினவினார். அதைக் கேட்டு, அப்பூதிநாயனார், "நீர் நல்ல வார்த்தை கூறினீர்! பகைஞர்களாகிய சமணர்களோடு கூடிப் பல்லவராஜன் செய்த விக்கினங்களைச் சிவபத்தி வலிமையினாலே ஜயித்த பெருந்தொண்டரது திருப்பெயரையோ வேறொருவர் பெயரென்று சொல்வது! பரமசிவனுக்குத் திருத்தொண்டு செய்தலாலே இம்மையினும் பிழைக்கலாம் என்பதை என்போலும் அறிவிலிகளும் தெளியும்பொருட்டுக் காட்டி அருள்புரிந்த திருநாவுக்கரசுநாயனாருடைய திருப்பெயரை நான் எழுதியிருக்க, நீர் அதன் பெருமையை யுணராமல் இந்தக் கொடுஞ்சொல்லை நான் கேட்கும்படி சொன்னீர்; கற்றூணியைக் கொண்டு கடல்கடந்த அந்த நாயனாருடைய மகிமையை இவ்வுலகத்திலே அறியாதார் யாருளர்? நீர் சிவவேடந் தரித்தவராயிருந்தும் இவ்வார்த்தை பேசினது அதிசயம் நீர் எங்கே யிருக்கிறவர்? சொல்லும்," என்றார்.

அப்போது திருநாவுக்கரசுநாயனார், அவ் வப்பூதியடிகளுடைய அன்பை அறிந்து வியந்து அவரிடத்தில், "ஆருகதசமயப்படுகுழியிலே நின்றும் கரையேறும்பொருட்டுப் பரமசிவன் சூலைநோயை வருவி

த்து ஆட்கொள்ளப்பெற்ற உணர்வில்லாத சிறியேன் யான்,' என்று சொன்னார். உடனே அப்பூதிநாயனார் இரண்டுகைகளையும் சிரசின்மேலேறக் குவித்துக் கண்ணீர்சொரிய, உரை தடுமாற, ரோமஞ் சிலிர்ப்பப் பூமியிலே விழுந்து திருநாவுக்கரசு நாயனாருடைய பாதார விந்தங்களை வணங்கினார். திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் அப்பூதியடிகளை வணங்கி எழுந்தார். அதன்மேல் அப்பூதியடிகள் மிகக் களிப்படைந்து கூத்தாடினார்; பாடினார்; சந்தோஷமேலீட்டினால் செய்வது இன்னதென் றறியாமல் வீட்டினுள்ளே சென்று மனைவியாருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் பந்துக்களுக்கும் திருநாவுக்கரசு நாயனார் எழுந்தருளிவந்த சந்தோஷ சமாசாரத்தைச் சொல்லி அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு வந்து, நாயனாரை வணங்கும்படிச் செய்து, அவரை உள்ளே அழைத்துப்போய் அவருடைய பாதங்களை ஜலத்தால் சுத்தி செய்தார்; அங்ஙனம் சுத்தி செய்த தீர்த்தத்தை அங்குள்ள எல்லாரும் தங்கள்மேலே தெளித்து அகம் பூரித்தார்கள்; பின்னர் அப்பூதியடிகள், திருநாவுக்கரசுநாயனாரை ஆசனத்தி லிருத்தி விதிப்படி அவருக்கு அருச்சனை செய்து, அவரை நோக்கி, "சுவாமீ! தேவரீர் இங்கே திருவமுது செய்தருளவேண்டும்," என்று பிரார்த்திக்க, அவரும் அதற்கு உடன்பட்டார்.

உடனே அப்பூதிநாயனார் திருவமுது சமைப்பித்துக்கொண்டு அமுது படைக்கும்பொருட்டு தம்முடைய புத்திரராகிய மூத்த திருநாவுக்கரசை வாழைக்குருத்து அரிந்துகொண்டு வரும்பொருட்டு அனுப்ப, அவர் விரைந்து தோட்டத்திற் சென்று வாழைக்குருத்தை அரிந்தார். அவ்வாறு அரியும்பொழுது ஒரு பாம்பு அவருடைய கையிலே தீண்டி அதனைச் சுற்றிகொண்டது; அவர் அதை உதறி வீழ்த்திவிட்டு, விஷந் தலைக்கேறுமுன் அடியார் அமுது செய்தற்கு வாழைக்குருத்தைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவேண்டுமென்று பதைப்புடனே கொய்த குருத்தை வேகத்தோடு கொண்டோடிவந்து தாயார் கையிற் கொடுத்துவிட்டு விஷந் தலைக்கேறினமையால் உடனே கீழேவிழுந்து இறந்தார். அதுகண்டு தந்தையார் அப்புத்திரர் இறந்ததற்கு வருந்தாமல், "ஐயோ! இது தெரிந்தால் இனி நாயனார் அமுது செய்யாரே," என்று அவர் விஷயத்தில் மாத்திரம் துக்கித்து, சவத்தை வீட்டுப்புறத்து ஓர் பக்கத்திலே பாயினால் மறைத்து வைத்துவிட்டு அப்பமூர்த்தியிடத்திற் சென்று, "சுவாமீ! எழுந்துவந்து அமுது செய்தருளவேண்டும்," என்று பிரார்த்தித்தார். அப்பமூர்த்தி எழுந்து கைகால் சுத்தி செய்துகொண்டு, வேறோர் ஆசனத்தில் இருந்து விபூதி தரித்து, அப்பூதிநாயனாருக்கும் அவர் மனைவியாருக்கும்

விபூதி கொடுத்து, அவருடைய புதல்வர்களுக்கும் கொடுக்கத் தொடங்கி, அப்பூதிநாயனாரை நோக்கி, "உம்முடைய புத்திரர்களுக்கும் விபூதி கொடுக்கவேண்டும்; புதல்வரான அவர்களுள் முதல் உம்முடைய ஜேஷ்ட புத்திரருக்குக் கொடுப்பது முறைமையாதலால், அவரை வரவழையும்," என்றார். ஜேஷ்ட புத்திரர் மேற்கூறியபடி பிணமாயிருந்தபடியால் அப்பூதிநாயனார், "இப்போது அவன் இங்கே உதவான்," என்றார்.

அப்பமூர்த்தி அதைக் கேட்டவுடனே சிவனுடைய திருவருளினாலே தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் ஒரு தடுமாற்றந் தோன்ற, அப்பூதிநாயனாரை நோக்கி, 'அவன் எங்குச் சென்றான்? உண்மையைச் சொல்லும்,' என்றார். அப்போது அப்பூதிநாயனார், அஞ்சி நடுக்குற்று வணங்கி நின்று, நடந்த சமாசாரத்தை அவரிடம் சொன்னார். அப்பமூர்த்தி அதைக்கேட்டு, "நீர் செய்தது நன்றாயிருக்கின்றது; இப்படி வேறு யார் செய்வார்?" என்று சொல்லிக்கொண்டு எழுந்து சிவாலயத்துக்கு முன் சென்று, சவத்தை அங்கே கொண்டுவரும்படி செய்து, விஷத்தை நீக்கியருளும்பொருட்டுப் பரமசிவன்மேலே திருப்பதிகம் பாடினார். உடனே அப்புத்திரர் உயிர்பெற்றெழுந்து அப்பமூர்த்தியுடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்தார். அப்பமூர்த்தி அவருக்கு விபூதி கொடுத்தருளினார். அப்பூதிநாயனாரும் அவருடைய மனைவியாரும் தங்கள் புத்திரர் பிழைத்தமையைக் கண்டும் அதைக் குறித்துச் சந்தோஷியாமல், நாயனார் அமுது செய்யாதிருந்தமையைக் குறித்து மனம் வருந்தினார்கள். அப்பமூர்த்தி அதனை அறிந்து அவர்களுடனே வீட்டிற் சென்று, அப்பூதிநாயனாரோடும் அவர் புத்திரரோடும் சேர்ந்திருந்து அமுது செய்தருளிச் சில தினங்கள் அங்கிருந்து, பின் திருப்பழனத்திற்குப் போயினார். அதன்மேல் அப்பூதியடிகள் சைவசமயாசாரியராகிய திருநாவுக்கரசு நாயனாருடைய திருவடிகளைத் துதித்தலே தமக்குப் பெருஞ் செல்வமெனக் கருதி அங்ஙனம் செய்து வாழ்ந்திருந்து, சிலகாலம் சென்றபின் பரமசிவனுடைய திருவடிகளை அடைந்தார். (௨௭)

திருநீலநக்கநாயனார் சரித்திரம்.

"அழகலாதன செயேல்,"

(இ-ள்.) 'நீ பிறர் பழிக்கும்படியான அழகற்ற காரியங்களைச் செய்யாதே,' என்பதாம்.

௨௩. அழகலா தனசெய் யாதவன் சாத்த
மங்கையில் வாழரு மறையோன்

வழுவிலா நீல நக்கனார் பாணர்
மருவிடந் தந்தது மறவேன்
கழுகுசூழ் குன்றந் திருமுது குன்றங்
காசியித் தலங்களு மொவ்வா
வழகிய கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) கழுகு சூழ் - கழுகு வடிவம் பெற்ற (சம்பான் சம்பாதி ஆகிய இரண்டு முனிவர்களும் அக்கழுகு வடிவத்துடனே) மேலே வளைந்து பறந்துகொண்டிருக்கின்ற, குன்றம் - திருக்கழுக்குன்றம், திரு - அழகிய, முதுகுன்றம் - பழமலை, காசி - ஸ்ரீ காசி (ஆகிய), இத்தலங்களும் - இந்த ஸ்தலங்களும், ஒவ்வா - மகிமையில் இணையாகாத, அழகிய - அழகு பொருந்திய, கங்கை - ஆகாய கங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்தில் மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரையுடைய நாதனே! (உலகத்தில் எவரும், 'அழகலாதன செயேல்,' என்று ஒளவையார் கூறிய நீதிவாக்கியத்தை யுணர்ந்து, பிறர் பழிக்கும்படியான அழகற்ற காரியங்களைச் செய்யாமல் நீக்கவேண்டும்; அங்ஙனம் நீக்காமல் பிறர் அருவருக்கத்தக்க செயல்களைச் செய்வாராயின் பலராலும் இகழப்பட்டு நற்கதியை யிழப்பர்; ஆதலால், இந்நீதியையே உயர்வாகக் கருதி) அழகலாதன - அழகற்ற காரியங்களை, செய்யாதவன் - செய்யாதவரும், சாத்தமங்கையில் - சாத்தமங்கையென்னும் ஊரிலே, வாழ் - வாழ்கின்ற, அருமறையோன் - அருமையாகிய வேதியர் குலத்திலே பிறந்தவருமாகிய, வழுவிலா - குற்றமற்ற, நீலநக்கனார் - திருநீலநக்க நாயனார் என்பவர், (சிவபத்தி அடியார் பத்திகளிலே சிறந்து) பாணர் - திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர், மருவு இடம் - விறலியாரோடு சேர்ந்து பள்ளி கொள்ளுமிடம், தந்தது - திருஞானசம்பந்த நாயனார் வேண்டியபடி அவருக்குக் கொடுத்து அப்புண்ணிய விசேஷத்தினாலே நற்பதவி பெற்றதை, மறவேன் - யான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போலவே அழகற்ற காரியங்களைச் செய்யாதொழித்து நற்காரியங்களைச் செய்து, சிவபத்தி அடியார் பத்திகளிற் சிறந்து நன்மையை அடைவேன்.)

(வி-ரை.) 'அழகலாதன செயேல்,' என்று ஒளவையார் கூறியபடி அழகற்ற காரியங்களை நீக்கி நற்காரியங்களைச் செய்வோராகிய திருநீலநக்கநாயனா ரென்பவர், சிவபத்தி அடியார் பத்தியிற் சிறந்து திருநீலகண்டப்பெரும்பாணருக்குப் படுக்க விடங்கொடுத்து நற்பேறு

பெற்ற செய்கையை யான் மறவாமல், அவர்போலவே சிவனடியார் பத்தி மிகுந்து அவர்க்கு வேண்டுவன நல்கி நற்பேறு பெற்றுக் கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. மேற்கூறியபடி நற்பேறு பெற்ற திருநீலநக்கநாயனார் சரித்திரமாவது:—

சோழமண்டலத்தைச் சார்ந்த சாத்தமங்கையென்னும் ஊரிலே பிராமணர் குலத்தில் திருநீலநக்கநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார்; அவர், 'பரமசிவனையும், அவருடைய அடியார்களையும் அன்பினோடு அருச்சித்து வணங்குதலே நமக்குரிய பணியாம்.' என்று துணிந்து தினந்தோறும் சைவாகம விதிப்படி சிவார்ச்சனை செய்து, சிவனடியார்களுக்குத் திருவமுது படைத்தல் முதலாகிய பலவகைப் பட்ட திருப்பணிகளையும் செய்பவர். இத்தகைய அவர் ஒரு தினம் திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்திலே சிவபூசையை முடித்துக்கொண்டு, அந்த ஸ்தலத்திலுள்ள அயவந்தியென்னும் ஆலயத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சுவாமிக்கு அருச்சனை செய்ய விரும்பித் தம்முடைய மனைவியார் பூசைக்கு வேண்டும் திரவியங்களைக் குறைவறக் கொண்டுவர, அவ்வாலயத்திற் புகுந்து சிவபூசை பண்ணிப் பிரதட்சணஞ் செய்து, பின்னர் சன்னிதானத்திலே நமஸ்கரித்து உட்கார்ந்துகொண்டு ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தை ஜபித்தார்.

அவ்வாறு ஜபிக்கும்பொழுது ஒரு சிலம்பி மேலேயிருந்து நழுவிச் சிவலிங்கத்தின்மேல் விழுந்தது. அப்போது சமீபத்திலே நின்ற அவருடைய மனைவியார் அதைக் கண்டு அச்சமடைந்து, விரைந்து, குழந்தைமேல் விழுந்த சிலம்பி நீங்கும்படி ஊதி அதனை நீக்குபவர் போல அன்பின் மிகுதியினாலே அந்தச் சிலம்பி நீங்கும்படி ஊதி அதனை நீக்கினர். திருநீலநக்கநாயனார் அதைக்கண்டு, தம்முடைய கண்களைப் புதைத்துக்கொண்டு, தம்முடைய மனைவியாரை நோக்கி, "அறிவில்லாதவளே! நீ ஏன் இப்படிச் செய்தாய்?" என்று வினவினார். அதற்கு அம்மனைவியார், "இந்தச் சிலம்பி சுவாமிமீது விழுந்தபடியால் இதனை ஊதி நீக்கினேன்," என்றார். அவ்வாறு கூறியும் நாயனார் மனைவியாருடைய அன்பு மிகுந்த செய்கையை நன்கு மதியாமல் அதை அநுசிதம் என்று நினைந்து, அவளை நோக்கி, "நீ சிவலிங்கத்தின்மேலே விழுந்த சிலம்பியை வேறோருபாயத்தினால் நீக்காமல், விரைந்து வந்து வாயினால் ஊதிச் சுவாமிமீது எச்சில் தெறிக்கும்படி செய்தாய்; இந்த அநுசிதத்தைச் செய்த உன்னை நான் இதுமுதல் துறந்துவிட்டேன்; இனி நீ என்னைவிட்டு நீங்கிவிடு," என்று கூறி அவளை நீக்கிவிட்டார்; அப்பொழுது சூரியாஸ்தமனமாயிற்று. அப்போது நாயனாருடைய கட்டளைப்படியே அவர் மனைவியார் ஒருவழி

நீங்க, அவர் பூசையை முடித்துக்கொண்டு வீட்டிற்குத் திரும்பிவிட்டார். மேற்கூறியபடி நீங்கிய மனைவியாரோ அஞ்சுகின்ற உள்ளத்தோடும், அவரிடத்திற் செல்லமாட்டாதவராகி ஆலயத்திலேயே ஒரு பக்கத்தில் இருந்தார். அதன்மேல் வீட்டிற்குச் சென்ற நாயனார் நித்திரை செய்தார்; அவ்வாறு செய்யும்பொழுது பரமசிவன் அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, தம்முடைய திருமேனியைக் காட்டி, அவரை நோக்கி, "உன் மனைவி அன்புடனே சிலம்பியை ஊதி நீக்கிய இடமொழிய, மற்றப் பாகத்தில் சிலம்பி தீண்டியதனாலேற்பட்ட கொப்புளம் விளங்குகின்றது," என்று சொல்லியருளினார். நாயனார் அதைக் கேட்டவுடனே சிவபெருமானுக்குத் தம மனைவிமீதேற்பட்டிருக்கும் அன்பை யுணர்ந்து அச்சத்துடனே அஞ்சலி செய்துகொண்டு விழித்து எழுந்து சந்தோஷமிகுதியால் கூத்தாடினார்; பாடினார்; சிவனுடைய திருவருளை வியந்து நின்று ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தார். அங்ஙனம் சிவனைக் கொண்டாடி, விடிந்தபின் ஆலயத்துக்குப்போய்ச் சுவாமியை நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்து மனைவியாரையும் அழைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினார். அதன்மேல் அவர் முன்னிலும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு சிவார்ச்சனையையும், மகேசுர பூசையையும் செய்துகொண்டிருந்தார்.

அப்படி யிருக்கும்போது, அவர் சைவசமயாசாரியராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய மகிமையைக் கேள்வியுற்று அவருடைய பாதாரவிந்தங்களைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்னும் ஆசையையுடையவராயினார் அக்காலத்திலே ஒருநாள் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அயவந்திநாதரை வணங்கும்பொருட்டுத் திருக்கூட்டத்தோடும் சாத்தமங்கைக்கு வந்தார். அவ்வாறு வருவதைத் திருநீலநக்கநாயனார் கேள்வியுற்று, மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடும் அவர் வரு மார்க்கத்தில் கடைப்பந்தரிட்டு, வாழைமரங்களையும் கமுகுமரங்களையும் நாட்டித் தோரணங்கள் கட்டி, நிறைகுடங்களும் தூபதீபங்களும் வைத்துத் தம்முடைய சுற்றத்தாரோடு புறப்பட்டு அவரை எதிர்கொண்டு நமஸ்கரித்து வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்த் திருவமுது செய்வித்தார். அதன்மேல் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அன்றிரவிலும் அங்கேயேதங்கித் திருவமுது செய்து, தம்முடன் வந்த திருநீலகண்டப் பெரும்பாணர்க்குச் சயனித்தற்கு இடம் கொடுக்கவேண்டுமென்று கருதித் திருநீலநக்கநாயனாரை அழைத்து, "திருநீலகண்டப்பெரும்பாணருக்கும் விறலியாருக்கும் இன்று தங்குதற்கு ஓரிடங்கொடும்," என்றுசொல்லியருளத்திருநீலநக்கநாயனார், தம்முடையவீட்டுக்குள்ளேயிருந்த வேதிகையின் பக்கத்திலே அவர்களுக்கு இடங்கொடுத்தார்.

அவ்வாறு இடங் கொடுத்தவுடனே, அந்த வேதிகையிலுள்ள நித்தியாக்கினி வலஞ்சுழித்து ஓங்கி முன்னிலும் சிறந்து பிரகாசித்து, 'பத்தியே மகிமை தருவது; குலத்தினால் மாத்திரம் மகிமை யேற்படாது' என்பதை விளக்கவும், அதுகண்ட திருநீலநக்கநாயனார் மகிழ்ச்சி யடையவும், அவ்விடத்தில் திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர் விறலியாரோடு நித்திரை செய்தார். அதன்மேல் திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனார் விடிந்தபின் திருநீலநக்கர் முதலியவரோடு அயவந்தியிற் சென்று சுவாமிமேலே திருநீலநக்கநாயனாரைச் சிறப்பித்துத் திருப்பதிகம் பாடிச் சில தினங்கள் அங்கிருந்து, பின் திருநீலநக்க நாயனாருக்கு விடைகொடுத் தனுப்பிவிட்டு அந்தத் திருப்பதியினின்றும் நீங்கியருளினார். திருநீலநக்கநாயனார், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி மீது தமக்கேற்பட்ட அன்பானது அவருக்குப் பின் செல்லும்படி தம்மைத் தள்ளியும், அவருடைய ஆஞ்ஞையைக் கடக்கமாட்டாமையால் அவருடன் செல்லாமல் அந்தத் திருப்பதியிலே தங்கி அவருடைய திருவடிகளைத் தியானித்துக்கொண்டிருந்து, பின்னர் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் சென்றிருக்குந் தலங்களுக்கு மத்தியில்மத்தியில் சென்று அவரைத் தரிசித்துத் திரும்பிவந்துகொண்டிருந்தார். இப்படி நெடுநாட் சென்றபின், அவர் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருக்குத் திருமணம் நடக்கும்போது அதைத் தரிசித்துச் சிவபத மடைந்தார். (உஅ)

நமிநந்தியடிகணாயனார் சரித்திரம்.

"இளமையிற்கல்,"

(இ-ள்.) 'நீ இளமைப் பருவத்திலேயே கல்வியைக் கற்றுக்கொள்,' என்பதாம்.

29. இளமையிற் கற்றே னமப்பே றாரி
லெழுநமி நந்திய மறையோன்
அளியுறு சிவனுக் கணிவிளக் கொளிர
வறல்சொரிந் தெரித்ததை மறவேன்
விளக்கென வொளிரு நளினமென் மலர்கள்
விரிந்தன மேவுநல் வளங்கொள்
ளளவில்சீர் கங்கை கோமதி மேவு
மாதிசத் திசக்ர பதனே.

(இ-ள்) விளக்கு என-விளக்கென்று சொல்லும்படி, ஒளிரும்-பிரகாசிக்கின்ற, மெல் - மெல்லிய, நளின மலர்கள் - தாமரைப் புஷ்பங்கள், விரிந்தன-அலர்ந்தவைகளாக, மேவும்-பொருந்தியிருக்கின்ற, நல் - நல்ல, வளங்கொள் - வளப்பத்தைக் கொண்ட, அளவில் - அளவற்ற, சீர் - சிறப்பையுடைய, கங்கை - ஆகாய கங்கை பாய்கின்ற, சோகிரி - சோபர்வதத்திலே, மேவும் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசதநீச நாயகனே-ஆதிசதநீசனென்னும் பெயரினையுடைய நாதனே! (கல்வியே எவர்க்கும் இம்மை மறுமையென்னும் இரண்டிடங்களினும் நன்மை யடைதற் கேதுவாயிருத்தலால் மனிதராயினோர் அதனை அவசியம் கற்றுக்கொள்ளல்வேண்டும்; அங்ஙனம் கற்பதில் இளமைப்பருவங் கடந்து முதுமைப் பருவத்தில கற்றுக்கொள்ளலாமெனக் கருதில அக்காலத்தில் சமசார துன்பமும், பிணி முதலியனவும், தேகத் தளர்ச்சி முதலியனவும் மிகுமாதலால் மனவுறுதி கெட்டுக் கல்வியில் மனஞ் செல்லாது; அதனால் கல்வி நிரம்புதலாகாது; அந்தக் கல்வியைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமாயின், 'இளமையிற் கல்,' என்று ஔவையார் கூறியபடி ஐந்து வயதிற் றொடங்கிப் பதினாறு வயதிற்குள்ளாக அவசியமான பல கல்விகளையுங் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும்; அங்ஙனம் கற்கும் கல்வியானது நாளடைவில் விருத்தி யடைந்து நன்மை பலவற்றையும் பயக்கும்; அதனால் சிவபத்தி அடியார் பத்தி மிகுந்து சிவனருட்பேறுஞ் சித்திக்கும்; ஆதலால் இந்த ஔவையார் நீதிவாக்கியத்தின கருத்தை ஐயமற வுணர்ந்து) இளமையில் - இளம்பருவத்திலேயே, கற்றோன் - கற்கவேண்டிய கல்விகளைக் கற்றவரும், ஏமப்பேறூரில் - ஏமப்பேறூரென்னும் நகரத்திலே யிருந்த, எறழ் - பத்தி வலிமையையுடைய, நமிநந்தியாம் - நமிநந்தி யென்னும் பெயரினை யுடையவருமாகிய, மறையோன் - அந்தணர், அளி உறு - அன்பு பொருந்திய, சிவனுக்கு - சிவபெருமானுக்கு, (அவருடைய அருள் மகிமையாலே) ஒளிர-பிரகாசிக்கும்படி, அணி - அழகு பொருந்திய, விளக்கு - தீபத்தை, அறல சொரிந்து - நெய்க்குப் பிரதியாக நீரைப் பெய்து, எரித்ததை-எரித்ததுப் பெருமையும் நற்பதவியும் பெற்ற அருஞ் செய்கையை, மறவேன் - நான் எப்பொழுதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போல இளமையிற் கற்றுச் சிவபூத்தி அடியார் பத்தி மிகுந்து அந்தப் பத்தி விசேஷத்தால் அரும் பெருஞ் செயல்களைப் புரிந்து நின் அருட்பேற்றைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி-ரை.) 'இளமையிற் கல்,' என்று ஔவையார் கூறியபடி சிறுபருவத்திலேயே கற்கவேண்டிய கலைகள் பலவற்றையுங் கற்று

அக்கல்வி விசேஷத்தினாலே சிவபத்தி அடியார் பத்தியிற் சிறந்து விளங்கிய நமிநந்தியடிகணாயனார் சிவனாகிய நின்னருட்டிறத்தால் நினக்கு ஒருகாலத்தில் சமணரோடு வெறுப்புற்று நீர் சொரிந்து விளக்கேற்றி யெரித்த ஆச்சரியமான செய்கையை யான் *மறவாமல் அவர்போல நின்மீது பத்தியைச் செலுத்தி நின்னருளால் அவ்வித அருஞ் செயல்களைப் புரிந்து நற்பேறு பெற்றுக்கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி சிவனுக்கு நீர் சொரிந்து விளக்கேற்றி யெரித்த நமிநந்தியடிகணாயனார் சரித்திரமாவது:—

சோழமண்டலத்தைச் சார்ந்த ஏமப்பேறூரில் பிராமணர் குலத்திலே பரமசிவனுடைய திருவடிகளை மிகுந்த அன்போடு தினந்தோறும் வழிபடுதலே இன்பமெனக் கருதிய நமிநந்தியடிகள் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் நாடோறும் திருவாரூருக்குப் போய் வன்மீகநாதரை வணங்கி வரும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார். அப்படியிருக்கும்போது ஒருநாள் வழக்கப்படியே வன்மீகநாதரை வணங்கிப் புறப்பட்டுத் திருமுன்றிலை அடைந்து, பக்கத்தில் இருக்கின்ற அரநெறியென்னும் ஆலயத்துட் புகுந்து அங்குள்ள சுவாமியை நமஸ்கரித்து, அங்கே செய்யவேண்டிய தொண்டுகள் பலவுஞ் செய்து இரவிலே அவ்வாலயத்தில் எண்ணில்லாத தீபமேற்ற விரும்பி எழுந்தார். அங்ஙனம் எழுந்தபொழுது மாலைக்காலம் மிகவும் சமீபித்தபடியால் அப்பாற் செல்லின் நேரமாய்விடும் என்று நினைந்து, சமீபத்திலே ஓர் சமணர் வீடிருக்க, அதனைச் சமணர் வீடென்று அறியாமல் அவ்வீட்டிற் புகுந்து, அங்குள்ளாரிடம் 'சிவாலயத்தில் விளக்கேற்றுதற்கு நெய் தாருங்கள்,' என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள், 'கையிலே சுவாலிக்கின்ற அக்கினிமயமாகிய மழுவை யேந்திய பரமசிவனுக்கு விளக்கு மிகையாம்; இங்கே நெய் இல்லை; விளக்கெரிக்க உமக்கு இஷ்டமாயின் நீரை முகந்து சொரிந்தெரியும்,'' என்றார்கள்.

அவ்வாறு அவர்கள் கூறவே நமிநந்தியடிகள் அந்தச் சொல்லைப் பொறாதவராகி, அப்பொழுதே மிகுந்த மனவருத்தத்தோடு திரும்பிப் போய்ச் சுவாமி சந்நிதானத்திலே விழுந்து நமஸ்கரித்தார். அப்பொழுது சிவனருளால் ஆகாயத்தில், "நமிநந்தியே! நீ உன்னுடைய கவலையை ஒழி; இதற்குச் சமீபத்தில் இருக்கின்ற குளத்தின்நீரை மொண்டுகொண்டுவந்து விளக்கேற்று; அதனால் விளக்கெரியும்,'' என்று ஒரு அசரீரி வாக்கு உண்டாயிற்று. நமிநந்தியடிகள் அதைக் கேட்டவுடனே மனமகிழ்ந்து சிவன் திருவருளை வியந்து, எழுந்து போய் அந்தக் குளத்தில் இறங்கிச் சிவநாமத்தை உச்சரித்து நீரை மொண்டுகொண்டு கோயிலிற் புகுந்து, அகலிலே முறுக்கியிட்ட திரி

யின்மேலே அந்நீரை வார்த்து விளக்கேற்றினார். அவ்விளக்குச் சுடர் விட்டெழுந் தெரிந்தது. அதுகண்டு அவர் மிகுந்த சந்தோஷத்துட னே அவ்வாலயம் முழுதிலும் மிகுந்த களிப்புடனே நீரினாலே விளக் கேற்றி யெரித்தார். அதன்மேல் அவர் விடியுமளவும் திருவிளக்கு நின்றெரியும்படி நீர் குறைகின்ற தகழிகளுக்கெல்லாம் நீர் வார்த்து, இரவிற்றானே தம்முடைய ஊருக்குப் போய்ச் சிவார்ச்சனைபண்ணி அமுது செய்து நித்திரை கொள்வதும், உதயகாலத்திலே பூசையை முடித்துக்கொண்டு திருவாரூரை அடைந்து அரநெறி என்னும் ஆல யத்திற் சென்று சுவாமி தரிசனம் பண்ணிப் பகல் முழுதினும் திருத் தொண்டுகள் செய்து, இரவிலே எங்கும் விளக்கேற்றுவதுமா யிருந் தார்.

இப்படி யிருக்குங்காலத்தில், தண்டியடிகளாலே சமணர்கள் நாச மடையத் திருவாரூர் பெருமை யடைந்து விளங்கியது. அதன்மேல் சோழமகாராசன் நமிநந்தியடிகளே அதிகாரியாக விருக்க, வன்மீகநாத ருக்கு வேண்டும் அமுதுபடி முதலிய பலவற்றையும் வேதவிதிப்படி அமைத்தான். நமிநந்தியடிகள் அவ்வாறு அதிகாரியாக வமைந்து கோவிற் காரியங்களைப் பார்த்துவருங் காலத்தில் வீதிவிடங்கப்பெரு மானுக்குப் பங்குனி மாதத்திலே மகோற்சவம் நடத்துவித்தார்; அந்த உற்சவத்திலே சுவாமி ஒருநாள் திருமணலிக்கு எழுந்தருள, சகலசாதி யார்களும் ஆங்குக் கூடிச் சுவாமியை ஒருங்குசேவித்துப் போனார்கள்; அப்போது, நமிநந்தியடிகளும் அங்கே போய்ச் சுவாமியுடைய திரு வோலக்கத்தைக் கண்டு சேவித்துக் களிப்படைந்து, பொழுதுபட்ட வுடன் சுவாமி திரும்பிக் கோயிலிலே புகுந்தபின்பு சுவாமியை வணங் கிக்கொண்டு தம்முடைய ஊரை அடைந்து, பல ஜாதியாரும் கூடிய கூட்டத்திற் புகுந்தமையால் தீட்டுப்பட்டதென்று நினைத்து வீட்டி னுள்ளே புகாமல் புறக்கடையிலே படுத்திருந்தார். அப்போது அவர் மனைவியார் வந்து, அவரை நோக்கி, "உள்ளே யெழுந்தருளிச் சிவார்ச் சனையையும் அக்கினி காரியத்தையும் முடித்துக்கொண்டு பள்ளிகொள் ளும்," என்றார். அதற்கு நமிநந்தியடிகள், "இன்றைக்குச் சுவாமி திருமணலிக்கு எழுந்தருளியபோது நானும் அவரைச் சேவித்துக் கொண்டு போனேன்; என்னோடு சகல சாதியும் கலந்துவந்தபடியால் தீட்டுண்டு; ஆதலால், நான் ஸ்நானம்பண்ணிப் பிராயச்சித்தம் செய்து கொண்டுதான் உள்ளே புகுந்து சிவார்ச்சனை செய்யவேண்டும்; ஸ்நா னஞ் செய்தற்கு நீ ஜலம் முதலாயின கொண்டுவா,' என்று சொன் னார். உடனே மனைவியார் அவற்றைக் கொண்டுவரும்பொருட்டு விரைந்து சென்றார். அப்பொழுது நமிநந்தியடிகள் தமக்குச் சிறிதுறக்

கம் வந்தமையால் நித்திரை செய்தார்; அவ்வாறு செய்யும்பொழுது வீதிவிடங்கப்பெருமான் அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "திருவாரூரிலே பிறந்தவர்கள் எல்லாரும் நம்முடைய கணங்கள்; அப்படியிருக்க அவர்களால் தீட்டுண்டாயிற்றென்று நீ கருதியது தவறு; அவ்வாறு அவர்கள் கணங்கள் என்பதை நீ நாளைக் காண்பாய்," என்று சொல்லி மறைந்தருளினார்.

உடனே நமிநந்தியடிகள் விழித்தெழுந்து தாம் நினைந்தது குற்றமென்று கருதி, எழுந்தபடியே சிவார்ச்சனையை முடித்து மனைவியாருக்கு நிகழ்ந்ததைச் சொல்லி விடிந்தபின் திருவாரூருக்குப் போனார். அப்பொழுது அந்தத் திருப்பதியிலே பிறந்தவர்கள் எல்லாரும் சிவசாரூப முள்ளவர்களாய்ப் பிரகாசித்தார்கள். அவ்வாறு பிரகாசித்ததைக் கண்டவுடனே அவர் பூமியிலே விழுந்து நமஸ்கரித்தார். அப்படி நமஸ்கரித்தபின், சிவகணங்களாகத் தோற்றிய அவர்கள் அவ்வுருவம் நீங்கி முன்போலானார்கள். அதைக் கண்டு அவர், "அடியேன் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளும்," என்று சுவாமியைப் பிரார்த்தித்தார். அதன்மேல் அவர் திருவாரூரிற்றானே குடிபுகுந்து தம்முடைய திருத்தொண்டுகளைச் செய்துகொண்டிருந்தார். அங்ஙனம் அவர் நெடுங்காலம் சிவனடியார்களுக்கு நியதியாக வேண்டுவன எல்லாவற்றையும் செய்துகொண்டிருந்தமையால், 'தொண்டர்களுக்கு ஆணிப்பொன்,' என்று திருநாவுக்கரசு நாயனாராலே தேவாரப்பதிகத்திற் சிறப்பித்துப் பாடப்பட்டு முடிவில் சிவபதத்தை அடைந்தார். ()

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் சரித்திரம்.

"அறனை மறவேல்,"

(இ - ள்.) 'தருமத்தை நீ எப்போதும் மறவாமற் செய்யக்கடவாய்,' என்பதாம்.

30. அறன்மற வாச்சம் பந்தர்சீ காழி
யந்தணர் குலத்துவந் துதித்து
நிறையரு ளுமைபா லுண்டமு வாண்டி
னிமலனைப் புகழ்ந்ததை மறவே
லறிவினிற் சிறந்த பெரியர்வாழ் மடங்க
ளளப்பில சூழ்ந்தருந் துறவி
னறமிகு கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசகா யகனே.

(இ - ள்.) அறிவினில் - விவேகத்தினாலே, சிறந்த - சிறப்புற்றோங்கிய, பெரியர் - அந்தணர் முதலிய பெரியோர்கள், வாழ் - இருந்து வாழ்கின்ற, மடங்கள் - சத்திரங்கள், அளப்பில - அளவில்லாதனவாக, சூழ்ந்து - சுற்றி நிறைந்து, அரும் - அருமையாகிய, துறவின் - துறவறத்தின், அறம் - தருமமானது, மிகு - அதிகரித்திருக்கின்ற, கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்தில், மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் திருப்பெயரையுடைய நாதனே! ('அறனை மறவேல்,' என்று ஔவையார் கூறியபடி உலகத்தில் எவரும் தருமத்தை மறவாது செய்தொழுகவேண்டும்; அங்ஙனம் அறத்தைச் செய்யின் அஃது இருமைக்கும் துணையாம்; இந்நீதிக்கு விரோதமாக அறத்தைச் செய்யாது விடுத்தோர்க்கு இகத்திலும் பரத்திலுஞ் சுகமில்லை. ஆதலால், மேற்கூறிய ஔவையாரின் நீதிக்கிணங்க), அறன் - தருமத்தை, மறவா - மறவாமற் செய்கின்ற, சம்பந்தர் - திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், சீகாழி - பிரமபுரமென்னும் சீகாழிப்பதியிலே, அந்தணர் குலத்து - வேதியர் குலத்திலே, வந்து உதித்து - வந்து தோன்றி, மூவாண்டின் - மூன்றுவருடமாம் பருவத்திலே, நிறை அருள் - நிறைந்த கிருபையையுடைய, உமை - உமாதேவியினது, பால் உண்டு - திருமுலைப்பால் பருகி, (அதன் மூலம் உண்டான ஞானத்தினாலே) நிமலனை - பரிசுத்தனாகிய நின்னை, புகழ்ந்ததை - பாடித் துதித்து நற்பேறு பெற்ற சிறந்த செய்கையை, மறவேன் - யான் மறக்கமாட்டேன். (அவரைப் போலவே அறனை மறவாது செய்து, இளமையிலே நின்மீது பத்தியுடையனாய் நின்னைப் புகழ்ந்து பாடி நற்பேறு பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி - ரை.) 'அறனை மறவேல்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிக்கிணங்க, தருமத்தை மறவாது செய்வோராகிய திருஞானசம்பந்தர் இளமையிலேயே நின்மீது பக்திகொண்டு நின்னைப் பாடிப் புகழ்ந்து நின்னருளால் நற்பேறு பெற்ற தன்மையை மறவாமல் மனத்திற்கொண்டு, அவர்போலவே அறத்தை வழுவாது செய்து நின்மேற் பத்தியுடையவனாய் நின்னருளைப் பெற்றுக்கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. மேற்கூறியபடி நிமலனை மூவாண்டில் புகழ்ந்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் சரித்திரமாவது:—

சோழநாட்டிலுள்ள பிரமபுரம், வேணுபுரம், புகலி, வெங்குரு, தோணிபுரம், பூந்தராய், சிரபுரம், புறவம், சண்பை, சீகாழி, கொச்சைவயம், கழுமலம் என்கின்ற பன்னிரண்டு திருப்பெயர்களையுடைய சீகாழிப்பதியில், பிராமணர் குலத்திலே, வேதங்களை யோதியுணர்ந்த

கௌண்ணியர் கோத்திரத்திலே சிவபாதவிருதயர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவருக்குக் கற்பிலே சிறந்த பகவதியாரென்பவர் மனைவியாராக அமைந்திருந்தார். அவ்விருவருடைய தாய் தந்தையர் மரபும் சைவநெறியைச் சார்ந்தனவேயாம். இத்தகைய அவர்கள், பரமசிவனையே யன்றி மற்றத் தேவர்களைத் தெய்வமென்று கருதாத மெய்யறிவினையும், மனத்தழுக்கை அகற்றும் அருமருந்தாகிய விபூதிமேல் வைத்த பேரன்பைப் பரிபாலிக்குந் தன்மையையும் உடையவர்களாகி இல்லறத்திலே சிறந்து வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

அப்படி யிருக்கும்பொழுது சிவகாருண்ணியமே திரண்டு ஒரு வடிவெடுத்தாற்போல விளங்குகின்ற சிவபாதவிருதயர், தமிழ்நாடெங்கும் சமணரும் பௌத்தரும் போதிக்கும் அசத்திய போதனையினாலே அவர்கள் அனுசரிக்கின்ற ஆருகதமும் பௌத்தமும் விருத்தியாக, சற்சமயமாகிய சைவசமயம் அருகி, விபூதிசாதனவிளக்கம குறைந்தது கண்டு அதன்பொருட்டுக் கவலைகொண்டு, இல்லறத்தி லிருந்துகொண்டே அன்னிய மதத்தை நிராகரித்துச் சைவத்தை நிலைபெறச் செய்யக்கூடிய ஒரு திவ்விய புத்திரரைப் பெறல்வேண்டுமென்னும் ஆசையினாலே அடியார்க்குச் சர்வாபீஷ்டத்தையும் நிறைவேற்றக் கூடியவராகிய தோணியப்பரையும், பெரியநாயகியாரையும் நோக்கி, அப்படியே ஒரு திவ்விய புத்திரரைப் பெறும்படி மிகுந்த அன்பினோடு தவம் செய்தார். அங்ஙனம் தவஞ் செய்யவே தோணியப்பருடைய பெருங் கருணையினாலே உலகமெல்லாம் உய்யும்படி பகவதியாருடைய அருமைத் திருவயிற்றிலே கருப்போற்பத்தி யென்னும் பெரும்பேறு உண்டாயிற்று. அங்ஙன முண்டாகவே சிவபாதவிருதயர் அதனை உணர்ந்து, சிவபெருமானது திருவருளைத் துதித்து, அதிகரிக்கின்ற மகிழ்ச்சியோடு, தங்கள் வேதவிதிப்படி செய்ய வேண்டும் சடங்குகளைப் பத்து மாதங்களினும் சுற்றத்தார்களோடு சிறக்கச் செய்துவந்தார். அப்படிச் செய்துவரும்போது பத்து மாதங்களுங் கழிய சூரியன் முதலிய கிரகங்கள் அனைத்தும் உச்சங்களிலே மிக்க வலியுடன் நிற்க, திவ்விய லக்கினம் எழ, திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்திலே பரசமயச் செருக்கு நீங்கவும், வைதிகமார்க்கமும் சைவமார்க்கமும் தழைத்தோங்கவும், பிராமணர்களுடைய ஆகுதிகள் பெருகவும், எம்மொழிகளினும் தமிழ் மொழியே உயர்ச்சி யடையவும், பல உலகங்களுள்ளும் பூலோகமும், அப்பூலோகத்துள்ள பல நாடுகளுள்ளும் தமிழ் நாடுமே சிறக்கவும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் பகவதியாருடைய திருவயிற்றிலிருந்து திருவவதாரஞ் செய்தருளினார். அதன்மேல் சிவபாதவிருதயர் அவருக்குச் சாதகள்,

மம், நாமகரணம், அன்னப்பிராசனம், சௌளம் முதலிய நற்கருமங்களை உரிய காலங்களிலே மிகுந்த சிறப்போடு செய்து, அவரை அன்புடனே வளர்த்துவந்தார்.

அப்படி அவர் வளர்த்து வரும்போது பிள்ளையார் மூன்றும் ஆண்டிலே, தம்முடைய ஆதி தந்தையாகிய பரமசிவன் தம்மைச் சிவபாதவிருதயருக்குப் புத்திரராகக் கொடுக்க, அவரைப் பிரிந்ததை நினைந்து ஒவ்வொரு சமயம் வருத்தமுற்று அழுபவராயினர். இப்படி நடந்துவருங் காலத்திலே ஒருநாள் தந்தையாகிய சிவபாதவிருதயர் ஸ்நானம் பண்ணுதற்குப் போனர். அத்தருணம் பரமசிவனுடைய திருவருள் கூடினமையால் பிள்ளையாரும் அவரைத் தொடர்ந்து அழுதுகொண்டு பின் சென்றார். அவ்வாறு பின் சென்ற பிள்ளையாரைத் தந்தையார் திரும்பிப் பார்த்துக் கோபமுடையவர்போல விலக்கினர். அங்ஙனம் விலக்கியும் பிள்ளையார் மீளாதவராய்த் தொடர்ந்தார். அது கண்ட தந்தையார், 'உன் செய்கை இதுவாயின் வா,' என்று அவரை உடனே கொண்டு சென்று, ஆலயத்தி னுள்ளிருக்கின்ற பிரமதீர்த்தத்தை அடைந்து, அப்பிள்ளையாரைக் கரையிலே வைத்துவிட்டுத் தாம் தீர்த்தத்தினுள்ளே இறங்கி ஸ்நானம் செய்து அகமருஷண முதலியவற்றைப் பண்ணினர். அவ்வாறு பண்ணும்பொழுது பிள்ளையார், 'அவரைக் காணாது இறையளவாயினும் தரியார்,' என்னும் நிலைமை வெளிப்பட, பரமசிவனுடைய திருவடிகளை வழிபட்ட முன்னுணர்ச்சி அதிகரிக்க, கரையிலிருந்து முற்சார்பை யுணர்ந்தோ, பிள்ளைத்தன்மையினலோ கண்களைக் கண்ணீர் ததும்பும்படி கைகளினலே பிசைந்து, அதரம் துடிக்க, எவ்வுலகங்களும் குதுகுலிக்கச்சுவாமியுடைய திருத்தோணிச்சிகரத்தைப் பார்த்து, 'அம்மே! அப்பா!' என்று அழைத்தழைத்துப் பொருமி அழுதார்.

அப்பொழுது அடியார்மீது பரிபூரண கிருபை யுடையவராகிய தோணியப்பர், அவருடைய முந்திய திருத்தொண்டை நினைந்து அவருக்கு அருள் செய்தற்குத் திருவுளங்கொண்டு, பார்வதிதேவியோடும் இடபாரூடராய் எழுந்தருளி, தீர்த்தக்கரையை அடைந்து, உலகமாதாவாகிய உமாதேவியாரை நோக்கி, பிள்ளையாரைச் சுட்டிக் காட்டி, 'உன்னுடைய முலைப்பாலைப் பொன் வள்ளத்திலே கறந்து இவனுக்கு ஊட்டு,' என்று கட்டளையிட்டருளினர். அவ்வாறு கட்டளையிடவே ஆன்மாக்களிடத்திலே தங்கியுள்ள மலத்தை நீக்கி, முன் தடைப்பட்டிருந்த போதிவும் பெருந்தொழிலுமாகிய சிவத்துவத்தை அருளுகின்ற பராசத்தியாகிய உமாதேவியார், பிள்ளையார் சமீபத்திற் சென்று, தம்முடைய திருமுலைப்பாலைப் பொன்வள்ளத்திலே கறந்து,

சிவஞானத்தை அதிற் குழைத்து, பிள்ளையாருடைய கண்ணீரைத் துடைத்துக் கையிலே கொடுத்து ஊட்ட, அப்போது சுவாமி அவருடைய அழுகையைத் தீர்த்து, அவருக்கு அனுக்கிரகம் செய்தருளினார். அதன்மேல் அப்பிள்ளையார், சர்வான்மாக்களுக்கும் பரமபிதா மாதாக்களாகிய சிவன் சத்தி ஆகிய இருவராலும் ஆளப்பட்டமையால் ஆளுடைய பிள்ளையார் என்னும் பெயரையும், விஷ்ணு, பிரமன், இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் எட்டாததாகிய சிவஞானத்தோடு சம்பந்தப்பட்டபடியால் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி என்னும்பெயரையும் உடையவராயினார்.

அப்போது சிவபாதவிருதயர் கொஞ்சநேரத்தில் தம்முடைய நியமங்களை முடித்துக்கொண்டு கரையிலேறி, பரஞானக்கண்ணினாலே சிவத்தைத் தரிசித்து அதில் கலந்து நின்ற ஆளுடைய பிள்ளையாரை நோக்கி, அவர் ஞானப்பால் பருகியிருந்ததை யுணர்ந்து, 'நீ யார் தந்த பாலை உண்டாய்?' என்று கோபித்து, 'எச்சில் பொருந்த உனக்கு இதனைத் தந்தவரைக் காட்டு,' என்று சொல்லி, கையில் ஒரு சிறிய கோலைக்கொண்டு ஓங்கினார். அதைக் கண்டு பிள்ளையார் ஆனந்த பாஷ்பம் சொரிய, உச்சியின்மேல் தூக்கிய ஒரு திருக்கை விரலினாலே சுட்டி ஆகாயத்திலே இடபாரூடராகி உமாதேவியோடு நின்றருளிய பரமசிவனைக் காட்டி, ஆன்மாக்கள் உய்யும்பொருட்டு உள்ளே நிறைந்து எழுந்த சத்தியஞானத் திருமொழியினாலே, அளவற்ற வேதத்தின் தாற்பரியங்கள் எல்லாவற்றையும் தமிழினாலே திருவாய்மலர்ந்தருளுதற்குத் திருவுளங்கொண்டு, அவ்வேதத்திற்கு ஆதியாகிய ஓங்கார அக்ஷரத்தைத் தகர மெய்யொடு புணர்த்தித் தம்முடைய பாடல் பரமசிவனுடைய திருச்செவியில் ஏறும்படி முன்னர் அத்திருச்செவியையே சிறப்பித்து,

"தோடுடைய செவியன் விடையேறியோர் தூவெண் மதிசூடிக்
காடுடைய சுடலைப் பொடிபூசி யென்னுள்ளங் கவர்கள்வ
னேடுடைய மலரான் முனைநாட் பணிந்தேத்த வருள்செய்த
பீடுடைய பிரமாபுர மேவிய பெம்மா னிவனன்றே,"

என்பதை முதலாகவுடைய பதிகத்தைப் பாடத்தொடங்கி, 'எனக்குப் பாலை யூட்டினவர் இவரே,' என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, 'பரமசிவன் தமக்குப் பிழை செய்த ஆன்மாக்களும் பின் தம்மை வந்தணையின் அவர்களுக்கு அனுக்கிரகம் செய்வார்,' என்பதை விளக்கும்பொருட்டு, அவரை மதியாமல் அவர் வீற்றிருக்கின்ற கைலாசத்தை எடுத்துத் தன் வலியிழந்த இராவணன் பின் அவர்

மேல் இடைபட்ட அவனுக்கு அவர் அருள் புரிந்த திறத்தை எட்டாந் திருப்பாட்டிலும், எவ்வகைப்பட்ட சிறப்பினை யுடையவரும் பரமசிவனை அன்போடு வழிபடினன்றி அவரை அடையார்கள் என்பதை விளக்கும்பொருட்டு, பிரம விட்டுணுக்கள் பன்றியும் அன்னமுமாய் அடி முடி தேடி அருளடைந்து உய்ந்ததை ஒன்பதாந் திருப்பாட்டிலும், வேதகாரணராகிய கடவுளை அடையுநெறியை அறிந்து உய்யாத சமணர், புத்தர் ஆகியவருடைய சமயங்கள் கபடமார்க்கங்கள் என்பதைப் பத்தாந் திருப்பாட்டிலும் அமைத்துப் பாடித் திருப்பதிகத்தைப் பூர்த்தி செய்து திருக்கடைக்காப்புச் சாத்திச் சிவபெருமான் முன்னே தொழுதுகொண்டு நின்றார். அதைக்கண்டு ஆகாயத்திலே தேவர்கள் எல்லாரும் புஷ்பமழை பொழிந்தார்கள்; அச்சமயத்தில் சிவபெருமான், தேவதுந்துபிகள் முழங்கவும், கந்தருவர்களும் கின்னரர்களும் கீதம் பாடவும், அரி பிரமேந்திராதி தேவர்கள் ஸ்தோத்திரம் பண்ணவும், சிவகணநாதர்கள் ஹர ஹர என்று சொல்லும் ஓசை மிகவும், முனிவர்கள் வேதகோஷத்தோடு பக்கத்திலே சூழவும், பார்வதியாரோடு திருத்தோணிக்கு எழுந்தருளினார்; திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரும் சுவாமியைத் தொடர்ந்து, அவர் எழுந்தருளிய கோயிலினுள்ளே பிரவேசித்தார்.

அப்போது எண்ணிறந்த சிவபுண்ணியங்களைச் செய்து அப்பிள்ளையாருக்குப் பிதாவாயிருக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்ற சிவபாதவிருதயர், பிள்ளையாரின் செய்கையை உணர்ந்து ஆனந்தக் கூத்தாடி, வியப்பும் விருப்பும் அடைந்து, அவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருநெறித் தமிழின் பொருளை உணர்ந்து அவரைக் கொண்டாடினர். அதன்மேல் அவர் பரமசிவனைத் தனியே கண்டு தொடர்ந்த பிள்ளையாரைப்போலத் தாம் காணப்பெற்றிலராயினும் அங்கு நிகழ்ந்த அற்புதத்தைக் கண்டு அது தோணியப்பருடைய திருவருளெனத் துணிந்து, மகா சந்தோஷத்தோடு முன்னே சென்ற பிள்ளையாருக்குப் பின் சென்றார். அப்பொழுது அங்கே நிகழ்ந்ததைக் கேள்வியுற்ற பிராமணர்களெல்லோரும் உரோமப் புளகங்கொண்டு, "இதற்கு ஒப்பாகிய அற்புதம் எங்கே நிகழ்ந்தது?" என்று சொல்லிக்கொண்டு கோயில் வாயிற்புறத்திலே வந்து சூழ்ந்தார்கள். அப்போது, பிள்ளையார் திருத்தோணியில் வீற்றிருந்த சுவாமியின் சமுகத்தில் நின்று திருப்பதிகம் பாடிக் கோயிலினின்றும் புறப்பட்டார். அதுகண்டு பிராமணர்களும், மற்றையோர்களும் அவரை எதிர்கொண்டு வந்து நின்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணிப் பூமியிலே விழுந்து அவருடைய திருவடிகளைத் தொழுது எழுந்தார்கள். அதன்மேல், சிவபாதவிருதயர் பிள்ளை

யாரை எடுத்துத் தோளின்மேலே வைத்துக்கொண்டு மங்கலவாத்தியங்கள் ஒலிக்க, பிராமணர்கள் வேதகோஷம் செய்ய, சிவனடியார்களெல்லோரும் ஸ்தோத்திரம் பண்ணச் சீகாழியை வலஞ்செய்துகொண்டு தம்முடைய திருமாளிகையை அடைந்தார்.

அதன்மேல் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் அன்றிரவு நித்திரை செய்து, மறுநாள் பிராதக்காலத்திலே எழுந்து ஆலயத்திற் சென்று தம்முடைய பிதாமாதாவாகிய தோணியப்பரையும, பெரியநாயகியாரையும் வணங்கித் துதித்து அருள்பெற்று, திருக்கோலக்கா என்னும் திருப்பதியை அடைந்து, அங்குள்ள கோயிலை வலஞ்செய்து சுவாமி தரிசனஞ்செய்து, திருமுன்னின்று கையினாலே தாளமாத்திரையை ஒத்தறுத்து, 'மடையில வாளை,' என்னுந் திருப்பதிகம் பாடத் தொடங்கினார். அவ்வாறு பாடும்பொழுது பரமசிவனுடைய திருவருளினாலே ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரம் எழுதப்பட்ட செம்பொற்றாளம் 'பிள்ளையாருடைய திருக்கரத்தே வந்திருந்தது. பிள்ளையார் அதைக்கண்டு சிவபெருமான் திருவருளை வியந்து களிகூர்ந்து ஏழிசையும் தழைத்தோங்கத் திருப்பதிகத்தைப் பாடி முடித்துத் திருக்கடைக்காப்புச் சாத்தினின்றார் அவர், விண்ணுலகமும் அதிசயிக்கும்படி அவ்வாறு பாடிய அதிமதுர நாதத்தைக் கேட்டுத் தும்புரு, நாரதர் முதலாகிய சங்கீத வித்துவான்கள் அவரை ஸ்தோத்திரஞ் செய்து புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள். அதன்மேல் வேதாகமங்கள் செழித்தோங்கும்படி திருவவதாரஞ் செய்த பிள்ளையார் மீண்டும் சீகாழிக்குப் போம்படி நடந்தார்.

அவ்வாறு நடக்கும்பொழுது, சிவபாதவிருதயர் அவர் நடத்தற்குச் சகிக்காமல் அவரைத் தோளின்மேலே தாங்கிக்கொண்டார். பிள்ளையார் அத்தோளின்மேல் எழுந்தருளிப் போய்ச் சீகாழியை அடைந்து, அங்குள்ள கோயிலை வலஞ்செய்து சுவாமி சந்நிதானத்திலே நின்று திருப்பதிகம் பாடி வணங்கிப் பின்னர் தம்முடைய திருமாளிகையை அடைந்து, அந்தச் சீகாழியில் வாழுகின்ற எல்லோரும் களிக்கும்படி தம்முடைய இளம்பருவத் திருக்கோலக் காட்சியைக் காட்டி வீற்றிருந்தருளினார். அப்படியிருக்கும்பொழுது, அவருடைய தாயாராகிய பகவதியார் பிறந்த திருநனிபள்ளியிலுள்ள பிராமணர்களெல்லோரும் அவருடைய மகிமையைக் கேள்வியுற்றுப் பெரு மகிழ்ச்சியோடு அவ்விடத்திற்கு வந்து சேர்ந்து அவரை வணங்கிக்கொண்டாடியிருந்தார்கள். அவர்களன்றிச் சமீப ஸ்தலங்களிலிருந்த பிராமணர்களும், திருத்தொண்டர்களும், மற்ற எல்லோரும் பிள்ளையார் சிவ

ஞானம் பெற்றதைக் கேள்வியுற்று அதிசயித்துத் திரண்டுவந்து பிள்ளையாரை வணங்கி மகிழ்ச்சி யடைந்தார்கள்.

அதன்மேல், திருநனிபள்ளியிலிருந்து வந்த பிராமணர்கள் பிள்ளையாரை வணங்கி, "அடியேங்கள் எல்லாரும் உய்யும்படி திருவவதாரஞ் செய்தருளிய கிருபாநிதியாகிய சுவாமீ! அடியேங்களுடைய வாசஸ்தானமாகிய திருநனிபள்ளியில் வீற்றிருக்கும் சுவாமியை வணங்கும்பொருட்டு நீர் அவ்விடத்திற்கு எழுந்தருளல்வேண்டும்," என்று பிரார்த்தித்தார்கள். பிள்ளையார் அதற்கிசைந்து தோணியப்பரை வணங்கி அருள் பெற்று அவ்விடத்திற்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார். அப்போது செந்தாமரை மலரினும் சிறந்த அவருடைய அருமைத் திருவடிகள் தரையின்மேற் செல்வதையும், பிறர் தாங்குவதையும் பொறாத அன்பினையுடைய சிவபாதவிருதயர் வந்து அவரை எடுத்துத் தோளின்மேலே வைத்துக்கொண்டு சென்றார். அவ்வாறு செல்லும்போது எல்லோரும் திருநனிபள்ளிக்குச் சமீபித்தார்கள். அப்பொழுது பிள்ளையார் திருநனிபள்ளியின் சோலை எதிரே தோற்றக் கண்டு, "அந்தச் சோலை தோன்றும் பதி யாது?" என்று வினவியருள, தந்தையார், 'திருநனிபள்ளி' என்றார். அதுகேட்டுப் பிள்ளையார் திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டே சென்று கோயிலை அடைந்து சுவாமியை வணங்கி, அந்த ஸ்தலத்தில் சில தினங்கள் இருந்தார்.

அப்படி யிருந்த அவர் பிற தலங்களையும் தரிசிக்க விரும்பி, பின் அவ்விடத்தினின்று நீங்கித் தலைச்செங்காடு, வலம்புரம், பல்லவனீச்சுரம், சாய்க்காடு, திருவெண்காடு, திருமுல்லைவாயில் என்னும் ஸ்தலங்களுக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடி, மீண்டும்சீகாழியை அடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அப்படி யிருக்கும் நாளிலே மயேந்திரப்பள்ளி, குருகாவூர் முதலாகிய ஸ்தலங்களுக்கும் போய்ப் பதிகம் பாடினார். இப்படி யிருக்குங் காலத்திலே திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், ஆளுடையபிள்ளையாரைத் தரிசிக்கும்பொருட்டு விறலியாரோடு யாழ்கொண்டு சீகாழிக்கு வந்து சேர்ந்தார். பிள்ளையார் அவருடைய வரவை அறிந்து அவரை எதிர்கொள்ள, அவர் பிள்ளையாருடைய பாதங்களைத் தொழுது ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார். அதன்மேல் பிள்ளையார் அவரைக் கோவிலுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சுவாமியைக் கும்பிடுவித்து அவரை நோக்கி, "நீர் இங்கே சுவாமிக்கு யாழ் வாசியும்," என்றார்.

அதைக் கேட்டவுடனே திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர் பிள்ளையாரை வணங்கிக்கொண்டு, பரமசிவன் மேலதாகிய பாணியை விறலி

யாரோடும் பாடி யாழ் வாசிக்கப் பிள்ளையார் மகிழ்ச்சி யடைந்தார். அவ்வாறு திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர் யாழ் வாசித்தபின், பிள்ளையார் அவரை அழைத்துக்கொண்டுபோய், அவருக்கு உறைவிடம் கொடுத்து விருந்து செய்தார். அப்படி விருந்துண்டிருக்கும்போது திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர், சுவாமிமேலே பிள்ளையார் பாடிய திருப்பதிகங்களை அவர் சொல்லக்கேட்டுப் பெரு மகிழ்ச்சிகொண்டு, அவைகளின் இசைகளை யாழிலே இட்டு வாசித்தார். அங்ஙனம் வாசித்துப் பின்னர் பிள்ளையாரை நோக்கி, "சுவாமீ! இன்னும் தேவரீர் அருளிச்செய்யுந் திருப்பதிகங்களின் இசையை அடியேன் யாழிலே இட்டு வாசித்து மகிழ்ந்து எப்போதும் தேவரீரைப் பிரியாமலிருக்கும் பாக்கியத்தை எனக்கருளவேண்டும்," என்று சொல்லித் தொழுதார். பிள்ளையார் திருவுள மகிழ்ந்து அதற்கிசைந்தருளினார். அதன்மேல் திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர் அன்று தொடங்கி பிள்ளையார் பாடுந் திருப்பதிகத்தி னிசைகளை யாழிலே இட்டு வாசித்துக்கொண்டு அவருடனே என்று மகலாத நண்புடனிருந்தார்.

இப்படி யிருக்குங்காலத்தில் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார், பூமிக்குச் சுழுமுனாடியாகிய தில்லையில் விளங்குகின்ற திருச்சிற்றம்பலத்திலே திருத்தஞ் செய்தருளும் சபாநாயகரைத் தரிசனஞ் செய்தற்கு விரும்பித் தந்தையாரோடும், திருநீலகண்டப்பெரும்பாணரோடும், அடியார்கள் பக்கத்திலே சூழ,சீகாழியை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்று, சிதம்பரத்தினது திருவெல்லையை அடைந்து நமஸ்கரித்து, அந்தத் திருப்பதியைச் சூழ்ந்த மதிலினது தெற்குவாயிலை அடைய, அப்போது தில்லைவாழந்தணர்களும், மற்றை யடியார்களும் மகா அலங்காரத்தோடு அவரை எதிர்கொண்டார்கள். அங்ஙனம் அவர்கள் எதிர்கொண்டழைக்கப் பிள்ளையார் அவர்களுடனே திருவீதியைத் தொழுது ஸ்தூல லிங்கமாகிய கோபுரத்தை நமஸ்கரித்து எழுந்து உள்ளே புகுந்து, திருமாளிகையை வலஞ்செய்து பேரம்பலத்தை வணங்கிக் கனக சபையை அடைந்தார். அவ்வாறு ஆங்குச் சேர்ந்தவுடன் ஆயிரம் ஆதித்தப்பிரகாசம் கூடியதுபோல விளங்கும் ஞானசபையிலே ஆனந்தத் தாண்டவஞ் செய்தருளுகின்ற சபாநாயகரைத் தரிசித்து, உடனே அவயவங்களில் யாதொரு சேட்டையுமின்றித் திருக்கரங்களைச் சிரசின்மேற் குவித்து உரோமாஞ்சிதங்கொள்ள, நாத்தழும்ப, விழிநீர் தாரைதாரையாக வடிய சிவானந்த சாகரத்தில் மூழ்கிநின்று, "கற்றாங் கெரி"என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். பின்பு திருமாளிகையை வலஞ்செய்து புறப்பட்டுத் திருமுன்றிலிலே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து, கோபுரவாயிலைக்

டந்து பணிந்து நான்கு திருவீதிகளையும் தொழுது, அங்கே இருத்தற்கு அஞ்சித் திருவேட்களத்தை அடைந்து சுவாமிதரிசனஞ்செய்து பதிகம் பாடி அங்கிருந்தார். அப்படி யிருக்குங்காலத்தில் அவ்விடத்திலிருந்துகொண்டே சிதம்பரத்துக்கும் வந்து சபாநாயகரைத் தரிசித்துக்கொண்டிருந்தார்.

அப்படி இருக்கும் நாளிலே, ஒரு சமயம் திருக்கழிப்பாலைக்கும் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ்செய்து பதிகம் பாடினார். அக்காலத்தில் அவர் தலங்கள்தோறும் சென்று பாடும் பதிக விசைகளை யாழ்ப்பாணர் யாழிலிட்டு வாசித்து வந்தார். அதன்மேல் ஒருநாள் பிள்ளையார் திருவேட்களத்திலிருந்து போய்ச் சிதம்பரத்தை அடைந்தபொழுது, சபாநாயகருடைய திருவருளினாலே தில்லைவாழந்தணர் மூவாயிரவரும் சிவகணநாதராய்த் தோன்றினார்கள். அவ்வாறு தோற்ற அம்மகிமையை அவர் பெரும்பாணருக்குங் காட்டினார் அப்போது தில்லைவாழந்தணர் பிள்ளையாரைக் கண்டு வணங்கத் தொடங்கினார்கள். பிள்ளையார் அதைக் கண்டு அவ்வாறு அவர்கள் வணங்குமுன் அவரைத் தாம் வணங்கிக் கோயிலிற் பிரவேசித்து சபாநாயகரை வணங்கி, "ஆடினாய் நறெய்யொடு பாறயிர்," என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடி, அந்தத் திருப்பதிகத்தின் ஓர் திருப்பாட்டிலே தில்லைவாழந்தணரைத் தாம் கண்டபடி விளக்கி, அவர்கள் தொழுதேத்தும் சிற்றம்பலம் என்று கூறியருளினார். அவ்வாறு கூறியபின் அவர் கோயிலினின்றும் புறப்பட்டார் அப்பொழுது பெரும்பாணர் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை வணங்கி நின்று அவரை நோக்கி, "சுவாமி! அடியேனுடைய ஜன்மஸ்தலமாகிய திருவெருக்கத்தம்புலியூர் முதலாக நிவாவென்னும் நதிக்கரையில் இருக்கின்ற மற்றத் தலங்களையும் தரிசித்தற்கு எழுந்தருளல் வேண்டும்," என்று பிரார்த்தித்தார்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் அதற்கிசைந்தருளி, தந்தையார் முதலியவர்களோடு புறப்பட்டுப் பெரும்பாணர் திருவவதாரஞ் செய்த திருவெருக்கத்தம்புலியூருக்கும், திருமுதுகுன்றுக்கும் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பெண்ணாகடத்தை அடைந்து, அங்கே திருத்தூங்கானை மாடம் என்னும் ஆலயத்தில் இருக்கின்ற சுவாமியைத் தரிசனஞ்செய்து, பின்னர் திருவரத்துறைக்கும் போக விரும்பி, தந்தையாருடைய தோண்மே லிருத்தலை ஒழிந்து, அவர் மனம் வருந்த, பிராமணர் முதலியோர் சூழ்ந்து செல்ல, திருவடித்தாமரை நோகும்படி பையப்பைய நடந்து, ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு மாறன்பாடி யென்னும் பதியைச் சார்ந்தார். அப்பொழுது சூரியன் அஸ்தமனமாயிற்று.

அன்றிரவு பிள்ளையார் அடியார்களோடும் அந்தப் பதியிலேயே தங்கினார். அப்போது திருவரத்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற கடவுள், தம்முடைய திருக்குமாரராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் கால்கள் நோவ நடந்த வருத்தத்தை நீக்க நினைத்து, அவர் ஏறுதற்கு முத்துச் சிவிகையும், அவருக்கு நிழற்றருதற்கு முத்துக் குடையும், ஊதுதற்கு முத்துச் சின்னங்களும் கொடுத்தருள விரும்பி, அந்த ஸ்தலத்திலிருக்கின்ற பிராமணர்களெல்லோருக்கும் தனித்தனியே சொப்பனத்தில் தோன்றி, "ஞானசம்பந்தன் நம்மிடத்துக்கு வருகின்றான்; நீங்கள் முத்துச் சிவிகையும், முத்துக் குடையும், முத்துச் சின்னங்களும் நம்மிடத்தில் எடுத்து அவனிடம் கொண்டுபோய்க் கொடுங்கள்," என்று ஆஞ்ஞாபித்து மறைந்தருளினார் உடனே பிராமணர்கள் விழித்தெழுந்து மகிழ்ந்து, அற்புத மெய்திய சிந்தையோடு ஆலயத்திலே வந்து கூடித் திருப்பள்ளியெழுச்சி காலம் வர, திருக்காப்பை நீக்கி முத்துச் சிவிகையும், முத்துக் குடையும், முத்துச் சின்னங்களும் அங்கே யிருக்கக் கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு துந்துபி முதலிய வாத்தியங்கள் ஒலிப்பச் சிவனடியார்களோடு அந்தச் சிவிகை முதலாயினவற்றை எடுத்துக்கொண்டு ஆளுடைய பிள்ளையாரிடத்திற்குப் போனார்கள். அதற்குமுன் சிவபெருமான் ஆளுடைய பிள்ளையாருக்கும் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "நாம் உனக்கு முத்துச் சிவிகையும், முத்துக் குடையும், முத்துச் சின்னங்களும் அனுப்புகின்றோம்; நீ அவைகளை ஏற்றுக்கொள்," என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

பிள்ளையார் அவ்வாறு சொப்பனங் கண்டவுடனே விழித்தெழுந்து, தாம் கண்ட சொப்பனத்தைத் தந்தையாருக்கும் அடியார்களுக்கும் தெரிவித்து, விடிந்தவுடன் விபூதி தரித்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஓதிக்கொண்டு எழுந்தருளினார். அப்பொழுது மேற்கூறியபடி சென்ற பிராமணர்கள், சிவனடியார்களோடு ஹர ஹர என்னும் ஓசையுடனே முத்துச்சிவிகை முதலியவற்றைக் கொண்டுவந்து அவருக்கு முன்னே வைத்துப் பிள்ளையாரை வணங்கி நின்று, "இவை திருவரத்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற கடவுள் தந்த பொருள்கள்; ஏற்றருளும்," என்றார்கள். பிள்ளையார் அதைக் கண்டு அதிசயித்து அக்கடவுளுடைய திருவருளைப் புகழ்ந்து பாடித் திருவருள் வடிவாகிய முத்துச்சிவிகையை வலஞ்செய்து பூமியிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஓதிக்கொண்டு உலகமெல்லாம் உய்யும்படி அதில் ஏறியருளினார்; அப்பொழுது சிவனடியார்களெல்லோரும் ஆரவாரித்தார்கள்; பிராமணர்களெல்லோரும் வேதகோஷஞ் செய்தார்கள்; இந்திராதி தேவர்களனைவரும் ஆரவாரித்துப் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள்.

பின்னர், பலவகைப்பட்ட மங்கல வாத்தியங்கள் ஒலிக்க மேற் கூறியபடி முத்துச்சிவிகையிலே ஏறியருளிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், மேலே முத்துக்குடை நிழற்றவும், சிவனடியார்களும் பிராமணர்களும் நெருங்கி ஆனந்த மேலீட்டினலே கூத்தாடித் தங் கள் கண்களினின்றும் பொழிகின்ற ஆனந்த வெள்ளத்திற் குளிக்க வும், முத்துச்சின்னங்கள், 'சமஸ்த லோகங்களும், சிவனடியார்களும், வேதங்களும் உய்யும்படி சைவசிகாமணி வந்தார்,' 'சித்தசித்துப் பிர பஞ்சங்களெங்கும் வியாபித்திருக்கின்ற உமாதேவியார் ஞானப்பா லூட்ட அதனைப் பருகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி வந்தார்,' 'வேதாக மாதி சமஸ்த சாஸ்திரங்களையும் ஓராதுணர்ந்த முத்தமிழ் விரகர் வந் தார்,' என்று ஊதவும், புறப்பட்டுப்போய்த் திருவரத்துறையை அடை ந்து கோபுரவாயிலுக்குத் தூரத்திற் போனபொழுதே முத்துச் சிவி கையினின்றும் கீழே யிறங்கி நமஸ்கரித்து எழுந்து கோயிலினுள்ளே பிரவேசித்து, சுவாமியை வலஞ்செய்து சந்நிதானத்திலே நமஸ்கரித் துத் திருப்பதிகம் பாடிச் சிலநாள் அந்த ஸ்தலத்திலே இருந்தார். அப்படி யிருக்கும் நாளிலே திருநெல்வெண்ணெய் என்னும் ஸ்தலத் துக்கும் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திரும்பிவந்தார்.

அதன்மேல் அந்தத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார், சில நாட் கள் கழிந்தபின் சீகாழிக்குத் திரும்ப நினைந்து அத்திருவரத்துறையில் வீற்றிருக்கும் கடவுளை வணங்கி அவரிடம் விடைபெற்று முத்துச் சிவிகையில் ஏறிப் புறப்பட்டுச் சென்று பழுவூர், விசயமங்கை, வைகா, புறம்பயம் என்னும் ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துத் திருச்சேய்ஞ ஞூரின் எல்லையை அடைந்து, அது சண்டேசுரநாயனார் திருவவ தாரஞ்செய்த திருப்பதி ஆதலால், முத்துச்சிவிகையினின்றும் இற ங்கி அப்பதியினுள்ளே நடந்துபோய் ஆலயத்திற் புகுந்து சுவாமி தரி சனஞ் செய்து பதிகம் பாடினார். அதன்மேல் அங்கிருந்து புறப்பட் டுத் திருப்பனந்தாள், பந்தணநல்லூர், ஓமாம்புலியூர், வாளொளிபுற் றூர், கடம்பூர், நாரையூர், கருப்பறியலூர் என்னும் ஸ்தலங்களுக்குச் சென்று சுவாமியை வணங்கிச் சீகாழிக்குச் சமீபத்திலே போனார்.

அவ்வாறு போனபொழுது சீகாழியிலிருந்த பிராமணர்களெல் லாரும் அவருடைய வரவைக் கேள்வியுற்று மிகுந்த மகிழ்ச்சிகொண்டு வீதிகளை அலங்கரித்து எதிர்கொள்ளும்படி திரண்டு சென்று அந்தத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரை முத்துச்சிவிகையின்மேலே முத் துக்குடைநிழலின் கீழே கண்டு தரிசித்தார்கள். அங்ஙனம் தரிசித்த வுடனே கைகளைச் சிரசின்மேலேறக் குவித்துக் கண்ணும் மனமும் களித்து அவரைச் சூழ்ந்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்கள். அதன்

மேல் பிள்ளையார் [illegible] புதந்து முத்துச்சிவிகையினின்றும் இறங்கி, அங்குச் சென்று அவர்களோடு கோயிலிற் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகம் பாடி வெளிப்புறப்பட்டுத் தமக்குப் பின்னே வந்த திருநீலகண்டப்பெரும்பாணரை அவருடைய வீட்டுக்குப் போகும்படி விடைகொடுத் தனுப்பிவிட்டுத் தாம் தம்முடைய திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளினார். அவ்வாறு எழுந்தருளும்பொழுது பார்ப்பனிகள் நெருங்கி நிறைகுடம் தீபம் முதலாயின ஏந்த, தாயாராகிய பகவதியார் வந்து திருநீற்றுக்காப்புச் சாத்தி வணங்கித் துதிக்கப் பிள்ளையார் அவருக்கு அருள்செய்து திருமாளிகையினுள்ளே பிரவேசித்தார்.

அதன்மேல் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் அங்குத் தங்கி தினந்தோறும் தோணியப்பரைத் தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடிக்கொண்டிருந்தார். அப்படியிருக்குங் காலிலே அவருக்கு உபநயனப் பருவம் வந்தது. அங்ஙனம் வரவே, பிராமணர்கள் வேதவிதிப்படி உபநயனச் சடங்கு செய்யச் சுத்த சாட்குண்ணிய பரிபூரணமாகிய சிவத்துவம் பெற்ற திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தமக்கு அது வேண்டுவதன்றாயினும், உலகத்திலே வைதிகதர்மத்தைத் தழைக்கச் செய்யவேண்டுமெனத் தமது திருவுளத்திலே தோன்றிய பெருங்கருணையினாலே அதற்கிசைந்து யஞ்ஞோபவீதத்தைத் தரித்தருளினார். பின்பு பிராமணர்கள் பிள்ளையாரை நோக்கி, "உமக்கு நான்கு வேதங்களையும் ஓதும் அதிகாரம் தந்தோம்," என்று சொல்லி மந்திரோபதேசஞ் செய்யப்புகுந்தார்கள். அப்பொழுது வேதங்களை முன்னமே ஓதாதுணர்ந்த பிள்ளையார் அவைகளை ஓதி அவற்றிற்கு அங்கமாகிய பல கலைகளையும் எடுத்துச் சொல்லியருளினார். அங்ஙனம் கண்டு பிராமணர்கள், அவர் அவ்வாறு பரமசிவனுடைய திருவருள் பெற்றிருந்ததை நினைந்து, வியந்து அவரை நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்து, தாங்கள் முன் பயின்ற வேதங்களை அவரிடத்தில் ஐயந்திரிபறக் கேட்டுணர்ந்தார்கள். அப்போது பரமாசாரியராகிய ஞானமுடையபிள்ளையார் அந்தப் பிராமணருடைய சந்தேகம் நீங்கும்படி எல்லாவற்றையும் கூறியருளிப் பின்னர் சகல மந்திரங்களுக்கும் வித்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரம் என்பதை அவர்களுக்கும் மற்[illegible]க்கும் விளங்கும்பொருட்டு, "துஞ்சலுந் துஞ்சலிலாத போழ்தினும்," என்பதை முதலாகவுடைய ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரப் பதிகத்தைப் பாடியருளினார். பிராமணர்கள் அதைக்கேட்டு மனமகிழ்ந்து அவருடைய திருவ[illegible] அவரை வணங்கித் துதித்து உய்ந்தார்கள். பிள்ளையார் இவ்வாறு அருமையான செயல்களைச் செய்து [illegible]

தோறும் தோணியப்பரை வணங்கிப் பதிகம் பாடிக்கொண்டு அடியார்களோடும் இருக்கும் காளிலே, திருநாவுக்கரசு நாயனார் அவருடைய மகிமையைக் கேள்வியுற்று அவரை வணங்குதற்கு விரைந்து சீகாழிக்குச் சமீபத்திலே சென்றார்.

பிள்ளையார் அங்ஙனம் அவர் வருவதைக் கேட்டுத் திருவுளமகிழ்ந்து, அடியார் கூட்டத்தோடும் சென்று அவரை எதிர்கொண்டார். அப்போது எதிரே வந்த திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரை வணங்க, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியும் அவரை வணங்கிக் கோயிலுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சுவாமி தரிசனம் செய்வித்து, பின்னர் தம்முடைய திருமாளிகைக் கழைத்துப்போய்த் திருவமுது செய்வித்தார். அதன்மேல திருநாவுக்கரசு நாயனார் அவ்விடத்திலேயே இருந்து சிலகான் ஆனபின் பிற ஸ்தலங்களையும் தரிசிக்கக் கருதிப் புறப்பட, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருக்கோலக்கா வரைக்கும் அவரோடு சென்று, அவரை யனுப்பிவிட்டுச் சீகாழிக்குத் திரும்பினார். அதன்மேல் அவர் அவ்விடத்திலிருந்து தோணியப்பர்மேல் பல்வகைப்பட்ட திருப்பதிகங்களைப் பாடியருளினார். அவைகள் எல்லாவற்றையும் திருநீலகண்டப்பெரும்பாணனார் விறலியாரோடும் பாடி யாழில் இட்டு வாசித்துக்கொண்டு அவருடனே கூடியிருந்தார்.

இப்படி யிருக்கும்போது, சில நாட் சென்றபின் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் தந்தையாரையும், மற்றப் பிராமணர்களையும் நோக்கி, "தமிழ்நாட்டிலுள்ள சிவஸ்தலங்களுக்கெல்லாஞ் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்து ஆங்காங்கே பதிகம் பாடி மீண்டு வரவேண்டும்; ஆதலால் எனக்கு அனுமதி கொடுங்கள்," என்றார். அதைக் கேட்ட தந்தையார், "நான் அருமையாக உம்மைப் பெற்றமையால் இனி உம்மைப் பிரிந்திருக்கமாட்டேன்; இருமைக்கும் இன்பம் பயக்கும் யாகமும் நான் செய்யவேண்டும்; ஆதலால் இன்னும் சிலநாள் உம்முடன் யாத்திரை செய்வேன்," என்றார். பிள்ளையார் அதற்கு இசைந்து தோணியப்பரை வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டு தந்தையார் பின்வர முத்துச் சிவிகைமேலேறி முத்துக்குடை நிழற்றத் திருநீலகண்டப் பெரும்பாணரோடும், மற்றை யடியார்களோடும் புறப்பட்டுக் கண்ணார்கோயிலைத் தரிசித்து, காவேரிக்கு வடபாலிலே மேற்றிசை நோக்கிப் போய்ப் புள்ளிருக்கும்வேளூர், நின்றியூர், நீடூர், புன்கூர், மண்ணிப் படிக்கரை, கொறுக்கை, திருவன்னியூர், பந்தணைநல்லூர், மூவலூர்ச்சேரி, திருவெதிர்கொள்பாடி, வேள்விக்குடி, திருத்துருத்தி, திரு[illegible]த்துறை, கோடிகா, கஞ்சனூர், மங்கலக்குடி, திரு

வியலூர், திருந்துதேவன்குடி, திருவின்னம்பர், வடகுரங்காடுதுறை, பழனம், திருவையாறு, பெரும்புலியூர், நெய்த்தானம், மழபாடி, கானூர், அன்பிலாலந்துறை, வடகரை, மாந்துறை என்னும் ஸ்தலங்கள்தோறும் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடினார்.

பின் அவர் மழநாட்டிலே காவேரி வடகரை வழியாகச் சென்று, பாச்சிலாச்சிராமத்துக்குச் செல்லக் கருதி அத்தலத்தை நோக்கிப் போனார். அப்போது அந்நகரத்திலே கொல்லிமழவன் என்னும் அரசன் தன்னுடைய புத்திரி முயலகனென்னும் நோயினால் வருந்தக் கண்டு கவலையுற்று வேறொரு பரிசினாலும் அது நீங்காமை கண்டு, தான் சைவபரம்பரையைச் சார்ந்தவனாதலால், 'இது சிவனருளாற்றான் தீரவேண்டும்,' என்று கருதி அவளைச் சிவன் கோயிலினுள்ளே கொண்டுபோய்ச் சுவாமி சந்நிதானத்திலே கிடத்திவைத்தான். அத்தருணத்தில் மேற்கூறியபடி அங்குச் சென்ற ஆளுடையபிள்ளையார் அந்நகரத்திற்குச் சமீபித்தார். அப்பொழுது, 'திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி வந்தார்,' என்று ஊதுகின்ற திருச்சின்னத்தின் ஓசை கொல்லிமழவனுக்குக் கேட்டது. அவ்வாறு கேட்கவே அவன் புத்திரியை விட்டு விரைந்து சென்று அந்நகரத்தை மிக அலங்கரிப்பித்து, பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டு ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிய முத்துச்சிவிகைக்கு முன்னே அடியற்ற மரம்போல விழுந்து நமஸ்கரித்தான்.

அதுகண்டு பிள்ளையார், 'எழுக,' என்று கூறக் கொல்லிமழவன் எழுந்து மனமகிழ்ந்து சிரசின்மேலே கை குவித்து நின்றான். பின்னர் பிள்ளையார் அவனுடனே சென்று, கோயிற் கோபுரத்துக்குச் சமீபித்தவுடனே முத்துச்சிவிகையினின்றும் இறங்கி உள்ளே பிரவேசித்து வலஞ் செய்து சுவாமி சந்நிதானத்திற் போனார். அவ்வாறு போனபொழுது அறிவு கெட்டு நிலத்திலே கிடக்கின்ற கன்னியைக் கண்டு, 'இந்தப் பெண் இவ்வாறு கிடத்தற்குக் காரணம் யாது?' என்று வினவ, மழவன் வணங்கி நின்று, 'இவள் அடியேனுடைய புத்திரி; இவள் முயலகன் என்னும் நோயினால் மிக வருந்துகின்றனள்; இந்நோய் எதனாலும் தீரவில்லை; அதனால், இப்படிச் செய்தலாவது தீராதாவென்று கருதி இவளைச் சுவாமி சந்நிதானத்திலே கிடத்திவைத்தேன்,' என்றான். திருஞானசம்பந்தர் அதைக் கேட்டு அவன்மீது அருள் கூர்ந்து, அவ்விடத்தில் நின்றபடியே சுவாமியை நமஸ்கரித்து, அவளுடைய நோயை நீக்கும்பொருட்டு, "மணிவளர் கண்டரோ மங்கையைவாட மயல்செய்வதோ விவர்மாண்பே" என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். அப்பாடியவுடனே அந்தக் கன்னி நோய் நீங்கி எழுந்து தந்தையின் பக்கத்திற் போய்

நின்றான். அது கண்ட மழவன் மிகுந்த மகிழ்ச்சிகொண்டு அவளோ டும் பிள்ளையார் பாதங்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தான். அதன்மேல் பிள்ளையார் அங்கே சிலநாள் தங்கிச் சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண் டிருந்து பின் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கித் திருப்பைஞ்ஞீலிக்கும், திருவீங்கோய்மலைக்கும் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ்செய்து, கொங்கு தேசத்திலே காவேரிக்குத் தென்கரையிற் சென்று கொடிமாடச்செங் குன்றூரை அடைந்து சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டிருந்தார்.

அப்படி யிருக்கும்போது ஒருநாள் திருநணாவிற்கும் போய்ப் பதிகம் பாடி மீண்டும் கொடிமாடச்செங்குன்றூரைச் சேர்ந்திருந் தார். அப்போது மழைக்காலம் நீங்கிப் பனிக்காலம் வரக் குளிர் மிகுந்தது. அதினால் பிள்ளையாருடைய பரிசனங்கள் குளிர்சுரத்தால் வருந்தித் தங்கள் வருத்தத்தைப் பிள்ளையாருக்குத் தெரிவித்தார்கள். அதைக் கேட்டுப் பிள்ளையார் திருநீலகண்டப் பதிகத்தைப் பாடி யருளினார். உடனே அவர்களுக்கு அக்குளிர்சுரம் நீங்கினதோடு அந் நாடு முழுவதுமே அஃது இல்லாமற்போயிற்று. அதன்மேல் பிள்ளை யார் சிலநாள் அங்கிருந்து பின் அவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கிப் பாண்டிக் கொடுமுடி, வெஞ்சமாக்கூடல், கருவூர் என்னும் தலங்களைத் தரி சித்துக் கொங்குநாட்டைக் கடந்து சோழநாட்டை அடைந்தார்.

அவ்வாறடைந்தவுடன் அந்தச் சோழமண்டலத்திலுள்ள ஸ்தலங் களைத் தரிசிக்க விரும்பி, பராய்த்துறை, கற்குடிமலை, மூக்கீச்சரம், திருச்சிராப்பள்ளி, ஆனைக்கா, திருத்தவத்துறை, பாற்றுறை, எறு ம்பியூர், நெடுங்களம் மேலைத்திருக்காட்டுப்பள்ளி, ஆலம்பொழில், பூந்துருத்தி, கண்டியூர், சோற்றுத்துறை, வேதிகுடி, வெண்ணி, சக்கரப்பள்ளி, புள்ளமங்கை, திருச்சேலூர், பாலைத்துறை, நல்லூர், கருகாவூர், அவளிவணல்லூர், பருதி, நியமம், பூவனூர், ஆவூர் என் னும் ஸ்தலங்களுக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம்பாடி, மீண்டும் திருநல்லூரைத் தரிசித்து, வலஞ்சுழியை அடைந்து அங்கே சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டிருந்தார். அப்படியிருக்கும்போது வேனிற்காலம் வந்தது. அவ்வேனிற்காலத்திலே பிள்ளையார் வலஞ் சுழியினின்றும் நீங்கிப் பழையாறைக்கும் போகக்கருதி அடியார்க ளுடனே சென்றருளி, திருவாறை[illegible]யை அடைந்து அங் குள்ள சுவாமியை வணங்கித் திருச்சத்திமுற்றத்திற் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, பட்டீச்சரத்துக்குப் போகப் புறப்பட் டார். அப்பொழுது வெய்யில் வெப்பத்தைத் தணிக்கும் பொருட்டுப் பிள்ளையாரு[illegible]முடியின்மேலே நிழலைச் செய்யும் முத்துப்பந்தரை [illegible] கொடுத்தருளினார், [illegible]

விற்று அந்தச் சொல்லும் முத்துப்பந்தரும் ஆகாயத்திலே தோன்றவே பிள்ளையார் சிவன் திருவருளைத் துதித்துப் பூமியிலே விழுந்து அவரை நமஸ்கரித்தார்.

அதன்மேல் பிள்ளையாருடைய பரிசனங்கள் அந்த முத்துப்பந்தரின்காலைத் தாங்கினார்கள். பிள்ளையார் அந்த முத்துப்பந்தர் நிழற்றச்சென்று பட்டீச்சுரத்தை அடைந்து, சுவாமி தரிசனஞ்செய்து பதிகம் பாடினார். பின் அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கித் திருவாறைவடதளி, இரும்பூளை, திருவரதைப்பெரும்பாழி, சேறை, நாலூர்மயானம், குடவாயில், நறையூர், தென்திருப்புத்தூர், சிவபுரம், குடமூக்கு, குடந்தைக்கீழ்க்கோட்டம், குடந்தைக்காரோணம், நாகேச்சுரம், திருவிடைமருதூர், குரங்காடுதுறை என்னும் தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருவாவடுதுறையை அடைந்து அங்கே சுவாமி தரிசனஞ்செய்து கொண்டிருந்தார்; அப்படியிருக்குநாளிலே சிவபாதவிருதயர் பிள்ளையாரை நோக்கி, "நான் யாகஞ் செய்யுங்காலஞ் சமீபித்தது; அது செய்தற்குப் பொருள் தரல்வேண்டும்," என்றார் பிள்ளையார் அதைக் கேட்டுக் கோயிலிற் சென்று, "இடரினுந் தளரினும்," என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார்.

அவ்வாறு பாடியவுடனே பரமசிவனுடைய திருவருளினாலே ஒரு பூதம் விரைந்து வந்து பீடத்தின்மேலே ஆயிரம் பொன் பொருந்திய கிழி ஒன்றை வைத்துப் பிள்ளையார் முன்னே நின்று, "இந்தக் கிழி பொன்னுலவாக்கிழி; இது பரமசிவனால் உமக்குக் கொடுத்தருளப்பட்டது," என்று சொல்லிற்று உடனே பிள்ளையார் சிவபிரான் திருவருளை நினைந்து சிவபெருமான் சந்நிதியில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தெழுந்து, பீடத்தின்மேலே வைக்கப்பட்ட பொற்கிழியைச் சிரமேற்கொண்டெடுத்துவந்து தந்தையார் கையிற் கொடுத்து அவரை நோக்கி, "பரமசிவனையே தலைவராக நினைந்து வேதவிதிப்படி செய்யப்படும் யாகத்தை நீரும், சீகாழியில் இருக்கின்ற மற்றப் பிராமணர்களும் செய்ய இக்கிழி குறைபடாது பொன்னைத் தரும்; ஆதலின், இதைக் கொண்டு நீர் யாகத்தைச் செய்வீராக," என்று சொல்லி, சீகாழிக்குப் போம்படி அவருக்கு விடைகொடுத்து அவரை அனுப்பிவிட்டுத் தாம் திருவாவடுதுறையில் இருந்தார்.

அப்படி யிருந்த ஞானசம்பந்தப்பெருமான், சிலநாட் சென்ற பின் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கிக் கோழம்பம், வைகன்மாடக் கோயில், நல்லம், திருவழுந்தூர், துருத்தி, திருமயிலாடுதுறை, செம்பொன்பள்ளி, திருப்பறியலூர், வேட்டக்குடி என்னுந் தல

லங்களைத் தரிசித்துத் திருநீலகண்டப் பெரும்பாணருடைய தாயார் பிறந்த விடமாகிய தருமபுரத்தை அடைந்தார். அப்போது அங்குள்ள திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணருடைய சுற்றத்தார்கள் வந்து பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டு வணங்கித் துதித்தார்கள். அச்சமயத்தில் பெரும்பாணர், பிள்ளையார் அருளிச்செய்த அருமையாகிய திருப்பதிகங்களின் இசையைத் தாம் யாழில் இட்டு வாசிக்கப்பெற்ற பெரும்பேற்றை அவர்களுக்குக் கூறியருளினார். அவர்கள் அதைக் கேட்டு, "நீர் பிள்ளையார் திருப்பதிகவிசையை அளவுபெற யாழிலே அமைத்து வாசித்தலினாலே உலகமுழுதிலும இசை விளங்குக," என்றார்கள். அவ்வாறு கூறியவுடனே பெரும்பாணர் மனம் நடுங்கிப் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை வணங்கி நின்று, "சுவாமி! திருப்பதிகவிசை அளவுபடாத தன்மையை அறியாமையினாலே இவர்கள் இவ்வாறு கூறுகின்றனா; ஆதலின், இவர்களும் உலகத்திலுள்ள மற்றை யாவரும் இவ்வுண்மையை உணர்ந்து உய்யும்பொருட்டுத் தேவரீர் ஒரு அருமையான திருப்பதிகம் பாடியருளுவீராகில் அடியேன் அதனிசை யாழிலே அடங்காமையைக் காட்டுவேன்," என்றார்.

அப்பொழுது பிள்ளையார் பரமசிவனை வணங்கி திருப்பதிகத்தின் உண்மை பூமியிலுள்ளோருடைய கண்டத்திலும், யாழிலும் இசைநூலிற் கூறப்பட்ட இசை முயற்சிகளினால் அடங்காமையைக் காட்டும்பொருட்டு, "மாதர் மடப்பிடி" என்பதை முதலினுடைய திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். அங்ஙனம் பாடவே, பெரும்பாணர் அப்பதிகவிசையைத் தம்முடைய யாழ்க்கருவியிலே முன்போல இட்டு வாசிக்க, அது அதனிடத்தே அடங்கவில்லை. அவ்வாறாகவே பெரும்பாணர் அதனைவிட்டுப் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து, "சுவாமி அருளிய திருப்பதிகத்தின் இசையை நான் யாழிலே ஏற்பேன் என்று சொல்லப்பண்ணியது இந்த யாழ் அல்லவா," என்று அதனைக் கீழே மோதி யுடைக்கும்படி ஓங்கினார். அதைக் கண்டவுடனே திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் அவ்வாறு செய்யாமல் தடுத்து, அவரை நோக்கி, 'ஐயரே! இந்த யாழைத் தாரும்," என்று அதனை வாங்கிக்கொண்டு, "நீர் இந்த யாழை எதற்காக உடைக்கத் துணிந்தீர்? பரமசிவனும் பார்வதிதேவியும் அருளிச்செய்த திருவருளின் பெருமையெல்லாம் இந்தக் கருவியில் அளவுபடுமோ? மனத்தினாலும் அளவிடப்படாத இசைப்பெருமையானது செய்கையில் அளவுபடுமோ? நீர் இந்த யாழைக்கொண்டே சுவாமியுடைய திருப்பதிகவிசையை இயன்ற அளவு இதில் அமைத்து வாசியும்," என்று சொல்லி அந்தப் பெரும்பாணர் கையிலே யாழைக்

கொடுத்தார். திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் பிள்ளையாரைத் தொழுது அந்த யாழை வாங்கிச் சிரமேற்கொண்டார்.

அதன்மேல் பிள்ளையார் சில தினங்கள்வரை தருமபுரத்திலேயே யிருந்து பின்னர் அதைவிட்டு நீங்கித் திருநள்ளாற்றை அடைந்து, கோயிலிற் பிரவேசித்துச் சுவாமியை வணங்கி, "போகமார்த்த பூண்முலையாள்," என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார் பின்னர் அந்தத் திருநள்ளாற்றினின்றும் நீங்கிச் சாத்தமங்கைக் கெழுந்தருளினார். அப்போது அங்கிருந்த திருநீலநக்கநாயனார் பேருவகையுற்று அவரை யெதிர்கொண்டு வணங்கினார். அவ்வாறு தம்மை எதிர்கொண்டு வணங்கிய திருநீலநக்கநாயனாரோடு பிள்ளையார் சென்று அயவந்தி என்னும் ஆலயத்திற் புகுந்து சுவாமியைத் தரிசித்து, திருநீலநக்கநாயனாருடைய வீட்டுக்குப் போய்த் திருவமுதுசெய்து, அன்றிரவு அங்கே பள்ளிகொண்டு, மறுநாள் பிராதக்காலத்தில் எழுந்து திருநீலநக்கநாயனாரோடு மீண்டும் அயவந்தியிற் சென்று சுவாமி தரிசனஞ்செய்து திருநீலநக்கநாயனாரைச் சிறப்பித்துத் திருப்பதிகம் பாடி அவ்விடத்திற் றங்கியிருந்தார். அப்படியிருந்து சிலநாளானபின், திருநீலநக்கநாயனாரிடம் விடைபெற்றுச் சாத்தமங்கையை விட்டு நீங்கி நாகைக்காரோணம், கீழ்வேளூர் என்னும் ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துப் பிற தலங்களையும் வணங்கும்படி எழுந்தருளினார். அவ்வாறு செல்லும்பொழுது திருச்செங்காட்டங்குடியில் இருந்த சிறுத்தொண்டநாயனார் பிள்ளையார் வருவதைக் கேள்வியுற்று விரைந்து சென்று பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டு தம்முடைய திருப்பதிக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனார். பிள்ளையார் அங்குச் சென்று அப்பதியி லிருக்கின்ற கணபதீச்சரமென்னும் கோயிலை வணங்கிச் சிறுத்தொண்டரைச் சிறப்பித்துத் திருப்பதிகம் பாடிச் சிறுத்தொண்டர் வீட்டிலே போய்த் திருவமுது செய்து அங்குத் தங்கியிருந்தார்.

அவ்வாறு தங்கியிருந்த அவர் சில தினங்கள் சென்றபின் திருமருகலுக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு அங்கிருந்தார். அப்படி யிருக்கும்போது, ஒருநாள் ஒரு வணிகன் ஒரு கன்னியை அழைத்துக்கொண்டு வந்து கோயிலுக்குப் புறத்திலே ஒரு மடத்தில் இராத்திரியில் நித்திரை செய்யும்போது பாம்பினாலே தீண்டப்பட்டு மாண்டான். அதுகண்டு அக்கன்னியானவள் தளர்ந்து, அவனைப் பாம்பு தீண்டியும் தான் தீண்டாமல் சமீபத்திலே வீழ்ந்து புரண்டு அழுதாள். அப்பொழுது விஷவைத்தியர் பலர் வந்து வைத்தியஞ் செய்தும் அவன் உயிர்பெற் றெழவில்லை. அதனால் அவள் விடியற்காலத்திலே மிகவும் அயர்ந்து புலம்பிக் கோயிலின் வாயிற்

றிக்கை நோக்கிக் கைதொழுது சிவபெருமானைச் சிந்தித்து, "தேவர்கள் உய்யும்பொருட்டு நஞ்சை அமுது செய்த கடவுளே! வெந்து பொடியாகிய மன்மதனுடைய உயிரை அவன் மனைவியாகிய இரதி வேண்டக் கொடுத்தருளிய கருணாநிதியே! மார்க்கண்டர்பொருட்டு இயமனை உதைத்த திருவடித்தாமரைகளை உடையவரே! திருமருகலில் வீற்றிருக்கும் பரமசிவனே! தேவரீர் இந்தக் கொடிய விஷம் நீங்கும்பொருட்டும், அடியேன் துக்கசமுத்திரத்தினின்று கரையேறும் பொருட்டும் அருள் செய்யும்," என்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணினாள். அப்போது சுவாமி தரிசனஞ்செய்யும்படி திருஞானசம்பந்தர் அங்கே எழுந்தருளி, அவள் மேற்கூறியபடி ஸ்தோத்திரம் பண்ணியதைக் கேட்டுத் திருவுளம் இரங்கி, அவளுக்கு அருள் செய்யும்பொருட்டு அடியார்களோடு அவள் சமீபத்திற் சென்று நின்று அவளை நோக்கி, "நீ பயப்படாதே; நிகழ்ந்த சமாசாரத்தைச் சொல்," என்று வினவியருளினார்.

அப்போது அந்தக் கன்னிகை கண்ணீர் சொரியப் பிள்ளையாருடைய திருவடியிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று, அவரை நோக்கி, "சுவாமீ! வைப்பூரில் இருக்கின்ற என் பிதாவுக்கு என்னோடு எழு புத்திரிகள் உண்டு; இங்கே இறந்து கிடக்கும் இவர் என் தாதைக்கு மருகர்; அவர், என்னோடு பிறந்த அறுவரையும் தன் மருமகனாகிய இவருக்கே விவாகஞ் செய்துகொடுப்பேன் என்று சொல்லிச் சொல்லிப் பிறரிடத்திலே திரவியம் வாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்கு விவாகஞ் செய்துகொடுத்துவிட்டார். அதுகண்டு நான் மனவருத்தமுற்று இவருக்கே மனைவியாதல்வேண்டுமென நினைந்து, என் பிதாமாதாக்களை மறந்து இவருடனே புறப்பட்டு வந்தேன்; இவரோ இப்போது பாம்பினாலே தீண்டப்பட்டிறந்தார்; அதனால், அடியேன் கடலினடுவே கலங்கவிழப்பெற்றார்போலக் கலங்கி நிற்கின்றேன்; இத்தகைய என் முன்னே தேவரீர் எழுந்தருளினீராதலின், அடியேனுடைய துன்பமெல்லாம் நீங்க அருள் செய்யவேண்டும்," என்றாள். உடனே பிள்ளையார் அந்த விஷத்தை நீக்கும் பொருட்டுத் திருமருகற் கடவுள்மேல் திருப்பதிகம் பாடியருளினார். அப்போது வணிகன் விடந் தீர்ந்து எழுந்து பிள்ளையாரை நமஸ்கரித்தான். அதுகண்ட திருத்தொண்டர்கள் எல்லோரும் சந்தோஷித்து ஆரவாரித்தார்கள். அந்தக் கன்னிகை மனமகிழ்ந்து பிள்ளையாருடைய திருவடியிலே விழுந்து வணங்கினாள். அதன்மேல் பிள்ளையார், அக்கன்னிகையையும் வணிகனையும் மணம்புரிந்து கொள்ளும்படி செய்து அவர்களுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பிவிட்டு அங்கே

யிருந்தார். அப்படியிருக்கும் நாளிலே சிறுத்தொண்டர் வந்து மீண்டும் செங்காட்டங்குடிக்கு எழுந்தருளும்படி பிள்ளையாரிடம் பிரார்த்தித்தார். அவ்வாறு பிரார்த்திக்கவே, பிள்ளையார் அடியாரோடும் அத்திருமருகற்கோயிலிற் சென்று பரமசிவனை வணங்கி அவரைச் சிந்தித்துக்கொண்டே செங்காட்டங்குடிக் கெழுந்தருளினார். அப்போது அங்கே சிவபெருமான் தாம் திருமருகலிற் கொண்டிருந்த திருக்கோலத்தைக் கணபதீச்சரத்தில் அவருக்குக் காட்டியருளினார். பிள்ளையார் அதுகண்டு மனமகிழ்ந்து பதிகம் பாடி அந்தத் திருப்பதியிலேதானே இருந்தார்.

அப்படியிருந்து சிலநாட் சென்றபின் அப்பதியை விட்டுநீங்கித் தம்மைத் தொடர்ந்த சிறுத்தொண்ட நாயனாருக்கு விடைகொடுத்து அவரை யனுப்பிவிட்டு, சிவஸ்தலங்கள் பலவற்[illegible]வணங்கிக்கொண்டு திருப்புகலூரையடைந்து, அப்பதியினின்று வந்து தம்மை எதிர்கொண்டு வணங்கிய முருகநாயனார் முதலிய அடியார்களோடு கோயிலுக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, முருகநாயனாருடைய திருமடத்திற்குப் போய் அவர் உபசரிக்க அங்கு வீற்றிருந்தார். அப்போது, ஒருநாள் வர்த்தமானீச்சரத்தை வணங்கி முருகநாயனாருடைய திருத்தொண்டைச் சிறப்பித்துத் திருப்பதிகமும் பாடினார்.

இவ்வாறு பிள்ளையார் அங்கே யிருக்கும் காலத்தில், திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருவாரூரைத் தரிசித்துத் திருப்புகலூருக்கு அடியார்களோடும் எழுந்தருளினார். அவ்வாறு அவர் வருவதைக் கேட்டு, பிள்ளையார் அத்தியந்த ஆசையோடு அவரை எதிர்கொள்ளும்பொருட்டுத் திருக்கூட்டத்தோடும் திருப்புகலூரின் எல்லையைக் கடந்து சென்றார்; திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் பிள்ளையாருக்கு எதிரே வந்தார். பின்னர் இருவரும் சந்தித்து ஒருவர்க்கொருவர் நமஸ்காரம்பண்ணி, க்ஷேமம் விசாரித்து மகிழ்ந்தார்கள். அப்போது பிள்ளையார் அப்பமூர்த்தியை நோக்கி, "அப்பரே! நீர் வரும்போது திருவாரூரிலே நிகழ்ந்த சிறப்பைச் சொல்லும்," என்று கூற, அப்பமூர்த்தி திருவாதிரைச் சிறப்பைத் திருப்பதிகத்தினாலே சொல்லியருளினார். பிள்ளையார் அதைக் கேட்டு, "நான் திருவாரூருக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு மீண்டு இவ்விடத்திற்கு வந்து உம்முடன் இருப்பேன்," என்று சொல்லி அப்பமூர்த்தியைத் திருப்புகலூருக் கனுப்பிவிட்டுத் தாம் அப்பாற் சென்று விற்குடியைத் தரிசித்துத் திருவாரூரை அடைந்து வன்மீகநாதரை வணங்கிப் பதிகம் பாடி அப்பதியில் தங்கி அங்குள்ள அர்ச்சனைகளும் ஆலயத்திருக் காலங்களும்

சென்று சிவனைப் பணிந்துகொண்டிருந்தார். அப்படியிருக்கும் போது இடையில் வலிவலம், கோளிலி முதலிய ஸ்தலங்களுக்கும் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு மீண்டும் அத்திருவாரூரில் வந்திருந்தார்.

அதன்மேல் சிலநாளானபின், திருநாவுக்கரசு நாயனாரைக் காணுதற்கு விரும்பி அத்திருவாரூரை விட்டு நீங்கிப் பனையூரிற் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு திருப்புகலூருக்குச் சமீபித்து, அப்பதியினின்று வந்து தம்மை எதிர்கொண்ட அப்பமூர்த்தி, முருகநாயனார் முதலாகிய திருத்தொண்டர்களோடும் கோவிலுக்குப்போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு முருகநாயனாருடைய திருமடத்தை அடைந்து அங்கே இருந்தருளினார். அப்போது திருநீலநக்க நாயனாரும், சிறுத்தொண்ட நாயனாரும் அவ்விடத்திற்கு வந்து அவர்களோடு கூடியிருந்தார்கள். அப்படி அவர்கள் கூடியிருக்குங் காலத்தில் சில தினங்கள் சென்றபின் பிள்ளையாரும், அப்பமூர்த்தியும் பிற தலங்களை வணங்க விரும்பி அவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டு, முருகநாயனாரை அங்கே இருக்கவும், திருநீலநக்க நாயனாரையும் சிறுத்தொண்டநாயனாரையும் தங்கள் தங்கள் ஊருக்குச் செல்லவும் செய்து சென்றார்கள். அப்போது பிள்ளையார் அப்பமூர்த்தியை விட்டுப் பிரியாமல், முத்துச்சிவிகை பின்வரத் தாம் கால் நடையாக நடந்தார். அதைக் கண்ட அப்பமூர்த்தி பிள்ளையாரை நோக்கி, "பரமசிவன் தேவரீருக்கு அளித்தருளிய இம்முத்துச்சிவிகையின்மேலே எழுந்தருளும்," என்று சொல்லப் பிள்ளையார், "நீர் நடக்க யான் சிவிகையிலேறி வருதல் நன்றன்று; ஆதலால், நீர் முன்னே செல்லும்; நான் அடியார்களோடும் நீர் எங்கே யெங்கே முன்போவீரோ அங்கங்கே பின் வருவேன்," என்றார். அப்பமூர்த்தி, "தேவரீர் விருப்பப்படியே செய்வேன்," என்று சொல்லி, அன்றுமுதல் அவருடன் செல்லும் போதெல்லாம் அப்படியே செய்வாராகி, முன்னே நடந்து அடியாரோடும் திருவம்பருக்குச் சென்றார்.

அதன்மேல் பிள்ளையார் பரமசிவனுடைய திருவருள் வழியே நிற்பாராகி, முத்துச்சிவிகையில் ஏறித் திருப்புகலூரைக் கடந்து சென்று, 'அப்பமூர்த்தி எங்கே சென்றார்?' என்று வினவிக்கொண்டு அவர் சென்ற விடங்களுக் கெல்லாம் போய் முடிவில் திருவம்பரை அடைந்து, மாகாளத்தில் இருக்கின்ற சுவாமியை வணங்கிப் பதிகம் பாடி அப்பமூர்த்தியோடும் அந்தத் திருப்பதியில் இருந்தார். அப்படியிருக்கும்போது அங்கே கோச்செங்கட்சோழநாயனார் செய்த கோவிலையடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, அச்சோழனைச் சிறப்பித்துத்

திருப்பதிகங்கள் பாடினார். அதன்மேல் சிலநாட் சென்றபின் அத் திருவம்பலை நீங்கி அப்பமூர்த்தியோடு திருக்கடவூரை யடைந்து, அங்குநின்று வந்து எதிர்கொண்டு வணங்கிய குங்கிலியக்கலயநாயனார் முதலாகிய அடியார்களோடு திருவீரட்டானத்திற் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடி அக்குங்கிலியக்கலயநாயனார் வீட்டில் திருவமுது செய்து அங்கிருந்தார்.

பின்னர், பிள்ளையாரும் அப்பமூர்த்தியும் திருக்கடவூரை விட்டு நீங்கி, ஆக்கூர், மீயச்சூர், பாம்புரம் என்னும் ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துத் திருவீழிமிழலையை அடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடி, வெளியில் வந்து அப்பமூர்த்தி ஒரு மடத்தை அடையத் தாம் வேறொரு மடத்திலே போயிருந்தார். அப்படி யிருக்குங் காலத்தில் அவ்விருவரும் பெருந்துறை, திலதைப்பதி என்னும் ஸ்தலங்களுக்கும் போய்ச் சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டு மீண்டும் திருவீழிமிழலையில் வந்திருந்தார்கள். அப்போது சீகாழியிலுள்ள பிராமணர்கள் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரைக் காணல்வேண்டும் என்னும் ஆசையால் திருவீழிமிழலையை அடைந்து, தங்களை எதிர்கொண்ட அவ்வூர்ப் பிராமணர்களோடு கோவிலுக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, பிள்ளையாரிருக்கும் திருமடத்திற் சென்று அவரை நமஸ்கரித்து, "சுவாமி! தேவரீர் அடியேங்களோடு சீகாழிக்கு எழுந்தருளல்வேண்டும்," என்று பிரார்த்தித்தார்கள். பிள்ளையார் அதுகேட்டு, "இன்று கழித்து நாளைத் திருவீழிமிழலையில் வீற்றிருக்கும் கடவுளுடைய அருளைப் பெற்றுக்கொண்டு திருத்தோணியப்பரை வணங்குதற்கு உங்களோடு வருவேன்," என்றார். சீகாழிப் பிராமணர்கள் அதற் கிணங்கித் தங்களுக்குத் திருவீழிமிழலைப் பிராமணர்கள் விருந்து செய்ய வுண்டு அங்குத் தங்கியிருந்தார்கள்.

அப்படி யிருக்கும்போது, தோணியப்பர் அன்றிரவு பிள்ளையாருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "நாம் திருத்தோணியில் வீற்றிருக்குங் கோலத்தை இத்திருவீழிமிழலையிலே உனக்கு விண்ணிழிந்த விமானத்திலே காட்டுவோம்; காண்பாயாக," என்று சொல்லி மறைந்தருளினார். பிள்ளையார் விழித்தெழுந்து கோயிலிற் சென்று, அங்கே சுவாமியைத் தாம் முன்னே திருத்தோணியிற் கண்டபடியே கண்டு திருவுள மகிழ்ந்து அவ்வுண்மைப் பதிகம் பாடிச் சீகாழிப் பிராமணர்களை நோக்கி, "திருத்தோணியப்பர் தாம் வீற்றிருக்கும் ஸ்தலங்களெங்கும் சென்று தரிசித்துப் பதிகம்பாடி வருதலின் மேற்கொண்ட என் விருப்பத்தைக் கண்டு, அது தடையுறாதிருக்கும்படி

தாம் அங்கே அமர்ந்த திருக்கோலத்தை இங்கே எனக்குக் காட்டியருளினார். ஆதலால், நான் அங்கே வரவேண்டிய அவசியமில்லை; நீங்கள் சீகாழிக்குப் போங்கள்,” என்றார். அதைக்கேட்ட பிராமணர்கள் அவ்வாறே சீகாழிக்குப் போய்விட்டார்கள்.

அதன்மேல் பிள்ளையார் அப்பமூர்த்தியோடும் சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டு திருவீழிமிழலையில் இருந்தார். அப்படி யிருக்கும் நாளிலே, மழையின்மையாலும் காவேரிப்பெருக்கு இன்மையாலும் பஞ்சம் உண்டாக அதனால் உயிர்கள் எல்லாம் வருத்தமுற்றன; சிவனடியார்களையும் பசிநோய வருத்திற்று. அதுகண்டு பாலறாவாயராகிய பிள்ளையாரும் அப்பமூர்த்தியும், ‘பரமசிவனது விபூதியைத் தரித்த அடியார்களுக்கும் கவலை வரலாமோ?’’ எனத் திருவுளமிரங்கிப் பரமசிவனுடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டு ஓரிரவு நித்திரை செய்தார்கள். அவ்வாறு துயிலும்போது பரமசிவன் அவ்விருவருக்கும் சொப்பனத்திலே தோன்றி, “காலபேதத்தாலும், உலக இயல்பாலும் இப்போது சேர்ந்த பசிநோய் உங்களை வருத்தாது; இதற்காக உங்களுக் கொன்றும் தேவையில்லை; ஆயினும், உங்களை வழிபடுகின்ற அடியார்களுடைய வருத்தத்தை நீக்கும்பொருட்டு இப்பஞ்சம் நீங்கும் வரைக்கும் நாம் தினந்தோறும் கோயிலின் கிழக்கு வாயிற்படியிலும், மேற்கு வாயிற்படியிலும் ஒவ்வொரு பொற்காசு உங்களுக்குத் தருகின்றோம்; அவற்றைக்கொண்டு நீங்கள் அடியார் பணியைத் ணித்து வருவீராக,” என்று சொல்லி மறைந்தருளினார்.

உடனே பிள்ளையாரும், அப்பரும் விழித்தெழுந்து சிவன் திருவருளைத் துதித்துக் கோயிலிற் புகுந்தார்கள்; அப்போது கிழக்கு வாயிற்படியிலே பொற்காசு இருந்தது. பிள்ளையார் அதைக் கண்டு விருப்பத்தோடும் தொழுது எடுத்துக்கொண்டுபோய், “நாடோறும் சிவனடியார்கள் எல்லோரும் வந்து நமது மடத்தில் அமுது செய்க் கடவர்கள்,” என்று பறை சாற்றி எங்கும் தெரிவித்துத் தம்முடைய திருமடத்தில் வந்த அடியார்களுக்குக் கறி, நெய், பால், தயிரோடு அன்னமிட்டனர். அப்பமூர்த்தியும் மேற்கு வாயிற்படியில் சென்று பார்த்து அங்கே வைக்கப்பட்டிருந்த காசை எடுத்து அதன்மூலம் அடியார்களைத் திருவமுது செய்வித்தார். அப்படியே இருவரும் தினந்தோறும் நடத்திவந்தார்கள். இப்படி நிகழும் நாளிலே அப்பமூர்த்தியுடைய திருமடத்திலே அடியார்கள் காலத்தோடே திருவமுது செய்தும், பிள்ளையாருடைய திருமடத்தில் காலந் தாமதித்து அடியார்கள் அமுது செய்தும் வந்தார்கள். அதை யுணர்ந்த பிள்ளையார் மடைப்பணிகாரர்களை நோக்கி, “நீங்கள் காலத்தோடே அமுது பர

பண்ணி இங்கே வரும் அடியார்களுக்குக் கொடாமைக்குக் காரணம் யாது?" என்று வினவியருளினார். அப்போது அவர்கள் பாலறாவாயரை வணங்கி நின்று, "சுவாமி! தேவரீர் கடவுளிடத்திற் பெறும் படிக்காசைத் தினந்தோறும் பண்டம் வாங்குதற்குக் கொண்டு போனால் கடைக்காரர்கள் அதற்கு வாசி கேட்கின்றார்கள்; அப்பமூர்த்தி பெற்ற காசையோ வாசியின்றி ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள்; இதனாலேதான் காலம் தாழ்க்கின்றது," என்றார்கள். பிள்ளையார் அதைக் கேட்டு, "அப்பமூர்த்தி கைத்தொண்டு செய்தலால் அவர் பெறும் காசு வட்டமின்றி ஏற்கப்படுகின்றது; ஆயினும், இனி வரும் நாட்களிலே எனக்குத் தரும் காசு வாசி தீரும்பொருட்டுப் பாடுவேன்," எனத் திருவுளங்கொண்டு மறுநாள் கோயிலிலே புகுந்து, 'வாசி தீர்த்தருளும்,' என்று திருப்பதிகம் பாடி நற்காசு பெற்றுச் சமையற்காரர்களிடம் கொடுத்தார்.

அதன்மேல் அந்தக் காசை அவர்கள் கொண்டுபோய்க் கடைத் தெருவிலே காட்ட அங்குள்ளோர், 'இக்காசு மிக நன்று; வேண்டுவனவற்றை நாம் தருவோம்,' என்று அதனை வட்டமின்றிப் பெற்று வேண்டுவனக் கொடுத்தார்கள். அன்று தொடங்கிச் சமையற்காரர்கள் அடியவர்களைக் காலத்தோடு அமுது செய்வித்தார்கள்; அதன்மேல் இருவருடைய திருமடங்களிலும் நாடோறும் எண்ணிறந்த சிவனடியார்கள் வந்து காலத்தோடு திருவமுது செய்து மகிழ்ந்தார்கள். அப்படி யிருக்குங்காலத்திலே, எங்கும் மழை பெய்து தானிய முதலியவைகள் மிக விளைந்தமையால் பஞ்சம் அகல உயிர்களெல்லாம் துன்பம் நீங்கி இன்பமுற்றன.

பின்னர், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியும் அப்பமூர்த்தியும் சில தினங்கள் கழித்து, அத்திருவீழிமிழலையை விட்டு நீங்கித் திருவாஞ்சியம், தலையாலங்காடு, பெருவேளூர், திருச்சாத்தங்குடி, கருவீரம், விளமர், திருவாரூர், காறாயில், தேவூர் நெல்லிகா, கச்சினம், தெங்கூர், கொள்ளிக்காடு, கோட்டூர், வெண்டுறை, தண்டலை நீணெறி முதலிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, வேதாரணியத்தை அடைந்து கோயிலிற் பிரவேசித்து அதனை வலஞ்செய்து வேதங்கள் சுவாமியைப் பூசித்துத் திருக்காப்புச் செய்த நான்முதல் அந்நாள் வரைக்கும் அடைக்கப்பட்டே இருந்த திருவாயிலுக்கு முன் வந்து, வேதங்களை ஓதும் அடியார்கள் அக்கதவை நீக்கப்பெறாமையினால் வேறோர் பக்கத்தில் ஓர் வாயிலிட்டு அதன் வழியே கோயிலுள்ளே செல்கின்றார்கள் என்பதைக் கேட்டறிந்தார்கள். அப்போது திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி அப்பமூர்த்தியை நோக்கி, "அப்பரே!

நாம் எப்படியும் அடைக்கப்பட்டிருக்கும் திருவாயில் வழியே சென்று தான் சுவாமியைத் தரிசிக்கவேண்டும்; ஆதலால், இந்தக் கதவு திறக்கு மாறு நீர் திருப்பதிகம் பாடும்," என்றார். அவ்வாறே அப்பமூர்த்தி கதவு திறக்குமபொருட்டுத் திருப்பதிகம் பாடினார். அங்ஙனம் பாடி யும் அது திறக்கப்படாமல் தாழ்த்தது; அதுகண்டு அவர், "இரக்க மொன்றிலீர்," என்று திருக்கடைக் காப்பிலே பாடிச் சிவனை வணங்கினார். அதன்மேல் வேதாரணியேசுரருடைய திருவருளி னாலே கதவு திறக்கப்பட்டது.

அப்பொழுது நாயன்மார் இருவரும் சுவாமியைத் தரிசித்து அவர் முன்னே விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள்; அது கண்ட அடியார்கள் எல்லோரும் ஆனந்தகோஷம் செய்தார்கள். அதன்மேல் நாயன்மார் இருவரும் பேரின்ப வெள்ளத்திலே மூழ்கி எழுந்து திருப்பதிகங்கள் பாடி வெளியே வந்தார்கள். அப்பொழுது அப்பமூர்த்தி திருஞான சம்பந்தமூர்த்தியை நோக்கி, "சுவாமியுடைய திருவருளினால் இந்தக் கதவு திறக்கப்படும் அடைக்கப்படும் என்றும் வழங்கும்பொருட் டுத் தேவரீர் இது இப்போது அடைக்கப்படும்படி திருப்பதிகம பாடி யருளும்," என்றார். அதைக் கேட்ட திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி அவ் வாறே பாடவிசைந்து, அங்ஙனம் பாடவிசைந்த பதிகததில், "சது ரம்மறை" என்னும் முதற்பாட்டுப் பாடிய மாததிரத்தில் கதவு அடைக்கப்பட்டது. அதுகண்டு நாயன்மார் இருவரும் சிவன் திரு வருளை வியந்து களிப்புற்று அச்சிவபெருமானை வணங்கினார்கள். அதன்மேல் திருஞானசமபந்தமூர்ததி தாம் எடுதத திருப்பதிகத்தை முடித்தருளினா.

அன்று தொடுத்து அந்தக் கதவு திறத்தலும் அடைத்தலுமாகிய வழக்கம் என்றும் நிகழ்நதது அங்கே நிகழ்ந்த அற்புதத்தைக் கண்ட அடியார்களெல்லோரும் ஆச்சரியங்கொண்டு, உரோமஞ் சிலிர்ப்ப, ஆனந்தக் கண்ணீர சொரிய, நாயன்மார் இருவருடைய திருவடிகளி லும் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள். பின்னர் நாயன்மார் இருவரும் திருமடத்தை அடைந்தார்கள். அவ்வா றடைந்திருக்கும்போது திரு நாவுக்கரசுநாயனார், "பரமசிவன் ஆதியிலே அருளிச்செய்த முதனூ லாகிய வேதங்களின் தாத்பரியங்களை அமைத்துத் தமிழ்வேதம் செய் தருளும் கொள்கையில் நிற்பவராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாய னார், தாமே அக்கடவுளைப்போல அருட்செய்கை செய்யவல்லவ ராவர்; அவரொழிந்த என்போலும் அடியார்களுக்கு அத்தன்மை வாய்ப் பரிதாகும்; அவ்வேதங்களாலே திருக்காப்புச் செய்யப்பட்ட கத வும் பாடலினால் அரிதில் திறக்கப்பட்டதும், அவர் பாடலினால்

வெளியில் அடைக்கப்பட்டதுமே இதனை நன்கு விளக்கும்,'' என்று சிந்தித்துக்கொண்டே நித்திரை செய்தார். அப்பொழுது பரமசிவன் அவரிடத்திற் சென்று, "நாம் திருவாய்மூரிலே இருப்போம்; அவ்விடத்திற்கு நம்மைத் தொடர்ந்துவா,'' என்று கூறியருளி நடந்தார். அங்ஙனம் செல்லவே அப்பமூர்த்தி உடனே யெழுந்து அவருக்குப் பின் விரைந்து சென்றார்; அவ்வாறு தொடர்ந்து அவர் நெடும்போது சென்றும் அவரைச் சமீபிக்கப் பெற்றிலர். அப்படிச் செல்லுங்காலத்திலே, ஓரிடத்தில் சுவாமி சமீபத்திலே காட்சி கொடுப்பவர்போல் ஒரு கோயிலை எதிரே காண்பித்து அதனுள்ளே புகுந்தருள, அப்பமூர்த்தியும் அவ்விடத்திலே விரைந்து தொடர்ந்தார். அச்சமயம் பிள்ளையாரும் அப்பமூர்த்தி திருவாய்மூருக்குப் போகின்றார் என்று கேள்வியுற்று அங்கு வந்து சேர்ந்தார் அப்போது பரமசிவன் பார்வதியாரோடு ஆடல் காட்டப் பிள்ளையார் தரிசித்துப் பதிகம் பாடி, அப்பமூர்த்தியோடு வாய்மூருக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, அங்கிருந்து சிலநா ளானபின் வேதாரணியத்துக்குத் திரும்பிவந்து அங்கே சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்.

அப்படி யிருக்கும்போது பாண்டிநாட்டிலே பாண்டியராஜன், தான் பூர்வ ஜன்மத்திலே செய்த தீவினையினால், "உலகமெல்லாம் இப்படியே நித்தியமா யிருக்கும்; அருகேசுரன் குருத்துவ மாத்திரத்திலே கருத்தாவா யிருப்பன்,'' எனக் கூறுகின்ற சமணர்களுடைய துர்ப்போதனையை மெய்யென்று துணிந்து, சத்திய மார்க்கமாகிய சைவத்தை விட்டு அவர்களுடைய அசத்திய மார்க்கமாகிய ஆருகத மதத்திலே பிரவேசித்தான். அரசன் அவவா றாயினமையால், "மன்னனெப்படி மன்னுயி ரப்படி'' என்னும் பழமொழிப்படி குடிகளும் அவ்வாறாயின; அதனால் சமணப் பதிதர்களே எங்கும் பரவினார்கள். இங்ஙனம் பாண்டிநாடெங்கும் வைதிகமார்க்கமும் சைவமார்க்கமும் ஆகிய இரண்டும் குன்றிச் சமணசமயமே விருத்தியாகியும், அப்பாண்டியனுடைய மனைவியாரும் சோழமகாராஜாவுடைய புதல்வியாருமாகிய மங்கையர்க்கரசியார், அவ்வரசனுடைய முதன் மந்திரியாராகிய குலச்சிறைநாயனார் என்கின்ற இருவரும், அப்பாண்டியனும் பாண்டிநாட்டாரும் மற்ற யாவரும் செய்த புண்ணியத்தினாலே சைவர்களாகவே இருந்தார்கள். அப்படியிருந்த அவர்கள் அப்பாண்டிநாட்டுள்ளோர் பொருட்டுக் கவலைகொண்டு தாங்கள் சைவ ஒழுக்கத்தில் நிற்கும் தன்மை அரசனுக்கு விளங்காவண்ணம் ஒழுகினார்கள். இங்ஙனம் ஒழுகும்போது, உலகமெல்லாம் உய்யும்படி திரு[illegible]யருளிய உயர்வொப்பில்லாத சைவசமயாசாரியார்

கிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாருடைய அளவிறந்த மகிமைகளை யும், அவர் வேதாரணியத்தில் இருத்தலையும் கேள்வியுற்றார்கள். அங் ஙனம் கேள்வியுற்றபொழுதே அவர்கள் அளவிறந்த மகிழ்ச்சிகொ ண்டு, சில பரிசனங்களைத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரை அழை த்து வரும்படி அனுப்பினார்கள்.

அவ்வாறு ஏவப்பட்ட பரிசனங்கள் உடனே புறப்பட்டுப் பாண் டிநாட்டைக் கடந்து சென்று வேதாரணியத்தை யடைந்து, திரு ஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் இருந்தருளுகின்ற திருமடத்தைச் சார் ந்து, தங்கள் வரவை வாயிற் காவலாளருக்குத் தெரிவிக்க, அவர்கள் உள்ளே போய் நாயனாரை வணங்கி நின்று, "சுவாமி! பாண்டிமா தேவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியாரும், குலச்சிறைநாயனாரும் ஏவிய படி தேவரீருடைய ஸ்ரீ பாதாரவிந்தங்களை வணங்குதற்குச் சிலர் வெளியில் வந்து நிற்கின்றனர்," என்று கூறினார்கள். அதைக் கேட் டுப் பிள்ளையார் திருவருள் சுரந்து, "அவர்களை இங்கே அழையுங் கள்," என்று கட்டளையிட அவ்வாறே வாயிற் காவலாளர்கள் அவர் களை அழைத்து வந்தார்கள். அவர்கள் உள்ளே புகுந்தவுடன் பிள்ளை யாருக் கெதிரில் விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து, அஞ்சலியஸ்தர்க ளாகி நின்றார்கள். அப்போது பிள்ளையார் அவர்களை நோக்கி, "மங் கையர்க்கரசியாரும், குலச்சிறையாரும் க்ஷேமமாய் இருக்கின்றார் களா?" என்று வினவியருள, அவர்கள் "ஆம்" என்று சொல்லிப் பின், "எழுலகமும் உய்யும்படி திருவவதாரஞ் செய்தருளிய ஞான பானுவே! சைவசமையாசாரிய மூர்த்தியே! பாண்டியனும் பாண்டிய நாட்டாரும் சமணர்களுடைய துர்ப்போதனையினாலே விபூதிசாதனங் களை விட்டு ஆருகதமதத்திலே பிரவேசித்தமையால், மங்கையர்க்கரசி யாரும் குலச்சிறைநாயனாரும் மிகக் கவலைகொண் டிருக்கின்றார்கள். அதனால் தேவரீருடைய மகிமையைக் கேள்வியுற்று, அக்குறை தேவ ரீரால் நீங்குமென்று கருதி, அந்தச் சமாசாரத்தைத் தேவரீருக்குத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு அடியேங்களை இங்கே அனுப்பினர்," என்று கூறினார்கள். அது கேட்ட சிவனடியார்கள் சமஸ்தரும் பிள்ளையா ரை நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று, "சுவாமி! தேவரீர் பாண்டிநாட்டு க்கு எழுந்தருளி, நம் கடவுளாகிய பரமசிவனுடைய திருவடிகளை அடையாதவர்களாகிய சமணர்களை வாதிலேவென்று, வேதாகமோக்த மாகிய சைவசமயத்தை ஸ்தாபனம் பண்ணி, பாண்டியனையும் விபூதி யணியும்படி செய்து உய்விக்கும்பொருட்டுத் திருவுளங்கொண் டருள வேண்டும்," என்றார்கள். பிள்ளையார் அவ்வாறே செய்தற் கிசைந்து அம்மூர்த்தியோடு கோயிலிற் சென்று சுவாமி தரிசனஞ்செய்து

திருக்கோபுரத்துள் இருந்து, பாண்டிமாதேவியாரும் குலச்சிறையாரும் சொல்லியனுப்பிய வார்த்தையை அவருக்குச் சொல்லிப் பாண்டிநாட்டிற்கு எழுந்தருளுதற்குக துணிந்தார்.

அப்பொழுது அப்பமூர்த்தி அவரை நோக்கி, "தேவரீர் சிறு பிள்ளையாக இருக்கின்றீர்; அச்சமணர்களோ மகா வஞ்சனையுடையவர்கள்; உம்மால் அவ்வஞ்சனையைக் கடப்பது அரிதாகும்; அன்றியும் தேவரீருக் கிப்போது கிரகங்களும் சரியில்லை; ஆதலால், தேவரீர் அவ்விடத்திற்கு எழுந்தருளுதற்கு உடன்படுவது கூடாது," என்று சொல்லப்பிள்ளையார், "பரமசிவன் நம்முடைய சிந்தையையே கோயிலாகக் கொண்டு வீற்றிருத்தலினால் நமக்குத் தீங்கு வாராது," என்று சொல்லிப் பரமசிவனுடைய திருவடிகளைத் துதித்து, "வேயுறுதோளி பங்கன்," என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். அந்தத் திருப்பதிகத்தைக் கேட்டபின், அப்பமூர்த்தி அதற்கு உடன்பட்டுத் தாமும் அவருடன் செல்வதற்கிசைந் தெழுந்தார். அதைக் கண்டு பிள்ளையார் அவரை நோக்கி, "அப்பரே! நீர் இந்தச் சோழமண்டலத்திலேதானே யிரும்," என்று சொல்லிக் கைகுவித்து வணங்கித் தடுக்க, அப்பமூர்த்தி அதற்கு ஒருவாறு சம்மதித்தார்.

அதன்மேல் பிள்ளையார் வேதத்தை வளர்த்தற்கும், சைவத்தை விளக்குதற்கும், உடனே எழுந்து கோவிலுக்குப் போய் வேதாரணியேசுரரை மீண்டும் நமஸ்கரித்துப் பாடித் துதித்து அவரனுமதி பெற்றுக்கொண்டு, அப்பமூர்த்தியையும் வணங்கி அவரிடமும் விடைபெற்று அவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கி முத்துச் சிவிகையில் ஏறி ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தை ஓதி, சுவாமியுடைய விபூதி யணிந்த திருமேனியைச் சிந்தித்துககொண்டே சென்று அகத்தியான்பள்ளி, கோடிக்குழகர் கோயில், கடிக்குளம், இடும்பாவனம், உசாத்தானம் முதலிய ஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு சோழநாட்டைக் கடந்து பாண்டிநாட்டையடைந்து மதுரைக்குச் சமீபித்தார்.

அவ்வாறு சமீபித்தவுடனே, அப்போது அஷ்டகிரிகளிலும் வசித்தசமணர்கள் எல்லோரும் துர்நிமித்தங்களும் துர்ச்சொப்பனங்களுங் கண்டு மதுரையிலே ஒருங்கு வந்துகூடி, அவர்கள் கண்ட சொப்பனங்களை ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிப் பாண்டியராஜனுக்கும் அவற்றைத் தெரிவித்துத் தங்களுக்குத் தீங்கு விளைவது திடமெனக்கருதி உணர்வின்றிக் கவலைகொண் டிருந்தார்கள். சைவசமயத்தை விடாது பற்றி யிருந்தவர்களாகிய பாண்டிமாதேவியாரும், குலச்சிறைநாயனாருமே அளவில்லாத மகிழ்ச்சியைக் காட்டுகின்ற சுபநிமித்தங்களைக் கண்டு

சமணசமயங் குன்றிச் சைவசமயம் விருத்தியாதல் திடமெனக் கருதி மகிழ்ந்திருந்தார்கள். அப்படி யிருக்கும்பொழுது, மேற்கூறியபடி பிள்ளையார் மதுரைக்குச் சமீபித்ததை யறிந்த சிலர், 'சர்வலோகங் களும் உய்யும்படி திருவவதாரஞ் செய்தருளிய பரமாசாரியராகிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனார் எழுந்தருளி வருகின்றார்,' என்று அவர்களிடம் போய்ச் சொன்னார்கள். மங்கையர்க்கரசியார் அதைக் கேட்டு அவ்வார்த்தையைச் சொல்லியவர்களுக்கு அளவிறந்த திரவிய ங்களைக் கொடுத்து மிக்க மகிழ்ச்சி யுடையராகி, தம்மை வணங்கி நின்ற குலச்சிறையாரை நோக்கி, "எங்கள் தம்பிரானாராகிய திரு ஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரை எதிர்கொண்டழையும்," என்றார்.

அவ்வாறு கூறியவுடனே குலச்சிறையார் பாண்டிமாதேவி யாரை வணங்கி, 'அரசனுக்கும் நன்மையே,' என்று விரைந்து மது ரைக்குப் புறத்திலே சென்றார். பாண்டிமாதேவியாரும் தம்முடைய பரிசனங்கள் சூழ ஆலயத்திற் சென்று சொக்கநாத சுவாமியை நமஸ் கரித்துப் பிள்ளையாருடைய நல்வரவை எதிர் நோக்கி நின்றார்; அப் போது ஆருகதம், பௌத்தம் முதலிய புறச்சமய இருளை நீக்குகின்ற ஞானசூரியராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி என்னும் நால்வகை வாத்தியங்களும் ஒலிக்க, எண்ணிறந்த பிராமணர்கள் வேதகோஷஞ் செய்ய, அடியார்கள் 'ஹர ஹர' என்று சொல்லும் ஓசையினாலே திக்குகள் எல்லாஞ் செவிடுபட, விபூதியைத் தரித்த திருமேனியை யுடைய திருக்கூட்டம் சர்வலோகத்தாரும் செய்த சிவபுண்ணியங்கள் திரண்டு வருவதுபோலப் பொலிந்து விளங்க, சமணசமயம் குறைய, சைவசமயம் தழைத்தோங்க, தம்முடைய திருநாமங்கள் பலவற்றை யும் ஊதுகின்ற முத்துச்சின்னங்கள் எல்லாம், 'பரசமயகோளரி வந் தார்! பரசமயகோளரி வந்தார்!!' என்று சொல்லுவதுபோல தொனிக்க, அடியார்கள் பலர் உரோமஞ் சிலிர்க்க ஆனந்தபாஷ்பம் சொரிந்து தம்முடைய மகிமைகள் எல்லாவற்றையும் பாடி ஆட, இவற்றைக் கண்ட சமணர்கள் எல்லோரும் ஓட்டம் பிடிக்க, அற்புத சின்மயத் திருவருள் வடிவாகிய முத்துச்சிவிகையின்மேலே முத்துக் குடை நிழற்ற, மேற்கூறியபடி எதிர்கொள்ளச் சென்ற குலச்சிறை யார் முன்னே எழுந்தருளிவந்தார்.

சத்திய நிர்மல சிவஞானானந்த சொரூபமாகிய பிள்ளையார் அப்படி எழுந்தருளி வரும்பொழுது, ஒப்பில்லாத முத்துச்சின்னம் ஊ ன்று உலகமெல்லாம் உய்யும்படி ஊதுகின்ற அதிமாதுரியமாகிய பேரொலியானது குலச்சிறைநாயனாருடைய திருச்செவிகளிலே

திவ்வியாமிர்தம்போலப் புகக்கேட்டு, உடனே அந்நாயனார் பிள்ளையார் வரும் திக்கை நோக்கிப் பூமியிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து, அளவற்ற பெருங் களிப்பினை யுடையராகி எழுந்து இரண்டு கைகளையும் சிரசின்மேல் கூப்பி, உரோமஞ் சிலிர்ப்பப் பிள்ளையாருக் கெதிரே கடுகி நடந்தார்; அவ்வாறு நடந்து, பிள்ளையாரோடு கூடிவருகின்ற அடியார்கள் திருக்கூட்டத்தை நெடுந்தூரத்திலேயே கண்டு வணங்கி, விரைந்து சமீபத்திற் சென்று ஆனந்தபரவசராகிப் பிள்ளையாருக் கெதிரே அடியற்ற மரம்போல நிலத்திலே விழுந்து கிடந்தார். அப்போது அக்குலச்சிறை நாயனாரை எதிரே வந்த அடியார்கள் பலர் கண்டு வணங்கி, அவர் பூமியினின்றும் எழாமையை நோக்கித் திரும்பித் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரை யடைந்து வணங்கி, வாய் பொத்திநின்று அவரிடம், “சுவாமீ! பாண்டியனுடைய மந்திரியாகிய குலச்சிறையார் திருமுன்னே வந்து அடியற்ற மரம்போல் வீழ்ந்து கிடக்கின்றனர்,” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். சர்வசீவ தயாநிதியாகிய பிள்ளையார் அதைக்கேட்டு முகமலர்ந்து, முத்துச்சிவிகையினின்றும் இறங்கி விரைந்து சென்று, அவரைத் தம்முடைய அருமைத் திருக்கரங்களினாலே பற்றி எடுத்தார்.

அப்போது அத்திருக்கரங்கள் தீண்டுதற்குப் பூர்வ ஜன்மங்களிலே அனந்தகோடி சிவ புண்ணியங்களைச் செய்திருந்த குலச்சிறைநாயனார், அப்பிள்ளையாருடைய திருமுகமண்டலத்திலிருந்து பொழிகின்ற பெருங் கருணை வெள்ளத்திலும், தம்முடைய கண்களினின்று பொழியாநின்ற ஆனந்த வெள்ளத்திலும் முழுகி, உரை தடுமாற, உரோமஞ் சிலிர்ப்ப, சரீரம் நடுக்குற எழுந்து கைகளைச் சிரமேற் குவித்து நின்றார். பிள்ளையார் அவரை அன்புடன் நோக்கி, “அன்பரே! பாண்டிமாதேவியாருக்கும் உமக்கும் நமது கடவுளாகிய பரமசிவனது திருவருள் பெருகும் நன்மைதான் வாலிதே,” என்று சொல்லியருளினார். அம்மதுர வாசகத்தைக் கேட்ட குலச்சிறை நாயனார் வணங்கி நின்று பிள்ளையாரை நோக்கி, “அடியேங்கள் செய்த தவப்பயனே! அருட்குன்றே! சிவஞானதீபமே! அடியேங்களுக்குச் சென்ற காலத்திலே பழுதடையாத் திறமும், இனி வருங் காலத்திலே உண்டாஞ் சிறப்பும், இவ்வர்த்தமான காலத்திலே தேவரீர் இந்நாட்டில் எழுந்தருளுதலினாலே பெற்ற பேறாகும்; அதனால் அடியேங்கள் எக்காலத்துந் திருவருளுடையமாயினேம்; அஃதன்றியும், சமணசமயத்தில் அமிழ்ந்திய இந்நாடும், எங்கள் அரசனும் வெற்றி பொருந்திய விபூதிப் பிரகாசத்தாலே விளங்கும் மேன்மையையும் பெற்றேம்; பாண்டிமாதேவியார் தேவரீர் இவ்வெழுந்தருளுதலைக் கேட்டுப் பெரு

மகிழ்ச்சிகொண்டு, 'எங்கள் பெருவாழ்வு எழுந்தருளியது; நீர் போய் எதிர்கொண்டு அவர் திருவடியைப் பணிந் தழைத்து வருவீராக,' என்று அடியேனை ஏவினார்; ஆதலால், தேவரீர் மதுரையம்பதிக் கெழுந்தருளி எங்கள் குறையை நீக்கவேண்டும்," என்று விண்ணப்பித்து மீண்டும் வணங்கி அவரை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார். பிள்ளையார் அங்ஙனம் பணிந்து துதித்த குலச்சிறைநாயனாருக்கு அருண்மொழி கூறியருளினார். அப்பொழுது மதுராபுரி எதிரே தோன்றியது

அங்ஙனம் தோன்றவே பிள்ளையார் குலச்சிறையாரை நோக்கி, "எங்கள் பரமசிவனுடைய திருவாலவாய் எவ்விடத் துள்ளது?" என்று வினவியருள, அவ்வடியவர் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை வணங்கித் திருமுன்னே நின்று கையினாலே கோபுரத்தைக் காட்டி, "இங்கே கோபுரந் தோன்றுவதுதான் திருவாலவாய்," என்றார். அதுகண்டு பிள்ளையார் கைகுவித்து மிகுந்த அன்போடு அத் திக்கை நோக்கிப் பூமியின்மேலே விழுந்து நமஸ்கரித்தெழுந்து, 'மங்கையர்க்கரசி' என்னும் திருப்பதிகத்தை எடுத்து, அதிலே மங்கையர்க்கரசியார் குலச்சிறையார் ஆகிய இருவருடைய திருத்தொண்டுகளைச் சிறப்பித்துச் செய்யுள்தோறும் இறுதியிலே, 'ஆலவாயாவது மிதுவே' என்பதை அமைத்துப் பாடிக்கொண்டே நடந்து, அடியார்களோடும் திருவாலவாயை அடைந்து கோபுரத்தை வணங்கி, உள்ளே புகுந்து வலஞ்செய்து, மந்திரியாரோடு சந்நிதானத்தை அடைந்து சொக்கநாதசுவாமியைத் தரிசித்து, அட்டாங்க பஞ்சாங்கமாகப் பலமுறை நமஸ்கரித்து,உரோமப் புளகிதங்கொள்ளக்கண்களில் ஆனந்த அருவி சொரிய நின்று, திருப்பதிகங்கள் பாடித் திருமுன்றிலை அடைந்தார். அப்போது முன்னே சுவாமி தரிசனம் செய்யும்பொருட்டுப் பிள்ளையார் உட்செல்லுங் காலத்தில் எதிர் செல்லாமல் ஒரு பக்கத்திலே ஒதுங்கிநின்ற பாண்டிமாதேவியார் முன்னே வந்தார்.

அப்படி வரவே, குலச்சிறையார் பிள்ளையாரை வணங்கி நின்று அவரிடத்தில், "சுவாமீ! இங்கே சிரசின்மேற் கைகுவித்துக்கொண்டு வருகின்றவரே பாண்டிமாதேவியார்," என்று சொல்ல, பிள்ளையார் பெருங் களிப்போடு விரைந்து எதிரே சென்றார். அங்ஙனம் சென்றவுடனே பாண்டிமாதேவியார் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்தார். அப்போது பிள்ளையார் திருவருள் சுரந்து அவரைத் திருக்கரத்தினால் எடுத்தருளினார் அதன்மேல் பாண்டிமாதேவியார் தம்முடைய மனக்கருத்து முற்றியது என்று நினைந்து, ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய, வாய் குளறிப் பிள்ளையாரை நோக்கி,

"அடியேனும் அடியேனுடைய பதியும் செய்த தவமே தேவரீரை இங்கே வரும்படி செய்தது," என்று சொல்லி மீண்டும் வணங்கினார். பிள்ளையார் அப்போது பாண்டிமாதேவியாரை நோக்கி, "பரசமயத்தார்களுக் கிடையிலிருந்தும் சைவநெறி வழுவாமற்கொண்டு வாழும் அன்பரே! உம்மைக் காணுதற்கு வந்தோம்," என்று சொல்லி விடை கொடுத்து அவரை அனுப்பி, அடியார்கள் சூழ அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார். அவ்வாறு எழுந்தருளும்பொழுது திருவாலவாயிலே திருத்தொண்டு செய்துகொண்டிருந்த அடியார்கள் எல்லோரும் வந்து பிள்ளையாரை நமஸ்கரித்து அவரை நோக்கி, "ஞானநித்தராகிய சுவாமீ! சமணிருள் நீங்கும்படி தேவரீர் இங்கே எழுந்தருளி வந்தது அடியேங்கள் செய்த பெருந் தவப்பயனேயாம்." என்று துதித்தார்கள். அப்போது பாலறாவாயர் அவர்களுக்கு அருள் செய்து, புறத்தே சென்று குலச்சிறையார் திருமடங் காட்டப் பரிசனங்களோடும் அதில் வீற்றிருந்தருளினார். அதன்மேல், பாண்டிமாதேவியாருடைய ஆஞ்ஞையின்படி குலச்சிறையார் பிள்ளையாருக்கும் பரிசனங்களுக்கும் விருந்தளித்தார்.

இங்ஙனம் பிள்ளையார் விருந்துண்டு மடத்தில் தங்கியிருக்க, அவர் பகலில் அடியார்களோடு எழுந்தருளிவரக் கண்ட சமணர்கள் எல்லோரும் மனங் கலங்கி, சூரியன் அஸ்தமனமானபின் ஒருங்கு கூடிப் பிள்ளையார் வீற்றிருக்கின்ற திருமடத்திலே திருத்தொண்டர்கள் ஓதுகின்ற திருப்பதிக விசையின் பேரொலி செவிப் புலப்பட அது பொறாராகி, 'இதனைப் பாண்டியராஜனிடத்திற் சென்று சொல்லுவோம்,' என்று துணிந்து அப்பாண்டியராஜனை அடைந்தார்கள். அப்போது பாண்டியன் அவர்களுடைய மனக் கவலையைக் கண்டு அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் இங்ஙனந் திரண்டு மனவாட்டமுற்று வந்ததற்குக் காரணம் யாது?" என்று பரிந்து வினவ, சமணர்கள், "மகாராசனே! உன்னுடைய மதுரையிலே சைவப்பிராமணர்கள் வந்ததால் இன்றைக்கு நாங்கள் கண்டுமுட்டு,' என்றார்கள். உடனே அரசன், 'நானும் கேட்டுமுட்டு,' என்று சொல்லிக் கோபித்து, அந்தச் சிவனடியார்கள் இன்றைக்கு இந்நகரத்திற்கு வருவதற்குக் காரணம் யாது? அவர்கள் யாவர்?" என்றான். அதற்குச் சமணர்கள், "சோழநாட்டிலே சீகாழியி லிருக்கின்ற ஓர் பிராமணப்பாலன், சிவனிடத்திலே ஞானம் பெற்றவனென்றுமுத்துச்சிவிகைமேலேறி, எங்களை வாதிலே வெல்லும்பொருட்டு வந்திருக்கின்றான்; அவனோடு பல சிவனடியார்களும் வந்திருக்கின்றனர்," என்று கூறினார்கள். அதைக் கேட்டுப் பாண்டியன் மிகக் கோபித்து, "இதற்கு நாம்

யாது செய்யலாம்?" என்று கேட்க, "நாங்கள் அந்தப் பிராமணப் பிள்ளை இருக்கின்ற மடத்திலே மந்திர வித்தையினாலே அக்கினி பற்றச் செய்கின்றோம்; அங்ஙனஞ் செய்வோமாயின் அவன் இந்நகரத்திலே இராமல் போய்விடுவான்," என்றார்கள்.

பாண்டியன் அதைக்கேட்டு, "விரைந்து சென்று அங்ஙனமே செய்யுங்கள்" என்று சொல்லி அவர்களை அனுப்பிவிட்டு, யாதொரு பேச்சுமின்றி மனக்கவலையோடு பள்ளியறைக்குப் போனான். அப்போது பாண்டிமாதேவியாரும் அங்குச் சென்றார். அத்தருணத்தில் பாண்டியன் ஒன்றும் பேசாதிருக்க, மாதேவியார் அவனை நோக்கி, "பிராணநாயகரே! நீர் இப்போது உள்ள மகிழ்ச்சியின்றி முகம் வாடியிருக்கின்றீர்; உம்முடைய மனதிலேற்பட்ட கவலை யாது? சொல்லியருளும்," என்றார். அதுகேட்டுப் பாண்டியன் தேவியாரை நோக்கி, "அதி பிரியமுள்ள என் பிராணநாயகியே! சோழநாட்டிலுள்ள சீகாழியி லிருக்கின்ற ஒரு பிராமணப் பாலியன் சிவனுடைய அருளைப் பெற்று எங்கள் ஆசாரியர்களை வாதிலே வெல்லும் பொருட்டு அடியார்களோடு இங்கே வந்திருக்கின்றானும்; ஆசாரியர்கள் அவர்களைக் கண்டுமுட்டு, நான் கேட்டுமுட்டு; இதுவே என் கவலைக்குக் காரணம்," என்றான். அதற்கு மங்கையர்க்கரசியார், "என் பிராணநாயகரே! நீர் கவலை யடையவேண்டுவதில்லை; இருபக்ஷத்தாரும் வாது செய்து அதில் வென்றவர் பக்கம் நாம் சேர்ந்து அவர் அனுசரிக்குஞ் சமயத்தையே அனுசரித்தல் தகுதியாகும்; அங்ஙனமே செய்வோம்," என்று சொல்லிப் பெருமகிழ்ச்சியோடு தம்முடைய மாளிகையிற் சென்றிருந்தார். அப்போது குலச்சிறையார் அங்கே சென்றார். பாண்டிமாதேவியார் இந்தச் சமாசாரத்தை அவருக்குச் சொல்ல, அவர் அதைக்கேட்டுக் கைகுவித்து நின்று, "இன்றைக்குத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் இங்கே எழுந்தருளிவரப் பெற்றோம்; இனிச் சமணர்கள் செய்யும் வஞ்சனை யாதோ அறியோம்," என்றார். பாண்டிமாதேவியாரும் அஞ்சி, "வஞ்சகராகிய சமணர்கள் தீதொழில் செய்ய வல்லவர்கள்; அவர்களால் என்ன விளையுமோ? என் செய்வோம்? திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருக்கு யாதாயினும் ஒரு தீங்கு வருமாயின் நாமும் உயிர் துறந்துவிடுவோம்," என்றார்.

அதன்மேல் அரசனிடம் விடைபெற்றுச் சென்ற சமணர்கள், பிள்ளையார் இருக்கின்ற திருமடத்திலே அக்கினி பற்றும்படி மந்திரம் செபித்தார்கள்; உயர்வொப்பிலாத ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஓதும் மகான்களிருக்கும் அவ்விடத்தில் அந்த மந்திரங்கள் பலிக்கவில்லை; அவ்வாறு தங்கள் மந்திரங்கள் பலியாமையைக் கண்டு சமணர்கள்

மனந் தளர்ந்து, "அரசன் இதனை அறியின் நம்மைச் சிறிதும் நன்கு மதியான்; நம்முடைய விருத்தியையும் ஒழித்து விடுவான்," என்று நினைந்து பயந்து, தாங்களே அக்கினியைக் கொண்டுபோய்த் திருமடத்திலே கொளுத்தினார்கள். அக்கினிபற்றி யெரிந்தது உடனே பிள்ளையாருடைய பரிசனத்தவர்கள் அதைக் கண்டு பதைத்து, மிகாமல் அதனை அவித்து, 'இச்செய்கை சமணரே செய்தனர்,' என்று உணர்ந்து சென்று பிள்ளையாரை நமஸ்கரித்து நின்று, அவரிடம் சமணர்கள் செய்த தீங்கை விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். உடனே பிள்ளையார், "சிவனடியார்கள் துயில்கின்ற இந்தத்திருமடத்திலே பாவிகள் பழுது செய்யலாமோ?" என்று பரிந்து, பின்னரும், "அவர்கள் என்பொருட்டு இதனைச் செய்தார்களாயினும சிவனடியார்களுக்கு இது நேருமோ,' என்று சிறிது கவலையுற்றுப் பின்னர், "இத்தீங்கு அரசனால் வந்தது; ஆதலால், அவனுக்குப் புத்தி வரும்படி செய்யவேண்டும," எனத் திருவுளங்கொணடு, "செய்யனே திருவாலவாய்," என்னும் திருப்பதிகத்தைத தொடங்கி, "அமணர் கொளுவுஞ்சுடர் பையவேசென்று பாண்டியற்காகவே," என்று பாடியருளினார். சிவ பத்தியிற் சிறந்த பாண்டிமா தேவியாருடைய திருமங்கலியத்தைப் பாதுகாத்தல் வேண்டினமையாலும, மந்திரியாராகிய குலச்சிறை நாயனாருடைய அன்பினாலும், அரசனிடத்தில் அபராதமிருப்பினும் அவனுக்கு மீண்டும் சைவமார்க்கததை அடையும் விதி உண்மையாலும், அவன் வெப்பு நீங்கும்படி தம்முடைய அருமைத் திருக்கரங்களினாலே தீண்டி விபூதிசாத்தும் பெருமபேற்றை உடையனாதலாலும், தீப்பிணியைப் 'பையவே செல்க,' என்று அவர் கூறியருளினர். இவ்வாறு திருப்பதிகம் பாடியவுடனே, அக்கினி வெமமை போய்ப் பாண்டியனை அடைந்தது. அதனால் மன்னன் துன்பததை யடைநதுகொண்டிருந்தான்.

இப்படி யிருக்கும்போது, சூரியன் உதித்தபின் பாண்டிமா தேவியார் இரவிலே சமணாகள செய்த தீங்கைக் கேள்வியுற்றுக் குலச்சிறையாரிடத்தில், "திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரை இநதப் பாதகர்களுடைய நாட்டிலே வரவழைதத நாம் இறப்பதே தகுதி," என்று மனமயங்கி அச்சுற்றுப் பதைபதைத்து, பின்பு திருமடத்திலே தீதின்மையைத தெளிந்து சற்று கவலை நீங்கி, "இப்போது சமணர்கள் செய்த தீங்கு இறுதியில் எப்படி முடியுமோ," என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது அரசன் வெப்புநோய் அடுத்துத் துன்பமடைவதை மெய்காப்பாளர் வந்து தேவியாரிடம் தெரிவித்தார்கள். அவ்வாறு சொல்லவே, தேவியார் பதைபதைத்து அங்கு சென்றார்; குலச்சிறையாரும் அவருடன் விரைந்து போனார். அப்

போது பாண்டியன் வெப்பு நோயினாலே மிக வருந்தி, வைத்தியர்கள் வந்து பல வைத்தியங்களைச் செய்தும் அந்நோய் சிறிதும் நீங்காமல் மேற்பட அறிவிழந்து பேச்சின்றிக் கிடந்தான். சமணர்கள் அதனைக் கேள்வியுற்று வெய்துயிர்த்து ஓடிவந்து, அந்நோய்க்குக் காரணம் இன்னது என்று அறியாமல் தங்கள் மந்திரங்களைச் சொல்லி மயிற்பீலியி னாலே தடவப் பீலிகள் பிரம்பினோடு தீய்ந்து கரிந்தன; அதன்மேல் அவர்கள் தங்கள் கையிலே தூங்குகின்ற குண்டிகையிலுள்ள சலத் தை, 'அருகனே காவாய்! அருகனே காவாய்!!' என்று சொல்லிப் பாண்டியன்மேலே தெளிக்க, அந்தச் சலம் மிகச் சுவாலிக்கின்ற அக் கினியிலே சொரிந்த நெய்போலாயிற்று. அதனால், பாண்டியன் மிக வருந்திச் சமணர்களை நோக்கி, "நீங்கள் ஒருவரும் இங்கே இராமல் போய்விடுங்கள்," என்று சொல்லி அறிவு சோர்ந்தான்.

அதன்மேல், பாண்டிமாதேவியார் பயமெய்திக் குலச்சிறை நாய னாரை நோக்கி, 'இராத்திரியிலே திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனா ருக்குச் சமணர்கள் செய்த தீங்கு இப்படி முடிந்ததோ?" என்று சொல்ல, குலச்சிறையார் வணங்கி நின்று, "அசுரர்களுடைய முப் புரத்தையும் எரித்த பரமசிவனுடைய அடியாராகிய திருஞானசம் பந்தமூர்த்தி நாயனாருக்கு இவர்கள் செய்த தீங்கே அரசனிடத்திற் பற்றியது; இவர்களை நீக்கப்புகில் அது மிகுவதேயாகும்," என்றார். பின்னர் மாதேவியாரும் மந்திரியாரும் அரசனை வணங்கிநின்று அவனிடத்தில், "திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருக்குச் சமணர்கள் செய்த தீங்கினாலேயே உமக்கு இந்த வெப்புநோய் அடுத்தது; ஆத லால், இந்தப் பாதகர்கள் செய்யும் மாயம் இந்நோயை வளர்க்குமே யன்றித் தீர்க்கமாட்டாது; அந்தத் திருஞானசமபந்தமூர்த்தி நாயனார் திருவுளமிரங்கிக் கடாக்ஷிப்பாராயின் இந்தவெப்புநோய் தீர்வதன்றி, இன்னும் எவர்களாலும் நீக்குதற்கரியபிறவி நோயும் நீங்கிவிடும்; இது சத்தியம்," என்றார்கள். பாண்டியன் தன் செவியிலே மெய்யறி வினையுடைய அவ்விருவரும சொல்லிய "திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்," என்கின்ற திருமந்திரம் புகுந்தவுடனே அயர்வு நீங்கி "இந்தச் சமணர்கள் செய்யும் செய்கைகள் எல்லாம்இவர்கள் சொல்லு கிறபடி இந்நோய்க்கு ஏதுவாகவே இருக்கின்றன," என்று நினைத்து அவ்விருவரையும் நோக்கி, "அந்தத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாய னாரை இங்கே அழையுங்கள்; என்னுடைய நோயை நீக்குகின்றவர் எவரோ அவர் பக்கமே நான் இனிச் சேர்வேன்," என்றான்.

மங்கையர்க்கரசியார் அதைக் கேட்டுப் பெருங் களிப்புடைய ராகி விரைவிலெழுந்து, பெண்கள் சூழ, குலச்சிறைநாயனார் குதிரையி

வேறுதிக்கொண்டு முன்னே செல்ல, சென்று திருமடத்தை அடைந்தார். அவ்வாறடைந்தவுடன் குலச்சிறை நாயனார் குதிரையினின்றும் இறங்கிப் பிள்ளையாருடைய பரிசனங்களை நோக்கி, "அடியேங்கள் வந்து நிற்றலைச் சுவாமிக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும்," என்றார். அதைக்கேட்டு அவர்கள் உள்ளே புகுந்து, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரை வணங்கி நின்று, அவரிடத்தில், "சுவாமீ! பாண்டிமா தேவியாரும், குலச்சிறை நாயனாரும் வந்து முற்றத்தில் நிற்கின்றனர்," என்று கூறப் பிள்ளையார், "அவர்களை இங்கே அழையுங்கள்," என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அவ்வாறே பரிசனங்கள் மீண்டும் போய் அழைக்க, அவர்கள் இருவரும் உள்ளே பிரவேசித்துத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரைக் கண்களிக்கக்கண்டு, சமணர்கள் செய்த கொடுந் தொழிலை நினைந்து நெடிதுயிர்த்துச் சோகக்கண்ணீர் சொரிய, அவருடைய பாதங்களிலே விழுந்து, உரைகுளறச் சரீரம் நடுங்க ஒன்றும் அறிந்திலராகி, நிலத்திலே புரண்டு அயர்ந்து அந்தத் திருவடிகளைப் பற்றிக்கொண்டு கிடந்தார்கள். பிள்ளையார் அது கண்டு அவ்விருவரையும் திருக்கரத்தினால் எடுத்தருளித் தேற்றினார். அங்ஙனம் தேற்றியும் அவர்கள் தெளியாராயினார். அவ்வாறாகவே, பிள்ளையார் அவர்களை நோக்கி, "அன்பர்களே! உங்களிடத்தில் யாதாயினும் தீங்கு நேர்ந்ததுண்டா?" என்று வினாவியருளினார். அதற்கு அவர்கள், "அடியேங்கள் சமணர்கள் முன் செய்த வஞ்சனைக்கு மிக அஞ்சி வருந்தினோம்; ஆயினும், அதனால் தங்களுக்குத் தீங்கில்லையென்பதை உணர்ந்து அவ்வருத்தந் தீர்ந்தோம்; இப்போது அவ்வஞ்சகர்கள் செய்த தீத்தொழிலானது வெப்பு நோயாகி அரசனை அடைந்து மிக வருத்துகின்றது; சமணர்கள் அதனைத் தீர்க்கப்புகுந்தும் அது வளர்கின்றது; அதன்பொருட்டுக் கவலையடைகின்றோம்; ஆதலால், தேவரீர் அவ்வரசன்முன் தோன்றி அப்பிணியை நீக்கிச் சமணர்களை வென்றருளில், அரசனுயிரும எங்களுயிரும் உய்யும்," என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள்.

அப்பொழுது கருணாகரராகிய பிள்ளையார் அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் சிறிதும் அஞ்சவேண்டாம்; நாம் அரசனுடைய பிணியை நீக்கி, மெய்யுணர்வில்லாத சமணர்களை இன்றைக்கு நீங்கள் மகிழும்படி சமுஸ்தருங் காண வாதிலே வென்று, அவ்வரசனை விபூதி அணியும்படி செய்வோம்," என்று சொல்லியருளினார். அவ்விருவரும் அதைக் கேட்டு, "தேவரீர் அடியேங்களைத் துன்பக்கடலினின்றுங் கரையேற்றியருளும் பொருட்டு இவ்விடத்துக்கு எழுந்தருளிவரப் பெற்றுக்கொண்ட எங்களுக்கு இனிக் கிடைப்பதெல்லாம் [illegible]

யே," என்று சொல்லி வணங்கினார்கள். அதன்மேல் பிள்ளையார், "பாவிகளாகிய சமணர்களை வாது செய்து வெல்லுதற்குச் சொக்கநாத சுவாமியினுடைய திருவுள்ளக் கருத்தை அறிவோம்," என்று திருமடத்தினின்றும் புறப்பட்டுத் திருக்கூட்டம் சூழச் சென்று, திருவாலவாயிலே புகுந்து, சமணர்களோடு வாது செய்தற்குத் திருவுள்ளப் பொருத்தமுண்டோ என்பதை அறியும்பொருட்டு, "காட்டுமாவ துரித்து," என்னுந் திருப்பதிகம் பாடிச் சுவாமியுடைய திருவுள்ளத்தை அறிந்து, பின்னும் சமணர்களை வாதில் வென்று அழிக்கும்பொருட்டும் சிவநெறி தழைக்கும்பொருட்டும், "வேதவேள்வியை," என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடிச் சொக்கநாதர் திருவருள் பெற்றுத் திருவுளமகிழ்ந்து விடைகொண்டு, கோபுரவாயிலைக் கடந்து முத்துச்சிவிகை மேல் ஏறி, முத்துக்குடை நிழற்ற, அடியார்கள் சூழ, பலவகைப்பட்ட வாத்தியங்கள் தொனிக்க, முத்துச்சின்னங்கள் ஊத, மங்கையர்க்கரசியார் சிவிகைமே லேறிக்கொண்டு பின்னாக வர, குலச்சிறையார் முன்னே அடியார் கூட்டத்திற் செல்ல, பாண்டியனுடைய கோயிலுக்கு எழுந்தருளினார்.

அப்படி யெழுந்தருளிச் செல்லும்போது, குலச்சிறைநாயனார் முன்னே விரைந்து பாண்டியனிடத்திற் சென்று, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய வரவைச் சொல்ல, பாண்டியன் தன்னுடைய ஆயாசம் சிறிது நீங்கித் தன் முடியின் பக்கத்திலே இரத்தினாசனத்தைப் பிள்ளையார் இருத்தற்கு இடுவித்து, பின்னர் அவரை எதிர்கொண் டழைத்துவரும்படி குலச்சிறைநாயனாரை ஏவினான். அங்ஙனம் ஏவவே, குலச்சிறைநாயனார் மனமகிழ்ந்து அவ்வாறே எதிர்கொளச் சென்றார். அச்சமயத்தில், சமணர்கள் அரசனுடைய தன்மையைக் கண்டு, "மகாராசரே! நம்முடைய சமயத்தை ஸ்தாபிக்கும் நெறி இதுவோ?" என்று, பின்னும் "உம்முடைய அறநெறியை நீரே காத்தருளவேண்டும்; இச்சமயம் அந்தச் சைவரை நீர் இங்கே அழைத்தீர்; ஆயினும், உம்முடைய நோயை அவரும் நாங்களும் சேர்ந்து தீர்க்கும்படி சொல்லி, முழுமையும் அவராலேயே தீர்க்கப்பட்டதாயினும் எங்களாலும் தீர்க்கப்பட்டதாகச் சொல்லும்," என்றார்கள்.

அதுகேட்ட அரசன், தான் பூர்வ ஜன்மத்திலே செய்த தவப்பயனை அடையும் சமயம் சமீபித்ததால் சமணர்களை நோக்கி, "நீங்கள் இருபகுதியிரும் உங்கள் உங்கள் தெய்வமகிமையினாலே என் பிணியைத் தீருங்கள்; நான் வஞ்சகம் பேசேன்," என்றான். [illegible] கேட்ட சமணர்கள், 'இனி என் செய்வோம்?' என்று [illegible] டிருந்தார்கள். அப்பொழுது, தமிழ்நாடு செய்த [illegible]

வந்தபோதுந் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அரண்மனை வாயிலைச் சேர்ந்து முத்துச் சிவிகையினின்றும் இறங்கி, குலச்சிறையார் முன்னே செல்ல, பாண்டிமாதேவியாரும் சிவிகையினின்றும் இறங்கிப் பின்னே வர, உள்ளே எழுந்தருளினார். அப்போது பாண்டியன் பிள்ளையாரைக் கண்டு அஞ்சலிசெய்து, அவர் சமீபத்தில் வந்தவுடனே அவரை நோக்கித் தன்முடியின் பக்கத்தில் போடப்பட்டிருந்த இரத்தினாசனத்தைக் காட்ட, அவர் அதிலே வீற்றிருந்தருளினார். அதைப் பார்த்துச் சமணர்கள் எல்லோரும் அச்சங் கொண்டார்கள். அதன்மேல், பாண்டியன் பிள்ளையாருடைய திருமேனியைத் தரிசிக்கப்பெற்றதனால் வெப்பு நோய் சிறிது நீங்கப் பெற்று, அவரை நோக்கி, "தேவரீருடைய ஊர் யாது?" என்று வினாவினான். பிள்ளையார் அதற்கு, 'கழுமல நாம் பரவுமூரே,' என்று திருப்பதிகத்தினாலேயே விடை கூறியருளினார். அப்பொழுது சமீபத்தில் இருந்த சமணர்கள் அவர்மீது பொறாமைகொண்டு, தங்கள் உள்ளத்திலுள்ள அச்சத்தை மறைத்துக்கொண்டு, கோபாக்கினி சொலிக்கக் கண்கள் சிவந்து, பாலசூரியனைச் சூழ்கின்ற கருமுகிற் கூட்டங்கள் போல அந்தப் பிள்ளையாரைச் சூழ்ந்து, அவரை வாதினால் வெல்லக் கருதி, தங்கள் சமயநூல்களை எடுத்துச் சொல்லிக் குரைத்தார்கள். பிள்ளையார் அதைக்கேட்டு அவர்களை நோக்கி, "உங்கள் வஸ்து நிலையை உம்முடைய சாஸ்திரங் கூறுகின்றபடி கிரமமாகப் பேசுங்கள்," என்று சொல்லியருள, அந்தச் சமணர்கள் துள்ளியெழுந்து, அநேகராய்ச் சூழ்ந்து, பதறிக் கதறிப் பிள்ளையார் சமீபத்தில் நெருங்கினார்கள். பாண்டிமாதேவியார் அதுகண்டு பொறாராகி மனம் நடுங்கிப் பாண்டியனை நோக்கி, "சுவாமிகள் சிறுபாலர்; இச்சமணர்களோ எண்ணில்லாதவர்கள்; ஆதலால், என் பிராணநாயகரே! இப்போது இந்த வாதை நிறுத்தி எங்கள் சுவாமிகள் முதலில் உம்முடைய நோயை நீக்கும்படி செய்யும்; பின்பு இச்சமணர்கள் பிள்ளையாரோடு வாதிக்கும் ஆற்றல் உடையவர்களாயின் வாதிக்கட்டும்," என்றார்.

பாண்டியன் அப்போது தேவியாரை நோக்கி, "நீ வருந்தாதே; இனி என்ன வாதிருக்கின்றது," என்று சொல்லிச் சமணர்களை நோக்கி, "நீங்களும் இந்தச் சிவபத்தரும் உங்களுங்கள் தெய்வத்தன்மையைக் கொண்டு என்னுடைய வெப்புநோயை நீக்கி உங்கள் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டுங்கள்; வீண் தர்க்க மிடவேண்டாம்," என்றான். அதன்மேல், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், பாண்டிமாதேவியாரை நோக்கி, "மாதேவியே! என்னை நீ சிறுவன் என்று அஞ்ச

வேண்டாம்; திருவாலவாயான் திருவருளிருக்கும்போது நான் சமணர்களுக்கு இளைக்கமாட்டேன்," என்னுங் கருத்தினையுடைய திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். அதுகேட்ட அரசன் பிள்ளையாரையும், சமணர்களையும் நோக்கி, நீங்கள் ஒருவரோடொருவர் மாறுகொண்டு என்னுடைய நோயைத் தீருங்கள்; அவ்வாறு தீர்த்தவர் எவரோ அவரே வாதில் வென்றவராவர்," என்று சொல்லச் சமணர்கள் அவனை நோக்கி, "மகாராசரே! உம்முடைய இடப்பாகத்து நோயை நாங்கள் எங்கள் சமய மந்திரத்தினாலே தீர்ப்போம்; அவர் வலப்பாகத்து நோயைத் தீர்க்கக்கடவார்," என்று சொல்லி அரசனுடைய இடப்பாகத்தைப் பீலியினாலே தடவினார்கள். அதினாலே வெப்புநோய் அதிகரித்தது. பாண்டியன் அதைப் பொறாதவனாகிப் பிள்ளையாரைப் பார்த்தான். அங்ஙனம் பார்க்கவே பிள்ளையார் அரசனுடைய சோகத்தைக் கண்டு, "மந்திரமாவது நீறு," என்னுந் திருநீற்றுப் பதிகத்தைப் பாடி, அவனுடைய வலப்பாகத்தை விபூதி கொண்டு திருக்கையினாலே தடவியருள, அவ்வலப்பாகம் வெப்புநோய் நீங்கிப் பொய்கைபோலக் குளிர்ந்தது. அதன்மேல் வலப்பக்கத்து நோயும் இடப்பக்கத்தைச் சார அவ்விடப்பாகத்து வெப்புநோய் முன்னையினும் இருமடங்காய் மிகுந்து, சமணர்கள் மனம் நடுக்குறும்படி அவர்களுடைய மயிற்பீலியையும் தீய்த்து, அவர்கள்மேலும் தாவிற்று. அதனால் அவர்கள் சரீரங் குன்றிச் செருக்கழிந்து தூரத்திலே ஒதுங்கி நின்றார்கள்.

அதைக்கண்டு பாண்டியன் சமணர்களை நோக்கி, "சமணர்களே! நீங்கள் தோற்றுப்போனீர்கள்; ஆதலால் என்னைவிட்டு நீங்கிப்போய்விடுங்கள்," என்று சொல்லிப் பின் பிள்ளையாரை நோக்கி, "அடியேனை ஒரு பொருளெனக்கொண்டு உய்வித்த கருணைவாரிதியாகிய சுவாமீ! இடப்பாகத்து வெப்பையும் தேவரீரே நீக்கியருளும்" என்று வணங்கிப் பிரார்த்தித்தான்; அங்ஙனம் வேண்டவே, பிள்ளையார் இடப்பாகத்தையும் முன்போல விபூதிகொண்டு தடவியருளப் பாண்டியன் வெப்புநோய் முழுதும் நீங்கி உய்ந்தான். அதுகண்ட பாண்டிமாதேவியாரும், குலச்சிறையாரும் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளில் விழுந்து நமஸ்கரித்து, 'எங்கள் அரசர் பிழைவாயின்மை பெற்றனர்,' என்று களிப்படைந்தார்கள். பாண்டியன் சயனத்தைவிட்டு எழுந்து இரண்டு கைகளையும் சிரசின்மேலேறக் குவித்து, "பொய்யராகிய சமணர்களால் தீர்க்கமுடியாத அடியேனுடைய நோயை நீக்கியருளிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய பாதங்களை அடைந்து உய்ந்தேன்," என்று கூறி வணங்கி அநேக ஸ்தோத்திரம் பண்ணினான்.

அதன்மேல் சமணர்கள், பிள்ளையாருடைய சொல் வெற்றியை, அவர் தமிழ்ப் பதிகத்தினாலே பாண்டியனுடைய வெப்புநோய் தீர்ந்ததுமூலம் அறிந்தபடியால், "இனி தருக்கம் பேசி இவரை வெல்லுதல் கூடாது; அக்கினியினாலும் சலத்தினாலும் வெல்லவேண்டும்," என்று தங்களுக்குள்ளே சிந்தித்தார்கள். அச்சமயத்தில் பிள்ளையார் சமணர்களை நோக்கி, "இனி உங்கள் சமய நூற்றுணிவைப் பேசுங்கள்," என்று கூறியருள, சமணர்கள், அரசனை நோக்கி, "தருக்கம் பேசி வெல்ல வேண்டுவதில்லை; நாங்கள் இருபட்சத்தாரும் எங்கள் எங்கள் சமய உண்மையை உள்ளபடி பிரத்தியட்சமாகக் காட்டி வெல்லுவோம்," என்று கூறினார்கள் அப்பொழுது பாண்டியராசா, "என்னுடைய வெப்புநோயை உங்களால் ஒழிக்கமுடியவில்லை; அத்தகைய உங்களுக்கு இனி என்ன வாது?" என்று சொல்லச் சமணர்கள், "உங்களுக்கு என்ன வாது?" என்றதையே வினாவாகக் கொண்டு, "நாங்கள் இருபட்சத்தாரும் எங்கள் எங்கள் சமயக்கருத்தை ஏட்டிலே தீட்டி அக்கினியில் இடுவோம்; அப்போது எவருடைய ஏடு வேவாதிருக்கின்றதோ அவரே வெற்றியடைந்தவராவர்" என்றார்கள்.

அப்போது அரசர் பேசுவதற்குமுன் பிள்ளையார், "நீங்கள் சொல்லியது நன்று; அரசன் சமுகத்தில் அப்படியே செய்வோம் வாருங்கள்," என்று சொல்லியருளினார். அதன்மேல், பிள்ளையாருடைய ஆஞ்ஞையினால் பாண்டியர், சபைமுன்னே அக்கினி வளர்க்கும்படி வேலைக்காரரை ஏவ, அவர்களும் அக்கினியை வளர்த்தார்கள். அக்கினி வளர்ந்தவுடனே பிள்ளையார் சமீபத்திலே எழுந்தருளிவந்து, பரமசிவனே மெய்ப்பொருள் என்று தாம் பாடியருளிய தமிழ்வேதத் திருமுறையை ஸ்தோத்திரஞ் செய்து வணங்கி, அதனைத் திருக்கரத்தினால் எடுத்துச் சிரசின்மேற்கொண்டு, திருக்காப்பிட்ட கயிற்றை அவிழ்த்து அத்திருமுறையைத் தமது திருக்கரத்தினால் மறிக்கத் திருநள்ளாற்றின் மேலதாகிய, "போகமார்த்த பூண்முலையாள்," என்னும் திருப்பதிகம் வந்து சேர்ந்தது. பிள்ளையார் அத்திருப்பதிகத்தையே விரும்பித் திருநள்ளாற்றுப் பெருமானைச் சிந்தையால் வணங்கி, அது எழுதப்பட்ட திருவேட்டைக் கழற்றித் திருக்கரத்திலே கொண்டு, பரமசிவனே மெய்ப்பொருள் என்பதைச் சமஸ்தருக்கும் உணர்த்துதற்பொருட்டு, 'இவ்வேடு அக்கினியில் இடப்படுமாயின் பழுதில்லை; இது சத்தியம்,' என்னும் கருத்தையுடைய, "தளிரிள வளரொளி" என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடிச் சமஸ்தரும் காண, சமணர்களுடைய சிந்தை வேவ, அவ்வக்கினியிலே அவ்வேட்டை இட்

டருளினார். அவ்வாறு இட்ட ஏட்டில் எழுதப்பட்ட திருப்பதிகம், உமாதேவி பாகராகிய பரமசிவனே உண்மைப் பொருள் என்னும் விஷயத்தை உடையதாகையால், மிகச் சுவாலிக்கின்ற அக்கினியிலே எரியாமல் பச்சையாய் விளங்கிற்று. அப்போது சமணர்களும் தங்கள் நூற்பொருளை எழுதிய ஏட்டை, 'இது உய்யுமோ,' என்கின்ற கவலையோடு நடுங்கி நின்று அக்கினியில் இட்டார்கள். அது எரிந்து சாம்பராயிற்று.

அதன்மேல், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தாம் அக்கினியில் இட்ட ஏட்டைக் குறித்த நாழிகையிலே எவ்வித சேதமுமின்றி யாவரும் வியக்கும்படி எடுத்தார். அது முன்னையிலும் பசுமையும் புதுமையும் உடையதாய் விளங்கிற்று. பிள்ளையார் அவ்வேட்டைச் சபை முன்னே காட்டித் திருமுறையிலே முன்போலக் கோத்தருளினார். அதன்மேல், அரசர் அத்தியந்த ஆச்சரியமடைந்து சமணர்களை நோக்கி, "நீங்கள் இட்ட ஏட்டை எடுத்துக் காட்டுங்கள்," என்றார். அதைக் கேட்டுச் சமணர்கள், தாங்கள் இட்ட ஏட்டை எடுக்கும்படி சென்று அக்கினி மிகச் சுவாலித்தமை கண்டு திரும்பிவிட்டார்கள். அது கண்ட அரசர் சலத்தினாலே அக்கினியைத் தணிப்பித்தார். பின்னர், சமணர்கள் அங்கே சாம்பலும் கரியுமன்றி ஏட்டைக் காணாதவாகளாகி இன்னது செய்வதென்றறியாது திகைத்து, ஏடு அகப்படுமா என்று திரண்ட சாம்பரைக் கையினாலே பிசைந்து தூற்றிப்பார்த்தார்கள். அது கண்ட அரசர் புன்முறுவல்செய்து, "ஏட்டை இன்னும் நன்றாக அரித்துப் பாருங்கள்; பொய்ந்நெறியையே மெய்ந்நெறியாகக்கொண்டு உலைகின்றவர்களே! போங்கள்; முன்பு நான் வெப்பாகிய தீயினின்றும் நீங்கி உய்ய, நீங்கள் அப்பொழுதும் தோற்றீர்கள்; அதுவே வழியாக இப்பொழுதும் அக்கினியில் இடப்பட்ட ஏடு எரிந்துபோனதால் தோற்றீர்கள்; இனி உங்களுக்கொரு சிறப்புமில்லை" என்று கூறினார். அவ்வாறு பாண்டியர் நகைத்துச் சொல்லியும் சமணர்கள் வெட்கத்தையடையாது, "முன்னே இரண்டுதரம் வாதுசெய்தோம்; இன்னம் ஒருதரம் செய்யவேண்டும்; மூன்றுதரத்தில் ஒருதரமாயினும் வெற்றி பெறுவோம்," என்றார்கள். அதைக் கேட்டுப் பாண்டியர், "என்ன வார்த்தை கூறுகின்றீர்கள்?" என்று மறுத்தனர் ஆயினும், பிள்ளையார் சமணர்களை நோக்கி, "இனி என்ன வாது செய்வோம்?" என்று வினவியருளினார். அப்போது சமணர்கள், இனி இருபட்சத்தாரும் தங்கள் தங்கள் சமய உண்மையை எழுதிய ஏட்டை ஓடுகின்ற வையையாற்றிலே இடுவோம்; அவற்றுள் எதிர்ந்து செல்லும் ஏடே மெய்ப்பொருளை உடைய

தாகும்," என்றார்கள். பிள்ளையாரும், 'அப்படியே செய்வோம்,' என்று கூறியருளினார்.

அப்பொழுது குலச்சிறைநாயனார் சமீபத்தில் வந்து, "இனிச் செய்யப்படும் இவ்வாதிலே தோற்றவர்கள் செய்வது யாது?" என்றார். அதைக்கேட்ட சமணர்கள் அவர்மேற் கோபங்கொண்டு பொறாமை காரணமாகத் தங்கள் வாய் சோர்ந்து, "நாங்கள் வாதிலே தோற்றோமாகில் எங்களை இவ்வரசர் கழுவில் ஏற்றக்கடவர்," என்றார்கள். அதைக்கேட்ட அரசர், "வையையாற்றிலே ஏடு இடும் பொருட்டுப் புறப்படுங்கள்," என்று சொல்ல, முன்னே பிள்ளையார் இரத்தினாசனத்தினின்றும் எழுந்துபோய், முத்துச் சிவிகைமேலேறிச் சென்றார்; அவர் பின்னே பாண்டியர் குதிரைமேலேறிச் சென்றார்; சமணர்களும் மயக்க மேற்கொண்டு சென்றார்கள். அதன்மேல் எல்லோரும், சமுத்திரத்தை நோக்கி அலைகளை வீசி அதிவேகத்துடன் செல்கின்ற வையையாற்றின் கரையை அடைந்தார்கள். அப்போது பாண்டியர், "இருபட்சத்தாரும் தங்கள் தங்கள் சமய உண்மையை எழுதிய ஏட்டை ஆற்றிலே இடக்கடவீராக," என்றார்.

அரசர் அவ்வாறு கூறவே சமணர்கள், "அத்திநாத்தி," என்று எழுதிய ஏட்டை வையையிலே விட்டார்கள். அது விரைந்து கீழ்க்கடலை நோக்கி ஓடிற்று. அதைக்கண்டு சமணர்கள், ஆறுகொண்டோடும் ஏட்டைத் தொடர்ந்து எதிரே அணைப்பவர்போலக் கரைமேல் ஓடினார்கள். அங்ஙனம் ஓடி அவ்வேடு நூறுவிற்கிடைக்கு அப்பாற் சென்றமையால், அதைக் காணுதற்கும் கூடாதவர்களாகி வேறொரு செயலுமின்றித் தங்களுக்கு நாசகாலம் வந்தது என்று அஞ்சி நடுநடுங்கி அரசருக்கு எதிரே வந்து, தங்கள் நெஞ்சில் தோன்றிய அச்சத்தை வெளிப்படாமல் மறைத்துக்கொண்டு பிள்ளையாரை நோக்கி, "நீரும் உம்முடைய ஏட்டை இடும்; நடப்பதைப் பார்ப்போம்," என்றார்கள். பாண்டியராசரும் பிள்ளையாரை நோக்கினார். அங்ஙனம் நோக்கவே அவர், "வாழ்க வந்தணர்" என்னும் திருப்பாசுரத்தைப் பாடி ஏட்டில் எழுதி, அத்திருவேட்டைத் தமது திருக்கரத்தினாலே வையைநதியில் இட்டருளினார். அத்திருவேடு வேகமாகப் பாயும் நீரிலே எதிர்த்து சலத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு, 'சர்வான்மாக்களுக்கும் இதுவே மெய்ப்பொருள்,' என்று காட்டிச் சென்றது. அப்போது 'பரமசிவனே எல்லாப் பொருளும்,' என்று எழுதிய அத்திருப்பதிகத்திலே, "வேந்தனு மோங்குக" என்று பாடியபடியால், பாண்டியராசனுடைய கூனும் நிமிர்ந்தது. இங்ஙனம்

கூனும் நிமிர, ஏடு எதிர்ந்து செல்லவே தேவர்கள் எல்லோரும் ஸ்தோத்திரஞ் செய்து புஷ்பமாரி பெய்தார்கள்; பாண்டியர் அற்புதங்கொண்டு நின்றார். சமணர்கள் எல்லோரும் அஞ்சிப் பதைபதைத்துத் தலைகுனிந்து நின்றார்கள். இப்படி அவர்கள் நிற்கும் போது, குலச்சிறைநாயனார் அத்திருவேட்டைத் தொடர்ந்து எடுத்தற்கு விரும்பிக் காற்றைப்போல அதி வேகத்தோடு செல்கின்ற குதிரைமேல் ஏறிக்கொண்டு பின் சென்றார் அதன்மேல் பிள்ளையார் அவ்வேடு தங்குதற்பொருட்டுத் திருப்பதிகம் பாடினார்; அங்ஙனம் பாடவே, அவ்வேடு திருவேடகத்திலுள்ள சிவாலயத்துக்குப் பக்கத்தில் வையைநீர் நடுவிலே நின்றது; உடனே குலச்சிறைநாயனார் அந்த ஏட்டை எடுத்துச் சிரமேற்கொண்டு, பெரு மகிழ்ச்சி பொங்கக் கரையில் ஏறித் திருவேடகத்தில் வீற்றிருக்கும் கடவுளை வணங்கித் துதித்துப் பாண்டியர் முன்னே கொண்டுவந்து சமஸ்தருக்குங் காட்ட, அடியார்கள் எல்லோரும் அத்தியந்த ஆனந்தத்துடனே, 'ஹர ஹர,' என்று ஆரவாரித்தார்கள்.

அதன்மேல் பாண்டியராஜர் குலச்சிறையாரை நோக்கி, "வாதிலே தோற்ற இந்தச் சமணர்களை, முன்னே நம் பரமாசாரியராகிய சுவாமிகளிடத்திலே அபராதம் செய்தவர்கள்; ஆதலால், இவர்களைக் கழுவிலே ஏற்றுக," என்றார். கருணாகரராகிய பிள்ளையார் அதைக் கேட்டுத் தாம் அவர்கள்மேற் சிறிதும் பகையிலராயினும், அவர்கள் சிவனடியார்கள் வாழும் திருமடத்திலே செய்த தீங்கு அதிபாதகம் ஆதலாலும், அதிபாதகம் செய்தவர் யாவராயினும் அவரைக் கொல்லல்வேண்டும் என்பது சைவாகமத் துணிவாதலாலும், பாண்டியர் அவ்வாறு கட்டளையிட்டதை விலக்காதிருந்தார் அதன்மேல் திடபத்தியையுடைய குலச்சிறைநாயனார், கழுத்தறிகளை வரிசையாக நாட்டுவித்து அவைகளில சமணரை ஏற்ற, அதிபாதகர்களாகிய அச்சமணர்கள் எண்ணாயிரவரும் ஏறி மாண்டார்கள். பின்னர் பிள்ளையார் பாண்டியராசருக்கு விபூதி கொடுக்க, அவர் அவருடைய பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்து, எழுந்து அதனை வாங்கி அணிந்து நின்றார் அப்போது பாண்டிநாட்டுள்ள சமஸ்தரும் விபூதி அணிந்து கொண்டார்கள். இவ்வாறு அரசர் சைவராயினமையால், சமணசமயம் பாழாகிச் சைவசமயமே தழைத்தோங்கிற்று. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய திருப்புகழே எங்கும் பரவிற்று. அதன்மேல், பிள்ளையார் சொக்கநாதசுவாமியைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்று எழுந்து முத்துச்சிவிகையின்மேலேறிச்சென்றார்; அப்போது பாண்டியரும், மங்கையர்க்கரசியாரும் அவரை ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டு

உடன் சென்றார்கள்; அடியார்களெல்லோரும் பெரு மகிழ்ச்சியோடு பிள்ளையாரைத் துதித்துக்கொண்டு அவர் பின் சென்றார்கள்.

இவ்வாறு எல்லோரும் தொடர்ந்துசெல்ல, பிள்ளையார் கோயிலை அடைந்து முத்துச் சிவிகையினின்றும் இறங்கிப் பாண்டியன் முதலியவர்களுடனே உட்புகுந்து, வலஞ்செய்து சந்நிதானத்தை அடைந்து சொக்கநாதசுவாமியை வணங்கிப் பதிகம் பாடினார் பாண்டியரும் சொக்கநாதசுவாமியை நமஸ்கரித்து முன்னே நின்று, "திருவாலவாயில் வீற்றிருக்கும் சுவாமீ! சமணர்களுடைய மாயையினாலே மயங்கித் தேவரீரை அறியாதிருந்த சிறியேனை ஆட்கொள்ளும்பொருட்டுத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரைத் தந்தருளிய உனது பெருங்கருணையை என்னென்று பேசுவேன்?" என்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார். அங்ஙனஞ்செய்த பின்னர், பிள்ளையார் அங்கு நின்று அரிதில் நீங்கித் திருமடத்திற் சென்று வீற்றிருந்தருளினார். பாண்டியரும் மாதேவியாரும் பிள்ளையாரை வணங்கி, அவரிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு தங்கள் மாளிகைக்குப் போனார்கள். அதன் மேல் பிள்ளையார், "ஆலநீழலுகந்த," என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடி அதில் திருநீலகண்டப்பெரும்பாணருக்கு அருளிய திறத்தையும் துதித்து, அவரோடும் அளவளாவியிருந்தார் குலச்சிறையாரும் பாண்டிமாதேவியாரும் தினந்தோறும் அவரைப் போற்றிவந்தார்கள்.

பிள்ளையார், இவ்வாறு பாண்டியரும் மாதேவியாரும் குலச்சிறையாரும் தினந்தோறும் வந்து தம்முடைய திருவடிகளை வணங்கித் துதிக்க, தாம் சொக்கநாத சுவாமியை வணங்கித் துதித்துகொண்டு அங்கே யிருக்கும்போது, சீகாழியிலிருந்த சிவபாதவிருதயர், "சமணர்களுடன் வாதுசெய்து வெல்லுதற்கும், பாண்டிநாடெங்கும் விபூதியைப் பரப்புதற்கும் போயருளிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரிடத்தில் நிகழ்ந்தவற்றை அறியவேண்டும்," என்று பிரயாணமாகி மதுரையை அடைந்து, திருவாலவாயிற் சென்று சொக்கநாத சுவாமியை வணங்கிப் பிள்ளையார் வீற்றிருக்கின்ற திருமடத்தை அடைந்தார். அவர் அவ்வாறு சேரவே அங்குள்ள அடியார்கள் பிள்ளையாரிடம் சென்று, "சுவாமீ! தங்கள் தந்தை தாயார் வந்திருக்கின்றனர்," என்று தெரிவித்தார்கள். உடனே பிள்ளையார் எழுந்து எதிர்கொள்ளச் சென்றார். அப்போது சிவபாதவிருதயர் தொழுது கொண்டு பிள்ளையாருக்கு முன்னே செல்லப் பிள்ளையார் அவரை எதிரே கண்டு தொழுது, தமக்குச் சிவஞானம் அருளிய திருத்தோணியப்பரை நினைந்து, சீகாழிமேலே, "மண்ணினல்ல வண்ணம்," என்னும் திருப்பதிகம் பாடியருளினார்.

இவ்வாறு பதிகம் பாடி அங்கேயிருந்து சிலநாள் ஆனபின், பிள்ளையார் அடியார்களோடு பிற தலங்களையும் வணங்கும்பொருட்டு அவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுப் பாண்டியரும், மாதேவியாரும், குலச்சிறையாரும் பிரியாற்றாமையால் உடன் செல்ல, அவர்களுடனே திருப்பரங்குன்றம், ஆப்பனூர், திருப்புத்தூர், திருப்பூவணம், கானப்பேர், திருச்சுழியல், திருக்குற்றாலம், குறும்பலா, திருநெல்வேலி முதலிய தலங்களுக்கும் போய்ச் சுவாமியை வணங்கிப் பதிகம் பாடி, இராமேசுரத்தை அடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடி அங்குத் தங்கி, அவ்விடத்திருந்தபடியே ஈழமண்டலத்தில் உள்ள திருக்கோணமலை, திருக்கேதீச்சரம் என்னும் ஸ்தலங்களை நினைத்து வணங்கி பதிகம் பாடியருளினார். சிலநாட் சென்றபின் அவர் இராமேசுரத்தை விட்டு நீங்கித் திருவாடானை, திருப்புனவாயில் என்னுந் தலங்களுக்குப் போய்க் கடவுளை வணங்கி, குலச்சிறைநாயனாருடைய ஊராகிய மணமேற்குடியை அடைந்து, சிலநாள் அங்கிருந்துகொண்டு பக்கத்திலுள்ள தலங்களையுந் தரிசித்துப் பின் மதுரையைச் சேர்ந்து, சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்து சில தினங்கள் கடந்தபின், சோழநாட்டுக்கு மீண்டும் செல்லுதற்குப் புறப்பட்டார். அப்போது பாண்டியரும், மாதேவியாரும், குலச்சிறையாரும் அவருடைய திருவடிகளைப் பிரிய இஷ்டமில்லாதவர்களாய், அவருடன் போதற்கு ஒருப்பட்டார்கள். பிள்ளையார் அது கண்டு அவர்களைநோக்கி, "அன்பர்களே! நீங்கள் நம்முடைய சொல்லை மறாமல், சைவ சமயத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டு இங்கே தானே இருங்கள்," என்று கூறியருளினார். அவ்வாறு கூறவே அவர்கள் பிள்ளையாருடைய ஆஞ்ஞையை மறுத்தற்கு அஞ்சி, அவருடைய ஸ்ரீ பாதங்களை நமஸ்கரித்து அவாநுமதிபெற்று, அவரை ஒருபொழுதும் மறவாத சிந்தையுடன் சிவசமய பரிபாலனம் செய்துகொண்டு அங்கேயே இருந்தார்கள்.

மேற்கூறியபடி புறப்பட்ட பிள்ளையார், திருச்சட்டத்தோடு பாண்டிநாட்டைக் கடந்து சோழநாட்டையடைந்து, திருக்களர், பாதாளீச்சரம் முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, முள்ளிவாய்க் கரையை அடைந்தார். அங்கே ஆறு மிகப் பெருக்கெடுத் தோடியபடியால் அதில் ஓடக்கோல்கள் நிலைக்காமல் ஓடஞ் செல்வதும் அரிதாயிருந்தது. அதுகண்டு ஓடக்காரர்கள் ஓடத்தைக் கரையிலே நிறுத்திப் போய்விட்டார்கள். மேற்கூறியபடி அங்குச் சேர்ந்த பிள்ளையார் நீர்ப்பெருக்கையும், ஓடஞ் செல்லாதிருத்தலையும் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார். அவ்வாறு நிற்கும்போது, கொள்ளம்பூதூர் எதிரே தோன்றி

யது. அதைக் கண்டவுடன் அங்கே சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்ய வேண்டுமென்று அவருக்கு விருப்பமுண்டாயிற்று. அதனால், அவர் அதிசீக்கிரமாக ஓடத்தின் கட்டை அவிழ்த்துச் சிவனடியார்களை அதிலே ஏற்றித் தமது நாவின்றிறமே கோலாக அதன்மேல் நின்று, "கொட்டமே கமழும்" என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். அங்ஙனம் பாடவே பரமசிவனுடைய திருவருளினால் ஓடம் சென்று அக்கரையை அடைந்தது. அதன்மேல், பிள்ளையார் அடியார்களுடனே இறங்கிக் கோயிலை அடைந்து சுவாமி தரிசனம் செய்து அங்கே இருந்தார்.

அப்படியிருந்து சிலநாள் ஆனபின், வாதிலே அக்கினியில் வேவாத திருப்பதிகத்தையுடைய கடவுளை வணங்க விரும்பிக் கொள்ளம்பூதூரை விட்டு நீங்கித் திருநள்ளாற்றை அடைந்து, சுவாமி தரிசனம் செய்து வினாவுரைப் பதிகம் பாடிச் சிலநாள் அங்கிருந்தார். பின் திருத்தெளிச்சேரியை அடைந்து சுவாமி தரிசனம் செய்து அப்பாற் சென்றார். அவ்வாறு செல்லும்போது, பௌத்தர்கள் இருக்கின்ற போதிமங்கை சமீபித்தது. அதனை அறிந்த அடியார்கள் எல்லோரும் கடலொலிபோலச் சங்கு தாரை முதலிய பலவகைப்பட்ட வாத்தியங்களையும் முழக்கி ஆரவாரித்தார்கள்; முத்துச்சின்னங்களெல்லாம், 'பரசமயகோளரி வந்தார்,' என்று ஊதின. இவ்வகை வாத்திய முழக்கத்துடனே பிள்ளையார் அவ்வூரின் எல்லையில் எழுந்தருளினார். அப்போது, அடியார்கள் செய்த ஆரவாரத்தினாலும், திருச்சின்ன ஒலியினாலும் பௌத்தர்கள் பொறாமைகொண்டு, தங்கள் சமயநூலிலே மகா பாண்டித்தியம் உள்ள புத்தநந்தி முதலியோருக்குப் பிள்ளையாரின் வரவைத் தெரிவித்தார்கள். அவ்வாறு தெரிவிக்கவே, பிள்ளையார் முன் வருகின்ற திருச்சின்ன ஒலியும், அடியார்களுடைய ஆரவாரமும் புத்தநந்தியின் காதினுள்ளே நாராசம் போலப் புகுந்தது. அப்போது, புத்தநந்தி மிகக் கோபித்து எழுந்து, பௌத்தர் கூட்டம் சூழச் சென்று அடியார்களைக் கண்டு, 'நீங்கள் எங்களைத் தருக்கத்தில வென்றன்றோ வெற்றிச் சின்னங்கள் ஊதல் வேண்டும்," என்று கோபங்கொண்டு விலக்கினான். அதுகண்ட திருத்தொண்டர்கள் மிகக் கோபித்து, "இந்தக் கொடுஞ் செயலுக்கு இவர்களைக் கொல்லாது பொறுகில், இவர்கள் தீங்கு செய்வார்கள்," என்று முத்துச் சிவிகைமேல் வீற்றிருக்கின்ற திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரை வணங்கி அவரிடம் நிகழ்ந்ததை விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். அதைக் கேட்டுப் பிள்ளையார், 'நாம் வருமிடத்திலே இது நமக்கு அழகியதாயிருக்கின்றது; புத்தநந்தி, மற்றவர்கள் தங்கள்

சமயநூற் பொருணிலையை மருதவண்ணம் வாது செய்யப் புகின் அவனுடைய பொய்ம்மேற்கோளை அறிவாம்,'' என்று கூறியருளினார் அதற்கு முன்னே தேவாரத்திருமுறை எழுதும் அடியவர் பொறாமல், 'புத்தர் சமண்கழுக்கையர்,' என்னுந் திருப்பாசுரத்தை யோதி, 'இடியிடித்து விழ இப்புத்தனுடைய சிரம் விழக்கடவது,' என்று சொல்லியருளினார். அப்படி யுரைத்த மாத்திரத்திலே இடி யிடித்துப் புத்தநந்தியுடைய சரீரத்தையும் தலையையும் துண்டித்தது. அதுகண்டு பௌத்தர் கூட்டம் அஞ்சிக் குலைந்தோடிற்று. அப்போது அடியார்கள் எல்லோரும் ஓடிப்போய்ப் பிள்ளையாருக்கு நிகழ்ந்ததை விண்ணப்பம் செய்தார்கள். அதைக்கண்டு பிள்ளையார், 'அவன் நம்மைத் தடுத்தற்கு ஊழே தக்க பிராயச்சித்தம்; நீங்கள் எல்லீரும் இனி ஹர ஹர என்று சிவநாம சங்கீர்த்தனம் செய்யுங்கள்,' என்று கூற அவர்கள் அவ்வாறே செய்தார்கள்.

அதன்மேல், மேற்கூறியபடி அஞ்சி யோடிய பௌத்தர்கள் எல்லோரும் ஆச்சரியங்கொண்டு மீண்டும் ஒருங்கு கூடி, "இச்செய்கை வஞ்சனையால் நடந்ததோ, அவர்களுடைய சைவசமயத்தின் மகிமையால் நடந்ததோ," என மருண்டு, தங்களுக்குள்ளே சிறந்தவனாகிய சாரிப்புத்தனைத் தலைவனாகக்கொண்டு பின்னும் வந்து பிள்ளையாரைக் கண்டு, "மந்திரவாத மின்றித் தருக்க வாதம் பேச வாருங்கள்," என்று கூறினார்கள். பிள்ளையார் அதைக்கேட்டு மிகமகிழ்ந்து விலாந்து சென்று, முத்துச் சிவிகையினின்றும் இறங்கி ஒரு சத்திரமண்டபத்தின்மேல் ஏறிச் சைவர்கள் சூழ வீற்றிருந்து, திருமுன்னே நின்ற அடியார் சிலரை நோக்கி, "தருக்கம் பேசவிரும்பிய பௌத்தர்களை இங்கே அழையுங்கள்," என்று ஆஞ்ஞாபித்தருளினார். அவ்வடியார்கள் அவ்வாஞ்ஞையைச் சிரமேற்கொண்டு பௌத்தர் கூட்டத்தை நோக்கி, "வேதாகமாதி சமஸ்த சாஸ்திரங்களையும் ஓதாதுணர்ந்தவரும், முத்தமிழ் வேந்தரும், பரசமயகோளரியும், எங்கள் பரமாசாரியருமாகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் உங்கள் விருப்பத்தின்படி வாது செய்தற்கு உங்களை மகிழ்ச்சியோடு அழைக்கின்றார்; வாருங்கள்," என்றார்கள். அதுகேட்ட சாரிப்புத்தன், பௌத்தர்களோடு வந்து மண்டபத்திலே பிள்ளையாருக்குச் சமீபத்தில் நின்றான். அப்பொழுது திருச்சின்னத்தைத் தடுத்த புத்தநந்தியினுடைய சிரசைப் பொடி படுத்திய வரும், தமிழ்வேதத்தை யெழுதுவோருமாகிய சிவனடியார் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை வணங்கித் துதித்துச் சாரிப்புத்தனோடு வாதுசெய்து, பௌத்த சமயத்தைத் தாழ்த்தி அவனை வென்று பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை நமஸ்கரித்தார். அப்போது

பௌத்தர்கள் தோற்றுத் தங்கள் சமயம் பொய்ந்நெறி என்று கண்டு, பிள்ளையார் பாதங்களிலே விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள். பிள்ளையார் சைவசமயமே சற்சமயம் என்பதை அவர்களுக்கு ஐயம் திரிபற உணர்த்தியருளினார். அதன்மேல் அவர்கள் அவருடைய கருணை நோக்கம் பெற்றமையால் அதனை இனிதுணர்ந்து, விபூதி தரித்து அவரை வணங்கிச் சைவர்கள் ஆயினார்கள்.

பின்னர், பிள்ளையார் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கித் திருக்கடவூருக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, அங்கே இருந்து சிலநாளானபின், திருநாவுக்கரசுநாயனார் பூந்துருத்தியில் இருத்தலைக் கேள்வியுற்று அவரைக் காண விரும்பிப் புறப்பட்டுச் சென்று பூந்துருத்தியை யடுத்தார். அவர் அவ்வாறு செல்வதைத் திருநாவுக்கரசுநாயனார் கேட்டு மனமகிழ்ந்து அவரை எதிர்கொண்டு வணங்கும்படி சென்று, அவர் வரும் எல்லையை அடைந்து, திருச்சின்னத்தின் ஓசையைக் கேட்டு அவரைத் தரிசிக்கும்படி சூழ்ந்த சனங்களுடைய நெருக்கத்திலே தம்மை ஒருவரும் காணாதபடி உட்புகுந்து, திருஞானசம்பந்தர் ஏறிவரும் முத்தச் சிவிகையைத் தாங்குகின்றவர்களோடு தாமும் ஒருவராய்த் தாங்கிக்கொண்டு வந்தார்.

அப்படி வரும்போது, பிள்ளையார் பூந்துருத்திக்கு மிகச் சமீபித்தவுடனே, "அப்பர் எங்குற்றார்?" என்று வினாவ, அதைக்கேட்ட அப்பர், "அடியேன் தேவரீரைத் தாங்கிவரும் பெருவாழ்வைப் பெற்று இங்குற்றேன்," என்றார். உடனே பிள்ளையார் சிவிகையினின்றும் இறங்கி மனப்பதைப்போடும் அப்பமூர்த்தியை வணங்க, அப்பமூர்த்தியும் தம்மை அவர் வணங்குதற்கு முன் தாம் அவரை வணங்கினார். அதுகண்ட அடியார்கள் எல்லோரும் அவரை வணங்கி ஆனந்தகோஷம் செய்தார்கள். பின்னர் பிள்ளையார் அப்பமூர்த்தியோடும் பூந்துருத்தியிற் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்து, அங்கே தங்கித் தாம் பாண்டிநாட்டிற் சென்று சமணர்களை வாதில் வென்றதையும், பாண்டியனுடைய கூனை நிமிர்த்ததையும், அந்நாடெங்கும் சைவத்தை வளர்த்ததையும், மங்கையர்க்கரசியார் குலச்சிறையார் என்கின்ற இருவருடைய பெருமையையும் அப்பருக்குச் சொல்லியருளினார். அப்பமூர்த்தியும் தாம் தொண்டைநாட்டுக்குச் சென்று அங்குள்ள சிவஸ்தலங்களை வணங்கியதைப் பிள்ளையாருக்குச் சொல்லியருளினார். அதன்மேல், அப்பமூர்த்தி விடை பெற்றுக்கொண்டு பாண்டிநாட்டுக்குப்புறப்பட, பிள்ளையார் நெய்த்தானம், திருவையாறு, திருப்பழனம் முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு சீகாழியை அடைந்து, சுவாமிதரிசனம் செய்து பதிகம் பாடிக்கொண்டிருந்தார்.

அப்படியிருந்து பல தினங்கள் கழிந்த பிறகு, அந்தப் பிள்ளையார் தொண்டைமண்டலத்துக்கு யாத்திரை செய்யத் திருவுளங்கொண்டு, தோணியப்பரை வணங்கி அடியார்களோடு புறப்பட்டார். அப்போது அவர் தந்தையாரும் உடன் செல்லத் துணிந்தார். அவ்வாறு துணிந்த தந்தையாராகிய சிவபாதவிருதயரை நோக்கிப் பிள்ளையார், ‘‘அப்பரே! நீர் இங்கேதானே யாகஞ் செய்து சிவதரிசனம் பண்ணிக்கொண்டு இரும்,’’ என்று சொல்லி அவரை நிறுத்திவிட்டுச் சென்று, சிதம்பரம், தினைநகர், மாணிகுழி, பாதிரிப்புலியூர், வடுகூர், திருவக்கரை, திருவிரும்பைமாகாளம், திருவதிகை, ஆமாத்தூர், கோவலூர், அறையணிநல்லூர், திருவண்ணாமலை முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துத் தொண்டைநாட்டை அடைந்து, திருவோத்தூரிற் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டிருந்தார். அப்படியிருக்கும் நாளிலே, அந்த ஸ்தலத்திலுள்ள சிவனடியார் ஒருவர் வந்து பிள்ளையாரை வணங்கி நின்று, அவரை நோக்கி, ‘‘பரசமயங்களையொழித்துச் சைவஸ்தாபனம் செய்யும் சுவாமீ! மெய்க்கடவுளாகிய பரமசிவனுக்கு உபயோகமாகும்படி அடியேனாகிய நான் பனைகளை உண்டாக்கினேன்; அவைகளெல்லாம் மிக உயர்வாக வளர்ந்தும், ஆண்பனைகளாயின; அதுகண்ட சமணர்கள், ‘நீர் உண்டாக்கிய ஆண்பனைகள் எல்லாவற்றையும் காய்க்கப் பண்ணுதல் கூடுமோ,’’ என்று நகைசெய்து இகழ்ந்து சொல்கின்றார்கள்; அதனால் என் மனமும் கவலையுறுகின்றது; அக்கவலையை நீக்கித் தேவரீர் அருள் செய்யவேண்டும்,’’ என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்.

பிள்ளையார் அதைக்கேட்டுப் பரிந்து விரைந்தெழுந்து கோயிலிற் சென்று சுவாமியை வணங்கி, அக்குறைவு நீங்கத் திருப்பதிகம் பாடத் தொடங்கி, அப்பதிகத்தின் திருக்கடைக்காப்பிலே, ‘‘குரும்பையாண்பனையீன் குலையோத்தூர்’’ என்று பாடியருளினார். அங்ஙனம் பாடவே ஆண்பனைகள் எல்லாம் குரும்பைக்குலைகளுடையனவாய்ப் பெண்பனைகளாயின. அதனைக் கண்டவர்கள் எல்லோரும் ஆச்சரியங்கொண்டார்கள். பின்னர், பிள்ளையார் அந்தப் பனைகளெல்லாம் காய்த்துப் பழுக்கும்படி அருள் செய்து, சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டு அங்கே இருந்தார். அச்சமயம் சமணர்களிற் சிலர் பரசமயகோளரியாராகிய பிள்ளையாருடைய செய்கையைக் கண்டு வெட்கிப் பயந்து, அந்நாட்டைவிட்டு ஓடிப்போனார்கள். பின்னுஞ் சிலர் பரமசிவனே மெய்க்கடவுள் என்று துணிந்து சைவராகி உய்ந்தார்கள். அதன்மேல் பிள்ளையாருடைய திருவாக்கிலே பதிகத்தின் மூலம் எழுந்தபடியால் அப்பனைகள் எல்லாம் தங்கள் காலத்தைக் கழித்து, ஒழியாப் பிறவியை ஒழித்துச் சிவத்தை அடைந்தன.

பின்னர், பிள்ளையார் சிலநா ளாயினபின் அப்பதியை விட்டு நீங்கி, மாகறல், குரங்கணின்முட்டம், கச்சியேகம்பம், கச்சிநெறிக் காரைக்காடு, அனேகதங்காவதம், கச்சிமேற்றளி, மாற்பேறு, வல்லம், இலம்பையங்கோட்டூர், திருவிற்கோலம், திருவூறல் முதலிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, பழையனூர்த் திருவாலங்காட்டுக்குச் சமீபத்திலே போனார். அங்ஙனம் போனவுடனே அது காரைக்காலம்மையார் திருத்தலையாலே நடந்த திருப்பதி ஆதலால் அதை மிதித்தற்கஞ்சி, அதற்குச் சமீபத்திலே உள்ள ஓரூரிலே அன்றிரவு பள்ளிகொண்டார். அவ்வாறு நித்திரை செய்யுங்காலத்திலே திருவாலங்காட்டில் வீற்றிருக்குங் கடவுள் அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "நம்மைப் பாடுதற்கு மறந்தனையோ?" என்று கூறியருளினார். அதைக் கேட்டுப் பிள்ளையார் உடனே விழித்தெழுந்து, அந்தச் சிவபெருமான் திருவருளைத் துதித்துத் திருப்பதிகம் பாடியருளி, மறுநாள் உதயத்திலே தம்மிடம் வந்த திருக்கூட்டத்தாரிடம் இரவிலே நிகழ்ந்ததைச் சொல்லியருளிப் பின்பு, பாசூர், வெண்பாக்கம், காரிகரை முதலிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருக்காளத்தி மலைக்குச் சமீபித்து, அதன்மேல் கண்ணப்பநாயனாருடைய திருத்தொண்டைச் சிறப்பித்துத் திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு சென்று, அந்த மலைமேல் ஏறிச் சுவாமி சந்நிதானத்தை அடைந்து அவரை வணங்கி, பின்னர் அன்புருவமாகிய கண்ணப்பநாயனாரைக் கண்டு கண்களில் ஆனந்த அருவி சொரிய அவருக்கு முன்னே விழுந்து நமஸ்கரித்து, அதன்மேல் மலையினின்றும் இறங்கி ஒரு திருமடத்தில் வீற்றிருந்தருளினார். அப்படி யிருக்கும்போது, காலந்தோறும் காளத்தியப்பரை வணங்கிக்கொண்டு அங்கிருந்தபடியே தமிழ் வழங்காத வடதிசையிலும் மேற்றிசையிலும் உள்ள உத்தரகைலாசம், திருக்கேதாரம், கோகர்ணம், திருப்பருப்பதம், இந்திரநீலப்பருப்பதம் முதலிய தலங்களை வணங்கிப் பதிகம் பாடினார். அவ்வாறு பாடிச் சில தினங் கழிந்தபின் அந்தத் திருக்காளத்தியை நீங்கி, வேற்காடு, வலிதாயம் முதலிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துத் திருவொற்றியூரை அடைந்து, அங்கே சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். பிள்ளையார் இப்படியிருக்க,

திருமயிலாப்பூரில், வைசியர் குலத்திலே பிறந்து, சிவபத்தி அடியார்பத்திகளிற் சிறந்து, பரசமயங்களை ஒழிக்கவேண்டும் என்னும் சிந்தை யுள்ளவராயும், பெருஞ் செல்வ முள்ளவராயுமிருந்த சிவநேசர் என்பவர், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் ஞானப்பால் உண்டமையையும், உலகம் உய்யும்பொருட்டுத் திருப்பதிகங்களிலே ஆருகத

மதத்தையும் பௌத்த மதத்தையுந் தாழ்த்திக் கூறுதலையும், சிவனடியார்கள் சொல்லக் கேள்வியுற்று மனமகிழ்ந்து, அவருடைய திருவடிகளிலே பேரன்புடையராகித் தினந்தோறும் அவருடைய திருவருட்டிறங்களையே பேசக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். அப்படியிருக்கும்போது, அவர் மகா ஐசுவரியமும் கீர்த்தியும் உடையராயிருந்தும், பிள்ளைப்பேறின்மையால் மிகக் கவலையுற்றுச் சிவபூசை அடியார் பூசை முதலியவைகளைச் செய்து ஒரு பெண்பிள்ளையைப் பெற்றார். அப்பெண் செந்தாமரையாளாகிய இலக்குமிபோல மகா சௌந்தரியம் உடையவளாயிருந்தபடியால், அவளுக்குப் பூம்பாவை என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது. இத்தகைய அப்பெண் பெதும்பைப் பருவம் அடைந்தனள். அதன்மேல், தந்தையார் அவளுடைய குணாதிசயங்களைக் கண்டு வியப்புற்று மனமகிழ்ந்து, "இவளை விவாகம் செய்பவரே என்னுடைய அளவிறந்த திரவியங்களுக்கும் உரியராவர்," என்று வாக்குறுதி செய்திருந்தார்.

அந்நாளிலே, திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் பாண்டிநாட்டிற் சென்று செய்தருளிய திருவருட்டிறங்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவர்கள் வந்து அந்தச் சிவநேசருக்குச் சொன்னார்கள். சிவநேசர் அதைக் கேட்டவுடனே மனமகிழ்ந்து அவர்கள் எல்லோருக்கும் அளவிறந்த திரவியங்களைக் கொடுத்துப் பிள்ளையாரிருக்கும் திக்கு நோக்கி அவரை நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று, தம்முடைய சுற்றத்தார்கள் சமஸ்தரும் கேட்க, "அடியேன் என்னுடைய புத்திரியாகிய பூம்பாவையையும் திரவியங்களையும் என்னையும் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருக்குக் கொடுத்துவிட்டேன," என்று சொல்லி மிக்க ஆனந்தம் அடைந்தார். அதன்மேல் ஒருநாள் பூம்பாவை சேடியரோடு கன்னிமாடத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள பூஞ்சோலையிற் சென்று பூக்கொய்யும்பொழுது, ஒரு பாம்பு மல்லிகைப் பந்தரிலே மறைந்துவந்து அவளுடைய விரலிலே கடித்தது. அதனால் பூம்பாவை மயங்கிவிழ, சேடியர்கள் அச்சுற்று அவளைத் தாங்கிக் கன்னிமாடத்தினுள்ளே கொண்டுபோனார்கள். அவ்வாறு அவள் விஷத்தால் மயங்கியதைக் கண்டு சிவநேசர் சுற்றத்தாரோடு மனங் கலங்கி அழுதார். அத்தருணம் விஷவைத்தியர்கள் அனேகர் தனித்தனியே மந்திரங்கள் செய்தும், எண்ணிறந்த ஔஷதங்களைப் பிரயோகித்தும் பார்த்தார்கள்; எதினும் விஷம் நீங்காமல் அதிகரித்துத் தலைகொண்டது. அதன்மேல், ஆவி தங்குதற்குரிய குறிகள் இல்லாமையால் விஷவைத்தியர்கள் கைவிட்டார்கள்; சுற்றத்தார்கள் அவள்மேல் விழுந்து அலறி அழுதார்கள்; சிவநேசர் ஒருவாறு தெளிந்து, "இந்த விஷத்தை நீக்

குபவர்களுக்கு என்னுடைய அளவிறந்த திரவியங்களைக் கொடுப்பேன்," என்று பறை அறைவித்தார். அதைக்கேட்டு மூன்றுநாள் அளவும் அரசரிடத்துள்ளோர் முதலாகிய மந்திரவாதிகள் சமஸ்தரும் வந்து தங்களால் இயன்றவரை சிகிச்சை செய்து பார்த்தார்கள்; அவர்கள் சாமர்த்தியமுஞ் செல்லவில்லை அதனால் அவர்களும் திரும்பிவிட்டார்கள்; பூம்பாவையும் இறந்து பிணமாயினள். சிவநேசர் அதுகண்டு மயங்கிப் பின்பு, "இவளைப் பிள்ளையாருக்கு என்று சொல்லியதனால் நான் துன்புற வேண்டுவதில்லை," என்று துன்பம் நீங்கி, "பிள்ளையார் வருமளவும் இவ்வுடலைத் தகனஞ்செய்து, எலும்பையும் சாம்பலையும் சேமித்து வைப்பேன்," என்று துணிந்து, அப்படியே தகனம் செய்து எலும்பையும் சாம்பலையும் ஓர் குடத்தில் இட்டு, அதனைக் கன்னிமாடத்திலே வைத்து அதற்கு தினந்தோறும் மஞ்சனமாட்டி, வஸ்திரஞ் சாத்தி, ஆபரணங்கள் அணிந்து, மாலை சந்தனம் சாத்தி, அன்னம் படைத்து, அதனைப் பஞ்சணையிற் சேர்த்து, அதற்கு விளக்கு முதலியவைகளையும் அமைத்துச் சிறப்புச் செய்துகொண்டிருந்தார். அதனை அறிந்த யாவரும் வியப்புற்றார்கள்.

இப்படியிருந்த அந்தச் சிவநேசர், மேற்கூறியபடி பிள்ளையார் திருக்கூட்டத்தோடு திருவொற்றியூரில் வந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்ததைப் பலர் வந்து சொல்லக்கேட்டு, அவ்வாறு சொன்ன எல்லோருக்கும் வஸ்திரங்களையும் பொன்களையும் கொடுத்துப் பெருங் களிப்புடையராகி, திருவொற்றியூர் வரைக்கும் நடைப்பந்தலிட்டு, வஸ்திரங்களால் மேற்கட்டியமைத்து, கமுகுகளும் வாழைகளும் நாட்டி, தோரணங்கள் நிரைத்து, கொடிகள் கட்டி, மாலைகள் தூக்கி, வழியை அலங்கரித்து, பின்பு அம்மயிலாப்பூரிலுள்ள சிவனடியார்களுடன் பிள்ளையாரை வணங்கும்பொருட்டுச் சென்று திருவொற்றியூருக்குச் சமீபித்தார். அப்பொழுது பிள்ளையாரும் மயிலைக்குச் செல்லக் கருதித் திருவொற்றியூரை விட்டுப் புறப்பட்டு மயிலாப்பூரை நோக்கி அடியார் கூட்டத்தோடு எழுந்தருளிவந்தார். அப்படி வரும்போது, சிவநேசரும் சிவனடியார்களும், பிள்ளையாரையும், அவர் பரிசனங்களையும் தூரத்திலே கண்டு, சிவகுமாரராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் எழுந்தருளிவருகின்றார் என்று அளவில்லாத மகிழ்ச்சிகொண்டு, அவர்கள் சமீபித்தவுடனே அவர்களுக்கு முன்னே விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள். பிள்ளையாரும் அவர்களைத் தொழுதார். அதன்மேல், திருஞானசம்பந்தர் சிவநேசருடைய செய்கையை அடியார்கள் சொல்லக்கேட்டு மயிலாப்பூரை அடைந்து, சிவநேசருடைய கருத்தை முற்றுவித்தற்கும், சமண

ரும் பௌத்தரும் ஆகிய புறச்சமயிகளுடைய இழிவான வார்த்தைகளை ஒழித்தற்கும் திருவுளங்கொண்டு, கபாலீச்சுரம் என்னும் ஆலயத்திற் பிரவேசித்துப் பரமசிவனை நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டு, கோயிலுக்குப் புறத்திலே வந்து சிவநேசரை நோக்கி, "உம்முடைய மகளினது எலும்பை நிறைத்த குடத்தைக் கொண்டுவாரும்," என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். சிவநேசர் பெருங் களிப்புடையராகிப் பிள்ளையார் முன்னே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து தம்முடைய வீட்டை அடைந்து, கன்னிமாடத்திலே புகுந்து பூம்பாவையின் வெந்த சாம்பரும் எலும்பும் நிறைத்த குடத்தை எடுத்து, மூடுகின்ற இரத்தினச் சிவிகையினுள்ளே வைத்து, சேடியர்கள் சூழ்ந்து வரும்படி எடுப்பித்துகொண்டுவந்து, கோவிற் கோபுரத்துக்கு எதிரே சிவிகையை நீக்கி, அக்குடத்தை எடுத்துச் சுவாமிக்கு அபிமுகத்திலே வைத்து வணங்கினார். அப்போது மயிலாப்பூரில் இருக்கின்றவர்களும், மற்றைய ஊர்களில் உள்ளவர்களும், சமணர் முதலாகிய புறச்சமயிகளும் நடக்கும் விசேஷத்தைப் பார்க்கும்பொருட்டுப் பக்கத்திலே வந்து சூழ்ந்தார்கள்; தேவர்கள் முதலியோர் ஆகாயத்திலே வந்து நெருங்கினார்கள்.

அதன்மேல், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் சர்வான்மாக்களுக்கும் உறுதி பயப்பித்தற்பொருட்டு அடியார் திருக்கூட்டம் பக்கத்திலே தம்மைச் சூழ்ந்துவரும்படி நடந்து, கோபுரவாயிலின் நேரே வந்து பூம்பாவையினது அத்தி யிருக்கின்ற மட்குடத்தைக் கண்டு, சுத்த சாட்சுண்ணிய சொரூபியாகிய பரமசிவனுடைய திருவருளின் பெருமையைச் சிந்தித்து, "இப்பூமியிலே இறந்தவர்களுடைய எலும்பைப் பின்னும் நன்னெறிப்படுத்த அந்நன்மை அவ்வெலும்போடு தொடர்ச்சியாகும்," என்று அருளுக்கினாலே 'பூம்பாவாய்' என்று விளித்து, "பூமியிலே மானுடப்பிறப்பு எடுத்தவர்கள் பெறும் பயன் அன்புடனே பரமசிவனுடைய அடியார்களை அமுது செய்வித்தலும், சைவாகம விதிப்படி செய்யப்படுகின்ற அவருடைய திருவிழாவைத் தரிசித்து ஆனந்தம் அடைதலுமே என்பது சத்தியமாயின் நீ இவ்வுலகர்முன் வருவாய்," என்று "மட்டிட்ட புன்னை" என்னும் திருப்பதிகத்தை எடுத்தருளினார். அதிலே கூறியருளிய "போதியோ பூம்பாவாய்" என்னுந் திருவாக்கியம் அவ்வங்கத்திலே பொருந்திய மாத்திரத்தில் அது குடத்தினுள்ளே சரீரமாய்ப் பரிணமித்தது அவ்வாறு பூம்பாவை முதற்பாட்டிலே வடிவுபெற்றபின், அதன்மேல் அவர் பாடிய ஒவ்வொரு பாடலையுங் கேட்குந்தோறும் பிராணவாயு, அழகு முதலியவைக ளெல்லாம் பெற்று, எட்டுப் பாட்டானவுடன்

பன்னிரண்டு வயதடைந்து குடத்தினுள் அடங்கியிருந்து, பின்பு பிள்ளையார், 'சமணர்களும் பௌத்தர்களும் இச்செய்கையை ஏற்றதன்றென்று எடுத்துச் சொல்வார்கள்,' என்னுங் கருத்தினால் அமைத்துக் கூறிய பத்தாந் திருப்பாட்டைக் கேட்டவுடனே தன் கை வெளியே தோன்றக் குடத்தை உடைத்துக்கொண்டு எழுந்தாள்.

அங்ஙனம் எழுந்துநின்ற பூம்பாவையைக் கண்டவர்கள் எல்லோரும் அற்புதம் எய்தினார்கள்; சிவனடியார் எல்லோரும், 'ஹர ஹர,' என்று சொல்லும் ஓசை மிகுந்தது; தேவர்களும் முனிவர்களும் சிவனது திருவருட் சிறப்பை நோக்கிப் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள்; பூமியில் உள்ளவர்கள், 'இது எங்கள் பரமசிவனுடைய பெருங் கருணையே,' என்று கை கூப்பி ஆனந்தபரவசராகிப் பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள். அவ்வற்புதத்தைக் கண்ட சமணர் முதலிய புறச் சமயிகள் எல்லோரும் ஏங்கித் தள்ளாடி விழுந்தார்கள். அங்ஙனம் உயிர்பெற்றெழுந்த பூம்பாவையைக் கண்ட தந்தையாராகிய சிவநேசர் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்தார்; பூம்பாவையும் பரமசிவனை வணங்கிப் பின்பு பிள்ளையாரை நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்றாள். அதன்மேல் பிள்ளையார் சிவநேசரை நோக்கி, "இனி உமருடைய புத்திரியை வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டு போம்," என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

அப்போது சிவநேசர், பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை வணங்கித் துதித்து அவரை நோக்கி, "சுவாமீ! அடியேன் அருமையாகப் பெற்ற இப்புத்திரியைத் தேவரீர் திருமணஞ் செய்தருளல் வேண்டும்," என்று பிரார்த்திக்கப் பிள்ளையார் அவரை நோக்கி, "நீர் பெற்ற பெண் விஷத்தினால் இறந்தபின், நாம் சர்வான்மாக்களுக்கும் பரமசிவனது திருவருண் மகிமை விளங்குதற்பொருட்டு அவளை மீண்டும் உற்பவிப்பித்தமையால் இவ்வார்த்தை தகாது," என்று மறுத்தருளினார். அதுகேட்டுச் சிவநேசரும், அவர் பந்துக்களும் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து மயங்கி நின்றார்கள். அதுகண்டு பிள்ளையார் அவர்களுடைய பெருந் துயரம் தணியும்பொருட்டு வேதாகமத் துணிவை அவர்களுக்கு எடுத்துப் போதித்தருளினார். அதைக் கேட்டபின் சிவநேசரும், பந்துக்களும் கவலை நீங்கினார்கள். அதன்மேல், பிள்ளையார் கோயிலினுள்ளே எழுந்தருளிச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பதிகம் பாடி அம்மயிலையிற் றங்கியிருந்தார். சிவநேசர், 'பூம்பாவையை வேறொருவருக்கும் விவாகஞ் செய்துகொடுப்பதில்லை,' என்று கொண்டுபோய் அவளைக்

கன்னிமாடத்தில் வைத்தார் அவன் அங்கிருந்தே சிவபெருமானைச் சிந்தித்து முடிவில் அவருடைய திருவடிகளை அடைந்தனன்.

சிலநாளானபின், மேற்கூறியபடி மைலாப்பூரிலிருந்த பிள்ளையார் அம்மயிலாப்பூரை விட்டு நீங்கி, அந்நகர் திருத்தொண்டர்களுக்கும், சிவநேசருக்கும் வருத்தம் நீங்கும்படி மதுரமொழி கூறி அவர்களிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டு, வான்மியூர், இடைச்சுரம், திருக்கழுக்குன்று, அச்சிறுபாக்கம், அரசிலி, புறவார் பனங்காட்டூர் முதலாகிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துச் சிதம்பரத்தை அடைந்து, காலந்தோறும் சபாநாயகரை வணங்கிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது சிவபாதவிருதயரும், சீகாழியிலுள்ள மற்றப் பிராமணர்களும், அடியார்களும் பிள்ளையார் சிதம்பரத்தில் வந்திருக்கின்றார் என்று கேள்வியுற்று அங்கு வந்துசேர்ந்தார்கள். அதன்மேல் பிள்ளையார் அவர்களோடு சபாநாயகரை வணங்கி, அவரருள் பெற்றுச் சிதம்பரத்தை விட்டு நீங்கிச் சீகாழியை அடைந்து, காலந்தோறுந் தோணியப்பரை வணங்கிக்கொண்டிருந்தார். அப்படியிருக்கும் நாளிலே, முருகநாயனார் திருநீலநக்கநாயனார் முதலாகிய திருத்தொண்டர்கள் சுற்றத்தார்களோடு சீகாழிக்கு வந்து பிள்ளையாரைச் சேவித்து மகிழ்ந்து அவருடனிருந்தார்கள்.

அப்படியிருக்குங்காலத்தில், சிவபாதவிருதயரும், அவர் பந்துக்களும் ஒருங்கு கூடி, 'திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருமணஞ் செய்தருளுதற்கு இதுவே பருவம்,' என்று எண்ணி, ஒருநாள் பிள்ளையாரிடம், "சுவாமி! தேவரீர் வைதிகச்சடங்கைப் பிறருக்குக் காட்டும்பொருட்டு ஓர் கன்னியை விவாகஞ் செய்தருளல்வேண்டும்," என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். பிள்ளையார், "அது கூடாது," என்று மறுத்தருளினார். அங்ஙனம் மறுக்கவே, பிராமணர்கள் பின்னும் கைதொழுது அவரை நோக்கி, "தேவரீர் இப்பூமியின்கண்ணே வேதநெறியை ஸ்தாபிக்கப் பிறந்தீர்; ஆதலால், அவ்வேத விதிப்படி திருமணஞ் செய்தருளுதற்குத் திருவுளஞ் சம்மதித்தலே தகுதி," என்றார்கள். அங்ஙனம் இரண்டாமுறையும் வற்புறுத்திக் கூறவே, பிள்ளையார் அதனை மறுக்க முடியாதவராய் வேதநெறி நிலைப்படும் பொருட்டு அதற்கு உடன்பட்டருளினார். அதுகண்ட தந்தையாரும், மற்றப் பிராமணர்களும், 'இது பரமசிவனுடைய திருவருள்,' என்று மனமகிழ்ந்து, "திருநல்லூரில் இருக்கின்ற நம்பாண்டார்நம்பி என்பவருடைய புத்திரியே திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாருக்கு மனைவியாதற்கு யோக்கியதை உடையவள்," என்று எண்ணினார்கள் அதன்மேல் தந்தையாராகிய சிவபாதவிருதயர் பிராமணர்களோடும், திருக்

தொண்டர்களோடும் விவாகம் பேசுதற்குத் திருநல்லூரை யடைந்து, அங்குத் தாம் செல்வதைக் கேள்வியுற்றுச் சுற்றத்தாரோடு வந்து தம்மை எதிர்கொண்டு வணங்கிய நம்பாண்டார்நம்பியோடு அவருடைய *வீட்டிற்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். அவ்வாறு சேர்ந்தவுடனே, நம்பாண்டார்நம்பி சிவபாதவிருதயரையும் மற்றவர்களையும் நோக்கி, 'நீங்கள் இங்கே எழுந்தருளிவந்ததற்குக் காரணம் யாது?" என்று வினவ, அவர்கள் நம்பாண்டார்நம்பியை நோக்கி, "நாங்கள் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாருக்கு உம்முடைய புத்திரியை மணம் பேசவந்தோம்," என்று சொன்னார்கள். அதைக் கேட்டவுடன் நம்பாண்டார்நம்பி பெருங் களிப்புடையராகிச் சிவபாதவிருதயரை நோக்கி, 'சுவாமீ! தேவரீருடைய பெருந்தவத்தினால் திருவவதாரம் செய்தவரும், உலகமாதாவாகிய உமாதேவியுடைய திருமுலைப்பால் பருகியவருமாகிய திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாருக்கு நீங்கள் என் புத்திரியைக் கேட்க அடியேனாகிய யானும், என் குலமும் என்ன தவம் செய்தேமோ? நான் தடையில்லாமல் என் குமாரத்தியை அவருக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுக்கின்றேன்," என்றார். அதுகேட்டுச் சிவபாதவிருதயர் மற்றவர்களோடு மகிழ்ச்சியுடன் சீகாழிக்கு மீண்டும் சென்று, பிள்ளையாருக்கு அதனைத் தெரிவித்துச் சோதிடர்களைக் கொண்டு விவாகத்திற்குச் சுபதினமும் சுபமுகூர்த்தமும் நியமிப்பித்து, எங்கும் விவாகபத்திரம் அனுப்பிக் கலியாணத்துக்கு வேண்டும் முயற்சிகளைச் செய்வித்தார். நம்பாண்டார்நம்பியும் விவாகத்துக்கு வேண்டும் முயற்சிகளைச் செய்வித்தார்.

இங்ஙனம் இருபக்கத்தினரும் விவாகத்திற்கு வேண்டும் முயற்சிகளைச் செய்தார்கள்; பிள்ளையார் விவாக தினத்திற்கு முதற்றினத்திலே சமாவர்த்தனம் பண்ணி, அந்தணர்களால் காப்பு நாண் அணியப்பெற்று, மறுநாள் காலையில் நித்தியகர்மங்களைச் செய்து, திருத்தோணியப்பரை வணங்கி, முத்துச் சிவிகைமேல் ஏறி, திருக்கல்யாணந் தரிசிக்க வந்த சமஸ்தருஞ் சூழ, மங்கல வாத்தியங்கள் ஒலிக்க, குடைகள் சாமரங்கள் ஆலவட்டங்கள் முதலியன நெருங்க, முத்துக்குடை நிழற்ற, மகா அலங்காரத்தோடு ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஓதிக்கொண்டு சென்று திருநல்லூரை யடைந்து, அங்கிருந்துவந்து எதிர்கொண்டவரோடு போய் அங்குள்ள திருப்பெருமணம் என்னும் ஆலயத்திற் பிரவேசித்து, சுவாமியை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடிப் பிராமணர்களுடைய வேண்டுகோளின்படி கோவிலுக்குப் புறத்தில் இருக்கின்ற ஒரு திருமடத்திலே புகுந்தருளினார். அதன்மேல், பிராமணர்கள் பிள்ளையாருக்குத் திருமஞ்சனமாட்டி, விலை மதிப்பில்

லாத வஸ்திராபரணங்களாலே அலங்காரம் செய்தார்கள். பின்பு பிள்ளையார், பரமசிவனது திருக்கண்ணினின்றும் உதிக்கும் திருவருட்குறியாகிய உருத்திராட்சமாலையைச் சர்வலோகத்தாரும் துதிக்கும்படி வணங்கித் தாமே எடுத்துத் தரித்து, திருவெண்ணீற்றைப் பஞ்சாக்ஷர மோதிச் சாத்திக்கொண்டு, மிகவும் அலங்கரிக்கப்பட்ட வீதியிலே எழுந்தருளிவந்து பரமசிவனை வணங்கி, முத்துச் சிவிகைமேல் ஏறியருளினார். அப்பொழுது பலவகைப்பட்ட வாத்தியங்களும் ஒலித்தன; ஆகாயத்திலுள்ள தேவர்கள் கற்பகப்பூமாரி பெய்தார்கள்; பிராமணர்கள் வேதகோஷஞ் செய்தார்கள்; மேற்கூறியபடி சிவிகையில் ஏறிச் சென்ற பிள்ளையார் முத்துக்குடை நிழற்ற, முத்துச் சின்னங்கள் எல்லாம் தம்முடைய எண்ணில்லாத திருநாமங்களை எடுத்து ஊத, கல்யாணப் பூம்பந்தருக்கு முன் சேர்ந்து முத்துச் சிவிகையினின்றும் இறங்கி, பூக்களும் பொற்சுண்ணமும் பரப்பிய பாவாடைமேல் நடந்து, அத் திருக்கல்யாண மண்டபத்துட் சென்று இரத்தினாசனத்தின்மேல் வீற்றிருந்தருளினார்.

அப்படி யிருந்தவுடனே, நம்பாண்டார்நம்பி தம்முடைய மனைவியார் பசுப்பாலும் சுத்த ஜலமும் ஏந்திப் பின்வரச் சென்று, பிள்ளையாரைப் பரமசிவனாகப் பாவித்துத் தம்முடைய மனைவியார் கரகநீரை வார்க்க அவருடைய ஸ்ரீ பாதங்களை விளக்கி, அவ்வாறு விளக்கிய தீர்த்தத்தைத் தம்முடைய சிரசின்மேலே தெளித்து, உள்ளம் பூரித்துச் சுற்றத்தார்கள்மேலும் தெளித்தார். பின்னர் பிள்ளையாருடைய திருக்கரத்திலே ஜலத்தை வார்த்து, "என்னுடைய புத்திரியைத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருக்கு மனைவியாகக் கொடுத்தேன்," என்றார். அத்தருணத்தில் விவாகமுகூர்த்தம் வந்தது; அங்ஙனம் வரவே மணமகளைக் கொண்டுவந்து பிள்ளையாருக்கு வலப்பக்கத்தில் இருத்தினார்கள். திருநீலநக்கநாயனார் வேதவிதிப்படி சடங்கு செய்து, வேதங்கள் ஒலிக்கப் பொரியை அக்கினியிலே யிட்டுச் சிவபெருமானைத் துதித்துக்கொண்டிருந்தார். அச்சமயம் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருமங்கலியத்தைச் சாதிப் பாணிக்கிரகணம் பண்ணி, அக்கினியை வலஞ்செய்தார். அப்போது அவர், 'அக்கினியாவார் பரமசிவனே,' என்று திருவுளங்கொண்டு, திருப்பெருமணம் என்னும் சிவாலயத்திற்குச் செல்லக் கருதி, வேதவிதிப்படி வளர்க்கப்பட்ட அக்கினியை வலஞ்செய்து, "இந்த இல்லொழுக்கம் வந்து என்னைச் சூழ்ந்ததே; நான் இவளோடும் இங்குக் கூடியவர்களோடும் பரமசிவனது திருவடியை அடைவேன்," என்று சொல்லிச் சமஸ்தரும் சூழும்படி மனைவியாரோடு சென்று, அச்சிவாலயத்திற் பிரவே

சித்துச் சிவபெருமானை நோக்கி, "திருநல்லூர்ப்பெருமணத்தில் வீற்றிருக்குங் கடவுளே! தேவரீருடைய திருவடிகளை அடையும் சமயம் இதுவே," என்று "கல்லூர்ப் பெருமணம்," என்னுந் திருப் பதிகத்தைப் பாடியருளினார்.

அப்பொழுது கருணாநிதியாகிய பரமசிவன் பிள்ளையாரை நோக்கி, "நீயும், உன் மனைவியும், உன்னுடைய விவாகத்தைக் காண வந்தவர்கள் சமஸ்தரும் இந்தச் சோதியினுள்ளே வந்து நம்மை அடையுங்கள்," என்று கூறியருளித் திருக்கோயிலுட்பட எங்கும் பரஞ் சோதி வடிவமாகி, அச்சோதிக்கு ஒரு திருவாயிலையும் வகுத்துக் காட்டியருளினார். அதைக் கண்டவுடனே கிருபா சமுத்திரமாகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், சோதிவடிவாய் நின்ற கடவுளை வணங்கித் துதித்து, எல்லோரையும் சிவஞானநெறியிற் சேர்த்துச் சிவசோதியிற் கலக்கும்படி செய்வது 'நமச்சிவாய' என்கின்ற மந்திரமே என்பதை விளக்கும்பொருட்டு, "காதலாகி," என்னும் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்தைச் சமஸ்தருங் கேட்கப் பாடியருளி, அக்கலியாணங் காணவந்த எல்லோரையும் நோக்கி, "நீங்களெல்லோரும் உங்கள் பிறவிநோய் தீரும்பொருட்டு இந்தச் சோதியினுள்ளே பிரவேசியுங்கள்," என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். பிறவிக்கடலிலே அழுந்திக் கரைகாணாது மயங்கிப் பிள்ளையாருடைய திருமணத்தைச் சேவிக்கப்பெற்றமையால், பாசம் நீங்கிய மற்றவர்களும், திருநீலநக்க நாயனார், முருகநாயனார், சிவபாதவிருதயர், நம்பாண்டார்நம்பி, திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர் முதலிய திருத்தொண்டர்களும், தங்கள் தங்கள் மனைவியரோடும் சுற்றத்தாரோடும் அச்சோதியினுள்ளே புகுந்தார்கள்; பிள்ளையாருடைய முத்துச் சிவிகை முதலியவற்றைத் தாங்கிச் சென்றவர்களும் அதிற் புகுந்தார்கள்; மற்றைப் பரிசனங்களும் அவரைத் தொழுது அதிற் புகுந்தார்கள்; சைவர், பாசுபதர், மகாவிரதர், காளாமுகர், வாமர், வைரவர் என்கின்ற அறுவகை உட்சமயிகளும் அதிற் புகுந்தார்கள்; முனிவர்களும் புகுந்தார்கள்; வைதிக சைவரும் புகுந்தார்கள்; சைவசித்தாந்திகளும் புகுந்தார்கள்; மற்றப் புண்ணியசீலர்களும் புகுந்தார்கள். இவ்வாறு எல்லோரும் புகுந்த பின், சர்வான்மாக்களையும் உய்விக்கும்பொருட்டுத் திருவவதாரம் செய்தருளிய சைவசித்தாந்த சமயாசாரியராகிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனார், தம்முடைய மனைவியாரைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு அந்தச் சோதியை வலஞ்செய்து அதனுள்ளே புகுந்து சிவசாயுச்சியம் அடைந்தார். அதன்பின் அந்தச் சோதி மறைந்துவிடத் திருப்பெருமணமாகிய கோயில் மாத்திரம் தோற்றிற்று. அங்ஙனந் தோன்றுத

லும், உலகத்திலே அப்பேற்றை அடையாதவர்கள் எல்லோரும் கவலை கொண்டார்கள்; மேற்கூறியபடி பிள்ளையார் சோதியுட் புகுந்ததைத் தூரத்தே கண்டு கண்ணுறப்பெறாத அரிபிரமேந்திராதி தேவர்களும் முனிவர்களும் கவலைகொண்டு அது நீங்குமாறு திருஞானசம்பந்தரையும், சிவபெருமானையும் ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்கள். (௩௦)

ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனார் சரித்திரம்.

"அனந்த லாடேல்,"

(இ-ள்.) 'நீ நித்திரையை அதிகமாகச் செய்யாதே,' என்பதாம்.

31. அனந்தலா டாப்பெரு மங்கலவேளா
ளவன்கலிக் காமன்சுந் தரனை
நினைந்திலோம் பார்க்கே மெனவுட லறுத்த
நிலையினை யென்றுநான் மறவேன்
தினந்தின மாடை தீங்கனி நெய்பால்
செறியனம் யாதுலர்க் களிக்கு
மனந்துனுங் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) தினம் தினம் - நாள்தோறும், (அங்கே தங்கியிருக்கும் செல்வச் சிறப்பினையுடைய மனிதர்கள்) யாதுலர்க்கு - (தம்மை நோக்கிவரும்) யாசகர்க்கு, ஆடை - வஸ்திரங்களையும், தீங்கனி-மதுரமாகிய பழவர்க்கங்களையும், நெய் பால் செறி-நெய்யும் பாலும் கலந்த, அன்னம் - சோற்றையும், அளிக்கும் - (அன்புடனே) கொடுக்கின்ற சிறப்பு வாய்ந்ததும், அன்னம்-அன்னப்பறவை, துன்னும்-பொருந்தியிருக்கின்ற, கங்கை - ஆகாய கங்கை பாவியதுமாகிய, கோகிரி - கோபாவதமென்னுந் தலத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசதீச நாயகனே - ஆதிசதீசனென்னுந் திருநாமத்தையுடைய நாதனே! (உலகத்தில் மானிடராய்ப் பிறந்தோர், 'அனந்த லாடேல்,' என்று ஔவையார் கூறிய திருவாக்கின்படி, அதிக நித்திரையை அனுஷ்டிக்காமல், எவ்வளவு தகுமோ அவ்வளவு நித்திரையைச் செய்துகொண்டு, சோம்பலின்றி உதயகாலத்தி லெழுந்து நன் முயற்சிகளிற் பிரவேசித்துத் தரும காரியங்களைச் சுறுசுறுப்புடன் செய்து, சிவன்பாலும் அடியார்பாலும் பக்தி செலுத்திச் சிவனருட் பேற்றைப் பெறவேண்டும்; அங்ஙனமின்றி, அதிக நித்திரை செய்து

சோம்பலுற்றிருந்தால், தமக்கு இலாபம் வரும்படியாகிய காரியங்களில் மனஞ் செல்லாமல், அவை கெடுவது மின்றித் தங்கள்பால் மூதேவி இடைவிடாது குடியிருக்க, மிகுந்த தரித்திரமும் வந்தடையும்; ஆதலால், மேற்கூறிய ஔவையார் திருவாக்கின் கருத்தை யுணர்ந்து, அதன்படியே) அனந்தல் ஆடா - அதிக நித்திரையை அனுஷ்டிக்காமல் அளவோடு நித்திரை செய்து, சுறுசுறுப்புடனே நற்காரியங்களில் முயன்று சிவபக்தி மிகுந்திருந்தவரும், பெருமங்கலம் - திருப்பெருமங்கலத்திலேயுள்ள, வேளான் - வேளாளர் குலத்திற் பிறந்தவருமாகிய, கலிக்காமன் - கலிக்காமர் என்னுந் திருப்பெயரினையுடைய, அவன் - அந்தச் சிவனடியார், (தாம் கொண்ட சிவபக்தி விசேஷத்தினாலே, சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சிவபெருமானாகிய நின்னைப் பரவைபால் தூதனுப்பியது அடாச் செய்கையென்று நினைத்து அதன்பொருட்டு அவர்மீது மிக்க கோபங்கொண்டு அதனால்,) சுந்தரனை - நின்னைத் தூதனுப்பி ஏவல்கொண்ட அந்தச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரை, நினைந்திலோம் - மனதினாலும் நினைக்கமாட்டோம், பார்க்கேம் - கண்ணாலும் பார்க்கமாட்டோம், என - என்று கூறிக்கொண்டு, (தமக்கு வந்த சூலைநோயைத் தீர்க்கும்பொருட்டுச் சுந்தரமூர்த்தி வந்த காலத்தில் அவரைப் பார்க்கக்கூடாதென்னுங் கருத்தால்) உடல் அறுத்த - வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டிறந்து சிவபக்தியைக் காட்டி நற்பேறு பெற்ற, நிலையினை - சிவபத்திநிலையை, நான் - அடியேனாகிய யான், என்றும் - எக்காலத்தும், மறவேன் - மறக்கமாட்டேன், (அங்ஙனம் மறவாதிருந்து அவர்போலவே அதிக நித்திரைகொள்வதை யொழித்து விரைந்து தருமகாரியங்களைச் செய்து சிவனாகிய நின்மீது மிக்க பக்தியைச் செலுத்தி நற்பேறு பெறுவேன்.)

(வி - ரை.) கலிக்காமநாயனார், 'அனந்த லாடேல்,' என்னும் ஔவையார் திருவாக்கிற் கிணங்க அதிக நித்திரையை அனுஷ்டிக்காமல் சுறுசுறுப்புடனிருந்து அறத்தைத் தேடிச் சிவபத்தி மிகுந்து அந்தப் பக்தி விசேஷத்தினாலே, சிவபெருமானாகிய நின்னைப் பரவைபால் தூதனுப்பி ஏவல்கொண்ட சுந்தரர்மீது வெறுப்புற்று அவரைப் பார்க்கக்கூடாதென்று அவர் வந்தகாலத்தில் வயிற்றைக் கிழித்திறந்து நற்பேறு பெற்ற செய்கையை மறவாமல், அவர்போலவே, நின் பக்தியிற் சிறந்து நற்பேறு பெற்றுக்கொள்வே னென்பது இதன் கருத்து. அங்ஙனம் பேறுபெற்ற கலிக்காமர் சரித்திரமாவது:—

நீர்வளம், நிலவளம் பொருந்திய சோழமண்டலத்திலுள்ள திருப்பெருமங்கலத்திலே, வேளாளர் குலத்திலே, பரம்பரையாகச் சோழராஜர்களிடத்தில் சேனாதிபதி உத்தியோகம் செய்கின்ற ஏயர்குடி

யிலே பிறந்த கலிக்காமநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சிவபக்தி, அடியார் பக்திகளிலே சிறந்தவர்; திருப்புன்கூரிலுள்ள சிவாலயத்திலே அனேகந் திருப்பணிகள் செய்தவர். இத்தகைய அவர், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் பரமசிவனைப் பரவையாரிடத்திற்குத் தூதாக அனுப்பிய சமாசாரத்தைக் கேள்வியுற்று, வெம்பி மிகக் கோபித்து, "நாயனை அடியான் ஏவுங் காரியம் மிக நன்று; இப்படிச் செய்தவனும் தொண்டனாம்; இது என்ன பாவம்; பொறுக்க ஒண்ணாத இந்தப் பெரும் பாதகத்தைக் கேட்டும் நான் உயிரோடு இருக்கின்றேனே," என்று கூறிப் பின்னும், "ஒருவன் பெண்ணாசை மேலீட்டால் ஏவ, ஒப்பில்லாத கடவுள் தூதராய் ஓர் இரவு முழுதும் உழன்றாராம்! அரிபிரமேந்திராதி தேவர்களாலும் அறியப்படாத கடவுள் அவ்வாறு இசைந்தாராயினும், அந்தச் சுந்தரன் அவரை ஏவலாமா? இதற்கு மனம் நடுங்காத அந்தத் துரோகியை நான் காணுநாள் என்னாளோ? பெண்பொருட்டுக் கடவுளை இரவிலே தூதனுப்பிய பாதகனைக் காண்பேனாயில் என்ன சம்பவிக்குமோ?" என்று சொல்லிச் சுந்தரர்மீது மிகப் பகைகொண்டிருந்தார்.

அப்படி யிருக்குங்காலத்தில், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் இதனைக் கேள்வியுற்று, இதைக் குறித்துப் பரமசிவனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, பரமசிவன் இருவரையும் கூட்டுதற்குத் திருவுளங்கொண்டு, கலிக்காமநாயனாரிடத்திலே சூலை நோயை ஏவி, அவர் வருந்தும் போது பரமசிவன் அவரிடத்தில் எழுந்தருளி, 'சுந்தரனால் அன்றி இந்நோய் தீராது,' என்று கூற, அவர், 'சுவாமீ! பரம்பரையாகத் தேவரீரே மெய்க்கடவுள் என்று துணிந்த குடியிலுள்ளேனாகிய என்னை வருத்துகின்ற சூலைநோயை, நூதனமாக ஆட்கொண்ட ஒருவன் வந்து தீர்ப்பான்? அவனாலே தீர்க்கப்படுதலிலும் இந்நோய் தீராது என்னை வருத்துதலே நன்று; தேவரீர் பெருமையை அறிந்தவர் யாவர்? வன்றொண்டனுக்கு ஆகும் உறுதியையே செய்வீர்," என்றார். உடனே பரமசிவன், சுந்தரமூர்த்தியிடத்திற் சென்று, 'கலிக்காமனை வருத்துகின்ற சூலையை நீ போய்த் தீர்ப்பாய்,' என்று கூறச் சுந்தரமூர்த்தி திருவுளமகிழ்ந்து, கலிக்காமநாயனாரிடத்திற் செல்லப் பிரயாணமாகி, தாம் வருஞ் சமாசாரத்தை ஒராளனுப்பி அவருக்குத் தெரிவித்தார். அதை அறிந்த கலிக்காமநாயனார், "எங்கள் கடவுளைத் தூதனுப்பியவன் இங்கே வந்து வேதனை தீர்த்தற்கு முன்னே இச்சூலையை வயிற்றினோடும் நான் கிழிப்பேன்," என்று உடைவாளினாலே தம் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு இறந்து போனார். அதுகண்ட அவர் மனைவியாரும் இறக்கத் துணிந்தனர்.

அப்போது, 'சுந்தரமூர்த்திநாயனார் சமீபித்து வந்துவிட்டார்,' என்று முன் வந்தோர் சொல்ல அவர் அச்செய்கையை நிறுத்தித் தம்முடைய நாயகரது செய்கையையு மறைத்து, சுந்தரமூர்த்திநாயனாரை எதிர் கொள்ளும்பொருட்டுத் தங்கள் பரிசனங்களை ஏவ, அவர்கள் போய் எதிர்கொண்டு அவரை அழைத்துவந்தனர். சுந்தரமூர்த்திநாயனார், கலிக்காமநாயனார் வீட்டிற்புகுந்து ஆசனத்தில் இருந்து, 'கலிக்காமநாயனாருடைய சூலையை நீக்கி அவருடன் இருத்தற்கு விரும்புகின்றேன்,' என்று கூற, அப்பொழுது கலிக்காமர் மனைவியாரது ஏவலால் வேலைக்காரர், 'அவருக்குத் தீங்கு ஒன்றும் இல்லை; உள்ளே பள்ளி கொள்கின்றார்,' என்று சொன்னார்கள். சுந்தரமூர்த்திநாயனார், 'தீங்கு ஒன்றும் இல்லையென்றாலும் என் மனந் தெளிகிறிலது; ஆதலால், அவரை நான் காணவேண்டும்,' என்ன, அவர்கள் கலிக்காமநாயனாரைக் காட்டினார்கள். சுந்தரமூர்த்திநாயனார், இரத்தம் சோரக் குடர் சரிந்து உயிரொன்றிக் கிடந்த அவரைக் கண்டு, 'நடந்தவாறு நன்று! நன்று!! நானும் இவர்போல இறந்துபோவேன்,' என்று சொல்லி உடைவாளை எடுத்தார். உடனே பரமசிவனது திருவருளினால் கலிக்காமநாயனார் உயிர்த்தெழுந்து அவர் கைவாளைப் பிடித்துக்கொள்ள, அவர் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்; கலிக்காமநாயனாரும் சுந்தரமூர்த்திநாயனாரை நமஸ்கரித்தார். அப்பால் இருவரும் அதிக நண்புள்ளவர்களாகித் திருப்புன்கூருக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனம் செய்து, சில நாட் சென்றபின்பு திருவாரூரை அடைந்தார்கள். கலிக்காமநாயனார் சிலநாள் அங்கே சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டிருந்து, பின்பு சுந்தரமூர்த்தியிடத்திலே அனுமதி பெற்றுத் தம்முடைய ஊருக்குத் திரும்பிவந்து, சிவ திருத்தொண்டு செய்துகொண்டிருந்து சிவபதம் அடைந்தார். (௩௪)

திருமூலநாயனார் சரித்திரம்.

"கடிவது மற,"

(இ - ள்.) 'நீ பிறரைக் கடிந்து பேசுதலை மறந்துவிடு,' என்பதாம்.

32. கடிவது மறந்த வொருவரர் வனத்திற்
 கனைந்துதம் முடலொரீஇ மாய்ந்த
வுடல்புகுந் தரிய மூலராய்த் தமிழ்நூ
 லுரைத்ததை மறந்திலே னென்றும்
அடியிடை யரவப் படமெனு மல்குற்
 றம்பிகைத் தொடையன நடையா

நடைதரும் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) துடி - உடுக்கைபோன்ற, இடை - மருங்குலையும், அரவம் - பாம்பினது, படம் என்னும் - படமென்று சொல்லத்தக்க, அல்குல் - நிதம்பத்தையும், துப்பி கை - யானைக் கைபோன்ற, தொடை - தொடையையும், அன்ன நடையார் - அன்னம்போன்ற நடையையுமுடைய மாதர்கள், அடைதரும் - ஸ்நானத்தின்பொருட்டுத் தினந்தோறும் சார்கின்ற சிறப்பினையுடைய, கங்கை - ஆகாயகங்கை பாவிய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (உலகத்திலுள்ள மனிதர், எவரையும் கடிந்துபேசும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தால் அவரிடம் எவரும் சிநேகங்கொள்ளாமல் பகைகொள்வர்; அதனால் அங்ஙனம் கடிந்து பேசுவார்க்குப் பலவிதத்திலும் கெடுதி நேர்வதன்றி நற்கதியும் கிடைக்கமாட்டாது; இது குறித்தே ஔவையார், 'கடிவது மற,' என்று கூறினர். இந்நீதி வாக்கியப்படி எவரையும் கடிந்துபேசுதலை மறந்து இனிய மொழி கூறும் வழக்கத்தை மனிதர் அனுஷ்டிப்பாராயின் அங்ஙனம் பேசுவார்க்குப் பலர் நேயமுமுண்டாகும்; அதனால் செல்வமும், கீர்த்தியும், நற்கதியும் கிடைக்கும். ஆதலால், இந்நீதி வாக்கியத்திற் கிணங்க) கடிவது - சினந்து கூறுதலை, மறந்து - நினைக்காது நீக்கிய, ஒரு வர் - (திருக்கைலாயத்திலுள்ள நந்தியெம்பெருமான் திருவருள்பெற்ற சிவயோகிகளுள்) ஒரு சிரேஷ்டர், (அகத்திய முனிவரிடம் சேர்ந்திருக்க விரும்பிப் பூவுலகத்திற்கு வந்து காவிரி நதியின்பாலுள்ள) வனத்தில் - காட்டிலே, (பசு மேய்த்துக் கொண்டிருந்த சாத்தனூர் மூலனென்னும் இடையன் இறந்துபோகப் பசுக்கள் வருந்தியதைப் பார்த்துக்) கரைந்து - மனமுருகி, (அவ்வருத்தத்தை நீக்கும்பொருட்டுத்) தம் உடல் ஒரீஇ - தம்முடைய தேகத்தை விட்டு நீங்கி, மாய்ந்த - இறந்துபோன, உடல் புகுந்து - அந்த மூலனென்னும் இடையனுடைய தேகத்திலே புகுந்து, அரிய - அருமையான குணத்தையுடைய, மூலராய் - திருமூலராகியெழுந்து, (அப்பசுக்களின் வருத்தத்தை நீக்கியருளிச் சிவயோகத்தமர்ந்து) தமிழ் நூல் - திருமந்திரமென்னும் தமிழ் நூலை, உரைத்ததை - கூறியருளி நற்பேறு பெற்றதை, என்றும் - எக்காலத்தும், மறந்திலேன் - நான் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போலவே கடிவது மறந்து, சிவபக்தி மிகுந்து நற்பேறு பெற்றுக்கொள்வேன்).

(வி-ரை.) 'கடிவதுமற,' என்று ஔவை கூறிய நீதிவாக்கியத்திற் கிணங்க, கடிந்து கூறும் வழக்கத்தை விலக்கி அருட்குண

மிருந்து, சிவயோகஞ் செய்து நற்பேறு பெற்ற திருமூலர்போல யானுஞ் செய்து நின்னருள் பெறுவேனென்பது இதன் கருத்து. அங்ஙனம் பேறுபெற்ற திருமூலர் சரித்திரமாவது:—

திருக்கைலாசத்திலே நந்திதேவருடைய திருவருளைப் பெற்ற மாணாக்கர்களாகிய சிவயோகிகளில் ஒருவர் அகஸ்தியமகாமுனிவருடன் சிலகாலிருக்க விரும்பி, அவர் வீற்றிருக்கும் பொதியமலையை அடைதற்பொருட்டுத் திருக்கைலாசத்தை விட்டு நீங்கிச் சென்று, திருக்கேதாரம், பசுபதிநேபாளம், காசி முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துத் திருவாவடுதுறையை அடைந்து அங்கே சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டிருந்து, ஒருநாள் அந்த ஸ்தலத்தை விட்டுச் சென்று, வழியிலே காவிரியாற்றங்கரையிலுள்ள வனத்தில் பசுக்கூட்டங்களை மேய்த்துக்கொண்டிருந்த சாத்தனூர் இடையனாகிய மூலன் என்பவன் இறந்து கிடக்க, அப்பசுக்கூட்டங்கள் அன்பினால் அவனுடைய சரீரத்தை வளைந்து சுற்றி மிகக் கதறிச் சுழன்று மோந்து வருந்தக் கண்டு, அப்பசுக்களுடைய துயரத்தை நீக்கக் கருதி, உடனே தம்முடைய சரீரத்தை விட்டு நீங்கி அதற்குக் காவல் செய்துவிட்டுத் தாம் அவ்விடையனுடைய சரீரத்தினுள்ளே பிரவேசித்துத் திருமூலராய் எழுந்தார். அவ்வா றெழுந்தவுடனே பசுக்களெல்லாம் அவரை நாத்தழும்ப நக்கி மோந்து, கனைத்து மிகுந்த களிப்புடனே மேய்ந்தன. திருமூலநாயனார் அவை மேய்ந்தவிடத்திற் சென்று அவைகளை நன்றாக மேய்த்து, சூரியன் அஸ்தமித்தவுடனே அவை தத்தங் கன்றுகளை நினைந்து நடந்து சாத்தனூரை அடைய அவற்றின் பின் சென்று, அவைகள் தங்கள் தங்கள் வீடுகள்தோறும் புக ஒரு பக்கத்தில் நின்றார். அப்போது மூலனுடைய மனைவி, 'நாயகர் இன்றைக்கு மிகத் தாழ்த்தார்,' என்று பயங்கொண்டு சென்று, அவரைக் கண்டு தன்னுடைய நாயகன் என்று நினைத்து, 'இவருக்கு ஈனம் அடுத்தது போலும்,' என்று அவருடைய சரீரத்தைத் தீண்ட, அவர் அதற்கு இசையாராக, அவள் மயங்கி, 'என் செய்தீர்?' என்று தளர, அத்திருமூலநாயனார், 'உனக்கு என்னோடு யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லை,' என்று கூறிவிட்டு ஒரு பொது மடத்தினுட் புகுந்து சிவயோகத்தில் இருந்தார்.

அப்படியிருக்குங்காலத்தில், மூலன் மனைவி அவ்விரவு முழுதிலும் நித்திரை கொள்ளாது கவலைகொண்டிருந்து, மறுநாள் விடிந்தவுடன் அதனை விவேகிகள் பலருக்குத் தெரிவிக்க, அவர்கள் வந்து திருமூலரைப் பார்த்துவிட்டு அந்தப் பெண்ணை நோக்கி, 'இது பைத்தியமன்று; வேறு சார்புள்ளது மன்று; இவர் கருத்துச் சிவயோகத்

'இல் பற்றியிருக்கின்றது; இனி இவர் உங்களோடு கூடார்,' என்றார்கள். அவள் அதுகேட்டுத் துயரமெய்தி மயங்க, அவர்கள் தேறுதல் கூறி அவளை அழைத்துச் சென்றார்கள். அதன்மேல், சிவயோகத்தில் இருந்த திருமூலநாயனார் எழுந்துபோய்த் தாம் சேமித்து வைத்த தம் சரீரத்தைப் பார்த்து அது காணாது போக, மெய்ஞ்ஞானத்தையுடைய தமது சிந்தையினால் ஆராய்ந்து, பரமசிவன் தோற்றுவித்த சைவாகமங்களிலே யுள்ள மெய்ப்பொருளைத் தமிழ்நாட்டில் தமிழ் நூலாகத் தம்மைக் கொண்டு பாடுவித்தற்பொருட்டு அச்சரீரத்தை மறைத்தருளினார் என்று தெளிந்து, திருவாவடுதுறையை அடைந்து அங்குள்ள சிவாலயத்திலே பிரவேசித்துப் பரமசிவனை வணங்கிக் கோவிலிற்குப் புறத்தேயுள்ள அரசின் கீழேபோய் மூவாயிரம் வருஷமளவும் சிவயோகத்திருந்து, ஒவ்வொரு வருஷத்திற்கு ஒவ்வொரு திருப்பாட்டாக மூவாயிரம திருப்பாடல்களால் திருமந்திரம் என்னும தமிழ் நூலைப் பாடியருளிப் பின் திருக்கைலாசத்தை அடைந்தார். ()

தண்டியடிகணாயனார் சரித்திரம்.

"காப்பது விரதம்,"

(இ-ள்) 'எவ்வகையினாலும உயிர்களுக்குத் தீங்கு செய்யாமல் அவற்றைக காப்பதே சிறந்த தவமாம்,' என்பதாம்.

33 காப்பது விரத மாகிய வாரூர்க்
கடிநகர் தனிலவ தரித்த
பார்க்குங்கண் ணானப் பணிதண்டி யடிகள்
பதிகுளப் பணிமற வேனே
யேற்கின்ற வறிஞர்க் கில்லையென் றைத
வெழிலுடை யலைசாற் பாலு
மார்க்கின்ற கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) ஏற்கின்ற - வந்து யாசிக்கின்ற, வறிஞர்க்கு - தரித்திரர்களுக்கு, (அங்கு வாழும் மனிதர்) இல்லை என்றைத - எதையும் இல்லையென்று சொல்லாத (தருமச்சிறப்புமிகுந்ததும்), எழில் உடை - அழகையுடைய, அலைகள் - அலைகளானவை, நாற்பாலும் - நான்குபக்கங்களிலும், ஆர்க்கின்ற - சத்திக்கின்ற, கங்கை - ஆகாய கங்கை பாவியதுமாகிய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரினையுடைய நாதனே! (உலகத்தில் மனிதர், 'காப்பது விரதம்,' என்று

ஔவை கூறியபடி, எந்தப் பிராணிக்கும் எவ்வகையினாலும் தீங்கு செய்யாமல் அவற்றைக் காப்பதே விரதமாகும்; அங்ஙனம் செய்யின் அந்த ஜீவகாருண்யத்தால் மிருந்த புண்ணியமேற்பட்டு அது நற்கதியிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும்; ஆதலால், மனிதர் அவ்வாறே பிராணிகளுக்குத் தீங்கு செய்யாமல் அவற்றைக் காக்க,) காப்பது - அங்ஙனம் அவர்கள் அவற்றைக் காக்குந் தொழிலே, விரதமாகிய - தவமாகப் பரவிய, (சிறப்பினையுடைய) ஆரூர்-திருவாரூரென்னும், கடி-காவலைக்கொண்ட, நகர்தனில்-நகரத்திலே, அவதரித்த - தோன்றியவரும், பார்க்கும் - நோக்குகின்ற, கண் ஊன-கண்ணூனத்தையுடையவரும் (கண்ணில்லாதவரும்), பணி-சிவ திருப்பணிகளைக் கொண்டவருமாகிய, தண்டியடிகள்-தண்டியடிகளுநயனாரென்பவர், (நின்மீது பக்தியுடையவராய்ச் செய்த) பறி - மண்ணைத் தோண்டுகின்ற குளப்பணி - திருக்குளத் திருப்பணியையும் அதனால் அவர் நற்றவி பெற்றதையும், மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன் (அவர் போலவே நின்மீது அன்பு செலுத்தித் திருக்குளப்பணி முதலியன செய்து நன்மை யடைவேன்)

(வி - ரை.) 'காப்பது விரதம்,' என்னும் ஔவை வாக்கியப்படி பிராணிகளுக்குத் தீங்கு செய்யாமல் அவற்றைக காப்பதே விரதமாகப் பரவிய திருவாரூரிற்றோன்றிய தண்டியடிகள் நின்மீது பக்தி செலுத்தித் திருக்குளத் திருப்பணிசெய்து நற்பேறுபெற்ற செய்கையை மறவாமல் அவர்போலவே யானுஞ் செய்து நன்மை பெறுவேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி நன்மையடைந்த தண்டியடிகளுநயனார் சரித்திரமாவது:—

சோழநாட்டிலுள்ள திருவாரூரிலே பிறவிக் குருடராகிய தண்டியடிகணாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தமக்குக் கண்ணில்லாதிருந்தும், தம்முடைய அகக்கண்ணாலே பரமசிவனைத் தரிசித்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, பஞ்சாட்சரத்தை அன்பினோடு ஜபித்து, அந்தத் திருப்பதியிலுள்ள கோயிலைக் காலந்தோறும் வலஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். இப்படி யிருக்கும்போது, அவர் அவ்வாலயத்துக்கு மேற்றிசையிலிருந்த திருக்குளம், பக்கமெல்லாம் சமணர்களுடைய பாழிகளாகி இடத்தினாலே குறைவடைந்ததை அறிந்து, அதனைப் பெருகக் கல்லல்வேண்டும் என்று நினைந்து, அங்குச் சென்று குளத்தினடுவிலும், கரையிலும் இரண்டு தறிகளை நட்டு அவற்றிலே ஒரு கயிறு கட்டி, மண்ணை வெட்டித் தலையில் வைத்து, அக்கயிற்றைத் தடவிக்கொண்டு சென்று அதனுதவியால் கரை சேர்ந்து, அதனைக் கொட்டுவதும், மீண்டும் போய் மண்ணை வெட்டுவது

மாய்த் தினந்தோறும் அத்திருக்குளத்தை வெட்டிவந்தார். அப்போது சமணர்கள் அதனைக் கண்டு பொறாமை கொண்டு, அவரிடஞ் சென்று, 'மணலைக் கல்லில் பிராணிகள் இறந்துபோம்; அவ்வாறு செய்து அவற்றை நீர் வருத்தல் வேண்டாம்,' என்று சொல்ல, தண்டியடிகள், "அவிவேகிகளே! இது மெய்க்கடவுளாகிய பரமசிவனுக்குச் செய்யும் திருத்தொண்டு; இதன் அருமை உங்களுக்குத் தெரியாது," என்றார்.

அதுகேட்ட சமணர்கள், "நாங்கள் சொல்லும் தருமமுறையைக் கேட்டாயில்லை; நீ காதினையும் இழந்தனையோ?" என்று சொல்ல, தண்டியடிகள், "மதபுத்தியும், காணவேண்டியதைக் காணுங் கண்ணும், கேட்பதைக் கேளாச செவியும் உங்களுக்கே உள்ளன; சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைமட்டுங் காணுதற்கு எனக்கு அகக்கண்ணுண்டு; அவர் அருளால் இவ்வுலகத்தைக காணும் வெளிக் கண்ணையும் பெறுவேன்; நீங்கள் வெளிக் கண்ணும் தெரியாமல் குருடாவீர்கள்; அங்ஙனமாயின் நீங்கள் யாது செய்வீர்கள்?" என்றார் அதற்குச் சமணர்கள், "அவ்வாறாயின் நாங்கள் இவ்வூரில் இரோம்," என்று சொல்லி அவருடைய மண்வெட்டியையுங் குமித்தயிசுனையும் பிடுங்கி எறிந்தார்கள். அவவாறு செய்யவே தண்டியடிகள் மிகக் கோபங்கொண்டு, கோயில் வாயிலிலே சென்று நமஸ்கரித்து, "சுவாமி! இன்றைக்குத் தேவரீரை நிந்தனை செய்யும் சமணர்கள் திருக்குளங் கல்லுதலாகிய சிவபுண்ணியத்தைக் கெடுத்து, அடியேனையும அவமானஞ் செய்தமையால் அடியேன் வருந்துகின்றேன்; தேவரீர் இவ்வருத்தத்தை நீக்கியருளல்வேண்டும்," என்று பிரார்த்தித்துத் தம்முடைய திருமடத்திற் சென்று அழுதுகொண்டிருந்தார்.

அப்படியிருந்த அவர் அன்றிரவு நித்திரை செய்யும்பொழுது பரமசிவன் அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "தண்டியே! உன் கவலையை ஒழி; நாளைக்கு உன் கண்கள் தெரியவும், சமணர்களுடைய கண்கள் குருடாகவும் செய்வோம்," என்று கூறிச் சோழராஜாவுக்கும் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "தண்டி என்பவன் நமக்குக் குளங்கல்ல, சமணர்கள் அதுகண்டு பொறாது அப்பணிக்கு விக்கினஞ் செய்தனர்; ஆகலால், அவர்கள் தீங்கடையவும், தண்டி நலம் பெறவும் அருள் செயவோம்; நீ தண்டியிடத்திலே சென்று, அவனுக் குதவியாயிருந்து காரியத்தை முடிப்பாய்," என்று ஆஞ்ஞாபித்து மறைந்தருளினார். சோழராஜா சூரியன் உதித்தபின் தண்டியடிகளை அடைந்து தான் கண்ட சொப்பனத்தைச் சொல்ல, தண்டியடிகள் சமணர்கள் செய்தவைகளை யெல்லாம் சொல்லினார். அதன்

மேல் அரசன் சமணர்களை அங்கே அழைத்து, "நீங்கள் தண்டியடிக ளிடம் சொன்னபடி செய்வது உறுதிதானே?" என்று கேட்டு அவர்க ளின் வாக்குறுதியைப் பெற்றுக்கொண்டு, எல்லோரையும் அழைத் துச் சென்று திருக்குளக்கரையிலே நின்று தண்டியடிகளை நோக்கி, "சிவபத்தரே! நீர் பரமசிவனது திருவருளினாலே கண் பெறுதலைக் காட்டும்," என்று சொல்ல, தண்டியடிகள், "பரமசிவனே மெய்க் கடவுளும், சிறியேன் அவருக்கு அடியானும் ஆயில், நான் இப்போது கண் பெறச் சமணர்கள் கண்ணை இழப்பார்கள்," என்று சொல்லிப் பஞ்சாட்சரத்தை உச்சரித்துகொண்டு திருக்குளத்திலே மூழ்கிக் கண்பெற்றெழுந்தார். சமணர்களோ கண் இழந்து தடுமாறினார்கள். அதுகண்ட அரசன் உடனே சமணர்களைத் துரத்தி, அவர்களுடைய பாழிகளையும் பள்ளிகளையும் இடித்துத் திருக்குளத்துக்குக் கரை கட்டி, மனமகிழ்ந்து தண்டியடிகளை வணங்கிக்கொண்டு போயினான். பின்னர்த் தண்டியடிகள் பரமசிவனைத் தியானித்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர த்தை ஜெபித்துத் திருத்தொண்டு செய்துகொண்டிருந்து சிவபதம் அடைந்தார். (கக)

மூர்க்கநாயனார் சரித்திரம்.

"கிழமை படவாழ்,"

(இ-ள்.) 'உன்னுடைய பொருள் எவர்க்கும் உரிமைபட எல் லோருக்கும உதவி செய்து வாழக்கடவாய்,' என்பதாம்.

34 கிழமைதான் படவாழ்ந் துண்ணும்வேற் காட்டூர்க்
கிளைத்தவே ளாளருண் மூர்க்கர்
பழகுசூ தாடிக் கெலித்தடி யவர்க்குப்
பத்திசெய் யன்பினை மறவேன்
உழவுசெய் துற்ற பெரும்பொரு ளடியர்க்
குதவும்வே ளாளர்மிக் கோங்கு
மழகிய கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) உழவு செய்து - உழவுத்தொழில் புரிந்து, உற்ற-அத னாலே வந்து பொருந்திய, பெரும் பொருள் - பெரிய செல்வத்தை, அடியர்க்கு - சிவனடியார்களுக்கு, உதவும் - கொடுத்தருளுகின்ற, வேளாளர் - வேளாளர்கள், மிக்கு ஓங்கும் - செல்வத்தால் மிகுந்து வளர்கின்றதும், அழகிய - அழகாகிய, கங்கை - ஆகாயகங்கை பாவி யதுமாகிய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்

கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரினையுடைய நாதனே! ('கிழமை படவாழ்,' என்று ஔவை கூறிய நீதி வாக்கியக் கருத்தின்படி, உலகத்தில் செல்வம் படைத்தவர்கள் அச்செல்வம் எல்லோருக்கும் உரிமையாகும்படி அதன்மூலம் பலர்க்கும் உதவிசெய்து வாழவேண்டும்; அங்ஙன மியற்றின் மிக்க புண்ணிய மேற்படுவதுடன் பலர் நேயமுமுண்டாவதனால் நன்மை அதிகரிக்கும்; ஆதலால் அங்குத் தங்கியிருக்கும் மனிதர்கள்) கிழமை பட - (தங்கள் பொருள் எவர்க்கும்) உரிமை பட, (அதனைப் பலர்க்கும் பங்கிட்டுக் கொடுத்து), வாழ்ந்து - மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்து, உண்ணும் - நல்ல போசன போகபாக்கியங்களை உண்டனுபவிக்கின்ற, வேற்காட்டூர் - திருவேற்காடு என்னும் ஊரிலே, கிளைத்த - செல்வத்தாற் பெருகிய, வேளாளருள் - வேளாளர்களுக்குள்ளே சிறந்த, மூர்க்கர் - மூர்க்க நாயனாரெனபவர், பழகு - பழகுகின்ற, சூதாடி - சூதாடுதலைச் செய்து, கெலித்து - பணத்தை ஜயித்துச் சம்பாதித்து அடியவர்க்கு - சிவனடியார்களுக்கு, (அப்பொருள் மூலம் அன்னமிட்டு) பத்தி செய் - பத்தியைச் செய்து நின்னருள் பெற்ற, அன்பினை - அவருடைய அன்பை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போலவே செய்து நின்னருளைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி-ரை) 'கிழமை படவாழ்,' என்னும் ஔவையார் வாக்கியப்படி மனிதர்கள் தம்முடைய பொருள் எல்லோருக்கும் உரிமைபட அதனை உதவி வாழ்கின்ற திருவேற்காட்டிலிருந்த மூர்க்கநாயனார் சூதாடிக் கெலித்த பணத்தினால் சிவனடியார்க் கன்னமிட்டு நற்பேறு பெற்றதை மறவாமல் அவர்போல யானுஞ் செய்து நின்னருளைப் பெற்றுக்கொள்வேனென்பது இதன் கருத்து இங்ஙனம் பேறுபெற்ற மூர்க்கநாயனார் சரித்திரமாவது:—

தொண்டைநாட்டிலுள்ள திருவேற்காட்டிலே வேளாளர் குலத்தி லுதித்துத் தலைமை பெற்றவரும், தினந்தோறும் சிவனடியார்களைச் சிவனென வணங்கித் துதித்து அமுது செய்வித்துப் பின் தாம் உண்பவரும், அவர்கள் விரும்பும் பொருள்களையும் கொடுப்பவருமாகிய அடியார் ஒருவர் இருந்தார். அவர் அடியார் பொருட்டுச் செலவிட்டுத் தம்மிடத்துள்ள திரவியங்கள் எல்லாம் செலவாகிவிட்டதால் தம்முடைய அடிமை, நிலம் முதலியவற்றை விற்று மகேசுர பூசையை வழுவாது செய்துவந்தார். அதன்பின் அவைகளும் தீர்ந்து விட்டதால் மகேசுரபூசைச் செலவுக்குப் பொருள் இன்றிக் கவலை கொண்டு, தாம் முன்னே கற்ற சூதினாலே பொருள் சம்பாதிக்கத் தொடங்கி, அவ்வூரிலே சூதாடுவோர் இல்லாமைபற்றி அவ்வூரை

விட்டு நீங்கிச் சிவஸ்தலங்கள் தோறும் சென்று, சுவாமி தரிசனஞ் செய்து சூதாடி அதனால் வரும் பொருளினாலே தம்முடைய நியதியை முடித்துக்கொண்டு சிலநாளில் கும்பகோணத்தை அடைந்து அங்கே சூதாடிப் பொருள் தேடி அடியவர்களை அமுது செய்வித்து இன்புற்றார். அவர் இவ்வாறு செய்து வருங்காலத்தில், சூதிலே முதலாட்டத்தில் தாம் தோற்றுப் பின் ஆட்டங்களிலே பலமுறையும் வென்று, சூதிலே மறுத்தவர்களை உடைவாளை உருவிக் குத்தினதால் சூதர், மூர்க்கர் என்னும் பெயர்களைப் பெற்று, அச் சூதினாலே வரும் பொருளைத் திருவமுது ஆக்குவோர்கள் கொள்ளத் தாம் தீண்டாதவராய், அடியார்கள் அமுது செய்தபின் தாம் கடைப்பந்தியிலே அமுது செய்வாராகி முடிவில் அந்த மகத்தாகிய சிவபுண்ணியத்தினாலே சிவபதம் அடைந்தார். (௩௪)

சோமாசிமாறநாயனார் சரித்திரம்.

"கீழ்மை யகற்று,"

(இ-ள்.) 'கீழான குணங்களை நீ விலக்கக்கடவாய்,' என்பதாம்.

35. கீழ்மை யகற்று நற்றிரு வம்பர்
 கிளர்மறை யவராஞ் சோமாசி
வேள்விசெய் தஞ்சக் கரஞ்செபித் தான்றன்
 விளைவினி லடைந்ததை மறவேன்
காழகிற் கோங்கு சந்தனங் குரவங்
 கமழ்பொழி லருகுசூழ்ந் திலங்கு
மாழ்கடற் கங்கை கோகிரி மேவு
 மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) காழ் - வயிரம் பொருந்திய, அகில் - அகிலவிருக்ஷங்களும், கோங்கு - கோங்கமரங்களும், சந்தனம் - சந்தன விருக்ஷங்களும், குரவம் - குரவமரங்களும், (மலர்ந்து) கமழ் - மணக்கின்ற, பொழில் - சோலையானது, அருகு - பக்கங்களிலே, சூழ்ந்து - வளைந்து, இலங்கு - விளங்குகின்ற, ஆழ் கடல் - ஆழ்ந்த கடலைப்போன்ற, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னுந் திருப்பெயரையுடைய நாதனே! ('கீழ்மை யகற்று,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிவாக்கியத்தின்படி, மனிதராயினோர் அறிவுடையார் வெறுக்கத்தக்க கீழான குணங்களை நீக்கவேண்டும்; அங்ஙனம் நீக்கின், பெரியோரால் கொண்டாடப்பெற்றுச் சிவனருளால்

நற்கதி பெறுவர்; ஆதலால், இந் நீதிவாக்கியக் கருத்தை யுணர்ந்து தன்னிடத்தே தங்கியிருக்கும் மனிதர்,) கீழ்மை - கீழான குணங்களை, அகற்றும் - நீக்கி நற்குணங்களை யடைந்து நற்பேறு பெறும் சிறப்பு வாய்ந்த, நல் - நல்ல, திருவம்பர் - திருவம்பரென்னுந் தலத்திலே தோன்றிய, இளர் - உயர்வாக விளங்குகின்ற, மறையவர் - வேதிய ராகிய, அம் - அழகிய, சோமாசி - சோமாசிமாற நாயனாரென்பவர், வேள்விசெய்து - சிவனாகிய நினக்குப் பிரியமாகிய பல யாகங்களைச் செய்து, அஞ்சக்கரம் - பஞ்சாக்ஷரத்தை, செபித்து - செபஞ்செய்து, (அச்செய்கையினாலே) விரைவினில் - சீக்கிரத்தில், அரன்றாள்-சிவ னாகிய நின்னுடைய திருத்தாள்களை, அடைந்ததை - சேர்ந்ததை, மற வேன்-மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே நின்பாற் பக்தி செலுத்தி நின் பாதாம்புயத்தை யடைவேன்).

(வி - ரை.) 'கீழ்மை யகற்று,' என்னும் ஔவை வாக்கியப்படி மனிதர் கீழ்மையான குணங்களை யகற்றி நற்குணங்களோடு வாழுதற் கிடமாகிய திருவம்பரிலுள்ள சோமாசிமாறநாயனார் பல வேள்வி களைச் செய்து பஞ்சாக்ஷரமோதி நின் பாதாம்புயத்தை யடைந்ததை மறவாமல் அவர்போலவே அக்காரியங்களை யானுஞ் செய்து நின் பாதங்களை யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்ஙனம் பஞ்சா க்ஷரமோதி வேள்விசெய்து சிவனடியைச் சார்ந்த சோமாசிமாறநாய னார் சரித்திரமாவது:—

சோழமண்டலத்திலுள்ள திருவம்பரிலே பிராமணர் குலத்திற் பிறந்த சோமாசிமாறநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பரம சிவனது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை மிகுந்த அன்பினோடு ஜபித்தலையே நித் தியநியமமாகக் கொண்டவர்; எக்குலத்தினராயினும், எக்குணத்தின ராயினும், பரமசிவன்மேல் அன்புடையராயின் அவர்களே தம்மை ஆள்பவர் என்று கருதுகின்றவர்; அவ்வன்பர்கள் தம்முடைய வீட் டுக்கு வரின், அவர்களை எதிர்கொண்டு வணங்கித் திருவமுது செய் விப்பவர்; பரமசிவனுக்குப் பிரீதியாகிய யாகங்களை நிஷ்காமியமாக வேதவிதிப்படி செய்பவர். இத்தகைய அவர் திருவாரூரிற் சென்று சைவசமயாசாரியராகிய சுந்தரமூர்த்திநாயனாரை அடைந்து, அவ ருடைய திருவடிகளிலே பத்தி செலுத்தி, அதனாலே சிவபதத்தைப் பெற்றார். (௩௫)

சாக்கியநாயனார் சரித்திரம்.

"குணமது கைவிடேல்,"

(இ-ள்) 'நீ நற்குணத்தைக் கைவிடாதே,' என்பதாம்.

36. குணமது கைவி டார்சங்க மங்கை
குலவுவே ளாளர்சாக் கியர்தாம்
இணங்கிய வன்பால் சிவனைக்கல் லெறிந்துண்
ணின்பமு மன்பையு மறவேன்
மணங்கமழ் முடவெண் டாழைவஞ் சியர்கண்
மருங்குலா மின்னலின் மலரு
மணங்குபொன் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ - ள்.) மணம் கமழ் - வாசனை வீசுகின்ற, முடம் - முடக்காகிய, வெண் தாழை - வெண்மையாகிய தாழைமலர்கள், வஞ்சியர்கள் - அங்கே செல்லும் பெண்களுடைய, மருங்குலாம் - இடையாகிய, மின்னலின் - மின்னலைக் கண்டு அதனாலே, மலரும் - மலருகின்ற, அணங்கு - அழகுவாய்ந்த, பொன் - பொற்பொடிகள் நிறைந்திருக்கின்ற, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திசநாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் பெயருடைய நாதனே! (மனிதராயினோர் 'குணமது கைவிடேல்,' என்று ஔவையார் கூறிய திருவாக்கின்படி நற்குணத்தைக் கைவிடாதிருக்கவேண்டும்; அங்ஙனம் நற்குணத்தைக் கைக்கொள்ளின் சிவனருளால் எல்லா நலங்களும் வந்தெய்தும்; ஆதலால், இவ்வுண்மையை யுணர்ந்து) குணமது - நற்குணத்தை, கைவிடார் - கைவிடாதவரும், சங்கமங்கை - திருச்சங்கமங்கையிலே, குலவு - பொருந்திய, வேளாளர் - வேளாளருமாகிய, சாக்கியர்தாம் - சாக்கியநாயனாரென்பவர், இணங்கிய - நின்மேல் இசைந்த, அன்பால் - அன்பினாலே, சிவனை - சிவனாகிய நின்னை, (தினந்தோறும்) கல் எறிந்து - கல்லாலெறிந்து, உண் - (அதன்மேல்) உண்டு களித்து அதனால் நற்பேறு பெற்ற, இன்பமும் - இன்பத்தையும், அன்பையும் - அந்த அன்பின் தன்மையையும், மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே யானும் நின்பால் அன்பு செலுத்தி நின் அருட்பேற்றைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி-ரை.) 'குணமது கைவிடேல்,' என்ற ஔவையார் கூறிய வாக்கியத்திற் கிணங்க நற்குணத்தைக் கைவிடாதவரும், திருச்சங்க மங்கையிலே வேளாளர் குலத்தி லுதித்தவருமாகிய சாக்கியநாயனார் நின்மீதேற்பட்ட அன்பினால் தினந்தோறும் நின்மேற் கல்லெறிந் துண்ணும் நியமம் பூண்டு அவ்வன்பின் விசேடத்தினாலே நற்கதி பெற்ற செய்கையை யான் மறவாமல் அவர்போலவே நின்மீது பக்தி

செலுத்தி நற்பேறு பெறுவேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்கு கூறியபடி நற்பேறு பெற்ற சாக்கியநாயனார் சரித்திரமாவது:—

திருச்சங்கமங்கையிலே வேளாளர் குலத்திலே சாக்கியரென்னும் சிவனடியார் ஒருவர் தோன்றியிருந்தார். அவர் சனனமரண துன்பங்களை நினைந்து நினைந்து கவலைகொண்டு, அவைகளினின்று நீங்கும் நெறி யாது? இது எச்சமய நூல்களில் விளங்கும்? என்று ஆராயத் தொடங்கினவராய்க் காஞ்சீபுரம் சென்று பௌத்தர்களை அடைந்து, அவர்கள் அனுசரிக்கும் பௌத்தசமயத்திலே பிரவேசித்து, அச்சமய நூல்களை ஓதி அவற்றின் பொருள்களை ஆராய்ந்தார். அங்ஙனம் ஆராய்ந்தபொழுது, அதில் அந்நெறியில்லை என்பது அவருக்குத் தெள்ளிதிற் புலப்பட்டது. அதன்மேல், அவர் அதை விட்டு அதுபோல மற்றைச் சமய நூல்களையும் ஆராய்ந்து, அவைகளிலும் அஃதின்மையால் அவற்றையும் வெறுத்துப் பின்னர், பரமசிவனது திருவருள் கூடியதால் சைவசமய நூற்களை யாராய்ந்து, அவை அந்நெறியை நன்கு விளக்கினமையால் அதனைத் தெரிந்துகொண்டார். அவ்வாறு தெரிந்தபின் அவர், 'எந்த நிலையிலே நின்றாலும் எந்த வேடத்தை எடுத்தாலும் பரமசிவனுடைய திருவடிகளை மறவாமையே பொருள்,' என்று கருதித் தாம் எடுத்த பௌத்த வேடத்துடனிருந்து பரமசிவனை மிகுந்த அன்பினோடு இடைவிடாது தியானஞ் செய்து, சிவலிங்கத்தின் மகிமையை உணர்ந்து, தினந்தோறும் சிவலிங்க தரிசனம் செய்துகொண்டே போசனம் பண்ணவேண்டும் என்று விரும்பிச் சமீபத்தில் ஓர் வெள்ளிடையிலிருந்த சிவலிங்கத்தைத் தரிசித்து, அதனடுத்த ஆனந்தம் உள்ளவராகித் தாம் செய்யும் செயல் இதுவென அறியாது, அருகிலே கிடந்த ஒரு செங்கல்லை எடுத்து அச்சிவலிங்கத்தின்மேல் எறிந்தார். சிறு பிள்ளைகள் செய்யும் இழிவாகிய செய்கைகளும் தந்தையர்களுக்குப் பிரியமாதல்போல அந்தச் சாக்கியநாயனாருடைய செய்கையும் பரமசிவனுக்குப் பிரியமாயிற்று. அதன்மேல் அந்நாயனார் போசனமுண்டு மறுநாள் அந்நியமத்தை முடித்தற்குச் சென்றபொழுது, முதனாளிலே தாம் சிவலிங்கத்தின்மேற் கல்லெறிந்த குறிப்பை ஆலோசித்து, "நேற்று எனக்கு இவ்வெண்ணம் வந்தது பரமசிவனது திருவருளே," என்று துணிந்து, அப்பொழுதும் அவ்வாறே செய்து பின்னர் தினந்தோறும் அதனையே திருத்தொண்டாகக் கருதிச் செய்துவந்தார். அவ்வாறு செய்துவரும்போது ஒருநாள் அந்நாயனார் சிவன் திருவருளினாலே அச்செய்கையை மறந்து போசனஞ் செய்யச் சென்றார். அப்போது தம்முடைய திருத்தொண்டை மறந்துவிட்டது ஞாபகத்திற்கு

வந்தது. அவ்வாறு வரவே அவர், "இன்றைக்கு எங்கள் சுவாமியை எறியாமல் மறந்துவிட்டேனே," என்று எழுந்து அத்தியந்த ஆசையுடன் மிக விரைந்து புறப்பட்டுச் சிவலிங்கத்தினிடம் சென்று ஒரு கல்லை எடுத்து அதன்மேல் எறிந்தார். அப்படி யெறியவே பத்தி வலையிற் படுபவராகிய பரமசிவன் உமாதேவியோடு இடபாரூடராய் ஆகயத்திலே தோன்றி அவரைத் தமது திருவடியிலே சேர்த்தருளினார்.()

சிறப்புலிநாயனார் சரித்திரம்.

"கூடிப் பிரியேல்,"

(இ - ள்.) 'நீ ஒருவரோடு சிநேகஞ் செய்த பின் அவரிடம் காணும் அற்பக் குற்றத்திற்காக அவரை விட்டுப் பிரியாதே,' என்பதாம்.

37. கூடிப் பிரியா தவர்திரு வாக்கூர்
    கோமறை யவர்சிறப் புலியார்
நாடியைந் தெழுத்தைச் செபித்துவீ டடைந்த
    நன்மையை யென்றும்யான் மறவேன்
தேடிய பொருள்கை கூடுமெய்ஞ் ஞானத்
    திருட்டிசேர் பெரியவர் கூடி
யாடிடு கங்கை கோகிரி மேவு
    மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ - ள்) தேடிய பொருள்-(தன்னிடத்தே சூழ்ந்துவோர்) நாடிய பொருள்களெல்லாம், கை கூடும் - கையிற் சேர்வதற்கிடமாயுள்ளதும், மெய்ஞ்ஞானத் திருட்டி - மெய்ம்மையாகிய ஞானக்கண், சேர் - பொருந்திய, பெரியவர் - பெரியோராகிய ஞானிகள், கூடி - சேர்ந்து, ஆடிடும் - மூழ்கத்தக்கதுமாகிய, கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச நாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னுந் திருப்பெயரினையுடைய நாதனே! (உலகத்தில் மனிதர், ஒருவரோடு சிநேகஞ்செய்ய வேண்டுமானால் ஆரம்பத்திலேயே அவர் நல்லவரா என்று நன்றாக ஆராய்ந்து அவர் நல்லவராயிருந்தால்மாத்திரம் அவருடைய நேசத்தைக் கொள்ள வேண்டும்; அவ்வாறு ஆராய்ந்து சிநேகங் கொண்டபின் அவரிடம் ஒவ்வொரு சமயம் சொற்பக் குற்றங்கள் காணப்படினும் அக்குற்றங்களின்பொருட்டு அவர் நேயத்தை விட்டுவிடலாகாது; அவற்றைச் சகித்துக்கொண்டு அவருடைய நேயத்தை விடாதிருக்கவேண்டும்; அங்ஙனம் செய்யின் அந்நேயத்தால் எக்காலத்தும் பல நன்மைகளுண்

டாம்; அவ்வாறின்றி அற்பக் குற்றங்களுக்காக உறுதியான சிநேகத்தை விடுத்து அடிக்கடி வெவ்வேறு மனிதரின் சிநேகங்கொண்டு திரிவின், எப்பொழுதும் உறுதியான சிநேகம் ஒன்றுமின்றி ஆபத்துக் காலத்தில் உதவுவாரின்மையால் துன்பப்படுதற் கேதுவுண்டாகும்; இதை யுத்தேசித்தே ஔவையார், 'கூடிப்பிரியேல்,' என்று கூறினர். ஆதலால், இக்கருத்தை யுணர்ந்து), கூடி - ஒருவரோடு சிநேகஞ் செய்து, பிரியாதவர் - (பின்னர் எக்காரணத்தினாலும் அவரை விட்டு) நீங்காதவரும், திருவாக்கூர் - திருவாக்கூரிலுள்ள, கோ - சிறந்த, மறையவர் - வேதியருமாகிய, சிறப்புலியார் - சிறப்புலி நாயனாரென்பவர், ஐந்தெழுத்தை - பஞ்சாக்ஷரத்தை, நாடி - உயர்வாக எண்ணி, செபித்து - ஜெபஞ்செய்து, வீடு அடைந்த - முத்திவீட்டைப் பெற்றுக்கொண்ட, நன்மையை - நலத்தை, யான் - நான், என்றும் - எக்காலத்தும், மறவேன் - மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே பஞ்சாக்ஷர தியானஞ்செய்து நின்னருளால் மோக்ஷத்தை அடைவேன்).

(வி-ரை.) 'கூடிப் பிரியேல்.' என்னும் ஔவை வாக்கியக் கருத்திற் கிசைய, ஒருவரோடு சிநேகஞ்செய்து பின் அற்பக் குற்றங்களுக்காக அவரை விட்டுப் பிரியாத நற்குணம் வாய்ந்தவராகிய சிறப்புலி நாயனாரென்பவர் பஞ்சாக்ஷர தியானஞ்செய்து முத்தியடைந்ததை மறவாமல் அவரைப்போலவே யானும் அந்நற்குணத்தைக் கைக்கொண்டு பஞ்சாக்ஷரமோதி முத்தியடைவேனென்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி பஞ்சாக்ஷரமோதி முத்தியடைந்த சிறப்புலிநாயனார் சரித்திரமாவது:—

சோழநாட்டிலுள்ள திருவாக்கூரில், பிராமணர் குலத்திலே, சிறப்புலிநாயனார் என்னும் அடியார் ஒருவர் தோன்றியிருந்தார். அவர், சிவனடியார்களைக் கண்டபொழுது நமஸ்கரித்து இன்சொற்களைச் சொல்லி, அமுது செய்வித்து, அவர்களுக்கு வேண்டும் திரவியங்கள் எல்லாவற்றையுங் கொடுக்கின்றவர்; ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தை அன்பினோடு ஜபிக்கின்றவர்; பரமசிவனைக் குறித்து யாகங்கள் செய்கின்றவர். இத்தகைய அவர், அக்காலத்திலே இன்னும் பல சிவ புண்ணியங்களைச் செய்து, பஞ்சாக்ஷர தியானமகிமையால் முடிவில் சிவபதம் அடைந்தார். (கஎ)

சிறுத்தொண்டநாயனார் சரித்திரம்.

"கெடுப்ப தொழி,"

(இ - ள்.) 'நீ ஒருவரைக் கெடுக்குந் தொழிலை ஒழித்துவிடு,' என்பதாம்.

33. கெடுப்பதொழிந்த செங்காட்டின் மாமாத்
திரர்குலச் சிறுத்தொண்டர் விளரும்
வடுப்படா வன்பின் மகவரிந் தாக்கி
மகிழ்ந்தாற் றிட்டதை மறவேன்
திடப்படுந் தவத்தர் தேவரே யன்றிச்
சிறியராங் குவந்து தோய்ந் திடுதற்
கடுப்பருஞ் சங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்) திடப்படும் - உறுதியாகின்ற, தவத்தர் - தவத்தினையுடையவர்களும், தேவரே - தேவர்களுமே, அன்றி - அல்லாமல், சிறியர் - அறிவிற் சிறியராயினோர், அங்கு உவந்து - அவ்விடத்தே வந்து, தோய்ந்திடுதற்கு - மூழ்குதற்கு, அடுப்பரும் - சேர்தல் அரிதாகிய (சேரமுடியாத அருமையமைந்த), சங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னுந் திருப்பெயரினையுடைய நாதனே! (உலகத்தில் நன்மையடைய விரும்புவோர் எவரையும் கெடுக்குந் தொழிலை யொழித்து எவர்க்கும் நன்மை புரியவேண்டும்; அங்ஙனமின்றிக் கெடுக்குந் தொழிலைக் கைக்கொள்ளின் அவ்வீதம் செய்பவர் மீளாநரகிற் காளாவர், இதுபற்றியே ஔவையார், 'கெடுப்பதொழி,' என்று கூறினர். ஆகலின், இந்நீதி வாக்கியத்திற் கிணங்க) கெடுப்பது ஒழிந்த - ஒருவரைக் கெடுக்குந் தொழில் நீங்கிய (மனிதர்கள் நிறைந்த), செங்காட்டின் - திருச்செங்காட்டங் குடியிலேயுள்ள, மாமாத்திரர் குல - மாமாத்திரர் குலத்தினராகிய, சிறுத்தொண்டர் - சிறுத்தொண்ட நாயனாரென்பவர், விளரும் - விளங்காநின்ற, வடுப்படா - குற்றமில்லாத, அன்பின் - (நின்மீதுள்ள) அன்பினாலே, மகவு - புத்திரனை, அரிந்து - அறுத்து, ஆக்கி - கறி சமைத்து, மகிழ்ந்து - சந்தோஷித்து, ஆற்று - அாறறிய வினைக்கு, இட்டதை - படைத்து நற்பேறு பெற்றதை, மறவேன் - நான் எப்போதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போலவே நின்மீதும் அடியார்மீதும் பக்தி செலுத்தி நின்னருளால் நற்பேறு பெற்றுக்கொள்வேன்).

(வி - ரை) 'கெடுப்பதொழி,' என்னும் ஔவை வாக்கியத்திற் கிணங்க, ஒருவரைக் கெடுக்குந் தொழில் நீங்கியவர்கள் நிறைந்த திருச்செங்காட்டங்குடியிலுள்ள சிறுத்தொண்டநாயனார், நீ விரும்பிய காலத்து உனக்குப் பிள்ளையைக் கறிசமைத்திட்ட அருஞ்செய்கையை மறவாமல் அவர்போலவே நின்மீதும் அடியார்மீதும் பக்தி செலுத்தி நற்பேறு பெற்றுக்கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. இக்குக்

கூறியபடி சிவன்பால் பக்தி செலுத்திய சிறுத்தொண்டநாயனார் சரித்திரமாவது:--

சோழமண்டலத்திலுள்ள திருச்செங்காட்டங்குடியிலே மாமாத்திரர் குலத்திலே யுதித்த பரஞ்சோதியார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஆயுள்வேதங்களிலும், படைக்கலத் தொழில்களிலும், குதிரையேற்றம் யானையேற்றங்களிலும் மிகச் சிறந்து, வேதாகமங்களை ஆராய்ந்து, பரமசிவனே மெய்க்கடவுள் என்று தெளிந்து, அவருடைய திருவடிகளை இடைவிடாது அன்போடு தியானித்து, சிவனடியார்களுக்கு எக்காலமுந் திருத்தொண்டு செய்துகொண்டு அரசனிடத்திலே சேநாபதியாகி, அவன்பொருட்டு யானை செலுத்திக்கொண்டு சென்று அவனோடு மாறுபட்ட பல அரசர்களை வென்று, அவர்கள் தேசங்களைக் கைப்பற்றி அவனால் நன்கு மதிக்கப்பட்டிருந்தார்.

இத்தகைய அவர், ஒருமுறை உத்தரதேசத்திலே வாதாவி என்னும் நகரத்திற் சென்று, அதனை வென்று பலவகை இரத்தினங்களையும், நிதிக்குவைகளையும், யானைக் கூட்டங்களையும், குதிரைக் கூட்டங்களையும் அரசனுக்கு முன் கொண்டுவந்தார். அதுகண்டு அரசன் அவருடைய யானையேற்றத்தின் வலிமையை அதிசயித்துப் புகழ்ந்து பேசினான். அப்போது அவனை அடுத்த மந்திரிகள் அரசனை நோக்கி, "மஹாராசரே! இவர் பரமசிவனுக்குத் திருத்தொண்டு செய்பவராகையால், இவ்வுலகத்திலே இவருக்கு எதிராவார் ஒருவருமில்லை" என்றார்கள். அரசன் அதைக் கேட்டு அஞ்சி நடுநடுங்கி, 'இவர் எங்கள் கடவுளாகிய பரமசிவனுடைய திருத்தொண்டர் என்பதை உணராது இவரைப் போர் செய்தல் முதலிய கொடுந் தொழில்களைச் செய்யும்படி ஏவினேன்; ஐயையோ! இது எவ்வளவு கொடிய பாவம்!" என்று சொல்லிப் பின்பு பரஞ்சோதியாரை நோக்கி, "சுவாமீ! இக்குற்றத்தைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும்," என்று பிரார்த்தித்து நமஸ்கரித்தான். அப்போது பரஞ்சோதியார், "மஹாராசரே! நான் எனது உரிமைத்தொழிலைச் செய்தேன்; அதனாலே என்ன தீங்கு?" என்றார். அதன்மேல் அரசன் அவருக்கு நிதிக் குவைகளையும், நிலங்களையும் கொடுத்து, "நீர் இனி எனக்குப் பணி செய்தலை ஒழித்து, சிவனுக்கும் சிவனடியார்களுக்கும் திருத்தொண்டு செய்யும்," என்று விடைகொடுத்தனுப்பினார்.

அதன்மேல் பரஞ்சோதியார், தம்முடைய திருப்பதியிற் சென்று கணபதீச்சுரத்தில் வீற்றிருக்கின்ற கடவுளை வணங்கி, அவருக்குத்

திருத்தொண்டுகளை வழுவாது செய்து, திருவெண்காட்டுநங்கையார் என்னும் தம் மனைவியாரோடு கூடி இல்லறம் நடத்தி, நாடோறும் முன்னே சிவனடியார்களைத் திருவமுது செய்வித்துப் பின் தாம் உண்ணும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார். அவர் இங்ஙனம் சிவனடியார்களை மிகுந்த அன்பினோடு வழிபட்டு, அவர்கள் திருமுன் மிகச் சிறியராய் ஒழுகினமையால் அவருக்குச் சிறுத்தொண்டர் என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது. இப்படியிருக்குங்காலத்தில் கணபதீச்சுரருடைய திருவருளினாலே அவருக்குத் திருவெண்காட்டுநங்கையாரிடத்திலே சீராளதேவர் என்னும் புத்திரர் உதித்தார். அப்பிள்ளைக்கு ஐந்து வயதிலே வித்தியாரம்பஞ் செய்விக்க, அப்பிள்ளை பள்ளிக்கூடத்தில் வாசித்துவந்தார். அந்நாளிலே அத்திருப்பதிக்கு திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் வந்து, அவரால் உபசரிக்கப்பெற்று அவரைத் தம்முடைய திருப்பதிகத்திலே சிறப்பித்துப் பாடிச்சென்றார்.

அதன்மேல் ஒரு தினம், பரமசிவன் சிறுத்தொண்டநாயனாருடைய மெய்யன்பைப் பரிசோதிக்க எண்ணி, வைரவவேடங்கொண்டு திருச்செங்காட்டங்குடியை அடைந்து, சிறுத்தொண்டநாயனாருடைய வீட்டுவாயிலிற் சென்று, 'சிறுத்தொண்டர் வீட்டில் இருக்கின்றாரோ?' என்று வினவ, தாதியாராகிய சந்தனத்தையார் வணங்கி, "சுவாமீ! அவர் சிவனடியார்களைத் தேடி வெளியிற் போயிருக்கின்றார்; தேவரீர் உள்ளே எழுந்தருளும்," என்றார். அதற்கு வைரவர், "பெண்கள் இருக்கும் இடத்தில் நாம் தனியே புகோம்," என்று கூறத் திருவெண்காட்டுநங்கையார் அதைக்கேட்டு, "இவ்வடியவர் போய்விடுவாரோ," என்று பயந்து விரைந்து வந்து, "சுவாமீ! அடியேனுடைய நாயகர் எப்போதும் சிவனடியாரை அமுது செய்விப்பவர்; இன்றைக்கு ஒருவரையுங் காணாமையால் அவரைத் தேடிப் போயிருக்கின்றார்; விரைவில் வந்துவிடுவார்; உள்ளே எழுந்தருளியிரும்," என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, வைரவர், "நாம் உத்தராபதத்தி லுள்ளோம்; சிறுத்தொண்டரைக் காணவந்தோம்; ஆயினும், அவர் இல்லாதபோது நாம் இங்கே இரோம்; கணபதீச்சரத்தில் உள்ள திருவாத்தி மரத்தின்கீழ் இருக்கின்றோம்; அவர் வந்தவுடன் அவருக்குத் தெரிவியுங்கள்," என்று சொல்லி அங்குச் சென்றிருந்தார்.

அவர் போன சிறிது நேரத்திற்குள் சிறுத்தொண்டநாயனார் சிவனடியார்களைத் தேடி எங்குங் காணாது வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்து மனைவியாருக்கு அதனைச் சொல்லித் துக்கித்தார். அப்போது மனைவியார், வைரவர் வந்துபோன சமாசாரத்தைத் தெரிவித்தார். உடனே சிறுத்தொண்டர் மிகுந்த விருப்பத்தினோடு விரைந்து சென்று அவ

வரைக் கண்டு வணங்கி நிற்க, அவர், "பெரிய சிறுத்தொண்டர் நீர் தாமோ?" என்று வினவினார். சிறுத்தொண்டர் அவரை வணங்கி, "சுவாமீ! நான்றான் சிறுத்தொண்டன்; இன்றைக்குத் திருவமுது செய்வித்தற்குச் சிவனடியார்களைத் தேடிக் காணாமையால் நான் மிக வருந்தினேன்; இப்போது அடியேன் செய்த புண்ணியத்தினாலே தேவரீரைக் கண்டேன்; தேவரீர் அடியேன் வீட்டுக்கு எழுந்தருளித் திருவமுது செய்யவேண்டும்," என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, வைரவர், "அன்பரே! எனக்கு அமுது படைத்தல் உம்மால் முடியாது; அது மிக அருமை," என்றார். அதற்குச் சிறுத்தொண்டர், "தேவரீர் அமுது செய்யும் இயல்பைத் தெரிவித்தால், அவ்வாறே சீக்கிரமாகப் பாகம் பண்ணுவிப்பேன்," என்று சொல்ல, வைரவர், "நாம் ஆறுமாசத்திற்கு ஒருமுறை பசுவைக் கொன்று உண்போம்; அதற்கு உரிய காலும் இந்நாளேயாம்; அப்படி எனக்கமுதூட்டுதல் உம்மா லியலாது," என்றார் அதற்குச் சிறுத்தொண்டர், "அடியேன் அனேகம் பசுக்களை உடையேன்; தேவரீருக்குப் பிரியமாகிய பசு இன்னது என்று தெரிவித்தால் அடியேன் விரைந்து சென்று அதனைக் கொன்று பாகம் பண்ணுவித்துக் காலந் தாழ்க்காமல் வருவேன்" என்று சொல்ல, வைரவர், "நாமுண்பது நரபசு; அந்நரன் ஐந்து வயசினை உடையவனும், அவயவப் பழுதில்லாதவனும், ஒரு குடிக்குத் தான் ஒருவனும் இருக்கவேண்டும்; அப்படிப்பட்ட சிறுவனை மனமகிழ்ச்சியோடு தாய் பிடிக்கத் தந்தை அரிதல்வேண்டும்; இப்படி அரிந்து சமைக்கப்பட்ட கறியையே நாம் உண்போம்," என்றார்.

சிறுத்தொண்டர், "அடியேனுக்கு இதுவும் அரிதன்று," என்று சொல்லி அவரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போய், வைரவருடைய அபிப்பிராயத்தை மனைவியாருக்குத் தெரிவித்தார். அப்பொழுது மனைவியார் ஒரு குடிக்கு ஒருவனாஞ் சிறுவனைப் பெறுவது எவ்விதம் முடியும்?" என்று சொல்ல, சிறுத்தொண்டர், "என் பிராண நாயகியே! வேண்டிய திரவியங்களைக் கொடுத்தால் இத்தகைய சிறுவனை எவரும் கொடுப்பார்; ஆயினும், நேர் நின்று அச்சிறுவனை அரியத் துணியுந் தந்தைதாயார் அகப்படுவதருமை; ஆதலால், இனி யோசிக்காமல் நாம் பெற்ற சிறுவனையே அவ்வாறு செய்வோம்," என்றார். மனைவியார் அதற்கு இசைந்து, "புதல்வனைப் பள்ளிக்கூடத்தினின்றும் அழைத்துக்கொண்டுவாரும்," என்று சொல்லச் சிறுத்தொண்டர் மனமகிழ்ச்சியோடு பள்ளிக்கூடத்துக்கு விரைந்து சென்று, தம்முடைய புதல்வராகிய சீராளதேவரை எடுத்

து தோண்மேல் வைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்தார்; அப்போது, மனைவியார் புதல்வரை வாங்கி அவருக்குத் திருமஞ்சனம் ஆட்டிக் கோலஞ்செய்து அவரை நாயகர் கையிற் கொடுத்தார். அவர் அவரை ஓர் மறைவிடத்திற் கொண்டுபோனார். அப்பிள்ளையைப் பெற்ற தாயார் பாத்திரங்களைக் கழுவிக்கொண்டுவந்தார். அதன்மேல், தந்தையார் புதல்வரை எடுத்து அவருடைய தலையைப் பிடிக்க, தாயார் அப்புதல்வருடைய இரண்டு கால்களையும் தம்முடைய மடியிலே இடுக்கி, அவர் கைகள் இரண்டையும் தம்முடைய கைகளினாலே பிடித்தார்; அப்போது அப்புதல்வர் தம்முடைய தந்தை தாயர் மிக் மகிழ்கின்றனர் என்று மகிழ்ந்து நகை செய்ய, தந்தையார் மனமகிழ்ச்சியோடு ஆயுதத்தினாலே அவருடைய தலையை அரிந்தார்.

அவ்வாறு அரிந்தவுடன் திருவெண்காட்டுநங்கையார் தலையின் இறைச்சி திருவமுதுக்கு ஆகாது என்று அதனை நீக்கும்பொருட்டு சந்தனநங்கையார் கையில் கொடுத்துவிட்டு, மற்றை யுறுப்புக்களின் இறைச்சிகள் எல்லாவற்றையும் அறுத்துப் பாகம் பண்ணி, வேறு கறிகளுஞ் சோறுஞ் சமைத்து நாயகருக்குத் தெரிவித்தார். சிறுத்தொண்டர் பெருங் களிப்புடையராகி விரைந்து சென்று திருவாத்தியின்கீழ் இருந்த வைரவரை வணங்கி, “சுவாமி! தேவரீர் பிரியப்படி நரமாமிச பாகம் பண்ணுவித்தேன்; எழுந்தருளிவந்து திருவமுது செய்தருளல்வேண்டும்,” என்று விண்ணப்பஞ்செய்து, அவரை வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் ஆசனத்தில் இருத்தி பாதபூஜை செய்து வணங்கினார். திருவெண்காட்டுநங்கையார், அவருக்கு அன்னமும் கறியமுதும் படைத்தார். வைரவர் அதைப் பார்த்து, “நாம் சொல்லிய முறையே கொன்ற பசுவினது உறுப்புக்கள் எல்லாவற்றையும் பாகம் பண்ணினீரா?” என்று வினவ, திருவெண்காட்டு நங்கையார், “தலை இறைச்சியை மாத்திரம் திருவமுதுக்கு ஆகாது என்று கழித்துவிட்டோம்,” என்றார். வைரவர், “அதைத்தான் நான் பிரியமாக உண்பேன்; அதுவும் வேண்டும்,” என்றார். அதுகேட்டுச் சிறுத்தொண்டர் மனைவியாரோடும் திகைத்தனர். அப்போது சந்தனநங்கையார், ‘நான் அத்தலை இறைச்சியை அடியவர் அமுது செய்யும்பொழுது நினைத்தாலும் நினைக்கக்கூடும் என்று முன்னமே பாகம் பண்ணிவைத்தேன்,’ என்று அதனைப் பாகம் பண்ணிவைத்திருந்து எடுத்துக்கொடுக்க, திருவெண்காட்டுநங்கையார் அதனை முகமலர்ந்து வாங்கிப் படைத்தார்.

அதன்பின் வைரவர் சிறுத்தொண்டரை நோக்கி, “நாம் தனியே உண்ணோம்; சிவனடியார்களைக் கொண்டுவாரும்,” என்று கூற,

சிறுத்தொண்டர் எழுந்து, "ஐயோ! அடியவர் திருவமுது செய்தற்கு இடையூறு இதுவோ!" என்று நினைந்து வீட்டுக்குப் புறத்திலே போய்ச் சிவனடியார்களைத் தேடிக் காணாது துக்கத்தோடு திரும்பி வந்து வைரவரை வணங்கி, "சுவாமீ! சிவனடியார்களைக் காணேன்; அடியேன் திருநீறு இட்டவர் எவராயிருந்தாலும் அவர்க்கு அன்னங் கொடுப்பது வழக்கம்; இப்போது அங்ஙனம் திருநீறிட்டவர் அகப் படுவது அருமையா யிருக்கின்றது," என்று கூறினார். அதைக் கேட்டு வைரவர் சிறுத்தொண்டரை நோக்கி, "உம்மைப்போலத் திருநீறு இட்டார் இல்லை; ஆதலால், நீர் இருக்கலாம்," என்று சொல்லிப் பின் திருவெண்காட்டுநங்கையாரை நோக்கி, "இவருக் குச் சோறுங் கறியும் படையும்," என்று அருளிச்செய்ய அவரும் படைத்தார். அப்போது சிறுத்தொண்டர் வைரவரை ஊட்டவேண்டி உண்ணப்புகலும், வைரவர் அவரைத் தடுத்தருளி ஆறு மாசத்துக்கு ஒருமுறை உண்ணுகின்ற நாம் உண்ணுமளவும் தரியாமல், எப்பொழு தும் உண்ணுகின்ற நீர் முன் உண்பது என்ன? உம்முடன் உண் ணும்பொருட்டு உமக்குப் புத்திரன் உண்டேல் அழையும்," என்றார். சிறுத்தொண்டர், "இப்போது அவன் உதவான்," என்று சொல்ல, வைரவர், "அவன் வந்தாற்றான் நாம் உண்போம்; தேடி அழையும்," என்றார். அதுகேட்டுச் சிறுத்தொண்டர் தரியாது எழுந்து மனைவியா ரோடு விரைந்து வீட்டுக்குப் புறத்திலே போய், "புதல்வனே! வா," என்று அழைக்க, மனைவியாரும், 'சீராளனே! சிவனடியார் அடி யேங்கள் உய்யும்பொருட்டு உடனுண்ண உன்னை அழைக்கின்றார் வா," என்று அழைத்தார்.

அப்பொழுது அப்புதல்வர், பரமசிவனது திருவருளினாலே பள் ளிக்கூடத்தினின்று ஓடி வருபவர்போல வந்தார் தாயார் அவரை எடுத்துத் தழுவி நாயகர் கையிற் கொடுக்க, அவர், "இனிச் சிவனடி யார் அமுது செய்யப்பெற்றோம்," என்று மன மகிழ்ந்து, அப்புதல்வ ருடன் உள்ளே வந்தார். அப்போது வைரவர் மறைந்தருளினமையால் சிறுத்தொண்டர் மனங் கலங்கித் திகைத்து விழுந்து கலத்திலே இட்ட இறைச்சிக் கறியமுதையுங் காணாமையால் அச்சமுற்று, "வைர வர் திருவமுது செய்யாமல் எங்கே ஒளித்தனரோ," என்று தேடி மயக்கங்கொண்டு புறத்திற் சென்றார். அப்போது பரமசிவன், அரி பிரமேந்திராதி தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலாயினோர் சேவிக்க, உமா தேவியாரோடும் சுப்பிரமணிய ஸ்வாமியோடும் இடபாரூடராய் ஆகா யத்திலே சிறுத்தொண்டருக்கு முன் தோன்றியருளினார். அங்ஙனம் தோன்றவே சிறுத்தொண்டரும், மனைவியாரும், புதல்வரும், தாதி

யாரும் அவர்களைத் தரிசித்துக் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய, எலும்பும் மனமும் நெக்குவிட்டுருக, பரவசமாய் விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து அஞ்சலி யஸ்தர்களாகி நின்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்கள். பின்பு பரமசிவனும், பார்வதியம்மையும், சுப்பிரமண்ணிய ஸ்வாமியும், தங்களை எக்காலமும் பிரியாது வணங்கிப் பேரின்பத்தை நுகர்ந்துகொண்டு இருக்கும்பொருட்டு அவர்கள் நால்வரையும் உடன்கொண்டு திருக்கைலாசத்தை அடைந்தனர். (௩௮)

சேரமான்பெருமாணாயனார் சரித்திரம்.

"கேள்வி முயல்."

(இ-ள்.) "நீதி நூல்களைக் கற்காவிடினும் அவற்றைக் கற்றோர் சொல்வதைக் கேட்பதற்கு முயற்சிசெய்," என்பதாம்.

39. கேள்வி முயல்வார் கொடுங்கோளூ ரதனிற்
கிரீடியாஞ் சேரமான் பெருமாள்
வாளொளிக் கைலை யாருக்கா தியுலா
வழங்கியீ டடைந்ததை மறவேன்
நீள்வினை யனைத்து மொருதின மூழ்கி
னீக்கிவெம் பவமலை யகற்றி
யாளகழ்க் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ-ள்.) ஒரு தினம் - ஒருநாள், மூழ்கின் - மூழ்கினால், (அங்ஙனம் மூழ்கினவர்களுடைய) நீள் - நீண்ட, வினையனைத்தும் - கெட்ட வினைகளையெல்லாம், நீக்கி - விலக்கி, வெம் - கொடிய, பவம் அலை - பிறவித்துன்பமாகிய அலை, அகற்றி - நீக்கி, ஆள் - (அவர்களை) ஆள்கின்ற, அகழ் - (கோபர்வதமென்னுந் தலத்திற்கு) அகழிபோன்ற, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - அக்கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திசநாயகனே - ஆதிசத்திச னென்னும் நாதனே! ('கேள்வி முயல்,' என்று ஒளவையார் கூறியபடி, மானிடராகப் பிறந்தவர்கள் நீதிசாஸ்திரங்களைக் கற்காவிடினும் அவற்றைக் கற்றோர் சொல்லும் நீதிகளையேனும் கேட்க முயலவேண்டும்; அங்ஙனம் கேட்பின் அவர்க்கு நல்லறிவும் தெய்வபக்தியுமுண்டாய் நற்கதி ஏற்படும்; ஆதலால், இவ்வுண்மையை யுணர்ந்து) கேள்வி முயல்வார் - நீதிசாஸ்திரங்களைக் கற்றோருடைய சொற்களைக் கேட்க முயற்சிப்பவர்கள் வாசஞ் செய்கின்ற, கொடுங்கொளூரதனில் - கொடுங்கோளூரில் தோன்றிய, கிரீடியாம் - அரசராகிய, சேர

மான்பெருமான் - சேரமான்பெருமாணாயனார், வாள் ஒளி - மிக்க பிரகாசம் பொருந்திய, கைலை-கைலையங்கிரியில் வாசஞ் செய்கின்ற, அரனுக்கு - அரனாகிய நினக்கு, ஆதி - ஆதியிலே, உலா வழங்கி - ஞானவுலாச் சொல்லி, (நின்மீது மிகக பக்தி செலுத்தி) வீடு அடைந்ததை - மோக்ஷவீட்டை யடைந்த செய்கையை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போலவே நின்மீது பக்தி செலுத்தி மோக்ஷத்தை யடைவேன்)

(வி - ரை.) 'கேள்வி முயல்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிக்கிணங்க சாஸ்திரக் கேள்விகளைக் கேட்க முயற்சிப்போர் வாசஞ்செய்கின்ற கொடுங்கோளூரில் தோன்றிய சேரமான் பெருமாணாயனார் நின்மீது பக்திசெலுத்தி வீடடைந்ததை மறவாமல், அவர்போலவே யானும் பக்திசெலுத்தி நற்கதி பெறுவேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி நற்கதியடைந்த சேரமான்பெருமாணாயனார் சரித்திரமாவது:—

மலைநாட்டின் இராசதானியாகிய மகோதை என்னும் பெயரையுடைய கொடுங்கோளூரிலே, சேரர் குடியிலே பெருமாக்கோதையார் என்னும் பெயரையுடைய ஒரு சற்புத்திரர் அவதரித்திருந்தார். அவர் பாலிய தசையிலேதானே உலக வியல்பும், அரசவியல்பும் உறுதியற்றனவென்று சிவபக்தியிற் சிறந்தவராய், இராச புத்திரருக்குரிய தொழில்களைச் செய்தல் இன்றி திருவஞ்சைக்களம் என்னும் சிவஸ்தலத்தை அடைந்து, சிவனை வழிபட்டுச் சிவ திருத்தொண்டுகளைச் செய்வாராயினார்.

இப்படி நிகழுங்காலத்திலே, செங்கோற்பொறையன் என்னும் சேரமகாராசனுக்கு உலகவாழ்க்கையில் வெறுப்புத் தோன்றினமையால், அவன் மோட்சத்துக்குக் காரணமாகியயோகமுயற்சியைச் செய்ய வேண்டும் என்று தெளிந்து, அரசியற்றுதலினின்றும் நீங்கித் தவஞ் செய்யும்பொருட்டுத் தபோவனத்தை அடைந்தான். அப்போது மந்திரிமார்கள், சேரர மரபிற்கு முதல்வராகிய பெருமாக்கோதையாரிடத்திலே போய் மலைநாட்டிற்கு அரசராகும்படி அழைவேண்ட, பெருமாக்கோதையார், 'இவர்கள் வார்த்தை சிவ திருத்தொண்டுக்கு இடையூறா யிருக்கின்றது; சிவபத்தியிலே சிறிதும் வழுவாது அரசியற்றுதற்குத் திருவருள் உளதாயின் இதனைச் சுவாமிக்கு விண்ணப்பஞ் செய்து அறிவேன்,'' என்று ஆலயத்தினுள்ளே பிரவேசித்துச் சுவாமியை வணங்கி அவரிடம் விண்ணப்பஞ் செய்து, அவருடைய திருவருளினாலே அவரிடத்தே வைத்த பத்தி வழுவாது அரசியற்றும்

சத்தியையும், யாரும் கழறினவைகள் அனைத்தையும் அறியும் அறிவையும், மகா பராக்கிரமத்தையும், பெருங் கொடையையும், அரசருக்கு உரிய படை, வாகனம் முதலியவற்றையும் பெற்று, வெளியேறி மந்திரிமார்களுடைய வேண்டுகோளுக்கு உடன்பட்டுச் சுபதினத்திலே சுபமுகூர்த்தத்திலே முடிசூடி சிவாலயத்தை வலஞ்செய்து, சந்நிதானத்திலே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து யானைமேற்கொண்டு நகர் வலஞ் செய்தார்.

அவ்வாறு செய்யும்பொழுது, ஒரு வண்ணான் தோளிலே உவர்ப் பொதி சுமந்துகொண்டு, மழைபெய்தபடியால் உவர் கரைந்து மேலே வடிந்து திருநீறுபோல வெண்மையாகத் தோன்ற எதிரே வந்தான். அவனைக் கண்டவுடனே பெருமாக்கோதையார் சிவனடியாரென்று நினைத்து, அந்த க்ஷணத்திலேதானே யானையினின்றும் இறங்கி மிக்க பக்தியோடு விரைந்து சென்று அவனுடைய கால்களிலே விழுந்து நமஸ்கரித்தார். உடனே அவ்வண்ணான் மனங் கலங்கி, அவர் நமஸ்கரித்தற்கு முன் அவரை நமஸ்கரித்து, "அடியேனை நீர் யார் என்று நினைத்தீர்; அடியேன் அடிவண்ணான்," என்று சொல்ல, சேரமான்பெருமாணாயனாரும், "அடியேன் அடிச்சேரன்; தேவரீர் திருநீற்று வேடத்தை நினைப்பித்தீர்; வருந்தாதே போம்," என்று சொல்லி நமஸ்காரம் பண்ணினார். அப்போது மந்திரிமார் முதலிய சமஸ்தரும் சேரமான்பெருமாணாயனாருடைய சங்கமபத்தி மேலீட்டைக் கண்டு ஆச்சரியம் எய்தி அவரை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்கள். அதன்மேல் சேரமான்பெருமாணாயனார் யானைமேல் ஏறி நகரியை வலஞ்செய்து மாளிகை வாயிலிலே புகுந்து, யானையினின்றும் இறங்கி மண்டபத்தை அடைந்து இரத்தினசிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்தருளி, அதுமுதல் சைவ சமயம் அபிவிர்த்தியாகும்படி அரசியற்றித் தில்லையின்கணுள்ள திருச்சிற்றம்பலத்திலே ஆனந்தத் தாண்டவம் செய்தருளுகின்ற சபாநாயகருடைய ஸ்ரீ பாதத்தை அன்பினோடு அருச்சித்து, அருச்சனை முடிவிலே சபாநாயகர் தமது திருச்சிலம்பொலியைக் கேட்கும்படி செய்யத் தினந்தோறும் கேட்டு மகிழ்ந்து, சிவனடியார்களுக்கும் தரித்திரர்களுக்கும் திரவியங்களைக்கொடுத்துப் பரமசிவனுக்கு உரிய பல யாகங்களையும் செய்து வாழ்ந்து வந்தார்.

இப்படி நிகழுங்காலத்தில், மதுரையில் வீற்றிருக்கும் சொக்கநாதசுவாமியானவர் தம்மை அன்பினோடும் இசைப்பாட்டினாலே துதிக்கின்ற பாணபத்திரருக்குப் பெருஞ் செல்வத்தைக் கொடுத்தருளுதற்குத் திருவுளங்கொண்டு, இரவில் அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "உனக்கு வேண்டிய திரவியங்களைத் தரும்பொரு

ட்டு நம்மீது அன்புடையனாகிய சேரனுக்கு ஓலை தருவோம்;
தாமதிக்காமல் போய்வா,'' என்று கூறி, 'மதிமலிபுரிசை,' என்னும்
திருப்பாசுரத்தை வரைந்த திருமுகத்தைக் கொடுத்தருளினார். பாண
பத்திரர் அத்திருமுகத்தைத் தலைமேற்கொண்டு அப்பொழுதே புறப்
பட்டுக் கொடுங்கோளூரை அடைந்து, சேரமான்பெருமாணாயனார்
எதிர்கொண்டு நமஸ்கரிக்க மாளிகையை அடைந்து, சுவாமி தந்தரு
ளிய திருமுகத்தை அவர் கையிலே கொடுத்து அவரை வணங்க, சேர
மான்பெருமாணாயனார் அதனை முடிமேற்கொண்டு வாசித்து, சிவன்
திருவருளைத் துதித்து மந்திரிமார்களை நோக்கி, "நம்முடைய மாளி
கையில் இருக்கின்ற திரவியங்களை யெல்லாம் பொதிசெய்து ஆளின்
மேல் ஏற்றிக்கொண்டு வாருங்கள்,'' என்று ஆஞ்ஞாபிக்க, அவர்கள்
அவ்வாறே ஏற்றிக்கொண்டுவந்து வணங்கினார்கள். அப்போது சேர
மான் பெருமாணாயனார் பாணபத்திரருக்கு அவைகளைக் கொடுத்து,
"சுவாமீ! அடியேனுடைய அரசையும் கைக்கொண்டருளும்,'' என்று
சொல்ல, பாணபத்திரர் அவரை நோக்கி, "சுவாமீ! எனக்கு வேண்டு
வனவற்றை மாத்திரம் கொள்ளும்பொருட்டே சிவாஞ்ஞை; ஆதலால்,
அரசைத் தேவரீரே கைக்கொண்டருளும்,'' என்று சொல்லி வணங்
கினார். அதைக்கேட்டு சேரமான்பெருமாணாயனார் சிவாஞ்ஞையை
மறுத்தற்கு அஞ்சி அதற்கு உடன்பட்டார். பாணபத்திரர் தனங்கள்
எல்லாவற்றையும் கொண்டு சேரமான்பெருமாணாயனாரிடத்தில்
விடைபெற்றுப்போய் மதுரையை அடைந்தார்.

அதன்மேல், சேரமான்பெருமாணாயனார் ஒருநாள் முன்போலப்
பூசை முடிவிலே சபாநாயகருடைய திருச்சிலம்பொலி தமக்குக்
கேளாதொழிய மனமயங்கி, 'அடியேன் என்ன பிழை செய்தேனோ?''
என்று பொருமி, 'இனி இந்தத் தேகத்தினால் அடையும் வேறின்பம்
யாது?' என்று உடைவாளை உருவித் தமது மார்பிலே நாட்ட, சபா
நாயகர் விரைந்து திருச்சிலம்பொலியைக் கேட்பித்தார். அப்போது
நாயனார் உடைவாளை அகற்றிச் சபாநாயகரை ஸ்தோத்திரம் செய்து
அவரிடம், 'சுவாமீ! இத்திருவருளை முன் செய்யாதொழிந்தது
என்?' என்றார். அப்பொழுது சபாநாயகர், "வன்றொண்டனாகிய
சுந்தரன் கனகசபையின்கண்ணே நமது ஆனந்த நிருத்தத்தைத் தரி
சித்து நம்மை வணங்கி நம்மீது பதிகம் பாடியபடியால் நாம் அதனைக்
கேட்டிருந்தோம்; அதனால் தாமதமாயிற்று,'' என்று கூறினார்.
அதைக்கேட்டுச் சேரமான்பெருமாணாயனார் கனகசபையை வணங்கி,
வன்றொண்டரையும் தரிசித்தல் வேண்டும் என்று விரும்பிச் சப
தினத்திலே திருவஞ்சைக்களத்தில் வீற்றிருக்கும் கடவுளை வணங்கிச்

சேனைகளோடு புறப்பட்டுப் போய்ச் சிதம்பரத்தை அடைந்து, கனக சபையிலே திருத்தம் செய்கின்ற சபாநாயகரை வணங்கிச் சிவானந் தக்கடலுள் அமிழ்ந்திப் பொன்வண்ணத்தந்தாதி பாடியருளினார். சபா நாயகர் அதற்குப் பரிசிலாகத் தமது குஞ்சிதபாதத்தினது திருச்சிலம் பின் ஓசையை எதிரே கேட்பித்தார். அதன்மேல் சேரமான்பெருமா ணாயனார் காலந்தோறும் சபாநாயகரைத் தரிசனம் செய்துகொண்டு அப்பதியிலேயே இருந்தார்.

அப்படி யிருக்கும்போது, சிலநாளானபின் சுந்தரமூர்த்திநாயனா ரைத் தரிசித்து வணங்குதற்கு விரும்பிப் புறப்பட்டு இடையிலுள்ள சிவஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு திருவாரூரை அடைந்து, தம்மை எதிர்கொண்ட அச்சுந்தரமூர்த்திநாயனாரைக் கண்டு நமஸ்கரித்து, அவரோடு கோயிலிற் சென்று வன்மீகநாதரை வணங்கித் திருமும் மணிக்கோவை பாடிப் பரவையார் வீட்டில் தங்கியிருந்து, சிலதினம் சென்றபின் அந்தச் சுந்தரமூர்த்திநாயனாரோடு திருவாரூரை விட்டு நீங்கி வேதாரணியத்தை அடைந்து, சுவாமி தரிசனம் செய்து திரு வந்தாதி பாடி., அதன்பின் பாண்டிநாட்டிற் சென்று மதுரை முதலா கிய திருப்பதிகளை வணங்கிக்கொண்டு, சுந்தரமூர்த்தியோடு மீண்டும் திருவாரூருக்குத் திரும்பிவந்து சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண் டிருந்தார். அவ்வாறிருந்து பலநாட் சென்றபின் சுந்தரமூர்த்தியைத் தம்முடைய ஊருக்கு அழைத்துக்கொண்டு சென்று அவரோடும் அங்கிருந்தார். அப்படி யிருக்கும்போது ஒருநாள் சுந்தரமூர்த்திநாய னார் வன்மீகநாதரை நினைந்து திருவாரூருக்குப் போம்படி புறப்பட் டார். அப்போது சேரமான்பெருமாணாயனார் பிரிவாற்றாதவராகி எழுந்து அவரைப் பின்றொடர்ந்து தடுக்க, அதற்கு அவர் உடன் படாமை கண்டு மந்திரிகளைக்கொண்டு தம்முடைய மாளிகையில் இருந்த திரவியங்களைப் பொதிசெய்து ஆட்களின்மேலே ஏற்று வித்துச் சுந்தரமூர்த்திநாயனாருக்கு முன் செல்லும்படி அனுப்பி அந் நாயனாரை வணங்கினார். அவரும் சேரமான்பெருமாணாயனாரைத் தழுவி அவரிடம் விடைபெற்றுச் சென்று திருவாரூரை அடைந் தார். அதன்மேல், சேரமான்பெருமாணாயனார் சுந்தரமூர்த்திநாய னாரை மறவாத சிந்தையோடு கொடுங்கோளூரிலே அரசு செய்து கொண்டிருந்தார்.

பிறகு சிலநாளானபின், மேற்கூறியபடி சென்ற சுந்தர மூர்த்திநாயனார் பின்னும் கொடுங்கோளூருக்கு வந்து சேரமான் பெருமாணாயனாரோடு இருந்தார். அப்படி யிருக்கும்போது ஒரு நாள் சேரமான்பெருமாணாயனார் ஸ்நானம் பண்ணும்பொழுது சுக்

தரமூர்த்திநாயனார் திருவஞ்சைக்களத்துக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, திருக்கைலாசத்தில் இருந்து பரமசிவனால் அனுப்பப் பட்ட வெள்ளையானையின்மேல் ஏறித் தம்முடைய தோழராகிய சேரமான்பெருமாணாயனாரை நினைத்துக்கொண்டு கைலைக்குச் சென்றார். அச்சமயத்தில் சேரமான்பெருமாணாயனார் சுந்தரமூர்த்திநாயனாருடைய செயலை அறிந்து, அருகில் நின்ற ஓர் குதிரையில் ஏறிக்கொண்டு திருவஞ்சைக்களத்துக்குப் போய், வெள்ளையானையின் மேற்கொண்டு ஆகாயத்திற் செல்லும் சுந்தரமூர்த்திநாயனாரைக் கண்டு, தாம் ஏறிய குதிரையின் செவியிலே ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஓதியருளினார். உடனே அந்தக் குதிரையானது ஆகாயத்திலே பாய்ந்து சுந்தரமூர்த்திநாயனாருடைய வெள்ளையானையை அடைந்து, அதனை வலஞ்செய்து அதற்கு முன்னாகச் சென்றது. அப்போது சேரமான்பெருமாணாயனாருடைய படைவீரர்கள் குதிரையிற் செல்லும் அந்நாயனாரைத் தங்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படும் வரைக்கும் ஆகாயத்திலே கண்டு, அவர் மறைந்தவுடனே மிகுந்த திடபத்தியினாலே உடைவாட்களினால் தங்கள் தேகத்தை வீழ்த்தி, வீரயாக்கையைப் பெற்றுப் போய்ச் சேரமான்பெருமாணாயனாருக்கு முற்பட்டு அவரைச் சேவித்துக்கொண்டு சென்றார்கள்.

பின்னர் சேரமான்பெருமாணாயனாரும், சுந்தரமூர்த்திநாயனாரும் திருக்கைலாசத்தின் தெற்குவாயிலுக்கு முன் போனவுடனே, குதிரையினின்றும் யானையினின்றும் இறங்கிப் பல வாயில்களையும் கடந்து திருவணுக்கன்திருவாயிலை அடைந்தார்கள் அவ்வாறடைந்து அங்கே சேரமான்பெருமாணாயனார் தடைப்பட்டு நிற்க, சுந்தரமூர்த்திநாயனார் உள்ளே போய்ச் சுவாமி சந்நிதானத்திலே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, "சுவாமீ! தேவரீருடைய திருவடிகளை அடையும்பொருட்டுச் சேரமான்பெருமாள் திருவணுக்கன் திருவாயிலின் புறத்திலே வந்துநிற்கின்றார்," என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, சிவபெருமான் சேரமான்பெருமாணாயனாரை உள்ளே அழைப்பித்தனர். அவர் விரைந்து வந்து சுவாமி சந்நிதானத்திலே நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார். அப்போது பரமசிவன் திருமுறவல் செய்து, "இங்கே நாம் அழையாதிருக்க, நீ வந்தது என்?" என்று வினவ, சேரமான்பெருமாணாயனார் அஞ்சலி செய்து நின்று, "சுவாமீ! சுந்தரமூர்த்திநாயனாருடைய திருவடிகளைத் துதித்து அவர் ஏறிய வெள்ளையானைக்கு முன் அவரைச் சேவித்துக்கொண்டு வந்தேன்; தேவரீர் கிருபையால் சந்நிதானத்தில் வரப்பெற்றேன்; இனி ஒரு 'விண்ணப்பம் உண்டு; அதாவது: "தேவரீர்மீது யான்

பாடியிருக்கும் திருவுலாவைத் தேவரீர் கேட்டருளல் வேண்டும்,'' என்றார். அப்பொழுது பரமசிவன் அதற்கிசைந்தனர். சேரமான் பெருமாணாயனாரும் அதனைக் கூறினார். பரமசிவன் அதனைக் கேட்டுக் கிருபையுடையவராய்ச் சேரமான்பெருமாணாயனாரை நோக்கி, "நீ நம்முடைய கணங்களுக்கு நாதனாய் இரு,'' என்று சொல்லியருளினார். சேரமான்பெருமாணாயனார் அவ்வாறே சிவகணநாதராகிச் சுவாமியைச் சேவித்துக்கொண்டிருந்தார். அவர் செய்த திருக்கைலாச ஞானவுலாவைக் கைலாசகிரியிலே அன்று கேட்ட மாசாத்தனாவர் அதனை இந்தத் தமிழ்நாட்டில் உள்ள திருக்கடவூரிலே வெளிப்படச் சொல்லி இப்பூமியிலே விளங்கும்படி செய்தார். (௫.௧)

கணநாதநாயனார் சரித்திரம்.

"கைவினை கரவேல்,"

(இ - ள்.) தேகவருத்தத்திற் கஞ்சி நீ உன் கைத்தொழில்களாகிய நற்காரியங்களைச் செய்யாமல் மறைக்காதே,' என்பதாம்.

40. கைவினை கரவான் காழிவாழ் மறையோன்
கவின்கண நாதன்கண் ணுதற்குச்
செய்திருத் தொண்டாற் கைலையை யடைந்து
சிறப்படைந் ததனையான் மறவேன்
தொய்யிலார் தனங்கள் சுமந்திடை வாடுஞ்
சுகமொழி மடந்தையர் மூழ்கும்
ஐயுறு கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) தொய்யிலார் - சந்தனக்குழம்பு முதலியவற்றால் எழுதிய சித்திரம் பொருந்திய, தனங்கள் சுமந்து - தனங்களைத் தாங்கி, (அதனால் மெலிந்து) இடை வாடும்-மருங்குல் வாட்டத்தை யடையும் இயல்பினை யுடையவர்களும், சுகமொழி - கிளியின் சொற்களைப் போன்ற சொற்களை யுடையவர்களும், (ஆகிய) மடந்தையர் - பெண்கள், மூழ்கும் - குளிக்கின்ற, ஐ உறு - அழகு பொருந்திய, கங்கை - ஆகாயகங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும்-எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் திருப்பெயரினையுடைய நாதனே! ('கைவினை கரவேல்,' என்று

ஒளவையார் கூறியபடி எவரும் செய்யத்தக்க நற்றொழில்களாகிய கைத்தொழில்களை மறைக்காது செய்யத்தொடங்கிச் சிவதொண்டு முதலியவைகளைச் செய்து புண்ணியத்தைத் தேடவேண்டும்; அங்ஙனம் செய்யின் சிவனாகிய நின்னருளால் நற்பேறு கிடைக்கும்; ஆதலால், இந்நீதியை யுணர்ந்து) கைவினை - கைத்தொழில்களாகிய நற்கருமங்களை, காவான் - மறைக்காது செய்பவரும், காழி வாழ் - சீர்காழியிலே வாழ்ந்த, மறையோன் - வேதியருமாகிய, கவின் - அழகு பொருந்திய, கணநாதன்-கணநாதநாயனா ரென்பவர், கண்ணுதற்கு - நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபெருமானாகிய நினக்கு, செய் - செய்த, திரு தொண்டால்-அழகிய தொண்டினாலே, கைலையை அடைந்து - திருக்கைலாயத்தை யடைந்து, (சிவனாகிய நின்னருளால்) சிறப்படைந்ததனை - சிறப்புற்ற செய்கையை, யான் மறகேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே கைவினை காவாது நினக்குத் தொண்டுசெய்து சீர்த்திபெறுவேன்.)

(வி - ரை.) 'கைவினை கரவேல்,' என்று ஒளவையார் கூறிய நீதிக்கிணங்க, கைத்தொழில்களாகிய நற்கருமங்களை வழுவாது செய்வோராகிய சீர்காழிப்பதிக் கணநாதநாயனா ரென்பவர் சிவனாகிய நினக்குத் திருத்தொண்டு செய்து கைலை யடைந்து சிறப்புற்ற செய்கையை மறவாமல் யானும் நினக்குத் திருத்தொண்டு செய்து சிறப்படைவேனென்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி சிறப்படைந்த கணநாதநாயனார் சரித்திரமாவது:—

சீர்காழியிலே பிராமணர் குலத்திலே கணநாதநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார் இவர் திருத்தோணியப்பருக்கு மிகுந்த அன்பினோடு தினந்தோறும திருப்பணிகள் செய்பவர்; தம்மை விரும்பி வந்து அடைபவர்களை, சிவனுக்கு நந்தனவனம் அமைத்தல், பூக்கொய்தல், திருமாலை கட்டல், திருமஞ்சனம் எடுத்தல், திருவலகிடுதல், திருமெழுக்கிடுதல், திருவிளக்கேற்றல், திருமுறை எழுதல், திருமுறை வாசித்தல் முதலாகிய திருத்தொண்டுகளுள் தங்கள் தங்களுக்கு ஏற்றதைப் புரியும்படி செய்து சிவனடியார்களாக்குபவர்; திருகஸ்தாச்சிரமத்தில் இருந்து சிவனடியார்களை வழிபடுபவர்; சமயகுரவராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரைத் தினந்தோறும் முப்பொழுதிலும் அத்தியந்த ஆசையோடு விதிப்படி பூசிப்பவர்; இத்தகைய இவர் முடிவில் அந்தப் பூசாபலத்தினாலே திருக்கைலாசமலையை அடைந்தார். (௭௦)

கூற்றுவநாயனார் சரித்திரம்.

"கொள்ளை விரும்பேல்."

(இ-ள்.) 'நீ பிறர் பொருளைக் கொள்ளையிடுதலாகிய தொழிலை விரும்பாதே,' என்பதாம்.

41. கொள்ளை விரும்பான் களந்தைக்ஷத் திரியக்
கூற்றுவ நாயனார் நடேச
வள்ளறன் னடியை முடிதரித் துலகம்
வளனுறக் காத்ததை மறவேன்
கள்ளவிழ் கமல முகையெனுந் தனத்தார்
கணவரோ டன்புற வாடு
மள்ளலைக் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) கள் - தேனானது, அவிழ்-நெகிழ்ந்து வழிகின்ற, கமல முகை எனும் - தாமரை யரும்பென்று சொல்லக்கூடிய அழகு வாய்ந்த, தனத்தார் - தனபாரங்களையுடைய பெண்கள், கணவரோடு - தங்கள் கணவருடனே, அன்பு உற-அன்புபொருந்த, ஆடும்-மூழ்குகின்ற சிறப்பு வாய்ந்த, அள் - நெருங்கிய, அலை - அலைகளையுடைய, கங்கை-ஆகாயகங்கை பொருந்திய, கோகிரி - சோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரினையுடைய நாதனே! (உலகத்தில் மனிதராய்ப் பிறந்தோர் பிறர் பொருளை அபகரிக்க எப்பொழுதும் விரும்பலாகாது; அங்ஙனம விரும்பின் கொடிய நரகிற் காளாவர்; இதுபற்றியே ஔவையார், 'கொள்ளை விரும்பேல்,' என்று கூறினர்; ஆதலால், இந்நீதிக் கிணங்க), கொள்ளை - பிறர் பொருளை அபகரிக்குந் தொழிலை, விருமபான் - விரும்பாதவரும், களந்தை - களந்தையிலே யிருந்தவரும், க்ஷத்திரியக் கூற்றுவநாயனார் - க்ஷத்திரியர் குலத்திலே பிறந்தவருமாகிய கூற்றுவநாயனாரென்பவர், நடேசவள்ளல்தன்-நடேசப்பெருமானாகிய வள்ளற்றன்மையை யுடையவரது, அடியை-பாதங்களை, முடி தரித்து - கிரீடமாகச் சிரசிற்றாங்கி, உலகம் - உலகத்தை, வளன் உற-வண்மை பொருந்த, காத்ததை-ஆண்டு முடிவில் நின்னருளால் நற்கதி யடைந்த செய்கையை, மறவேன்-நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே பிறர் பொருளை விரும்பாதிருத்தல் முதலிய நற்செய்கைகளைக் கைக்கொண்டு நினமீது மிக்க பத்தியுடையனாய் நின்னருளால் நன்மையடைவேன்.)

(வி-ரை.) 'கொள்ளை விரும்பேல்,' என்னும் ஔவையார் திருவாக்கின் கருத்திற் கிணங்க, பிறர் பொருளை அபகரித்தல் முதலிய துர்ச்செய்கைகளை யொழித்தவராகிய களந்தைக் கூற்றுவநாயனார் நடராஜர்மீது பக்தி செலுத்தி அவர் திருவடியை முடியாகத் தரித்து, அரசாண்டு முடிவில் சிவனுடைய நின்னருளால் நற்கதி யடைந்த செய்கையை மறவாமல், யானும் அவர்போலவே நின்பாற் பத்திசெலுத்தி நற்பேறு பெறவேனென்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறிய படி நற்கதியடைந்த கூற்றுவநாயனார் சரித்திரமாவது:—

திருக்களந்தைப்பதியிலே சிவபக்தியிற் சிறந்த வேந்தராகிய கூற்றுவநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தை விதிப்படி உச்சரித்தும், சிவனடியார்களுக்குத் திருத்தொண்டு செய்தும், சிவபெருமான் திருவருள் வலியினால் மகா ஐசுவரியம் உடையராகிச் சதுரங்க சேனைகளையும் வீரத்தையு மடைந்து, பல அரசர்களோடு யுத்தம் செய்து அவர்களை ஜயித்து, அவர்களுடைய நாடுகள் எல்லாவற்றையும் கவர்ந்து, அரசர் திருமுடி ஒன்றுதவிர மற்றவைகள் எல்லாவற்றையும் உடையராயினார். இவ்வாறாகியபின் அவர் உலகத்தை ஆளுதற்குத் தமக்கு முடிசூட்டும்படி தில்லைவாழந்தணர்களை வேண்ட அவர்கள், "நாங்கள் சோழகுலத்தாருக்கே அன்றி மற்றவர்களுக்கு முடி சூட்டோம்," என்று மறுத்துத் தங்களுள் ஒரு குடியை முடியைக் காத்துக்கொள்ளும்படி இருத்திச் சேரமண்டலத்துக்குப் போயினார்கள். அதன்மேல் கூற்றுவநாயனார் மனந்தளர்ந்து சபாநாயகரைப் பணிந்து அன்றிரவிலே, "அடியேனுக்குத் திருவடியையே முடியாகத் தந்தருளல் வேண்டும்," என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு நித்திரை செய்தார். அங்ஙனஞ் செய்யும்போது, சபாநாயகர் அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றித் தம்முடைய திருவடிகளைக் கொடுத்தருளினார். அதன்மேல் அந்தக் கூற்றுவநாயனார் அவைகளையே முடியாகச் சூடிப் பூமி முழுதையும் பொதுநீக்கி ஆண்டு, பரமசிவன் வீற்றிருக்கின்ற முக்கிய ஸ்தலங்கள் எங்கும் சென்று சிவனை வணங்கித் திருப்பணிகள் செய்து சிவபதம் அடைந்தார்.(சக)

பொய்யடிமையில்லாத புலவர் சரித்திரம்.

"கோதாட் டொழி,"

(இ - ள்.) 'நீ குற்ற முண்டாகும்படி பிறரை யிகழ்ந்து விளையாடுவதை ஒழித்துவிடு,' என்பதாம்.

42. கோதாட் டொழிவார் மதுரைச்சங் கத்தார்
கூறுபொய் யடிமையில் லாதார்
ஓதான் புகழே விருப்புடன் பாடி
யுயர்கதி யடைந்ததை மறவேன்
தாதுசேர் சோலை தங்குபைங் கிளிகள்
சங்கரன் புகழினை யோதும்
ஆதர கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) தாது - (மலர்களிலிருந்து உதிரும்) மகரந்தங்கள், சேர் - பொருந்தியிருக்கின்ற, சோலை - (இரண்டு கரைகளிலுமுள்ள) சோலைகளில், தங்கு - சேர்ந்திருக்கின்ற, பைங்கிளிகள் - பசிய கிளிகள், சங்கரன் - சிவபெருமானுடைய, புகழினை - கீர்த்தியையே, ஓதும் - பழகிச் சொல்லிக்கொண் டிருக்கின்ற (சிறப்புவாய்ந்த), ஆதரம் - (மனிதர் மூழ்குதற்பொருட்டு விரும்பும்) விருப்பத்தையுடைய, கங்கை - ஆகாயகங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதமென்னுந் தலத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னுந் திருப்பெயரையுடைய நாதனே! (உலகத்தில் மனிதராகப் பிறந்தவர் எவரிடத்தும், அவர் மனம் வருந்தும்படி குற்றமுண்டாகப் பேசி விளையாடலாகாது; அங்ஙனஞ் செய்யின் எவருமே சிநேகங் கொள்ளமாட்டார்கள்; அதனால், ஆபத்துவந்தகாலத்தில் உதவும் சிநேகிதரின்றி மனம் வருந்துதற் கேதுவுண்டாம்; இதுபற்றியே ஒளவை, 'கோதாட்டொழி,' என்று கூறினர். ஆதலால், இந்நீதிக்கிணங்க,) கோதாட்டு - குற்றமுண்டாகும்படி பிறரிடம் பேசி விளையாடுதலை, (விட்டு) ஒழிவார் - நீங்கியவரும், மதுரைச்சங்கத்தார் - மதுரைக்கடைச்சங்கப் புலவரும், கூறு - புகழ்ந்து சொல்லுகின்ற, பொய்யடிமையில்லாதார் - பொய்யடிமையில்லாத மெய்யடிமையுள்ளவரும், (ஆகிய கபிலர், பரணர், நக்கீரர் முதலிய நாற்பத்தொன்பதின்மரும்) ஓது - மேன்மையுடையவராகச் சொல்லுகின்ற, அரன் புகழே - சிவபெருமானாகிய நின்னுடைய புகழையே, விருப்புடன் - ஆசையுடனே, பாடி - செய்யுட்களி லிசைத்துப் பாடி, (அப்பத்தி விசேஷத்தினாலே) உயர் கதி - உயர்ந்த பதவி, அடைந்ததை - அடைந்த செய்கையை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்களைப்போலவே நின்னைப் புகழ்ந்து பாடி நற்கதி பெறுவேன்).

(வி-ரை.) 'கோதாட்டொழி,' என்று ஒளவையார் கூறிய நீதிக்கிணங்க, குற்றமுண்டாகும்படி பிறரோடு பேசி விளையாடுதலை ஒழித்த மதுரைக் கடைச்சங்கப் புலவராகிய கபிலர், பரணர், நக்கீரர் முத

லியவர்கள் அரசனாகிய நின்னது புகழையே பாடி நற்கதியடைந்ததை மற வாமல் யானும் அவர்போலவே நின்னைப் புகழ்ந்து பாடி நற்கதி யடை வேனென்பது இதன் கருத்து. ஷை சங்கப்புலவர் சரித்திரமாவது:—

பாண்டிநாட்டிலே சிறந்த மதுராபுரியிலே, முற்காலத்தில் சங் கப்பலகையிலிருந்து தமிழ்மொழியை வளர்த்த கடைச்சங்கப் புலவர்க ளாகிய கபிலர், பரணர், நக்கீரர் முதலிய நாற்பதொன்பதின்மர் இருந்தார்கள். அவர்கள் விபூதி ருத்திராக்ஷ மணிந்தவர்களாய்ப் பஞ்சா க்ஷர ஜபஞ்செய்து, அகத்தியம் தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கண நூல்களின்படி ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் என்னும் நாற் கவிகளினாலும் மெய்ப் பத்தியோடு பரமசிவனையே பாடி பொய் யடிமையில்லாத புலவர்கள் எனப் பெயர்பெற்று முடிவில் சிவபதம் அடைந்தார்கள். (௪௨)

புகழ்ச்சோழநாயனார் சரித்திரம்.

"சக்கர நெறிநில்,"

(இ-ள்.) 'நீ அரசனது ஆணையாகிய சக்கரத்தின் வழியிலே நிற் கக்கடவை,' என்பதாம்.

43. சக்கர நெறிநிற் பாருறை யூரிற்
சார்புகழ்ச் சோழ னாயுத் தத்தில்
புக்கிறந் திட்ட ஜடைத்தலை யோடு
புகையழல் வீழ்ந்ததை மறவேன்
எக்கிய மறையோ ராகம முறையா
லியற்றிடும் யாககுண் டத்தின்
அக்கினி கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) எக்கியம் - யாகஞ் செய்யக்கூடிய, மறையோர்-அந்த ணர்கள், ஆகம முறையால் - ஆகமசாஸ்திர வொழுங்கின்படி, இயற் றிடும் - செய்கின்ற, யாக குண்டத்தின் - யாகத்தில் வளர்க்கப்பட்ட ஓமகுண்டத்தின், அக்கினி - நெருப்பானது கரை மருங்கிலே பொரு ந்தியிருக்கின்ற, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி-கோபர் வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே- ஆதிசத்தீசனாகிய நாதனே! (உலகத்தில் மானிடர்கள், அரசனுடைய ஆணையாகிய சக்கரத்தின் வழியிலே அடங்கி யொழுகல்வேண்டும்; அங்ஙனம் நடக்காவிடின் தீங்குண்டாகும்; இதுபற்றியே ஔவையார், 'சக்கர நெறிநில்,' என்று கூறினார். ஆதலால் இந்நீதிபற்றி), சக்கர

நெறி நிற்பார் - அரசனுடைய ஆணையாகிய சக்கரத்தின் வழியிலே நிற்பவர்கள் (பொருந்தியிருக்கின்ற), உறையூரில் - உறையூரென்னுந் தலத்திலே, சார் - பொருந்தியிருந்த, புகழ்ச்சோழர் - புகழ்ச்சோழ நாயனாரென்பவர், (தம்முடைய யுத்தத்திலே படைவீரர்கள் எதிரியினுடைய சேனைகளிலிருந்த சில மனிதருடைய தலைகளை அறுத்துக் கொண்டுவர, அவற்றுள் ஒருதலை, ஜடைத்தலையா யிருக்கக்கண்டு தாம் கொண்ட சிவனடியார் பக்தி விசேஷத்தினாலே அத்தலை யறுபட்டதற்கு மனம் பொறாது) யுத்தத்தில் - அந்தச் சண்டையிலே, புக்கு - புகுந்து, இறந்திட்ட - இறந்த, (அந்த மனிதனுடைய) ஜடைத்தலையோடு - அந்தச் ஜடைத்தலையுடனே, (தாம் உயிர் விடும்பொருட்டுப்) புகை அழல்-புகை பொருந்தி யெரிகின்ற அக்கினியிலே, வீழ்ந்ததை - பாய்ந்து நற்கதிபெற்ற செய்கையை, மறவேன் - யான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே நின்மீதும் அடியார்மீதும் பக்தி செலுத்தி நற்கதி யடைவேன்.)

(வி-ரை.) 'சக்கர நெறிநில்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிக் கிணங்க, அரசனுடைய ஆணையாகிய சக்கரத்தின் வழியிலே ஒழுகுகின்றவர்கள் தங்கியிருக்கின்ற உறையூரிலிருந்த புகழ்ச்சோழர் கொண்ட அடியார் பத்தி விசேஷத்தினாலே யுத்தத்தி லிறந்த ஒரு மனிதனுடைய ஜடைத்தலையைக் கையிற்றாங்கிக்கொண்டு, அந்த ஜடைத்தலை மனிதன் இறந்ததற்கு மனம் பொறாது தாமும் உயிர் விடத் துணிந்து அக்கினியில் வீழ்ந்து நற்கதி யடைந்த செய்கையை யான் மறவாமல் அவர்போலவே நின்மீதும், அடியார்மீதும் பக்தி செலுத்தி நற்கதி யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்ஙனம் செய்து பேறுபெற்ற புகழ்ச்சோழநாயனார் சரித்திரமாவது:—

சோழநாட்டிலுள்ள உறையூரிலே புகழ்ச்சோழநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர், மற்றை அரசர்கள் பணி கேட்கவும், உலகம் தம்முடைய செங்கோலின் முறையில் நிற்கவும், சைவசமயம் தழைக்கவும் அரசியற்றி, சிவாலயங்கள் எல்லாவற்றிலும் நித்திய பூசைகளை வழுவின்றி நடத்துவித்துச் சிவனடியார்களுக்கு வேண்டுவனவற்றை அவர்கள் குறிப்பறிந்து கொடுத்துவந்தார். இதனையறிந்த அவர், ஒருசமயம் கொங்கு முதலிய குடதேசங்களின் அரசர்கள் தரும் திறையை வாங்கும்பொருட்டுத் தங்கள் குலத்தார்களுக்குரிய கருவூர் என்னும் இராஜதானியைச் சார்ந்து, அங்குள்ள ஆனிலை என்னும் கோயிலில் இருக்கின்ற பரமசிவனை வணங்கி, மாளிகையிலே புகுந்து கொலு மண்டபத்திலே சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்து, குடதேசத்து அரசர்கள் கொணர்ந்த திறைகளைக் கண்டு அவர்களுக்கு அருள்புரிந்து,

மந்திரிமாரை நோக்கி, "நம்முடைய ஆஞ்ஞா சக்கரத்துக்கு அடங்காத அரசர்கள் இருப்பார்களாயின் அவர்களைத் தெரிந்து சொல்லுங்கள்," என்று கூறி அங்கிருந்தார்.

அப்படி யிருக்கும்போது சிவகாமியாண்டார் சிவபெருமானுக்குக் கொண்டுசென்ற புஷ்பங்களைச் சிதறிய தம்முடைய யானையையும், பாகர்களையும் கொன்ற எறிபத்தநாயனாரிடம் சென்று, 'என்னையும் கொன்றருளும்,' என்று தமது வாளைக் கொடுத்துச் சிவ திருத்தொண்டிலே மிகச் சிறந்து விளங்கினார். அதன்மேல் ஒரு சமயம் புகழ்ச்சோழர் மேற்கூறியபடி வினவிய வினாவிற்கு விடையாக மந்திரிமார்கள் புகழ்ச்சோழநாயனாரிடத்தில், "சமீபத்திலே மலையரணத்துள்ளே இருக்கும் அதிகன் என்னும் அரசன் திறை கொணராதிருக்கின்றான்," என்றார்கள். அதுகேட்ட புகழ்ச்சோழர், "நீங்கள் படைகொண்டு சென்று அவ்வரணத்தைத் தகர்த்து வாருங்கள்," என்று ஆஞ்ஞாபிக்க, அம்மந்திரிமார் சேனையோடு சென்று அம்மலையரணைப் பொடியாக்கி அதிகனுடைய சேனைகளை வதைத்தார்கள். அப்போது அதிகன் அஞ்சி ஓடிப்போய்ச் சுரத்தில் ஒளித்துக்கொண்டான். அதன்மேல் புகழ்ச்சோழருடைய படைவீரர்களிற் பலர் அதிகனுடைய படைவீரர்களின் தலைகளையும், நிதிக்குவைகளையும், யானை குதிரைகளையும் கொண்டு மந்திரிமாரோடு கருவூரிலே வந்து சேர்ந்தார்கள். அவ்வாறு வந்தவுடனே புகழ்ச்சோழநாயனார் தமக்கு முன்னே படைவீரர்கள் கொண்டுவந்த தலைக் குவைகளுள் ஒரு தலையின் நடுவிலே ஒரு புன்சடையைக் கண்டார். அவ்வாறு கண்டவுடனே மனங் கலங்கிக் கை தொழுது, பெரும் பயத்தினுடனே எதிர் சென்று அத்தலையைப் பார்த்துக் கண்ணீர் சொரிய அழுது, "நான் சைவநெறியைப் பரிபாலித்து அரசியற்றியது மிக அழகாயிருக்கின்றது; சடைமுடியை யுடையவர் பரமசிவன் அருளிச்செய்த மெய்ந்நெறியைக் கண்டவர்; அவருடைய சடைத்தலையை என்னுடைய வீரர்கள் அறுத்துத் தாங்கிவரக் கண்டும் அதிபாதகனாகிய நான் பூமியைத் தாங்குவதற்கு உயிர்வைத்திருந்தேனே?" என்று சொல்லி மந்திரிமாரை நோக்கி, "பூமியைக் காத்துப் பரமசிவனுக்கு வழித்தொண்டு செய்யும்பொருட்டு என்னுடைய குமாரனுக்கு முடி சூட்டுங்கள்," என்று விதித்து, உடனே அக்கினி வளர்ப்பித்து, விபூதி அணிந்து சடைச்சிரத்தை ஒரு பொற்கலத்தில் ஏந்தி, தம்முடைய திருமுடியிலே தாங்கி அவ்வக்கினியை வலஞ்செய்து, உயிர்த்துணையாகிய ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஓதி, அதனுள்ளே புகுந்து பரமசிவனது திருவடி நிழலை அடைந்தார். (௬௫)

நரசிங்கமுனையரையநாயனார் சரித்திரம்.

"சான்றோ ரினத்திரு."

(இ - ள்.) 'கல்வி கேள்வி அறிவொழுக்கங்களால் நிறைந்தவர்களாகிய பெரியோர் கூட்டத்திலே நீ எப்பொழுதும் சேர்ந்திருப்பாயாக,' என்பதாம்.

44. சான்றோ ரினத்திருப் பான்முனைப் பாடி
தாரபதி நரசிங்க முனையர்
ஊன்றிய வன்பி னடியருக் குதவி
யுயர்பதம் பெற்றதை மறவே
னீன்றகா ராவுங் கலையணி யாதி
யிருபிறப் பாளருக் கீயு
மான்றவான் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ - ள்.) ஈன்ற - தலையீற்றுக்கன்றைப் பெற்ற, காராவும் - காராம்பசுவையும், கலை - வஸ்திரங்களையும், அணியாதி - ஆபரணங்கள் முதலிய பலவற்றையும், (தங்கள் பிதுர்க்கள் க்ஷேமத்தின் பொருட்டுக் கரைமருங்கிலிருந்து சிரார்த்த கர்மம் புரிவோர்) இருபிறப்பாளருக்கு - வேதியர்களுக்கு, ஈயும் - தானமாகக் கொடுக்கின்ற, ஆன்ற - நிறைந்த, வான் - சிறப்பையுடைய, கங்கை - ஆகாய கங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதமென்னுந் தலத்திலே, மேவும் - தங்கியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச நாயகனே - ஆதிசத்தீசரென்னுந் திருப்பெயரினையுடைய நாதனே! (உலகத்தில் மானிடராகப் பிறந்தவர், 'சான்றோ ரினத்திரு,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிப்படி கல்வி கேள்வி ஒழுக்கங்களிற் சிறந்த பெரியோர் கூட்டத்துடனே சேர்ந்திருத்தல் வேண்டும்; அங்ஙனம் சேர்ந்திருப்பின் அவர் பழக்கத்தால் நல்லறிவும் சிவபக்தி அடியார்பத்தியு மேற்பட்டு நற்கதி யடைவதற் கேதுவுண்டாகும்; ஆதலால், இந்நீதிக் கிணங்க) சான்றோர் - (கல்வி கேள்வி ஒழுக்கங்களால்) நிறைந்த பெரியோரது, இனத்திருப்பான் - கூட்டத்துடனே சேர்ந்திருப்பவரும், முனைப்பாடி தாரபதி - திருமுனைப்பாடி நாட்டிலிருந்த அரசருமாகிய, நரசிங்கமுனையர் - நரசிங்கமுனையரையநாயனா ரென்பவர், ஊன்றிய - மனதிற் பதிந்த, அன்பின் - அன்பினாலே, அடியருக்கு - சிவனடியார்களுக்கு, உதவி - வேண்டியவற்றைக் கொடுத்து, உயர்பதம் - உயர்ந்த பதவியை, பெற்

றதை - அடைந்த செய்கையை, மறவேன்-நான் ஒருபோதும் மறக்க மாட்டேன். (அவர்போலவே அடியார் பக்தியிற் சிறந்து சிவனுடைய தின்னருளால் நற்கதி பெறுவேன்.)

(வி - ரை.) 'சான்றோ ரினத்திரு,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிக் கிணங்கப் பெரியோர் கூட்டத்திலேயே எப்பொழுதும் சேர்ந்திருப்பவராகிய திருமுனைப்பாடி நரசிங்கமுனையரைய நாயனார் சிவ னடியார்களுக்கு வேண்டியவற்றை யளித்து அப்புண்ணிய விசேஷத்தினாலே நற்கதி யடைந்த செய்கையை மறவாமல் அவர்போலவே அச்செய்கையை யானுஞ் செய்து நற்பேறு பெற்றுக்கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்ஙனம் அடியார்க்குதவி நற்பேறு பெற்ற நரசிங்கமுனையரைய நாயனார் சரித்திரமாவது:—

திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே நரசிங்கமுனையரைய நாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பரமசிவனது திருவடியை அடைதலே தமக்குப் பெரும்பேறு எனத் துணிந்தவர்; சர்வான்மாக்களும் சற்சமயமாகிய சைவத்தைக் கைக்கொண்டு முத்தியின்பத்தை அடையும்படி செய்யவேண்டும் என்னும் நோக்கத்துடனே பல சத்துரு முனைகளைக் கடந்து, எல்லோரையும் சைவநெறியிற் சாரச்செய்து அரசாண்டவர்; சிவாலயங்கள்தோறும் நித்திய நைமித்திகங்களை ஒழுங்கு பெற நடத்தினவர்.

இத்தகைய இவர் திருவாதிரை நக்ஷத்திரந்தோறும் விசேஷ சிவபூசை செய்து, தம்மிடத்தில் வரும் சிவனடியார்களைத் திருவமுது செய்வித்து, அவர்களுக்குத் தனித்தனியே நூறு பொன் கொடுக்கும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார். இப்படி யிருக்கும்போது ஒரு திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்திலே அப்படியே அடியார்களுக்குப் பொன் கொடுக்கும்பொழுது தூர்த்தவேடமுள்ள ஒருவர் விபூதி அணிந்துகொண்டு வந்தார். அவருடைய வடிவைக் கண்டு பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் அவரை இகழ்ந்து ஒதுங்க, நரசிங்கமுனையார் அதுகண்டு அவருக்கு எதிரே சென்று, அவரை வணங்கி அழைத்துக்கொண்டுபோய் மிகவும் உபசரித்துச் சீலம் இல்லாதவர்களாயினும் விபூதியை அணிந்தவர்களை இகழலாகாதென்பதை உலகத்தார் உணரும்படி அவருக்கு இரட்டிப்பாகப் பொன் கொடுத்து, அவருக்கு இன்சொற் சொல்லி விடைகொடுத்து அவரை அனுப்பினார். அதன்மேல் நாயனார் இந்தப்பிரகாரமே அருமையாகிய திருத்தொண்டுகள் பலவற்றைச் செய்து சிவபதத்தை யடைந்தார். ([illegible])

அதிபத்தநாயனார் சரித்திரம்.

"சித்திரம் பேசேல்,"

(இ - ள்.) 'தற்பெருமை யடைதற்பொருட்டு நீ மெய்போற் பொய் கூறுதலாகிய சித்திரமான வார்த்தைகளைப் பேசாதே,' என்பதாம்.

45. சித்திரம் பேசா தவன்றிரு நாகைச்
செழுநக ரானதி பத்தன்
உய்த்திடும் வலையி லாற்கென வொருமீ
னுய்த்ததும் பெற்றது மறவேன்
கொத்துமா விலையுங் குசையுங்கொண் டாய்ந்தோர்
கூறுபூ சனைநித நடாத்து
மத்தனார் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) ஆய்ந்தோர் - சாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்துணர்ந்த வேதியர்கள், கொத்து - கொத்தாகிய, மாவிலையும் - மாவிலையையும், குசையும் - தருப்பையையும், கொண்டு - கைக்கொண்டு, கூறு - சாஸ்திரங்களிற் கூறப்படுகின்ற, பூசனை - தேவபூசனைகளை, நிதம் - தினந்தோறும், நடாத்தும் - (கரையிலே தங்கிச்) செய்யத்தக்க சிறப்பு வாய்ந்ததும், அத்தனார் - சிவபெருமானாகிய நினக்குரியதுமாகிய, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (உலகத்தில் எவரும் தற்பெருமை யடைதற்பொருட்டுப் பலரிடத்தும் மெய்போலப் பொய்யான வார்த்தைகளை அலங்கரித்து வீணே சித்திரமிகப் பேசலாகாது; அங்ஙனம் பேசின் பலராலும் இகழப்பட்டு நல்லோர் கூட்டத்திற் சாராமல் துர்க்கதிக்காளாவர்; இதுபற்றியே ஔவையார், 'சித்திரம் பேசேல்,' என்று கூறினர். ஆதலால், இந்நீதிக் கிணங்க) சித்திரம் பேசாதவன் - மெய்போலப் பொய் கூறுதலைப் பேசாதவரும், திரு - அழகிய, நாகை - நாகபட்டணமென்னும், செழு நகரான் - செழித்த நகரில் தங்கியிருந்தவருமாகிய, அதிபத்தன் - அதிபத்தநாயனாரென்பவர், உய்த்திடும்-சமுத்திரத்தில் வீசிச் செலுத்தப்படும், வலையில் - வலையிலே (அகப்படும் மீன்களில்), ஒரு மீன் - ஒரு மீனை, (தின்னிடத்தே வைத்த பத்தி மிகுதியினாலே) ஆற்கு என - ஆறாகிய நினக்காமென்று, உய்த்ததும் - தினந்தோறும் சமுத்திரத்தில் செலுத்திவந்த சிறந்த செய்கையையும், பெற்றதும் - அதனாலடைந்த மேன்மையையும், மறவேன்-

னின் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே நின்மீது பத்தி செலுத்தி நற்கதி யடைவேன்.)

(வி - ரை.) 'சித்திரம் பேசேல்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிக் கிணங்க, மெய்போலப் பொய் கூறுதலாகிய செய்கையை அகற்றியவரும், நாகையிலே யிருந்தவருமாகிய அதிபத்தநாயனார் தினந்தோறும் வலையில் அகப்படும் மீன்களில் ஒவ்வொரு மீனை அரனாகிய நினக்கென்று கடலில் விட்டுவரும் நியமம் பூண்டு, அங்ஙனமே செய்துவந்து முடிவில் நின்னருளால் நற்கதியடைந்த செய்கையை மறவாமல், யானும் அவர்போலவே நின்னிடம் பத்திசெலுத்தி நற்கதியடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறப்பட்ட அதிபத்தநாயனார் சரித்திரமாவது:—

சோழமண்டலத்திலுள்ள நாகபட்டணத்திலே சமுத்திரதீரத்தைச் சார்ந்த நுளைப்பாடியிலே பரதவர்கள் குலத்திலே அதிபத்தநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பரதவர்களுக்குத் தலைவராகி அவர்கள் வலை வீசிப் பிடித்துக் குவிக்கும் மீன் குவைகளைப் பெற்று வாழ்பவர். இத்தகைய அவர் சிவபத்தியிலே மிகச் சிறந்தவராதலால் அகப்படும் மீன்களிலே ஒரு தலை மீனை 'இது பரமசிவனுக்கு' என்று மிகுந்த அன்பினோடு எப்பொழுதும் கடலில் விட்டுவந்தார்; ஒரு நாளில் ஒரே மீன் அகப்படினும் அதனைப் பரமசிவனுக்கென்றே விட்டுவிடுவார்.

இப்படி அவர் செய்துவருங் காலத்திலே, சிவபெருமான் திருவருளால் அடுத்தடுத்து அனேக நாட்களில் ஒவ்வொரு மீனே அகப்பட, அவற்றை யெல்லாம் கடலிலே விட்டுவந்தமையால் மீன் விலையினாலே வரும் ஊதியங் குறைந்து அவரிடம் வறுமை மிகுந்தது. அதனால் அவருடைய சுற்றத்தார் உணவின்றி வருந்தினர்; அப்படி வருந்தியும், தாம் வருந்ாது தினந்தோறும் அகப்படும் ஒவ்வொரு மீனையும் பரமசிவனுக்கென்றே விட்டு மகிழ்ந்துவந்தார். இப்படியே நெடுநாள்வரை அவர் உணவின்மையால் திருமேனி தளர்ந்தும் தம்முடைய தொழிலை விடாமல் நடத்தி வரும்போது, ஒருநாள் பரதவர்கள் வழக்கப்படியே அவர் கட்டளையால் ஒருமீனை விட்டு, விலைமதிப்பில்லாத நவரத்தினங்களால் உறுப்பமைந்த அற்புத மயமாகிய ஒரு பொன்மீனைப் பிடித்துக்கொண்டு கரையில் ஏறினார்கள். அப்போது அம்மீன் சூரியன் உதித்தாற்போல உலகமெல்லாம் வியக்கும்படி மிகப் பிரகாசித்தது. அதைக் கண்டு அதிபத்தநாயனார், "இது இரத்தினங்களால் உறுப்பமைந்த பொன்மீனாதலால், என்னை ஆட்கொண்டருளிய பரமசிவனுக்கே ஆகும்" என்று அதையும் கடலிலே

விட்டார். அவ்வாறு விடவே பரமசிவன் அவருடைய பத்திக்கு மகிழ்ந்து இடபாரூடராய் ஆகாயத்திலே தோன்றியருள, அதிபத்தநாயனார் ஆனந்த மிகுந்து மனமகிழ்ந்தருளி நமஸ்கரித்து, அவரை ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார். அப்போது சிவபெருமான் தமது உலகத்திலே அடியார்களோடு இருக்கும்படி அவருக்கு அருள்செய்தார். (ரு-வி)

கலிக்கம்பநாயனார் சரித்திரம்.

"சீர்மை மறவேல்,"

(இ - ள்) 'சீ புகழாகிய குணத்தைத் தேடுவதை மறந்துவிடாதே' என்பதாம்.

46. சீர்மை மறவாக் கடந்தைவாழ் வணிகன்
சீர்கலிக் கம்பனா ரடியார்க்
கோர்பிழை செய்த மனைவிகை யறுத்தே
யுபாயக மடைந்ததை மறவேன்
தார்முடி மன்னர் தேர்மலி வீதி
தடமதில் கிடங்குசூழ்ந் தமர
ரார்சிவ கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசந் திசநா யகனே.

(இ - ள்.) தார் - மாலையையணிந்த, முடி - கிரீடத்தைத் தாங்கிய, மன்னர் - அரசர்களுடைய, தேர்மலி - இரதங்கள் மிகுந்து செல்கின்ற, வீதி - இராஜவீதிகளும், தடம் - விசாலமாகிய, மதில் - கோட்டைச் சுவரும், கிடங்கு - அகழியும், சூழ்ந்து - வளையப்பெற்று, அமரர் ஆர் - தேவர்கள் துதிக்கும்பொருட்டு வந்து கூடியிருக்கின்ற, சிவகங்கை - சிவகங்கை பாவிய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - தங்கியிருக்கின்ற, ஆதிசதநீசநாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் பெயரினையுடைய நாதனே! ('சீர்மை மறவேல்,' என்று ஔவை கூறியபடி உலகத்தில் எவரும் புகழ்பொருந்திய குணத்தைத் தேடுதற்கு மறந்து விடாமல் அதனைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டும். அங்ஙனம் தேடின் அஃதிருமைக்குந் துணையாம்; அவ்வாறு புகழ்க்குணத்தைத் தேடாதார் ஜன்மமெடுப்பதிற் பயனில்லை; ஆதலால் இந்நீதிக் கிணங்க அங்கே தங்கியிருக்கும் மனிதர்கள்) சீர்மை - புகழ்க்குணத்தைத் தேடுதற்கு, மறவா - மறவாத, கடந்தை - பெண்ணாகடமென்னும் பதியிலே, வாழ் - தங்கியிருந்த, வணிகன் - வணிகராகிய, சீர் - சிறப்புப்பொருந்திய, கலிக்கம்பனார் - கலிக்கம்ப நாயனாரென்பவர், (சிவனடியார் பத்தியிற் சிறந்தவராய்) அடியார்க்கு - சிவனடியார்க்கு, ஓர்பிழை

செய்த - ஒரு தந்திரம் புரிந்த, மனைவி - தம்முடைய மனைவியின், கைக் களை, அறுத்து - வாளால் துண்டித்து. (அந்த அடியார் பத்தியின் உயர்வாலே) உயர் பதம் - மேலான பதவியை, அடைந்ததை - பெற்ற தன்மையை, மறவேன் - நான் எப்போதும் மறக்கமாட்டேன் (அவர் போலவே நின்னுடைய அடியார்மீதும் பக்தி செலுத்தி நற்கதி பெறு வேன்).

(வி - ரை.) 'சீர்மை மறவேல்,' என்று ஒளவை கூறிய நீதிக் கிணங்க, மனிதர்கள் புகழ்ந்தாக்கைத் தேடித்தந்து மறவாத பெண் ணாகடத்திலிருந்த வைசியராகிய கலிக்கம்பநாயனாரென்பவர் சிவபத்தி மிகுந்து, சிவனடியார்க்குத் துரோகஞ்செய்த தம்முடைய மனைவியின் கரத்தை அறுத்து அதனால் நற்பதவி பெற்றதை மறவாமல், யாவும் அவரைப்போன்று அடியார்மீது பக்திசெலுத்தி நற்பதவி பெறவே ணென்பது இதன் கருத்து. இந்தக் கூறியபடி நற்பேறுபெற்ற கலிக் கம்பர் சரித்திரமாவது:—

சோழமண்டலத்திலுள்ள பெண்ணாகடத்திலே வைசியர் குலத் திற் பிறந்த கலிக்கம்பநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் அந்தத் திருப்பதியிலுள்ள தூங்கானை மடம் என்னுங் கோயிலில் வீற்றிருக்கும் பரமசிவனுக்குத் திருத்தொண்டு செய்து, தினந் தோறும் சிவனடியார்களை அத்தியந்த ஆசையோடு திருவமுது செய் வித்து, அவர்களுக்கு வேண்டுந் திரவியங்கள் எல்லாவற்றையுங் கொடு த்துவந்தார். இப்படி அவர் நடத்திவரும்போது ஒருநாள், தமது வீட் டிலே அமுது செய்யவந்த சிவனடியார்களை அமுது செய்வித்தற்குத் தமது மனைவியார் கரகநீர் வார்க்க, அவர்களுடைய திருவடிகளை விளக்கிவந்தார். அப்போது முன்பு தமக்குப் பணிவிடைக்காரராயிருந்து வெறுத்துச் சென்ற ஒருவர் சிவவேடம் தாங்கிவர, அவருடைய திரு வடிகளையும் விளக்கப்புகுந்தார். மனைவியார் அவரைக் கண்டு, "இவர் நம்மிடத்திலே பணிவிடைக்காரராயிருந்து போனவர்போலும்," என்று சிந்தித்து அதனால் கரகநீர் வார்க்கச் சிறிது தாமதித்தார். கலிக் கம்பநாயனார் அதுகண்டு, "இவள் இந்தச் சிவனடியாருடைய முந்திய நிலையைக் குறித்து வெள்கி நீர் வாராதொழிந்தனள்," என்று துணி ந்து, அக்குற்றத்துக்காக உடனே வாளை எடுத்து அம்மனைவியார் கை யைத் தறித்து, அக்கரகநீரை எடுத்துத் தாமே அவருடைய திருவடி களை விளக்கி, அத்தியந்த ஆசையோடு தாமே வேண்டுவனவெல்லாம் செய்து, அவ்வடியார்களை அமுது செய்வித்தார். அதன்மேல் அந்நாய னார் பின்னும் சிலகாலம் திருத்தொண்டின் வழிநின்று சிவபதத்தை யடைந்தார். (௬௯)

கலியநாயனார் சரித்திரம்.

"சுளிக்கச் சொல்லேல்,"

(இ - ள்.) 'கேட்பவர் வெறுத்துக் கோபிக்கும்படி நீ கடுஞ் சொற்களைப் பேசாதே,' என்பதாம்.

47. சுளிக்கச்சொல் லானொற்றி யூர்வருஞ் செக்கான்
சுடர்திரு விளக்கிடுங் கலியன்
களித்துடற் குருதி யால்விளக் கேற்றக்
கருதிவீ டடைந்தது மறவேன்
துளைக்குழ லாயர் மேய்த்திடும் பசுக்க
டுன்னுவேங் கையினிழல் படுத்துண்
வளைக்கர்போல் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ - ள்.) துளை - துவாரம் பொருந்திய, குழல்-வேய்ங்குழலை யுடைய, ஆயர் - இடையர்கள், மேய்த்திடும் - மேய்க்கும், பசுக்கள் - பசுவினங்கள், துன்னு - நெருங்கிய, வேங்கையின் - வேங்கைமரத்தின், நிழல் - நிழலிலே, படுத்து - படுத்துக்கொண்டு, உண் - முன்னுண்ட புல்லைக் கக்கி அசையிட் டுண்ணுகின்ற சிறப்புவாய்ந்த களை மருங்கையுடைய, அளக்கர்போல் - சமுத்திரத்தைப்போன்ற, (ஆழம் வாய்ந்த) கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - வதிந்திருக்கின்ற, ஆதிசத்திசநாயகனே - ஆதிசத்தீச னென்னுந் திருப்பெயரினையுடைய நாதனே! ('சுளிக்கச் சொல்லேல்,' என்று ஔவை கூறியபடியே, மனிதர் பேசுங்காலத்தில் கேட்பவர் வெறுக்கும்படி கடுஞ்சொற்களைப் பேசலாகாது; அங்ஙனமின்றிக் கேட்போர் கோபிக்கும்படி கடுஞ்சொற் பேசும் வழக்கத்தைக் கொள்ளின் அவ்வாறு பேசுவார்க்குப் பலர்பகையு மேற்பட்டுக் கேடுண்டாம்; ஆதலால், இந்நீதிக்கிணங்க) சுளிக்க - கேட்போர் கோபிக்கும்படி, சொல்லான் - கடுஞ்சொற்களைச் சொல்லாதவரும், ஒற்றியூர் - திருவொற்றியூரிலே, வரும் - தோன்றிவந்த, செக்கான் - செக்கார் குலத்தினருமாகிய, (சிவபெருமானுக்கு) சுடர் - பிரகாசிக்கின்ற, திருவிளக்கிடும் - திருவிளக்கேற்றும் நியமம்பூண்ட, கலியன் - கலியநாயனாரென்பவர், களித்து - சந்தோஷித்து, உடல் - தேகத்தை, (அறுத்து அதிலிருந்து வடியும்) குருதியால் - இரத்தத்தினாலே, விளக்கேற்றக் கருதி - தீபமேற்ற நினைத்து, (அவ்வாறே செய்து) வீடு அடைந்தது - முத்தியடைந்த செய்கையை, மறவேன் - நான் ஒருபோ

தும் மறக்கமாட்டேன், (அவர்போலவே நினது திருத்தொண்டியற்றி நற்கதி பெறுவேன்).

(வி-ரை) 'சுளிக்கச் சொல்லேல்,' என்று ஔவை கூறிய நீதிக் கிணங்கப் பிறரவெறுக்கப் பேசாதவராகிய திருவொற்றியூர்க் கலியநாயனார் நின்மீது அதிகரித்த பக்தியினாலே நினக்குத் திருவிளக்கிடும் நியமம் பூண்டு, ஒருசமயம் எண்ணெயில்லாமற் போகத் தம்முடைய இரத்தத்தால் விளக்கேற்றத் துணிந்து உடலறுத்து முத்தி பெற்ற செய்கையை மறவாமல், அவரைப்போன்று யானும் நின்மீது பக்திகொண்டு நற்பேறு பெறுவேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி உடலறுத்து முத்திபெற்ற கலியநாயனார் சரித்திரமாவது:—

தொண்டைமண்டலத்தைச் சார்ந்த திருவொற்றியூரிலே உள்ள சக்கரப்பாடியில் செக்கார் குலத்திலே தோன்றிய கலியநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பெருஞ் செல்வராகி, அப்பதியில் உள்ள சிவாலயத்தின் உள்ளும் புறம்பும அல்லும் பகலும் எண்ணிறந்த திருவிளக் கேற்றிவரும் நியமம் பூண்டிருந்தார். இவ்வாறு செய்துவருங் காலத்தில், பரமசிவன் அவ்வடியாருடைய பத்திவலிமையைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்தும்பொருட்டு அவரிடத்துள்ள செல்வமெல்லாம் குன்றும்படி செய்தார் அவ்வாறு செய்யவே அவரிடம் வறுமை மிகுந்தது; அங்ஙனம் மிகுந்தும் அவர் மனம் தளராது தமது மரபில் உள்ளோர் தரும் எண்ணெயை வாங்கி விலை கூறி விற்று, அதற்குக் கூலி பெற்றுத தாம் செய்யும் திருத்தொண்டை வழுவாது செய்துவந்தார். சிலகாலாயினபின், விற்று வரும்பொருட்டு அவர்கள் எண்ணெய் கொடாதொழிய அவர் மனம் தளர்ந்து செக்காட்டுமிடத்திற் சென்று தொழில் செய்து கூலிவாங்கித் திருவிளக்கிட்டார். பின்பு அதுதொழில் செய்வோர்கள் பலராய்ப் பெருகினமையால் அத்தொழிலும் கிடைக்காமற் போயிற்று. அதனால் அவர் கவலைகொண்டு தம்முடைய மனைவியாரை விற்பதற்கு நகரெங்கும் விலை கூறி, வாங்குவார் இன்மையால் மனம் தளர்ந்து ஆலயத்தை அடைந்து திருவிளக்கேற்றும் சமயத்திலே, "திருவிளக்குப் பணிமாறில் நான் இறந்துவிடுவேன்; இப்போது என் இரத்தத்தை விட்டு விளக்கேற்றுவேன்," என உறுதி செய்துகொண்டு திரியிட்ட அகல்களைப் பரப்பி, எண்ணெய்க்குப் பிரதியாகத் தமது இரத்தத்தை நிறைக்கும்பொருட்டு ஆயுதத்தினாலே தம் கழுத்தை அரிந்தார். அப்பொழுது கிருபா சமுத்திரமாகிய பரமசிவன் நேரே வந்து அவருடைய கையைப் பிடித்து அவருக்கு முன்னே இடபாரூடராய்த் தோன்றி

யருள, அவர் கழுத் தறுபடாதவராய் அஞ்சலி செய்துகொண்டே நின்றனர். உடனே சுவாமி அவரைத் தமது திருவடியிலே சேர்த் தருளினார். (௪௭)

சத்திநாயனார் சரித்திரம்.

“சூது விரும்பேல்,”

(இ-ள்.) ‘நீ சூதாடுதலை விரும்பாதே,’ என்பதாம்.

48. சூது விரும்பா வரிஞ்சிவே ளாளன்
றொண்டரை யிகழ்ந்தபா தகரின்
சேதியா நாவைத் துண்டமாத் தறிக்குஞ்
சிவசத்தி நாயனார் மறவேன்
கோதறு மயிலு முருகனுங் குறவர்
கூட்டமும் பெருகுநற் குறிஞ்சி
யாதார கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) கோதறு - குற்றமற்ற, மயிலும் - மயிற்பறவையும், முருகனும் - குமாரக்கடவுளும், குறவர் கூட்டமும் - குறவர்களின் கூட்டங்களும், பெருகும் - உயர்ச்சியுற்றிருக்கின்ற, நல் - நல்ல, குறிஞ்சி - குறிஞ்சிநிலம் பொருந்தியதும், ஆதாரம் - மூழ்குவோர் விரும்பத்தக்க விருப்பத்தையுடைய, கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருந்தியதும் ஆகிய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - தங்கியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (‘சூது விரும்பேல்,’ என்று ஔவை கூறிய நீதியின்படி உலகத்தில் எவரும் சூதாடுதலை விரும்பலாகாது; அவ்வாறதனை யகற்றாது கைக்கொள்பவர் எப்பொழுதும் வறுமையெய்தித் துன்பமுறுவர்; ஆதலால், இந்நீதிக்கிணங்க) சூது விரும்பா - (தன்னிடத்துள்ள மனிதர்) சூதாடுதலை விரும்பாத, (சிறப்பு வாய்ந்த) வரிஞ்சி - வரிஞ்சியென்னும் ஊரிலே தோன்றிய, வேளாளன் - வேளாளகுலத்தினரும், தொண்டரை - சிவனடியார்களை, இகழ்ந்த - தாழ்த்திக் கூறிய, பாதகரின் - பாவிகளுடைய, சேதியா - அறுக்கப்படாத, நாவை - நாக்கை, துண்டமா - துண்டுகளாக, தறிக்கும் - அறுக்கும், சிவசத்தி நாயனார் - சிவனாகிய நின்மேல் பக்தியிருந்த சத்திநாயனார் என்னுந் திருப்பெயரினை யுடையவருமாகிய (அடியவரை), மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே சிவபக்தி அடியார் பக்திகொண்டு நற்பேறு பெறுவேன்.)

(வி - ரை.) 'சூது விரும்பேல்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிக் கிணங்க மனிதர்கள் சூதை விரும்பாதிருக்கின்ற வரிஞ்சியூரில் தோன்றிச் சிவனடியாரை நிந்திப்பவரின் நாவை யறுக்கும் நியமம் பூண்டு அவ்வாறே செய்து நற்பேறு பெற்ற சத்திநாயனாரை மறவாமல், அவர்போலவே அடியவர் பக்தியிற் சிறந்து நற்கதி யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. இதிற் கூறியபடி அடியார் பக்தியிற் சிறந்து நன்மை யடைந்த சத்திநாயனார் சரிததிரமாவது:—

சோழநாட்டைச் சார்ந்த வரிஞ்சியூரிலே வேளாளர் குலத்திலே தோன்றிப் பரமசிவனுடைய திருவடிகளை மறவாத சத்திநாயனாரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சிவனடியார்களை இகழ்ந்து பேசும் பாதகர்களுடைய நாக்கை அரிதலாகிய அருமைப் பெருமைத் திருத்தொண்டை நெடுங்காலம் அன்பினோடு செய்துவந்து, அந்தச் சத்தி பெற்றமையால் சத்திநாயனார் என்னும் பெயரை வகித்து முடிவில் பரமசிவனுடைய திருவடிநீழலை அடைந்தார். (௪௮)

ஐயடிகள் காடவர்கோனாயனார் சரித்திரம்.

"செய்வினை திருந்தச்செய்,"

(இ-ள்.) 'நீ செய்யும் காரியத்தை முடிவு பெறும்படி செம்மையாகச் செய்யக்கடவாய்,' என்பதாம்.

49. செய்வினை திருந்தச் செய்யுங்கா டவர்கோன்
சிவஸ்தலந் தொறுமொரு வெண்பா
வுய்யவே பாடித் தொண்டுசெய் தைய
னுயர்பத மடைந்ததை மறவேன்
மையினை நிகர்த்த கூந்தலார் தத்த
மகிழ்நரோ டாடுசெங் குவளை
யையிதழ்க் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) மையினை - மேகத்தை, நிகர்த்த-போன்ற, கூந்தலார்-கூந்தலையுடைய பெண்கள், தத்தம் - தங்கள் தங்களுடைய, மகிழ்நரோடு - கணவருடனே கூடி, ஆடு - மூழ்குகின்ற, செங்குவளை-செங்குவளை மலர்களின், ஐ-அழகு பொருந்திய, இதழ்-இதழ்கள் பொருந்திய, கங்கை - ஆகாயகங்கையையுடைய, கோகிரி-கோபர்வதத்திலே, மேவும் - கோயில் கொண்டருளிய, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரினையுடைய நாதனே! ('செய்வினை திருந்தச் செய்,' என்று ஔவையார் கூறியபடி யெவரும் தாம் செய்கின்ற கத்

காரியங்களைத் திருத்தமாகச் செய்யவேண்டும்; அங்ஙனமின்றி அவற்றை ஒழுங்கீனமாகச் செய்யின் அவை சரியாக முடிவுபெறாமல் அதனால் பலவித கஷ்டமும், மனத்திருப்தியின்மையும் ஏற்படுவதோடு அக்காரியங்களா லடையப்படும் நற்பயனும் இல்லாமற்போம்; ஆதலால், இந்நீதிக் கிணங்க) செய்வினை - செய்பத்தக்க காரியங்களை, திருந்தச் செய்யும் - திருத்தமாகச் செய்கின்ற, காடவர்கோன் - காடவர்கோ னயனாரென்பவர், சிவஸ்தலந்தோறும் - ஒவ்வொரு சிவஸ்தலங்களிலும், ஒரு வெண்பா - ஒரு வெண்பாவை, உய்ய - தாம் மோக்ஷவீட்டிலே நிலைபெற்று வாழும்பொருட்டு, பாடி - இயற்றி, தொண்டு செய்து - பல திருப்பணிகளையுஞ் செய்து, ஐயன் - தலைவனாகிய நின்னுடைய, உயர் பதம் - உயர்ந்த திருவடிகளை, அடைந்தனை - சேர்ந்ததை, மறவேன் - நான் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே யானும் நினக்குத் திருத்தொண்டு புரிந்து நின்னுடைய பாதாரவிந்தங்களைச் சேர்வேன்)

(வி - ரை) 'செய்வினை திருந்தச்செய்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிக் கிணங்க, செய்யுங் காரியங்களைத் திருத்தமாகச் செய்யும் தன்மை வாய்ந்த ஐயடிகள் காடவர்கோனயனாரென்பவர் சிவஸ்தலங்கடோறும் ஒவ்வொரு வெண்பாப் பாடி நினக்குத் தொண்டு செய்து நின்னுடைய பாதங்களைச் சேர்ந்த செய்கையை மறவாமல், யானும் அவர்போலவேயின் பக்தியிற் சிறந்து நின்னுடைய பாதாரவிந்தங்களைச் சேர்வேனென்பது இதன் கருத்து இங்ஙனங் கூறியபடி உயர் பதம் பெற்ற ஐயடிகள் காடவர்கோனயனார் சரித்திரமாவது:—

தொண்டைமண்டலத்தைச் சார்ந்த காஞ்சிபுரத்திலே பல்லவர் குலத்திலே தோன்றிச் சைவத்திருநெறி வாழும்படி அரசியற்றிய ஐயடிகள்காடவர்கோனயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் எல்லாவுயிர்களும இம்மை மறுமை இன்பங்களையும முத்தியையும் அடைதல் வேண்டும் என விரும்பி, பிறதேசங்களையும் தம் வசப்படுத்தி, எல்லோரையும் சைவத்திற் புகச்செய்து, அரசர்களும் பணி செய்ய அரசியற்றினார் அவ்வாறியற்றி வந்த அவர், சிலகாலம் சென்றபின் அரசாட்சி துன்பமயம் எனக்கருதி அதனை வெறுத்து, அப்பாரத்தைத் தம்முடைய புத்திரன்மேல் ஏற்றி, பூமியிலுள்ள சிதம்பரம் முதலாகிய சிவஸ்தலங்கடோறும் சென்று சுவாமி தரிசனம் பண்ணித் திருப்பணி செய்து, ஒவ்வொரு ஸ்தலத்திற்கும் ஒவ்வொரு திருவெண்பாப் பாடி, நெடுங்காலம் சென்றபின் சிவபதத்தை யடைந்தார்.

([illegible])

கணம்புல்லநாயனார் சரித்திரம்.

"சேர்விட மறிந்துசேர்,"

(இ-ள்.) 'நீ சேரத்தக்க இடத்தை ஆராய்ந்தறிந்து சேரக்கடவாய்,' என்பதாம்.

50. சேர்விட மறிந்து சேர்ந்தவன் வேளூர்ச்
சிவனன்பன் கணம்புல்ல னென்பான்
வார்மயிர்க் கொண்டை தீபமா வெரித்து
வானடி யடைந்ததை மறவேன்
நீர்மலி வாவி நிறைமரை மலரி
னின்றனந் தவஞ்செயும் பரமன்
ஆர்மலி கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) நீர் மலி - ஜலமிகுந்த, வாவி - தடாகங்களிலே, நிறை - மிகுந்திருக்கின்ற, மரை மலரின் - தாமரைமலரிலே, அன்னம் - அன்னப்பறவைகள், நின்று - நிலைபெற்று, தவஞ் செய்யும் - தவஞ் செய்யத்தக்க வளமிகுந்ததும், பரமன் - சிவனாகிய நின்னுடைய, ஆர் - ஆத்திமாலையுடனே பொருந்தி, மலி - மிகுகின்ற, கங்கை - ஆகாய கங்கை பொருந்தியதுமாகிய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - தங்கியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! ('சேர்விட மறிந்துசேர்,' என்ற ஔவையார் கூறிய நீதிப்படி, உலகத்தில் எவரும் கூடுதற்குத் தகுதியான விடத்தை முன்னரே ஆராய்ந்து கூடவேண்டும்; அங்ஙனம் ஆராயாது கண்டகண்டவரோடு கூட்டுறவு செய்யின் அதனால் துன்பமுண்டாம்; ஆதலால், இந்நீதியை அனுசரித்து) சேர்விட மறிந்து - சேரத்தக்க விடத்தை ஆராய்ந்தறிந்து, சேர்ந்தவன் - அவ்விடத்திற் கூடியவரும், வேளூர் - இருக்குவேளூரென்னுந் தலத்திலே (தோன்றிய), சிவன் அன்பன் - சிவனாகிய நின்னுடைய அன்பருமாகிய, கணம்புல்லன் என்பான் - கணம்புல்லநாயனாரென்பவர், (நின்மீது கொண்ட பத்தி விசேஷத்தினாலே) வார் - நீண்ட, மயிர்க் கொண்டை - தம்முடைய மயிர்முடியை, (திரியாகப் போட்டு) தீபமா எரித்து - விளக்காக எரித்து, (அப்புண்ணியத்தினாலே) வான் - சிரேஷ்டனாகிய உன்னுடைய, அடி - பாதங்களை, அடைந்ததை - சேர்ந்ததை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே நினக்குத் திருத்தொண்டு செய்து நின்னருளால் நின்னடியைச் சார்வேன்.)

(வி·ரை.) 'சேர்விட மறிந்துசேர்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிப்படி, சேரத்தகுந்த விடத்தை ஆராய்ந்தறிந்து சேர்ந்தவராகிய கணம்புல்லநாயனு ரென்பவர் தம்முடைய மயிர்முடியையிட்டு நினக்கு விளக்கேற்றி அப்புண்ணியத்தால் நின்னடி சார்ந்ததை மறவாமல், அவர்போலவே யானும் நின்மீது பக்தி செலுத்தி நின் பாதாரவிந்தங் களைச் சேர்வேன் என்பது இதன் கருத்து. மயிர்முடியால் விளக் கேற்றி நற்பதமடைந்த கணம்புல்லநாயனூர் சரித்திரமாவது:—

வடவெள்ளாற்றுக்குத் தென்கரையில் உள்ள இருக்குவேளூரி லே, சிவபத்தியிற் சிறந்தவரும் பெருஞ்செல்வரும் ஆகிய ஒரு பெரிய வர் இருந்தனர். அவர் சிவாலயத்தினுள்ளே திருவிளக்கேற்றுதலையே தமக்குரிய திருத்தொண்டாகக் கொண்டிருந்தார். அப்பெரியவர் இவ் வாறு இத்திருப்பணியை நடத்திவருங் காலத்தில் அவருக்கு வறுமை யெய்தியது. அங்ஙனம் வறுமை வந்தும் அவர் தமது திருத்தொண் டை விடாதவராய், ஒருகாலத்தில் சிதம்பரத்தை அடைந்து சபாநாயக ரைத் தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, தம்முடைய வீட்டிலுள்ள பொருள் களை விற்று அங்குள்ள திருப்புலீச்சுரம் என்னும் ஆலயத்தில் திரு விளக்கேற்றிவந்தார். இப்படி ஒழுகும் நாளிலே, வீட்டுப் பொருள் களும் ஒழிந்துவிட்டபடியால் கணம்புற்களை அரிந்துகொண்டுவந்து, அவற்றை விற்று வரும் பொருளால் நெய் வாங்கித் திருவிளக்கெரித் தார். அதனால் அவருக்குக் கணம்புல்லநாயனூர் என்னும் பெயர் உண் டாயிற்று. அந்நாயனூர் இவ்வாறு செய்துவரும்போது, ஒருநாள் தாம் அரிந்துகொண்டுவந்த புல் விலையாகாமற் போனபடியால் தம்முடைய பணி தவறாது அப்புல்லையே மாட்டி விளக்கெரித்தார். அப்படி யெரி க்கும்போது அப்புல் போதாமையால், விளக்கிலே தம்முடைய திரு மயிர்முடியையே திரியாக விட்டெரித்தார். அப்பொழுது பரமசிவன் பெருங் கருணைசெய்து அவரைத் தம்முலகிற் சேர்த்தருளினூர். (ஙo)

காரிநாயனூர் சரித்திரம்.

"சையெனத் திரியேல்,"

(இ-ள்.) 'அறிவுடையோர் உன்னைப் பார்த்து அருவருத்துச் சையென்று சொல்லும்படி நீ கெட்டவனுகத் திரியாதே,' என்பதாம்.

51. சையேனத் திரியான் றிருக்கட வூரான்
தமிழறி காரிநா யன்னூர்
வையமேற் பாடி வாங்குபொன் கோயில்
வளம்பெறக் கட்டிவீ டடைந்தார்

25

மையிலா மனத்து முனிவர்கள் வளைந்து
வண்டவ நிலைபெறச் செய்யும்
ஐயவான் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) மை இல்லா - குற்றமற்ற, மனத்து - உள்ளத்தை யுடைய, முனிவர்கள் - இருடிகள், வளைந்து - சூழ்ந்து, வண் - வளப்ப மிகுந்த, தவம் - தவத்தை, நிலைபெற - நிலையாகும்படி, செய்யும் - இயற்றுகின்ற (இடத்தையுடைய), ஐய - அழகிய, வான் - சிறந்த, கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத் தீசனென்னுந் திருப்பெயரினையுடைய நாதனே! (உலகத்திலுள்ள மனிதர், அறிவுடையோர் பார்த்து அருவருப்புக்கொண்டு சையென்று சொல்லி யிகழும்படி கெட்ட செய்கைகளை யுடையவர்களாய்த் தெருக்களில் உலாவித் திரியலாகாது; அங்ஙனந் திரியின் இம்மையில் இகழ்ச்சியும் மறுமையில் நரகமுமே கிடைக்கும். இதுபற்றியே ஒளவையார், 'சையெனத் திரியேல்' என்று கூறினர் ஆதலின், இந் நீதிக்கிணங்க,) சை என - பெரியோர் பார்த்து சையென்று இகழ்ந்து கூறும்படி, திரியான் - கெட்டசுபாவ குணமுடையவராகித் திரியாத வரும், திருக்கடவூரான் - திருக்கடவூரிலே தோன்றியவருமாகிய, தமிழ் அறி - தமிழ்க்கலை கற்றுணர்ந்த, காரிநாயனார் - காரிநாயனா ரென்பவர், வையமேல் - இப்பூவுலகில், பாடி - தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரையும் புகழ்ந்து பாடி, வாங்கு - வாங்கிய, பொன் - பொன்னால், வளம் பெற - சிறப்புண்டாக, கோயில் கட்டி - சிவபெருமானாகிய நினக்குக் கோவிலைக் கட்டி, வீடு அடைந்தார் - மோக்ஷத்தைப் பெற்றார். (ஆதலால், அவர்போலவே யானும் நின்மீது பக்திசெலுத்தி நினக்கு ஆலயம் முதலியன கட்டி முடித்து அப்புண்ணிய விசேஷத்தினாலே நற்கதி யடைவேன்).

(வி - ரை.) 'சையெனத் திரியேல்,' என்று ஒளவை கூறிய நீதிக் கிணங்க, பெரியோர் சையென்று சொல்லி இகழும்படி கெட்ட குணங்களை அனுசரித்துத் திரியாதவரும், திருக்கடவூரில் தோன்றியவருமாகிய காரிநாயனார் என்பவர் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர்களையும் புகழ்ந்து பாடிப் பெற்ற பொன்னால் சிவனாகிய நினக்குக் கோவில் கட்டி அப்புண்ணிய விசேஷத்தினாலே முத்தியடைந்தனராதலின், அவர் செய்கையை மறவாமல் யானும் சிவபுண்ணியத்தைத் தேடி முத்தியடைவேனென்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி முத்தி யடைந்த காரிநாயனார் சரித்திரமாவது:—

திருக்கடவூரிலே தமிழ்க்கல்வியிலே மகா பாண்டித்தியம் பெற்ற காரிநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தம்பெயரால் தமிழ்க் கோவை பாடித் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரிடத்தும் சென்று அவர்கள் மகிழும்படி பொருளுரைத்து, அவர்களிடத்திற் பெற்ற திரவியங்களைக் கொண்டு சிவாலயங்கள் பலவற்றைக் கட்டுவித்தும், சிவனடியார்களுக்கு வேண்டும் திரவியங்களைக் கொடுத்தும், திருக்கைலாசமலையை மறவாத கருத்தினராகி உலகம் எங்கும் தம்முடைய கீர்த்தியை நிறுத்திப் பரமசிவனது திருவருளைப் பெற்று நற்கதியடைந்தார். (௫௧)

நெடுமாறநாயனார் சரித்திரம்.

"சொற்சோர்வு படேல்,"

(இ - ள்.) 'நீ பேசுங்காலத்தில் உன் சொல்லில் சோர்வு உண்டாகாமல் திடமாகப் பேசக்கடவாய்,' என்பதாம்.

52. சொற்சோர் வுபடான் பாண்டிநாட் டிடைகூன்
பாண்டியன் றென்றுசம் பந்தர்
சொற்பெறு பூதி படவழ லடங்கித்
துன்னுகூ னிமிர்ந்தது மறவேன்
பொற்கிரி யாணீ ராண்புலி யாணம்
பொலிந்தநன் னகர மிலகும்
அற்புத கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) பொன் - அழகிய, கிரி அரண் - மலையரணும், நீர் அரண் - நீரரணும், புலி அரணம் - மண்ணரணும், பொலிந்த - அழகு பெற்ற விளங்குகின்ற, நல் நகரமது - நல்ல நகரமானது, இலகும் - பிரகாசிக்கின்றதும், அற்புதம் - ஆச்சரியந் தங்கிய, கங்கை - ஆகாய கங்கையை யுடையதுமாகிய, கோகிரி - கோபர்வதமென்னுந் தலத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெயரினையுடைய நாதனே! (மனிதர் பேசுங்காலத்தில் தம் சொற்களில் சோர்வுண்டாகாமல் திடமாகப் பேசவேண்டும்; அங்ஙனமின்றிச் சோர்வுற்றுப் பேசின் எக்காரியமுஞ் சித்தியாகாது; ஒன்றுஞ் செய்ய இயலாதவரும் வாய்ப்பேச்சின் வன்மையால் பெருமையடைந்து காரியசித்தி பெறுவர்; காரியங்களைச் செய்து முடிப்பதில் மிக்க சாமர்த்தியமுடையவரும் பேச்சு வன்மையில்லாவிடில் காரியசித்தி பெறாமல் எவ்விடத்தும் மதிப்பின்றி இழிவுற்றுத் திரிவர்; இஃது உலகத்தியற்கை; இதுபற்றியே ஔவையார், 'சொற்சோர்வு

படேல்,' என்று கூறினர். ஆதலால், இந்நீதியை அனுசரித்து) பாண்டிநாட்டிடை - பாண்டிநாட்டினிடத்தே (தோன்றி அரசுசெய்து), சொல் சோர்வுபடான் - சொற்களிலே சோர்வுபடாதவராகிய, கூன் - கூனலையுடைய, பாண்டியன் - பாண்டியராஜனாகிய நெடுமாறநாயனு ரென்பவர், (சிவனாகிய நின்பால் செலுத்திய அன்பினாலே) தோன்று - அங்கே வந்து தோன்றிய, சம்பந்தர் - திருஞானசம்பந்தரது, சொல்பெறு - துதிச்சொற்களோடு கூடிய, பூதிபட - திருநீறானது தேகத்தில் பட்டமாத்திரத்தில், அழல் - தம் தேகத்திலிருந்த வெப்புநோயானது, அடங்கி - தணிந்து, துன்னு - பொருந்திய, கூன் நிமிர்ந்தது - கூனல் நிமிர்ந்ததை, மறவேன்-நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே நின்னிடத்துப் பக்திசெலுத்தி நன்மையடைவேன்).

(வி - ரை) 'சொற்சோர்வு படேல்,' என்று ஔவை கூறிய நீதிக் கிணங்கச் சொற்சோர்வு படாதவராகிய நெடுமாறநாயனுரென்பவர் நின்மீது பக்திகொண்டு, திருஞானசம்பந்தர் துதித்திட்ட திருநீற்றினாலே தமது சுரநோய் நீங்கப்பெற்றுக் கூனிமிர்ந்ததை மறவாமல், யானும் அவர்போலவே நின்மீது பக்திகொண்டு நன்மை யடைவேனென்பது இதன் கருத்து. இவ்வாறு சிவபக்தியினால் நன்மையடைந்த நெடுமாறநாயனுர் சரித்திரமாவது:—

பாண்டிநாட்டின் தலைநகராகிய மதுராபுரியிலே கூன்பாண்டியர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சமணர்களுடைய துர்ப்போதனையினாலே ஆருகதமதத்திலே பிரவேசித்தும், சோழராஜருடைய புத்திரியாராகிய மங்கையர்க்கரசியாரை மனைவியாராகவும், குலச்சிறைநாயனுரை மந்திரியாராகவும் பெற்றிருந்தமையால், அவர்களுடைய வேண்டுதற்படி திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனுர் திருக்கரத்தினாலே தீண்டி விபூதி சாத்தப்பட்டு, அவர் அருளிய மெய்யுபதேசத்தைப் பெற்றுக் கூன் நிமிர்ந்து நெடுமாறநாயனுர் எனப் பெயர் பெற்றூர். இத்தகைய இவர் தம்மோடு பொரவந்த வடபுலத்து அரசர்களோடு திருநெல்வேலிப் போர்க்களத்திலே யுத்தம் செய்து வென்று, சைவசமயம் அபிவிர்த்தி யாகும்படி நெடுங்காலம் அரசியற்றிக்கொண்டிருந்து சிவபதம் அடைந்தார். (௬௨)

வாயிலார்நாயனுர் சரித்திரம்.

"சோம்பித் திரியேல்,"

(இ-ள்.) 'நீ சோம்பலுற்று ஒரு தொழிலும் செய்யாமல் வீணில் திரியாதே,' என்பதாம்.

53. சோம்பித் திரியார் மயிலைவாழ் வேளார்
 தூய்யநல் வாயிலா ரென்பார்
தாம்புரி பூசை மானச மாகத்
 தந்துவீ டடைந்ததை மறவேன்
ஆம்பல்செங் கழுநீ ரரவிந்த மலர்க
 ளலர்ந்தெரி தருவிளக் கென்ன
வாம்பெருங் கங்கை கோகிரி மேவு
 மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) ஆம்பல் - அல்லி மலர்களும், செங்கழுநீர் - செங்கழுநீர் மலர்களும், அரவிந்தமலர்கள் - தாமரை மலர்களும், அலர்ந்து - மலர்ந்து, எரிதரு - எரிகின்ற, விளக்கு என்ன-விளக்கென்று சொல்லும்படி, ஆம் - சிறப்புண்டாகும், பெரும் - பெரிய, கங்கை - ஆகாய கங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - அமர்ந்திருக்கின்ற, ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! ('சோம்பித் திரியேல்,' என்ற ஔவை கூறிய நீதிக்கிணங்க எவரும் சோம்பலுற்றிராமல் நல்ல தொழின்முயற்சிகளைச் செய்யவேண்டும்; அவ்வாறு செய்யின் உலகத்தில் மிக்க செல்வமுடையராய்ச் சிவபத்தி அடியார்பத்தியிற் சிறந்து நற்கதிபெற ஏதுவுண்டாகும்; அங்ஙனமின்றிச் சோம்பலுற்றுத் தொழிலின்றித் திரியின் மிக்க வறிஞராய் நற்கதியை இழக்க ஏதுவுண்டாகும்; ஆதலால், இந்நீதியை அனுசரித்து) சோம்பித் திரியார் - சோம்பலுற்றுத் திரியாதவரும், மயிலைவாழ்-திருமயிலையிலே வாழ்ந்த, வேளார் - வேளாளருமாகிய, தூய்ய - பரிசுத்தமாகிய, நல்-நல்ல, வாயிலாரென்பார் - வாயிலார் நாயனுரென்பவர், தாம் புரி - சிவனுகிய நினக்குத் தாம் செய்கின்ற, பூசை - பூசனையை, மானசமாக - மானதபூஜையாக, தந்து-செய்து நினைகளித்து, வீடு - மோக்ஷத்தை, அடைந்ததை-பெற்ற நற்செய்கையை, மறவேன் - யான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே நின்பாற் பத்திசெலுத்தி மோக்ஷமடைவேன்.)

(வி-ரை.) 'சோம்பித் திரியேல்,' என்ற ஔவை கூறிய நீதிக்கிணங்க, சோம்பலுற்றுத் திரியாதவராகிய திருமயிலையில் வாழ்ந்த வாயிலார் நாயனுரென்பவர் நினக்கு மானதபூஜை செய்து முத்திபெற்றதை மறவாமல், யானும் அவர்போலவே நினக்குப் பத்தி செலுத்தி மோக்ஷத்தை யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி மானதபூஜை செய்து வீடுபெற்ற வாயிலார் நாயனுர் சரித்திரமாவது:—

தொண்டைநாட்டைச் சார்ந்த மயிலாப்பூரிலே வேளாளர் குலத்திலே வாயிலார்நாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பரமசிவனை ஒருபொழுதும் மறவாது தம் மனமாகிய ஆலயத்துள் இருத்தி, ஞானமாகிய திருவிளக்கை ஏற்றி, ஆனந்தமாகிய திருமஞ்சனம் ஆட்டி, அன்பாகிய அமுதத்தை நைவேதனம் பண்ணுதலாகிய ஞானபூசையை நெடுங்காலம் செய்துகொண்டிருந்து சிவபதத்தை அடைந்தார். (௫௩)

முனையடுவார் நாயனார் சரித்திரம்.

"தக்கோ னெனத்திரி,"

(இ-ள்.) 'அறிவுடையோர் உன்னைப் பார்த்து நற்குண முடையவனென்று சொல்லும்படி நீ நல்லொழுக்க முடையவனாய் உலகத்தில் சஞ்சரிக்கக்கடவாய்,' என்பதாம்.

54. தக்கோ னெனத்திரி கென்றநீ டோசர்
தக்கவே ளார்முனை யடுவார்
புக்கிய செருவிற் பொருடனை யீட்டிப்
புண்ணியர்க் களித்ததை மறவேன்
மிக்கசெங் கோலுங் குடியுழக் கோலும்
வியன்றுலாக் கோலுநன் கமைந்த
வஃகலில் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) மிக்க-ஒழுங்கு மிகுந்த, செங்கோலும் - அரசனுடைய செம்மையாகிய கோலும், குடி - குடிகளுடைய, உழக்கோலும் - மாடுகளைத் தூண்டி ஏரை நடத்தி உழுதற் குதவியான தாற்றுக்கோலென்னும் உழவுகோலும், வியன் - பெருமை பொருந்திய, துலாக்கோலும் - வியாபாரஞ் செய்யுந் தராசுக்கோலும், நன்கு அமைந்த - ஒழுங்கு தவறாமல் கோசைப் பொருந்திய நீதிவாய்ந்ததும், அஃகல் இல் - குறைதலில்லாத, கங்கை - ஆகாய கங்கை பொருந்தியதுமாகிய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (உலகத்தில் மனிதனாகப் பிறந்தவன் தன்னைப் பார்த்து அறிவுடையோர், 'நற்றகுதியை யுடையவன்,' என்று சொல்லும்படி நற்குண நற்செய்கைகளில் சிறந்தவனாய் நடக்கவேண்டும்; அங்ஙனம் நடப்பின் அவனுக்கு நல்ல கீர்த்தியும், தெய்வபக்தியும், நற்கதியு முண்டாகும்; இதுபற்றியே ஔவையார், 'தக்கோ னெனத்திரி,' என்று கூறினர். ஆதலால்,

இந்நீதிக் கிணங்க) நக்கோன் எனத் திரிகின்ற - அறிவுடையோர் பார்த்து நற்றகுதியை யுடையவரென்று கூறும்படி நல்லொழுக்கமுடையவராய்ச் சஞ்சரிப்பவரும், நீடூரார் - திருநீடூரில் வசித்தவரும், தக்கதகுதியையுடைய, வேளாளர் - வேளாள குலத்திற் பிறந்தவருமாகிய, முனையடுவார் - முனையடுவார் நாயனாரென்பவர், புக்கிய - தாம் செய்யப்புகுந்த, செருவில் - போரினாலே, பொருள்தனை - திரவியத்தை, ஈட்டி - சம்பாதித்து, புண்ணியர்க்கு - புண்ணிய மிகுந்த சிவனடியார்களுக்கு, அளித்ததை - கொடுத்து அதனால் நற்கதி யடைந்ததை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே செய்து நற்கதி யடைவேன்.)

(வி - ரை.) 'நக்கோனெனத்திரி,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிப்படி, பெரியோர் பார்த்து நற்செய்கையை யுடையவரென்று கூறும்படி நல்லொழுக்கத்திற் சிறந்து திருநீடூரில் வசித்தவராகிய முனையடுவார் நாயனாரென்பவர் போரினாலே பொருள் தேடி அதனைச் சிவனடியார்க் களித்து நற்பேறு பெற்றதை மறவாமல், அவர் போலவே சிவனடியார் விஷயத்திற் பக்தி செலுத்தி நற்கதி பெறுவேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி நன்மை யடைந்த முனையடுவார் நாயனார் சரித்திரமாவது:—

சோழநாட்டைச் சார்ந்த திருநீடூரிலே வேளாளர் குலத்திற் றோன்றிச் சிவனடியார்களிடத்தே பக்தி மிகுந்த பெரியவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சத்துருக்களுடைய போர்முனையிலே தோற்றவர்கள் தம்மிடத்தில் வந்து கூலி பேசினால், அவர்களுக்காகப் போய்ப் போர் செய்து எதிரிகளை வென்று பொருள் சம்பாதித்துச் சிவனடியார்களுக்குச் சொன்னது சொன்னபடியே நிரம்பக் கொடுத்து அவர்களைத் திருவமுது செய்வித்துக்கொண்டிருந்தார். அதனால் அவருக்கு முனையடுவார் நாயனார் என்னும் திருநாமம் உண்டாயிற்று. அவர் வெகுகாலம் இவ்வருமையாகிய திருத்தொண்டைச் செய்துகொண்டிருந்து இறுதியில் சிவபதம் பெற்றார். (௫௪)

கழற்சிங்க நாயனார் சரித்திரம்.

"தானமது விரும்பு,"

(இ - ள்.) 'நீ எப்போதும் வறிஞர்க்குப் பொருள் கொடுத்தலையே விரும்பக்கடவாய்,' என்பதாம்.

55. தானமே விரும்புங் காடவர் குலத்தன்
தகைகழற் சிங்கன்றன் மனைவி

சானனுக் கணிபூ மோந்தகா லவள்கை
தறித்துவீ டடைந்ததை மறவேன்
ஞானமே யுதவி வீட்டினுக் கேற்று
நன்கமைந் தாங்குசூழ் கினரை
யானவான் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ-ள்.) ஆங்கு - அவ்விடத்தே வந்து, சூழ்கினரை - சூழ்கின வர்களை, ஞானமே உதவி - அவர்களுக்கு நல்ல ஞானத்தையே கொடுத்து, வீட்டினுக்கு - மோக்ஷத்திற்கு, ஏற்றும் - ஏற்றுகின்ற, நன்கு அமைந்து - நன்மை பொருந்தி, வான் ஆன - சிறப்புண்டான, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - தங்கி யிருக்கின்ற, ஆதிசத்திசநாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் நாதனே! ('தானமது விரும்பு,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிப்படி எவரும் தரித்திரர்க்குப் பொருள் கொடுத்தலாகிய தானஞ் செய்தலையே விரும்பவேண்டும்; அங்ஙனம் செய்யின் அத் தான விசேஷத்தால் சிவ னுகிய நின்னருளும், நற்கதியு முண்டாகும்; ஆதலால், இந்நீதிக்கிணங்க), தானமே விரும்பும் - தானஞ் செய்தலையே விரும்புகின்ற, காடவர் குலத்தன் - காடவர் குலத்தினராகிய, தகை - அன்பையுடைய, கழற்சிங்கன் - கழற்சிங்க நாயனுரென்பவர், தன் மனை - தம்முடைய மனைவியார், ஈசானனுக்கு - ஈசனுகிய நினக்கு, அணி - அணிகின்ற, பூ - மலரை, மோந்தகால் - மோந்து வாசனை பார்த்தகாலத்தில், அவள் கை - அவளுடைய கரத்தை, தறித்து - வெட்டி, வீடு அடைந்ததை - அச்சிவபக்தியால் மோக்ஷமடைந்த செய்கையை, மறவேன் - நான் எப்போதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே சிவபக்தி யிருந்து அதனுல் நற்கதி பெறுவேன்.)

(வி - ரை.) 'தானமது விரும்பு,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிப்படி தானஞ்செய்தலையே விரும்புவோராகிய காடவர்குலக் கழற் சிங்க நாயனுரென்பவர், சிவனுகிய நினக்கணியும் பூவை மோந்த குற் றத்திற்காகத் தம்முடைய மனைவியின் கையைத் தறித்து, அச்சிவ பக்தி விசேஷத்தினுலே மோக்ஷ மடைந்ததை மறவாமல், அவர் போலவே நின்மீது பக்தி செலுத்தி மோக்ஷ மடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. மனைவி கைதறித்து நற்பேறு பெற்ற கழற்சிங்க நாய னுர் சரித்திரமாவது:—

காடவர் குலத்திலே பரமசிவனுடைய திருவடிகளையே யன்றி மற்றொன்றையும் அறியாத கழற்சிங்க நாயனுர் என்பவர் ஒருவர்

இருந்தார். அவர் பரமசிவனது திருவருள் வலிமையினால் வடபுலத்தரசர்களைப் போரிலே வென்று அவர்கள் நாடுகளைக் கவர்ந்து, எங்கும் சைவசமயம் தழைத்தோங்கும்படி அரசாண்டு வந்தார். இப்படி அரசு புரிந்துவருங் காலத்தில், தம் மனைவியோடு சிவஸ்தலங்கள் தோறும் சென்று சுவாமி தரிசனம் பண்ணித் திருத்தொண்டு செய்வாராகித் திருவாரூரை அடைந்து கோயிலிலே பிரவேசித்துச் சுவாமியை வணங்கினார். அப்பொழுது அவருடைய மாதேவி கோயிலை வலஞ்செய்து, அங்குள்ள சிறப்புக்கள் எல்லாவற்றையும் தனித்தனியே பார்த்துக்கொண்டு வரும்போது, திருமாலை கட்டும் மண்டபத்தின் பக்கத்திலே விழுந்துகிடந்த ஒரு புதுப்பூவை எடுத்து மோந்தனள். அதைக்கண்டவுடனே, செருத்துணைநாயனார் அவ்வாறு அவள் சிவனுக்குரிய புஷ்பத்தை யெடுத்து மோந்த குற்றத்திற்காக, விரைந்து ஓடிவந்து அவளைக் கூந்தலிலே பிடித்து இழுத்து வீழ்த்தி, அவளுடைய மூக்கைப் பிடித்துக் கத்தியினாலே அரிந்தார். அவள் சோர்ந்து பூமியில் வீழ்ந்து புலம்பினாள். அப்பொழுது கழற்சிங்க நாயனாரும் சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டு அவளுக்குச் சமீபத்தில் வந்து நடந்ததை விசாரித்து, 'புஷ்பத்தை எடுத்த கையையன்றோ முன் துணிக்கவேண்டும்,' என்று சொல்லி உடைவாளை உருவித் தம்முடைய மாதேவியினது புஷ்ப மெடுத்த கையைத் துணித்தார். அது கண்டு தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள். அதன்மேல் இவ்வரிய திருத்தொண்டைச் செய்த கழற்சிங்க நாயனார் நெடுங்காலம் சைவநெறி தழைத்தோங்க அரசியற்றிப் பரமசிவனுடைய திருவடிநீழலை அடைந்தார். (௫௫)

இடங்கழி நாயனார் சரித்திரம்.

"திருமாலுக் கடிமைசெய்,"

(இ - ள்.) 'திருமாலுக்கு நீ தொண்டு செய்யக்கடவை,' என்பதாம்.

56. திருமாலுக் கடிமை செய்கொடும் பாவனூர்த்
திறலர சன்னிடங் கழியார்
இருமா நிலப்பீபார் செற்கவர் வானுக்
கிரங்கிச்செய் யறங்களை மறவேன்
கரியெடுத் தெறிந்தாங் கிரியெடுத் தெறிந்தங்
காவல ரடிகே டஞ்சேர்

அரியதோர் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) காவலர் - அரசகுமாரர்கள், கரி எடுத்து எறிந்தும் - யானைகளைத் தூக்கி யெறிந்தும், கிரி எடுத்து எறிந்தும் - மலைக் குன்றுகளைத் தூக்கி யெறிந்தும், ஆடும் - விளையாடுகின்ற சிறப்பையுடையதும், கூடம் சேர் - அழகிய மாளிகைகள் சேர்ந்திருப்பதும், அரியது - அருமையுள்ளதாகிய, ஓர்-ஒப்பற்ற, கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருந்தியதுமாகிய, கோகிரி - கோபர்வதமென்னுந் தலத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (உலகத்தில் நன்மையடைய விரும்புவோர் திருமாலுக்கு அடிமைசெய்யவேண்டும்; ஏனெனில், அவர் சிவனாகிய நின்னிடத்துப் பேரன்புடையராய்த் தமது கண்ணைப் பெயர்த்து நின் திருவடியி லருச்சித்த சிவபத்தராதலின், அவரை வழிபடின் அவராலே நின்னருள் கைகூடி நற்கதி பெறுதற்கேதுவுண்டாம்; இதுபற்றியே ஔவையார், 'திருமாலுக் கடிமைசெய்,' என்று கூறினர். ஆதலால் இந்நீதி வாக்கியத்திற்கிணங்க, அக்குன்னவர்கள்) திருமாலுக் கடிமைசெய் - திருமாலினுக்குத் தொண்டுசெய்கின்ற சிறப்புவாய்ந்ததாகிய, கொடும்பாளூர் - கொடும்பாளூரென்னும் நகரத்திலே தோன்றிய, திறல் - வெற்றிபொருந்திய, அரசன் - மன்னராகிய, இடங்கழியார் - இடங்கழி நாயனாரென்பவர், (சிவனடியார்க் கமுதளிக்கும்பொருட்டுத் தம்முடைய மாளிகையில்) இரும் - பெரிய, மா - சிறந்த நிலம் - பூமியிற் குவிக்கப்பட்டிருந்த, போர் - போராகிய, நெல் - நெல்லை, கவர்வானுக்கு - திருடிய சிவனடியாராகிய ஒரு பெரியவருக்கு, இரங்கி - இரக்கமுற்று, செய் - செய்த, அறங்களை - தருமங்களை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன்; (அவர் போலவே சிவனடியார்க் கிதஞ்செய்து நின்னருளால் நற்கதியடைவேன்.)

(வி - ரை.) 'திருமாலுக் கடிமைசெய்,' என்று ஔவையார் கூறிய திருவாக்கின்படி, மனிதர்கள் சிவபக்தியிற் சிறந்தவராகிய விஷ்ணுவுக் கடிமைசெய்யும் சிறப்பு வாய்ந்த கொடும்பாளூரில் தோன்றிய இடங்கழி நாயனாரென்பவர், சிவனடியார்களுக் கமுதளிக்கும்பொருட்டுத் தமது மாளிகையில் வந்து நெல்லைத் திருடிய சிவபக்த ரொருவர்மீ திரக்கமுற்றுச் செய்த அறங்களை மறவாமல், யானும் அவர்போலவே சிவனடியார்களிடத்தில் அன்பு செலுத்தி நற்கதி பெறவேனென்பது இதன் கருத்து. இதிற் கூறியபடி சிவனடியார்க் கிரங்கி நற்பேறுபெற்ற இடங்கழிநாயனார் சரித்திரமாவது:—

கோனாட்டைச்சார்ந்த கொடும்பாளூரிலே குறுநிலமன்னர் குலத்திலே கனகசபையின் முகட்டைக் கொங்கிற் செம்பொன்னால் வேய்ந்த ஆதித்தன் குடியிலே இடங்கழிநாயனார் என்னும் சிவபக்தரொருவர் தோன்றியிருந்தார். அவர் சைவநெறியும் வைதிகநெறியும் தழைக்கச் சிவாலயங்கள் எங்கும் நித்திய நைமித்திகங்கள் சிவாகம விதிப்படி நடக்க அரசியற்றி வந்தனர். இவ்வாறு நடத்திவருங் காலத்தில், சிவனடியார்களைத் திருவமுது செய்விக்கும் ஓரடியவர் ஒருநாள் திருவமுது செய்வித்தற்குப் பொருள் எங்கும் அகப்படாமையால் மனந் தளர்ந்து, மகேசுரபூசைமேல் வைத்த ஆசையினால் அவ்விடங்கழிநாயனாருடைய அரண்மனையில் அர்த்தராத்திரியிலே புகுந்து நெல்லைத் திருடினார். காவலாளர்கள் அதைக் கண்டு அவரைப் பிடித்து இடங்கழிநாயனாருக்கு முன் கொண்டுவந்தார்கள். அப்போது இடங்கழி நாயனார் அவ்வடியவரைப் பார்த்து, "நீர் என் நம்முடைய நெல்லைத் திருடினீர்?" என்று வினவ, அவ்வடியவர், "நான் சிவனடியார்களை அமுது செய்வித்தற்குப் பொருள் இன்மையால் இங்ஙனம் செய்தேன்," என்றார். இடங்கழி நாயனார் அதைக் கேட்டு மிக இரங்கி, "எனக்கு இவரன்றோ பண்டாரம்," என்று சொல்லி, "சிவனடியார்கள் எல்லோரும் நெற்பண்டாரத்தை மாத்திரம் அன்றி மற்றை நிதிப்பண்டாரங்களையும் எடுத்துக்கொள்ளலாம்," என்று எங்கும் பறை யறைந்து அறிவித்து, அச்சிவனடியார்க்கு வேண்டுவனவற்றைக் கொடுத்துப் பின்னும் நெடுங்காலம் திருநீற்றின் நெறி தழைக்கும்படி தண்ணளியோடு அரசியற்றிக்கொண்டிருந்து சிவ பதத்தை அடைந்தார். (௫௬)

செருத்துணை நாயனார் சரித்திரம்.

"தீவினை யகற்று,"

(இ - ள்.) *'நீ பிறர்க்குத் துன்பஞ் செய்யும்படியான கெட்ட செயல்களை ஒழித்துவிடு,' என்பதாம்.*

57. தீவினை யகற்றுந் தஞ்சைவா ழுழவர்
செருத்துணை யார்மன்னன் றேவி
பூவினை மோப்ப மூக்கினை யரிந்த
பொற்புறு மற்புத மறவேன்
சேவலங் கொடிபூத் தாமரைக் கடம்புஞ்
செங்கைவே லாயுத மயிலான்

ஆவல்கொள் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ-ள்.) சேவலங்கொடி - அழகிய சேவற்கொடியையும், பூம் - அழகிய, தாமம் - மாலையாகிய, நல் - நல்ல, கடம்பும் - கடப்பமலையும், செங்கை - செம்மையாகிய கையில், வேலாயுதம் - வேலாயுதத்தையுமுடைய, மயிலான் - மயில்வாகனக் கடவுளாகிய முருகன், ஆவல்கொள் - விரும்புகின்ற, கங்கை - ஆகாய கங்கைபொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திசநாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் நாதனே! (மனிதராகப் பிறந்தவர் பிறர் துன்பப்படுதற் கேதுவான தீயசெய்கைகளை ஒழிக்கவேண்டும்; அவ்வனமொழித்து நற்செய்கைகளைச் செய்யின் அது நற்கதியிற் சேர்க்கும்; இதுபற்றியே ஔவையார், 'தீவினை யகற்று,' என்று கூறினர். ஆதலால், இந்நீதிக் கிணங்க, அங்கே தங்கியிருக்கும் மனிதர்) தீவினை - கெட்ட செயல்களை, அகற்றும் - நீக்கி வாழ்கின்ற, தஞ்சை - தஞ்சைமாநகரத்திலே, வாழ் - வாழ்ந்த, உழவர் - பயிர்த்தொழில் செய்யும் வேளாளராகிய, செருத்துணையார் - செருத்துணை நாயனாரென்பவர், (தாம் கொண்டிருந்த சிவபக்தி விசேஷத்தினாலே) மன்னன் தேவி - அரசராகிய கழற்சிங்கநாயனாருடைய மனைவியார், பூவினை - (சிவாலயத்திலே சிவனுக்கு உபயோகமாகிய மலர்களில் சிந்திக்கிடந்த) ஒரு மலரை, மோப்ப-எடுத்து முகர, *(அதற்குப் பொருது) மூக்கினை - அப்பெண்ணின் மூக்கை, அரிந்த - அறுத்த தன்மை பெற்ற, பொற்பு உறும் - அழகு பொருந்திய, அற்புதம்-ஆச்சரியமான செய்கையை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே நின்மீது பக்திசெலுத்தி நன்மை யடைவேன்.)

(வி - ரை.) 'தீவினை யகற்று,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிப்படி, மனிதர்கள் தீச்செய்கைகளை நீக்கி வாழ்கின்ற சிறப்பையுடைய தஞ்சையில் வாழ்ந்த வேளாளராகிய செருத்துணை நாயனாரென்பவர் நின்மீது பக்திகொண்டு சிவனுக்குரிய மலரை யெடுத்து மோந்த குற்றத்திற்காக அரசராகிய கழற்சிங்கருடைய மனைவியாரின் மூக்கை யரிந்து தன்மை யடைந்த அற்புதத்தை மறவாமல் யானும் அவன் போலவே நின்பாற் பக்தி செலுத்தி நன்மை யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி நன்மை பெற்ற செருத்துணைநாயனார் சரித்திரமாவது:—

சோழமண்டலத்தைச் சார்ந்த தஞ்சாவூரிலே வேளாளர் குலத்திலே தோன்றிய சைவசிரோமணியாகிய செருத்துணை நாயனார்

என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் திருவாரூரை அடைந்து காலந்தோறும் வன்மீகநாதரை வணங்கித் திருத்தொண்டுகள் செய்து கொண்டு வந்தார். அப்படிச் செய்துவருங் காலத்தில், அங்கே சுவாமி தரிசனம் செய்யவந்த கழற்சிங்கநாயனாருடைய தேவி பூமாலை கட்டும் மண்டபத்தின் பக்கத்திலே விழுந்துகிடந்த ஒரு பூவை எடுத்து மோந்ததை அவர் கண்டு, சிவபெருமானுக்குரிய பூவை எடுத்து மோந்தாள் என்று கோபித்து உடனே கத்தியினாலே அவளுடைய மூக்கை அரிந்து, தம்முடைய சிவபக்தி மிகுதியைக் காட்டிப் பின்னும் நெடுங்காலம் திருத்தொண்டு செய்து வந்து சிவபதத்தை அடைந்தார். (௫எ)

புகழ்த்துணை நாயனார் சரித்திரம்.

"துன்பத்திற் கிடங்கொடேல்,"

(இ - ள்.) 'நீ ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்போது உண்டாகுந் துன்பத்திற்கு இடங்கொடுத்து, அயர்ந்து அக்காரியத்தைச் செய்யாமல் விட்டுவிடாதே,' என்பதாம்.

58. துன்பத்திற் கிடங்கோடான் செருவிலி புத்தூர்
புகழ்த்துணை யருச்சனை நிதமும்
இன்புறச் செய்ய வுமாபதி பொற்கா
சிநதநும் வாய்ந்தது மறவேன்
கன்மத்தை நீக்க வானமும் புவியுங்
கலந்தவண் வந்துநீ ராடி
யன்புற்ற கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனை.

(இ-ள்.) வானமும்-தேவலோகத்திலுள்ள தேவர்களும், புவியும்-பூவுலகத்திலுள்ள மனிதர்களும், கலந்து-ஒன்றாகக் கூடி, கன்மத்தை-(தாம் செய்த)பாவத்தை, நீக்க-போக்கிக்கொள்ளும்பொருட்டு, அவண்-அவ்விடத்திலே, வந்து - வந்து சேர்ந்து, நீராடி - ஸ்நானஞ் செய்து (அதனால் பாவம் நீங்கப்பெற்று), அன்புற்ற - தன்மேல் அன்பு பொருந்திய மகிமையையுடைய, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும்-எழுந்தருளியுள்ள, ஆதிசத்திச நாயகனை-ஆதிசத்திச நாதனே! (மனிதர் ஒரு காரியத்தைச் செய்யும் போது ஏற்படும் மனக்கலக்கம் முதலிய துன்பங்களுக் கிடங்கொடுத்து விசாரப்பட்டு அக்காரியத்தை விட்டுவிடலாகாது; என்ன துன்பம் வரினும் அதனைத் தள்ளி மிக்க ஊக்கத்துடனே அக்காரியத்தைச் செய்து முடித்தல்வேண்டும்; அங்ஙனம் செய்து முடிக்கும் சாமர்த்

தியமுள்ளதாயின் இகசுகமும் பரசுகமும் வந்தடையும்; இதுபற்றியே ஔவையார், 'துன்பத்திற் கிடங்கொடேல்,' என்று கூறினர். ஆதலின், இந்நீதிவாக்கியப்படி) துன்பத்திற்கு இடங்கொடான் - ஒரு காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்குங்காலத்தில் வருந் துன்பத்திற் கிடங்கொடுத்துத் தளர்ச்சியுற்று அக்காரியத்தை விட்டுவிடாதவரும், செருவிலிபுத்தூர்-செருவிலிபுத்தூரில் தோன்றியவருமாகிய, புகழ்த்துணை - புகழ்த்துணை நாயனா ரென்பவர், தினமும் - தினந்தோறும், இன்புற்று - இன்பம் பொருந்தி, அருச்சனை செய்ய - அருச்சனை புரிந்துவர, உமாபதி-உமாநாயகனாகிய நீ, பொற்காசு ஈந்ததும் - அவருக்குப் பொற்காசளித்துக் கிருபை புரிந்ததையும், வாய்ந்ததும்-அதனால் அவருக்கு வந்து பொருந்திய நன்மையையும், மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே யானும் நின்மீது பத்தி செலுத்தி நன்மை யடைவேன்.)

(வி-ரை.) 'துன்பத்திற் கிடங்கொடேல்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிப்படி துன்பத்திற் கிடங்கொடாதவராகிய செருவிலிபுத்தூர்ப் புகழ்த்துணைநாயனா ரென்பவர் தினந்தோறும் நினக்கு அருச்சனை புரிந்துவந்து, பஞ்சத்தால் வருந்திய காலத்தில் நீ அவருக்குப் பொற்காசு ஈந்ததையும், உன்னால் அவர் பெற்ற நன்மையையும் நான் மறவாமல், யானும் அவர்போலவே நின்மீது பத்தி செலுத்தி நன்மை யடைவேனென்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி சுவாமிக் கருச்சனை புரிந்து நலம் பெற்ற புகழ்த்துணைநாயனார் சரித்திரமாவது:—

செருவிலிபுத்தூரிலே ஆதிசைவர் குலத்திலே தோன்றிய புகழ்த்துணைநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சிவாகமவிதிப்படி பரமசிவனை அருச்சனை செய்துவரும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார். அப்படிச் செய்துவருங் காலத்திலே, பஞ்சம் உண்டாயினமையால் அவருக்குப் போசன மின்றிப் பசி மிகுந்தது. அவ்வாறு பசி மிகப் பெற்றும் அருச்சனையை விடாமல் அல்லும் பகலும் நடத்திவந்தார். அப்படி நடத்திவரும்போது, ஒருநாள் சிவனுக்குத் திருமஞ்சனம் ஆட்டும்பொழுது மிகுந்த பசிநோயினால் கை சோர்ந்து கலசம் சுவாமியின் திருமுடிமேல் விழ, அவர் திருவடியிலே விழுந்து அயர்ந்து சிவன் திருவருளினாலே நித்திரை அடைந்தார். அப்பொழுது பரமசிவன் அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "பஞ்சம் நீங்கும் வரைக்கும் உனக்குத் தினந்தோறும் இங்கே ஒவ்வொரு காசு வைப்போம்," என்று கூறினார். உடனே புகழ்த்துணைநாயனார் விழித்தெழுந்து, பீடத்தின் கீழே ஒரு பொற்காசு இருக்கக்கண்டு அதனைக்

கைக்கொண்டு அதன் மூலம் ஜீவித்தார். பின்னர் அப்படியே தினந் தோறும் ஒவ்வொரு காசு பெற்று வாழ்ந்துவந்து, பஞ்சம் நீங்கிய பின்னும் நெடுங்காலம் மெய்யடிமைத் தொழில் செய்து பரமசிவனது திருவடி நீழலை அடைந்தார். (௫அ)

கோட்புலி நாயனார் சரித்திரம்.

"தூக்கி வினைசெய்,"

(இ - ள்) 'நீ ஒரு காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கும்போது அது முடியும் முடியாதென்பதை ஆராய்ந்து அக்காரியத்தைச் செய்யக்கடவாய்,' என்பதாம்.

59. தூக்கி வினைசெய் நாட்டியத் தான்குடி
  தூயவே ளாளன்கோட் புலிநிற்
காக்கிய நெல்லை யருந்துதம் சுற்ற
  மறுந்துவீ டடைந்ததை மறவேன்
பாக்கிய மன்பு கல்விநல் லொழுக்கம்
  பாரினிற் றந்திடு நந்தி
யாக்கினை கங்கை கோகிரி மேவு
  மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) பாக்கியம் - செல்வத்தையும், அன்பு - அருளையும், கல்வி - வித்தையையும், நல் ஒழுக்கம் - நல்ல நடக்கையையும், பாரினில் - பூமியிலே, தந்திடும் - (தன்னிடத்தே வந்து சேர்வார்க்குக்) கொடுக்கத்தக்க மகிமை வாய்ந்ததும், நந்தி - வாயில் காப்போராகிய நந்திதேவருடைய, ஆக்கினை - கட்டளைகள் மிகுந்திருப்பதும், கங்கை - ஆகாய கங்கை பொருந்தியதுமாகிய, கோகிரி - கோபர்வதமென்னுந் தலத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (உலகத்தில் எவரும் ஒரு காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்குங் காலத்தில் அது முடியும் முடியாதென்பதை ஆராய்ந்து செய்யவேண்டும்; அங்ஙனம் செய்யின் எக்காரியமும் சித்தியாகி நன்மை யடைவதற் கேதுவுண்டாம்; இதுபற்றியே ஔவையார், 'தூக்கி வினைசெய்,' என்று கூறினார். ஆதலால், இந் நீதிக்கிணங்க) தூக்கி - ஆராய்ந்து, வினை செய் - தொழில் செய்கின்ற, நாட்டியத்தான் குடி - நாட்டியத்தான் குடியில் தோன்றிய, தூய - பரிசுத்தமாகிய, வேளாளன் - வேளாளராகிய, கோட்புலி - கோட்புலிநாயனாரென்பவர், நிற்கு - சிவனாகிய நினக்கு, ஆக்கிய - உபயோகமாகும்படி சேர்த்துவைத்த, நெல்லை - நெற்களை, அருந்து-

உணவாக்கி யருந்திய, தம் சுற்றம் - தம்முடைய சுற்றத்தார்களை, அறுத்து-வெட்டிக் கொன்று, (அதனால்) வீடு அடைந்ததை-மோக்ஷம் பெற்றதை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர் போலவே யானும் நின்மேற் பக்தி செலுத்தி நற்கதி பெறுவேன்.)

(வி - ரை.) 'தூக்கி வினைசெய்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிவாக்கியப்படி ஆராய்ந்து ஒரு காரியத்தைச் செய்யும் நாட்டியத்தான்குடி வேளாளராகிய கோட்புலிநாயனு ரென்பவர் சிவனுகிய நினக் குபயோகமாம்படி சேர்த்துவைத்த நெல்லை யெடுத்துண்ட சுற்றத்தவரை வெட்டி நற்கதியடைந்ததை மறவாமல், யானும் அவர்போலவே நின்பாற் பக்தி செலுத்தி நன்மை யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. இதிற் கூறியபடி சிவபக்தி செய்து முத்திபெற்ற கோட்புலி நாயனுர் சரித்திரமாவது:—

சோழநாட்டைச் சார்ந்த நாட்டியத்தான் குடியிலே வேளாளர் குலத்திலே தோன்றிச் சிவபத்தியிற் சிறந்த கோட்புலிநாயனுர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் அரசனிடத்தில் சேனுதிபதி யுத்தியோகம் செய்து, அதனுலே தமக்குக கிடைக்கும் பொருளைக்கொண்டு சிவாலயங்களுக்குத் திருவமுதினபொருட்டு நெல் வாங்கிக் கட்டுதலாகிய திருப்பணியை நெடுங்காலம் செய்துவந்தார் இப்படி ஒழுகும் நாளிலே, அரசனது ஏவலினுல் போர்முனையிற் செல்லவேண்டி நேர்ந்தபோது, சுவாமிக்குத் திருவமுதின் பொருட்டுத் தாம *திரும்பி வரும் வரைக்கும் வேண்டும் நெல்லைத் தேடிக்கட்டித் தம்முடைய சுற்றத்தார்கள் அதில் எடுத்துச் செலவழிக்காமலிருக்கும்படி எல்லோருக்கும் தனித்தனியே ஆணையிட்டுப் போருக்குப் போயினுர். அவ்வாறு போனபின், சில நாளிலே பஞ்சம் வந்தமையால் அந்தச் சுற்றத்தார்கள், "நாங்கள் உணவின்றி இறப்பதினும் சுவாமிகுத் திருவமுதின் பொருட்டுக் கட்டப்பட்ட இந்நெல்லைக் கொண்டாயினும் பிழைத்துப் பின் அதனைக் கொடுத்துவிடுவோம்," என்று அந்நெல்லை எடுத்துச் செலவழித்தார்கள். பிறகு, கோட்புலிநாயனுர் அரசனுடைய பகைஞரைப் போர்முனையிலே வென்று அவனிடத்திலே வெகுமதிகளை பெற்றுத் தம்முடைய ஊரை அடைந்து, தம்முடைய சுற்றத்தார்கள் செய்த அதிபாதகத்தை உணர்ந்து தம்முடைய வீட்டிலே புகுந்து, அவர்கள் எல்லோரையும் அழைப்பித்துத் தம் பேர்கொண்ட சேவகனை வாயில் காக்கும்படி செய்து, சிவத்திரவியத்தை எடுத்துச் செலவழித்த அதிபாதகர்களாகிய தந்தை, தாய், உடன்பிறந்தார், மனைவி முதலிய சுற்றத்தார் சமஸ்தரையும், பணிவிடைக்காரரையும் வாளினுலே துணித்தார். அப்பொழுது தம் பெயர்கொண்ட வாயில் காப்போன்

அங்கே பிழைத்திருந்த ஒரு ஆண்பிள்ளையைப் பார்த்து, "இப்பிள்ளை அவ்வன்னத்தை உண்டதன்று; இது ஒரு குடிக்கு ஒரு பிள்ளை; இதனைக் கொல்லா தருள்செய்யும்," என்று வேண்ட, கோட்புலிநாயனார், "இது நெல்லை உண்ணவில்லை யாயினும் இந்நெல் உண்டவளுடைய முலைப்பாலை உண்டது," என்று அதை எடுத்து எறிந்து வாளினாலே துணித்தார். அவ்வாறு செய்தவுடனே பரமசிவன் கோட்புலிநாயனாருக்கு முன்னே தோன்றி, "அன்பனே! உன் கை வாளினாலே தங்கள் பாவத்தினின்றும் நீங்கிய உன் சுற்றத்தார்கள் சுவர்க்கத்தை யடைய, நீ இந்தப்படியே நம்முடன் வருவாய்," என்று கூறி, அவரைத் தம்முலகிற் சேர்த்தருளினார். (௫௯)

பத்தராய்ப்பணிவார் சரித்திரம்.

"தெய்வ மிகழேல்,"

(இ - ள்.) 'நீ துன்பம் வந்தகாலத்தில் அது உன்னுடைய தீவினையால் வந்ததென்று கருதுவதை விடுத்து, தெய்வத்தால் வந்த தென்று கருதித் தெய்வத்தை யிகழாதே,' என்பதாம்.

60. தெய்வ மிகழார் தொண்டரைத் தொழுவார்
சிவனடி யிரவினு மறவார்
சைவநூல் விதியிற் பத்தராய்ப் பணிவார்
தமதடி கனவினு மறவேன்
மெய்யினைத் தறியி னிறுத்திமூச் சடக்கி
விளங்கியோ கியற்றுநற் றவத்தோ
ரையமெய்க் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்) நல் - நல்ல, தவத்தோர் - தவத்தினையுடைய முனிவர்கள், மெய்யினை - தேகத்தை, தறியில் நிறுத்தி - மூளையின்பேரிலே நிற்கச்செய்து, மூச்சு அடக்கி - சுவாசத்தைப் பந்தனம்செய்து, விளங்கி - பிரகாசித்து, யோகு - யோகாப்பியாசத்தை, இயற்றும் - இயற்றுகின்ற கனமருங்கையுடைய, ஐய - அழகிய, மெய் - சத்தியம்பொருந்திய, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (உலகத்தில் மனிதர் தமக்குத் துன்பம் வந்த காலத்தில் அது தம்முடைய தீவினையால் வந்ததென்று கருதித் தம்மைத்தாமே நொந்துகொள்வதை விடுத்து, 'இது தெய்வத்

தால் வந்தது,' என்று தெய்வத்தை இகழலாகாது; அங்ஙனம் நிந்தித்தால் தாங்கள் முன்செய்த பாவந் தீராததோடு, மேலும் தெய்வநிந்தனையால் அதிக பாவம் வந்து சேர்ந்து துக்கத்தை யடைவர்; இதுபற்றியே ஒளவையார், 'தெய்வ மிகழேல்,' என்று கூறினார். ஆதலால், இந்நீதியை யனுசரித்து) தெய்வம் இகழார் - தெய்வத்தை இகழாதவரும், தொண்டரைத் தொழுவார் - சிவனடியார்களை வணங்குபவரும், சிவன் அடி - சிவபெருமானாகிய நின்னுடைய பாதாரவிந்தங்களை, இரவினும் - இராக்காலத்திலும், மறவார் - மறவாதவரும், சைவநூல் விதியில் - சைவாகம விதிப்படி, பத்தராய் பணிவார் தமது - நின்மீது பக்தியுடையவராய் நின்னைப் பணிவாருமாகி நன்மை யடைந்தவராகிய அடியாரது, அடி - பாதங்களை, கனவிலும் - சொப்பனத்திலும், மறவேன் - மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே நின்மீதும் அடியார்மீதும் பக்தியுடையவனாய் நன்மை பெறுவேனாக).

(வி - ரை.) 'தெய்வமிகழேல்,' என்று ஒளவை கூறிய நீதிக்கிணங்கத் தெய்வத்தை யிகழாதவரும், அடியாரை வணங்குவோரும், சிவனாகிய நின்னடியை மறவாதவரும், சைவநூல் விதிப்படி பத்தராய்ப் பணிவாருமாகி நன்மையடைந்த அடியாரது அடியை மறவாமல், அவர்போலவே நின்மீதும் அடியார்மீதும் பக்திகொண்டு நன்மையடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்கே கூறிய பத்தராய்ப் பணிவாரின் இயல்பாவது:—

யாதொரு தெய்வங்களையும் இகழாமையும், சிவனடியார்களைக் கண்டால் அவர்களுடைய சாதியை விசாரியாமல் அவர்களைச் சிவன் எனப் பாவித்து நமஸ்கரித்துக் கொண்டாடி மனமகிழ்ந்து அத்தியந்த ஆசையுடன் அவர்களுக்குரிய தொண்டுகளைச் செய்தலும், பரமசிவனை மிகுந்த அன்புடனே எவ்விடத்தும் யாவர்களும் விதிப்படி அருச்சித்தலைக் கண்டால் மனமகிழ்தலும், பரமசிவனையும் அவருடைய அடியார்களையும் தெவிட்டாத விருப்பத்தோடு சைவாகம விதிப்படி அருச்சித்தலும், தங்கள் உடம்பினாலே செய்யும் புண்ணியங்கள் எல்லாவற்றையும் பரமசிவனது திருவடிக்கே கொடுத்தலும், சிவசரித்திரங்களையே அன்புடனே கேட்டலும், பரமசிவனையே வணங்கி அவனை ஒருபோதும் மறவாதிருத்தலும், சிவவேடம் தரித்துத் திருத்தொண்டர்போல் நடித்து அதனால் சீவனம் செய்யாமையுமாகிய இவ்வெட்டினையும் உடையவர்களே பத்தராய்ப் பணிவார் என்று சொல்லப்படுவார்கள். (௪௦)

பரமனையே பாடுவார் சரித்திரம்.

"தேசத்தோ டொத்துவாழ்,"

(இ-ள்.) 'நீ எவ்வளவு கற்றிருந்தபோதிலும் தேசாசாரத்தோடு பொருந்தி நடந்து வாழக்கடவாய்,' என்பதாம்.

61. தேசத்தோ டொத்து வாழ்வட மொழியுந்
தென்மொழி பிறமொழி கற்று
வாசித்துக் கங்கா தரனருள் பாட
வல்லவர் நல்லடி பணிவேன்
நாசியின் முனையை நோக்கிமே லரச
னற்றவம் புரிந்தடி யிறைஞ்சி
யாசித்த கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ-ள்.) ஓர் அரசன் - ஒப்பற்ற பகீரதனென்னு மரசனானவன், நாசியின் முனையை - மூக்கின் நுனியை, நோக்கி - பார்த்து, நல் தவம் - நல்ல தவத்தை, புரிந்து - செய்து, அடி இறைஞ்சி - பாதங்களை வணங்கி, (தன் மூதாதைகளாகிய சகரர்கள் முத்தியடையவேண்டும் பொருட்டு) ஆசித்த - விரும்பியழைத்த, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோடீரவதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச நாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் நாதனே! (மனிதர் எவ்வளவு கற்றிருந்தபோதிலும் தாமிருக்கும் தேசத்திலுள்ளவர்கள் நடக்கும் ஆசாரத்தையனுசரித்து நடக்க வேண்டும்; அங்ஙனம் நடக்காவிடின் அவர் எல்லோராலும் இகழப்படுவதோடு, அவர்க்கு ஆங்கே யாதொரு சிறப்பு முண்டாகாது; இதுபற்றியே ஒளவையார், 'தேசத்தோ டொத்துவாழ்' என்று கூறினார். ஆதலால் இந்நீதிக் கிணங்க) தேசத்தோடு ஒத்துவாழ் - தேசாசாரத்தோடு பொருந்தி வாழ்கின்றவரும், வடமொழியும் - ஆரிய பாஷையையும், தென்மொழி - தமிழ்ப்பாஷையையும், பிறமொழி - மற்றப் பாஷைகளையும், கற்று - பழகி, வாசித்து - படித்து, கங்காதரன் - கங்கைக்கு விருப்பஞ் செய்வோனாகிய நின்னுடைய, அருள் - கிருபையை, பாடவல்லவர் - புகழ்ந்து பாட வல்லவர்களாகிய (பரமனையே பாடுவார் என்னும்) அடியார்களுடைய, நல் அடி - நல்ல பாதங்களை, பணிவேன் - எப்பொழுதும் வணங்கி அப்புண்ணிய விசேஷத்தால் நின்னருளைப் பெறுவேன்.

(வி-ரை.) 'தேசத்தோ டொத்துவாழ்,' என்று ஒளவைகூறிய நீதிக் கிணங்க தேசாசாரத்தோடு பொருந்தி வாழ்பவரும், வடமொழி

யும் தென்மொழியும் பிறமொழியும் கற்றுக் கற்காதாருகிய சின்னரு ளைப் புகழ்ந்து பாட வல்லவருமாகிய (பரமனையே பாடுவார் என் னும்) அடியார்களுடைய பாதங்களைப் பணிந்து கற்கநி பெறவே ணென்பது இதன் கருத்து. பரமனையே பாடுவார் சரித்திரமாவது:—

தேசத்தோ டொத்துவாழும் கடையினை யுடையவரும், சமஸ் கிருதம் தமிழ் முதலிய பாஷைகளைக் கற்று மகா பாண்டித்தியம் உடையவர்களாகி பரமசிவனையே மெய்யன்போடு பாடி, 'நாம் பரம சிவனுக்கே ஆளாயினோம்,' என்று சதா ஈசுவரத்தியானம் செய்து கொண்டிருப்பவர்களுமாகிய அடியார்களே, 'பரமனையே பாடுவார்' என்று சொல்லப்படுவார்கள். (கக)

சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார் சரித்திரம்.

"தையல்சொற் கேளேல்,"

(இ-ள்.) 'பெண்கள் எத்தகையராயினும் பேதைய ராகையால் நீ பெண்ணின் சொல்லையே கேட்டு நடவாதே,' என்பதாம்.

62. தையல்சொற் கேளார் புலன்வழி போக்கார்
சஞ்சிதம் பஞ்சகர்த் தாவைத்
தெய்வமா வென்றோர் சிவானுபோ கமதில்
சித்தம்வைத் தவர்பத மறிவோன்
செய்யவ னிருந்து வாழ்தரு மரிய
செங்கம லங்களின் றலர்ந்த
ஐயவான் கஞ்சை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ-ள்.) செய்யவன் - இலக்குமியானவன், இருந்து - தங்கி, வாழ்தரும் - வாசஞ்செய்கின்ற, அரிய - அருமையாகிய, செங்கமலங் கள் - செந்தாமரை மலர்கள், நின்று - நிலைபெற்று, அலர்ந்த-மலர்ந்த, ஐய - அழகிய, வான்-சிறந்த, கஞ்சை-ஆகாய கங்கையையுடைய, கோ கிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத் திச நாயகனே-ஆதிசத்திசனென்னும் நாதனே! (பெண்கள் பேதைக ளாதலின், எப்பொழுதும் மனிதர் பெண்வார்த்தையையே கேட்டு நடக்கலாகாது; அங்ஙனம் நடந்தால் பலவிதத்திலும் இழிவே யுண்டா கும்; இதுபற்றியே ஔவையார், 'தையல்சொற் கேளேல்,' என்று கூறினர்; ஆதலால், இக்கீதிக் கிணங்க) தையல் சொல் கேளார்-பெண் கள்வார்த்தை கேளாதவரும், புலன் - பஞ்ச அறிவுகளையும், வழி - அவை

செல்லும் வழியிலே, போக்கார் - போக்காதவரும், சஞ்சிதம் - கட்டுப்பட்ட வினையையுடைய, பஞ்ச கர்த்தாவை - பஞ்ச கர்த்தாக்களை, தெய்வமா எண்ணார் - தெய்வமாகக் கருதாதவரும், சிவானுபோகமதில் - சிவானுபோகத்தில், சித்தம் வைத்தவர் - சித்தத்தை நிலைநிறுத்தியவருமாகிய (சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார் என்னும்) அடியார்களுடைய, பதம் - பாதங்களை, மறவேன் - மறக்கமாட்டேன். (அவர் பாதங்களையே எப்போதும் சிந்தித்து நன்மையடைவேன்.)

(வி - ரை.) 'தையல்சொற் கேளேல்,' என்று ஔவை கூறிய நீதிப்படி பெண்வார்த்தை கேளாதவரும், புலன்களை அவற்றின் வழியிலே செலுத்தாதவரும், பஞ்சகர்த்தாக்களைத் தெய்வமாக எண்ணாதவரும், சிவானுபோகத்திலே சித்தத்தை வைத்தவர்களுமாகிய (சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார் என்னும்) அடியார்களுடைய பாதங்களை மறவாமல் நன்மையடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார் இயல்பாவது:

உச்சுவாசம் நிச்சுவாசம் இரண்டையும் அடக்கி, சுழுமுனைமார்க்கத்திலே பிராணவாயுவை நிறுத்தி, விஷயங்களின் வழி மனதைப் போகவொட்டாமல் திருப்பி ஒரு குறிப்பிலே நிறுத்தி, மூலாதாரம் சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அனாகதம், விசுத்தி, ஆக்கினை என்னும் ஆறாதாரங்களின் அந்தர்மாதிருகாக்கிரமத்தை அறிந்து. அவ்வவ்வாதாரங்களின் அதிதேவதைகளைத் தியானித்து, அவ்வாறாதாரங்களினும் அசபாசத்தி ஒகான்மிகையாய் நிற்கும் முறைமையைப்பார்த்து, மூலாதாரந் தொடங்கி விநாயகர் முதலாகிய தேவதைகளைப் பொருந்தி அபிமுகம் பண்ணிக்கொண்டு, ஆறாதாரத்துக்கும் மேலாகிய பிரமரந்திரமளவும் அசபையுடன் சென்றணைந்து, அந்தப் பிரமரந்திரத்திலே அதோமுகமாய்ச் சகஸ்ரதளமாய் இருக்கிற தாமரைமுகையைச் சோதிசோதிபதோச்சாரணத்தால் உதிக்கும் சிவார்க்கனாலே மலரச் செய்து, அந்தத் தாமரைப்பூவின் கேசராக்கிரத்திலே உள்ள சந்திரமண்டலத்தை ஆகுஞ்சனஞ் செய்தலினால் மூலாக்கினியை அக்கினிபீசாக்கர உச்சாரணத்தினாலே எழுப்பி, காமசக்கரத்தைப் பேதித்து, அவ்வக்கினியினாலே சந்திரமண்டலத்தை இளகப்பண்ணி, அந்த அமிர்தத்தைச் சர்வநாடி வழியாக நிரப்பி, அவ்விடத்தில் உண்டாகிய சுகோதயத்தில் அந்த மயமான ஞானாமிர்த அவத்தையை அடைந்து நின்று, சோமசூரியாக்கினிப் பிரகாசாதிகளாகிய பிரத்தியேகப் பிரகாசங்கள் எல்லாம் சூரியோதயத்திலே நட்சத்திராதிப் பிரகாசங்கள் அடங்கினாற்போலத் தன்னிடத் தடங்கச் சர்வதோமுகமாய் ஸ்வயப்பிரகாசமாய் இருக்கின்ற பூரணப்பிரகாசத்தைப் பாவிக்கின்றவர்

களே 'சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்' என்று சொல்லப்படுவோர்கள். (௬௨)

திருவாரூர்ப் பிறந்தார் சரித்திரம்.

"தொன்மை மறவேல்,"

(இ-ள்.) 'நீ அற்பக் குற்றத்திற்காகப் பழமையான சிநேகத்தை மறந்துவிடாதே,' என்பதாம்.

63 தொன்மை மறவா தவர்திரு வாரூர்த்
தோன்றினர் யாவரே யெனினும்
நன்மையே மருவுஞ் சிவகண நாதர்
நாடிடி லவரடி மறவே
லிம்மையிற் செல்வ மறுமையின் மோட்ச
மீந்திடு சூக்கும தலமா
மம்மையார் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) (தரிசிப்பார்க்கு அல்லது அங்கே வசிப்பார்க்கு) இம்மையில் - இப்பிறப்பில், செல்வம் - அஷ்ட- ஐசுவரியத்தையும், மறுமையில் - இப்பிறவி முடிந்த நிலைமையில், மோட்சம் - முத்திநிலையுஞ், ஈந்திடும் - கொடுக்கும் மகிமையுள்ள, சூக்கும தலமாம் - சூக்ஷுமதலமாகிய, அம்மை ஆர் - அழகு பொருந்திய, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதமென்னுந் தலத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (மனிதராயினோர் அற்பக் குற்றத்தின் பொருட்டுப் பழமையான சிநேகத்தை மறந்து உறவினரோடு கோபங் கொள்ளலாகாது; அங்ஙனஞ் செய்யின் உலகத்தில் ஒருவருமே சிநேகராகார்; அதனால், மிக்க கெடுதி யுண்டாம்; இதுபற்றியே ஒளவையார், 'தொன்மை மறவேல்,' என்று கூறினர். ஆகலால், இந்நீதியை யநுசரித்து) தொன்மை மறவாதவர் - எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் பழமையான சிநேகத்தை மறவாதவராய், திருவாரூர் - திருவாரூரிலே, தோன்றினவர் - பிறந்தவர்கள், யாவரே எனினும் - எவராயினும், நாடிடில் - ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து, நன்மையே மருவும் - நலமே பொருந்தியிருக்கின்ற, சிவகண நாதர் - சிவகண நாயகராவார், (அவர்க ளெல்லோரும் நினைக்குரியவர்க ளாதலாலும், அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்தால் நின்னருள் கைகூடு மாதலாலும்) அவரடி - அவருடைய பாதங்களை, மற

வேன் - நான் மறக்கமாட்டேன். (எப்பொழுதும் மறவாமல் அவனடியைத் தொழுது நின்னருள் பெற்று நன்மை யடைவேன்.)

(வி - ரை) 'தொன்மை மறவேல்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதியின்படி பழமையான சிநேகத்தை மறவாதவராகித் திருவாரூரிற் பிறந்தவர்கள் எவராயினும் அவர்க ளெல்லோரும் சிவகணநாதராவர். ஆதலின், அவருடைய பாதங்களை எப்பொழுதும் மறவாமல் தொழுது நன்மை யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. திருவாரூர்ப் பிறந்தார் சரித்திரமாவது:—

திருவாரூர் என்னுஞ் சிவஸ்தலத்திலே சைவமரபினராய்ப் பிறந்தவர்கள் பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்னும் நான்கு வருணத்தாராயினும், சங்கரசாதிபாராயினும் பரமசிவனுடைய திருவருளை அடைதலால் சிவகணநாதர்க ளாவார்கள். (௬௩)

முப்போதுந் திருமேனி தீண்டுவோர் சரித்திரம்.

"தோற்பன தொடங்கேல்,"

(இ - ள்) 'நீ பேராசை கொண்டு உள்ளதையும் இழக்கும்படியான காரியங்களைச் செய்யத் தொடங்காதே,' என்பதாம்.

64. தோற்பன தொடரா ராகம விதியாற்
றூயமையா ஸ்நானநன் கிழைத்துச்
சிறப்பயில் கங்கா தரன்றிரு மேனி
தீண்டுவோர் சீர்பத மறவேன்
சாற்றிடு முனிவ ராகம விதியாற்
சார்ந்தவண் மூழ்கிப்பூ சிக்கும்
ஆற்றல்சால் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) சாற்றிடும் - பெரியோரென்று அறிவுடையோரால் புகழ்ந்து கூறப்படும், முனிவர் - இருடியர், அவண் - அவ்விடத்தே, சார்ந்து - சேர்ந்து, ஆகமவிதியால் - ஆகமசாஸ்திர விதிப்படி, மூழ்கி - ஸ்நானஞ்செய்து, பூசிக்கும் ஆற்றல்சால்-வணங்கும் பெருமையிருக்கிற, கங்கை - ஆகாய கங்கைபொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீச னென்னும் நாதனே! (உலகத்தில் மனிதர் பேராசையால் உள்ளதையும் இழக்கும்படியான முயற்சிகளைச் செய்யலாகாது; அங்ஙனம் செய்யின் வறுமையால் வருந்துதற் கேதுவுண்டாம்; இதுபற்றியே ஔவை

யார், 'தோற்பன தொடங்கேல்,' என்று கூறினர். ஆதலால் இந்நீதிக் கிணங்க), தோற்பன - கையிலுள்ளவற்றையும் இழக்கும்படியான செய்கைகளை, தொடரார் - செய்யத் தொடங்காதவரும், ஆகமவிதியால் - ஆகமசாஸ்திர முறைப்படி, தூய்மையா - பரிசுத்தமாக, நன்குநன்றாக, ஸ்நானம் இழைத்து - திருமஞ்சனமாட்டி (அருச்சனை புரிந்து), சிற்றமில் - கோபமில்லாத, கங்காதரன் - கங்கையை விரும்புவோராகிய பரமசிவனென்னும் நின்னுடைய, திருமேனி தீண்டுவார் - அழகிய தேகத்தைத் தீண்டுபவருமாகிய அடியார்களது, சீர் - சிறப்புப்பொருந்திய, பதம் - பாதங்களை, மறவேன் - நான் மறக்க மாட்டேன். (அங்ஙனம் மறவாமல் பூஜித்து நன்மை பெறுவேன்)

(வி - ரை.) 'தோற்பன தொடங்கேல்,' என்று ஔவை கூறிய நீதிப்படி கையிலுள்ளதை யிழக்கும்படியான காரியங்களைச் செய்யாதவரும், சிவபெருமானாகிய நினக்கு அருச்சனைபுரிந்து நின் திருமேனி தீண்டுவோருமாகிய, 'முப்பொழுதுந் திருமேனி தீண்டுவா'ரென்னும் அடியார்களது பாதத்தை மறவாமல் அவர்க்குத் தொண்டுசெய்து நற்கதி பெறுவேனென்பது இதன் கருத்து. முப்பொழுதுந் திருமேனி தீண்டுவோர் சரித்திரமாவது:—

சிருட்டிகாலத்திலே அநாதி சைவராகிய சதாசிவமூர்த்தியுடைய சத்தியோசாதம், வாமதேவம், அகோரம், தற்புருடம், ஈசானம் என்னும் பஞ்சவத்திரத்தினின்றும் தோன்றிய கௌசிகர், காசிபர், பாரத்துவாசர், கௌதமர், அகத்தியர் என்னும் பஞ்சரிஷி கோத்திரத்திலே ஜனித்த சிவப்பிராமணர்கள் ஆதிசைவர் என்று சொல்லப்படுவார்கள்; அவர்களுள் சமயதீக்ஷை, விசேஷதீக்ஷை, நிர்வாணதீக்ஷை, ஆசாரியாபிஷேகங்களைப் பெற்றவர்களே சர்வாதிகாரிகள் என்றும், உத்தமோத்தம சிவாசாரியர்கள் என்றும் சிவாகமங்கள் கூறும்; பரார்த்தப் பிரதிட்டை, பரார்த்த பூசைகள் செய்தற்கு அவர்களே உரியவர்கள்; அதனால் அவர்களே சிவாகம விற்பன்னர்களாகி, சிரத்தைவிருத்தியாராய் முப்பொழுதினும் சிவலிங்கத்தை அருச்சிப்பார்கள். ஆதலால், அவர்களே 'முப்பொழுதுந் திருமேனி தீண்டுவோர்' என்று சொல்லப்படுவார்கள். (கஉ)

முழுநீறுபூசிய முனிவர் சரித்திரம்.

"நன்மை கடைப்பிடி,"

(இ - ள்.) 'நீ நன்மையான காரியத்தைச் செய்யத் துணிவு கொள்,' என்பதாம்.

65. நன்மை கடைப்பிடிப் பார்கற்ப மாதி
நகைமுழு நீறுபூ சடியார்
மின்னுசெங் கமல மலர்ப்பதத் துணைகள்
விரும்பியான் றொழுதலை மறவேன்
தன்மதா னங்க ளந்தணர்க் குதவிச்
சயம்புபூ சனைமுறை புரிய
வன்பினார் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) தன்மம் - தர்மம் பொருந்திய, தானங்கள் - தானங்களை, அந்தணர்க்கு - வேதியர்க்கு, உதவி - கொடுத்து, சயம்பு பூசனை - சிவனுடைய பூசனைகளை, முறை - கிரமமாக, புரிய - செய்வதற்கு, (மனிதர்கள்) அன்பின் ஆர் - அன்புடனே வந்து கூடிப் பொருந்துகின்ற (கரைமருங்கையுடைய), கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! ('நன்மை கடைப்பிடி,' என்று ஔவையார் கூறியபடி, மனிதராயினோர் நன்மையான காரியங்களையே செய்யத் துணியவேண்டும்; அங்ஙனம் செய்யின், அச் செய்கையானது நற்கதிக் காரணமாகும்; ஆதலால், இந்நீதியை அனுசரித்து) நன்மை கடைப்பிடிப்பார் - நன்மையான காரியங்களையே செய்யத் துணிவுகொள்பவராகிய, கற்பம் ஆதி - கற்பம் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட கற்பம், அனுகற்பம், உபகற்பம் என்ற மூவகையாக அமைந்த, நகை - பிரகாசம் பொருந்திய, முழு நீறு - நிறைந்த திருநீற்றை, பூசு - அணிகின்ற, அடியார் - (முழுநீறு பூசிய முனிவர்கள் என்னும்) அடியவர்களுடைய, மின்னு - பிரகாசிக்கின்ற, செங்கமல மலர் - செந்தாமரை மலர்போன்ற, பதத் துணைகள் - இரண்டு பாதங்களையும், யான் - நான், விரும்பி - நேயங்கொண்டு, தொழுதலை - வணங்குவதை, மறவேன் - ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன் (அங்ஙனம் மறவாமல் தொழுது அவரருளையும் நின்னருளையும் பெற்று நற்கதி யடைவேன்.)

(வி - ரை.) 'நன்மை கடைப்பிடி,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிக் கிணங்க நன்மையான காரியங்களையே செய்யத் துணிபவராகிய முழுநீறு பூசிய முனிவர் என்னும் அடியார்களுடைய பாதங்களை மறவாமல் தொழுது, அவரருளையும் நின்னருளையும் பெற்று நன்மை யடைவேனென்பது இதன் கருத்து. இதற்குக் கூறிய முழுநீறு பூசிய முனிவர் தன்மையாவது:—

உற்பத்தியினாலே கற்பம், அநுகற்பம், உபகற்பம் என மூவகைப் படும் விபூதியை ஆயினும், நித்தியாக்கினியில் எடுத்த விபூதியை ஆயினும், சிவன் முன்னும், அக்கினி முன்னும், குரு முன்னும், அசுத்த நிலத்தும், வழி நடக்கும்போதும் பூசாது, உத்தூளனம், திரிபுண்டரம், பிறைவடிவம், முக்கோணம், வட்டம் ஆகச் சிவாகமவிதிப்படி அன்போடு பூசுகின்றவர்களே 'முழுநீறு பூசிய முனிவர்' என்று சொல்லப்படுவார்கள். (௬௫)

அப்பாலு மடிச்சார்ந்தார் சரித்திரம்.

"நாடொப்பன செய்"

(இ - ள்.) 'நீ நாட்டிலுள்ளோர் ஒப்புக்கொள்ளும்படியான செய்கைகளையே செய்யக்கடவாய்,' என்பதாம்.

66. நாடோப் பனசெய் தொண்டர்கள் புகழை
நாடியுந் தேடியுங் கூடிப்
பாடவுங் கேட்ட பழவடி யார்கள்
பாதமெந் நாளுமயான் மறவேன்
காடெலாந் திரிவார் பூவலம் வருவர்
கண்டதொன் றின்றிநன் கடைய
வாடலாங் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) (நற்கதி யடையவேண்டி) காடெல்லாந் திரிவர்-தவஞ் செய்துகொண்டு காடுகளிலெல்லாந் திரிபவரும், பூவலம்வருவர்-ஸ்தல யாத்திரைகள் செய்து பூமியை வலமாக வருபவரும் (ஆகிய அநேகர்), கண்டதொன்றின்றி-கண்டபலன் ஒன்றுமில்லாமல், நன்கு அடைய-(முடிவில) நன்மையை அடையும்பொருட்டு, ஆடல் ஆம் - மூழ்குதல் ஆகின்ற, (அதாவது: மூழ்கும் சிறப்புவாய்ந்த) கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! ('நாடொப் பனசெய்' என்று ஔவை கூறியபடி, மனிதர் எத்தனைய சிறப்புடையவரா யிருப்பினும் நாட்டிலுள்ளோர்க்குப் பொருந்தும்படியான காரியங்களையே செய்யவேண்டும்; அங்ஙனஞ் செய்யாவிடின் எவ்வகைச் சிறப்பு முண்டாகாது; ஆதலின், இந்நீதிக் கிணங்க) நாடு ஒப்பனசெய் - நாட்டிலுள்ளவர் ஒப்புக்கொள்ளும்படியான செய்கைகளையே செய்கின்ற, தொண்டர்கள் - சிவனடியார்களுடைய, புகழை-கீர்த்தியை, நாடியும்-(அறிவுள்ளவர்) விரும்பி

யும், தேடியும்-விசாரித்தும், கூடி-நெருங்கி, பாடவும்-பாடுதல் செய்ய வும், கேட்ட-கேட்டு அப்புண்ணிய விசேஷத்தால் நன்மையையடை ந்த, பழவடியார்கள்-தமிழ்நாட்டிற் கப்புறத்திலுள்ளவர்களும், திருத் தொண்டத்தொகையிற் சொல்லப்பட்ட அடியார்காலத்திற்கு முன் னும் பின்னும் சிவனடி சார்ந்தவர்களுமாகிய 'அப்பாலு மடிச்சார்ந் தார்' என்னும் பழைய தொண்டர்களுடைய, பாதம் - அடிகளை, எந் நாளும் - எந்த நாளினும், யான்-நான், மறவேன் - மறக்கமாட்டேன். (மறவாமல் தொழுது, அவரருளையும் சிவபெருமானுடைய தின்னருளை யும் பெற்று நற்கதி யடைவேன்.)

(வி - ரை) 'நாடொப் பனசெய்,' என்று ஔவை கூறிய நீதிப் படி நாட்டிலுள்ளோர்க்குப் பொருந்தும்படியான செயல்களையே செய் கின்ற சிவதொண்டர்களுடைய புகழை அறிவுள்ளோர் நாடிப் பாடக் கேட்டவராகிய, 'அப்பாலு மடிச்சார்ந்தார்,' என்னும் பழவடியார்க ளுடைய பாதங்களை மறவாமல் எப்பொழுதும் தொழுது நன்மை யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. அப்பாலு மடிச்சார்ந்தார் வரலா றுவது:—

சேர, சோழ, பாண்டிய மென்னும் மூவேந்தருக்கும் உரிய தமிழ் நாட்டுக்கு அப்புறத்திலே பரமசிவனுடைய திருவடிகளை அடைந்தவர் களும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருடைய திருத்தொண்டத்தொகையிலே சொல்லப்பட்ட திருத்தொண்டர்களுடைய காலத்துக்கு முன்னும் பின்னும் பரமசிவனுடைய திருவடிகளை அடைந்தவர்களுமே 'அப் பாலு மடிச்சார்ந்தார்' என்று சொல்லப்படுவோர்கள். (௬௬)

பூசலார் நாயனார் சரித்திரம்.

"நிலையிற் பிரியேல்"

(இ-ள்.) 'நீ உயர்ந்த நிலையை அடைந்தபோது, அந்நிலையை விட்டு எப்பொழுதும் நீங்காதே,' என்பதாம்.

67. நிலையிற் பிரியா தவர்நின்ற வூரார்
நிறைந்தபூ சாருள்பூ சலர்தந்
தலைமனத் தாலீ சற்கெழிற் கோயிற்
றான்புரிந் ததையென் றுமறவேன்
பலகலை வேதா கமநிதம் பூசை
பண்ணிய திவ்விய க்ஷேத் திரமா
மலைகடற் கன்னை கோவிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனை.

(இ - ள்) பலகலை - பல சாஸ்திரங்களும், வேத ஆகமம்-வேதங்களும் ஆகமங்களும், நிதம்-தினந்தோறும், பூசை பண்ணிய - பூசனை புரிந்த, திவ்விய - தெய்வீகமான, க்ஷேத்திரமாம் - ஸ்தலமாக வுள்ளதும், அலைகடல் - அலையையுடைய சமுத்திரம்போன்ற, கங்கை - ஆகாய கங்கையை யுடையதும் ஆகிய, கோகிரி-கோபர்வதமென்னுந் தலத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (உலகத்தில் மனிதர் மேலான நிலையை அடைந்தபோது பின்னர் எவ்வகைக் காரணத்தாலும் அந்நிலையை விட்டு நீங்கலாகாது; அவ்வாறு அந்நிலையை விட்டு நீங்கினால் மிகவும் தாழ்மையுண்டாம்; இதுபற்றியே ஔவையார், 'நிலையிற் பிரியேல்,' என்று கூறினார். ஆதலின், இந்நீதிக் கிணங்க) நிலையிற் பிரியாதவர் - தம்முடைய உயர்ந்த நிலையைவிட்டு நீங்காதவரும், நின்றவூரார் - திருநின்றவூரினருமாகிய, நிறைந்த - கல்வி கேள்விகளால் நிறைவுற்ற, பூசுரருள் - வேதியர்களுக்குள்ளே, பூசலர் - பூசலார் நாயனாரென்பவர். தம் - தம்முடைய, தலை - சிறந்த, மனத்தால் - மனத்தினாலே, ஈசற்கு - ஈசனாகிய நினக்கு, எழில் - அழகு பொருந்திய, கோயில் தான் புரிந்ததை - கோவிற்றிருப்பணி செய்துமுடித்த அவருடைய சிவபக்தி விசேஷத்தை, என்றும் - எந்நாளும், மறவேன் - நான் மறக்கமாட்டேன். (அவரடியை மறவாமற் றொழுது அவர்போலவே நினக்குத் தொண்டுபுரிந்து நற்கதி யெய்துவேன்.)

(வி - ரை.) 'நிலையிற் பிரியேல்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிப்படி தத்தம் நிலையைவிட்டுப் பிரியாதவராகிய திருநின்றவூர் அந்தணர்களுக்குள்ளே சிறந்த பூசலார் நாயனாரென்பவர், தம்முடைய மனத்தினாலே ஈசனாகிய நினக்குத் திருக்கோவில் கட்டிமுடித்து நன்மையடைந்ததை மறவாமல், யானும் அவர்போலவே நின்மீது பக்தி செலுத்தி நலம் பெறவேனென்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி மனத்தாற் கோவிற்றிருப்பணிசெய்து நன்மையடைந்த பூசலார் நாயனார் சரித்திரமாவது:—

தொண்டைமண்டலத்தைச் சார்ந்த திருநின்றவூரிலுள்ள பிராமணர் குலத்திலே பூசலார் நாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சிவனடியார்களுக்கு வேண்டியவைகளை எவ்விதத்திலும் தேடிக் கொடுத்துச் சிவன்பால் பக்தி செலுத்திவந்தார். இப்படி நடத்திவருங் காலத்தில், அவர் பரமசிவனுக்கு ஓர் ஆலயம் கட்டுதற்கு விரும்பி, எங்கும் வருந்திப் பொருள் தேடி அது சிறிதும் கிடையாமையால் வருந்தி, 'இதற்கு யாது செய்வேன்?' என்று ஆலோசித்து, மனோபாவனையினாலேயே ஆலயம் கட்டத் துணிந்து, மனதினாலே அதற்கு வேண்டும்

திரவியங்களையும், உபகரணங்களையும், சிற்பரையும் தேடிச் சுபதினத்திலே அடியிட்டு, இரவிலும் நித்திரையின்றிக் கோயில் கட்டிமுடித்துப் பிரதிட்டை செய்தற்குரிய சுபதினத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

இப்படி யிருக்கும்போது, காடவராஜர் காஞ்சிபுரத்திலே ஒரு சிவாலயம் கட்டுவித்து அதிலே சுவாமியைப் பிரதிட்டை செய்யச் சுபதினம் நியமித்திருந்தார். அந்தச் சுபதினத்துக்கு முதனாளிரவிலே, பரமசிவன் பூசலார் நாயனாருடைய அன்பை விளக்கும்பொருட்டு அவ்வரசருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "திருநின்றவூரில் இருக்கின்ற 'பூசல்' என்பவன் நமக்கு ஒரு கோயில் கட்டியிருக்கின்றான்; அதிலே நாளைக்கு நாம் எழுந்தருளுவோம்; உன் கோயில் பிரதிட்டையை வேறொரு நாளில் வைத்துக்கொள்," என்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தருளினார். உடனே காடவராஜர் விழித்தெழுந்து, அந்தப் பூசலார் நாயனாரை வணங்குதற்கு விரும்பி நின்றவூரை அடைந்து, அங்கு வந்தார் சிலரை நோக்கி, "பூசலார் நாயனார் கட்டிய கோயில் எவ்விடத்தி லிருக்கின்றது?" என்று வினவ, அவர்கள், "அவர் இங்கே கோயில் கட்டவில்லை," என்றார்கள். அதன்மேல் காடவராஜர் அவ்வூர்ப் பிராமணர்களை அழைப்பித்து, "பூசலார் நாயனார் என்பவர் யாவர்?" என்று வினவ, அவர்கள் எல்லோரும், "அவர் இவ்வூர்ப் பிராமணர்," என்று கூறி, அவரை அழைத்தற்குப் புறப்பட்டார்கள். அப்பொழுது காடவராசர் அவரை அழைக்கவொட்டாமல் தடுத்துத் தாமே அவரிடத்திற் சென்று அவரை வணங்கி, "சுவாமீ! நீர் ஒரு சிவாலயம் கட்டியிருக்கிறீர் என்றும், அதில் பிரதிட்டை செய்யும் நாள் இன்று என்றும் பரமசிவனால் அறிந்து உம்மைத் தரிசித்து வணங்குதற்கு வந்தேன்; அவ்வாலயம் எங்குளது?" என்று வினவ, பூசலார் நாயனார் ஆச்சரியங் கொண்டு நோக்கி, "பரமசிவன் என்னை ஒரு பொருளாகக்கொண்டு இவரிடம் கூறியருளியது, நான் திரவியம் இல்லாமையால் மனோபாவனையினாலே கட்டி முடித்த கோயிலையே," என்று நினைத்து, நடந்ததை எடுத்துச் சொன்னார். காடவராசர் அதைக் கேட்டு வியந்து, அவரைச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்து, அவரிடம் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு தமது ஊருக்குத் திரும்பிவிட்டார். அதன்மேல் பூசலார் நாயனார் தாம் மனதினாலே கட்டிய கோயிலிலே சுபமுகூர்த்தத்தில் பரமசிவனைப் பிரதிட்டை செய்து, நெடுங்காலம் அவருக்குப் பூஜை புரிந்துகொண்டிருந்து முடிவில் சிவபதத்தை அடைந்தார். (௮௭)

மங்கையர்க்கரசியார் சரித்திரம்.

"நீர்விளை யாடேல்."

(இ - ள்.) 'எப்பொழுதும் அபாயத்திற்கே ஏதுவாமாதலால், நீ அஜாக்கிரதையாக நீரிலே விளையாடாதே,' என்பதாம்.

68. நீர்விளை யாடாக் கூடலம் பதிவாழ்
திருபனின் மங்கையர்க் கரசி
'பாரெலாம் புகழச் சமண்மத நீக்கிப்
பானடி யடைந்ததை மறவேன்
பூரண கிருபை புரியுமா னந்த
புண்ணியர் நிதந்தொழு தேத்து
மாரண கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ - ள்.) பூரண கிருபை - நிறைந்த அருளை, புரியும் - ஜீவராசிகளிடத்துச் செய்கின்ற, ஆனந்தம் - சந்தோஷத்தையுடைய, புண்ணியர் - புண்ணியாத்துமாக்களாகிய பெரியோர், நிதம் - தினந்தோறும், தொழுது - வணங்கி, ஏத்தும் - துதிக்கின்ற, ஆரணம் - வேதசொரூபமாகிய, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்தில், மேவும் - தங்கிய, ஆதிசத்திச நாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் நாதனே! (நீரில் நீந்தி விளையாடுதல் கைகால் சோர்தல் முதலியவற்றால் எப்பொழுதும் அபாயத்திற் கேதுவாமாதலால், எவரும் அஜாக்கிரதையாக ஜலத்தில் நீந்தி விளையாடுதல் கூடாது; இது குறித்தே ஔவையாரும், 'நீர்விளை யாடேல்,' என்று கூறினர். ஆதலின், இந்நீதியை அநுசரித்து, அங்குள்ளவர்கள்) நீர்-ஜலத்திலே, விளையாடா-அஜாக்கிரதையாக நீந்தி விளையாடுதல் செய்யாத, கூடல் அம்பதி - அழகிய மதுரைமாநகரத்திலே,வாழ்-வாழ்ந்த, நிருபனின் - கூன்பாண்டியராஜனென்னும் நின்றசீர் நெடுமாற நாயனருடைய (மனைவியாகிய), மங்கையர்க்கரசி - மங்கையர்க்கரசியா ரென்பவர், பார் எல்லாம் - இந்தப் பூமியிலுள்ளவர்க ளெல்லோரும், புகழ - கொண்டாட, சமண் மதம் - சமணமதத்தை, நீக்கி - போக்கி (மிக்க சிவபக்திகொண்டு), பான்-பாமசிவனாகிய நின்னுடைய, அடி - பாதங்களை, அடைந்ததை - சேர்ந்ததை, மறவேன் - நான் எப்பொழுதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே நின்மீது பக்தி செலுத்தி நின்னுடைய பாதாரவிந்தங்களை யடைவேன்.)

(வி - ரை.) 'நீர் விளையாடேல்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிவாக்கியக் கருத்திற் கிசைய, மனிதர்கள் அஜாக்கிரதையாக நீரில்

நீக்கி விளையாடாத நற்பழக்கத்தையுடைய மதுரைமாநகரத்திலிருந்த மங்கையர்க்கரசியா ரென்பவர் சிவபெருமானாகிய நின்மீது பக்தி கொண்டு, திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளின் உதவியால் சமணமதத்தை நீக்கிச் சிவமதந் தழைத்தோங்கச் செய்து, நின்னருள் பெற்று நின் பத மடைந்ததை மறவாமல், யானும் நின்மேற் பக்தி செலுத்தி நன்மை யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. இதிற் கூறிய மங்கையர்க்கரசியார் வரலாறுவது:—

மதுரையில் இருந்த நெடுமாற நாயனாருக்கு மனைவியாரும், சோழராஜாவுடைய புத்திரியாருமாகிய பெண்மணியே மங்கையர்க்கரசியா ரென்பவர். அவர் சமயகுரவராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரால் திருப்பதிகத்திலே சிறப்பித்துப் பாடப்பட்டு, அந்தப் பரமாசாரியருடைய திருவருளினாலே சமணமதத்தை யொழித்து, நெடுங்காலம் தம்முடைய நாயகருக்குச் சைவ வழித்துணையாகி, பாண்டிநாடெங்கும் சைவத் திருநெறியைப் பரிபாலனம் செய்து கொண்டிருந்து அந்நாயகரோடு சிவபதத்தை அடைந்தார். (சுஅ)

நேசநாயனார் சரித்திரம்.

"நுன்மை நுகரேல்."

(இ - ள்.) 'நீ நன்றாக வேகாத மாப்பண்டங்களை உண்ணாதே,' என்பதாம்.

69. நுண்மை நுகராக் காம்பிலி நகரி
 லுவமறுஞ் சாலியர் குலத்தில்
வ(ண்)மையார் நேச நாயனார் பக்தி
 வளத்தையெப் பிறப்பினு மறவே
னுண்மைசே ரடியர் பெற்றிடத் தான
 முதவிமூழ் கிடவெழின் முத்தி
யண்மையாங் கங்கை கோகிரி மேவு
 மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) உண்மை சேர்-சத்தியம் பொருந்திய, அடியர்-தொண்டர்கள், பெற்றிட - யாசகர் முதலியோர் பெறக்கொள்ளும்படி, தானம் உதவி - தானங்கொடுத்து, மூழ்கிட - ஸ்நானஞ்செய்ய, (அங்கு) எழில் - அழகிய, முத்தி - மோக்ஷமானது, அண்மை ஆம்-சமீபமாகின்ற (மகிமை பொருந்திய), கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதி

சத்தீச நாயகனே-ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (மனிதராயினோர், நன்றாக வேகாத நுண்மையான மாப்பண்டங்களை உண்ணலாகாது; அங்ஙனம் விலக்காமல் அவற்றை உண்டால் அஜீரண முதலிய வியாதிகளேற்பட்டுக் கேடுண்டாம்; இதுபற்றியே ஔவையார், 'நுண்மை நுகரேல்,' என்று கூறினர்; ஆதலால், இவ்வாக்கியத்தை யனுசரித்து அங்குள்ளவர்) நுண்மை நுகரா-வேகாத நுண்மையான மாப்பண்டங்களை நுகராத, காம்பிலிநகரின் - காம்பீலி நகரத்திலேயுள்ள, நுவல்தரும் சிறந்தவராகக் கூறப்படும், சாலியர் குலத்தில்-சாலியர் மரபிலே யுதித்த, வண்மை ஆர் - ஈகைபொருந்திய, நேச நாயனார்-நேச நாயனாருடைய, பத்தி வளத்தை - சிவபக்தி மாட்சிமையையும் அதனால் அவரடைந்த நற்பேற்றையும், எப்பிறப்பினும் - எந்த ஜன்மத்திலும், மறவேன் - நான் மறக்கமாட்டேன். (அங்ஙனம் மறவாமல் அவர்போலவே நின்பாத பக்திசெலுத்தி நன்மையடைவேன்.)

(வி-ரை.) 'நுண்மை நுகரேல்,' என்று ஔவை கூறிய நீதிவாக்கியப்படி, மனிதர்கள் வேகாத நுண்மையான மாப்பண்டங்களை உண்ணாது தேகாரோக்கியத்தைப் பாதுகாத்துச் சிவபத்திகொண்டு நன்மையெய்திவாழும் சிறப்பினையுடைய காம்பீலிநகரில் சாலியர் குலத்திலேயுதித்த நேசநாயனாரென்பவர் சிவனுக்கிய நின்பாற் செலுத்திய பக்தி மாட்சிமையையும், அதனாலடைந்த நற்பேற்றையும் மறவாமல், அவர் போலவே யானும் நின்பாற் பக்தி செலுத்தி நன்மை யடைவேனென்பது இதன் கருத்து. இங்ஙனம் கூறியபடி சிவபக்திகொண்டு நன்மை யடைந்த நேசநாயனார் சரித்திரமாவது:—

காம்பீலி நகரத்திலே சாலியர் குலத்துக்குத் தலைவராகிய நேச நாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தம்முடைய மனத்தின் செய்கையைப் பரமசிவனுடைய திருவடிக்காக்கி, வாக்கின் செய்கையை ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்துக்காக்கி, கையின் செய்கையைச் சிவனடியார்களுக்கு ஆக்குவாராகி, வஸ்திரமும், கீள் கோவணமும் நெய்து தம்மிடத்தில் வரும் சிவனடியார்களுக்கு இடையறாது கொடுத்து, நாடோறும் அவர்களை வணங்கித் துதித்துக்கொண்டிருந்து முடிவில் சிவபதத்தை அடைந்தார். (௧௧)

கோச்செங்கட் சோழநாயனார் சரித்திரம்.

"நூல்பல கல்."

(இ-ள்.) 'நீ கற்கப் புகின் அரைகுறையாகக் கல்லாமல், பல நூல்களையும் பூரணமாகக் கற்றுக்கொள்,' என்பதாம்.

70. நூற்பல கற்ற கோச்செங்கட் சோழ
நாயனார் நுவலா னிருக்கத்
தோற்றிடப் பலவா மாலயம் புரிந்து
துகளில்வீ டடைந்ததை மறவேன்
சாற்றுமந் தணரைப் பாலரைக் கொன்ற
தகாப்பழி போக்கிவீ டளிக்கு
மாற்றல்சால் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ - ள்.) சாற்றும் - உயர்ந்தவராக அறிவுடையோராற் புகழ்ந்து கூறப்படுகின்ற, அந்தணரை - வேதியரையும், பாலரை - சிறுவர்களையும், கொன்ற - கொலைசெய்ததாலுண்டாகிய, தகா - மனிதரடையக்கூடாத, பழி - பாவங்களை, போக்கி - நீக்கி, வீடு - முத்தியை, அளிக்கும் - கொடுக்கின்ற, ஆற்றல் சால் - பெருமை மிகுந்த, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்தில், மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச நாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் நாதனே! (மனிதராகப் பிறந்தார் நன்மையடையவேண்டுமாயின் எம்மைக்குந் துணையாகிய கல்வியைக் கற்கவேண்டும்; அங்ஙனம் கற்பதிலும் அரைகுறையாகக் கல்லாமல் பலநூல்களையும் ஐயந்திரிபறப் பூரணமாகக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும்; அங்ஙனம் பூரணமாகக் கற்காவிடின் கல்வி நிரம்புதலின்றிச் சிறந்தஞான மேற்படாது; இதுபற்றியே ஔவையாரும், 'நூல் பலகல்,' என்று கூறினர்; ஆதலால், இவ்வாக்கியக் கருத்திற் கிசைய,) நூல் பல - பலசாஸ்திரங்களையும், கற்ற - பூரணமாகக் கற்றுத் தேறிச் சிறந்தஞானத்தை யடைந்திருந்த சிவபக்திகொண்டு விளங்கிய, கோச்செங்கட்சோழ நாயனார் - கோச்செங்கட்சோழ நாயனாரென்பவர், நுவல் - பெரியோர் துதித்துக் கூறுகின்ற, அரன் - சிவனாகிய நீ, இருக்க - வசிக்கும்பொருட்டு, தோற்றிட - அழகுடனே சிறந்து விளங்க, பலவாம் - அநேகமாகிய, ஆலயம் புரிந்து - கோவில்களைச் செய்து, (அப்புண்ணிய விசேஷத்தினாலே) துகளில் - குற்றமற்ற, வீடு அடைந்ததை - மோக்ஷம் பெற்றதை, மறவேன் - நான் எப்போதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போலவே நின்பாற் பக்திசெலுத்தி முத்திபெறுவேன்.)

(வி - ரை.) ஔவையார், 'நூல் பலகல்,' என்று கூறிய நீதிவாக்கியத்திற் கிணங்க, பல நூல்களையும் கற்றுத் தேர்ந்த கோச்செங்கட்சோழ நாயனார், சிவனாகிய நீ யிருக்க ஆலயங்கள் கட்டுவித்து நின்பாற் பக்திசெலுத்தி முத்தியடைந்ததை மறவாமல், யானும் அவர்போலவே சிவபக்திகொண்டு நற்கதியடைவேன் என்பது இதன் கருத்து.

இச்செய்யுளிற் கூறியபடி சிவாலயங் கட்டி முத்திபெற்ற கோச்செங்கட்சோழ நாயனார் சரித்திரமாவது:—

முற்காலத்தில் சோழமண்டலத்திலேயுள்ள சந்திரதீர்த்தத்தின் பக்கத்திலே ஒரு சோலை இருந்தது. அதிலே நின்ற ஒரு வெண்ணாவல் மரத்தின்கீழே ஒரு சிவலிங்கம் வெளிப்பட்டது. அதை ஒரு வெள்ளையானை கண்டு, நாடோறும் புழைக்கையினால் தீர்த்தம் முகந்து கொண்டுவந்து அபிஷேகஞ் செய்து, புஷ்பங்களைச் சாத்தி அதனை வழிபட்டு வந்தது. அதனால் அந்த ஸ்தலத்துக்குத் 'திருவானைக்கா' என்று பெயருண்டாயிற்று. மேற்கூறியபடி வெள்ளையானை சிவபூஜை நடத்திவருங் காலத்தில், அறிவினையுடைய ஒரு சிலந்தி பக்திகொண்டு அந்தச் சிவலிங்கத்தின்மேல் சருகு உதிராவண்ணம் தன் வாய்நூலினாலே ஒரு மேற்கட்டி செய்தது. அது அவ்வாறு செய்த பின்னர், வெள்ளையானை வந்து அதைக் கண்டு, அது அநுசிதம் என்று நினைந்து அதைச் சிதைத்தது; சிலந்தி யானையின் துதிக்கை பட்டு அது அழிந்ததென்று கருதி, மீளவும் ஒரு மேற்கட்டி செய்தது; வெள்ளையானை மறுநாள் அதையும் சிதைத்தது. அதுகண்டு சிலந்தி, யானை இதனை அழிக்கவேண்டுமென்று கருதியே அழிக்கின்றது என்றறிந்து, 'எங்கள் சுவாமிமேல் சருகு உதிராவண்ணம் நான் வருந்திச் செய்த மேற்கட்டியை இது அழிக்கலாமா?' என்று கோபித்து, உடனே வெள்ளையானையினது புழைக்கையி னுள்ளே புகுந்து கடிக்க, வெள்ளையானை கையை நிலத்திலே மோதிக்கொண்டு விழுந்து இறந்தது; கையை மோதியபோது அதனுள்ளே புகுந்த சிலந்தியும் இறந்தது.

இப்படி யிறந்த இவைகளுள், யானை சிவலோக மடைந்தது; சிலந்தியோ, தன் மனைவியாகிய கமலவதியுடன் சிதம்பரத்தை அடைந்து சபாநாயகரை உபாசனை செய்துகொண்டிருந்த சுபதேவன் என்னும் சோழமகாராஜனுக்கு, அம்மனைவியின் வயிற்றில் அவன் வேண்டியபடியே நடராஜர் திருவருளால் மகவாய் வந்தடைந்தது. அவ்வாறு அடைந்தபின், கமலவதிக்குப் பிரசவகாலம் அடுத்தபொழுது சோதிடர்கள், 'இப்பிள்ளை ஒரு நாழிகை கழித்துப் பிறக்குமாகில் முப்புவனங்களும் அரசாளும்,' என்றார்கள். அதை யுணர்ந்த கமலவதி, 'என் பிள்ளை இப்போது பிறவாமல் ஒரு நாழிகை கழித்துப் பிறக்கும்படி என்னைத் தலைகீழாகத் தூக்குங்கள்,' என்று சொல்ல, அங்குள்ளவர்கள் அப்படியே கட்டித் தூக்கிச் சோதிடர்கள் குறித்த காலம் வந்தவுடன் கட்டவிழ்த்து விட்டார்கள். உடனே மகவு ஜனித்தது. அது கொஞ்சநேரங் கருப்பத்திலிருந்து தாமதமாகப் பிறந்தபடியால், அம்

மாகவு சிவந்த கண்களை யுடையதாயிருந்தது. அதுகண்ட கமலவதி, "என் கோச் செங்கண்ணனோ?" என்று சொல்லிக்கொண்டே இறந்தாள். அதனால் அவருக்கு கோச்செங்கட்சோழர் என்னும் பெயருண்டாயிற்று. அதன்மேல் அரசன் அப்புதல்வரை வளர்த்து, அவருக்கு முடிசூட்டி அரசை அவரிடத்தில் ஒப்புவித்துத் தான் தவஞ்செய்து சிவலோகத்தை அடைந்தான். பின்னர் கோச்செங்கட்சோழர் பரமசிவனது திருவருளினாலே, பூர்வசன்ம வுணர்ச்சியோடு சைவநெறி தழைக்க அரசியற்றிச் சிவாலயங்கள் பலவற்றைக் கட்டுவிக்கத் தொடங்கித் திருவானைக்காவிலே தாம் முன்னே அருள் பெற்றதை அறிந்து, அங்கே வெண்ணாவலுடன் பரமசிவனுக்குக் கோயில் கட்டுவித்தும், மந்திரிகளை ஏவிச் சோழநாட்டிலே பற்பல விடங்களிலே சிவாலயங்கள் கட்டுவித்து அவ்வாலயங்களில் நிபந்தங்கள் அமைத்தும், பின்பு சிதம்பரஸ்தலத்தை அடைந்து சபாநாயகரைத் தரிசித்து வணங்கித் தில்லைவாழந்தணர்களுக்குத் திருமாளிகைகளை கட்டுவித்தும், பின்னும் பல திருத்தொண்டுகளைச் செய்துகொண்டு வந்தும், இறுதியில் சபாநாயகருடைய திருவடி நீழலை அடைந்தார். (௭௦)

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணநாயனார் சரித்திரம்.

"நெற்பயிர் விளை"

(இ - ள்) 'நீ பிறர் பின் சென்று சேவித்து வாழாதிருக்க விரும்புவையாயின், நெற்பயிரை விளையும்படி செய்து அதனால் வரும் விளைவை யீட்டுவாய்,' என்பதாம்.

71. நெற்பயிர் விளையு மெருக்கத்தம் புலியூர்
நின்றயாழ்ப் பாணர்சம பாகர்
சொற்படி துதியை வீணையி லேற்றிச்
சொன்னவின் பத்தையான் மறவேன்
கற்பக நிறைவான் வயிரவாட் படையான்
கஞ்சனு மால்பணிந் தேத்து
மற்புதக் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனை.

(இ - ள்.) கற்பகம்-கற்பகவிருக்ஷங்கள், நிறை-நிறைந்த, வான்-பொன்னுலகத்திலுள்ள, வயிரவாள் படையான் - வச்சிர வாளாகிய ஆயுதத்தையுடைய இந்திரனும், கஞ்சனும் - தாமரையி லுதித்தோனாகிய பிரமனும், மால் - விஷ்ணுவும், பணிந்து - வணங்கி, ஏத்தும் - துதிக்கின்ற, அற்புதம் - ஆச்சரியம்பொருந்திய, கங்கை-ஆகாய க

கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்தில், மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (உலகத்தில் மனிதர் பிறரிடம் சேவகம் செய்யாமல் வாழவேண்டுமாயின், நெற்பயிர் விளைவித்தலாகிய விவசாயத் தொழிலைச் செய்ய வேண்டும்; அங்ஙனம் செய்யின், நெல் முதலிய தானியங்கள் தன் வீட்டில் நிறைந்து, தான் பிறருக்கு உபகாரியாயிருந்து, ஜீவனத்தின் பொருட்டு மற்றவர்களை வணங்கிப் பின்தொடர்ந்து திரியாமல் புகழுடன் வாழ ஏதுவுண்டாம்; இதுபற்றியே ஔவையாரும் 'நெற்பயிர் விளை,' என்று கூறினர், ஆதலால், இந்நியாயமாகிய கருத்தை யுணர்ந்து மனிதர்கள் வேறு தொழிலைச் செய்யாமல் பயிர்த் தொழிலையே செய்ய, அதனால்) நெற்பயிர் - நெற்பயிரானது, விளையும் - மிகுந்து விளைகின்ற (சிறப்பினையுடைய), எருக்கத்தம்புலியூர் - எருக்கத்தம்புலியூரிலே, நிறை - புகழுடன் நிலைபெற்று வாழ்ந்த, யாழ்ப்பாணர் - திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனாரென்பவர், சம்பந்தர் சொற்படி - திருஞானசம்பந்தருடைய திருவாக்கின்படி, துதியை - சிவஸ்தோத்திரங்களை, வீணையில் ஏற்றி - வீணையிலே சேர்த்து, சொன்ன - சொன்னதாகிய, இன்பத்தை - இனிமையை, யான் - நான், மறவேன் - எப்பொழுதும் மறக்கமாட்டேன் (அவர்போலவே யானும் நின்மீது பக்திகொண்டு இசை பாடி நன்மை பெறுவேன்).

(வி-ரை) 'நெற்பயிர் விளை,' என்று ஔவை கூறிய நீதிவாக்கியத்தை யனுசரித்து, மனிதர்கள் உழவுத்தொழிலையே விரும்பிச் செய்ய, அதனால் நெற்பயிர்கள் விளையும் சிறப்புடைய எருக்கத்தம்புலியூரில் தோன்றிய திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், திருஞானசம்பந்தருடைய சொற்படி சிவஸ்துதிகளை யாழிலிட்டு வாசித்து அடைந்த இன்பத்தை மறவாமல், அவர்போலவே யானும் சிவனாகிய நின் துதிகளை இசையோடு பாடி நற்கதியடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. துதியை யாழிலிட்டு வாசித்து நற்கதியடைந்த திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர் சரித்திரமாவது:—

சோழநாட்டைச் சார்ந்த திருவெருக்கத்தம்புலியூரிலே திருநீலகண்டயாழ்ப்பாண நாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பரமசிவனுடைய திருப்புகழை யாழில் இட்டுப் பாடிக்கொண்டு சோழநாட்டிலுள்ள சிவஸ்தலங்களைதோறும் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டு, பாண்டிநாட்டிற் சேர்ந்து மதுரையிலிருக்கின்ற சொக்கநாத சுவாமியினுடைய ஆலயத்தைச் சார்ந்து சுவாமி சந்நிதியில் நின்று பரமசிவனுடைய துதிகளை யாழில் இட்டு வாசித்து ஒரிடத்

தில் தங்கியிருந்தார். அப்படி யிருக்கும்போது சொக்கநாதசுவாமி அவருடைய பாடலைக் கேட்டருளி மகிழ்ந்து, அன்றிரவிலே தம்முடைய அடியார்கள் எல்லோருக்கும் சொப்பனத்திலே தோன்றி அவரைச் சந்நிதிக்கு அழைத்துவரும்படி ஆஞ்ஞாபிக்க, அவர்கள் அவ்வாறே மறுநாள் திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணரைச் சுவாமி சந்நிதிக்கு அழைத்துக்கொண்டுவந்தார்கள். திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர், 'இது சுவாமியுடைய ஆஞ்ஞை,' என்று தெளிந்து, சுவாமி சந்நிதியில் இருந்து யாழ் வாசித்தார். அப்பொழுது, "இந்தப் பாணர் அன்பினோடு பாடுகின்ற யாழ் பூமியிலே உள்ள சீதம் தாக்கினால் வீக்கு அழியும்; ஆதலால், இவருக்குப் பொற்பலகை இடுங்கள்," என்று சுவாமி திருவருளால் ஆகாயத்தினின்றும் ஓர் அசரீரி வாக்கு எழுந்தது. அதைக் கேட்ட அடியார்கள் உடனே பொற்பலகையை இட்டார்கள்; திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர் அதில் ஏறி யாழ் வாசித்தார். அதன்மேல், அவர் மதுரையம்பதியைவிட்டுப் புறப்பட்டுப் பல தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, திருவாரூரைச் சேர்ந்து கோயில் வாயிலை அடைந்து யாழ் வாசிக்க, பரமசிவன் அதைக் கேட்டு வடதிசையிலே ஒரு வாயில் வகுத்தருளினார். திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர் அதன் வழியே புகுந்து, வன்மீகநாதரை வணங்கி அத்திருப்பதியிலே தங்கியிருந்தார். அப்படி யிருந்து வெகுகாலமானபின், அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கிச் சீகாழியில் தங்கியிருந்த சமயகுரவராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய திருவடிகளை அடைந்து வழிபட்டு, அவரை ஒருபொழுதும் பிரியாது, அவர் பாடியருளும் திருப்பதிகங்களை யாழில் இட்டு வாசிக்கும் பெரும் பேற்றைப் பெற்றுத் திருநல்லூர்ப்பெருமணத்திலே அவருடனே சிவபதத்தை அடைந்தார். (எக)

சடைய நாயனார் சரித்திரம்.

"நேர்பட வொழுகு."

(இ-ள்.) 'நீ ஒழுங்குண்டாகும்படி நல்ல வழியிலே நடக்கக் கடவாய்,' என்பதாம்.

72. நேர்பட வொழுகு நாவலூர்ச் சடைய
நிருமலர் சுந்தரர் தம்மைப்
பார்புகழ் தனய ராகவே பெற்றுப்
பரகதி யடைந்ததை மறவேன்
காரண குருவா மாதிசை வர்களாங்
கவின்மறை யவர்சிக முழ்கு

மாரணை கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) *காரணம் - பிரதானமாகிய, குருவாம் - குருவாகியவரும், ஆதிசைவர்கள் ஆம் - ஆதிசைவர்களுமாகிய, கவின் - அழகையுடைய, மறையவர் - வேதியர்கள், நிதம் - தினந்தோறும், சூழ்கும்-ஸ்நானஞ் செய்கின்ற சிறப்பினையுடைய, ஆரணம்-வேதவடிவமாகிய, கங்கை - ஆகாய கங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதிசதீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (மனிதராகப் பிறந்தோர் நன்மையடைய வேண்டுமாயின் ஒழுக்குண்டாகும்படி நன்மார்க்கத்தை யனுசரித்து நடக்கவேண்டும்; இது குறித்தே ஔவையார், 'நேர்பட வொழுகு,' என்று கூறினர். ஆதலால், இக்கதை கின்றது) நேர்பட - ஒழுங்குண்டாகும்படி, ஒழுகும - நடக்கின்ற, நாவலூர - திருநாவலூரில் தோன்றிய, சடைய சிருமலர் - சடையனென்னும் பெயரினையுடைய குற்றமற்ற நாயனார், (தாம கொண்ட சிவபத்தி மிகுதியினாலே சிவபெருமான் தடுத்தாட்கொண்ட சிறப்பு வாய்ந்த) சுந்தரர் தம்மை - சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரை, பார் புகழ் - உலகம் புகழுகின்ற, தனயராகவே பெற்று - புத்திரனாக அடைந்து, (தன்னைப் பெற்ற புண்ணியத்தாலே) பாகதி - மோக்ஷத்தை, அடைந்ததை பெற்றதை, மறவேன் - நான் எப்போதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்போல நின்பாற் பக்தியுடையவனும் மோக்ஷம் பெறுவேன்)*

(வி-ரை) *'நேர்பட வொழுகு,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிக் கிணங்க ஒழுங்குண்டாகும்படி ஆசாரத வழுமல நன்மார்க்கத்தில் நடக்கின்ற திருநாவலூர்ச் சடைய நாயனார், சிவனுகிய நின்மீது பக்தி கொண்டு, அப்புண்ணிய விசேஷத்தினாலே சுந்தரரைத் தனக்குப் புத்திரராகப் பெற்று முத்தி யடைந்ததை மறவாமல், அவர்போலவே யானும் சிவபக்தி செய்து நற்கதி பெறுவேன் என்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி முத்தி பெற்ற சடைய நாயனார் சரித்திரமாவது:—*

திருநாவலூரிலே ஆதிசைவர் குலத்திலே சடைய நாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார் அவர் உலகமெல்லாம் மெய்ஞ்ஞான வொளியைப் பெற்று உய்யும்படி சமயகுரவராகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரைப் புத்திரராகப் பெற்ற பெரும் பேற்றை யுடையவராகி, அங்ஙனம் பெற்ற புண்ணிய விசேஷத்தால் பரமசிவனது திருவடி நீழலை அடைந்தனர் (எஉ)

இசைஞானியார் சரித்திரம்.

"வைநவினை நணுகேல்."

(இ - ள்.) 'நீ கெடுதற்குக் காரணமாகிய செய்கைகளைச் செய்வதில் சேருங் காதே,' என்பதாம்.

73. வைநவினை நணுகாச் சடையனார் பாக
நண்ணிசை ஞானியென் பவர்தாம்
செய்தவ ராஞ்சுந் தரனையீன் றடைந்த
சிறப்புமென் றற்சொல லுந்தரமோ
வெய்யதீ வினைக ணொய்யபஞ் சாக
வீந்திடும் பெரும்புக ழமைந்த
வையவான் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) (தன்னிடத்தே சூழ்கின்றோர்க்கு) வெய்ய - வெவ்விதாகிய, தீவினைகள் - கெட்ட வினைகளெல்லாம், நொய்ய-மென்மையாகிய, பஞ்சாக-பஞ்சைப்போல, வீந்திடும்-கெட்டொழியும், பெரும்புகழ் - பெரிய கீர்த்தியானது, அமைந்த - பொருந்திய, ஐய - அழகிய, வான் - சிறந்த, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (உலகத்திலுள்ள மனிதர், பிறர் வருந்தும்படியான செய்கைகளைச் செய்பலாகாது; அங்ஙனம் செய்யின் நாசிற்காளாவர்; இதுபற்றியே ஔவையாரும், 'வைநவினை நணுகேல்,' என்று கூறினர். ஆதலின், இந்நீதிக் கிணங்க) வைநவினை - பிறர் வருந்தும்படியான செய்கைகளைச் செய்வதில், நணுகா - சாராத, சடையனார்-சடைய நாயனாரது, பாகம்-பக்கத்திலே, நண் - பொருந்தியிருந்த மனைவியாராகிய, இசைஞானி என்பவர் தாம் - இசைஞானியாரென்பவர், (தாம் கொண்ட சிவபக்தி அடியார் பக்தியின் மிகுதியாலே) செய் - செய்கின்ற, தவராம் - தவத்தினையுடையவராகிய, சுந்தரனை - சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளை, ஈன்று - பெற்று, அடைந்த - கொண்ட, சிறப்பும் - மேன்மையும், என்றால் சொல்லுந்தரமோ - என்றாலே சொல்லுந் தரமுடையதோ (அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாததாம்; ஆதலின், அவர்போலவே யானும் சிவபக்தி அடியார் பக்திகொண்டு மேன்மை யடைவேன்.)

(வி - ரை) 'வைநவினை நணுகேல்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிக்கிணங்கப் பிறர் வருந்தும்படியான செய்கைகளைச் செய்யாத

சடையநாயனாருடைய மனைவியாராகிய இசைஞானியா ரென்பவர் தாம் கொண்டிருந்த சிவபக்தி அடியார்பக்தி விசேஷத்தினாலே சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகளைப் புத்திரராகப் பெற்று மிக்க மேன்மை யடைந்து முடிவில் நற்கதி யெய்தினர்; ஆதலின், யானும் அவர்போலவே சிவ பக்தி அடியவர் பக்திகொண்டு மேன்மை பெறுவேன் என்பது இதன் கருத்து. இதிற் கூறியபடி மேன்மை யடைந்த இசைஞானி யார் சரித்திரமாவது:—

திருநாவலூரிலே ஆதிசைவர் குலத்திலே சடையநாயனாருடைய மனைவியார் இசைஞானியார் என்பவர் எம்பிரான் தோழராகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரைப் பெற்றருளிப் பெரும் புகழ்பெற்று, அப்புண்ணிய விசேஷத்தால் முடிவில் நற்கதி யடைந்தனர். (எ௩)

திருத்தொண்டத் தொகை.

"நொய்ய வுரையேல்."

(இ - ள்.) 'நீ பயனற்ற அற்பமான சொற்களைச் சொல்லாதே,' என்பதாம்.

74 நொய்யவாங் குரையார் சுந்தர மூர்த்தி
நாவலருந் தில்லையந் தணர்க
ளெய்தரு மாட்சி திருநீல கண்ட
ரியற்பகை நாயனார் மற்றும்
மெய்ப்பிளை யான்குடி மாறன்மெய்ப் பொருளார்
விறன்மிண்ட ரோடயர் நீதி
யையர்சேர் கஞ்சை கோவிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்) (உலகத்தில் எவரும் பயனற்ற அற்பமான சொற்களைப் பேசலாகாது; அங்ஙனம் பேசின் பலராலும் பதர் என இகழப் பட்டுத் தாழ்மையுற்றுத் தீரிதற் கேதுவுண்டாகும்; இதுபற்றியே ஔவையாரும், 'நொய்ய வுரையேல்,' என்று கூறினர். ஆதலால், இதற்குக் கிசைய) நொய்ய - பயனற்ற அற்பமான வார்த்தைகளை, உரையார் - சொல்லாதவராகிய, சுந்தரமூர்த்தி - சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும், நாவல் அரும்-புகழ்ந்து சொல்லற்கரிய சிறப்பு வாய்ந்த, தில்லை அந்தணர்கள் - தில்லைவாழந்தணர்களும், எய்தரும் - அடைதற்கரிய, மாட்சி - அழகினையுடைய, திருநீலகண்டர் - திருநீலகண்ட நாயனாரும், இயற்பகை நாயனார் - இயற்பகை நாயனாரென்பவருக், மற்றும்

பின்னும், மெய் - சத்தியத்தையுடைய, இளையான் குடிமாறன் - இளையான் குடிமாற நாயனாரும், மெய்ப்பொருளார் - மெய்ப்பொருள் நாயனாரும், விறன்மிண்டரோடு - விறன்மிண்ட நாயனாருடனே, அமர்நீதியர் - அமர்நீதி நாயனாரும், சேர் - வந்து சேர்ந்து நின்னைப் பணிந்த மகிமை வாய்ந்த, கங்கை - ஆகாய கங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - தங்கியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திசநாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் நாதனே! (நீ அங்ஙனம் வந்து பணிந்த இவ்வடியார்களை ஆட்கொண்டதுபோல, நின்னைத் தொழும் என்னையும் ஆட்கொள்வாய்)

(வி - ரை) கொய்யவாந்த என்பதில் ஆந்த அசை 'நொய்ய வுரையேல்,' என்ற ஔவையார் கூறிய நீதியை அனுசரித்து, அற்ப வார்த்தைகளைப் பேசாதவராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் முதலியவர்கள் சேர்ந்து நினைப் பணிந்த சிறப்பையுடைய ஆகாய கங்கை பொருந்திய கோபர்வதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் நாதனே! நீ அங்ஙனம் சேர்ந்து பணிந்த அவ்வடியார்களை ஆட்கொண்டதுபோல நினைத்துதித்துப் பாடும் என்னையும் ஆட்கொண்டருள்வாய் என்பது இதன் கருத்து ()

இதுவுமது.

"நோய்க் கிடங்கொடேல்."

(இ - ள்) 'பிணி வருதற் கேதுவான செய்கைகளைச் செய்து, அது வந்து தன் தேகத்திற் குடியிருக்கும்படி அதற்கு நீ இடங் கொடாதே,' என்பதாம்.

75. நோய்க்கி டங்கொடா நெறிபத்த ரோடு
 நலனுறு மெ ஞானிகண் ணப்பர்
வாய்த்தகுங் கலியக் கலயர்வன் பிறவி
 மாற்றுமா னக்கஞ்சா றரும்பூ
சாய்த்திடு மரிவாட் டாயநா ஞர்
 தகைமூர்த்தி நாயனார் கூடி
யாய்தரும் கங்கை கோகிரி மேவு
 மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ-ள்.) (மனிதராயினோர் நோய் வரும்படியான காரியங்களைச் செய்து, அந்நோய் வந்து தம் தேகத்திற் குடியேறும்படி அதற்கு இடங் கொடுக்கலாகாது; அங்ஙனம் கொடுப்பின் அப்பிணியினால் சரீரம் மெலிந்து, தவமுதலிய செய்தற் கியலாமல் மறுமைப் பயனையும் இழத்தற் கேதுவுண்டாம்; இதுபற்றியே ஔவையாரும், 'நோய்க்

கிடங்கொடேல்,' என்று கூறினர் ஆதலால், இந்நீதிக் கிணங்க) நோய்க்கு இடங்கொடார் - பிணி வந்து தம் தேகத்திற் குடியிருக்கும் படி அதற்கு இடங் கொடாதவராகிய, எறிபத்தரோடு - எறிபத்த நாயனாருடனே, நுவலும் - அறிவுடையோரால் புகழ்ந்து கூறப்படுகின்ற, ஏனாதி - ஏனாதி நாயனாரும், கண்ணப்பர் - கண்ணப்ப நாயனாரும், வாய்த்த - சிவ தொண்டைச் செய்யப் பொருந்திய, குங்கிலியக் கலயர் - குங்கிலியக்கலய நாயனாரும், வன் பிறவி - வலிய பிறவிநோயை, மாற்றும் - சிவபக்தி செய்து நீக்கும் திறமை வாய்ந்த, மானக்கஞ்சாறரும் - மானக்கஞ்சாற நாயனாரும், பூ - பிறப்பை, சாய்த்திடும் - சிவபக்தி மிகுதியாற் கெடுத்து நற்கதி யடையுந் தன்மை வாய்ந்த, அரிவாட்டாயர் - அரிவாட்டாய நாயனாரும், ஆனாயர் - ஆனாய நாயனாரும், தகை - மேன்மை பொருந்திய, மூர்த்தி நாயனார் - மூர்த்திநாயனாரும், கூடி - வந்து நெருங்கி, ஆய்தரும் - சிவபெருமானாகிய நின்னுடைய பெருமையை ஆராய்ந்து துதித்து நற்கதி யடைதற் கிடமாகிய, கந்தை - ஆகாய கங்கை பொருந்திய, சோணகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச நாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் நாதனே! (நீ அங்ஙனம் துதித்த அடியார்களை ஆட்கொண்டது போல் இப்பொழுது உன்னைப் பணியும் என்னையும் ஆட்கொண்டருள்வாய.)

(விரை) 'நோய்க் கிடங்கொடேல்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதி வாக்கியப் படி நோய் வரும்படியான காரியங்களைச் செய்யாதவராகிய எறிபத்தர் முதலிய அடியார்கள் கூடி நின் பெருமையை ஆராய்ந்து துதித்து நன்மை யடைதற் கேதுவாகிய கோபர்வதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆதிசத்திச நாயகனே! நீ அங்ஙனம் துதித்த அவ்வடியார்களை ஆட்கொண்டது போல இப்போது நின்னைத் துதிக்கும் என்னையும் ஆட்கொண்டருள்வாய் என்பது இதன் கருத்து. ()

இதுவுமது.

"பழிப்பன பகரேல்."

(இ-ள்) 'அறிவுடையோர் பழிக்கும்படியான இழி சொற்களை நீ கூறாதே,' என்பதாம.

76. பழிப்பன பகரார் முருகனா ருருத்திர
பசுபதி திருநாளைப் போவார்
சழக்கறு குறிப்புத் தொண்டர்சண் டேசர்
தலைமையார் திருநாவுக் கரையர்

தொழுகுலச் சிறையார் குறும்பர்கா ரைக்காற்
றூய்மையா ளப்பூதி யடிக
ளழகினார் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) (உலகத்தில் நன்மையடைய விரும்புவோர், அறிவுடையோர் கேட்டுப் பழிக்கும்படியான வார்த்தைகளைக் கூறலாகாது; அங்ஙனம் கூறின் பெரியோர் சேர்க்கையின்றித் தாழ்மையடைந்து துர்க்கதிக் காளாவதற் கேதுவுண்டாம்; இது குறித்தே ஔவையாரும், 'பழிப்பன பகரேல்,' என்று கூறினர். ஆதலின், இந்நீதியை யனுசரித்து,) பழிப்பன - அறிவுடையோர் கேட்டு நிந்திக்கும்படியான வார்த்தைகளை, பகரார் - கூறாதவராகிய, முருகனார் - முருகநாயனாரும், உருத்திர பசுபதி - உருத்திரபசுபதி நாயனாரும், திருநாளைப் போவார் - திருநாளைப்போவார் நாயனாரும், சழக்கு அறு - குற்றமற்ற, குறிப்புத்தொண்டர் - திருக்குறிப்புத் தொண்டரும், சண்டேசர் - சண்டேசுர நாயனாரும், தலைமை ஆர் - முதன்மை பொருந்திய, திருநாவுக்கரையர் - திருநாவுக்கரசு நாயனாரும், தொழு - சிவனை வணங்குகின்ற, குலச்சிறையார் - குலச்சிறை நாயனாரும், குறும்பர்-பெருமிழலைக்குறும்ப நாயனாரும், காரைக்கால்-காரைக்காலம்மையாரும், தூய்மை ஆள் - பரிசுத்தத்தைக் கைவிடாமல் ஆளுகின்ற, அப்பூதி அடிகள் - அப்பூதியடிகள் நாயனாரும், அழகின்-அழகினோடு, ஆர் - நின்னைத் துதிப்பதற்கு வந்து பொருந்தி நலமடைகின்ற மகிமைவாய்ந்த, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி-கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னுந் திருப்பெயரையுடைய நாதனே! (அங்ஙனம் வந்து கூடிய அவ்வடியார்களை நீ ஆட்கொண்டதுபோல இக்காலத்தில் நின்னைத் துதித்து வணங்கும் அடியேனையும் நின்னடியிற் சேர்த்தருள்வாய்.)

(வி - ரை.) 'பழிப்பன பகரேல்,' என்று ஔவை கூறிய நீதிப்படி அறிவுடையோர் கேட்டுப் பழிக்கும்படியான வார்த்தைகளைக் கூறாதவராகிய முருகநாயனார் முதலியோர் நின்னைத் துதிப்பதற்குவந்து பொருந்துகின்ற மகிமைவாய்ந்த கோபர்வதத்தில் எழுந்தருளிய ஆதிசத்தீச நாதனே! நீ அவ்வடியார்களுக் கருளியதுபோல எனக்கும் அருள் செய்வாய் என்பது இதன் கருத்து. (௭௧)

இதுவுமது.

"பாம்பொடு பழகேல்."

(இ-ள்.) 'நீ பாம்பினோடு எப்பொழுதும் பழகி விளையாடாதே,' என்பதாம்.

71. பாம்பொடு பழகாத் திருநீல நக்கர்
பழியிலா நமிநந்தி யடிகள்
நாம்புகழ் ஞான சம்பந்த மூர்த்தி
நற்கலிக் காமரொண் மூல
ரோம்பிடு தண்டி யடிகளோர் மூர்க்க
ருயர்புகழ்ச் சோமாசி மாற
ராம்புகழ் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ-ள்.) (எவரும் பாம்புடனே பழகுதல் எப்பொழுதும் அபாயத்திற் கேதுவாமாதலால், அதனை யெடுத்தாட்டி விளையாடுதல் கூடாது; இது குறித்தே ஒளவையார், 'பாம்பொடு பழகேல்,' என்று கூறினார் ஆதலால், இந்நீதிக் கிணங்க) பாம்பொடு பழகா-பாம்பைப் பிடித்து விளையாடி அதனுடனே பழகுதல் செய்யாத, திருநீலநக்கர்-திருநீலநக்க நாயனாரும், பழி இல்லா - பாவமில்லாத, நமிநந்தியடிகள் - நமிநந்தியடிகளும், நாம் - நாங்கள், புகழ் - புகழ்ந்து கூறுகின்ற, ஞானசம்பந்தமூர்த்தி - திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும், நல் - நல்ல, கலிக்காமர்-ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனாரும், ஒண்-அறிவுள்ள, மூலர் - திருமூல நாயனாரும், ஓம்பிடு - அணடினவரைப் பாதுகாக்கின்ற, தண்டியடிகள் - தண்டியடிகளென்பவரும், ஓர் - ஒப்பற்ற, மூர்க்கர் - மூர்க்க நாயனாரும், உயர் - மேன்மையான, புகழ் - கீர்த்தியையுடைய, சோமாசி மாறர் - சோமாசிமாற நாயனாரும், புகழ் ஆம் - சத்கதி யடையும்பொருட்டு வந்து கூடிச் செய்கின்ற புகழ்ச்சியானது உண்டாகின்ற, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோ பர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச நாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் நாதனே! (நீ உன்னைத் துதித்த அவ்வடியார்களை ஆண்டருளியதுபோல என்னையும் ஆட்கொண்டருள்வாய்.)

(வி-ரை.) 'ஆம் புகழ்,' என்பது 'புகழ் ஆம்' என மாற்றிப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. 'பாம்பொடு பழகேல்,' என்று ஒளவை கூறிய நீதிப்படி, பாம்பொடு பழகாத திருநீலநக்கர் முதலிய அடியார்

கள் கூடிச் செய்கின்ற புகழ் மிகுந்திருக்கின்ற கோகிரியில் எழுந்தருளிய ஆதிசத்தி நாயகனே! அவ்வடியார்களை யாண்டதுபோல நினைத்துதிக்கும் அடியேனையும் ஆண்டருள்வாய் என்பது இதன் கருத்து.

இதுவுமது.

"பிழைபடச் சொல்லேல்."

(இ-ள்) 'நீ கற்றோர் சபையில் பேசுங் காலத்தில் நூற் பொருள்களைக் குற்ற முண்டாகும்படி சொல்லாதே,' என்பதாம்.

78. பிழைபடச் சொல்லார் சாக்கியர் சிறப்புலி
பெருமையார் சிறுத்தொண்ட ரோடு
மழகிய சேர மான்பெரு மானோ
டங்கண நாதர்கூற் றுவனார்
வழங்குபொய் யடிமை யில்லவர் சோழர்
வளர்தரு நரசிங்க முனைய
ரழுந்துறுங் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திநா யகனே.

(இ-ள்.) (எவரும் கற்றோர் சபையில் பேசுங்காலத்தில் நூற்பொருள்களைக் குற்றமுண்டாகும்படி சொல்லலாகாது; அவ்வாறு கூறின் அவர் அறிவுடையோர் பலராலும் இகழப்பட்டு அவர்க்குச் சாஸ்திர விரோதமான அபிப்பிராயங்கள் மனதிற் புகுந்திருத்தலால் நல்ல ஞான மேற்படாமல் தெய்வபக்தி முதலியன குன்றி நற்கதி இழத்தற் கேதுவுமுண்டாகும்; இதுபற்றியே ஔவையாரும், 'பிழைபடச் சொல்லேல்,' என்று கூறினார்; ஆதலின், இந்நீதியை யனுசரித்து) பிழைபடச் சொல்லார் - பெரியோரிடம் பேசுங்காலத்தில் நூற்பொருள்களைக் குற்றமுண்டாகும்படி சொல்லாதவராகிய, சாக்கியர் - சாக்கியநாயனாரும், சிறப்புலி - சிறப்புலி நாயனாரும், பெருமை ஆர் - (சிவனுக்கு நிவேதனமாகத் தமது புத்திரனை யறுத்துக் கறிசமைத் தளித்து நற்பேறு பெற்ற) பெருமைவாய்ந்த, சிறுத்தொண்டரோடு - சிறுத்தொண்ட நாயனாருடனே, அழகிய - அழகு பொருந்திய, சேரமான் பெருமானோடு - சேரமான் பெருமானாயனாரும், அம் - அழகிய, கணநாதர் - கணநாத நாயனாரும், கூற்றுவனார் - கூற்றுவநாயனாரும், வழங்கு - உயர்த்தவராகச் சொல்லப்படுகின்ற, பொய்யடிமையில்லவர் - பொய்யடிமையில்லாத புலவர்களும், சோழர் - புகழ்ச்சோழ நாயனாரும், வளர்தரு - பேரின்பவீட்டில் நிலைபெற்று வளர்கின்ற, நரசிங்க முனையர் - நரசிங்கமுனையரைய நாயனாரும், (வந்து கூடி நின்னே

வணங்கி நின்னருளால் கதிபெற்ற) அழகுறும்-அழகைப் பொருந்திய, கங்கை-ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச நாயகனே - ஆதிசத்திச னென்னும் நாதனே! (இவ்வாறு வந்தடி நினைத் தொழுது அழகு பெற்ற அடியார்களை நீ ஆண்டதுபோல, நின் பாதங்களை இடைவிடாது சிந்திக்கின்ற என்னையும் ஆண்டருள்வாய்)

(வி - ரை.) 'பிழைபடச் சொல்லேல்,' என்ற ஔவை கூறிய நீதியை அனுசரித்துக் கற்றோரவையிற் பேசுங்காலத்தில் பிழைபண்டாகும்படி அறப்பொருள்களைச் சொல்லாதவராகிய சாங்கிய காபனா முதலிய அடியார்கள் வந்தடி நினைப் பணிந்து நற்கதிபெற்றதற்கு வாய்ந்த மகிமையையுடைய கோபர்வதத்திலெழுந்தருளிய ஆதிசத்திச நாதனே! நீ அவ்வடியார்களை ஆண்டதுபோல, நின்மீது பக்திசெலுத்தும் என்னையும் ஆண்டருள்வாய் என்பது இதன் கருத்து. (எஅ)

இதுவுமது.

"நீடுபெற நில்"

(இ - ள்.) 'நீ பெருமையை அடையும் பொருட்டு அதற்குரிய சன்மார்க்கத்திலே நிற்கக்கடவாய்,' என்பதாம்.

79. நீடு பெறநிற் பாரதி பத்தர்
பிறங்கிடு கலிக்கம்பர் கலிபர்
நாடுசத் தியனா ரடிகள்கா டவர்கோ
னறுகணம் புல்லர்கா ரியாறும்
சேடுறு நெடுமா றருந்திரு வாயிலார்
திகழ்முனை யடுவரோ டழகா
யாடுறுங் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) (உலகத்தில் மானிடராகப் பிறந்தவர் பெருமையை அடையும் பொருட்டு அதற்குரிய சன்மார்க்கத்திலே நிற்கவேண்டும்; அங்ஙனம் நிற்பின், அவர்க்கு எல்லாப் பெருமையுமுண்டாவதோடு தெய்வத் திருவருளும், நற்கதியும் கிடைக்கும்; இதுபற்றியே ஔவையாரும், 'நீடுபெற நில்,' என்று கூறினர். ஆதலின், இந்நீதிக் கிணங்க) நீடுபெற நிற்பார் - பெருமையை அடையும் பொருட்டு சன்மார்க்கத்திலே நிற்பவராகிய, அதிபத்தர் - அதிபத்தநாயனாரும், பிறங்கிடு - மெய்பக்தியுடனே விளங்குகின்ற, கலிக்கம்பர்-கலிக்கம்ப நாயனா

ரும், கலியர் - கலிய நாயனாரும், நாடு - அறிவுடையோரால் உயர்ந்தவராக எண்ணப்படுகின்ற, சத்தியர் - சத்தி நாயனாரும், ஐயடிகள் காடவர்கோன் - ஐயடிகள் காடவர்கோ னுபனாரும், சன்னு - சன்மார்க்கத்திற் பொருந்துகின்ற, கணம்புல்லர் - கணம்புல்லநாயனாரும், காரியரும் - காரி நாயனாரும், சேடு உறு - அழகு பொருந்திய, நெடுமாறரும் - நின்றசீர் நெடுமாற நாயனாரும், திரு - அழகிய, வாயிலார் - வாயிலார் நாயனாரும். திசழ் - மெய்பக்தியுடனே விளங்குகின்ற, முனையடுவரோடு - முனையடுவார் நாயனாரும், (நின்னை வணங்கி முத்தியை அடையும் பொருட்டு) அழகாய் - அலங்காரத்துடனே, ஆடுறும் - மூழ்குகின்ற மகிமை வாய்ந்த, கங்கை - ஆகாய கங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச நாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் நாதனே ! (அவ்வாறு வந்து அக் கங்கையில் மூழ்கி நின்னை வழிப்பட்ட அவ்வடியார்களை நீ ஆண்டது போல, உன்னுடைய பாதாரவிந்தங்களைப் போற்றும் என்னையும் ஆட்கொண்டருள்வாய்.)

(வி ரை.) 'பீடு பெறநில்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிக்கிணங்க, பெருமையை அடையும்பொருட்டுச் சன்மார்க்கத்திலே நிற்பவராகிய அதிபத்தநாயனார் முதலிய அடியார்கள் நின்னை வணங்கி முத்தியை யடையும்பொருட்டு மூழ்கும் சிறப்புவாய்ந்த ஆகாயகங்கை பொருந்திய கோகிரியில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆதிசத்திச நாயகனே! நீ அவ்வடியார்களை ஆட்கொண் டருளியதுபோல, இப்போது என்னைத் துதிக்கும் என்னையும் ஆள்வாயென்பது இதன் கருத்து ()

இதுவுமது.

"புகழ்ந்தாரைப் போற்றிவாழ்."

(இ - ள்.) 'நீ, வறுமையால் உன்னைப் புகழ்ந்து வந்தடுத்தாரைக் கைவிடாமற் காப்பாற்றி வாழக்கடவாய்' என்பதாம்.

80· புகழ்ந்தாரைப் போற்றுக் கழற்சிங்க ரிடங்கழி
 புகல்செருத் துணைபுகழ்த் துணையார்
இகழில்கோட் புலியார் பத்தராய்ப் பணிவா
 ரெழிற்பர மனையேபா டுவருங்
திகழுஞ்சித் தத்தைச் சிவனிடம் வைத்தார்
 செய்யவா ரூர்ப்பிறந் தாரு
மகமகிழ் கங்கை கோகிரி மேவு
 மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ-ள்) (மானிடராகப் பிறந்தவர், வறுமையால் வருந்தித் தம்மைப் புகழ்ந்துவந் தடுத்தவரைக் காப்பாற்றி வாழவேண்டும்; அங்ஙனஞ் செய்யின் சிவனருளால் இம்மையிற் செல்வத்தையும் மறுமையில் மோக்ஷத்தையுமடைவர்; இவ்வாறே ஒவ்வொருவரும் செய்ய வேண்டுமென்பதைக் குறித்தே ஔவையாரும், 'புகழ்ந்தாரைப் போற்றிவாழ்,' என்று கூறினர். ஆதலால், இந்நீதிக்கிணங்க,) புகழ்ந்தாரை - வறுமையால் தம்மை அடுத்துவந்து புகழ்ந்தவர்களை, போற்றும் - காப்பாற்றுகின்ற, கழற்சிங்கர் - கழற்சிங்க நாயனாரும், இடங்கழி - இடங்கழி நாயனாரும், புகல்-அறிவுடையோர் உயர்ந்தவராகக் கூறப்படுகின்ற, செருத்துணை-செருத்துணைநாயனாரும், புகழ்த்துணையார்-புகழ்த்துணை நாயனாரும், இகழ் இல - இகழ்ச்சியில்லாத, கோட்புலியார்-கோட்புலிநாயனாரும், பத்தராய்ப் பணிவார்-பத்தராய்ப்பணிவார்களும், எழில - அழகு பொருந்திய, பரமனையே பாடுவாரும் - பரமனையே பாடுவாரும், திகழும் - விளங்குகின்ற, சித்தத்தை-மனதை, சிவனிடம் வைத்தார் - சிவனுடைய நிணபாற் சேர்த்தவர்களும் (சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தாரும்), செய்ய-செம்மையாகிய, ஆரூர்ப் பிறந்தாரும் - திருவாரூர்ப் பிறந்தார்களும் (வந்தடைந்து நின்னைப் போற்றி நற்கதிபெற்று), அகம் மகிழ் - மனம் சந்தோஷிக்கின்ற, கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே-ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (இவ்வாறு நின்னைப் பணிந்து நின்னருளால் நற்கதி பெற்ற அவ்வடியார்களை நீ ஆண்டதுபோல என்னையும் ஆண்டருள்வாய்)

(வி-ரை) 'புகழ்ந்தாரைப் போற்றிவாழ்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிப்படி வறுமையினால் தம்மை யடுத்துப் புகழ்ந்தாரைக் காப்பாற்றுகின்றவராகிய கழற்சிங்கநாயனார் முதலிய அடியார்கள் வாதகூடி நின்னைத் துதித்து நன்மையடைந்து மனமகிழ்ந்த ஆகாய கங்கை பொருந்திய கோபர்வததில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஆதிசத்தீச நாயகனே! நீ அவ்வடியார்களை ஆண்டதுபோலவே என்னையும் ஆட்கொண்டருள்வாய் என்பது இதன் கருத்து. (௮௦)

இதுவுமது.

"பூமி திருத்தி யுண்."

(இ-ள்.) 'பிறரை வணங்காது வாழக்கூடிய தொழில் பயிர்த்தொழிலே ஆதலால், நீ பூமியைச் சீர்திருத்திப் பயிர்த்தொழில் செய்து வாழக்கடவாய்,' என்பதாம்.

81. பூமி திருத்தி யுண்டுமுப் பொழுதும்
புராரிப்பூ சிப்பவ ருடனே
ஏமமே பூசு முனிவரப் பாலு
மிணையடிச் சார்ந்தநா யன்மார்
தீமையில் லாத பூசலா ரடிகள்
திகழுமங் கையர்க்கர சியரு
மாமெழிற் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) (உலகத்திலுள்ள மற்ற எல்லாத் தொழில்களினும் சிறப்புற்றதும், பிறரிடம் சேவகஞ் செய்யாது சுயேச்சையாக வாழக் கூடியதுமாகிய தொழில் பயிர்த்தொழிலே யாதலின், சுயேச்சையாகப் பலர்க்கு முபகாரிகளா யிருந்து வாழ விரும்புவோர் அந்த விவசாயத்தொழிலையே புரியவேண்டும்; இதை விளக்குதற் பொருட்டே ஔவையாரும், 'பூமி திருத்தி யுண்,' என்று கூறினர். ஆதலின், இந்நீதியை அனுசரித்து) பூமி - விளைநிலத்தை, திருத்தி - சீர் திருத்திப் பயிர் செய்து அதனால் வரும் விளைவைக் கொண்டு, உண்டு - போசன மருந்தி, முப்பொழுதும் - திரிகாலத்திலும், புராரி - திரிபுராசுரர்களுக்கு எமன்போன்று அவற்றை யழித்தவராகிய நின்னை, பூசிப்பவருடனே - அருச்சனை அபிஷேகம் முதலியன செய்து திருமேனி தீண்டிப் பூசிக்கின்றவர்களுடனே (முப்பொழுதுந் திருமேனி தீண்டுவாருடனே) ஏமமே - விபூதியே, பூசும் - அணிகின்ற, முனிவர் - முனிவர்களும் (முழுநீறு பூசிய முனிவர்களும்), அப்பாலும் - தமிழ்நாட்டுக் கப்புறத்திலும் திருத்தொண்டத் தொகையி லுள்ளவர்களுக்கு முன்னும் பின்னும், இணையடி - நின்னுடைய இரண்டு பாதங்களையும், சார்ந்த நாயன்மார் - அடைந்த நாயன்மார்களும் (அப்பாலு மடிச் சார்ந்தாரும்), தீமை இல்லாத - குற்றமற்ற, பூசலார் அடிகள் - பூசலார் நாயனாரும், திகழும் - புகழுடனே விளங்குகின்ற, மங்கையர்க் கரசியரும் - மங்கையர்க்கரசியாரும் (வந்து கூடி நினைப் பணிந்து நற்கதி பெற்று), ஆம் - விருத்தியடைந்த, எழில் - அழகுபொருந்திய, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீச னென்னும் நாதனே! (நீ இவ்வாறு பணிந்த அடியார்களை ஆண்டருளியதுபோலவே என்னையும் ஆண்டருள்வாய்.)

(வி - ரை.) 'பூமி திருத்தி யுண்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிப்படி விளைநிலத்தைச் சீர்திருத்தி, அதனால் வரும் விளைவைக் கொண்டு உண்டு, பிறர்க் குபகாரிகளாய்ச் சீவித்துச் சிவனாகிய நின்

லைப் பூசிப்பவராகிய மூப்பொழுதுந் திருமேனி தீண்டுவோர் முதலிய அடியார்கள் கூடி நின்னை வணங்கி நற்கதிபெற்று விருத்தியடைந்த புண்ணிய ஸ்தலமாகிய கோபர்வதத்தில் எழுந்தருளிய ஆதிசத்திசநாதனே! அவ்வாறு வந்து நற்கதிபெற்ற அடியார்களுக்கு நீ அருளியதுபோல, எப்பொழுதும் நின்னை மறவா திருக்கின்ற அடியேனுக்கும் கிருபை செய்வாய் என்பது இதன் கருத்து. (அச)

இதுவுமது.

"பெரியாரைத் துணைக்கொள்."

(இ-ள்.) 'நீ பெரியோர்களைத் துணையாகக் கொள்ளக்கடவாய்,' என்பதாம்.

62. பெரியாரைத் துணைக்கோள் நேசனார் செங்கட்
பெரியாருஞ் சோழனா ரோடு
திருநீல கண்ட யாழ்ப்பாணர் சடையார்
திகழிசை ஞானியா ரோடு
மருவுமெண் ணொன்பா னடியருங் கூடி
வயங்கரன் புகழையே பேசு
மரியவண் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ-ள்.) (உலகத்தில் மேலான நிலைமையை அடைய விரும்புவோர் பெரியோர்களையே துணைக்கொள்ளவேண்டும்; அங்ஙனம் கொள்ளின் அவருதவியால் பல நன்மைகளு மடைதற் கேது வுண்டாகும்; அற்ப ருதவி கொள்ளின் அகீர்த்தியும் தீக்கதியு முண்டாகும்; இதுபற்றியே, ஔவையார், 'பெரியாரைத் துணைக்கொள்,' என்று கூறினர்; ஆதலால், இந்நீதிக் கிணங்க), பெரியாரை - கற்றுணர்ந்த பெரியோர்களையே, துணைக்கொள் - எப்பொழுதும் துணையாகக் கொள்கின்ற, நேசனார் - நேச நாயனாரும், பெரியாராம் - உயர்ந்தவராகிய, செங்கட் சோழனாரோடு - கோச்செங்கட் சோழநாயனாருடனே, திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் - திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனாரும், சடையார் - சடைய நாயனாரும், திகழ் - சிவபத்தியோடு விளங்குகின்ற, இசை ஞானியாரோடு - இசைஞானியாருடன் (முன் கூறியவர்களுஞ் சேர), மருவும் - பொருந்திய, எண் ஒன்பான் - (எண்ணில்) எழுபத்திரண்டான, அடியரும் - சிவனடியார்களும், கூடி - நெருங்கி, வயங்கு - அருளுருவமாய் விளங்குகின்ற, அரன் - சிவனாகிய நினது, புகழையே - கீர்த்திகளையே, பேசும் - சொல்லித் துதித்து நன்மை

யடைகின்ற, அரிய - அருமையாகிய, வண் - வளப்பம் பொருந்திய, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - தங்கியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே-ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (அங்ஙனம் வந்து கூடித் துதித்த அடியார்க்கருளியதுபோல எனக்கும் அருளுவாய்)

(வி-ரை.) 'பெரியாரைத் துணைக்கொள்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிப்படி உயர்ந்தோரைத் துணையாகக் கொள்ளுகின்ற நேச நாயனார் முதலியவர்களுடனே முன் கூறப்பட்டவர்களுஞ் சேர எழுபத்திரண்டான அடியார்களுங் கூடி நின் புகழைப் பேசி நன்மையடையும சிறப்பு வாய்ந்த கோபர்வதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆதிசத்தீச நாயகனே, நீ அவ்வடியார்களை ஆட்கொண்டதுபோல என்னையும் ஆளுவாய் என்பது இதன் கருத்து. (௬௨)

இதிற் கூறிய அடியாரின் வகுப்பு.

"பேதைமை யகற்று."

(இ-ள்.) 'நீ பிறவிக்குக் காரணமாகிய அஞ்ஞானத்தை ஒழித்துவிடு,' என்பதாம்.

௬௩. பேதைமை யகற்று மறைபதின் மூவர்
பெருகிய சிவமறை நால்வர்
நீதியாப் பெற்ற மருத்துவ ரொருவர்
நிலைமுடி மன்னவ ரறுவர்
கோதறு குறுநில வேந்தரு மைவர்
குலவணி கேசரு மைவ
ராதிபூங் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) ஆதி-எல்லாவற்றிற்கும் முதன்மை பெற்றதாகிய, பூ - அழகிய, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும்-எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே- ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (மனிதராயினோர் பிறவிக்குக் காரணமாகிய அஞ்ஞானத்தை ஒழித்து முத்திக்குக் காரணமாகிய ஞானத்தைத் தேடவேண்டும்; அங்ஙனம் தேடின் எப்பொழுதும் அழியாச் சுகம் பெற்று வாழலாம்; இக்கருத்தை எவர்க்கும் உணர்த்துதற் பொருட்டே ஔவையாரும், 'பேதைமை யகற்று,' என்று கூறினர். ஆதலின் இக்கீதிக் கிணங்க, அடியார்களுக்குள்ளே) பேதைமை -

அஞ்ஞானத்தை, அகற்றும் - நீக்குகின்ற, மறை - மறையவர், பதின் மூவர் - பதின்மூன்றுபேராவர், பெருகிய - விருத்தி யடைந்த, சிவ மறை - சிவவேதியர், நால்வர் - நான்குபேராவர், நீதியா - ஒழுங் காக, பெற்ற - அடைந்த, மருந்தவர் - வைத்தியத்தை யுடையவர் (மாமாத்திரர்), ஒருவர் - ஒருவராவர், நிலை - நிலைத்த, முடி - கிரீடத்தையுடைய, மன்னர் - அரசகுலத்தவர், அறவர் - ஆறுபேராவர், கோதறு - குற்றமற்ற, குறுநில வேந்தரும் குறுநிலமன்னரும், ஐவர் - ஐந்துபேராவர், குல - உயர்ந்த ஜாதியாகிய, வணிகேசரும் - வணிககுல சிரேஷ்டரும், ஐவர்-ஐந்துபேராவர். (இவ்வகை வகுப்பினராகிய அடியார் தொழ அவர்க் கருளியதுபோல எனக்கும் அருளுவாய்.)

(வி - ரை.) கோபர்வதத்தில் மேவும் ஆதிசத்தீச நாயகனே! 'பேதைமை யகற்று,' என்ற ஔவையார் கூறிய நீதிப்படி, சிவனடியாருள் அஞ்ஞானத்தை ஒழிக்கின்ற மறையவர் பதின்மூவர், சிவவேதியர் நால்வர், மாமாத்திரர் ஒருவர், முடிமன்னவர் அறவர், குறுநில மன்னர் ஐவர், வணிகர் ஐவர்; இவர்கள் வந்து தொழ இவர்க் கருளியதுபோல எப்பொழுதும் நின்னைத் தொழும் எனக்கும் கிருபை புரிவாய் என்பது இதன் கருத்து. (௮௩)

இதுவுமது.

"பைதலோ டிணங்கேல்."

(இ - ள்.) 'நீ சிறுபிள்ளைத்தன்மை யுடையவர்களோடு பழகாதே,' என்பதாம்.

84. பைதலோ டிணங்கா தவர்கள்வே ளாளர்
பத்தொடு மூவர்கோ டால
தய்யரோ ரிருவர் சாலியர் குயவர்
தன்னுவா ணுவர்பா தவரோ
டையமில் சான்றார் காழியர் வேட
ரற்பர்பா கதரிலொவ் வொருவ
ரையருட் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) ஐ - அழகிய, அருள் - கிருபை பொருந்திய, கங்கை - ஆறாய கங்கையையுடைய, கோகிரி-கோபர்வதமென்னுந் தலத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (மனிதராயினும் சிறுபிள்ளைத்தன்மையுடைய பேதையர்களோடு பழக்கஞ் செய்யலாகாது; அங்ஙனம் செய்யின்

அவர்களால் பலவிதத்திலும் கெடுதியும், மானக்கேடுமே யுண்டாகும்; இதுபற்றியே ஔவையாரும், 'பேதைமையோ டிணங்கேல்,' என்று கூறினர். ஆதலின், இந்நீதியை அனுசரித்து இன்னும் மேற்கூறிய அடியார்களில்) பேதையோடு - சிறப்பில்லாத்தன்மையுடைய பேதை மனிதருடனே, இணங்காதவர்கள் - பழகாதவர்களாகிய, வேளாளர் - வேளாளகுலத்தவர், பத்தொடு மூவர்-பதின்மூவராகவர், கோபாலர் தய்யர் - இடையராகிய பரிசுத்த முடையவர்கள், ஓர் இருவர் - ஒப்பற்ற இருவராவர், சாலியர் - சாலியரிலும், குயவர் - குயவரிலும், துன்னு - பொருந்திய, வாணுவர் - வாணுவரிலும், பாதவரோடு-பாதவருடனே, ஐயமில் - சந்தேகமில்லாத, சான்றார் - சான்றாரிலும், காழியர்-வண்ணாரிலும், வேடர் - வேடுவரிலும், அற்பர் நீசரிலும், மாகதரில்-பாணரிலும், ஒவ்வொருவர் - வகைக்கு ஒவ்வொருவராவர். (இத்தகைய வகுப்பினராகிய அடியார் நின்மீது பக்தி செலுத்த இவர்க்கருளியது போல நின்னைப் பணியும் எனக்கும் அருள் செய்வாய்.)

(வி - ரை) அழகிய அருள் பொருந்திய கங்கையையுடைய கோபர்வதத்தில் வாசஞ்செய்யும் ஆதிசதாசிவ நாயகனே! 'பேதைமையோ டிணங்கேல்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிக் கிணங்க மேற்கூறிய அடியார்களுக்குள்ளே சிறப்பில்லாத்தன்மை யுடையவர்களோ டிணங்காத வேளாளர் பதின்மூவராவர்; இடையர் இருவராவர்; சாலியர், குயவர், வாணுவர், பாதவர், சான்றார், வண்ணார், வேடர், நீசர், பாணர் ஆகியவர்களில் ஒவ்வொருவராவர்; இவ்வகுப்பினராகிய அடியார் நின்னைப் பணிய இவர்களுக் கருளியதுபோல எனக்கும் கிருபை செய்வாய் என்பது இதன் கருத்து. (௮௪)

இதுவுமது.

"பொருள்தனைப் போற்றிவாழ்."

(இ - ள்.) 'நீ, திரவியத்தைப் பாதுகாத்து வாழக்கடவாய்,' என்பதாம்.

85. பொருடனைப் போற்றி வாழடி யார்களிற்
புண்ணியர் மாபதி யாதா
ரொருபதின் மூன்றெண் ணினரிவர் கதையை
யுரைத்தனர் புராணசா ரமதாய்
குரவரால் கொற்றங் குடியார சிவர்கள்
கோதிலா வறநெறி யாயு

பரியரோர் கன்னை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசா யகனே.

(இ - ள்.) (மனிதர் இவ்வுலகத் தின்பத்தை யடைவதற்கும், தான தருமங்களைச் செய்து புண்ணியத்தைத் தேடி மேலுலகத் தின்பத்தை யடைவதற்கும் பொருளே மிகவும் உதவி யுடையதாதலால், அது கிடைத்தோர் அதனை வீணே செலவிட்டுப் போக்கிவிடாமல், முக்கியமாகச் செய்யவேண்டிய செலவுகளை ஒழுங்கோடு செய்து கொண்டு, எப்போதும் அதனை விருத்தி செய்து வரவேண்டும்; அங்ஙனமின்றிக் கையிலுள்ள பொருளை வீண் செலவு செய்துவிடின், இம்மையில் வறுமை யடைவதோடு, புண்ணியங்களைச் செய்து மறுமை யின்பத்தை அடைவதற்கும் ஏதுவில்லாமற் போம்; இது பற்றியே ஔவையாரும், 'பொருள்தனைப் போற்றிவாழ்,' என்று கூறினர் ஆதலின். இந்நீதியை அனுசரித்து) பொருள்தனை - திரவியத்தை, போற்றி - வீண் செலவு செய்யாமல் காப்பாற்றி, வாழ் - வாழ்கின்ற, அடியார்களில் - மேற்கூறிய அடியார்களுள்ளே, மரபு அறியாதார் - (இன்னும்) குலம் இன்னதென் றறியப்படாதவர்களாகிய, புண்ணியர் - புண்ணியம் பொருந்திய அடியார்கள், ஒரு - ஒப்பற்ற, பதின்மூன்று எண்ணினர் - பதின்மூன்றென்னும் கணக்கினையுடையவ ராவார், இவர் கதையை - இவர் சரித்திரத்தை, புராண சாரமதாய் - பெரியபுராண சாரமாகச் சுருக்கி, குரவராம் - ஆசிரியராகிய, சொற்றங்குடி அரசு - சொற்றங்குடித் தலைவராகிய சுவாமி, உரைத்தனர் - கூறினர், இவர்கள் - இத்தகைய புண்ணியசீலர்கள் (வந்து கூடி நின்னைப் பணிந்து), கோதிலா - குற்றமற்ற, அறநெறி - தரும மார்க்கத்தை, ஆயும் - ஆராய்ந்து நன்மையடைதற் கிடமாகியதும், அரியது - அருமை வாய்ந்ததுமான, ஓர் - ஒப்பற்ற, கன்னை - ஆகாய கங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச நாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் நாதனே! (நீ, உன்னைப் பணிந்த இத்தகைய அடியார்களுக் கெல்லாம் கிருபை செய்ததுபோல நின் பாதங்களைச் சிந்திக்கும் எனக்கும் கிருபை செய்வாய்)

(வி-ரை) 'பொருள்தனைப் போற்றிவாழ்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிப்படி திரவியத்தை வீண் செலவு செய்யாமல் காப்பாற்றி வாழ்கின்ற குணத்தையுடைய மேற்கூறிய அடியார்களுள் மரபறியாதவர்கள் பதின்மூவராவர்; இவர் கதையைச் சொற்றங்குடி சுவாமி புராணசாரமாகச் சுருக்கி யுரைத்தனர்; இத்தகைய அடியார்களெல்லோரும் வந்து கூடி நின்னைப் பணிந்து நன்மை யடைந்து தரும

மார்க்கத்தை ஆராய்தற் கிடமாயுள்ள கோபர்வதத்தில் மேவும் ஆதி சத்திச நாயகனே! நீ இத்தகைய அடியார்களை ஆண்டதுபோல என்னையும் ஆட்கொள்வாயென்பது இதன் கருத்து. (௯௫)

பெரியபுராண வரலாறு.

"போர்த்தொழில் புரியேல்."

(இ-ள்.) 'நீ எவரோடும் சண்டை இடுதலாகிய தொழிலைச் செய்யாதே,' என்பதாம்.

௯௬. போர்த்தொழிற் புரியா நாவலூ ரன்பர்
புகன்றனர் திருத்தொண்டத் தொகையை
யோர்ந்திடு நம்பியாண் டார்நம்பி யதனை
யுரைத்தன ரந்தாதி யாவிப்
பார்புகழ் தருஞ்சேக் கிழாரதைப் புகன்றார்
பயன்பெறப் பெரிய புராண
மார்த்திடுங் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ-ள்.) ஆர்த்திடும் - ஒலிக்கின்ற, கங்கை - ஆகாய கங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச நாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் நாதனே! (மனிதர் பொறுமையற்று அற்ப விஷயங்களுக்கும் கண்டகண்டவரோடெல்லாம் சண்டையிடும்படியான தொழிலைச் செய்பலாகாது; அங்ஙனம் செய்யின், ஜெயமாயினும் அபஜெயமாயினும் போர் முடியும் வரை மிகக் கவலையாயிருப்பதோடு, அபஜெயப்படின் கேடு அடைதற்கும் ஏதுவுண்டாம்; இதுபற்றியே ஔவையாரும், 'போர்த்தொழில் புரியேல்,' என்று கூறினர். ஆதலால் இந்நீதிக் கிணங்க) போர்த்தொழில் - சண்டையிடுந் தொழிலை, புரியா - செய்யாத, நாவலூர் - திருநாவலூரில் தோன்றிய, அன்பர் - அன்பராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், திருத்தொண்டத் தொகையை - அழகிய சிவனடியார் தொகையை, புகன்றனர் - செய்யுளாகக் கூறினர்; ஓர்ந்திடும் - நல் விஷயங்களை ஆராய்ந்துணரும், நம்பியாண்டார் நம்பி - நம்பியாண் டார் நம்பியென்பவர், அதனை - அத்திருத்தொண்டத்தொகையை, அந்தாதியா - அந்தாதியாக, உரைத்தனர் - கூறினர், இப் பார் - இந்தப் பூமியிலுள்ளவர்கள், புகழ் தரும் - புகழ்கின்ற, சேக்கிழார் - சேக்கிழார் சுவாமிகள், அதை - அத்தொண்டர் சரிதையை, பயன் பெற - காசிப்

பகர்க செல்லோரும் கற்பயனை யடையும்படி, பெரிய புராணம் - பெரிய புராணமாக, புகன்றார்-கூறினார் (இங்ஙனம் நின் அடியார்களுடைய புகழைப் பாடிய இவர்க்கு நீ அருள் செய்ததுபோல நின்னடியார்களையும் நின்னையுந் துதிக்கு மென்னையும் ஆண்டருள்வாய்.)

(வி - ரை.) கோகிரியில் எழுந்தருளிய ஆதிசத்தீச நாயகனே! 'போர்த்தொழில் புரியேல்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதி வாக்கியப்படி போர்த்தொழிலைச் செய்யாதவராகிய திருநாவலூர்ச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அடியார்களின் இயல்பைத் திருத்தொண்டத்தொகையாகப் பாடினர்; அதனை நம்பியாண்டார் நம்பி அந்தாதியாகப் பாடினர்; அதனைச் சேக்கிழார் சுவாமிகள் பெரியபுராணமாகச் செய்தனர்; இங்ஙனம் அடியார் சரிதையைப் புகழ்ந்து பாடிய இவர்களுக்கருள் செய்ததுபோல் நின்னையும் அடியார்களையும் புகழும் எனக்கும் நீ அருள் செய்வாயென்பது இதன் கருத்து. (அசு)

இந்நூல் வரலாறு.

"மனந்தடு மாறேல்."

(இ-ள்.) 'நீ ஒரு முயற்சியைச் செய்புங்காலத்தில் பல துன்பங்கள் வரினும் அம்முயற்சி கெடும்படி மனந் தடுமாறாதே,' என்பதாம்.

87. மனந்தடு மாறு தவர்கொற் றங் குடியார்
வயங்குமப் பெரிய புராணந்
தனைநல் புராண சார மாகச்
சாற்றின ரதனை யோர் சிறியேன்
கனம்பெற வாத்திச் சூடி நூ லென்னக்
கவின்பெற வுரைத்தனன் வெள்ளிய
வனம்பெறு கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) வெள்ளிய - வெண்மையாகிய, அன்னம் - அன்னங்கள், பெறு - தங்களுக் கிடமாகப் பெற்றிருக்கின்ற, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்தில், மேவும்-எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (உலகத்தில் மனிதர் ஒரு முயற்சியைச் செய்யுங் காலத்தில் பல துன்பங்கள் வரினும் அயர்ந்திற் கஞ்சி, அம்முயற்சி கெடும்படி மனந் தடுமாறக் கூடாது; அங்ஙனம் மனம் தடுமாறின் அம்முயற்சி கெட்டுக் கஷ்டமுண்டாகி, அக்கவலையினால் தெய்வபக்தி முதலியன செய்தற்

றும் எதுவில்லாமற் போம்; இதுபற்றியே ஔவையார், 'மனந் தடு மாறேல்,' என்று கூறினர். ஆதலால், இந்நீதிக் கிணங்க) மனம் தடு மாருதவர் - முயற்சிகளைச் செய்யுங் காலத்தில் என்ன துன்பம் வரி னும் மனந் தடுமாருதவராகிய, கொற்றங்குடியார் - கொற்றங்குடி சுவாமிகள், வயங்கும் - விளங்குகின்ற, அப் பெரியபுராணம் தனை - அந்தப் பெரியபுராணத்தை, நல் - நல்ல, புராண சாரமதாக - சுருங்கிய புராண சாரமாக, சாற்றினர் - சொன்னுர்; அதனை - அப்புராண சாரத்தை, ஓர்-வாசித்துணர்ந்த, சிறியேன்-சிறியேனுகிய நான், கனம் பெற - மேன்மை யடையும்பொருட்டு (அச்சரித்திரங்களை யெல்லா மடக்கி), ஆத்திசூடி நூல் என்ன - ஆத்திசூடிப் புராணமென்னும் நூலாக, கவின் பெற-அழகுண்டாகும்படி உரைத்தனன்-கூறினேன். (ஆதலின், பெரியபுராண சாரம் பாடியவரையும், மற்ற அடியார்களை யும் ஆட்கொண்டதுபோல என்னையும் ஆட்கொண்டருள்வாய்)

(வி - ரை.) கோகிரியில் மேவிய ஆதிசத்திச நாயகனே! 'மனந் தடுமாறேல்,' என்ற ஔவையார் கூறிய நீதிக்கிணங்க எதிலும் மனந் தடுமாருதவராகிய கொற்றங்குடியார் பெரியபுராணத்தைப் புராண சாரமாகச் சுருக்கி யுரைத்தனர்; அதனை யுணர்ந்த யான் அப் புராண சாரத்தை யெல்லாம் கலந்து, நின்மேல் துதியாக ஆத்திசூடிப் புராணமென்னும் இந்நூலைச் செய்தேன்; ஆதலால், அங்ஙனம் புராணசாரஞ் செய்த கொற்றங்குடியாரையும், மற்றவர்களையும் ஆண் டருளியதுபோல என்னையும் ஆண்டருள்வாய் என்பது இதன் கருத்து. (அஎ)

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சரித்திரம்.

"மாற்றானுக் கிடங்கொடேல்."

(இ-ள்.) 'பகைவன் மெலிந்திருப்பினும் அவன் தன்மை விருத்தி யடையும்படி அவனுக் கிடங்கொடாதே,' என்பதாம்.

88. மாற்றானுக் கிடங்கோ டாப்பெருந் துறையில்
வள்ளல்சீ குருவின்மூர்த் தமதா
பெற்றுமா ணிக்க வாசகர்க் கருளி
யெழிற்றிரு வாசக மலராற்
சாற்றுவித் தோரி பரிகளாச் செய்த
தகைமையை யென்றும்யான் மறவே
னாற்றல்சால் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ-ள்.) ஆற்றல் சால் - வல்லமை மிகுந்த, கங்கை - ஆகாய கங்கையை யுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (உலகத்திலுள்ள மனிதர்கள் தங்கள் பகைவன் மெலிந்தவனாயிருப்பினும் அவனுக்குச் சிறிது இடங் கொடுக்கலாகாது; அங்ஙனம் இடங் கொடுப்பின் அவன் விருத்தி யடைந்து எப்பொழுதேனும் ஒரு சமயத்தில் நிலைபெற்றுத் தன் பகையைத் தீர்த்துக்கொள்ளுவான்; இது பற்றியே ஒளவையாரும், "மாற்றானுக் கிடங்கொடேல்," என்று கூறினர்; ஆதலின், இந்நீதியை யனுசரித்து அங்குள்ளார்) மாற்றானுக்கு - பகைவனுக்கு, இடங்கொடா - மெலிந்தவனென் றிகழ்ந்து இடங்கொடாத சிறப்பினையுடைய, பெருந்துறையில் - திருப்பெருந்துறையிலுள்ள, வள்ளல் நீ - வள்ளற் றன்மையுடைய சிவபெருமானாகிய நீ, குருவின் மூர்த்தமதாய் - குருவின் வடிவமாய், ஏற்று - மாணாக்கருடன் பொருந்தி வந்து அத்திருப்பெருந்துறையில் குருந்த மரத்து நிழலில் வீற்றிருந்து, (மிகுந்த சிவபக்தி கொண்டவராகிய) மாணிக்க வாசகர்க்கு - வாதவூரடிகளுக்கு, அருளி - கிருபையைச் செய்து, அவரால் - அம்மாணிக்க வாசகரால், எழில் - இலக்ஷணம் பொருந்திய, திருவாசகம் - திருவாசகத்தை, சாற்றுவித்து - கூறும்படி புரிந்து (அவர் பாண்டியனுடைய கட்டளையை நிறைவேற்றும்பொருட்டுச் சொக்கநாதராய்), ஓரி - நரிகளை, பரிகளா - குதிரைகளாக, செய்த - செய்து பாண்டியனுக்களித்துத் திருவிளையாடல் புரிந்து அம்மாணிக்கவாசகர்க்கு மேன்மை கொடுத்த, தகைமையை - தன்மையை, யான் - நான், என்றும் - எக்காலத்தும், மறவேன் - மறக்கமாட்டேன். (அம் மாணிக்கவாசகர்போலவே யானும் நின்மீது பக்தி செலுத்தி நின்னருளைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி - ரை.) கோகிரியில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆதிசத்தீச நாயகனே! 'மாற்றானுக் கிடங்கொடேல்,' என்று ஒளவையார் கூறிய நீதிவாக்கியத்தை யனுசரித்து, மனிதர்கள் பகைவனுக் கிடங்கொடாத சிறப்பு வாய்ந்த திருப்பெருந்துறையில் நீ குருவடிவமாக எழுந்தருளிச் சிவபக்தி மிகுந்த மாணிக்கவாசகர்க்குக் கிருபை புரிந்து, அவராலே திருவாசகமும் ஓதும்படி செய்வித்து, அவர் பொருட்டு மதுரைச் சொக்கநாதருமாகி நரிகளைப் பரிகளாகச் செய்தளித்து, அவரை மேன்மைப் படுத்திய தன்மையை யான் எப்பொழுது மறவாமல் அவர்போலவே நின்மீது பக்தி செலுத்தி நற்கதி பெறுவேனென்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி சிவனருள் பெற்ற மாணிக்கவாசகர் சரித்திரமாவது:—

பாண்டிநாட்டைச் சார்ந்த திருவாதவூரில் வாழ்ந்த மானமங்கலத்தார் மரபிலே, ஆமாத்தியர் குலத்திலே, ஸ்ரீ சம்புபாதாசிருதரென்னும் பிராமணருடைய தேவியாராகிய சிவஞானவதியார் திருவயிற்றிலே உமாபரமேசுவரனது அருளினாலே பாண்டியன் செங்கோன்முறைக்கு முதன் மந்திரியாராகிய மாணிக்கவாசகர் திருவவதாரஞ்செய்தனர். இந்த மாணிக்கவாசகர்க்குத் தந்தையாரும், தாயாரும் தேனுடனே கருப்பம் பாகும், பலாப்பழம், வாழைப்பழம், மாம்பழம் என்னும் முக்கனிகளும், பசுவின் பாலும் ஒன்றாகக் கலந்து மனமகிழ்ச்சியுடைய ஊட்டி, திருவாதவூரரென்னும் திருநாமமும் சூட்டி, சவுளம், வித்தியாரம்பம், உபநயன முதலியனவும் உரிய காலங்களிற் செய்வித்து அவரை வளர்த்துவந்தனர். இவ்வாறு வளர்ந்து வருகையில், திருவாதவூரர் பரமசிவனுடைய நற்கிருபையினாலே சிவாகமங்களையும், மறை நூல்களையும் பதினாறு வயதிற்குள்ளேயே கற்றறிந்து, பரமசிவனுக்குப் பேரன்பராகி யிருந்தனர். இப்படி யிருக்கும்போது, அவருடைய செய்கைகளையெல்லாம் பாண்டியன் பெரியோர்கள் மூலம் கேள்விப்பட்டு, அவரை யழைப்பித்துத் தனக்குரியவராக்கி, அவருக்கு நீங்காத சிநேகனாகி, அவரது கல்வி முதலியவைகளின் வல்லமையைத் தெரிந்து தகுதியை யுடையரென் றறிந்து, அவருக்குக் கடல் சூழ்ந்த உலகத்தை இரட்சித்துச் சத்துருக்களைக் களைந்து மநுநீதி முறைமையை நடத்தும் முதன்மையாகிய மந்திரி உத்தியோகங் கொடுத்து, பின்னும் அரசர்களெல்லோரும் மதிக்கும்படி பிரமராயரென்னும் சிறப்புப் பொருந்திய ஒரு திருப்பெயரையும், மின்னுகின்ற இரத்தினாபரணங்களையும், பீதாம்பரங்களையும், வெள்ளிய சந்திரவட்டக் குடையையும், சிவிகையையும், பிரகாசமுடைய வெண் சாமரங்களையும், யானைகளையும் கொடுத்தான்.

இவ்வாறு செய்தபின், மாணிக்கவாசகர் இந்திர சம்பத்துப்போல இசைந்திருக்கின்ற இப்பாக்கியத்தினால் இன்பத்தை யடைந்து, பாண்டியராஜனுக்கு முதன் மந்திரியாகி, அவ்வரசன் பெரிய சங்கணமணிந்த தோளின்மீது வைத்துக் காக்கும் பூபாரம் நீங்கத் தாமே அதனைச் சுமந்து, இராஜ காரியங்களை யெல்லாம் மிக்க சிரத்தையோடு, மனத்திற் சிறிதும் பற்றின்றி அவ்வரசனுக்குத் திருப்தி யுண்டாகும்படி நடத்திவந்தார். அப்போது ஞானகுருவை அடையவேண்டுமென்னும் விருப்பமொன்று மாத்திரம் அவர் மனத்தில் அதிகரித்திருந்தது.

அப்படி யிருக்கும்போது ஒருநாள், மாதர்கள் வெண்சாமரைகள் வீசவும், முனிவர்களும் பிராமணர்களும் ஆசிர்வதிக்கவும், வித்துவ

சனங்கள் வாழ்த்துப் பாடவும், சந்திர குலத்தில் அவதரித்த அரிமர்த்தன பாண்டிய ராஜனானவன் கிரீடபதியாய்ச் சிங்காதனத்தி லெழுந்தருளி, மந்திரி முதலானவர்கள் பக்கத்தி லிருக்க வீற்றிருக்குங்காலையில், சில குதிரைப்பாகர் வந்து, 'குதிரைகளிற் பல பிணியா லழிந்தன; புதிய பரிகள் வாங்கவேண்டும்,' என்று கூறினர். அரசன் அதைக் கேட்டவுடன், தனது உடலும் உயிரும்போன்ற வாதவூரர் முகத்தைப் பார்த்து, 'குதிரைகளை வாங்கிவர நீரே போகவேண்டும்,' என்று சொல்ல, அவர் பண்டாரத்தைத் திறந்து வேண்டிய அளவு திரவியத்தை எடுத்துக்கொண்டு, நல்ல வேகத்தையுடைய குதிரைகளைக் கொள்ளும்பொருட்டுக் கடற்றுறைக்குச் செல்ல நல்ல வேளையில் புறப்பட்டு, ஆலயத்துட் சென்று சொக்கலிங்க நாதரையும், மீனாட்சி தேவியையும் தரிசித்து, சிவிகைமீதேறிச் சதுர்வித சேனைகளும் தம்மைப் புடைசூழப் புறப்பட்டு, நற்சகுனங் கண்டு சென்று திருப்பெருந்துறையை அடைந்தார். அவ்வாறு அடைந்தவுடன் அவருக்கு ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிதலும், மெய்ம்மயிர் சிலிர்த்தலும், நாத் தழுதழுத்தலும், கைகள் தாமே குவிதலும், மன முருகுதலுமாகிய விசேஷ குறிக ளுண்டாயின. அதனால் அவர் அத்தலத்திற் பற்றுடையவராய்த் தம்முடன் வந்தவர்களை நோக்கி, 'கடற்றுறையிற் குதிரைகள் வந்திறங்க ஒரு மாதஞ் செல்லும்; ஆதலால், நீங்கள் ஊர் போய்ச் சேருங்கள்; யானிருந்து குதிரைகளைக் கொண்டுவருகின்றேன்,' என்று சொல்லி அவர்களை ஊருக்குச் செல்லும்படி அனுப்பிவிட்டுத் தாம் அங்கே சிலருடன் தங்கியிருந்து, ஒரு சமயம் கோவிலுக்குச் சென்றார். அப்போது பரமசிவக் கடவுளானவர், இருமைக் கடனாகிய அம் மாணிக்கவாசகரை அடிமை யாக்கிக்கொள்ள விரும்பி, கருங்கடல் சூழ்ந்த பூமியிலே யிருக்கின்ற மனிதரைப்போல வடிவங்கொண்டு, குருமூர்த்தமாய் மாணாக்கருடனே அங்குள்ள குருந்த மரத்தி னிழலில் வீற்றிருந்தருளினார்.

அவ்வாறு வீற்றிருக்கும்போது, மாணிக்கவாசகர் அவரைக் கண்டு மிக்க அன்புடனே அவரை வணங்கினார். அப்போது குருமூர்த்தமாயிருந்த சிவபெருமான் அவர்மீது அருளைச் செலுத்தி, அவர்க்குத் தீக்ஷைகள் செய்து பஞ்சாக்ஷரத்தை உபதேசித்தார். அதனால் அவருடைய மலங்கள் நீங்கின. உடனே அவர் சிவாஞ்ஞைப்படி திருப்பாடல்கள் பாடத் தொடங்கி, முதலிற் சென்னிப்பத்தும், அச்சோப் பதிகமும் பாடினார். அதன்மேல் அதிசயப் பத்தும் பாடினார். பின், "மாணிக்கவாசக இங்கு நில்," என்று கூறிச் சிவபெருமான் தம் மாணாக்கரோடு மறைந்தனர். அவ்வாறு மறைதலும், வாதவூரடி

கள் அளவிலாத் துயர மடைந்து, தம் குருவை அடிக்கடி நினைந்து, கண்ணீர் பெருகத் திருவாசக மோதத்தொடங்கி, கோயிற்பத்து, புண ர்ச்சிப்பத்து, செத்திலாப்பத்து, பிரார்த்தனைப்பத்து, ஆசைப்பத்து, உயிருண்ணிப் பத்து, திருப்புலம்பல், வாழாப் பத்து, எண்ணப் பத்து என்பனவற்றை ஓதி, கருட் புகுந்து அங்கு விளங்குவனவற்றைக் கண்டு, திருவம்மானை, திருப்பொற்சுண்ணம், திருக்கோத்தும்பி, திருத் தெள்ளேணம், திருப்பூவல்லி, திருவுந்தியார், திருத்தோணோக்கம், திருவெம்பாவை, திருச்சதகம் ஆகிய இவற்றை ஓதினர். இவற்றைக் கேட்ட சிவனடியார்கள் அதிசயித்து அவரைச் சூழ்ந்து போற்றினார் கள். அங்ஙனம் போற்றவே அவர் குதிரை கொள்ளுதற்குக் கொண்டு சென்ற பொன்னையெல்லாம் அவர்களுக்கு வாரிவாரிக் கொடுத்தார்.

திருவாதவூரர் இவ்வாறு செய்வதைப் பார்த்து, அவருடனிருந்த சிலர் அவருக்கெதிரே வந்து நின்று அவரைத் தொழுது வணங்கி, "அரசனாகிய பாண்டியன் கோபியாதபடி செழுமை பொருந்திய குதிரைக் கூட்டங்களை வாங்கிக்கொண்டு போகவேண்டுமென்ப தைக் கவனியாதிருப்பது தகாது; ஐயரே! நீர் வரவேண்டும்," என்று அழைத்தார்கள். அப்போது திருவாதவூரர் அவர்களைப் பார் த்து, "அஞ்ஞானத்தினாலே மிகுந்த நீங்கள் யாவர்? மாயா சம்பந்த மாகிய பொய்யுரைகளை யெல்லாம் நம்மிடம் சொல்லவேண்டாம்; தூரப் போய்விடுங்கள்," என்றார். அதைக் கேட்டவுடன் அவர்க ளெல்லோரும் இரங்கி நின்று, தங்களுக்குள்ளே துன்ப மடைந்து, "இவர் நாம் சொல்லுகின்ற சொற்களை உட்கொள்ளாதவராயும், நம் மேல் அன்பில்லாதவராயு மிருக்கின்றார்; ஆதலால், நாம் செல்வதே நலம்," என்று அவரை விட்டு நீங்கிப் போனார்கள்.

அப்படிப் போனவர்கள் பாண்டியராசனுடைய சிறப்புப் பொருந் திய சபையை அடைந்து அரசனைக் கண்டு, 'பராக்கிரமத்தையுடைய அரசனே சரணம்! பெரிய மதுரைக்கு நாயகனே சரணம்!!' என்று வணங்கிப் பின்பு அவரிடம் திருவாதவூரர் செய்கைகளை யெல்லாம் மிகுந்த கவலை பொருந்திய மனத்துடனே நின்று சொல்லத் தொடங்கினவர்களாய், "சுவாமீ! தென்னவன் பிரமராயனென்று உமது பெயரைத் தரித்தவராகியும், உமக்கு மந்திரித்தொழில் செய் பவராயும் இருக்கின்ற திருவாதவூரருடைய செய்தியை எப்படி நாங் கள் சொல்லுவோம்? பொன்னினாற் செய்யப்பெற்று விளங்கிய கிரீ டத்தைத் தரித்த அரசனே! அவர் உம்மிடத்திற் செலவு பெற்றுக் கொண்டுபோய்த் திருப்பெருந்துறை யென்னும் பெயரையுடைய அழகிய நகரத்திலே புகுந்தபின், அந்நகரத்தில் குருந்த விருக்ஷ நிழ

வின்கண்ணே சிவனடியார்களாகிய தபசிகள் அநேகர் சூழ நிலை பெற்று, அங்கே ஒருவர் மகிமை பொருந்திய தவவேடம் பூண்டு எழுந்தருளி யிருக்கக்கண்டு, அந்தப் பெரியவரை அளவற்ற சந்தோஷத்துடன் வணங்கி, அவரிடம் அன்புடனே சில வார்த்தைகள் பேசித் தம்முடைய நிலைமை மாறிக் குதிரை வாங்கும் பொருட்டுக் கொண்டு சென்ற திரவியங்களை யெல்லாம் அடியார்களுக்கு வாரிக் கொடுத்துப் பித்தனைப்போலத் திரிகின்றார்," என்று சொன்னார்கள்.

மதுராபுரிக் கரசனாகிய பாண்டியன் அவர்கள் அவ்வாறு சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டுத் தேகமுழுவதும் வேர்வை யுண்டாகக் கோப மிகுந்து, கண்கள் அக்கினி வடிவாகச் சிவந்து, வாள் யுத்தத்திலே திறமையுடைய அரசர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட செய்கையைச் செய்கின்ற மந்திரிகளுண்டானால் சம்பாதிக்கப்பட்ட நாடு, செல்வம், சேனை முதலியவைக ளெல்லாம் நன்றாக விருத்தி யடையும்!" என்று மனதில் எண்ணங்கொண்டவனாய், உடனே புறப்பட்டு வரும்படி வாதவூரருக்கு ஒரு ஓலையெழுதி அதனைத் தூதர்கள் கையிற் கொடுத்து, 'வாதவூரரை ஒரு தினத்திற்குள்ளே சமஸ்தானத்திற்குக் கைப்பிடியாகக் கொண்டுவாருங்கள்.' என்று அவர்களை யனுப்பினான். அந்தப் பாண்டியராசன் ஏவலினாலே சென்ற தூதர்கள் அழகிய திருப்பெருந்துறைக்குப் போய், அன்பினாலே சிவனுடைய திருவடிகளை ஸ்துதி செய்துகொண்டிருக்கும் திருவாதவூரரைக் கண்டு வணங்கி, சத்துருக்களுக்குக் கொடிய தண்டத்தைச் செய்கின்ற இடியேறொத்த வேந்தனாகியும், மேன்மை பொருந்திய அரசர்க் கரசனாகியும் இருக்கின்ற பாண்டியனுடைய திருமுகத்தை அவரிடம் கொடுத்தார்கள்.

அந்த ஓலையிலுள்ள கட்டளையை அறிந்தவுடன், மாணிக்கவாசகர் பரமசிவனுடைய திருவடியை நினைத்து, "புண்ணிய வடிவமுடையவனே சரணம்! ஆயிரம் பணாமுடியையுடைய சர்ப்பத்தை மலர்மாலையாகத் தரித்தவனே சரணம்!!" என்று சிவபெருமானைத் துதித்து, "பெரிய பூமியை ரக்ஷணை செய்கின்ற அரசன் எழுதிவிட்ட ஓலைக்கு நான் என்ன மறுமொழி எழுதியனுப்புவேன்?" என்று வருந்திச் சிவபெருமான்மீது திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடினார். அங்ஙனம் பாடிமுடியுமுன் சிவனருளால், "நினக்கு நாம் துணை செய்வோம், பாண்டியனுக்குக் குதிரை வருமென்று மறுமொழி எழுதி அனுப்பிவிடு," என்று ஓர் அசரீரி வாக்குண்டாயிற்று. அப்படியே அவர் ஓலை எழுதியனுப்பினார். பின்னர் அவருக்குச் சிவபெருமான் கனவிலுஞ் சென்று உறுதி உரைத்தார். அதன்மேல் அவர் சிவனுரைத்த வாக்

யில் உறுதி கொண்டு, மதுரைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்று, பாண்டிய னைக் கண்டு வணங்கி எதிரே நின்றார். அவ்வாறு நின்ற மாத்திரத் தில், மனமகிழ்ச்சியுடனே பாண்டியராசன் முறைமைப்படி அவர்க்கு ஆசன மளித்து இருக்கச் செய்து, அவர் சமாசாரங்க ளனைத்தையும் விசாரித்தான். அவர் சிவபெருமான் உரைத்த உறுதியைக் கொண்டு, "நல்ல இலக்ஷண மமைந்த குதிரைக் கூட்டங்களெல்லாம் ஆவணி மூலத்தன்று வரும்," என்றார்.

இப்படிச் சொல்வதைக் கேட்டவுடன், பாண்டியன் சந்தோ ஷித்துத் தான் கோபித்தது நிருப மெழுதியதா லுண்டான அவர் மனக்கவலை நீங்கும்படி உபசார வார்த்தைகள் பல கூறி, அவரைப் பெருமை பொருந்திய நெடிய அரண்மனைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் உரிமையாகத் தன்னுடைய பக்கத்தி லிருத்தி, அவருக்கு உயர்ந்த வஸ்திரங்கள் கொடுத்து, பொன்னினாற் செய்த பற்பல ஆபரணங்களையும் தரித்துக்கொள்ளுமென்று தந்து, முன்போல இராஜ காரியங்களை யெல்லாம் சொல்லி அவரை வீட்டுக் கனுப்பி னார். திருவாதவூராரும் தமக்குரிய அரண்மனையிற் சென்றிருந்தார்.

இப்படி யிருக்குங் காலத்தில், குதிரைகள் அவர் குறித்தநாளில் வரவில்லை. அவ்வாறு வாராமற் போனமையால் அரசன் கோப மடைந்து தண்டற்காரர்களைப் பார்த்து, "இங்கே நம்முடைய காரி யஞ் செய்கிறேனென்று போய் நமக்குத் துன்பஞ் செய்த வாதவூர னைப் பொறுத்தற் கரிய துயரஞ் செய்து மறித்து, அவனிடம் நம் முடைய திரவியங்களையெல்லாம் வாங்கி வாருங்கள்," என்று ஆஞ்ஞா பித்தான். அவ்வாறு ஆஞ்ஞாபித்தவுடனே, அரசனுடைய தண்டற் காரர்கள் பிராமணகுல சிரேஷ்டராகிய மாணிக்கவாசகர் முன்னே சென்று நின்று, கோபத்தையுடைய முகத்தினராகி, "அரசர் குதிரை களைக் கொள்ள உம்முடைய கையில் அங்காளிற் கொடுத்த தம்மு டைய திரவியமெல்லாம் வாங்கச் சொல்லினார்; ஆகலால், அந்தத் திர விய முழுதும் கொடுக்கவேண்டும்," என்று சொல்ல, மாணிக்கவாச கர் ஒன்றுஞ் சொல்லாமலிருந்தனர். உடனே அவர்கள் தீமை மிகுந்த மனத்துடனே அமைச்சுரிமையை அவரிடமிருந்து நீக்கி, வலிமையாக அவரைச் சிறைச்சாலையில் வைத்தார்கள்.

அப்போது திருவாதவூரர் அதற்குச் சற்றாயினும் மனத்தளர்ச்சி யில்லாத தன்மையை யுடையவராய், அந்தத் தண்டற்காரர் செலுத் தச் சென்று வலிய சிறைச்சாலையை யடைந்தனர். அதன்மேல் அரசன் புளிமாறுகளைக் கொண்டு அவர் முதுகி லடிக்கும்படி ஈச

டனையிட்டான். அவ்வாறே செய்யத் தொடங்கி தண்டற்காரர்க ளெல்லோரும் அவரை நோக்கி, "குதிரைக் கூட்டங்கள் கொள்ளக் கொண்டுபோய்ச் சிவனடியார்களுக்குக் கொடுத்துவிட்ட நல்ல திரவி யத்தைத் தரமாட்டீரானால் இன்றைக்கு உம்மை வருத்தப்படுத்து வோம்," என்று கொடிய வெய்யிலிலே நிறுத்த, திருவாதவூரர் அப் படியே நின்று, மிகவும் இளைத்துத் தம்மை ஆட்கொண்டருளிய குருவை நினைந்து, "இங்கே எனக்கு நேரிட்ட வருத்தத்தை அறிந்தா யில்லையோ? 'பாண்டியனுக்குத் தாவுகின்ற குதிரைகள் கொடுப்பது நம்முடைய கடனாகும்,' என்று சொன்ன சொல் பொய்ம்மையாகு மோ?" என்று வருந்தி, அடைக்கலப்பத்து முதலியவற்றை ஓதி, சிறைக்கூடத்துக்கு அருகாகச் சென்ற குயி லொன்றைக் கண்டு குயிற்பத்தும் மொழிந்தார். இவ்வாறு கூறி வருந்துங் காலையில், திரு வாதவூருடைய சொற்க ளெல்லாம் பரமசிவனது செவியினிடம் நுழையவே, சிவபெருமான் அவரது துயரத்தை நீக்கவேண்டி, வேப்பமாலையையுடைய பாண்டியனுக்குத் தாவுகின்ற குதிரைகளைக் கொடுக்க விரும்பி, மிழலைநாட்டு நரிக்குடியிலுள்ள நரிக ளெல்லாம் வந்து நல்ல குதிரைகளாகவும், தேவர்கள் அந்தக் குதிரையைச் செலுத்துகின்ற இராவுத்தராகவும் தோன்றும்படி மனதிலே நினைத் தார்.

அவ்வாறு நினைத்தவளவிலே, நரிக ளெல்லாம் வந்து கூடித் தாவு கின்ற குதிரைக ளாயின; குற்ற மில்லாத தேவர்களும் அவைகளு க்கு ஏற்ற இராவுத்தர்க ளானார்கள்; திருச்சிற்றம்பலத்தினிடத்து நட னஞ் செய்கின்ற கடவுளானவர் ஆரிய தேசத்துக் குதிரை வர்த்தகர் போலத் தம்முடைய உருவ மாறினவராகி, வேதக் குதிரையின்மே லேறிக்கொண்டு சவுக்குகளைப் பிடித்துக் குதிரைச் சேவகர் இரண்டு இரண்டு பக்கங்களிலும வர, அதனால் எழுகின்ற தூளியானது பூமி ஆகாயம எங்கும் பரக்க, பறை கொம்பு,உடுக்கை முதலிய வாத்தியங்க ளுஞ் சப்திக்க, மதுரைமா நகரத்து நெடிய மதில்வாயிலினிடத்து அக் குதிரைகளைக் கொண்டுவந்தார்; அக்காலையில் அங்கே நின்றவர் கள் பாண்டியனிடத்துச் சென்று அவனை வணங்கி, அவனிடம், "அரசனே! எவ்விடத்திலும் தூசுகள் எழும்பி நெருங்கவும், சின் னங்கள் முழங்கவும், ஆரிய தேசத்துக் குதிரைகள் இன்றைக்கு நம் முடைய உயர்ந்த வலிமையான மதிற்புறத்தாக நெருங்கி வந்தன," என்று சொன்னார்கள். அவ்வாறு சொன்ன மாத்திரத்தில், பாண்டிய ராசனானவன் திருவாதவூரரிடத்திலே இரக்கம் வைத்து, 'அவரைச் சிறைச்சாலையினின்றும் வரவழைத்து, வஸ்திர முதலிய வெகுமதிகள்

சொரிந்து, 'குற்றமில்லாத அழகிய குதிரைகளைப் பார்க்க வாரும்,' என்று சொல்லி அவருடன் எழுந்து, சத்துருக்களும் அஞ்சத்தக்க தன்னுடைய சேனைகள் சூழ, அரண்மனையை விட்டுப் புறப்பட்டு வந்து இரத்தினச் சிவிகைமேலேறிச்சென்று, பழமையாகிய மதுராபுரியிலுள்ளவர்கள் பார்த்து இரண்டு கண்களும் களிக்கும்படி திருவாலவாயிலிருக்கின்ற சொக்கநாயகர் கொண்டுவருகிற குதிரைகளின் வரவினைக் காண நினைத்து, வையாளி வெளிக்குப் போய்ப் பனிநீர் தோய்ந்த செங்கழுநீர்மாலை சிறந்து தொங்குகின்ற குளிர்ச்சி பொருந்திய முத்துப்பந்தலின் கீழ் அழகிய பொன்னினாற் செய்த சிம்மாசனத்தின்மேல் இனிதாக இருந்து, மாணிக்கவாசகருடைய மனது சந்தோஷிக்க, தன்னுடைய சத்திர வாசம் விளங்க, என்றைக்கும் திருநீறும் பஞ்சாக்ஷரமும் சிறந்து நிலைபெற, சங்குகளும் சின்னங்களும் பேரிகைகளும் சப்திக்க, பூமியிலே எழுகின்ற தூசுகள் உயர்ந்த ஆகாயத்தின்மேற் பரவ, பெரிய கடலானது புரண்டு வருகின்றதுபோல நெருங்கி வருகின்ற குதிரைக கூட்டங்களின் தோற்றத்தைக் கண்டான்.

அப்போது அழகு மிகுந்த மதுரைமா நகரத்தில் ஆவணி மாதத்தில் மூலநக்ஷத்திரத்தில் எவ்விடத்திலும் திருநீறும், பஞ்சாக்ஷரமும் விளங்கும்படி உருவத்தினாலும், உடையினாலும், அணியினாலும், படைகளாலும், குரலினாலும் வெவ்வேறு வகைப்பட்ட இராவுத்தர்கள் தம்மைச் சூழ்ந்துவர, பிறை சூடிய சடையினையுடைய பரமசிவனானவர் கஞ்சுக யுண்ட சர்ப்பத்தினது சிரோரத்நம் பதித்து விளங்கிய கச்சை இடையிலே கட்டி, அதனிடத்திலே செருகிய உடைவாளும், பச்சைநீல முதலிய பல நிறங்களையுடைய இரத்தினமாலைகள் அணிந்த சிவந்த இரண்டு புயங்களும், உவமை சொல்லுதற்கரிதாகிய பட்டுடையும், நிலைச்சாத்தும் உடையவராயும், திருமுகத்திற் பிரகாச முள்ளவராயும், சொல்லுதற்கரிய தன்மை மிகுந்த குதிரைச் சவுக்கை ஒரு கையிலே கொண்டு, பார்த்தவர்கள், 'இந்தப் பூமியிலே இந்த வடிவ முள்ளவர்கள் எவரிருக்கின்றார்கள்?' என்று சொல்ல தங்கவடியிற் கட்டிய மணிமாலைகளும், கச்சையிற் றரித்த மணிமாலைகளும், முற்புறத்தும், பிற்புறத்தும், இரண்டு பக்கங்களினும் விளங்கும் மணிமாலைகளும் இன்னொசையாக ஆரவாரிக்க, பட்டினுற் செய்யப்பட்ட கல்லணையிற் கட்டிய சாமரைக வெட்டும் விட்டு விட்டு ஒளி விளங்கப்பெற்ற வெள்ளைக் குதிரையின்மேலேறி, வீசுகின்ற சாமரைக் கூட்டங்கள் நெருங்கிப் பிரகாசிக்கவும், மேலே கவித்திருக்கின்ற செழுமை பொருந்திய குடைகள் காந்தியோடு பிர

சாரிக்கவும், யத்தஞ் செய்கின்ற வெவ்விய குதிரைச்சேனையின் இடையிலே குற்றமற்ற ஆரிய தேசத்தாருக்கு அரசனைப்போல வந்தார்.

பாண்டியனும் இந்தக் குதிரைச் சேவகர் வருகின்ற பெருமையைப் பார்த்துத் தன் மனமகிழ்ந்து, விசாலம் பொருந்திய இரண்டு கண்களும் இமையாமல், "இவர் அன்ன வாகனத்தையுடைய பிரமதேவன், விஷ்ணு, உருத்திரன் இவர்களி லொருவரா யிருக்கவேண்டும்," என்று அதிசயித்தான். புண்ணிய வடிவாகிய வேதத்தைத் தமிழிற் செய்த மாணிக்கவாசகர், "முன்னே நான்செய்த தவத்தினாலே யுண்டாகிய பிரயோசனமே குதிரையின்மேலே வந்தது" என்று தமக்குள்ளே மகிழ்ச்சிகொண்டு அதிசயத்தையுடையவராய் நின்றார்.

அக்காலத்தில் பாண்டியன் வாதவூரரைப் பார்த்து, "இவ்வாரிய குல வதிபரிடம், ஒரு வீதியிலே இந்தக் குதிரைகளை நடத்தும்படி சொல்லும்," என்று இனிதாகச் சொல்ல, அவரும் சுவாமியினிடத்திற் சென்று பாண்டியன் சொன்ன சொல்லை விண்ணப்பஞ் செய்ய, கொன்றை மாலையைத் தரித்த முடியையுடைய பரமசிவனும் அதற்கிசைந்து, பாண்டியராசன் நன்றாகப் பார்க்கும்படி குதிரைகளை நடத்தி, குதிரையினுடைய நடைபேதங்க ளனைத்தையும் இனிதாகக் காட்டி, நினைக்கின்ற மனோவேகம்போல ஓடுகின்ற அந்தக் குதிரைகள் நடன மிடும்படி அவற்றை நடத்திக்கொண்டு எதிரே வந்தார். அப்போது பாண்டியன் அவரைப் பார்த்து அதிசயப்பட்டுச் சிரக்கம்பஞ் செய்து, அவருக்கு விலை மதிக்கப்பெறாத அரிய வஸ்திரம் ஒன்று பரிசளித்தான். சிவபெருமானும் அதனைச் சவுக்கின் மேலேற்றுக்கொண்டு புன்னகை செய்தார். அதைக் கண்ட பாண்டியன் தான் கொடுத்த வஸ்திரத்தைத் தம்கையால் வாங்கிச் சிரசிலே தரித்துக்கொள்ளவில்லையென்று அவர்மீது சிறிது கோபங் கொண்டான். அதைக் கண்டு திருவாதவூரர், "அரசர்கள் அன்பால் தமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வஸ்திரங்களை யெல்லாம் சவுக்கிலே வாங்கிக்கொள்வது அவரது தேச வழக்கம்," என்று சொல்லிப் பாண்டியன் கொண்டிருந்த கோபத்தைத் தணித்தார். அதன்மேல், பாண்டியன் கோபந் தணிந்து, அசுவலட்சணங் கற்றறிந்த அந்த ஆரியதேசத் தலைவரைப் பார்த்து, "இக்குதிரைகளினுடைய இழிவையும், உயர்வையும் சோதித்து நமக்குச் சொல்லும்," என்று கூறினன். அதைக்கேட்ட சுவாமியானவர் அக்குதிரைகளின் காது, மூக்கு, மார்பு, நிறம், சுழி முதலிய குறி யெல்லாவற்றையும் எடுத்துச் சொல்லி, அவற்றின் பலனையும் கூறினார். நன்மையுள்ள குதிரைகளின் இலட்சணங்களை யறிந்தவர் இவ்விதம் சொன்ன சொல்லைக் கேட்டு அரசன் மிக

பிடித்து வந்த தெய்வீகமுள்ள மெல்லிய குதிரைகளையெல்லாம் விலை மதிப்பிட, அவை தான் கொடுத்த பொருளினும் மேல் எட்டுப் பங்கதிகமாகிய பொருள் விலை பெறக்கூடியனவைகளாயிருந்தன. அதனைக் கண்டு பாண்டியன் மிகவும் சந்தோஷித்துப் பரமசிவனுடைய திருமுகத்தைப் பார்த்து, "குதிரைக் கூட்டங்களைக் கயிறு மாற்றித் தரக் கடவீர்." என்றான். அப்படியே சுவாமி, பாண்டியராசனது காரியஞ் செய்வோர் கையினின்றும் பிடித்து வாங்கக் குதிரைகளைக் கயிறு மாற்றிக் கொடுத்தனர். குதிரைகளெல்லாம் பந்தியிலே சேர்க்கப்பட்டன.

உடனே சிவபெருமான் தென்றிசைக்கு அதிபராகிய பாண்டிய ராசனும் மாணிக்கவாசகரும் காணும்படியாய்த் தாம் வந்த திசை வழியாகச் சென்று, பழைய வடிவங்கொண்டு தேவர்களெல்லோரும் வணங்கித் தொழ, பிரகாசிக்கின்ற தமது கோயிலிற் புகுந்தார். மாணிக்கவாசகரைப் பாண்டியன் பார்த்து, "உம்மால் எனக்கு இத்தனைய குதிரைகள் கிடைத்தன," என்று அவரைப் புகழ்ந்து அரண்மனைக்கு அனுப்புவித்து, தானும் மனமகிழ்ச்சி யடைந்து, தன்னைச் சார்ந்த பெரியோர்களும், சேனைகளும் சூழ்வரச் சென்று தன்னுடைய அரண்மனையிற் புகுந்தான். அன்றிரவு பரமசிவனுடைய கிருபையினாலே அவர் கொண்டுவந்த குதிரைகளெல்லாம் நெடிய குரலையுடைய நரிகளாகி, பழைய குதிரைகளையெல்லாம் கொன்று, குதிரைக்காரர்களையும் வெருளச் செய்து, அந்நகரத்திலுள்ள ராஜவீதிகளிலும், கடைவீதிகளிலும் ஊளையிட்டுக்கொண்டு பிரவேசித்து விடியுமுன் ஊரைவிட்டோடின. விடிந்தபின்பு குதிரைக்காரர்கள் அரண்மனை வாசலில் வாயைத் திறந்து கூச்சலிட்டுக்கொண்டு போய், "மாயமாய் வந்த குதிரைகளெல்லாம் நரிகளாய் இங்குள்ள குதிரைகளையும் கொன்றுவிட்டு ஓடிப்போயின," என்று பாண்டியராசனுக் கெதிரே சென்று சொன்னார்கள். அதைக் கேட்டவுடன் பாண்டியன், 'இது வாதவூரான் செய்த வஞ்சனை'யென்று கருதி, இரண்டு கண்களுந் தீப்பொறி சிந்த, தேகத்திலே வேர்வை சொரியக் கோபித்து, உடனே கொடிய தண்டற்காரரை யழைத்து, "நரிக்கூட்டங்களெல்லாவற்றையும் நல்ல குதிரைக் கூட்டங்களாக்கித் தந்த வஞ்சகத்தையுடைய மந்திரியைக் கொண்டுவாருங்கள்," என்று சொல்ல, தண்டற்காரர்கள் உடனே அரசனை வணங்கி விரைந்து சென்று மாணிக்கவாசகரைக் கண்டு, 'உம்மை அரசர் அழைத்துக்கொண்டு வரச்சொன்னார்,' என்றார்கள்.

அவ்வாறு அழைத்தவுடனே, மேற்கூறியபடி திருவிளையாடல் காட்டிய கடவுளிடத்தில் அன்புவைத்த சித்தத்தையுடைய திருவாத

ஹூரர் புன் சிரிப்புச்செய்து, முத்துப்பிரகாசத்தைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற திருமேனியிலே திருநீற்றைப் பூசி, அடியவர்களுக்கு ஏவல் செய்வோராகிய அக்கடவுளுடைய பாதாரவிந்தங்களைச் சிரசிலே வைத்துக்கொண்டு, இயல், இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழையும் வளர்க்கின்ற பாண்டியராசன் முன்னே சென்று பக்கத்திலே நின்றார். அவ்வாறு இருக்கவே, அரசன் அனலெழுகின்ற தீயைப்போலக் கோபத்தையுடைய முகத்தினனாகி, "இவர் நாம் சம்பாதித்த திரவியங்களையெல்லாம் யாசகர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டுக் காட்டிலே திரிகின்ற நரிகளை யெல்லாம் நல்ல குதிரைக் கூட்டங்களாகச் செய்து கொடுத்த வஞ்சகம் செய்திருக்கிறார்; ஆதலால், இவரை நம்மெதிரே நிற்க வையாமல் வெயிலிலே கொண்டுபோய்ச் சிறையிலடைத்து வருத்தி, கபடத்தினாலே வாங்கிய திரவியங்களை யெல்லாம் குறைவில்லாமல் வாங்குங்கள்," என்று அந்தத் தண்டற்காரர்களுக்கு உத்தரவு செய்தான். தண்டற்காரர்கள் அப்படியே அவரைச் சிறைச்சாலையிலடைத்து வருத்துகிறார்கள். அப்போது, திருவாதவூரர் வருத்தஞ் சகிக்காது, நரிகளை யெல்லாம் குதிரைகளாக்கிப் பாண்டியனுக்குக் கொடுத்த சித்தனை நினைந்து, "முற்காலத்திலே பிரம விஷ்ணுக்கள் தேடிய ஜோதி சொரூபனே! நான் என்ன செய்வேன்? தில்லை மூவாயிரவர் வணங்க நடமாடி நின்ற கடவுளே! நான் என்ன செய்வேன்? உன்னிடத்திற் கிருபையில்லையோ? என்னை யடிமைகொண்டவர் நீயல்லவோ? என்னுடைய துன்பத்தை யறிந்தாயோ? அறிவாயோ?" என்றேங்கி வருந்தினார்.

அப்போது, பரமசிவனானவர் பக்தியிற் சிறந்தவராகிய திருவாதவூரர் படுகின்ற துன்பத்தை நீக்கும்பொருட்டு வருணனை ஏவ, அவன் அன்றிரவிலேயே வைகையைப் பெருகச்செய்தான். உடனே வைகைநதி பெருகவெடுத்து மிகுந்த சலப்பிரகாசமாய்ச் சமுத்திரம்போல எங்கும் புரண்டு, கழனி, சோலை முதலிய விடங்களிலெல்லாம் பரவி, இலட்சுமி வசிக்கின்ற மதுரைமாநகரத்து மதிற்புறத்தே வந்து சூழ்ந்து, கொடிகள் கட்டிய கோபுரவாயிலையுடைய விசாலமாகிய மதிலை இடியும்படி தள்ளி, அம் மதுரைப்பட்டணத்தை அழிப்பதை யொத்துச் சென்றது. அதுகண்டு அவ்விடத்திலுள்ள எல்லோரும், "யாம் என்ன செய்வோம்?" என்று கவலைகொண்டு, அரசனிடத்து முறையிட, பாண்டியராசன், "உடனே ஊரார் முழுதும் எழுந்து இவ் வெள்ளத்தைத் தடுக்கவேண்டும்," என்று ஆஞ்ஞாபித்தான்.

இவ்வாறு அரசன் ஆஞ்ஞை செய்தவுடனே, கூர்மை பொருந்திய மண் வெட்டியும், மண்ணெடுக்குங் கூடையுங் கொண்டு மதுரையிலுள்ள மனிதர்கள் யாவரும் நீர் பெருகிய வைகை நதிக்கரையிலே வந்து நின்றார்கள். அப்போது அரசனுடைய வேலைக்காரர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் அளவுகோலால் இடத்தை வேறுவேறாக அளந்துவிட்டு, வெள்ளத்தை அடைக்கும்படி கட்டளையிட்டார்கள். இவ்வாறு எல்லோரும் வெள்ளத்தை அடைக்கும்போது, கங்கையைத் தரித்த பிரகாசம்பொருந்திய சிரசையுடைய பரமசிவனிடத்தில் அன்பு நிறைந்தவளும், தவத்திலே சிறப்புள்ளவளுமாகிய 'செம்மைச் செல்வி' என்னும் பெயரையுடைய பிட்டு விற்கும் ஒரு நரைத்த கிழவிக்கு அளந்து விட்ட பங்கு மாத்திரம் அடையாமலிருந்தது. அதைப் பார்த்துக் கொடுமையுள்ள தூதர்கள் அவளை வருத்தித் துன்பஞ் செய்ய, அந்த அம்மையானவள் பயந்து, "இவ்விடத்திலே எனக்குத் துணையாய் வந்து இந்தப் பங்கை அடைப்பவர்கள் யாவர்?" என்று வருந்திச் சொக்கநாயகர் ஆலயத்திற் சென்று, கண்ணீர் ஒழுக அவருடைய திருவடியை வணங்கி நின்று, "கொடிய சர்ப்பாபரணத்தை யுடையவனே! மீனாக்ஷிக்கு மகிழ்ச்சி செய்யும் நாயகனே! உன்னுடைய கிருபாநோக்கத்தைக் கொண்டு எப்போதும் பிட்டினை விற்று ஜீவனம் செய்யும் எனக்கு இப்போது இப்பெரிய கவலை யுண்டாயிருக்கின்றதே! எனக்கு மாதாவு மில்லை, பிதாவு மில்லை, ஞாதிகளு மில்லை; என்னுடைய தரித்திரமானது நியதா யிருக்கின்றது; இன்றைக்கு வைகையாற்றின் வெள்ளத்தை யடைக்கும்படி எனக்கு அளந்து விடப்பட்ட இடம் சுமமா கிடக்கின்றது; இதன்பொருட்டு அரசன் சேவகர் என்னை வருத்துகின்றனரே; என்னிட மிருக்கும் பிட்டை யளவு எவருக்கும் கூலியாகக் கொடுத்து, அவரைக் கொண்டு என் பங்கை அடைக்கச் சொல்லலா மென்றாலும் ஒருவரும் அகப்படவில்லையே! நான் என் செய்வேன்?" என்று வருந்தினாள்.

தேவதேவனாகிய சொக்கநாதர் அவளுடைய வருத்தத்தை யுணர்ந்து அவள்மீது அன்பு வைத்து, அவளுக்கு ஆளாகும்படி துணிவு கொண்டு, தண்டாய்க் கிழிந்த வஸ்திரத்தை யுடையவராயும், கூலி கொண்டு வேலை செய்யும் ஆளாயும், கூடை கவிழ்த்த தலையையும் மண்வெட்டியைக் கொண்டிருக்குந் தோளையு முடையவராயும், தன் பங்கை யடைத்தற்கு ஒருவரு மில்லாமையாலே துன்பங்கொண்டு ஆயாசப்படுகின்ற பிட்டுவாணிச்சியம்மை காணும்படி அதிக பசியுடையவர்போல் வேடங்கொண்டு, அவளிடம் விரைவில் வந்து, 'என்னிடம் கூலிக்கு வேலை வாங்குவா ருண்டோ?' என்று ஆலயத்

நின் கோபுரவாயிலிலே நின்று சொன்னார். அப்போது அந்த இனிய சொல்லைக் கேட்ட பிட்டுவாணிச்சி யம்மையானவள், தன்னுடைய மனோவியாகுலம் நீங்கி, கூலியாளாகிய கடவுளை யழைத்து, 'மகனே! நீ எனக்கு ஆளாகி வரக்கடவாய்,' என்று சொல்ல, அதற்குக் கூலியாளானவர், 'முன்னே கூலி கொடுப்பாயானால் வருவேன்,' என்று சொல்ல, அதற்கு அந்த அம்மை இப்போது சாப்பிடுகிறதற்கு வேண்டுமானால் தேவாமிர்தம் போலும் இனிமையுள்ள பிட்டுத் தருவேன்; கூலி வேண்டுமானால், சாயங்காலத்திலே இந்தப் பிட்டினை விற்று உன் கூலியைக் கொடுப்பேன்,' என்றான்.

அதற்குச் சுவாமி, 'நான் மிகுந்த பசியுடையேன்; ஆதலால், இனிமையுள்ள பிட்டினைக் கொடுப்பாயானால் கோலால் அளவு செய்த உன் பங்கு முழுவதையும் யானே அடைப்பேன்,' என்று சொல்ல, பிட்டு விற்பவள் அவருக்கு வேண்டிய அளவு பிட்டைக் கொடுத்தனள். அவர் அதைப் பெற்றுத் தின்றுகொண்டு, வைகைக் கரையை அணுகித் தாம் ஒப்புக்கொண்ட வேலையைச் சரியாகச் செய்யாமல் விளையாடித் திரிந்தனர். அது கண்ட அரசனுடைய ஏவலாட்கள் தண்டாதிகாரியிடம் சொல்ல, அவன் சுவாமியினுடைய திருமேனிப் பொலிவைக் கண்டு மயங்கி அவரைத் தண்டனை செய்யாது நின்றான். அப்போது சுவாமியினுடைய வேலைக் குறைவால் வெள்ளம் பெருகி அந்தக் கரைகளையும் உடைத்துக்கொண் டோடியது. அப்போது அரசன் ஏவலால் வந்த அதிகாரிகள் அதைக் கண்டு, 'மற்றக் கரையெல்லாம் உயர்ந்திருக்க, இவ்விடம் மட்டும் ஏன் அடைபடாமலிருக்கின்றது?' என்று வினவ, அங்கு நின்றவர், 'இது பிட்டுவாணிச்சியின் பங்கு; அவள் அனுப்பிய கூலியாள் விளையாடித் திரிகின்றான்,' என்றார்கள். அதைக் கேட்டு அவர்கள் உடனே சுவாமியை அழைத்து, "நீ இந்த வெள்ளத்தை அடையாவிடின் அடிப்போம்," என்று பயமுறுத்தினார்கள் அதைக் கேட்டுச் சுவாமி பயந்தவர்போல நடித்துப் பின்னரும் அவ்வேலையை நிறைவேற்றாமல் திரிந்தார் அதைக் கண்ட அதிகாரியொருவன், "நாம் அடிக்காவிடில் இவன் பயப்படான்," என்று நினைந்து, சுவாமியின் முதுகு சிவக்கும்படி பலமாக அடித்தனன். அங்ஙனம் அடிக்கவே, "என்னை ஏன் அடிக்கின்றீர்?" என்றுகூறிச் சொக்கநாதர் மாயமாய் மறைந்தார்.

அப்போது, பரமசிவன்மேல் பட்ட அடியானது மாலை யணிந்த பிரகாசம் பொருந்திய புயத்தையுடைய பாண்டியராஜன் மேலும், அவன் பத்தினிகள் மேலும், மந்திரிகள் மேலும், எவர்களுடனும் எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்யும் சேனைகள் மேலும், பிரமன் மேலும், மகா

விஷ்ணு மேலும், முனிவர் மேலும், தேர்மே லிருக்கின்ற சூரியன் மேலும், சந்திரன் மேலும், சிறப்பினைப் பெற்றுள்ள தேவேந்திரன் மேலும், தேவர்கள் மேலும், பூமியின் மேலும், சமுத்திரத்தின் மேலும், மரங்கள் மேலும், மற்ற எல்லா வஸ்துக்கள் மேலும் பட்டது.

முன்னே, நான்கு முகங்களை யுடைய பிரமதேவனும், சங்கு சக்கரந் தரித்த மகாவிஷ்ணுவும் வேற்றுருக்கொண்டு தேடி, அந்தமும் ஆதியும் தெரிதற் கரிதாகி, இப்போது எல்லோருங் காண வெளியே நின்ற சொக்கநாயகருடைய திருமேனியிலே பட்ட அடியானது மேற்கூறியபடி எல்லா உலகங்களி லுள்ளவர்கள்மீதும் படவே, அங்கங்கே ஒவ்வொருவரும், 'என் முதுகி லடிபட்டது, என் முதுகி லடிபட்டது,' என்று சொல்ல, அச் சப்தமானது சப்த சமுத்திரங்களின் முழக்கம்போல் ஒலித்தது அப்போது, அரசன் இதன் காரண மறியாது திகைத்து நின்றான். அப்படி நிற்கவே, சொக்கநாதர் திருவருளால் ஆகாயத்தில், "வாதவூரன் நம்முடைய அருமைத் திருத்தொண்டன்; அவன் மூலமாய் உன் பொருளை யெல்லாம் நமக்கு வேண்டியவருக்குச் செலவிட்டோம்; அதன் பொருட்டுக் குதிரைகளையும் கொண்டுவந்தோம்; அவனைச் சிறையினின்றும் விடுவித்தற் பொருட்டு, பிட்டுண்டு மண் சுமந்து அடியும் பட்டோம்; இனி அவனை இஷ்டம்போல் திரியும்படி விட்டுவிடுதல் உன் கடனே," என்று ஒரு அசரீரி வாக்குண்டாயிற்று. அதைக் கேட்டவுடன் அரசன் பயந்து, உடனே மாணிக்கவாசகரைச் சிறையினின்றும் நீக்கி, அவர் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினான். அவர் அவ்வரசனை வாழ்த்தி, "நமச்சிவாய வாழ்க," என்னும் சிவபுராணத்து அகவலை ஓதிச் சென்றனர். அரசன் சிறிது தூரம் அவர் பின் சென்று, அவரிடம் விடைபெற்று மீண்டான். அதன்மேல் வாதவூரர் மிக்க பத்தியுடனே சொக்கநாதர் ஆலயஞ் சென்று, அவர் செய்த திருவிளையாடல்களை வியந்து கூறித் துதித்தனர் அப்போது அச்சொக்க நருளால், "உத்தரகோசமங்கையிலும், கழுக்குன்றிலும் உருவங் கண்டு கோவை பாடி, தில்லையம்பலத்து வா," என்று அசரீரி வாக்குண்டாயிற்று.

அவ்வாறு உண்டாகவே, மாணிக்கவாசகர் சிவபெருமான் கட்டளைப்படியே செய்யத் துணிந்து, திருப்பெருந்துறை போய்க் கடவுளை வணங்கி, பல திருவாசகப் பாக்களை ஓதிப் பின்னர், திருவுத்தரகோசமங்கை யென்னும் ஸ்தலத்துக்கு எழுந்தருளி, அங்குச் சடாபாரத்தை யுடைய சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற கோயிலுக்குப் போய், தம்மைத் தடிமைகொண்ட திருவுருவைக் காணாதவராய்

மயக்க மடைந்து, பெருமூச்சுவிட்டுக் கீழே விழுந்து, 'என்னை விட்டுவிடுகின்றாயோ?' என்று, 'நீத்தல் விண்ணப்பம்' என்னும் பாடலைச் சொல்ல, கடவுள் பழைய திருவுருவைக் காண்பித்தார். அவ்வாறு காட்டவே, அவர் சிவபெருமானை வணங்கிச் சிலகாலம் அந்த ஸ்தலத்திலிருந்து, கடவுள் தமக்கு முன் கூறிய சொற்படியே சென்று சிறந்த அநேக தெய்வ ஸ்தலங்களைத் தரிசித்து, பின்னர் சோழ நாட்டுக்குப் போய்த் திருவிடைமருதூரை சேர்ந்து, அந்த ஸ்தலத்தையும் தரிசித்து, அதன்மேல் அன்புடனே திருவாரூருக்குச் சென்று, சொல்லுதற் கரிய சிறப்பமைந்த தியாகராயருடைய திருவடித் தாமரைகளை வணங்கி, பிரகாசிக்கின்ற திருப்புலம்பலென்னும் பாடல்களைச் சொல்லி, தமது இளைப்பு நீங்க வணங்கி, பின்னும் பரமசிவனால் அனுக்கிரகம் பண்ணப்பட்ட ஸ்தலங்களையெல்லாம் தப்பாமல் தரிசித்து, விசாலம் பொருந்திய மதில் சூழ்ந்த சீகாழியைச் சேர்ந்து, மலையைப்போல் உயர்ந்து பிரகாசிக்கின்ற ஆலயத்தினுடைய திருக்கோபுர வாயிலைக் கடந்து போய், அது கயிலாச மாகிய செய்தியை நினைத்து, சிற்சபையிலே நிருத்தஞ் செய்த தியாகருடைய திருவடித் தாமரையைப் பற்றிக்கொண்டு அவரை வணங்கி, பின்புறத்திற் பிரகாசிக்கின்ற சடாபாரத்தையுடைய அக்கடவுளின் முன்னே, 'பிடித்த பத்து,' என்பதை ஓதினார்.

அதன்மேல், பழவினைப் பகையுள்ளவர்கள் அங்குள்ள சிவனை வணங்கினால் அதனை வெல்லுவார்களென்று கருதி, அந்த ஸ்தலத்திலே விருப்புடனே சிலகாலம் வாசஞ் செய்து, பின்னர் அந்த ஸ்தலத்தை விட்டு வளத்தையுடைய திருக்கழுக்குன்றத்திற்கு அன்பாய்ச் செல்வதற்குத் துணிவுகொண்டு, தில்லை நகரைத் திசைகுறித்து வணங்கிச் சென்று நெடிய வடக்குத் திசையிலே வந்து, பிரகாசங் குறையாத மணிமுத்தாறு சூழ்ந்த விருத்தாசலத்தை வணங்கி, பின்பு உயர்ந்த திருவருட்டுறையென்று பெரியோர்கள் நினைந்து வசிக்கின்ற திருவெண்ணெய்நல்லூரைச் சேர்ந்து, அந்த ஸ்தலத்தைத் தரிசித்து அன்புடனே அதைவிட்டு நீங்கி, நல்ல வழியிலே கூடிச் சென்று நகோட்டையும், உயர்ந்த காட்டையும், அச்சத்தைத் தருகின்ற யானையும், சிங்கமும் வசிக்கின்ற மலைகளையுங் கடந்து, நிலைபெற்ற திருவண்ணாமலைக்குச் சமீபத்தில் சார்ந்து, உப்பரிகைகளையும், கோபுரங்களையும், நிலைபெற்ற இரத்தினங்களும், முத்துக்களும் பதித்த மதில்களையும், பெரிய தோரணங்களையுடைய முகப்பையும், நீடிய கமுகங் காடுகள் நெருங்கியுள்ள குளிர்ந்த சோலைகளையும் கண்டு மகிழ்ச்சிகொண்டு, அன்று பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் தேட அக்

னி மலையாய் நின்ற வடிவே, அந்த மனத்திலே நிறைந்த பெரியவர்க்கே பெரியவரென்ற, சிவனுருவாகிய மலையுருவணங்கி, செழுமையுள்ள அருணாசலத்திற் புகுந்து சந்நிதியிற் போய், மலர்மாலையையும், மூன்றாம் பிறையையும், சர்ப்பத்தையும், ஊமத்தை மலரையும் திருமுடியின் மேல் வைத்த அண்ணாமலையாருடைய ஆலயத்தை வணங்கி, தம்மை அன்று வந்தாண்ட சிவபெருமானுடைய திருவருளைக் கண்டு, "மஹாவிஷ்ணுவும், பிரமதேவனும், தேவர்களும் வந்து உனக் கடைக்கலமென்று முறையிடும்போது ஆலகாலம் உண்டிருண்ட கண்டத்தை யுடையவனே, போற்றி! அதிகரிக்கின்ற பிறவிநோய் நீங்கத் தேவரும் மனிதரும் கண்களாகிய வாயினால் உட்கொள்ளுகின்ற குளிர்ச்சியுள்ள மலைமருந்தே, போற்றி! மஹாவிஷ்ணு வராகமாய் கீண்ட பூமியைப் பிளந்தும் காணாத் திருவடிகளை என் தலைமேல் வைத்த பெரிய கிருபா சமுத்திரமே, போற்றி! பூவுலகத்தைக் காப்பாற்றுகின்ற உண்ணாமுலை யென்னும் பச்சை மேனியையுடைய கொடியை இடது பாகத்திற் கொண்ட சிவந்த பொன்மலையே, போற்றி! துர்க்கையானவள் மகிடாசுரனைக் கொன்ற பாதகத்தை நினைத்துப் போற்ற அவளுக் கருள் செய்தவனே, போற்றி! அன்று எழுந்தருளி வந்து என்னை அடிமை கொண்ட அண்ணாமலையானே, போற்றி!" என்று அன்பினாலே அவனை ஏத்தி வணங்கி அங்கே வசித்தார்.

அப்படி வசிக்கும்போது, எழுவகைப் பருவ மங்கையர்க ளெல்லோரும் மார்கழி மாதத்தில் திருவாதிரைக்கு முன்னே பத்து தினங்கள் வரை விடியற்காலத்தில் கூடித் தீர்த்தத்திலே போய் ஸ்நானஞ் செய்ய, அவர்களுடைய இயற்கையைக் கண்டு அதற்கேற்ப மாணிக்கவாசகர் சிவபெருமான்மீது மங்கையர்கள் சொன்னதாக சிறப்பெற்ற திருவெம்பாவை சொல்லி, பின்பு மங்கையர்கள் பாடுகின்ற அம்மானைக் கொண்ட அம்மானையைக் கண்டு அதற்கேற்ப அம்மானை யென்ன பாடலைத் திருவம்மானை பாடி, அதன்பின் வெண்மை பொருந்திய அந்தத் திருவண்ணாமலையை நீங்கி, அன்புடன் [illegible] நகரில் வந்து ஏகாம்பத்தில் ஏகாம்பரைக் கண்டு வணங்கி, திருக்காமகோட்டத்தில் காமாட்சியினுடைய சிவிய [illegible] திருவடிகளையுங் கண்டு தரிசித்து, தேவர்கள் வாக்கினைக் [illegible] [illegible] தெய்வீகமுள்ள [illegible] திருக்கு [illegible] [illegible]

பின்பு அதைவிட்டு நீங்கிச் சென்று மத்தியப்பிரதேசத்திலே யிருக்கின்ற ஸ்தலங்களையும், காடுகளையும், கரிய விசாலமாகிய மலைகளையும், சோலைகளையும், தடாகங்களையும், நதிகளையுங் கடந்து, படத்தையுடைய வெய்ய சர்ப்பத்தோடு விளையாடி, கரிகளை யெல்லாம் குதிரைகளாக்கிய சித்தராகிய கடவுளது அழகிய தில்லைமாநகர் மூன்று காதவழி தூரத்தில் தோன்றக் கண்டார்.

அவ்வாறு கண்ட மாணிக்கவாசகர் புலியூராகிய அச்சிதம்பரத்தைச் சமீபித்து, அங்குள்ள உயர்ச்சி பொருந்திய மதிலையும், சிற்பத்தொழிலின் மிகுந்த கோபுர வரிசைகளையும், சிவந்த கும்பங்கள் பிரகாசிக்கின்ற அநேக உப்பரிகைகளையும் கண்டு அஞ்சலி அஸ்தராய்ப் புகழ்ந்து மகிழ்ச்சி மேலிட்டு, அத்தில்லைமாநகரத்தின் நெடிய வீதிகளைக் கடந்து, மலைபோற் பொருந்தி உயர்ந்த கோபுரவாயிலின் வழியாகப் புகுந்து சிற்சபையை எதிரே கண்டு, பொன்னம்பலத்திலே நின்று கூத்தாடிய நடேசரைத் தம்முடைய சிரசிலே அந்நாளில் திருவடிகளைச் சூட்டிய குருவருவமாகத் தரிசித்து, "இந்தச் சகத்துக்கெல்லாம் அரசனே! உயிருக் கொப்பானவனே! சபா நாயகனே! உனக்கு அடைக்கலம்," என்று சொல்லி அவரைப் பலதரம் அன்புடனே தொழுது, இரண்டு கண்களுமே ஆநந்த பாஷ்பம் பொழிய நமஸ்காரம் பண்ணி அவர் திருவடிகளை முடியிற் சூட்டிக் கொண்டு, பின்பு எழுந்து அன்புடனே குறைவில்லாத திருவருள் நிறைந்து, "வண்டுகள் மொய்க்கின்ற கூந்தலையுடைய உமாதேவி *பாகனாகிய கடவுளை வளம் பொருந்திய தில்லைமா நகரில் இப்பொழுதே கண்டேன்," என்று நல்ல பாடல்களாகிய 'கண்டபத்து' சொல்லிக் குறைவில்லாத கிருபையையுடைய திரு மூலஸ்தானத்தி லிருக்கும் சிவலிங்கமாகிய சோதியும், பொற்சபையாகிய சிதாகாசத்திலே மகிழ்ந்து திருநடஞ் செய்கின்ற சோதியும் ஒன்றென்று சொல்லும் சிந்தனையிலிருந்து, ஒரு செயலும் இல்லாமல் அசைவற்ற ஒரு சித்திரம்போ லானார்.

அப்போது மெய்காவற்காரர்கள் அவரைக் கண்டு, "இவர், கருமையாகிய கூந்தலையுடைய உமாதேவி பாகராகிய சபாநாயகரை வழிபடுவதை மறந்தனர்; இவருடைய கையும், காலும் அசைவில்லாமலிருக்கின்றன; கண்கள் கொஞ்சமாயினும் இமைக்கவில்லை; இவர் செய்யுங் காரியம் என்னே? இது தெளியாத மயக்கமா யிருக்கிறது!" என யோசித்து, 'இனி அழகிய சபையைவிட்டுப் போம்,' என்றனர். அவ்வாறு மெய்காவற்காரர் சொல்லியும் அவர் போகாமல், சூரியன் நிகர்க்கிய பத்தினுடைய ஒளியிலே மூழ்கிப் பரவசப்பட்டு

நீண்ட ஒரு தம்பம்போல் ஒருநாழிகை நின்றார் அக்காலையில் மெய்காவற்காரர், "இவர், போமென்றால் போகாதிருக்கின்றார்; ஒன்றும் பேசாமலிருக்கின்றார்; ஆதலின், இவர் பயித்தியங் கொண்டவராவார்," என்று பயந்து நின்று இரங்கினர் உடனே சிறிது நேரஞ் சென்ற பின், இறந்த தேகத்திற்கு உயிர்வந் தடைந்த தன்மையைப்போல் அவர்க்கு நினைவு வர, அவர் அஞ்சலி செய்த தாமரை மலர்போன்ற கைகளை முடிமேற் கொண்டு, 'சிவ சிவ போற்றி!' என்று ஆதியாகிய கடவுளுடைய பொன்னம்பலத்தை மூன்று தரம் வலங்கொண்டு, அங்கே திரு மூலஸ்தானக் கடவுளைத் தொழுது, பின்பு உமாதேவியின் திருவடிகளையும் அன்புடனே வணங்கி, அந்தப் பொன்னொளியை யுடைய திருக்கோவிலுக்கு மேற்பக்கத்திலுள்ள திருப்புலீச்சரத்தை யடைந்து, அந்தன்ன கடவுளுடைய தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளை நமஸ்கரித்து, அதற் கருகேயுள்ள திருநாகீச்சரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பரமசிவனைத் தரிசித்து அவருடைய திருப்பாதங்களையும் வணங்கி, அதைவிட்டு நீங்கித் திருத்தமாகிய தில்லை மூவாயிரவர் வாழ்கின்ற சிதம்பரத்தைச் சூழ்ந்த வீதி வழியாக நடந்து, அமிர்தமாகிய திருவாசகஞ் சொல்லத் தொடங்கி, "ஆடுங் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டு," என்னும் குலாப்பத்தைப் பாடி, கோயிற் றிருப்பதிகமும், கோயின்மூத்த திருப்பதிகமும் பாடிக் கீர்த்தித் திருவகவல் முதலியவற்றையும் பாடினார்.

அதன்மேல் அவர், அவ்விடத்தில் மாதர்களெல்லோரும் கைகளிலே யிருக்கின்ற சங்க வளையல்கள் சப்திக்கவும், செம்பொன்னாற் செய்த கிங்கிணிகள் ஒலிக்கவும், மயிர்ச்சாந்து பூசிய கரிய கூந்தலின் மேல் வண்டுகள் மயங்கி இசை பாடவும், தேகத்திலே வேர்வை யுண்டாகவும், காதுகளுக்கு நேராகச் சென்று அவற்றோடு வெவ்விய போர் செய்கின்ற கண்களாகிய கயல்களைப் புரட்டிப் பக்கங்களிலே நின்று திருப்பொற்சுண்ணம் இடிக்கக் கண்டு, அந்த மாதர்களுடைய பாடல்களைக் கேட்டு, அவர்கள் சொல்லியதாக, அவைபோல மெய்யாகிய தமிழினால் உண்மை மிகுந்த 'திருப்பொற் சுண்ணம்' என்னும் திருப்பாடலைப் பாடி, மேகங்கள் பிரகாசிக்கின்ற சோலையிடத்தே சென்று அங்கே கூடி விளையாடுகின்ற பெண்பிள்ளைகளைப் பார்த்து, "வீண் பேச்சுச் சிறிது மில்லாமல் எம் கடவுள் பெயரையே சொல்லுங்கள்," என்று அவர்கள் சொல்லியதாகத் திருத்தெள்ளேணம், திருவுந்தியார், திருத்தோணோக்கம், திருப்பூவல்லி, திருப்பொன்னூசல் ஆகிய பாடல்களைப் பாடினார். பின்னர், அங்கே ஒரு பெண்பிள்ளை தனது தாயைப் பார்த்துச் சொல்லியதாக, நல்ல இசையை

யுடைய அன்னைப்பத்துப் பாடி, பக்கங்களிற் பாடுகின்ற தும்பியைப் பார்த்து, 'கடவுளுடைய திருவடியைத் துதிசெய்,' என்று திருக்கோத்தும்பி சொல்லி, சோலையின் மத்தியிலே வாழ்கின்ற குயிலைப் பார்த்து, "அழகிய இளங்குயிலே! இங்கே எமது கடவுளைக் கூவியழை," என்பதாகிய குயிற்பத்தும், கிளியைப் பார்த்து, 'சந்திரனைத் தரித்த கடவுளைச் சொல்,' என்று திருத்தசாங்கமும் பாடி, 'பூமியிலே என்னை அடிமை கொண்ட கடவுளை யல்லாமல் வேறொருவரைத் தெய்வ மென்பதற்கு அஞ்சுகின்றேன், வினையை யுடையேன்!' என்னும் சிறந்த பண்ணையுடைய அச்சப்பத்தும் பாடி, பின்பு அர்ச்சகர்ப்புறத்திலே ஒரு பன்னசாலை செய்து அங்கு வீற்றிருந்தார். அப்படி யிருக்கும்போது, வேதாந்தப் பொருளாகிய இந்தத் திருவாசகத் தமிழைச் சொல்லிய மாணிக்கவாசகருடைய செய்தியனைத்தையும் தில்லையி லுள்ளவர்கள் யாவரும் உணர்ந்து, தங்கள் கூட்டங்கள் தோறுஞ் சொல்லி மகிழ்ச்சியெய்தி அதிசயித்தார்கள். மாணிக்கவாசகர் அங்கிருந்தபடியே சபாநாயகராது திருத்ததைத் தரிசித்து நித்தியம் அவரை வணங்கி வந்தார்.

மாணிக்கவாசகர் இப்படி யிருக்குங் காலத்திலே, தாழ்ந்து நீடிய சடாபாரம் பொருந்திய பரமசிவனுடைய இரண்டு பாதங்களையும் இடைவிடாமற் சிந்திக்கின்ற ஒரு தபசியானவர், சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த பூமியிலுள்ள வளங்களை யெல்லாம் பார்த்துவர இச்சையுள்ளவராய்ப் பல விடங்கட்கும் சென்று, சோழநாட்டைக் கண்டு தில்லைநாதனை வணங்கிப் பின்பு குற்ற மில்லாத ஈழதேசத்தையும் பார்க்க வேண்டுமென்று நினைத்து அங்கே சென்றார் அப்படிச் சென்ற அத் தபசியானவர் முதன்மை பெற்ற ஈழநாட்டரசனிருக்க நகரிற் சேர்ந்து, மிகுந்த உவ்வன்பினாலே தாம் இருக்கும் இடந்தோறும், 'சிதம்பரம் அளவில்லாத காலம் வாழ்க,' என்று சொல்லிக்கொண்டு வசித்துவந்தார். இப்படி யிருக்கும் நாளில், அங்கே யிருந்த உண்மையில்லாத மூடராகிய புத்தர் அவர் செய்கையை உணர்ந்து பொறாதவராய், ஈழதேசத்தரசனிடம் சென்று வணங்கி, "அரசனே! ஒன்று கேளும்; குறைவில்லாத திறமையுடைய ஒருவன் இங்கு வந்திருக்கின்றான்; அவனுக்கு ஆபரணம் உருத்திராக்ஷ மாலிகை; அவன் நாடோறும் புகழ்வது பிறைசூடி; நின்றாலும் இருந்தாலும் அவன் 'பொன்னம்பலம்' என்னுஞ் சொல்லையே சொல்லுகிறான்," என்று கூறினார்கள்.

அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட அரசனானவன், "அவனை இன்று இங்கே கொண்டுவாருங்கள்," என்று கட்டளையிட்டான். அப்படியே

அவர்கள் அந்தத் தபசியிடஞ் சென்று, 'உம்மை எங்கள் அரசன் அழைக்கின்றார் வாரும்,'' என்றார்கள். அதற்கு அவர், 'நானோ பிச்சையெடுத்துண்பவன்; என்னிடத்தில் அரசனுக்கு என்ன காரியமுண்டு?'' என்று கூறினார். அதைக் கேட்டவுடன் அவர்கள், "நீர் நகரியிலே பிச்சையெடுத் துண்டாலும், உமக்கு அரசனிடம் காரியம் ஒன்று மில்லையானாலும், அரசன் எல்லோரையும் இரட்சிப்பவராதலால், அவர் அழைக்கும்போது நீர் வரக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றீர்; ஆதலால், நீர் அரசன் கட்டளையை மீறாமல் வரவேண்டும்,' என்று சொல்ல, தீங்கு ஒன்றுமில்லாத தபசியானவர் அவர்களுடைய வார்த்தைக் கிணங்கி அவர்களுடனே சென்றார்.

அப்போது, ஆதியாகிய பிடகநூல் மூன்றும் தெரிந்து, நான்கு குற்றங்களையும் நீக்கி, சீலம் ஐந்தும் தரித்து, காமாதி ஆறும், பஞ்சேந்திரியங்களும் அடக்கப்பட்ட இயல்பை யுடையவனாய், பஞ்சகந்தமும் கெடுவது முத்தியென்று காட்டுகின்ற பௌத்தாசாரியன் தன்னுடனே யிருக்கவும், சேனைகள் புடை சூழவும் அழகு சிறந்த புயத்தையுடைய புத்த ராஜன் சபையின்கண் இருந்தான். அச்சமயத்தில், மேற்கூறியபடி சென்ற தபசியானவர் உடுக்கப்பட்ட ஒரு வெள்ளைக் கோவணமும், பிரகாசிக்கின்ற கபாலமும், சதங்கை கட்டிய நெடிய பிரம்பும், திலதப்பொட்டு அணிந்த திருமுகமும், புன்சிரிப்பும் உடையவராய் அரசன் திகைக்கிடச் சென்று, 'திருவம்பலம்,' என்று சொல்லி அருகே யிருந்தார். இப்படி யிருந்த தபோதனனை அரசன் பார்த்து, "இப்போது நீர், 'திருவம்பலம்,' என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம் என்ன?'' என்று வினவ, அத்தபசி, "செல்வத்தை மிகுதியாகப் பெற்றுக் கீர்த்தியினாலே பிரகாசிக்கின்ற சோழ ராஜாக்கள் மிக்க கிருபையோடு ஆண்டு வருகின்ற சோழநாட்டிலே சிதம்பரம் என்று ஒரு ஸ்தலமுண்டு; அந்த ஸ்தலம் முன்னே தில்லைவனமா யிருந்தது; அதுவே திரிபுவனத்துக்கும் முன்னே யுண்டாகிய தெய்வ ஸ்தலமாம்; அதனால் அதனை மூலஸ்தானமென்று சொல்லலாம்; இந்தப் பூமிக்கு நடுவாகப் பிரகாசிக்கின்ற அத்தலத்தின் சிற்சபையிலே உமாதேவி காணச் சபாநாயகர், 'எல்லாச் சமய தெய்வங்களுள்ளும் நானே வல்லவன்' என்பதற்கு அறிகுறியாக வீரக்கழல் சப்திக்க அதனை யணிந்து திருநடஞ் செய்தார்; இன்றும் அத்தலத்தில், நிலைபெற்ற நிறைவுடைய மனுச்சக்கரவர்த்தி குமாரனாகிய இரணிய வன்மனுடைய தேகத்தி லிருந்த குட்டரோகத்தை நீக்கி செய்ய மகாமேருவைப்போலும் திவ்விய தேகத்தைக் கொடுத்த பரிசுத்தமாகிய சிவகங்கை யென்னும் ஒரு தடாகமும் உண்டு; முன்னே

பூமியிலே ஒரு தவமும் செய்யாதவரும் அதிலே மூழ்கிப் பஞ்சகிருத்தியத்திற்குக் காரணமாகிய நடராஜரின் திருநடனத்தைத் தரிசித்தால், அவர்கள் உலகத்திலே மீண்டும் வந்து பிறவார்கள்; பிறையப்பெற்ற ஜடாமுடியைத் தரித்த பரமசிவனுடைய இரண்டு பாதங்களையும் வணங்காத தீய மனமும், வாக்கும், செய்கையுமுடைய கொடியவர்களும் ஒருதரம், 'பொன்னம்பலம்,' என்று சொன்னால், செல்வத்தைத் தருகின்ற பஞ்சாக்ஷரத்தை இருபத்தோராயிரத் தறுநூறுதரம் சொன்னதற்கு நிகராகும்; இவ்வாறு அது மகிமை பொருந்திய ஸ்தலமாதலால் நான் நன்மையை அடையவேண்டி அதன் திருநாமத்தைச் சொல்லிக்கொண் டிருக்கின்றேன்,'' என்று கூறினார்.

அப்போது புத்தகுருவானவன், ''தேறுகின்ற பிடகாகம மூன்றும் சொன்ன தலைவனலலாமல் வேறு ஒரு தெய்வமும் உண்டோ?'' என்று கோபித்துச் சொல்லி, ''அப்படியானால் தில்லைமாநகருக்குச் சென்று எங்கள் தெய்வமே தலைமையானதென்று வாது செய்து வென்று, திருநடஞ் செய்கின்ற நடராஜர் பாதத்தி லிடுகின்ற வீரக் கழலையும், பிடிக்கின்ற கொடியையும் அறுத்து, அந்தச் சபையை அரசமர நீழலி லிருக்கும் புத்தன் கோயிலென்று சொல்லும்படி ஆக்குவேன்; இந்தக் காரியத்தை மூன்று தினத்தில் யானே முடிப்பேன்!'' என்று அழகிய சிவிகையின் மீதிலேறித் தன்னுடைய பாதத்தை வணங்குகின்ற பௌத்த கூட்டங்கள் சூழ, ஆரவாரிக்கின்ற அலைகளையுடைய கடலும், நாடும், காடும் கடந்து, புத்தியிலே வியசனங் கொண்டவனாய், சீக்கிரத்திலே புறப்பட்டுச் சிதம்பரம் போய்ச் சேர்ந்தான். புத்த ராஜனும் தன்னுடைய செல்வம்போன்ற புத்திரிக்கு முன்னமேயுண்டான ஊமைத்தன்மை நீங்கச் சிதம்பரத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று நினைத்திருந்த எண்ணத்தை நிறைவேற்றும்பொருட்டும், புத்தகுருவின் வாதத்தைப் பார்க்கும்பொருட்டும், தன் சேனையுடன் பெரிய சிவிகையிலேறிக்கொண்டு புத்திரியோடு தில்லைமா நகரம்போய்ச் சேர்ந்தான்.

இந்தப் புத்தராஜன் இவ்வாறு போய்ச் சேர்ந்தவுடன், முன்னரே அங்குப் போய்ச் சேர்ந்திருந்த புத்த குருவை வணங்கித் துதிசெய்து மிகுந்த மகிழ்ச்சி யடைந்திருந்தான். அப்போது, சர்ப்பக்கூட்டத்தை முடித்த சடையையுடைய பரமசிவனது கோயிலிலே பணிவிடை செய்பவர்கள் இவர்களைக் கண்டு, எல்லோரும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து, தங்கள் தங்கள் மனமொத்து புத்த குருவினிடஞ் சென்று அக்கினியைப் [illegible], அவன் ஆசனஞ் சொன்னபடி சில வார்த்தைகளைப் பேசி, ''புத்தனே! [illegible] யிருக்கின்றது. தில்லையம்பலத்தின் [illegible]

லை விட்டுச் சீக்கிரத்தி லோடிப்போ; நீ இங்கே இருப்பதற்கு நாங்கள் பொறுக்கமாட்டோம்,'' என்று சொன்னார்கள். அதைக் கேட்ட புத்தகுருவானவர், ''வெற்றி மாலையை யணிந்த சோழன் முன்னே உங்களோடு உயர்ந்த தர்க்கம் பேசி, உங்களால் தோற்றப்பட்ட சைவ மார்க்கம் நிலையற்றதென்றும், சிறப்புப் பொருந்திய புத்தனே உயர்ந்த தெய்வமென்றும் இப்போது ஸதாபிப்பேன்; அவ்வாறு செய்யாமல் நான் போவதில்லை,'' என்று கூறினான்.

புத்தகுரு இவ்வாறு சொல்லவே அவர்கள், 'யாவர்க்கும் இதைச் சொல்லுவோம்;' என்று போய்ச் சீக்கிரத்திலே உண்மையாகிய தபோதனர்களுக்கும், தில்லை மூவாயிரவர்களுக்கும், பரிகலத்தார்களுக்கும் புத்தகுரு சொன்ன வார்த்தையைச் சொன்னார்கள். அதைக் கேட்டவுடன் அவர்கள் புண்ணில் வேல் நுழைந்ததுபோல வருத்தப்பட்டு, ''சபாநாயகர் எழுந்தருளியிருக்கின்ற கோயிலிலே அழகிய இரத்தினம் பதித்த மண்டபத்தி லிருக்கின்ற புத்தகுருவினுடைய நினைப்பு என்னவென்று கேட்போம்,'' என்று சீக்கிரத்தில் அங்குச் சென்றார்கள். அப்போது மூவாயிரவரைப் புத்தகுரு மரியாதையுடன் எதிர்கொண்டு அழையாதிருந்தான். அவ்வாறு ஞானமில்லாதிருந்த புத்தனைக் கண்டு அவர்கள் கோபித்துப் பல பேச்சுகள் பேசி, ''பிழைக்கும் வகை யறியாத நீ, இங்கே எங்களை மதியாம லிருக்கின்றாய்; இத்தன்மை உனக்கு எதனால் ஏற்பட்டது?'' என்று கேட்டார்கள். அதற்குப் புத்தகுருவானவன், ''நான்கு வேதம், ஆறு சாஸ்திரம், பதினெண்புராணம், இருபத்தெட்டாகமம் ஆகிய இவற்றின் பிரமாணத்தைக் கொண்டு உங்களுடைய தெய்வமே உயர்ந்ததென்று நீங்கள் சாதித்தாலும், நான் எங்கள் தெய்வமே உயர்ந்த தெய்வமென்று ஸ்தாபிப்பேன்; உங்களுக்குச் சாமர்த்திய முண்டாயின் என்னோடு நீங்கள் தர்க்கஞ் செய்யலாம்,'' என்று சொன்னான். அதற்குத் தில்லை மூவாயிரவர், ''இன்று இழிவினையுடைய உன்னோடு பேசுவது நமக்குத் தகாத காரியம்; ஆயினும், சிறப்பொன்று மில்லாத உன்னை ஒரு சொல்லினாலேயே ஜெயிப்போம்; மிகுந்த நிறையுடைய அரசர்களும், மெய்யுணர்வினையுடைய பெரியோர்களுங் கூடியிருக்கின்ற சபையெதிரிலேயே நாம் தர்க்கஞ் செய்யவேண்டும்; அவ்வாறு செய்தால் இது தக்கது, இது தகாதது என்று அவர்கள் சொல்லுவார்கள்; அதனால் எந்தக் கலகமும் விளையாது; இதுவே செய்யத் தக்கதாகும்,'' என்று சொல்லிச் சோழராஜனையும், பிரதானிகளையும், பெரிய தபோதனர்களையும், [illegible] ஆலயத்திற்கு வரும்படி அழைத்

குக்கு ஓலை எழுதி அனுப்பிவிட்டுப் புத்தகுருவைப் பார்த்து, "இன்றொருபொழுது மாத்திரம் நீ இங்கிரு; நாளை உன்னுடைய தாழ்வை உலகத்திற்குக் காட்டுவோம்," என்று சொல்லித் தங்கள் தங்கள் வீட்டிற்குச் சென்று, நல்ல உணவை உண்டு அன்றிரவு நித்திரை செய்தார்கள்.

அவ்வாறு நித்திரை செய்யும்போது, அழகு பொருந்திய பொன்னம்பலத்தில் நிருத்தஞ் செய்கின்ற சபாநாயகரானவர் கையிற் பிரம்பு கொண்டு, தழைத்த சடைமுடியும், திருநீறு அணிந்த திருமேனியும் உடையவராய், எல்லோரும் விரும்புகின்ற திருவுடிவங்கொண்டு சூரியன் உதயம் ஆகுமுன்னே அவர்கள் கனவிலே வந்து, எல்லோருக்கும், "நீங்கள் வருத்தத்தை யொழியுங்கள்; நம்முடைய தில்லை நகரத் தெல்லையில் திருவாதவூரனாகிய மாணிக்கவாசகன் இருக்கின்றான்; அவன் இந்தச் செய்தியைக் கேட்டால், தர்க்க சாஸ்திரத்தைக் கொண்டு புத்தனை வாது செய்து வெல்லுவான்; ஆதலால், இப்பொழுதே அரிய தவத்தையுடைய நீங்கள் சென்று அவனிடம் சொல்லி அவனை யழையுங்கள்," என்று கூறி மறைந்தார்.

அவர்கள் எல்லோரும் உடனே விழித்தெழுந்து, தாங்கள் கண்ட கனவை ஒருவர்க் கொருவர் சொல்லி அதிசயித்து, மனவருத்தம் நீங்கி, "மெய்த்தவத்தையுடைய மாணிக்கவாசகர் எழுந்தருளியிருக்கும் இடத்திற்குச் செல்வோம்," என்று உத்தமமாகிய அவரது பன்னசாலைக்குச் சீக்கிரத்திற் சென்று, சிறந்த கிருபா மலையாகிய மாணிக்கவாசகரைக் கண்டார்கள். அப்போது, அவர் பதுமாசனத்தின்மேலிருந்து செய்த யோகம் நீங்கியிருந்தார். அச்சமயத்தில் அவர்கள் சபாநாயகர் தம் கனவிலே தோன்றித் தங்களுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்ததை அவருக்குச் சொன்னார்கள். அந்தத் திருவார்த்தையானது மாணிக்கவாசகர் செவியினிடத்திலே சேர்ந்த மாத்திரத்தில், முன்னமே கடவுள் சொல்லியிருப்பதை நினைத்து வந்த தில்லை மூவாயிரவருடனே சீக்கிரம் சென்று, அழகிய சபாநாயகனைக் கண்டு வணங்கிக் கிருபையைப் பெற்றுப் பௌத்தர்களிருந்த மண்டபத்தை யடைந்து, அவர்களுடைய தீமையுள்ள முகத்தைப் பார்த்தால் துன்பம் உண்டாகுமென்று கருதி எதிரே திரை போட்டுக்கொண்டு ஆசனத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். அப்படி யிருந்தவுடன், நிலைபெற்ற வேதப்பிராமணர்களும், பௌராணிகர்களும், கலைஞான வல்லவர்களும், பெரியோர்களும் சூழச் சோழராஜா சீக்கிரத்தில் வந்து, அழகிய சபாநாயகனைத் தரிசனம் பண்ணிக்கொண்டு கிருபையிருந்த மாணிக்கவாசகர் எழுந்தருளியிருக்கும் மண்டபத்தை யணுகி, அவருடைய திருவடி

லைய வணங்கி அவருக்குப் பக்கத்திலே பூரணச் சந்திரன்போல் ஆசனத்தி லிருந்தார்.

அப்போது, மாணிக்கவாசகர் மகிழ்ச்சி யடைந்து புத்தனைப் பார்த்து, "திருட்டு வார்த்தை சொல்லப்பட்டவனே! உன்னுடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்," என்று கூற, அவ்வுரை கேட்ட புத்தகுருவன், "நிலைபெற்ற எங்கள் தெய்வமல்லாமல் வேறு தெய்வம் இல்லையென்று சாதித்து, இங்கே எல்லோருங் காணப் பொன்னம்பலத்திலே எங்கள் புத்தனை வைக்க விரும்பி தேற்றே வந்திருக்கின்றேன்," என்றான். அவன் இப்படிச் சொல்லியவளவில் மாணிக்கவாசகர் புன்னகை கொண்டு, "முன் பிறப்பிலே தவம் ஒன்றும் செய்யாதவனே! முயல் யானையாவ துண்டோ? நல்லது, அஃதிருக்கட்டும்; உன்னுடைய பெரிய தெய்வத்தின் மகிமையையும், ஆத்மாக்கள் அவனடியிற் சேருந்தன்மையையும் சொல்," என்று கேட்க, புத்தகுருவானவன் கோபமடைந்து, "கண்ணில்லாதவனுக்குச் சூரிய கிரணத்தின் ஒளியைக் காட்டுதல் கூடுமோ? அரிதாகிய எங்கள் புத்ததேவனுடைய கீர்த்தியைச் சொல்லவேண்டுமானால், பல்லாயிரம் நாவுகள் வேண்டும்; எம்முடைய கடவுள், தருமம் விளங்குகின்ற நல்ல பிடகாகமம் சொல்லி, அன்பை யுடையவனாய், பிரகாசிக்கின்ற அநேக யோனிகள் தோறும் பிறந்து, ஆத்மகோடிகளுக்கு உறுதி செய்து, பொல்லாங்கைத் தருகின்ற கொலை, களவு, பொய், கள்ளுண்ணல் என்னும் நான்கு குற்றங்களையும் நீக்கி, மேன்மை சிறந்திருக்கின்ற அரசமர நிழலிலே சேர்ந்திருப்பான்; பொருந்திய கருப்பத்திற் சேருகின்ற உருவம், வேதனை, குறிப்பு, உட்பாவனை, விஞ்ஞானம் ஆகிய பஞ்ச கந்தங்களும் கூடி ஒழிவில்லாத அநேக அறிவுண்டாய் நிற்குமது பிறவித் துன்பமாம்; அது நீங்கக் கேடாயழிவது மோக்ஷமாம்," என்று இன்னும் தன்னுடைய மதத்தின் பல கொள்கைகளையும் சொன்னான்.

அதைக்கேட்ட மாணிக்கவாசகர் சோழராஜாவினது களங்கமற்ற முகத்தைப் பார்த்துக் கிருபாநோக்கஞ் செய்து, "அறியாமையினால் மயக்கங்கொண்டு பயித்திய வார்த்தை சொல்லுகின்ற இந்தப் புத்தனுக்கு இன்று யாமென்சொல்வது?," என்று கூறிப் பின்பு புத்தகுருவை நோக்கி, "அஞ்ஞானமுடையவனே! நீ, புத்தனானவன் பிடகாகமம் விளக்க நூல் சொன்னானென்றாய்; பொருந்திய அறிவுதோன்றி அண்டகோசத்தில் மறைந்துபோமென்றாய்; சொல்லும் பொருளும் நீ தேடிச் சொல்லுமுன்னே உணர்வு கெட்டால் அஞ்ஞானத்தைத் தருகின்ற உன்னுடைய சொல்லை நல்லோரும்? ஆதலினாலே, தரும

சாஸ்திரமென்பது உனக்கில்லை; இன்னும், ஆத்மாக்களுக்காக அநேகம்
யோனிகள்தோறும் உன் கடவுள் பேயும் பிறந்தானென்றாய்; குற்றம்
பொருந்திய ஒருவர் மயக்கத்தைத் தீர்க்க வந்தவர்களும் அதிக மயக்
கத்தைக்கொண்டால் அவர்களால் அந்த மயக்கம் போகுமோ? அன்றி
யும் உன்கடவுள் உயிர்களைக் கொல்ல நினையானென்றும் சொன்னாய்;
அந்தப்படி உன் கடவுள் முன்னே அநேக யோனிகள்தோறும் பூமி
யின்மேல் பிறக்குங்காலத்தில், புலிகளாயும், நரிகளாயும் பிறந்திருப்
பான்; அப்போது வெவ்விய பசியினால் உயிர்களைக் கொல்லாமல் புல்
லைத் தழையுந் தின்பானோ? இன்னும் பொய்யாகிய உன் ஆகமத்தைக்
கொண்டு ஐந்து கந்தங்களுடனே கூடத் தேகமும் அழியுமென்று
சொன்னாய்; அவ்வணமாயின், உன் கடவுளுக்கு உருவெங்கே ஏற்
படும்? அநேக யோனிகளில் ஆத்மாக்களுக்கு அருள்செய்யும்பொரு
ட்டு ஒருவடிவங்கொண்டு வந்தானென்பது எவ்வாறு பொருந்தும்?
புத்தியில்லாதவனே! காரணமாகிய ஆத்மாவோடு கூடுகின்ற காரிய
மாகிய வடிவில்லாதிருந்தால் உன்னுடைய சிறப்புப்பெற்ற தெய்வத்
துக்கு வடிவில்லையே; பஞ்சகந்தமுங் கெடுவது முத்தியென்று சொல்
லும் போதியில்லாத உன் பிடகாகமத்தை எவர் சொன்னவர்? இரு
பத்தொருவரென் றெண்ணப்பட்ட உன்னுடைய புத்தர்களெல்லோ
ரும் சிறப்புப்பெற்ற தாயார் வயிற்றைப் பீறிக்கொண்டு பிறப்பார்க
ளென்று சொன்னாய்; இவ்வாறு அன்புடனே சுமந்துபெற்ற தாய்மா
ருடைய உயிர் நாசமாகிக் குற்றஞ்செய்து அரிய நரகத்திலேவீழ்வோர்
களோ தெய்வமானவர்கள்? நாவினையுடைய நான்குபூதத்தின் கலப்
பில் பேதமேயல்லாமல், தோன்றிய வடிவுக்கு உயிரென்று வேறி
ல்லையென்பாய்; இராத்திரியிலே நித்திரை செய்யும்போது உன் முகத்
திலே எதிர்ப்போகும் சர்ப்பத்தை இந்தப் பூதங்களறியுமோ? அறிவில்
லாதவனே! உருவும், உயிரும் ஒன்றாய்க்கூடும் அறிவு உனக்கில்லை
யென்றாய்; இந்த உருவம் நீங்கினகாலத்தில் உயிரும் சேரத்தில்
நீங்கிப்போகும்; உருவமும், உயிரும் ஒன்றாய்க் கூடப்பிறக்குமாகில்
அதனால் உன்னுடைய உருவும், உயிரும் வேறாகுமென்று உன் வாயாற்
சொல்வாய்; ஆகாயமில்லை; அதனிடத்தே சத்தமுமில்லை; அந்த ஆகா
யம் இல்பொருளென்று சொன்னாய்; உன் ஆகமத்தில் சொல்லும்
பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு ஆகிய நான்கு பூதமும் இருப்பதற்
கிடம் ஆகாயமல்லவோ? நீ சொல்லும் சொல்லினாலே ஆகாயத்தி
[illegible]டாகிய தென்று சொல்லுவாய்; இடமிருக்க நிலையென்று சொ
ல்லாது இல்பொருளென்று சொல்லுவாய்; இப்படிச் சொல்லும் நீயே
[illegible] விருக்கின்றதென்று [illegible]
[illegible]; பூமியிலே [illegible]

அழுதலை பேசுகின்றவர்களும் இருக்கின்ற சபையிலே உன் சொல்லெல்லாம் பொருந்தும்; மாக்கள் உயிரற்றவென்று சொல்வாய்; இவை பெற்ற பஞ்சபூதத்தினு லுண்டாகிய தேகத்தை யுடையவர்கள்போல, மாக்கள் கிளைப் பருவங்களிலே இலைகளுடன் தழைத்து வளர்ந்திருக்கும்; அஃதில்லைவிட்டால் சருகாகும்; ஆகையினலே, இவையெல்லாம் ஜனன பேதத்தில் ஜன்மங்களைப் புசிப்பிக்க எமது கடவுள் உயிர்களுக்கு அமைத்த வடிவாகுமென்று சொல்வாய்; ஒரு உயிரைக் கொல்லுவது தீது, பூமியிலேதானே செத்த பிராணியின் மாமிசத்தைத் தின்பது நன்று என்று சொல்வாய்; உனக்கு நல்ல உயிரைக் கொன்று மாமிசத்தை உண்பித்து உன் பசியைத் தணிப்பார் பாபமடைவது உனக்கு அல்லவோ? காரணமிருக்க எப்போதுங் காரணங் கெடுகவே மோக்ஷமென்று வேதங்கள் பரவுகின்ற [illegible]களுடைய கோனாகிய சிவனுடைய ஆகமஞ் சொல்லப்பட்டவர்கள் சொல்லுவார்கள்; போரால் வருந்தும் உயிருடற் கெடுவது முத்தியென்று பெரிய வருத்தங்கொண்ட நீயே பிரிவை யறியாமல் சொல்வாய்; கந்தமும் அழிந்தால் முத்தியென்று சொன்னாய்; பஞ்சகந்தமும் அழிந்தால் முத்திபெற்றவர் யாவரென்று வினவும் போதில், அழிந்த அஞ்சினும் உண்டான அறிவென்று சொன்னால் அப்போது பஞ்சகந்தமும் அழியவுமில்லை, மோக்ஷமுமில்லையாம்," என்றார்.

இவ்வாறு மாணிக்கவாசகர் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே யிருந்த சித்தியானது மங்கியிருக்க புத்தன் கோபித்து, மாணிக்கவாசகரை நோக்கி, "நீர் தெய்வமு மில்லை, மோக்ஷமு மில்லையென்று சொன்னீர்; உம்முடைய தெய்வமாவது எது? நீங்கள் அடையும் மோக்ஷம எது?" என்று கேட்க, சிவஞானத்தை யறிந்த சைவராகிய மாணிக்கவாசகர் அவனை நோக்கி, "அழகிய கல்லாலின் கீழிலிருந்து தருமஞ் சொல்லுகின்ற எங்கள் கடவுள் தம் வடிவைக் கண்டு அநேகம் பேர் தரிசிக்க நிருத்தஞ் செய்வார்; அவர் விபூதி தரித்த திருமேனியை யுடையவர்; உமாதேவியை ஒரு பாகத்தி லுடையவர்; கிருபையை யுடையவர்; இப்படிப்பட்ட கடவுளது பெருமை சொல்லுவதற்கு எளிதோ? அன்னருஞ் செய்து கொண்டு தில்லைமாநகரில் அழகிய பொன்னம்பலத்தி லிருக்கின்றவரும் சத்தியை யளித்தருளுகின்ற எமது கடவுளைக் ஒரு முதலென்கிறீரோ?" என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லவே, புத்தன் மாணிக்கவாசகரை நோக்கி, "பல பேச்சுகள் சொல்வதுபயனில்லை [illegible] சொன்னாய்; [illegible]

என்னெதிரே சொன்னீர்; கையிலே ஜெபமாலை கொண்டிருப்பது எதற்காக? வேறொரு தெய்வ முண்டென்று நினைத்தோ? வளம் பொருந்திய உலகத்தார் வணங்கும்படிச் சிதம்பரத்திலே நிருத்தஞ் செய்வான் எமது கடவுளென்று சொன்னீர்; நினைந்து போகப் பட்ட நல்லறிவையுடைய சிலர் பார்க்க ஆடுவ தல்லது, தமதிச்சையி னாலே ஆடுவாரு முண்டோ? உலக மெல்லாம் பிழைக்க அழகிய பொன்னம்பலத்திலே நிருத்தஞ் செய்யும் எமது கடவுள் திருமேனி யிலே விபூதி தரித்திருக்கின்றா னென்று மேன்மைகொண்டு சொன் னீர்; சிவந்த பிரகாசந் தங்கிய திருமேனியிலே விபூதி பரிசுத்தமான தென்றோ உமது கடவுள் தரித்தான்? உமாதேவியை ஒருபக்கத்திலே உடையவனென்று பெருமை கொண்டு சொன்னீர்; பாதித் தேகம் பெண்வடிவாயிருப்பது பூமியிலே உண்டோ? அப்படிப் பாதித் தேகம் பெண்ணுருவாக உமது கடவுள் இருந்தால், நீர் துறவி லிருக்குந் தவமென்ன?" என்றான்.

இப்படி அந்தப் புத்தகுரு சொன்னவுடனே, மாணிக்கவாசகர் அவனை இகழ்ந்து நகை செய்து, "எமது கடவுளுடைய அடியார்கள் பெரிய வாழ்வைப் பெற வந்தவர்கள்; நல்ல உபதேசமாகிய இது நல்ல தவ மொன்றுமில்லாத உன்னெதிரே சொல்லத் தகாது; உயர்ந்த ஜெபமாலிகையைக் கையிலே வைத்திருப்பது உலகத்தார் எல்லோ ரும் இங்கே மேலான தவங்கள் செய்தற்காம்; அது தாங்கப்பெற்ற ஆயுதத் தொழில்களைச் சார்புடனே பழக்குகின்ற பக்குவமுள்ள ஆசிரியர் கையிலே கொள்ளும் ஆயுதம்போலாகும்; தவப்பயனைச் சம்பாதியாதவர்களைப்போல் ஊனக்கண்ணை உடையவராகிய உலகத் தார் பார்க்க உங்கள் எதிரே கூத்தாடுவான்,' என்றாய்; விறகிலே இருக்கும் தீயைப்போலத் தேகத்திலே கலந்து உயிரை யெல்லாம் ஆட்டுவிக்கும் கட்டுவன் எமது கடவுளென்று எண்ணிக்கொள்; உம்முடைய கடவுள் விபூதியை யணிந்தது என்னவென்று கேட் டாய்; அது ஆத்மாக்களுக்குத் துன்பத்தைத் தணிப்பதென் றெண் ணிக்கொள்; பிறந்திருக்கின்ற தம்முடைய பிள்ளைகள் அடைந்த ரோகயை நீக்கும்படி தாய்மார் மருந்து சாப்பிடுவதுபோல உலகத்தி லுள்ள உயிர்களின் துன்பங்களைத் தணிக்கும் பொருட்டு எம் கடவுள் அதனை அணிந்திருக்கின்றார். புல்லறிவைக் கொண்டு அநேகம் வீண் வார்த்தைகள் பேசுகின்ற புத்தனே! நீ பேசாமல் நில்; அவனை யல்லாமல் ஒருவர் நீற்றைத் தரிப்பதுண்டோ? நல்ல திருநீற்றிலுள்ள சுகத்தை வேதஞ் சொல்லுவதல்லாமல் மற்றொருவர் சொல்லுவதற் கெளிதோ? எம் கடவுள் ஒரு பாகத்திலே உமாதேவியை வைப்பது

குற்றமென்று சொன்னாய்; உலகத்தாருக்குப் போகத்தைத் தரல் வேண்டுமென்று நினைத்து மேகத்தையொத்த கூந்தலையுடைய பார்வதியை யொருபாகத்தில் கொண்டிருக்கின்றார்; அல்லாமலும் உயிர்கட்கு யோகத்தைக் கொடுக்கும்பொருட்டு யோகவுருவங் கொண்டிருந்தார்; குருடர் தம் கையிலிருக்குந் தடியையல்லாமல் வேறொன்றையு மறியாத விதம்போல் நீ இந்தப் பேச்சுமாத்திரங் கற்றாயல்லாமல் வேறொன்று மறியமாட்டாய்; வலிமைபெற்ற அழகிய இடபவாகனத்தையுடைய பரமசிவன், பூவிலிருக்கும் மணம்போல் ஆத்மாக்களிடத்தில் கலந்துநின்ற நிலைமையைப் பார்த்தாயில்லை; கண்ணில்லாதவனே! ஆதியாகியும், சிவயோகியாகியும், மிருந்த போகியாகியும், அரூபியாகியும், சோதியாகியும், வெகு ரூபியாகியும், இன்பக் கடலாகியும் இருக்கின்ற எம் கடவுள் துன்பமில்லாத நீதி நிறைந்த பொற்சபையிலே, நின்ற நிலையை யல்லாமல் அவருடைய பாதம் இது, சிரசு இது என அவரைப் பகுத்தறிய வல்லவர் யாவர்?" என்று சொல்லிப் பின்னர், சாஸ்வதியை நோக்கிக் கோபித்து, "மைந்தர்கள் மங்கையர்கள் ஆகிய இவர்கள் வாக்கி லிருக்கின்ற சாஸ்வதியே! நீ பொய்வார்த்தை பேசுவதென்? நான்கு வேதங்களையுஞ் சொல்லிய நீ தானே இந்தப் பொய்யைச் சொல்லவேண்டியதென்ன? தக்கன் யாகத்தில் உன் மூக்கறுபட்டதை மறந்துவிட்டனையோ? திரிநேத்திரத்தையுடைய பரமசிவனது அருளில்லை யென்று சொல்லும் மூடருடைய நாவைவிட்டு நீ சிவனுடைய ஆக்கினைப்படி போ," என்று சொல்ல, சாஸ்வதியும் பயந்து அந்த வஞ்சகருடைய நாவினின்றும் நீங்கினாள். பின்பு அவர்களெல்லோரும் விஷத்தைச் சாப்பிட்டவர்கள் போல் ஒடுங்கி நடுங்கி ஊமைகளானார்கள். ஈழதேசத்து ராஜன் அதுகண்டு மனநொந்து சிவஞான நூல்களிற் குறைவில்லாத தேர்ச்சியையுடைய மாணிக்கவாசகர் பாதத்தை வணங்கி நின்று அவரை நோக்கி, "சுவாமி! இப்போது பேசத்தக்கவர்கள் ஊமையாயினார்கள்; இனி பேச்சில்லாத ஊமையாகிய என் புத்திரிக்கு உமது மகிமையால் ஊமை நீங்கி நல்ல வார்த்தை யுண்டாகும்படி செய்யவேண்டும்; அங்ஙனம் செய்தால் நானுமக்கு நல்ல அடியனாவேன்," என்று சொல்ல அதைக் கேட்ட மாணிக்கவாசகர், "சீக்கிரத்தில் அவளை அழைத்துக்கொண்டுவா," என்று கூறினர். உடனே அவ்வரசன் அவளை அழைத்து வரும்படிசெய்ய, அவளும் உண்மை பொருந்திய அச்சபைக்கு வந்தாள்.

அங்ஙனம் சபையிலே வந்துநின்ற அக் கன்னிகையை, மாணிக்கவாசகர் பார்த்து அவள்மீது கிருபாநோக்கஞ் செய்து பின்பு

அவளை அழைத்து எதிரிலிருக்கவைத்து, உள்ளம் நடுங்கி அங்கிரு ந்த புத்தன்சொல்லிய தர்க்கத்துக்கெல்லாம் உத்தரஞ் சொல்லும்படி குளிர்ந்த வாசனைபொருந்திய கூந்தலையுடைய அப் பெண்ணுக்குக் கட்டளையிட்டார். அவ்வாறே அப்பெண், பக்தியை நன்ரு யறியாத புத்தரானவர்கள் சொல்லிய தர்க்க வார்த்தைக் கெல்லாம் படித்தறிந் தவர்கள்போல் உத்தரஞ் சொன்னுள். அப்போது மாணிக்கவாசகர், மங்கையர் செய்யுந் திருச்சாழல் விளையாட்டாக மகிழ்ச்சியினுலே அவள் சொல்லிய வாக்கியப்பொருளை யெடுத்துப் பாடலாகச் சொன்னுர். அதன்மேல் ஈழராசன் அஞ்செழுத்துஞ் சொல்லி விபூதி தரித்து மாணிக்கவாசகரைப் புகழ்ந்து அவருக்கு அடிமைத் திறத் திலே தவறில்லாத அடியனுயினுன். அதைக்கண்ட சோழராஜனும் தில்லைமூவாயிரவரும், 'அம்பலம் வாழ்க,' என்று துதித்து, அழகிய மாணிக்கவாசகரை ஏத்திஞர்கள். இவ்வாறு சிறப்புள்ள ஈழராஜன் மாணிக்கவாசக ரெதிர்நின்று ருத்திராக்ஷமணிந்து விபூதி தரித்து அடிமைத் திறமுடையனுகவே, துக்கத்தைத் தருகின்ற சிவந்த வஸ் திரத்தால் மூடும் உடம்பையுடைய புத்தர்களும் மிகுந்த ஊமைத் தன்மை தங்களுக்கு நீங்கவேண்டுமென்று மாணிக்கவாசகரை வண ங்கினுர்கள். அத்தருணம் சோழராஜனும், தில்லைமூவாயிரவரும், மற்றவரும், அவரை வணங்கி, "சுவாமி! இந்தப்படி யருள்செய்ய வேண்டும்," என்று துதித்தார்கள். அப்படியே மாணிக்கவாசகர் மகி ழ்ந்து அவர்கள்மீது கிருபா நோக்கஞ் செய்ய, உடனே அவர்களெல் லாரும் ஊமைத்தன்மை நீங்கி நமஸ்கரித்து, அவரை நோக்கி, "கள ங்கமற்ற மனமுள்ள பெரியவரே! நாங்கள் முன் பிறப்பிலே நிலை பெற்ற தீவினையைச் செய்தபடியால் குற்றமற்ற விபூதி தரித்து நல்ல பஞ்சாட்சரத்தை உச்சரியாம லிருந்தோம்; இப்போது அப் பாவம் நீங்கப்பெற்ருேம்; இனி நீர் எங்களுக்குத் திருநீறும், உருத்தி ராட்சமும், காவி வஸ்திரமும் தரவேண்டும்; நாங்கள் தரித்திருக் கும் இந்தச் சிவப்பு வஸ்திரத்தைச் சுடுவீராக," என்று வணங்கினுர் கள்.

அவ்வாறு வணங்கவே அழுக்கற்றில்லாத மனமுள்ள மாணிக்க வாசகர், புன்சிரிப்புடைய முகத்தினராய்ப் பூர்வசன்மத்தி லிவர்கள் தவஞ்செய்தவர்க ளென்று மனத்திலே நினைத்து, அவர்களைக் கெடு தல் செய்யாத விபூதி தரிப்பித்துப் பிரகாசங்கொண்ட ருத்திராட்ச மும் அணிவித்து அவர்களுடைய சிவப்பாகிய வஸ்திரங்களை நெருப் புக்கு இரையாக்கினுர். பின்பு அவ்வாறு இழிவான வேடங்கள் நீங்கி விபூதியைத் தரித்த புத்தர்களும், இராஜாவும், பழமையாயுள்ள

திருவாதவூரராகிய மாணிக்கவாசகருடைய இரண்டு பாதங்களையும் வணங்கி, அழகிய திருச்சிற்றம்பலத்தை வணங்கி, நெஞ்சிலேயிருந்த அஞ்சகம் நீங்கிச் சிதம்பரமே தங்களுக்கு நிலைபெற்ற பதியாக விருந்தார்கள். மற்றவர்கள் தங்கள் தங்கள் பதிகளுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருப்புலீச்சுரத்தை யடைந்து அங்கு வசித்திருந்தார்.

இவ்வாறு மாணிக்கவாசகர் அந்தச் சிதம்பரத்தில் வசிக்கின்ற நாளிலே, ஒரு தினம் பொற்சபையில் நிருத்தஞ் செய்கின்ற சபாபதியானவர், தமது கிருபையினுலே பிராமண வடிவங்கொண்டு பரிசுத்தமாகிய முப்புரிநூ லணிந்த மார்பும், மேன்மையாகிய புத்தகம் தங்கிய கையும் தெரியச் சிவந்த திருவடிகளும் கோவ எழுந்தருளி அவருக் கெதிராக நின்றார். அவ்வாறு எதிரே வந்து நின்ற வேதப் பிராமணரைப் பார்த்து மாணிக்கவாசகர், 'இரும்,' என்று சொல்லி, அவ ரிருந்த பின்பு, அவரை நோக்கி, "பெருமையுடைய வேதத்தில் மிகுந்தவரே! நீர் எங்கே இருக்கிறவர்? சொல்லும்," என்று கேட்க, அவர், "நாம் இருப்பது பெரிய வளத்தை யுடைய பாண்டியதேசம்," என்றார். அவ்வாறு பாண்டிய தேசமென்று சொல்லவே மாணிக்கவாசகர் அவரை அன்புடனே உபசரித்து, "இங்கே நீர் வருவதற்குக் காரணம் யாது? சொல்லும்," என, முன்னே மகாவிஷ்ணுவும், பிரமதேவனும் அடி முடி தேடிக் காணுதற் கரிய கடவுளாகியும், சிற்சபையிலே நிருத்தஞ் செய்பவருமாகிய பரமசிவனைக் குதிரை யேறச் செய்த உம்முடைய பெருமையினுலே பாண்டிநாடெல்லாம் வாழ்ந்தது; அழகிய திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற கடவுளுடைய திருவடியை வணங்கித் துன்பமொன்று மில்லாமல் தடாகஞ் சூழ்ந்த திருக்கழுக்குன்றத்துக்குப் போய்ப் பின்பு சிதம்பரத்திற்கு வந்து புத்தரை வாதில் வென்றீர் என்பது கேள்விப்பட்டு யாவரும் மகிழ்ச்சி யடைந்தார்கள்; ஆதியாகியும், சிற்சபையிலே ஆடுகின்ற ஐயனுகியும் இருக்கின்ற கடவுளைப் பக்தியினுலே நீர் துதித்துச் சொல்லிய தமிழ்ப் பாடல் முழுவதையும் நான் ஓதித் துன்பம் நீங்குதற்கு நினைத்து இங்கே வந்தேன்; ஆதலால் அதை எழுதல்வேண்டும்; பிராமணரில் உத்தமரே! நீர் விளக்கமாக அதை இன்று சொல்லவேண்டும்," என்றார். அதைக் கேட்டு மனத்திலே மிகுந்த அன்பை யுடையவராய், ஜடாமுடியை யுடைய பரமசிவனை எண்ணுதற் கரிய தமிழ்ப் பாடலாற் சொல்லித் துதிக்கும் இயல்பையுடைய மாணிக்கவாசகர், அப்போது அக மலர்ந்து உண்மை ஞானத்தைத் தருகின்ற திரு

வாசகத்தை மகிழ்ச்சியுடனே சொன்னார். அவ்வாறு அவர் சொல்லிய பாடல்களை யெல்லாம் சிற்சபையில் ஆடும் சபாபதியானவர் தம்முடையதிருக்கரத்தில் ஏட்டைப் பிடித்துக்கொண்டு தெளிவாக எழுதினார். பின்பு அவர் மாணிக்கவாசகரை நோக்கி, "மிகுந்த அருளையுடைய உமாதேவி பாகராகிய சபாநாயகரைப் பாட்டுடைத் தலைவனுக்கி ஒரு கோவையும் பாடவேண்டும்," என்றார். நிலை பெற்ற தவத்திலே மிகுந்த மாணிக்கவாசகர் அதற்கு மன மகிழ்ந்து அவ்வாறே சொன்னார். பொன்போலும் பிரகாசிக்கின்ற சடையையுடையவர் எதிரே யிருந்து அத் திருக்கோவையாரையும் எழுதி முடித்தார். பின்பு அவர் தம்முடைய புத்தகத்தைக் கட்டிக்கொண்டு மின்னலைப்போல் மறைந்தார். அது கண்டு மாணிக்கவாசகர் வருத்தங் கொண்டு எழுந்தார்; எங்கும் ஓடி அவரைத் தேடிப்பார்த்தார்; 'இஃதென்ன ஆச்சரியம்,' என்று மன மகிழ்ந்தார்; 'இங்கு வந்தவர் சிதம்பரத்திலே நிருத்தஞ் செய்கின்ற சபாபதியே,' என்று நிச்சயித்துக் கண்ணினாலே ஆனந்த பாஷ்பம் பொழிந்தார்; 'ஏ சிவமே! நீ எங்கே போயினாய்,' என்று பூமியிலே விழுந்தார்; பரமானந்த சமுத்திரத்திலே அழுந்தினார்.

உயர்ந்த தமிழினிடத்திலே அன்பு மிகுந்த சபாநாயகரோ மேற்கூறியபடி புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு, தமது சபைக்கு எழுந்தருளி, தேவர்களையும், மகாவிஷ்ணுவையும், பிரமதேவனையும் பார்த்து, "நமக்கு அடிமை செய்து நலம் பெற்ற மாணிக்கவாசகன் சொன்ன இந்தப் பாடல்களைக் கேளுங்கள்," என்று சொல்லி அவர்களுக்கு அனுக்கிரகம் செய்து, "மெய்ம்மையுள்ள தவத்தையுடைய மாணிக்கவாசகர் சொல்ல எழுதப்பட்ட இந்தத் திருவாசகம் கனகசபையிலே நிருத்தம் செய்கின்ற அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையார் திருவெழுத்தாம்," என்று மோக்ஷத்தைத் தருகின்ற திருக்கோவையார் முடிந்தவிடத்திலே எழுதிப் பின்பு அழகிய மலரை யொத்த கையினாலே அவ் வேட்டிற்கு மைக்காப்பும் செய்து, உலகத்துக் கெல்லாம் நன்மை செய்கின்ற மாணிக்கவாசகரது நல்ல தவத்தை எல்லோருக்கும் அறிவிகக நினைத்து, மேலான முனிவர்களும், தேவர்களும் வணங்கும் சபை வாசற்படியிலே அத் திருவாசகமாகிய திருமுறையை வைத்தார். அவ்வாறு அதனைப் படியிலே வைத்த பின்பு பூசை செய்யும் ஒரு பிராமணன் பார்த்து, "இப் புத்தகம் இங்கே எப்படி வந்தது? இது தெய்வீகமாம்," என்று மன முருகி நின்று, "தில்லைமாநகரத்தாருக்கு இதனைச் சொல்லவேண்டும்," என்று உடனே சிற்சபையை விட்டுப் போய்ப்

பழமையாகிய சிதம்பரத்தி லுள்ளவர்களிடத்து, "ஒரு புத்தகம் சிற்சபையின் படியிலே இருக்கின்றது," என்று சொல்ல, அவர்கள் "இது அதிசயமாம்," என்று ஓடிவந்து பிராமணன் சொல்லிய படியே படியின்மேல் சபாநாயகரால் வைக்கப்பட்டிருந்த புத்தகத்தைக் கண்டு, நம் கடவுள் வீற்றிருக்கின்ற சிற்சபையிலே இவ்வேடிருந்தது தெய்வீகமாம்; இது கடவுள் சொல்லிய சிவாகமமோ? தமிழ் நூலோ? இதனை எடுத்துப் பார்க்கவேண்டும்," என்றார்கள்.

அதன்மேல், அவர்களுள் வாக்கில் வல்லவராகிய ஒருவர் போய் மலரைக் கொண்டு அருச்சித்து நமஸ்கரித்துப் பரமசிவன் வைத்த அப் புத்தகத்தை அவிழ்த்து ஏட்டை எடுத்துப் படித்தார். அதில் நீதியைக் கொண்ட அகவல் நான்கும், திருச்சதகம் முதலாகச் சிறக்கப்பெற்ற தமிழ்ப் பாடல்கள் அறுநூறும், விரித்துச் சொல்லப்பட்ட அகப்பொருட்கோவை நானூறு பாடல்களும் இருந்தன. முடிவிலே, "இது மாணிக்கவாசகர் சொல்ல அழகிய திருச்சிற்றம்பல முடையார் எழுதியது," என்றும் வரையப்பட்டிருந்தது. அங்குள்ளவர்கள் இவற்றை யெல்லாம் படிக்கக் கேட்டு மெய்ப்புளகமும், குறுவேர்வு கொள்ளுதலும், ஆநந்த பாஷ்பம் சொரிதலும், மன முருகுதலு முடையவராய், "மெய்த்தவத்தையுடைய மாணிக்கவாசகர் சொல்லிய இந்தத் தமிழே மோட்சவழியிற் சேர்க்கவல்லதாம்; இதன் பொருளாகிய தேனை நம் செவியாகிய வாயினால் இன்னும் பருகவேண்டும்," என்று உடனே சபையைவிட்டுப்போய் மாணிக்கவாசகரைக் கண்டு அவரெதிரே திருமுறையை வைத்து, "தேவர்பிரானாகிய கடவுள் இன்று செய்த காரியம் இதுவாம்," என்று சொன்னார்கள். அதைக் கேட்டு மாணிக்கவாசகர், "அற்பமாகிய என் பாடலை எல்லோரும் மனமகிழ்ந்து கொண்டருளும்படி கடவுள் செய்ய மேலுனில் நான் என்ன தவத்தைச் செய்தேனோ," என்று கடவுளைப் பலவாறு புகழ்ந்தார். இவ்வாறு மாணிக்கவாசகர் புகழ்ந்த பின்பு அங்கு வந்து கூடிய சிதம்பரவாசிக ளெல்லோரும் அஞ்சலியஸ்தராய் அவரை நோக்கி, "பண்ணையுடைய இந்த ஞானப் பாடலை எல்லோரும் கொள்ளும்படி, உம்மிடத்திலே கடவுள் வந்து செய்த காரியத்தை எங்களிடம் விவரமாகச் சொல்லவேண்டும்," என்று கேட்டார்கள். துன்ப மென்னும் பிறப்பில்லாத மாணிக்கவாசகர் சபாநாயகர் செய்த செய்கை யெல்லாஞ் சொன்னார். பின்பு தில்லை மூவாயிரவர் அவரை வணங்கி மனமகிழ்ச்சிகொண்டு, "நம் கடவுளைப் புகழும் இத் தமிழ்ப் பிரபந்தத்திற்கு அருமையாகிய பொருள் சொல்லவேண்டும்," என்று கேட்க, மாணிக்கவாசகர் சிவஞான

நிறைந்த மனத்துடனே களிப்பை யடைந்து, "அழகிய கனகசபை யெதிரே போய் இதற்குப் பொருள் சொல்வேன்," என்று அங்குச் சென்றார். தில்லைமூவாயிரவரும் அவர்க்குப் பின்னே சென்றார்கள். இவ்வாறு எல்லோரும் சென்று கனகசபையை அடைந்தவுடனே மாணிக்கவாசகர், "இத் தமிழ்ப் பிரபந்தத்திற்குப் பொருள் இவர் தாம்," என்று சபாநாயகரைக் காட்டி அத்தில்லை மூவாயிரவர்கள் காணச் சீக்கிரத்திற் சபையிலே போய் மறைந்தார். அதைக் கண்ட தில்லைமாநகரிலுள்ளார் யாவரும் சபாபதியையும் மாணிக்கவாசகரை யும் பலவாறு துதித்துத் தேகம் புளக மடைந்து நடுக்க முற்று, மனமுருகிக் கண்ணீர் பொழிந்து, திருமேனி யெல்லாம் வேர்த் தார்கள்; சிவந்த கைகளைச் சிரசின்மேல் கூப்பிக்கொண்டார்கள்; பூதங்க ளெல்லாம் திருத்தஞ் செய்தன; கணநாதர்கள் புகழ்ந்தனர்; தும்புரு நாரதர் இசை பாடினார்கள்; வேதங்களும் அந்தர துந்துமிக ளும் ஆகாயத்தில் முழங்கி எழுந்தன; முனிவரும் தேவரும் பஞ்ச தருவினுடைய மலரைத் தூவிச் சபாநாதரை வணங்கினார்கள்.(அ-அ)

இரேவணசித்தர் முதலிய சைவாசிரிய ரியல்பு.

"மிகைபடச் சொல்லேல்."

(இ - ள்.) 'நீ பேசுங் காலத்தில் பயனற்ற சொற்கள் வீணே விரியும்படி பேசாதே,' என்பதாம்.

69. மிகைபடச் சொல்லா சிரேவண சித்தர்
வீறுறு மருளசித் தையர்
தகையுறு மேகோ ராமையர் பண்டி
தாத்திரி யல்லமப் பிரபு
நிகரறும் வீர சைவவா சிரியர்
நின்மல வைவரை மறவே
னகமெழுங் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ - ள்.) அகம் எனும் - ஆழத்தால் அகமென்று சொல்லக் கூடிய, கங்கை - ஆகாயகங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத் திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச நாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் நாதனே! (உலகத்தில் எவரும் பேசுங் காலத்தில் பயனற்ற சொற்கள் வீணே விரியாமல், 'சுருங்கச்சொல் லல் விளங்கவைத்தல்' என்னும் விதிபற்றிப் பயனுடைய வார்த்தை

களைச் சுருக்கி அழகுபடப் பேசவேண்டும்; அங்ஙனம் பேசின் அறிவுடைய பெரியோர் கொண்டாடற் கேதுவுண்டாம்; அவ்வாறின்றித் தங்களுக்கு விசேஷ ஞான மில்லாவிடினும் எல்லா மறிந்த வல்லவர்போல் வாய்க்கு வந்தவற்றை யெல்லாம் வரம்பின்றிப் பேசினால் அறிவுடையோர் 'பதர்' என்று பழிப்பதற் கேதுவுண்டாம்; இங்ஙனமே சில அறிவீனர் அகங்கரித்துப் பேசி அறிவுடைய பலராலும் இகழப்பட்டுத் திரிவதை நாம் அனுபவத்திற் காணலாம். இதுபற்றியே ஔவையாரும், 'மிகைபடச் சொல்லேல்,' என்று கூறினார். ஆதலின், இந்நீதியைத் தழுவிப் பேசுங் காலத்தில்) மிகைபட - வார்த்தைகள் வீணே விரியும்படி, சொல்லார் - அலங்கரித்துப் பேசாதவரும், (அடக்கம் முதலிய நற்குணங்களோடு சிவபெருமானாகிய நின்னைத் தொழுது நற்பேறு பெற்றவருமாகிய) இரேவணசித்தர் - இரேவணசித்தரும், வீறு உறு - சிவ பக்தியில் மனதைச் செலுத்துவதில் பெருமை பெற்ற, மருளசித்தையர் - மருள்சித்தையரும், தகை உறும் - நின் பாதத்தில் அன்பு பொருந்திய, ஏகோராமையர் - ஏகோராமையரும், பண்டிதாத்திரி - பண்டிதாத்திரியரும், அல்லமாப் பிரபு - அல்லமாப்பிரபுதேவரும் (ஆகிய), நிகர் அறும் - சிவபக்தியில் ஒப்பற்ற, வீரசைவ ஆசிரியர் - வீரசைவாசாரியரென்றும், நின்மல - குற்றமற்ற, இவரை - இந்தப்பேர்களையும், மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அங்ஙனம் மறவாமல் அவர்களைப்போலவே அடக்கமாயிருந்து நின்பாற் பக்தி செலுத்தி நற்பேறு பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி-ரை) 'மருள' என்பதில் அகரம் சாரியை. 'மிகைபடச் சொல்லேல்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிப்படி வீணே வார்த்தைகள் பயனற்று விரியும்படி பேசாமல் ஆழ்ந்த கருத்துள்ள வாக்கியங் களைச் சுருக்கி அழகுபடப் பேசி அடக்க முதலிய நற்குணங்க ளெய்திச் சிவபக்தி மிகுந்து நற்பதவி பெற்றவராகிய இரேவணசித்தர், மருள்சித்தையர், ஏகோராமையர், பண்டிதாத்திரியர், அல்லமாப் பிரபு ஆகிய இவரையும் மறவாமல் நானும் அவர்களைப்போலவே நற்குணங்க ளெய்திச் சிவனாகிய நின்பாற் பக்தி செலுத்தி நற்பதவி பெற்றுக்கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. (அக)

வசவேசர் முதலிய சைவ மகான்க ளியல்பு.

"மீதூண் விரும்பேல்."

(இ - ள்.) 'முன் னுண்டது சீரண மாகாதிருக்க மேலும் உண்ணும் உணவை விரும்பாதே,' என்பதாம்.

90. மீதூண் விரும்பா தவர்வச வேசர்
வீரமல் லையர்கல் லையர்
மாதிகச் சென்னர் செங்கணர் சென்ன
வசவர்கன் னப்பிர மையர்
நீதரஞ் சித்த ராமர்மாச் சையர்
நிறைசரு திபர்பத மறவே
னுதிரை கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) ஆது - தெப்பங்கள், இரை - 'ஒலிவதால்' இரைச்சலிடுகின்ற, (சிறப்புமிகுந்த) கங்கை-ஆகாயகங்கை பரவிய, கோகிரி-கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் திருப்பெயரையுடைய நாதனே! (உலகத்தில் தேக சுகத்தோடிருந்து நின்னை வழிபட்டு நற்கதியடைய விரும்புவோர், அளவோடு முன்னுண்ட வணவு ஜீரணமாகாதிருக்க மேலும் உணவுண்பதை விரும்பாதிருக்க வேண்டும்; அங்ஙனமின்றி மேலும் உண்ணத் தொடங்கினால் அஜீரணமுதலிய வியாதிகள் அதிகப்பட்டுத் தேகசுகங்கெட்டுத் தெய்வ வழிபாடு முதலிய நற்குணங்களைக் கைவிட்டு நற்பதவியடைதற் கேதுவில்லாமற் போம். ஆதலின், எவரும் ஆகாரத்தை மிகாமலும் குறையாமலும் அளவோடு உண்டு அது ஜீரணமானபின்பு வேறு ஆகார முட்கொள்ள வேண்டும்; இதுபற்றியே ஔவையாரும், 'மீதூண் விரும்பேல்,' என்று கூறினர். இந்நீதியை அநுசரித்து) மீது - (முன் உண்டது ஜீரணமாகாதிருக்கையில்) மேலும், ஊண்-உண்ணுமுணவை, விரும்பாதவர்-விரும்பாமல் அளவோடு உண்டு தேகசுகம் பெற்று நின்னை வணங்கி நற்பேறு பெற்றவராகிய, வசவேசர்-வசவேசரும், வீரமல்லையர் - வீரமல்லையரும், கல்லையர் - கல்லையரும், மாதிகச்சென்னர் - மாதிகச்சென்னையரும், செங்கணர் - செங்கணரும், சென்னவசவர் - சென்னவசவையரும், கன்னப்பிரமையர் - கன்னப்பிரமாயரும், நீதர் - நன்னெறி யுடையவராகிய, அம்-அழகிய, சித்தராமர் - சித்தராமதேவரும், மாச்சையர்-மடிவாலமாச்சையரும், (ஆகிய) நிறை - சிவபத்தி நிறைந்த, சருதிபர்-சிவசருதிபர்களுடைய, பதம்-பாதங்களை, மறவேன்-நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்களைப் போலவே மீதூண் விரும்பாதிருத்தல் முதலிய நற்குணங்களைக் கைக்கொண்டு நின்மேற் பக்தி செலுத்தி நற்பேறு பெறுவேன்.)

(வி-ரை.) 'மீதூண் விரும்பேல்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிக் கிணங்க அளவின்றிப் புசித்தல் முதலிய தூர்க்குணங்களை நீக்கி நற்குணங்களைப் பெற்றுச் சிவபெருமானாகிய நின்மேற் பக்தி செலுத்தி நற்கதி யடைந்த வசவேசர் முதலியவர்களுடைய பாதங்களை மறவாமல் அவர்களைப்போலவே நானும் செய்து நலம் பெறுவேன் என்பது இதன் கருத்து (௯0)

அனவர்த்தியம்மன் முதலிய சிவநேய ரியல்பு.

"முனைமுகத்து நில்லேல்."

(இ-ள்.) 'இருவர் எதிர்த்துச் சண்டை செய்யும் போர் முனையில் நீ போய் நில்லாதே,' என்பதாம்.

91. முனைமுக நில்லா வனவர்த்தி நாதசன்
மாமுத லுரோமச முனிவன்
மனுவிதற் கண்ணன் விபசித்தோ டகத்யன்
வாழ்கலிங் கன்சுவே தனுமே
யனகனை விருத்த காசியிற் பூசித்
தன்னடி யடைந்தனை மறவே
னனநிலை கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ - ள்.) அன்னம் - அன்னப்பறவைகள், நிலை-நிலைபெற்று வாழாநின்ற, கங்கை-ஆகாயகங்கை பரவிய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும்-தங்கியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திசநாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் நாதனே! (இருவர் எதிர்த்துப் போர்செய்யுங் காலத்தில் அப்போரில் சம்பந்தப்படாதவர் வேடிக்கை பார்க்கும்பொருட்டு அப்போர் முனையிற் போய் நிற்கலாகாது; அவ்வாறு நிற்பின் இருபக்கத்தாரும் வீசுகின்ற ஆயுதங்களாலும், அவர் தம்மவர் பிறர் என்று கவனியாமல் நான்கு திசைகளிலும் சிறிப்பாயும் வேகத்தாலும் உயிர்ச்சேத முதலிய தீங்குக ளுண்டாகும்; இதுபற்றியே ஔவையாரும், 'முனைமுகத்து நில்லேல்,' என்று கூறினர். ஆதலின், இந்நீதிக்கிணங்க) முனைமுகம் - போர்முனையில், நில்லா - வேடிக்கையார்த்தமாகப் போய்நில்லாத வியல்பையுடைய, அனவர்த்தி-அனவர்த்தியம்மன், நாதசன்மா-நாதசன்மாவென்பவர், முதல் - முதலாக, உரோமசமுனிவன் - உரோமமகாரிஷியும், மன்னு -

பொருந்திய, விதற்கண்ணன் - விதற்கண்ணரும், விபசித்தோடு விபசித்தும், அகத்தியன் - அகத்தியமுனிவரும், வாழ் - சிவபதவியிலே நிலைபெற்று வாழ்கின்ற, கலிங்கன் - கலிங்கவாசன் என்பவரும், சுவேதனும் - சுவேதரிஷியும், விருத்தகாசியில் - விருத்தகாசியிலே, அனகனை - மாசற்றவனாகிய நின்னை, பூசித்து - கொண்டாடி வணங்கி, உன் அடி - உன்னுடைய பாதங்களை, அடைந்ததை - சேர்ந்து சுகம்பெற்று வாழ்ந்ததை, மறவேன் - நான் எப்பொழுதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்களைப்போலவே நானும் நற்குணம் பெற்று எம்பெருமானாகிய நின்னைத்தொழுது நின்னடியடைவேன்.)

(வி-ரை.) 'முனைமுகத்து நில்லேல்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிப்படி போர்முனையில் வீணே போய் நின்று தீங்கடையாத வியல்பினையுடைய அனவர்த்தியம்மன் முதலியோர் விருத்தகாசி நாதனுமாகிய நின்னை வணங்கி நின்பத மடைந்ததுபோல நானும் அடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. (கக)

சிவபெருமான், தாருகவன ரிஷிகளின் செருக் ககற்றியது.

"மூர்க்கரோ டிணங்கேல்."

(இ - ள்.) 'ஆங்கார முள்ள கீழ்மக்களோடு சிநேகஞ் செய்யவுடன்படாதே,' என்பதாம்.

92. மூர்க்கரோ டிணங்காத் தாருக வனத்து
முனிவரர் தருக்ககற் றதற்கு
மார்க்கமா வுமைநக் கிலைப்பத ரிகமா
வனத்திடை யிருத்திமா லானைத்
தீர்க்கமா வவர்க டவமொடு கற்பைச்
சிதைத்ததை யென்றும்யான் மறவே
னார்க்குநீள் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) ஆர்க்கும் - ஆரவாரிக்கின்ற, நீள் - நீட்சி பொருந்திய, கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருந்திய, கோகிரி-கோபர்வத மென்னும் தலத்திலே, மேவும் - குடிகொண்டிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் திருப்பெயரையுடைய நாதனே! (இப் பூவுலகின்கண்ணே நன்மையடைய விரும்புவோர் எக்காலத்தை முன்னிட்டும் ஆங்கார மிகுந்த கீழ்மக்களோடு சிநேகஞ்

செய்யலாகாது; அவர்க்குப் பலகால் மிக்க உபகாரஞ் செய்திருப்பி னும் ஒரு சமயம் தவறி அற்ப குற்றஞ் செய்யின், அதைப் பொறுக் காது முன் தாம் பெற்ற உபகாரத்தை யெல்லாங் கருதாது உடனே பெருங் கோபங்கொண்டு அளவிலாத் தீங்கியற்றுவர்; குற்ற மேதி படாவிடினும் ஒரு சமயம் தாம் கேட்டது கொடுக்க முடியாது தவறினும் காரண மின்றிப் பகை கொண்டு தீங்கு செய்வர்; எவ் வகையிலும் இவ ருறவு தீங்கே பயக்கும்; இதுபற்றியே மூதாட்டியா ராகிய ஔவையாரும், 'மூர்க்கரோ டிணங்கேல்,' என்று கூறினர். ஆதலின், இக்நீதிக் கிணங்க) மூர்க்கரோடு - ஆங்கார குணமுள்ள கீழ்மக்களோடு, இணங்கா - உறவு செய்ய வுடன்படாமல் நற்குண முடையவரா யிருந்து தவஞ் செய்து மேன்மை யடைந்த, தாருக வனத்து முனிவரர் - தாருகவன ரிஷிகள், (அங்ஙனம் மேன்மை யடைந்திருந்தும் தங்களினும் மேம்பட்ட பிரம மில்லையென்று செருக்கடைந்தமையால், அதனை யகற்றி அவர்களை யாட்கொள்ளும் பொருட்டு அவர்களுடைய) தருக்கு - அவ்வகங்காரத்தை, அகற்று தற்கு-அவ்வாறுநீக்குதற்கு, மால்-விஷ்ணுவும், அரனும்-அரனெனுந் திருப்பெயரையுடைய நீயும், (மோகினியும் பிக்ஷாடனருமாக வடி வங் கொண்டு) உமை - உமாதேவியையும், நந்தியை - நந்தியையும், மார்க்கமா - யோசனையாக (அதாவது: இவர்களை இவ்விடத்திலே வைக்கவேண்டு மென்னும் எண்ண முண்டாக அவ் வெண்ணப்படி யே) பதரிக மா வனத்திடை - சிறந்த பதரிகவனத்திலே, இருத்தி - வைத்துவிட்டு, (தாருகவனத்திற் சென்று) தீர்க்கமா - உலகத்திலே நிச்சயமாக, அவர்கள்-அந்தத் தாருகவன ரிஷிகளுடைய, தவமொடு- தவத்தினோடு, கற்பை-அவர் மனைவியரின் கற்பையும், சிதைத்தனை- நிலைகெடும்படி செய்து அவர்களுடைய அகங்காரத்தை நீக்கி அவர் களை ஆட்கொண்ட செய்கையை, யான்-நான், என்றும் - எப்பொழு தும், மறவேன் - மறக்கமாட்டேன். (இந்தச் செய்கையை மறவாமல் மனத்துட்கொண்டு, எத்தகைய பெருங் காரியங்களைச் செய்யினும் அகங்காரங் கொள்ளின் நினக்குக் கோப முண்டாமெனக் கருதி அதனை யகற்றி அடக்கமாயிருந்து நின்பாற் பக்தி செலுத்தி நின் னடி சேர்வேன்.)

(வி-ரை.) கற்பு என்ற குறிப்பினால் அதற்கேற்ப மனைவியர் என்னும் வாக்கியம் வருவிக்கப்பட்டது. 'மூர்க்கரோ டிணங்கேல்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிப்படி மூர்க்கரோ டிணங்காதிருத்தல் முதலிய நற்குணங்களைப் பெற்றுத் தவஞ் செய்து கீர்த்திபெற்ற தாருகவன ரிஷிகள் அவ்வா றடைந்தும் தாங்கள் அடைந்த நிலைமை

யைப்பற்றிக் கருவங் கொண்டிருந்தபடியால் அது உங்களுடைய மனேவன்மையினலே நிலைபெறுது; நாம் நினைத்தால் எதையும் மாற்றுவோம்; நீங்கள் நம்மை மதியாதிருந்தது தவருமெனக் காட்டி அவர்களை யாட்கொள்ளும்பொருட்டு அரனுகிய நீயும் மகாவிஷ்ணுவும் பிக்ஷாடனரும் மோகினியுமாக அவர்களிடத்தும் அவர் மனைவியரிடத்தும் சென்று அவர்களுடைய மனவுறுதியைக் கெடுத்து அகங்காரத்தை யழித்த நின் செய்கையை நான் மறவாமல், 'எத்தகைய மேன்மையை யடையினும் அகங்காரங் கொள்ளின் நமக்கும் அக்கதிதான் நேரும்,' என்று கருதிச் சிறிதும் அகங்கார மில்லாதகற்றி நின் பதத்தையே தொழுது நற்கதி பெறுவே னென்பது இதன் கருத்து. (கஉ)

பதரிகவனத்தில் பிரிவாற்ருமல் சிவலிங்கம் ஸ்தாபித்துப் பூசித்த உமைக்குச் சிவபெருமான் அருளியது.

"மெல்லினல்லா டோள்சேர்."

(இ - ள்.) 'நீ உன் மனையாளுடைய மெல்லிய தோளைச் சேர்ந்து வாழக்கடவாய்,' என்பதாம்

93. மெல்லியா டோள்சேர்ந் திடுமோன் பிரிய
விமலியாங் கான்றனை நிறுவி
யல்லியங் கமல வாவியு நந்தி
யாற்றாக் கொண்டுபூ சிக்க
வொல்லையி லாங்கு வந்துமை தன்னை
யுறநின் பெருமையான் மறவேன்
அல்லியார் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசா யகனே.

(இ - ள்.) அல்லி - செவ்வாம்பல் மலர்கள், ஆர் - நிறைந்த, கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருந்தியிருக்கின்ற, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும்-வதிந்திருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னுந் திருநாமமுடைய நாதனே! (இப்பூவுலகின் இன்பத்தையும் மேலுலகின் இன்பத்தையும் அடைய விரும்புவோர், பிறர் மனை நயவாமலும் பரத்தையரைக் கருதாமலும் தம் இல்லக்கிழத்தியரோடு மனமொத்துக் கூடி வாழவேண்டும்; இங்ஙனம் இல்லறத்தை நடத்துவோர் துறவறத்தாரைக்காட்டினும் மேம்பட்டவ

தாவர்; இதுபற்றியே ஔவையும், 'மெல்லினல்லா டோள்சேர்,' என்று கூறினள். இந்நீதிக்கிணங்க) மெல்லியாள் - மெல்லிய தன்மையையுடைய இல்லக்கிழத்தியாளாகிய உமையின், தோள்-தோள்களை, சேர்ந்திடும் - கூடிவாழும், அரன்-அரனாகிய நீ, பிரிய-(தாருகவனஞ் செல்லுங்காலத்தில் பதரிகாவனத்தில்) விட்டுநீங்க, விமலி - மாசற்றவளாகிய அவள்; ஆங்கு - அவ்விடத்திலே, அரன்தனை - அரனாகிய நின்னை, நிறுவி - சிவலிங்கமாக ஸ்தாபித்து, நந்தியால் - நந்திதேவராலே, அல்லி - அகவிதழையுடைய, அம் - அழகிய, கமலம்-தாமரை புஷ்பங்கள் நிறைந்த, வாவியும் - தடாகத்தையும், தர - ஏற்படுத்தித்தர, கொண்டு - பெற்று, (அதிலே ஸ்நானஞ் செய்து) பூசிக்க - வணங்க, (நீ) ஆங்கு - அவ்விடத்தே, ஒல்லையில் - சீக்கிரமாக, வந்து - அடைந்து, உமைதன்னை - உமாதேவியை, உற்ற-சேர்ந்து மகிழ்வித்த, நின் பெருமை - உன்னுடைய மேன்மையை, யான் - நான், மறவேன் - மறக்கமாட்டேன். (நின்னைப் பூசித்தால் பயனுண்டென்று கருதி உமையைப்போலவே யானும் பூசித்து நின்னருளைப் பெறுவேன்).

(வி-ரை.) 'மெல்லினல்லா டோள்சேர்,' என்னும் ஆத்திசூடி செய்யுளை, 'மெல், இல், நல்லாள், தோள்,' எனப் பிரிக்கவேண்டும். 'மெல்லினல்லா டோள்சேர்,' என்னும் ஔவையார் நீதிவாக்கியத்திற் கிணங்க, உமையாள் தோளைச் சேர்ந்து உலகத்தார்க்கு இல்லறம் நடத்தும் விதத்தைக் காட்டும் சிவபெருமானாகிய நீ தாருகவனஞ் செல்லும்போது உமையைப் பதரிகாவனத்தில் வைத்துப் பிரிந்து சென்றகாலத்தில் அவள் பிரிவாற்றாது சிவலிங்கம் ஸ்தாபித்து நந்தியால் ஏற்படுத்தித் தரப்பட்ட தாமரைத் தடாகத்தைப் பெற்று அதில் ஸ்நானஞ்செய்து பூஜித்து வணங்க, நீ அப்பூசனைக்கு மகிழ்ந்து உடனே வந்து அவளுக்குத் தரிசனந் தந்ததன்மையை யான் மறவாமல், அவளைப்போலவே நினைப்பிரிதற் காற்றாது பூஜித்து நின்னருளைப் பெற்றுக்கொள்வேன் என்பது இதன் கருதது. (கூ)

சங்கரிபூசைக்குச் சிவபெருமான் வரங்கொடுத்தது.

"மேன்மக்கள் சொற்கேள்."

(இ-ள்.) 'நீ ஒழுக்கமுடையவர்களுடைய சொற்களைக் கேட்டு நட,' என்பதாம்.

94. மேன்மக்கள் சொற்கே யிரங்குஞ்சங் கரிமுன்
விமலன்வந் தன்னருமை பூசைக்

கியான்றர வேண்டும் வரமுரை யென்ன
யாவனிவ் விலிங்கபூ சிப்போன்
றான்பெற யாவு மளிக்கவென் றுரைக்கத்
தயைபுரிந் ததையென் றும் மறவே
னான்புரி கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) ஆன்-நந்தியாலே, புரி-உண்டாக்கப்பட்ட, கங்கை-ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி-கோபர்வதத்திலே, மேவும்-தங்கியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெருமானே! (நன்மார்க்கத்தையடைய விரும்புவோர் ஒழுக்கமுடையவரது சொல்லைக் கேட்டு நடக்கவேண்டும்; அறிவீனரா யிருப்பவரும் மேன்மக்கள் சொல்லைக் கேட்டு நடப்பின் அவர்களுக்கு நல்ல ஞானமுண்டாய்ச் சிவபக்தி முதலியன ஏற்பட்டு நற்கதியடைய ஏதுவுண்டாகும்; ஒழுக்கமுடையார் சொல்லைக் கேளாது அவர்களை அவமதித்துத் திரிவோர் எத்தகையராயினும் பலர் நிந்தைக்காளாகி அறிவற்ற மிருகம்போலப் பயனற்றவர்களாய் நற்கதி யிழந்து திரிந்துழல்வர்; இதுபற்றியே ஔவையாரும், 'மேன்மக்கள் சொற்கேள்,' எனக் கூறினர். ஆதலின், இந் நீதிக்கிணங்க) மேன்மக்கள் - ஒழுக்கமுடையவர்களுடைய, சொற்கே - வார்த்தைகளுக்கே, இரங்கும் - இரங்கிக் கிருபை செய்கின்ற, சங்கரி - உமையானவள், முன் - எதிராக, (ஒரு காலத்தில் அவள் சிவபூசை செய்யும்போது) விமலன் - மாசற்ற கடவுளாகிய நீ, வந்து-அடைந்து, (அவளை நோக்கி) உன் - உன்னுடைய, அரும்-அருமையாகிய, பூசைக்கு - பூசனைக்கு, (யான் மகிழ்ந்தேன் ஆதலால்) யான் - நான், தரவேண்டும் - நினக்குக் கொடுக்க விரும்பிய, வரம் - வரத்தை, உரை என்ன - கூறுவாய் என்று வினவ, (அப்போதவள், தான் சிவபூசை செய்த லிங்கத்தைச் சுட்டிக்காட்டி,) யாவன் - எவன், இவ்விலிங்கம் - இந்தச் சிவலிங்கத்தை, பூசிப்போன் - பூசைசெய்பவனோ அவன், தான் பெற - தான் அடையும்படி, யாவும் - அவன் விரும்பிய எல்லாவற்றையும், அளிக்க - கொடுக்கக்கடவாய், என்று உரைக்க - என்று சொல்ல, (அங்ஙனம் நீ) தயை புரிந்ததை - அவளுக்குக் கிருபை செய்த அருட்டிறத்தை, என்றும் - எந்தக்காலத்தும், மறவேன் - நான் மறக்கமாட்டேன். (சங்கரியைப்போலவே யானும் மேன்மக்கள் சொற்களை மதித்துச் சிவபூசை செய்து நின்னருளைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி-ரை.) 'மேன்மக்கள் சொற்கேள்,' என்று ஔவை கூறிய நீதிக்கிணங்க, மேலோர் சொல்லைக்கேட் டருள்புரிகின்ற சங்கரியானவள் சிவலிங்கம் ஸ்தாபித்துப் பூசைசெய்த காலத்தில் சிவனாகிய நீ அவள் முன்தோன்றி, 'நீ விரும்பும் வரம் யாது?' என்று கேட்க, அவள், சிவலிங்கத்தைக் காட்டி, 'இதனைப் பூசிப்பவன் எவனாயிருந்தாலும் அவன் விரும்பியவற்றை யெல்லாம் நீ கொடுத்தருளவேண்டும்,' என்று சொல்ல, நீ அங்ஙனமே அருள் புரிந்தனை. ஆதலின், யானும் அந்தச் சங்கரிபோலவே மேன்மக்கள் சொற்களை மதித்துச் சிவபூசை செய்து நின்னருளைப் பெற்றுக்கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. (௯௪)

சிவயோகஞ் செய்வா ரடையும் பயன்.

"மைவிழியார் மனையகல்"

(இ-ள்.) 'மைதீட்டிய கண்களையுடைய பரத்தையர் வீட்டுக்குச் செல்வதினின்றும் நீங்கு,' என்பதாம்.

95. மைவிழி யார்கள் மனையகன் றறிவு
வளர்சிவா கமங்களைத் தெரிந்து
செவ்வழி யாகுந் தத்துவ முணர்ந்து
திகழ்சிவ யோகத்தி னின்று
கைவழி பாழவார் சிவனையுள் ளிருத்திக்
கடுந்தவஞ் செய்குநர்க் கிடமா
மைவளர் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) மை - அழகானது, வளர்-வளராநின்ற, கங்கை-ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீச னென்னும் நாதனே! (உலகத்தில் நற்கதியடைய விரும்புவோர், நெஞ்சிற் சிறிதும் விசுவாசமில்லாத பரத்தையர் வீட்டிற்குச் செல்வதை நீங்கித் தம் இல்லாளோடு கூடி வாழவேண்டும்; அங்ஙன மின்றி அன்பற்ற பரத்தையர் நேயங் கொள்ளின் அறிவு, பொருள், அழகு, புகழ் முதலியவை அழிவதோடு பலதீங்குகளும் நேரும்; இதுபற்றியே ஔவையாரும், 'மைவிழியார் மனையகல்,' என்று கூறினர். ஆதலின், இந்நீதிக் கிணங்க) மை - அஞ்சன மெழுதப்பெற்ற, விழி

யார்கள் - கண்களையுடைய பரத்தையர்களது, மனை அகன்று - வீட்டிற்குச் செல்வதை விட்டும் நீங்கி, அறிவு வளர் - புத்தி அதிகரிக்கின்ற, சிவாகமங்களை - சைவாகமங்களை, தெரிந்து - அறிந்து, செவ்வழி ஆகும் - நேரான வழியாகும், தத்துவம் உணர்ந்து-உண்மையை அறிந்து, திகழ் - மேலானதாக விளங்குகின்ற, சிவயோகத்தில் நின்று - சிவானந்த யோகத்திலே நிலைபெற்று, கைவழி - கையினிடத்திலே, மழு ஆர் - மழுவாயுதம் பொருந்திய, சிவனை - சிவபெருமானாகிய நின்னை, உள் இருத்தி - மனதிற்குள்ளே சேர்த்து, கடும் தவம்-கடினமாகிய தவத்தை, செய்குநர்க்கு - செய்பவர்களுக்கு, இடமாம்-(சிவலோகத்தில் எப்பொழுதும் நிலைபெற்று வாழ்வதற்கு) இடமுண்டாகும். (ஆதலின், நானும் அவ்வாறே செய்து சிவலோக பதவியைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி - ரை.) 'மைவிழியார் மனையகல்,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிக்கிணங்க, பரத்தையர் வீடு செல்வதை நீக்கி, சிவாகமங்களை யாராய்ந்து தத்துவ முணர்ந்து சிவயோகத்திருந்து சிவனாகிய நின்னை மனத்திருத்துவார்க்குச் சிவலோகத்தில் இடமுண்டாவது திண்ணமாதலால் யானும் அவ்வாறே செய்து நின்னருளால் சிவலோக பதவியை அடைவேன் என்பது இதன் கருதது. (௯௫)

இதுவுமது.

"மொழிவ தறமொழி"

(இ-ள்.) 'நீ சொல்லும் நூற்பொருளைச் சந்தேகமறச் சொல்,' என்பதாம்.

96. மொழிவ தறமொழி யுங்குரு பரனை
முன்னறிந் தவனருள் பெற்றுப்
பழிபடுஞ் செயல்க டவிர்த்துநல் வழியிற்
படர்கதா னருளையே நாடி
விழிமணி நாசி முனையினை நோக்கி
மெய்த்தவஞ் செய்குநர்க் கிடமா
மழிவிலாக் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திநா யகனே.

(இ - ள்.) அழிவு இல்லா - எப்பொழுதும் அழிவற்ற வியல்பினையுடைய, கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருந்திய, கோகிரி-கோபர்

லத்திலே, மேவும்-எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே ! (நூற்பொருள்களைச் சொல்வோர் சந்தேகமறச் சொல்லவேண்டும்; அங்ஙனம் சொல்வோரே குருத் துவ முடையவராவார்; அத்தகையரை யடுத்தே மற்றையர், மேலான மார்க்கங்களை யுணரவேண்டும்; இதுபற்றியே ஒளவையாரும், 'மொழிவ தறமொழி,' என்று கூறினர். ஆதலால், இந்நீதிக் கிணங்க), மொழிவது - சொல்லும் நூற்பொருளை, அற - சந்தேகம் நீங்க, மொழியும் - சொல்லுகின்ற, குருபரனை - குருநாதனை, முன் அறிந்து - முன்னே ஆராய்ந்துணர்ந்து, அவன் அருள் - அவனுடைய கிருபை யை, பெற்று - அடைந்து, பழிபடும் - பாவமுண்டாகும், செயல்கள் தவிர்ந்து - செய்கைகளை விட்டு நீங்கி, நல் வழியில் - நன்மார்க்கத் திலே, படர்ந்து - சென்று, அரன் - அரனென்னும் பெயரையுடைய னைத, அருளையே நாடி - கிருபையையே நினைத்து, விழி மணி - கண்ணின் கருமணிகளால், நாசி முனையினை - மூக்கின் நுனியை, நோக்கி - பார்த்து, மெய் - உண்மையாகிய, தவம் செய்குநர்க்கு - தவத்தைச் செய்வோர்க்கு, இடம் ஆம் - மோக்ஷவீட்டில் நிலைபெற்ற இடமுண்டாகும். (ஆதலின், யானும் அவ்வாறே செய்து மோக்ஷத் தில் இடம் பெறுவேன்.)

(வி-ரை.) 'மொழிவ தறமொழி,' என்று ஒளவையார் கூறிய நீதிக் கிணங்க, சொல்லும் நூற்பொருளைச் சந்தேகமறச் சொல்லும் குருநாதனை யடுத்து நன்மார்க்கங்களை யுணர்ந்து பாவங்களைப் போக்கி நல்வழியில் நடந்து நின்னருளை நாடித் தவஞ் செய்வார்க்கு மோக்ஷத் தில் இடங் கிடைப்பது நிச்சய மாதலால் யானும் அங்ஙனமே செய்து இடம் பெறுவேன் என்பது இதன் கருத்து. (கக)

விருத்தன் கதை.

"மோகத்தை முனி."

(இ-ள்.) 'நீ மோக்ஷத்தையடைய விரும்பினல், மண், பெண், பொன் ஆகிய மூன்றிடத்தும் செல்லும் ஆசையைக் கோபித்து விலக்கு,' என்பதாம்.

97. மோகத்தை முனிந்த சுந்தர நாட்டின்
முறைதவிர் விருத்தனுன் மறையோன்
தேகத்திற் செய்த பழிதொலை யாது
சிரபுரி பூரண ரருளால்

நாகத்தி னுரித்த தோலெனக் கழன்று
நற்கதி யடைந்ததை மறவேன்
ஆகற்ப கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) ஆகற்பம் - அலங்காரத்தையுடைய, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீச னென்னும் நாதனே! (மோக்ஷத்தை யடைய விரும்புவோர் மண், பெண், பொன் ஆகிய மூன்றிடத்தும் செல்லும் ஆசையை ஒழிக்கவேண்டும்; அங்ஙனம் ஒழிக்காவிடின் மோக்ஷத்தை யடைவது கூடாதாம்; இதுபற்றியே ஔவையார், 'மோகத்தை முனி,' என்று கூறினார். ஆதலால், இந்நீதிப்படி) மோகத்தை - மூவாசையையும், முனிந்த - (அங்குள்ளார்) கோபித்து நீங்கி நற்பதவி யடைந்த சிறப்பினையுடைய, சுந்தர நாட்டில் - சுந்தரநாட்டிலே, (இருந்து) முறை - பிராமண வொழுக்கங்கள், தவிர் - நீங்கிய, விருத்தன் - விருத்த னென்னும் பெயரினையுடைய, நான்மறையோன் - பிராமணன், தேகத்தில் - உடம்பிற்றங்கி, செய்த - தான் இயற்றிய, பழி-பாவமானது, தொலையாது - நீங்கப்பெறாமல், (முடிவில்) சீர் - சிறப்பினையுடைய, பரிபூரணர் - கிருபாபரிபூரணரென்னும் பெரியவருடைய, அருளால் - கிருபையினாலே, (இந்தக் கோபர்வத மென்னுந் தலத்தை யடைந்து நினக்குத் தொண்டு செய்து அப்புண்ணிய விசேஷத்தினாலே) நாகத்தின் - அரவத்தினுடைய, உரித்த - கழற்றப்பட்ட, தோல் என - சட்டைபோல, கழன்று - அப்பாவம் நீங்கப்பெற்று, நற்கதி - நல்ல பதவியை, அடைந்ததை - சார்ந்த தன்மையை, மறவேன் - நான் எப்போதும் மறக்கமாட்டேன். (அந்த விருத்தனென்பவனைப்போலவே யானும் நினக்குத் தொண்டு செய்து நற்கதி பெறுவேன்.)

(வி - ரை.) 'மோகத்தை முனி,' என்று ஔவையார் கூறிய நீதிப்படி அறிவுடையோர் பலர், மூவாசையையும் ஒழித்து மோக்ஷத்தை யடைந்த சிறப்பு வாய்ந்த சுந்தரநாட்டில் பிராமண வொழுக்கங் குறைந்து பஞ்சமா பாதகங்களைச் செய்துகொண்டு திரிந்த விருத்தனென்னும் பிராமணன், கிருபாபரிபூரணர் சொற்படி கோபர்வதத்திலுள்ள ஆதிசத்தீசனாகிய நினக்குத் தொண்டியற்றிப் பாவ நீங்கி நற்கதி யடைந்த செய்கையை யானும் மறவாமல் அவ்வாறே நின்னை வணங்கி நற்கதி யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து.

மேற்கூறியபடி ஆதிசத்திசனுக்குத் தொண்டு செய்து பாவ நீங்கிய விருத்தனென்னும் பிராமணன் வரலாறு வருமாறு:—

மோகத்தை முனிந்தவர்கள் வாழும் சந்தரநாட்டில் அந்தணர் குலத்திற் பிறந்து அவ்வொழுக்கத்தை விட்டுக் களவொழுக்கத்தையே மேற்கொண்ட விருத்தனென்னும் பிராமணனொருவன் இருந்தான். அவன் காட்டுவழிகளில் நின்று மார்க்கத்திற் செல்லுவோரை அடித்து அவர்களிடமுள்ளவற்றைப் பறித்துச் சீவனஞ் செய்து வந்தான். அவ்வாறு செய்துவருநாளில் ஒருநாள் அவன் கோபுரப் பக்கத்தை யடுத்த காட்டில் சேர்ந்து மார்க்கத்தில் வருவாரைத் தேடி நின்றான். அப்போது கிருபாபரிபூரணரென்னும் பெரியவர் அக்காட்டில் தருப்பை கொய்யும்பொருட்டுச் சென்றார். அப்படி அவர் செல்கின்றதைக் கண்டவுடனே விருத்தன், அவரை அடித்து அவரிடமுள்ளதைக் கொள்ள நெருங்கினான். அதைக் கண்டவுடனே அவர் அவனை உற்று நோக்கினார். அவ்வாறு நோக்கின மாத்திரத்தில் விருத்தனென்பவனுடைய அக்கிரமான வீருணொழிந்து அவனுக்கு ஞானோதய மாகியது. அங்ஙனமாகவே அவன், கிருபாபரிபூரணருடைய திருவடியில் விழுந்து அவரை நோக்கி, "சுவாமி! அடியேன் அந்தணர் குலத்திற் பிறந்தும வேத அத்தியயனத்தை மறந்து துற்செய்கையாகிய கொலை களவு கட்காமம் முதலிய பாவங்களையே செய்து நரகத்துக் காளானேன். ஆதலால், ஐயனே! இந்தப் பாவத்தை நீக்கி என்னை இரட்சிக்கவேண்டும்," என்று வணங்கி யழுதான். அங்ஙனம் விழுந்து அழவே, அவர் இரங்கிக் கிருபா நோக்கஞ் செய்து, அவனைப் பார்த்து, "நீ இன்று முதல் ஆதிசத்திசருடைய கோயிற் பசுவை மேய்த்து, ஆகாய கங்கையில் முழுகி, அந்த ஈசுவரனைத் தெரிசித்துக் கோயிற் பிரசாதம் வாங்கிப் புசித்து ஜீவிப்பாயானால், அந்த ஈசுவரன் நீ செய்த பாவங்களை நீக்குவார்," என்று சொல்லிப் போயினார். அதன்மேல் அவன் அன்றுமுதல் நாள்தோறும் பரிபூரணர் சொல்லியவாறே செய்து ஆதிசத்திசுவரன் கிருபையினால், பாம்பின்தோ லுரிந்தது போலத் தன்னைச் சூழ்ந்திருந்த பாவங்களெல்லாம் நீங்கப்பெற்று முத்தி யடைந்தான். (௧௭)

பிருடி யென்னும் பிராமணன் கதை.

"வல்லமை பேசேல்."

(இ-ள்.) 'நீயே உன் சாமர்த்தியத்தைப் புகழ்ந்து பேசிக்கொள்ளாதே,' என்பதாம்.

98. வல்லமை பேசாத் தொண்டைநா டதனின்
மறையவ னவன்மனை யவளாச்
சொல்லுநல் லுருசி யிவர்செய்த பாவந்
தொலைந்திடத் தலமெலாஞ் சென்று
நல்லவர் சொல்லாற் கோகிரி மேவி
நற்கதி யடைந்ததை மறவேன்
அல்லல்தீர் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) அல்லல் தீர்-மூழ்குவோர்க்குத் துன்பங்களெல்லாம் நீங்கத்தக்க மகிமைவாய்ந்த, கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே-ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! 'வல்லமை பேசேல்,' என்று ஔவை கூறிய நீதிப்படி எவரும் தம்முடைய சாமர்த்தியத்தைப்பற்றித் தாமே புகழ்ந்து பேசலாகாது; பிறர் புகழ்ந்து பேசவேண்டும்; அதுவே சிறப்பாம். அங்ஙனமின்றித் தம்மைத் தாமே புகழ்ந்து பேசினால், 'தன்னைப் புகழ்ந்த பதர்,' என்று பலரும் தூற்றுவர்; அன்றியும் ஒரு சிறப்பு மில்லாமற்போகும். ஆதலின், இந் நீதிக்கிணங்க, மனிதர்கள்) வல்லமை பேசா - தங்கள் சாமர்த்தியத்தைப்பற்றித் தாங்களே புகழ்ந்து பேசிக்கொள்ளாத நல்ல வியல்பையுடைய, தொண்டைநாடதனில் - தொண்டைநாட்டில், மறையவன் - பிருடியென்னும் வேதியன், அவன் மனையவளா - அவனுடைய மனைவியாக, சொல்லும்-உரைக்கின்ற, நல்-நல்ல வியல்பையுடைய, உருசி - உருசியென்னும் பெயருடையவள், (ஆகிய) இவர் - இவ்விருவரும், செய்த - இயற்றிய, பாவம் - பழியானது, தொலைந்திட-நீங்கும்பொருட்டு, தலம் எல்லாஞ் சென்று-ஒவ்வொரு ஸ்தலங்களுக்கும் சென்றும், (அது நீராமல் முடிவில்) நல்லவர் - நல்ல தன்மையையுடைய ஒரு பெரியவரது, சொல்லால்-வார்த்தையினாலே, கோகிரி-நீ குடிகொண்டிருக்கும் கோகிரியென்னும் ஸ்தலத்திலே, மேவி - அடைந்து, (அத்தல மகிமையால் உடனே பாவம் நீங்கப்பெற்று) நற்கதி அடைந்ததை-நற்பதவிசேர்ந்த செய்கையை, மறவேன் - நான் எப்போதும் மறக்கமாட்டேன். (அவர்களைப் போலவே கோகிரியிலிருந்து நின்னை வணங்கி நின்னருளால் நற்கதி யடைவேன்.

(வி - ரை.) 'வல்லமை பேசேல்,' என்று ஔவை கூறிய நீதிக்கிணங்க, மனிதர்கள், தங்கள் சாமர்த்தியத்தைப்பற்றித் தாங்களே

புகழ்ந்து பேசாத வியல்பையுடைய தொண்டைநாட்டிலிருந்த பிருடி யென்னும் வேதியனும் அவன் மனைவி உருசியென்பவளும் தாங்கள் செய்த பாவந் தொலைதற்கு ஸ்தலங்கடோறுஞ் சென்றும் அது தொலையாமையால் முடிவில், ஒரு பெரியவருடைய சொல்லைக் கேட்டுக் கோபர்வதத்தைச் சார்ந்து நின்னை வணங்கி, அப்புண்ணிய விசேஷத்தால் அப்பாவம் நீங்கப்பெற்று நின்னருளால் நற்கதி யடைந்த மேன்மையை நான் ஒருபோதும் மறக்காமல் அவர்களைப்போலவே நின்னை வணங்கி நற்கதி யடைவேனென்பது இதன் கருத்து. இங்குக் கூறியபடி ஆதிசத்திசாருளால் நற்கதியடைந்த பிருடி, உருசி ஆகியவர்களின் வரலாறாவது:—

தங்கள் வல்லமையைத் தாங்களே பேசாதவர்கள் வாழுகின்ற தொண்டை நாட்டில் அந்தணர் குலத்திற் பிறந்தவனாகிய பிருடி என்பவன் ஒருவனிருந்தான். அவனுக்கு உருசி யென்பவள் மனைவியாக இருந்தாள். அவ்விருவரும் அக்ஞானத்தால் கொலை களவு கட் காம முதலிய தீவினைகளைச் செய்து, அவற்றாலுண்டான பாவங்க ளெல்லாம் தங்கள் தலையின்மேல் ஏறிப் பெரும் பாரம் வைத்ததுபோல் சுமையாகத் தோன்ற, அதனால் வருத்தப்பட்டு அறிவாளரிடத்திற் சென்று, 'இப்பாவங்கள் நீங்கும் உபாயம் யாது?' என்று வினவ, அவர்கள், 'பூப்பிரதட்சணஞ் செய்து ஆங்காங்குள்ள ஆலயங்களில் சிவதரிசனஞ் செய்தால் இப்பாவங்கள் தொலையும்,' என்று சொல்ல, அவ்வாறே அவ்விருவரும் அன்றையதினமே தாம் இருக்கும் ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டு நாற்பது வயது முதல் அறுபது வயதுவரையில் பூமிப்பிரதட்சணம் பண்ணி, ஆங்காங்குள்ள நதிகளில் ஸ்நானஞ் செய்து, சிவதரிசனம், விட்டுணு தரிசனஞ் செய்து திரும்பினர். அவ்வாறு செய்தும் அதுவரை அப்பாவங்கள் நீங்காமையால் திரும்பி வரும்போது அவர்கள், வழியிலிருந்த ஓர் ஆரணியத்தில் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த ஒரு பெரியவரைக் கண்டு வணங்கி நின்றார்கள். அப்போது அவர், 'நீங்கள் யாவர்?' என்று வினவ, அவ்விருவரும் தாங்கள் இன்னாரென்றும், தாங்கள் செய்த தீவினைகளையும், அவைகள் தலைச்சுமையாக விருப்பதையும், அப்பாவங்கள் நீங்குதற்காகத் தாங்கள் பூவலம் வந்தும் அவை தொலையாமலிருப்பதையும் சொன்னார்கள். அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் அவர், அவர்களை நோக்கி, "விருத்தாசலத்தின் சமீபத்தில் கோபருப்பதமென்னும் ஓர் ஆலயம் இருக்கின்றது; நீங்கள் அத்தலத்திற் சென்று, அங்குள்ள ஆகாயகங்கையில் மூழ்கி, ஆதிசத்தீசுவரனையும் பெரியநாயகி யம்மையையும் தரிசித்து வந்தால் இப்பாவங்கள் உங்

களை விட்டு நீங்கும்,' என்றார். அதைக் கேட்டவுடன் அவர்கள் சந்தோஷித்து, அப்பெரியவருடைய அனுக்கிரகத்தைப் பெற்றுச் சென்று மேற்சொல்லிய திருத்தலத்தை யடைந்து அங்குள்ள ஆகாய கங்கையில் மூழ்கி ஆதிசத்தீசுரனையும் பெரியநாயகி யம்மனையும் தரிசித்து ஆறுமாதம் அவ்விடத்தில் வாசஞ் செய்துகொண் டிருந்தனர். அவ்வாறு செய்யவே கடவுள் இரங்கி இடபாரூடராய்ப் பார்வதியுடன் எழுந்தருளி அவர்களுக்குத் தரிசனம் தந்து அவ்விருவரையும் தமது திருவடியில் சேர்த்துக்கொண்டனர். (௧அ)

சசிவன்னன் கதை.

"வாதுமுற் கூறேல்."

(இ - ள்.) 'நீ எவ்வளவு கற்றிருந்தாலும் கண்டவரோடெல்லாம் நயவார்த்தை பேசுவதை விடுத்து வீண் கர்வங்கொண்டு அவர்க்குமுன்னே தருக்கமான வார்த்தைகளைப் பேசாதே,' என்பதாம்.

௯௯ வாதுமுற் கூறு தவன்சசி வன்னன்
மண்ணினிற் கொலைமுதல் செய்து
தீதுறு நோய்கொண் டவன்பெரி யோரைத்
தீநர கிடைச்செல விடுத்து
வேதபா ராயண ரின்பதந் தொழுது
வீடுபெற் றனையும்பான் மறவேன்
ஆதியாங் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) ஆதியாம் - எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் முதன்மை பெற்றதாகிய, கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னுந் திருப்பெயரினையுடைய நாதனே! (மனிதராயினோர், எவ்வளவு நூற்களைக் கற்றிருந்தபோதிலும் வீண் கருவங்கொண்டு கண்டகண்ட மனிதர்க்கு முன்னே இனிமையாகப் பேசி நேயத்தை விருத்திசெய்து கொள்வதை விடுத்து எல்லாங் கண்டவர்போல் எடுத்த வார்த்தைக்கெல்லாம் தருக்கம் பேசிப் பலர் பகையையும் வளர்த்துக்கொள்ளலாகாது. அங்ஙனம் செய்யின் பலரும், 'இவர் நன்றாகக் கற்றவர்,' என்று புகழ்ந்து கூறுதலை விடுத்து, 'இவர் மிகக் கருவமுடைய வீணர்,' என்று நிந்திப்பர்; அதனால்

கற்றும் பயனின்றாம்; கற்றோர்க்கழகு எவரோடும் வீண் தருக்கம் பேசிப் பகையை வளர்க்காமல் இனிமையாகப் பேசிச் சிநேகத்தை விருத்தி செய்தலேயாம்; இதுபற்றியே ஔவையாரும், 'வாதுமுற் கூறேல்,' என்று கூறினர். ஆதலின், (இந் நீதிக்கிணங்க) முன் - எதிர்ப்பட்டவர் முன்னே, வாது கூறாதவன் - வீண்தருக்கம் பேசாதவனாகிய, சசிவன்னன் - சசிவன்னனென்னும் பெயரினையுடைய அந்தணன், (தான் வேதியர் குலத்திற் பிறந்து அவ்வாறு கண்டவரோடு வீண்தருக்கம் பேசாதிருத்தலாகிய கொள்கையைக் கொண்டிருந்தும் சிறிது அறிவு குன்றியபடியால்) மண்ணினில் - இந்தப் பூவுலகத்தில், (தன் குலவொழுக்கத்தை விட்டு நீசஸ்திரீயைச் சேர்ந்து) கொலைமுதல்-கொலை முதலிய பஞ்சமா பாதகங்களை, செய்து - புரிந்து, தீது உறு - தீங்குபொருந்திய, நோய் கொண்டு பெருவியாதியையடைந்து, அவன் பெரியோரை - அவனுடைய இருபத்தொரு தலைமுறையிலுள்ள பிதுர்க்களாகிய பெரியவர்களையும், தீ - கொடுமையாகிய, நரகிடை - நரகத்தினிடத்தே, செல்ல விடுத்து - செல்லும்படி அனுப்பி, (தானும் மிகுந்த துன்பங்களை யடைந்து அப்பாவங்களைத் தீர்த்துக்கொள்ளக் கருதி ஊர்கடோறுந் திரிந்து முடிவில் கோபர்வதத்தில் வந்து அங்கிருந்த) வேதபாராயணரின் - வேதபாராயணரென்னும் பெரியவருடைய, பதம் தொழுது - பாதங்களை வணங்கி, (அவர் ஆகாயகங்கையில் மூழ்கி ஆதிசதந்தீசுரனைத் தொழுவா யென்றுசொல்ல அவ்வாறே செய்து நின்னருளால்) வீடு பெற்றதையும் - மோக்ஷமடைந்த செய்கையையும், யான் மறவேன் - நான் எப்பொழுதும் மறக்கமாட்டேன், (எவ்வளவு பாவங்களைச் செய்திருப்பினும் அந்த வேதியனைப்போலவே நின்னை வணங்கிப் பாவத்தைப் போக்கி மோக்ஷத்தை யடைவேன்.)

(வி - ரை.) 'வாதுமுற் கூறேல்,' என்று ஔவை கூறிய நீதிக்கிணங்க, கண்ட மனிதரிடத்து வீண்தருக்கமிடாத நல்ல இயல்பையுடைய சசிவன்னனென்னும் வேதியன், தான் அந்தகைய குணம் பெற்றிருந்தும், பிராமண வொழுக்கத்தை விட்டுக் கொலைமுதலிய பஞ்சமா பாதகங்களைச் செய்தபடியால், தன் முன்னோர்களையும் நரகத்தில் விழச்செய்து தானும் நோய்கொண்டு வருந்தி, அப்பாவங்களைத் தீர்த்துக்கொள்ளும்பொருட்டுப் பல ஊர்களுக்கும் சென்று, முடிவில் கோபர்வதத்திற்கு வந்து வேதபாராயணருடைய சொற்படி ஆகாயகங்கையில் மூழ்கி நின்னை வணங்கி, அப்பாவங்களைப் போக்கி மோக்ஷத்தை யடைந்த செய்கையை மறவாமல் யானும் அப்படியே செய்து நற்கதி யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. 'கொலைமுதல்,'

என்பதற்குப் பின், 'பஞ்சமாபாதகங்களை,' என்னும் வாக்கியங்கள் எச்சமாக வருவிக்கப்பட்டன. இங்குக் கூறியபடி செய்து கற்கதி யடைந்த சசிவன்னன் கதையாவது:—

பெரியோர்களை யெதிர்த்து வாது செய்யாதவனாகிய சசிவன்ன னென்பவன் அக்குணத்தைப் பெற்றும், அந்தணர் குலத்திற் பிறந்தும், அக்குலத்துக்குத் தக்க ஒழுக்க மில்லாமல் நீச்ச ஸ்திரீயைச் சேர்ந்து கொலை களவு கட் காம முதலிய பஞ்சமா பாதகங்களைச் செய்தபடியால் தீவினை நிரம்பிய தேகத்தை யுடையவனாய்ப் பெரு வியாதியை யடைந்து, தனக்கு முன் இருபத்தொரு தலைமுறையி லுள்ளோரையும் சுவர்க்கத்தை விட்டு நரகத்தில் விழச் செய்து, தானும் மிகுந்த துன்பப்பட்டு அப்பாவங்களைப் போக்கிக் கொள்ளக் கருதி ஊர்தோறுந் திரிந்து முடிவில் கோபருப்பதத்தில் வந்து, அங்கு வேதபாராயண ரென்னுந் திருநாமத்தையுடைய பெரியவரைக் கண்டு, அவரிடம் தன் குறைகளைத் தெரிவித்தான். அவர் இரக்கங்கொண்டு அந்தச் சசிவன்னனை, அங்குள்ள ஆகாயகங்கை யென்னும் தீர்த்தத்தில் மூழ்கச் செய்து அவன் பாபங்களைப் போக்கி அவனுக்கு பஞ்சாட்சர உபதேசஞ் செய்து ஆதிசத்தீசுரரைத் தியானித்து வணங்கும்படி கட்டளையிட்டனர். அவன் *அவ்வாறே செய்து தன்னுடைய பிதுர்க்களையும் நரகத்தை விட்டு வெளியேற்றிச் சுவர்க்கத்திற் சேர்த்துத் தானும் மோக்ஷ மடைந்தான். (கக)

சுவாகை யென்னுந் தாசி கதை.

"வித்தை விரும்பு."

(இ-ள்.) 'கல்வியே நல்வழியிற் சேர்ப்பதாதலால் நீ அதனையே மேன்மேலும் கற்க விரும்பு,' என்பதாம்.

100 வித்தை விரும்பும் வேசியாஞ் சுவாகை
மேதினி யில்விட புருடர்
செத்திடச் செய்யு கமன்றொழில் செய்பா
திப்பிணி யாளுடல் வருந்தி
முத்தர்தம் செயலா லீசன கங்கை
மூழ்கிவீ டடைந்ததை மறவேன்
அத்துறை கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசனா யகனே.

(இ - ள்.) அம் துறை - அழகிய துறையினையுடைய, கங்கை- ஆகாயகங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - தங்கியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச நாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் நாதனே! (மடமை யுடையாரையும் அதினின்றும் நீக்கி அறிவுடைய ராக்கி நல்வழியிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பது கல்வியே ஆதலின், எவரும் கல்வியை அவசியம் கற்க விரும்பவேண்டும்; கல்வியுடையார் எத்தகையராயினும் அக்கல்வியின் உதவியால் ஞானமேற்பட நல்வழிப்பட்டுய்வர்; இதுபற்றியே ஔவையாரும், 'வித்தை விரும்பு,' என்று கூறினர். ஆதலால், இந்நீதிக்கிணங்க) வித்தை விரும்பும் - பரதம் சங்கீதம் முதலிய பல நூற்கல்விகளை விரும்பிக் கற்று ஒரு நாளைக் கிணங்கும் நாயகனோடு அன்றுவரை சுத்தமாயிருக்கும் நல்லவியல்பினைத் தேடக்கூடிய, வேசியாம் - தாசிவகுப்பினளாகிய, சுவாகை - சுவாகையென்பவள், (அவ்வாறு கல்வி முதலியவற்றை விரும்பக்கூடியவளா யிருந்தும் தன்னுடைய கெட்ட காலத்தால்) மேதினியில் - இப்பூவுலகத்தில், விடபுருடர் செத்திடச் செய்யும் - காமுகராகிய வாலிபர்களை மயக்கி அவர்களுடைய பொருள்களைக் கவர்ந்து அவர்களுக்கும் மருந்திட்டு அவர்கள் இறந்துபோகும்படி செய்வதாகிய, நமன் தொழில் - எமனுடைய கொலைத்தொழிலை, செய்யா-செய்து, (அப்பாவத்தால் தனக்குப் பெருவியாதி வந்துசேர) தீப்பிணியால் - அந்தக் கொடிய நோயால், உடல் வருந்தி - தேகம் நொந்து பலரும் அருவருக்க மிகவும் வருத்தமுற்று, (அதனைத் தீர்த்துக்கொள்ளக் கருதிப் பொருள்களை யெல்லாம் செலவிட்டும் அது தீராமையால் காடுகளில் சஞ்சரித்து முடிவில் ஒரு பெரியவரைக் கண்டு) முத்தர்தம் செயலால் - அந்த மோக்ஷ விருப்பத்தையுடைய பெரியவரின் கிருபை பொருந்திய செய்கையினாலே, (கோபர்வ தத்தை யடைந்து) ஈசான கங்கை மூழ்கி - ஆகாயகங்கையிலே படிந்து, (அப்புண்ணிய விசேஷத்தால் வியாதி நீங்கி) வீடு அடைந்ததை - மோக்ஷம் பெற்றதை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்க மாட்டேன். (அவள்போலவே எவ்வளவு பாவங்களைச் செய்திருந்த போதிலும் ஆகாயகங்கையில் மூழ்கி அவற்றைப் போக்கி நின்னை வணங்கி நின்னருளால் மோக்ஷமடைவேன்.)

(வி - ரை.) 'அந்துறை,' என்பது, 'அத்துறை,' என வலித்தல் விகாரமாயிற்று. செய்யா - இறந்தகால வினையெச்சம். 'வித்தை விரும்பு,' என்று ஔவை கூறிய நீதிக்கிணங்க, பரதம், சங்கீதம் முதலிய பல நூற்கல்விகளைக் கற்று, ஒருவரிடம் ஒருநாளைக் கிணங்கிப் பணம் வாங்கினால் அன்றுவரை அவரையே நாயகராகக் கருதி

மற்றவரை விரும்பாதிருக்கும் நல்ல வியல்பையுடைய தாசியர் குலத்திற் பிறந்தவளாகிய சுவாகை யென்பவள், தானும் அவ்வாறு வித்தை விரும்பக்கூடியவளா யிருந்தும் தன்னுடைய கெட்ட காலத்தால் விடபுருடரை யேமாற்றிப் பொருள் கவர்ந்து அவர்களையும் மருந்திட்டுக் கொன்று அப்பாவத்தால் பெருநோய் கொண்டுழன்று அளவற்ற திரவியங்களைச் செலவிட்டும் அந்நோய் தீராமல் முடிவில் ஒரு பெரியவருடைய கிருபையால் ஆகாயகங்கையில் மூழ்கி அந்நோய் நீங்கி மோக்ஷமடைந்ததை மறவாமல் யானும் அவ்வாறே மூழ்கி என்னுடைய பாவங்களைப் போக்கி நின்னருளால் மோக்ஷத்தை யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. இதிற் கூறியபடி நற்கதி யடைந்த சுவாகை யென்னும் தாசியின் சரித்திரமாவது:—

சோழநாட்டில் பரத்தையர் குலத்திற் பிறந்த சுவாகை என்னும் பெயரினையுடைய தாசி யொருத்தி மன்மதனும் விரும்பும் அழகினையுடையவளாய்க் கானவித்தை முதலிய கல்விகளைக் கற்று அரசர்களெல்லோரும் விரும்ப வாழ்ந்துவந்தாள்; அப்படி வாழுநாளில் அவள் தன்னை விரும்பி வந்த புருஷர்களின் பொருள்களை யெல்லாம் பறித்துக்கொண்டு அவர்களையும் மருந்திட்டுக் கொன்று அதனாற் பழிபாவங்களை மிகுதியாக அடைந்ததால் பெருவியாதி கண்டு, அதை நீக்கிக்கொள்ளத் தான் சம்பாதித்த அளவற்ற திரவியங்களைச் செலவு செய்தும் அது நீங்காமல் அதிகரிக்க அதனால் அவளுக்கு எதிரில் வருவோர் தம்முடைய மூக்கின் துளையை இருகையினாலும் அழுந்தப் பிடித்துக் கண்கள் இரண்டையும் மூடிக்கொண்டு போகும் படியான துர்க்கந்தத்தை யுடையவளா யிருந்தாள். அவள் அப்படி இருப்பதைக் கண்டு அவ்வூரி லுள்ளோர் அவளை ஊருக்கு வெளியில் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டார்கள். அதன்மேல் அவள் காடுகளில் சஞ்சரித்துத் துக்கப்பட்டுக்கொண்டு திரிந்தாள். அப்போது ஒரு பெரியவர் அவளைப் பார்த்து, மனமிரங்கி, ஆதிசத்தீசுரரையும் திருபாபரிபூரணரையும் வேதபாராயணரையும் திருவுளத்தில் நினைத்து அவளுக்குச் சுகமுண்டாகவேண்டுமென்று விபூதியை எடுத்து அவள்மீது எறிந்துவிட்டுச் சென்றார். அன்றிராத்திரி அவள் அத்துன்பத்தால் மூர்ச்சித்திருக்குங்காலையில் பெரியவர் விபூதியிட்ட மகிமையால் ஒரு பூதம் வந்து அவளை எடுத்துப்போய் கோபுரப் பதத்திலுள்ள ஆகாயகங்கையாகிய புண்ணிய தீர்த்தத்தி லெறிந்து விட்டுப்போயிற்று. உடனே அவள் அத் தீர்த்தத்தில் மூழ்கிக் கனவு கண்டு எழுந்தவள்போல் எழுந்தாள். அவ்வாறு எழுந்தவுடனே அவள் தன் தேகத்தி லிருந்த குட்டநோய் நீங்கிச் சுவர்ணச்சாய

னுடையவனாயினன். அப்பொழுது ஆதிசத்திசாருனால் தேவவிமானம் வந்தது. அங்ஙனம் வரவே அந்தச் சுவாகை என்பவன் அவ்விமானத்தி லேறிக்கொண்டு கைலாயம் போய்ச்சேர்ந்தனன். (௧௦௦)

அனந்தபாராயணர், கிருபாபரிபூரணர் ஆகியவர்களின் இயல்பு

“வீரியம் பேசேல்.”

(இ-ள்.) ‘நீ தற்பெருமை கொண்டு எவரிடத்தும் உன் வீரியத்தையே சொல்லிக்கொண்டு திரியாதே,’ என்பதாம்.

101. வீரியம் பேசார் வேதபா ராயணர்
மிளிர்கிருபா பூரணர் மகிமை
யாரினி யறிவார் தீவினை யுடையா
ரடைந்தவெம் மிடிவியா திகளைச்
சீரிய வருளாற் போக்கிவீ டவரைச்
சேர்த்தன ரவரடி மறவேன்
ஆரிய கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ-ள்.) ஆரியம்-அழகுபொருந்திய, கங்கை-ஆகாயகங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச நாயகனே-ஆதிசத்திசனென்னும் நாதனே! (உலகத்தில் ஒருவன் தன்னுடைய சாமர்த்தியத்தைப் பலர் புகழ்ந்துபேசும்படி செய்கையாற் காட்டவேண்டுமே யன்றித் தானே அதனைப் பேசிப் புகழ்ந்து திரியலாகாது; எப்பொழுதும் அவன் சாமர்த்தியங் காட்டுவது அரிதாகலானும், சிற்சில சமயங்களில் தன்னுடைய சாமர்த்தியங்களை யிழத்தல் நேருமாகலானும் அவ்வாறு அதனைப் புகழ்ந்து பேசித்திரியின் அக்காலங்களில் அவமானத்தை யடைதற்கேது வுண்டாகும்; இக்காரணம் பற்றியே ஔவையாரும், ‘வீரியம் பேசேல்,’ என்று கூறினர். ஆதலால், இந்நீதிப்படி) வீரியம்-தம்முடைய சாமர்த்தியத்தை, பேசார் - தாமே புகழ்ந்து பேசித்திரியாதவர்களாகிய, வேதபாராயணர்-வேதபாராயணரும், மிளிர்-பெருமையால் விளங்குகின்ற, கிருபாபூரணர் - கிருபாபரிபூரணரும், (நினக்கடியராய் நின்மீது பக்தி செலுத்தியிருந்த தன்மையினாலே) தீவினை உடையார் - பாவச்செய்கையையுடைய சுசிவன்னன், விருத்தன் முதலியவர்கள்,

அடைந்த-பெற்றிருந்த, வெம்-கொடுமையாகிய, வியாதிகளை-நோய்களையும், மிடி-துன்பங்களையும், சீரிய-சிறப்புப்பொருந்திய, அருளால்-நினது கிருபையினாலே, போக்கி - நீக்கி, அவரை-அப்பாதகரையும், வீடு - மோக்ஷத்தில், சேர்த்தனர் - இருக்கும்படி செய்தார்கள்; மகிமை - அத்தகைய மகான்களுடைய பெருமையை, இனி - இனிமேல், யார் அறிவர்-உலகத்தில் எவரறிய வல்லவர்? (ஆதலால்) அவர் அப்பேர்ப்பட்ட தன்மையையுடைய நின் அடியார்களாகிய அவர்களுடைய, அடி - பாதங்களை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்க மாட்டேன். (அவர் பாதங்களைத் தொழுது அவரருளால் நினக்காளாகி நற்கதி பெறுவேன்.)

(வி - ரை.) 'வீரியம் பேசேல்,' என்று ஔவை கூறிய நீதிப்படி தம்முடைய சாமர்த்தியத்தைத் தாமே புகழ்ந்து பேசாத இயல்பினை யுடையவர்களாகிய வேதபாராயணர், கிருபாபரிபூரணர் ஆகியவர்கள் நின்னருளால் தம்மை யடைந்த சகிவன்னன், விருத்தன் முதலியவர்களுடைய நோய்களையும் துன்பங்களையு மொழித்து அவர்களை நற்கதியிற் சேர்த்தனராதலின், அவருடைய பாதங்களை யானும் மறவாமற் றொழுது அவரருளால் நின்னருளைப் பெற்று நற்கதி யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. (௧0௧)

சந்திரசேனன் கதை.

"உத்தமனா யிரு."

(இ - ள்.) 'நீ எவருக்கும் நல்லவனா யிருக்கக்கடவை,' என்பதாம்.

102. உத்தமர் வாழு மவந்திமா நகரா
ளொப்பிலாச் சந்திர சேனன்
புத்தியி லமைச்சான் வேதியற் கொன்றப்
புண்ணியன் பன்னியைப் புணர
வத்தவன் பழியா முருக்கொடு பற்ற
வப்பழி தொலைத்துவி டளித்த
இத்தகைக் கன்னை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசனா யகனே.

(இ - ள்.) ('உத்தமனா யிரு,' என்று ஔவை கூறிய நீதிப்படி உலகத்தில் நலமடைய விரும்புவோர் நற்குணங்களைக் கைக்கொ

ண்டு, எவரும் பார்த்து, 'இவர் மகா உத்தமர்,' என்று சொல்லும்படி நடக்கவேண்டும்; அங்ஙனம் நடப்பவர் இகபர சுகங்களை யடைவர். ஆதலின், இந்நீதிக்கிணங்க நடக்கும்) உத்தமர் - நற்குணங்களை யுடையவர், வாழும் - வாழ்கின்ற, மா - சிறப்பினையுடைய, அவந்தி நகர்-அவந்திமாநகரத்தை, ஆள்-ஆள்கின்ற, ஒப்பு இல்லா-எச்சிறப்பினும் தனக்கிணை வேறொருவரு மில்லாத வியல்பினையுடைய, சந்திரசேனன் - சந்திரசேனனென்னும் அரசன், புத்தி இல் - விவேக மில்லாத, அமைச்சால் - மந்திரியால், வேதியன் கொன்று - ஒரு பிராமணனைக் கொலைசெய்து, அப்புண்ணியன் - அந்த மகாத்மாவுடைய, பன்னியை - மனைவியை, புணர - சேர, அந்தவன்-இறந்துபோன அந்தத் தவத்தினை யுடையவனாகிய வேதியன், பழி ஆம் உருக்கொடு - பிரமஹத்தி தோஷமாகிய வடிவத்தைக் கொண்டு, பற்ற - அவ்வரசனைப் பற்றி வருத்த (அவன் அப்பாவத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும்பொருட்டுப் பூமிப் பிரதக்ஷணஞ் செய்து முடிவில் அகஸ்தியருடைய சொல்லால், வந்து ஸ்நானஞ் செய்ய) அப் பழி - அந்தப் பாவத்தை, தொலைத்து - நீக்கி, வீடு அளித்த - அவனுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுத்த, ஐ தகை-அழகிய தன்மையையுடைய, கங்கை-ஆகாயகங்கை பொருந்திய, கோகிரி-கோபர்வதமென்னுந் தலத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே-ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (இத்தகைய மகிமையுடைய தீர்த்தம் பொருந்திய தலத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற நின்னுடைய இந்த மகிமைகளை யெல்லாம் யானும் உணர்ந்து நின்னைத் தொழுது என்னுடைய பாவங்களை யெல்லாம் போக்கி மோக்ஷத்தை யடைவேன்.)

(வி - ரை.) சந்திரசேனனென்னும் அரசனுடைய பிரமஹத்தி தோஷத்தை நிவர்த்தி செய்து மோக்ஷமளித்த மகிமையுடைய ஆகாய கங்கை பொருந்திய கோபர்வத நாதனே! நின்னுடைய இத்தகைய மகிமையை யுணர்ந்து யானும் நின்னை வணங்கி என்னுடைய பாவங்களைப் போக்கி மோக்ஷத்தை யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. சந்திரசேனன் கதையாவது:—

முற்காலத்தில் சந்திரசேன னென்னும் ஓர் அரசன், உத்தமர்கள் வாழாநின்ற அவந்திமாநகரத்தை அரசு புரிந்துவந்தான். அவன், மாதர்களை நாள்தோறும் கூடி அனுபவிக்கும் இன்பமே முத்தி; இது தவிர வேறு முத்தி யில்லையென்று மதிக்குஞ் சிந்தையை யுடையான்; அவ்வரசன் கருத்துக் கிணங்கி அவன் விரும்பிய மாதர்களைப் பலாத்காரஞ் செய்து அவனுக்குச் சேர்ப்பிக்கின்றவனாகிய

சுகுணனென்னும் ஒரு மந்திரியும் அவனிட மிருந்தான். இப்படியிருக்குங் காலத்தில் அவ்வரசன் அம்மந்திரியோடு ஒருநாள் மாலைக் காலத்தில் நீண்ட கொடி கட்டிய உப்பரிகையின்மீது மன்மதனைப் போல நின்றான்.

அப்படி நிற்கும்போது அவ்வுப்பரிகையின் பக்கத்திலுள்ள வீதியினிடத்து அந்தணர் குலத்துப் பிறந்த ஒரு பெண்ணானவள், மேன்மை பொருந்திய முருக்கிதழ்போலும் இதழினையும், முத்தங்களைப்போலும் தந்த பந்தியினையும், தேனையும் கருப்பம்பாகையும் பழிக்குஞ் செவ்விய சொல்லினையும், மானினது கண்ணையும் சேற்கெண்டையினையும் மருட்டுங் கண்களையும், கண்டவர்கள் ஊனையும் உயிரையும் அழிக்கும் அழகினையும், மண்ணுலகத்தாரையும் விண்ணுலகத்தாரையும் மயக்குங் காட்சியினையு முடையவளாய் ஒரு மெல்லிய நூலிழையை யொத்த இடையானது துவளும்படி காந்தண்மலர்போலும் இரண்டு கைகளையும் வீசி, மூன்றாம் பிறைபோலும் நெற்றியில் வியர்வரும்ப, இரண்டு பாதங்களும் சிவப்பேறச் சென்றனள். அவ்வாறு அங்குச் சென்ற அவளை அஞ்ஞானத்தையுடைய அவ்வரசன் விருப்பத்தோடு பார்த்து, "பிரமதேவன் உலகத்திலுள்ள அழகையுடைய பெண்களை யெல்லாம் முன்னப் படைத்துக் கைதேர்ந்து பின்பு இவளைப் படைத்தனனோ," என்று அதிசயித்து மந்திரியைப் பார்த்து, அப்பெண்ணைச் சுட்டிக் காட்டி, "இம்மாதுசிரோமணியை இன்றையதினம் நான் சேரும்படி இசைவிக்கவேண்டும்; இல்லாவிடில் நான் இறப்பேன்; இனி எனக்குள்ள ஆயிரம் பெண்களையும் நான் வேண்டேன்; இவளொருத்தியே போதும்," என்றான். அப்போது மந்திரி அவள் கிடைத்தற் கருமையாயிருப்பதையும், அரசனுடைய பரபரப்பையும் ஆலோசித்து அரசனைப் பார்த்து, "இந்நங்கை கணப்போதாயினும் நாயகனை விட்டுப் பிரிந்திருப்பதில்லை; ஆதலால், இவளை எப்படிக் கொண்டுவருவேன்," என, அவ்வரசன், அவனிடத்தில் தன் கைவாளைக் கொடுத்து, "அவள் கணவனைக் கொலை செய்துவிட்டு என்னுயிராகிய அவளைக் கொண்டுவரவேண்டும்," என்று உறுதியாகச் சொன்னான். அதற்கு மந்திரி உடன்பட்டான். அக்காலத்தில் சூரியனானவன் தன் கிரணங்களை யெல்லாம் ஒடுக்கிக்கொண்டு "இந்தக் கொடுமையான கொலையை யான் பாரேன்," என்று சொல்பவன்போல மேற்றிசையிற் போய் மறைந்தனன். அத்தருணத்தில், இளமைப்பருவமும் செல்வமும், அறியாமையும், அஞ்ஞானமுமாகிய நான்கையு மடைந்து பேரறிவை யிழந்த அவ்வரசனது பழி பரவினதுபோல உலகமெங்கும் இருள் பரவிற்று.

இவ்வாறு இராவணவுடனே அரசனுடைய ஆக்ஞையின் வழி நடக்கின்ற மந்திரி, மிருந்த ஒலியினையுடைய நகரம் துஞ்சுமளவும் இருந்து பின்பு, அவ்வேதியன் மனைவியாகிய மங்கை நித்திரை செய்யும் வீட்டில் நுழைந்து, குளிர்ச்சி பொருந்திய புட்பசயனத் தின்மீது அவளுக்குப் பக்கத்தில் நித்திரை செய்த அந்தணனது சிகையினையுடைய தலையைத் தடவித் தன் கையிலுள்ள கூர்மை பொருந்திய உடைவாளினால் வெட்டிவிட்டு நீண்ட கூந்தலையுடைய அவ்வனிதையைக் கைப்பற்றினான். அவ்வாறு பிடித்தலும் அவள் துடித்துத் தன் பக்கத்தி லிறந்துகிடக்கும் கணவனைக் கண்டு, அழத் தொடங்கினாள். அப்படி யழவே உடனே மந்திரி அழுகைச்சத்தம் வெளியே புறப்படாதபடி அவளுடைய வாயை மூடி அவளை இழுத் துக்கொண்டுபோய் அரசன் முன்னே விட்டான். அரசன், அவளைப் பார்த்தவுடனே பல சரச வார்த்தைகளைச் சொல்லித் தன்னோடுற வாடும்படி வேண்டினான். அவள், 'அரசரா யிருப்பவர் பிராமணப் பெண்ணைக் கூடுதல் மகா தோஷமாம்,' என்று பல நியாயங்களைக் கூறி மறுத்தனள். அவ்வாறு மறுத்தும் அரசன் கேளாமல் பலாத் காரமாக அவளைத் தழுவினான். அவ்வாறு அவளைத் தழுவும்போது அவள் அழுதனள்; அக்காலத்தில் அவளுடைய நாயகனைக் கொன் றதனால் ஏற்பட்ட பிரமஹத்தி பாவமானது உருவைக் கொண்டு, அப்பெண்ணின் துன்பத்தை நீக்கும்பொருட்டு வந்ததுபோல அவ் வரசனுக் கெதிராக வந்து, அவனையும் மந்திரியையும் பார்த்துப் பல வார்த்தைகளைக் கூறிப் பயமுறுத்தி அவ்விருவரையும் பற்றி வருத் திற்று. அவ்வாறு அஃது அவர்களைத் தொடர்ந்து துன்பஞ்செய்ய வே அவ்விருவரும் அத்துன்பத்தைச் சகிக்காமல் அதனைத் தீர்த்துக் கொள்ளும்பொருட்டு அந்த அவந்திமாநகரத்தை விட்டுப் பல விடங் கட்குச் சென்று, காலோய்ந்து அப்பழி தீரும் வகை கண்டிலாதவர்க ளாய் அதன்மேல், கேதாரமென்னு நகரத்திற் கேகிச் சிவதீர்த்தத் தில் மூழ்கி அவ்விடத்தி லெழுந்தருளிய பரமசிவனைத் தரிசித்து, அப்பாற் சென்று கங்கையின் மூழ்கி விசுவநாதனைத் தரிசித்து, ஸ்ரீ சயிலத்தை வணங்கி, அங்குத் தங்கியிருந்து அப்பாற் சென்று கோதாவிரி, கண்ணவேணி, பினாகினி, பொன்முகரி முதலாகிய நதிகளில் மூழ்கி, ஆங்காங்குள்ள கடவுளைத் தரிசித்தார்கள். அங்ங னம் தரிசித்தும் அப்பழி நீங்காது தொடர்ந்து வருத்திற்று; அதனால் அவர்கள் மேலும் காஞ்சிமாநகரத்தைச் சார்ந்து ஏகாம்பரநாதனையும் காமாக்ஷியம்மையையும் வணங்கி, அதைவிட்டு நீங்கி வழியிலுள்ள பல தலங்களையும் தொழுது, தில்லைக்குப் போய் ஆகாயத்தை அளா

வியகோபுரத்தையுடைய கோவிலுக்குள்ளே பிரவேசித்துச் சபாபதியைக் கண்டு இரண்டு கண்களிலும் நீரருவி சொரிய, எதிராக வீழ்ந்து மனம் உருகினவர்களாகி எழுந்து நின்று அவர் திருவடியை வணங்கி அஞ்சலியஸ்தராய்ப் பிரதக்ஷணஞ் செய்து, வந்த வழியே மீண்டு, மேலான சிவகங்கைக் கரையினிடத்து, எழு கடலையும் உண்டவராகிய அகத்தியமுனிவரைக் கண்டு, அவருடைய இரண்டு திருவடிகளிலும் வீழ்ந்து, அவரை நோக்கி, "மேலான முனிவரே! உம்மை நம்பினோம்; எம்மைக் காக்கவேண்டும்," என்றார்கள்; அப்போது அம்முனிவர், ஞானதிருஷ்டியால் அவர்கள் செய்த பாவங்களை அறிந்து, கிருபை செய்து அவர்களைப் பார்த்து, "நீங்குதலில்லாத பாவத்தா லுழன்று உடல் நடுங்கும் உங்கட்குப் பரமசிவன் கருணை செய்யுங் காலம் சமீபித்திருக்கின்றது. அதனால் தேவதேவன் திருச்சிற்றம்பலத்தில் நடனஞ் செய்வதையும் தரிசித்து என்னையும் கண்டீர்கள்; நீங்கள் செய்த பாவத்தை நான் தெரிந்துகொண்டேனாயினும் அதனை விவரமாக உங்கள் வாக்கினாலும் சொல்லுங்கள்," என்றுரைத்தார்.

இப்படி அவர் சொன்ன மாத்திரத்தில், அரசன் அவரை வணங்கி, பிராமணப்பெண்ணின் சேர்க்கை விஷயத்தில், தான நடத்திய காரியங்களை யெல்லாம் கூறினான். அதைக் கேட்டவுடனே அகத்தியர், "நீங்கள் அஞ்சவேண்டாம்; முன்னாளில் பரமசிவன் இமயபர்வதமுகட்டின்கண்ணிருந்து, மிகவும் மகிமை பொருந்தியதென்று எனக்கு உபதேசித்த விருத்தகிரிக்கு வடபாலில் உயர்ந்த காட்சியினையுடைய கோபருப்பதமென்னும் ஒரு நகரமுண்டு; அந்நகரத்தில் ஆதிசத்தீசனென்னும் இலிங்கமூர்த்தி யுண்டு; அதற்குத் தென்புறத்தில் நந்திதேவனால் உண்டாக்கப்பட்ட புண்ணிய தீர்த்தமும் உண்டு; அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கியதனால் வெற்றி பொருந்திய வயிரவதேவன் தன்னுடைய பிரமஹத்தியைத் தீர்த்துக்கொண்டான்; ஆதலின், அந்தலத்தில் நீங்கள் சென்று அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கி ஆதிசத்தீசனைத் தரிசித்து வணங்கினால் இப்பாவம் தீரும்; இவ்வாறே நீங்கள் செய்து பாவத்தை நீக்கிகொண்டு அவந்திமாநகரஞ் சென்று வாழ்ந்திருப்பீராக," என்று சொன்னார்.

அதன்மேல் அவ்வரசனும், மந்திரியும் அம்முனிவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, மகிழ்ச்சியுடனே சென்று மணிமுத்தாநதியில் மூழ்கி விருத்தகிரிநாதனைத் தரிசித்து வணங்கி அப்பாற் புறப்பட்டு, அவ்வகத்தியர் உரைத்த கோபர்வதமென்னும் திருத்தலம் வழியிற்

ரென்று அதனைத் தொழுது விரைவாகச் சென்றார்கள். அவ்வாறு சென்று அத்தலத்தின் சமீபத்தில்நெருங்கியவுடனே அவர்களைத்தொடர்ந்த பெரும் பழியானது கால் தளர்ந்து அயர்ந்து பின்னின்றது. அதனைக் கண்டவுடனே அவ்விருவரும் களிப்பினால் பலகால் நடனஞ்செய்து பாடி மகிழ்ந்தவர்களாகி, அந்நகரத்தின் வளப்பங்களை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டே போய் அந்நகரத்திற் புகுந்து ஆலயத்துட்சென்று இடபதீர்த்தமாகிய ஆகாயகங்கையைக் கண்டு வணங்கி அத்தீர்த்தத்தின் படித்துறையி லிறங்கித் தாம் அறிந்த சங்கற்ப விதி முறையாக அதில் மூழ்கித் தம்மைவிட்டு நீங்காத கொடிய பழியை நீக்கி, மனத்திற் குற்றமற்றவராகி, ஆதிசத்தீசுரனையும், அக்கடவுளை விட்டு நீங்காத பெரியநாயகியம்மையையும் தரிசித்து வணங்கி, "தேவதேவனே! நிராமயனே! மூவராகியும் இருவராகியும் ஒருவனாகியும் நின்றவனே! பாவிகள் உள்ளத்திற் சேராத முதல்வனாகிய எமது பரமனே சரணம்! பன்னகாபரணனே! திரிநேத்திரத்தை யுடையவனே! வேதத்தை யொத்த விபூதி தரித்த திருமேனியனே! வேதமாகிய பாதச் சிலம்புடையவனே சரணம்! கங்காதரனே! திரிபுராந்தகனனே! வெள்ளிய கைலையங்கிரிக்கு நாதனே! சந்திரசேகரனே! விடகண்டத்தை யுடையவனே! எமக் கிறையவனே சரணம்! மாதர் மோகவலைக் குட்பட்டு மிருந்த பாவத்தைத் தேடி அதனால் வருந்திய எம்முடைய துன்பத்தை நீக்கிய ஐயனே சரணம்," என்று துதித்தார்கள். அவ்வாறு வணங்கித் துதித்தவுடனே பரமசிவன், அத்துதிக் கிரங்கி, அரசனை நோக்கி, "சந்திரசேனா! உனக்கும் மந்திரிக்குமுள்ள கொடும்பழி தொலைந்தது," என்று சொல்லி அவர்களுக்கு அனுக்கிரகம் புரிந்தனர். அவ்வாறு ஈசான் புரியவே அவ்விருவரும் இரண்டு கரங்களையும் குவித்துச் சிரசின்மேலேற்றி அந்த ஈசுரனை வணங்கி, அன்னக் கூட்டங்கள் பரவிய பெரிய கழனிகளையுடைய அவந்திமாநகரத்தை யடைந்து அரசியலையும் அமைச்சியலையும் தருமத்தோடு நடத்தி நாள் கழித்துப் பின்பு, முன் இடபதீர்த்தமாகிய ஆகாயகங்கையில் மூழ்கின புண்ணியத்தால் தேவவிமானமீதேறி கைலாய மடைந்து முத்தி யெய்தினர். (௧௦௨)

கோபர்வதத்தின் பெருமை.

"ஊருடன் கூடிவாழ்"

(இ-ள்.) 'நீ ஊராருடனே பகை கொள்ளாமல் உறவாகப் பொருந்தி வாழக்கடவாய்,' என்பதாம்.

103. ஊருடன் கூடி வாழுமந் தணர்க
ளொன்றருக் கியமது கொடுக்குஞ்
சூரிய னுதயாஸ் தமனமாம் வரையுஞ்
சுடர்தரு மேருமா மலையும்
பாரினி லுயர்ந்த விமயமால் வரையும்
பணிந்திடச் சிறந்துவீற் றிருக்கும்
ஆர்தரு கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்) ('ஊருடன் கூடிவாழ்,' என்று ஒளவை கூறிய நீதிப்படி எவரும் தாமிருக்கும் ஊராருடனே பகைகொள்ளாமல் உறவுகொண்டு வாழவேண்டும்; அங்ஙனம் வாழின் மிக்க சுகமுண்டாம்; இதைவிட்டு ஊராருடனே பகைகொள்ளின் தம்முடைய குடும்பமே அடியோடு கெடும்; 'ஊருடன் பகைக்கின் வேருடன் கெடும்,' என்பதனாலும் இஃதுணரப்படும்; ஆதலின், இந்நீதிககிணங்க,) ஊருடன் - ஊரிலிருக்கும் மனிதர்களுடனே, கூடி - பகையின்றி உறவாகப்பொருந்தி, வாழும் - வாழ்கின்ற, அந்தணர்கள் - வேதியர்கள், ஒன்று - பொருந்துகின்ற, அருக்கியமது - மந்திர நீரிறைத்தலாகிய அருக்கியத்தை, கொடுக்கும் - கொடுக்கத்தக்க பெருமைவாய்ந்த, சூரியன் - ஆதித்தன், உதயாஸ்தமனமாம் - உதயமும் அஸ்தமயமுமாகின்ற, வரையும் - உதயகிரியும் அஸ்தகிரியுமாகிய மலைகளும், சுடர் தரு - ஒளிசெய்கின்ற, மேருமாமலையும் - சிறந்தமேருகிரியும், பாரினில் - இந்தப் பூவுலகில், உயர்ந்த - உயர்ச்சிபெற்ற, இமயமால் வரையும்-பெரிய இமயமலையும், பணிந்திட-வணங்கும்படி, சிறந்து-சிறப்புற்று, வீற்றிருக்கும் - தங்கியிருப்பதும், ஆர் தரு - வெள்ளம் நிறைகின்ற, கங்கை - ஆகாயகங்கையை யுடையதுமாகிய, கோகிரி-கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (நானும் அம்மலைகளைப் போலவே கோபர்வதத்தைப் பணிந்தேன் ஆதலின், என்னை ஆட்கொண்டருள்வாய்.)

(வி-ரை.) 'ஊருடன் கூடிவாழ்,' என்று ஒளவைகூறிய நீதிக்கிணங்க, ஊருடன் பகையின்றிக் கூடி வாழ்வாராகிய அந்தணர்கள் அருக்கியங் கொடுக்கும் மகிமைவாய்ந்த சூரியன் உதயமாகின்ற உதயகிரியும், அஸ்தமனமாகின்ற அஸ்தகிரியும், மேருகிரியும், இமயமலையும் பணியும்படி சிறப்புற்று விளங்கும் ஆகாயகங்கை பொருந்திய கோபர்வதத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற ஆதிசத்தீசநாதனே!

நாளும் அம் மலைகளைப்போலவே கோப[illegible]தைச் சிறப்புடைய தாகக் கருதிப் பணிந்தேனாதலின், என்னை நீ ஆட்கொண்டருள்வாய் என்பது இதன் கருத்து. (௧௦௩)

கங்காதீர்த்தத்தின் பெருமை.

"வெட்டெனப் பேசேல்."

(இ-ள்.) '*நீ கத்தி வெட்டைப்போல் கடினமாகப் பேசாதே,*' என்பதாம்.

104. வெட்டெனப் பேசார் பழவினை யகற்றும்
விதிவழி மூழ்கிடப் பவத்தைக்
கட்டறுத் தவர்க்கு வீட்டினை யகங்கைக்
கனியெனக் காட்டிடு மென்று
லெட்டுத் திக்கினுநின் றமரர்கள் பரவு
மிந்நதிப் பெருமையா ருரைப்பார்
அட்டிலார் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) அட்டில் ஆர் - (அன்னதானஞ் செய்தற் குபயோக மான) மடைப்பள்ளிகள் கரையோரத்தில் பொருந்தியிருக்கின்ற சிறப்பினையுடைய, கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! (உலகத்தில் எவரும் எவரிடத்தும் கத்திவெட்டைப்போல கடினமாகப் பேசாமல் இனி மையாகப் பேசவேண்டும்; அதனால் பலருறவும் ஏற்பட்டு நன்மை யுண்டாம்; அங்ஙனமின்றிக் கடினமாகப் பேசினால் எவரும் பகை யாக அதனால் மிக்க கெடுதியுண்டாம்; இதுபற்றியே ஔவையாரும், 'வெட்டெனப் பேசேல்,' என்று கூறினார். ஆதலின், (நூர் நீதிக்கிணங்க) 'வெட்டென - கத்தி வெட்டைப்போல, பேசார் - கடினமாகப் பேசாத சாதுக்கள், பழவினை-முற்பிறப்பிற் செய்த பாவங்களை, அகற் றும் - நீக்குகின்ற, விதிவழி - முறைமைப்படி, அமரர்கள் - தேவர் கள், எட்டுத்திக்கினும் நின்று-அஷ்டதிசைகளிலும் பொருந்தி நிலை பெற்று, பரவும் - துதிக்கின்ற, இந்நதி - இந்த ஆகாயகங்கையிலே, மூழ்கிட - குளிக்க, பவத்தை - அவர்களுடைய பாவத்தை, கட்டறு த்து - பிணிப்பு நீக்கி யகலும்படி செய்து, அவர்க்கு - அவர்களுக்கு, வீட்டினை - மோக்ஷவீட்டை, அகங்கைக்கனி என - உள்ளங்கை

நெல்லிக்கனிபோல,[illegible]டும் என்றால் - இது காட்டுமென்று பெரியோர்கள் சொல்[illegible]களானால், பெருமை-இதன் பெருமையை, யார் உரைப்பார்-எவர் அளவிட்டுச் சொல்லவல்லார்? (இதன் மகிமை அளவிடக்கூடாததாம்; ஆதலின், யானும் இத்தகைய கங்கையில் மூழ்கி என் பாவத்தைப் போக்கி நின்னருள் பெற்று முத்தியடைவேன்.)

(வி - ரை.) ஆதிசத்தீச நாயகனே! 'வெட்டெனப் பேசேல்,' என்று ஔவை கூறிய நீதிக்கிணங்க, கத்திவெட்டைப்போல கடினமாகப் பேசாத வியல்பையுடைய சாதுக்கள், அமரர்கள் பரவும் இந் நதியில் முறைப்படி மூழ்கிட இது அவர்களுடைய பாவத்தைப் போக்கி முத்தியைக் காட்டுமேயானால் இதன் பெருமையை அளவிட்டுரைக்க வல்லவரியாவர்? இதன் மகிமை எவராலும் அளவிடக் கூடாததாம்; ஆதலின், இதில் மூழ்கி யானும் பாவத்தை நீக்கி நின்னருளால் முத்தி யுடைவேனென்பது இதன் கருத்து. (க௦௪)

ஆதிசத்தீசர், பெரியநாயகி இவர்கள் பெருமை.

“வேண்டி வினைசெயேல்.”

(இ - ள்.) 'நீ பிறர் பொருளைக் கவர விரும்பி அதற்குரிய ட்ட காரியங்களைச் செய்யாதே,' என்பதாம்.

105· வேண்டி வினைசெய் யாதவர் போற்றும்
விமலிநற் பெரியநா யகியும்
ஆண்டவ னாதி சத்திநா தனையு
மகத்தினி னினைத்திடில் வினைகள்
தூண்டிய தீபச் சுடர்முன மிருள்போந்
தொன்மைபோ லகன்றிடு மென்பர்
ஆண்டியார் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ-ள்.) ஆண்டி ஆர் - சிவபக்தர்களாகிய பண்டாரங்கள் சூழ்ந்திருக்கின்ற, கங்கை - ஆகாயகங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்தில், மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே- ஆதிசத்தீசனென்னும் கடவுளே! (உலகத்தில் எவரும் பிறர்பொருளைக் கவர விரும்பி அதற்குரிய கெட்டகருமங்களைச் செய்யலாகாது; அங்ஙனம் செய்யின் மீளாநரகிற் காளாவர்; இதுபற்றியே ஔவை

யும், 'வேண்டி வினைசெயல்,' என்று [illegible] ஆதலின், இந்நீதியை அனுசரித்து) வேண்டி - பிறர் [illegible]ளைக் கவர விரும்பி, வினை - அதற்குரிய கெட்டகாரியங்களை, செய்யாதவர்-புரியாதவர்களாகிய விவேகிகளே, போற்றும் - துதிக்கத்தக்க, விமலி-மாசற்றவளாகிய, நல் - நல்ல தன்மையையுடைய, பெரிய நாயகியும் - பெரிய நாயகி அம்மையையும், ஆண்டவன் - அடியார்களை ஆட்கொண்டவனாகிய, ஆதிசத்தீச நாதனையும் - ஆதிசத்தீசனாகிய நின்னையும், அகத்தினில் - மனதில், நினைத்திடில் - தியானித்தால், வினைகள் - பழவினைகளெல்லாம், தூண்டிய - தூண்டிவிட்ட, தீபச் சுடர்முனம் - தீபவொளியின் முன்னே, இருள் போம் - இருட்டு நீங்குகின்ற, தொன்மைபோல் - பழமையான வழக்கத்தைப்போல, அகன்றிடும் என்பர் - நீங்கிடுமென்று பெரியோர் கூறுவர். (ஆதலின், நானும் நின்னைத் தியானித்து என்னுடைய பாவத்தைப் போக்கிக்கொள்வேன்.)

(வி - ரை.) ஆதிசத்தீச நாயகனே! 'வேண்டி வினைசெயேல்,' என்று ஔவை கூறிய நீதிப்படி பிறர் பொருளைக் கவரவேண்டிக் கெட்ட கருமங்களைச் செய்யாதவர்களாகிய பெரியோர் போற்றுகின்ற பெரியநாயகி அம்மையையும் நின்னையும் நினைத்தால் பழவினைகளெல்லாம் தீபச்சுடர் முன் இருள் நீங்குவதுபோல நீங்குமென்று பெரியோர் கூறுவர்; ஆதலின், யானும் நின்னைத் தியானித்து என் பாவங்களைப் போக்கிக்கொள்வேன் என்பது இதன் கருத்து. (௧0௫)

இதுவுமது.

"வைகறைத் துயிலெழு."

(இ - ள்.) 'நீ அதிகாலையிலேயே நித்திரையைவிட் டெழுந்திரு,' என்பதாம்.

106. வைகறை வேளைத் துயிலொழிந் தந்த
வானதி முழ்கியை யனையும்
செய்யவா யுமையுந் தரிசனை செய்தோர்
சிவகண நாதரா குவார்கள்
மெய்யிது பொய்யென் றுரைத்தவர் நரக
வேதனை யாலழிந் திடுவர்

ஐயநற் க[illegible]ாகிரி மேவு
மாதி[illegible]சநா யகனே.

(இ - ள்.) ஐய - அழகிய, நல் - நல்ல, கங்கை - ஆகாயகங்கை யென்னும் தீர்த்தம் பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்தீச நாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் பெருமானே! (உலகத்தில் மானிடர் அதிகாலையில் நித்திரை தெளிந்தெழுந்து காலைக்கடனை முடித்துக்கொண்டு இலௌகிக தருமங்களிற் பிரவேசிக்கவேண்டும்; அவ்வாறு செய்வோரிடத்தில் இலக்குமி வாசஞ் செய்வாள்; அங்ஙனமின்றிச் சூரியன் உதயமாகியும் பிசாசுபோல் நெடுநேரம் வரை தூங்கினால் அவ்வாறு தூங்குவோரை விட்டு மூதேவி எப்பொழுதும் நீங்கமாட்டாள்; அவர் தேகத்தில் எல்லாப் பிணிகளும் வந்தடையும்; அவரிடம் வறுமை நீங்காது குடிகொள்ளும்; இதுபற்றியே ஔவையாரும், 'வைகறைத் துயிலெழு,' என்று கூறினர். ஆதலின், இந்நீதியை யனுசரித்து) வைகறை வேளை - அதிகாலைநேரத்திலேயே, துயில் ஒழிந்து - நித்திரையை விட்டு நீங்கி, அந்த வானதி - அந்தச் சிறந்த தீர்த்தமாகிய ஆகாயகங்கையிலே, மூழ்கி - குளித்து, ஐயனையும் - எல்லா வுயிர்கட்குந் தந்தையாகிய நின்னையும், செய்ய வாய் - சிவந்த வாயையுடைய, உமையும் - பெரியநாயகி யென்னும் பெயரைக் கொண்ட உமாதேவியையும், தரிசனை செய்தோர் - தரிசித்து வணங்கியவர்கள், சிவகணநாதர் ஆகுவர் - சிவகணங்களுக்குத் தலைவராவார்; மெய் இது - இது சத்தியமாம்; பொய் என்று உரைத்தவர் - இதனை அசத்தியமென்று கூறினவர், நரக வேதனையால் - நரகத்தில் வீழ்ந்து அதன் துன்பத்தாலே, அழிந்திடுவர் - நாசமாவர். (ஆதலால், நானும் நின்னையும் உமையையும் தரிசித்து நற்பதவி பெற்றுக்கொள்வேன்.)

(வி - ரை.) ஆதிசத்தீச நாயகனே! 'வைகறைத் துயிலெழு,' என்று ஔவை கூறிய நீதிப்படி அதிகாலையிலேயே நித்திரையை விட்டெழுந்து ஆகாயகங்கையில் மூழ்கி நின்னையும் உமாதேவியையும் தரிசிப்பார் சிவகணநாதராவார்; இதனைப் பொய்யென்று கூறுவோர் நரகவாதனையா லழிவர்; ஆதலின், யானும் இம்முறைப்படி நின்னைப் [illegible] பெறுவேன் என்பது இதன் கருத்து. ()

கோகிரியின் வீ

"ஒன்னாரைத் தேறேல."

(இ - ள்.) 'நீ, உட்பகை வைத்து வெளிக்கு நேயரைப்போல் நடிக்கின்ற பகைவரை நட்பினரென்று தெளிவு கொள்ளாதே,' என்பதாம்.

107. ஒன்னாரைச் சேரார் தம்மையு மறிவா
ருயர்தவ மகிமையு மடைவார்
எந்நாளு மிந்தத் தலமுறு வார்க
ளெய்திடார்க் கிலைகதி யெனவே
முன்னமே சத்தி பூசைசெய் கால
மொழிந்தனை வரமது மறவேன்
அன்னமார் கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் தீசநா யகனே.

(இ - ள்.) அன்னம் ஆர் - அன்னங்கள் பொருந்தி வாழ்கின்ற, கங்கை - ஆகாய கங்கையையுடைய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும் - எழுந்தருளிய, ஆதிசத்தீசநாயகனே - ஆதிசத்தீசனென்னும் நாதனே! இந்தத் தலம் உறுவார்கள் - இந்தக் கோபர்வதமென்னுந் தலத்திலே வந்து சேர்பவர், (எத்தகையராயினும்) எந்நாளும் - எந்நாளிலும், (உட்பகை வைத்து வெளிக்கு நேயரைப்போல நடிக்கின்ற பகைவரை நேயரென்று தெளிந்து அவருடனே சேர்தல் எப்பொழுதும் தீங்கு பயக்குமாதலால், 'ஒன்னாரைத் தேறேல்,' என்னும் நீதிப்படி) ஒன்னாரை - உட்பகை வைத்து வெளிக்கு நேயர்போல நடிக்கும் பகைவரை, சேரார் - நல்லவரென்று தெளிந்து அவரோடு கூடமாட்டார்கள்; தம்மையும் அறிவார் - தத்துவ விசாரணை செய்து தம்முடைய உண்மை நிலையையும் உணர்ந்துகொள்வார்கள்; உயர்-மேன்மையாகிய, தவ மகிமையும் அடைவார்-தவத்தைச் செய்து அதனால் வரும் மேன்மையையும் பெறுவர்; எய்திடார்க்கு - இத்தலத்தை அடையாதவர்க்கு, கதி இல்லை - நற்கதி கிடையாது, என - என்று, முன்னமே-முந்தியே, சத்தி-உமாதேவி, பூசை செய் காலம்-பதரிகவனத்திருந்து பூசனை புரிந்தகாலத்தில், வரம் - வரத்தை,

மொழிந்தனை-நீ [redacted]னாலேயே இத்தலத்தின் மகிமை நன்றாக விளங்கிற்று ஆதலால் அது - அந்த வார்த்தையை, மறவேன் - நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். (அத்தலத்தைச் சார்ந்து ஆகாய கங்கையில் மூழ்கி நின்னைத் தரிசித்து நற்கதி யடைவேன்.)

(வி-ரை.) ஆதிசத்திச நாதனே! இந்தக் கோபர்வதமென்னும் தலத்தைச் சார்பவர், ஏத்தகையராயினும், 'ஒன்றைத் தேறேல்,' என்று ஔவை கூறிய நீதிப்படி உட்பகையுள்ள விரோதிகளைச் சேரமாட்டார்கள்; தத்துவ விசாரணை செய்து தம்முடைய நிலைமையை உணர்வார்கள்; தவமகிமை பெறுவார்; இத்தலத்தைச் சாராதவர்கள் நற்கதி யடையார் என்று நீ முந்தி உமைக்குக் கூறினை; அதனால் கோபர்வத மென்னுந் தலத்தின் மகிமை விளங்கிற்று; ஆதலின், அதை மறவாமல் யான் அத்தலத்தைச் சார்ந்து நின்னை வணங்கி நற்கதி யடைவேன் என்பது இதன் கருத்து. (௧0௭)

இதுவுமது.

"ஓதுவது வேதம்."

(இ - ள்.) 'நீ ஓதத்தகுவது வேதமேயாம்,' என்பதாம்.

108. ஓதுதல் வேத மெனுமொழி தவறு
துறுபரி பூரண ரோடு
மாதவ வேத பராயணர் தாமு
மகிழ்வொடு மித்தல மருவி
மாதுமை யுடனம் முகனைப்பூ சித்து
வான்கதி யடைந்தது திறமா
மாதர கங்கை கோகிரி மேவு
மாதிசத் திசநா யகனே.

(இ - ள்.) ஆதரம் - அன்பையுடைய, கங்கை - ஆகாயகங்கை பொருந்திய, கோகிரி - கோபர்வதத்திலே, மேவும்-எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆதிசத்திச நாயகனே - ஆதிசத்திசனென்னும் கடவுளே (உலகத்தில் வேதப்பொருளே எல்லா நன்மையுந் தரக்கூடியதாதலால், எவரும் ஓதத்தகுவது வேதமேயாம்; இதுபற்றியே ஔவை

யாரும், 'ஓதுவது வேதம்,' என்று கூ[illegible]தலின்,) ஓதுதல் - படிப்பது, வேதம் - வேதமே, என்னும் - என்று ஔவையார் கூறும், மொழி தவறாது - நீதிவாக்கியத்தை விட்டு நீங்காமல், உறு - வேத மோதுதலாகிய அவ்வழியிலே பொருந்துகின்ற, பரிபூரணரோடு - இருபாபரிபூரணருடனே, மா - சிறந்த, தவம் - தவத்தினையுடைய, வேதபராயணர்தாமும் - வேதபாராயணரும், மகிழ்வொடு - சந்தோஷத்துடனே, இத்தலம் மருவி - இந்தத் தலத்தைச் சார்ந்து, மாது - தெய்வமாதர்களுக்குட் சிறந்த பெண்மணியாகிய, உமையுடன் - உமா தேவியுடனே, ஐம்முகனை - ஐம்முகனாகிய நின்னை, பூசித்து-பூசனை செய்து வணங்கி, வான் - சிறந்த, கதி - மோக்ஷகதியை, அடைந்தது - சார்ந்தது, திறமாம் - நிச்சயமாம். (ஆதலின், யானும் அவ்வாறே நின்னைப் பூசித்து நற்கதி யடைவேன்.)

(வி - ரை.) ஆதிசத்திநாயகனே! 'ஓதுவது வேதம்,' என்று ஔவை கூறிய நீதிப்படி வேத மோதுகின்ற இருபாபரிபூரணரும், வேதபாராயணரும் இத்தலத்திற் சார்ந்து உமாதேவியையும் நின்னையும் பூசித்து மோக்ஷத்தை யடைந்தது நிச்சயமாதலால், யானும் அவ்வாறே செய்து நற்கதி பெறுவேன் என்பது இதன் கருத்து. (கo அ)

ஆக்கியோன் பெயர்.

109. ஔவையா ருரைத்த நீதிச்சொன் னூற்றெட்
டதனையோ ரறுபத்து மூவர்
செவ்வையார் பெரிய புராணமாக் கதையைச்
சேர்த்துக்கோ பருப்பத மாலை
யெவ்வமார் பிறவி யொழிந்திட வுலக
ரிசைத்தனன் பழனிநன் கருளுஞ்
செவ்விசே ராறு முகனெனுங் கல்வித்
திறனுறு மரியபா வலனே.

(இ - ள்.) ஔவையார் - மூதாட்டியாராகிய ஔவை, உரைத்த - கூறிய, நீதிச் சொல் - ஆத்திசூடி யென்னும் நூலிற் பொருந்திய நீதிவாக்கியங்கள், நூற்றெட்டதனை - நூற்றெட்டையும், ஓர் - ஒப்

பற்ற, அறுபத்து[redacted]வனடியார்களாகிய அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களது, செ[redacted] ஆர் - நேர்மை பொருந்திய, மா - சிறந்த, பெரியபுராண கதையை-பெரியபுராண சரித்திரங்களையும், சேர்த்து-கூட்டி, கோபருப்பதமாலை - கோபர்வதமாலை யென்னும் இந்நூலை, (பக்தியுடனே படித்து) உலகர் - உலகத்தி லுள்ளவர்கள், எவ்வம் ஆர் - துன்பம் பொருந்திய, பிறவி ஒழிந்திட - பிறவிநோய் நீங்கும் பொருட்டு, பழனி - பழனிபூபதி யென்பான், நன்கு அருளும் - நன்றாகப் பெற்றருளிய, செவ்வி சேர் - அழகு பொருந்திய, ஆறுமுகன் என்னும்-ஆறுமுகன் என்கின்ற, கல்வித் திறல் உறும் கல்வி வல்லமை பொருந்திய, அரிய பாவலன் - அருமையாகிய பாவில் வல்லவன், இசைத்தனன் - கூறினன்.

(வி - ரை.) பழனிபூபதி யருளிய ஆறுமுகனென்னும் பாவலன், ஔவையா ருரைத்த ஆத்திசூடி நீதிவாக்கியச் சொற்கள் நூற்றெட்டினையும், அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் சரித்திரங்களையும் சேர்த்து, கோபருப்பதமாலையென்னும் இந்நூலை, உலகத்தி லுள்ளார் படித்துப் பிறவித்துன்ப நீங்கி உய்யும்பொருட்டு இயற்றினன் என்பது இதன் பொருள். (௧0௧)

ஆத்திசூடிப்புராண மென்னும்
கோபர்வதமாலை மூலமும் உரையும்
முற்றுப்பெற்றன.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியபுராண வரலாறு.

இது சிவனடியவர் மகாத்மியஞ் சொன்ன நூல். இதனை இரண்டு காண்டம் பத்துச் சருக்கம் கொண்ட விருத்தச் செய்யுட்களால் சேக்கிழார் சுவாமிகள் விரித்தருளிச் செய்தனர். இது ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருத்தொண்டத்தொகையை முதனூலாகவும், நம்பியாண்டார் நம்பிஅருளிச் செய்த திரு அந்தாதியை வழிநூலாகவும் கொண்டது.

பெரியபுராண நூலாசிரியராகிய சேக்கிழார் வரலாறு.

இவர் தொண்டைமண்டலத்துக் குன்றத்தூரில் சேக்கிழார் குடியென்னும் சைவவேளாளர் குடியிற் குன்றத்தூர் கிழாருக்குப் புத்திரராய் அவதரித்துக் கல்வி கேள்விகளில் வல்லவராய் இருந்தனர். ஒருநாள் இவர் தந்தையைச் சோழன், 'உலகப் பொருள்களுள் எது பெரிது?' என்று வினவ, குன்றத்தூர்கிழார் விடைதர மயங்கி வீடு வந்து கவலையுடன் இருக்கச் சேக்கிழார் கண்டு நடந்ததை வினவி, "காலத்தினாற் செய்த நன்றி சிறிதெனினும், ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது" என்னும் திருக்குறளை எழுதித் தரப் பெற்றுச் சோழனுக்குக் காட்டினர். சோழன் அதிக களிப்படைந்து சேக்கிழாரை வருவித்துத் தனது சமஸ்தான வித்வானும் மந்திரியும் ஆக்கினன். சேக்கிழார், சோழனிடம் இருக்கையில், சோழன் சைநூலாகிய சீவகசிந்தாமணியைக் கேட்டுக் களிப்புடன் இருக்கையில், இவர் வெறுப்புடனிருக்கக் கண்டனன். இவர் வெறுப்புடனிருக்கக் கண்ட சோழன் அவ்வகை யிருப்பதற்குக் காரணம் வினவ, சேக்கிழார், 'சிந்தாமணி பொய்க்கதை, மெய்க்கதை கேட்க வேண்டும்,' என்றனர். அரசன், 'அக்கதை யாது?' என, சேக்கிழார், 'அது திருத்தொண்டர் புராணம்,' என்றனர். ஆயின், 'கூறுக,'

என, 'அதைக் கேட[illegible]ல சபமுகூர்த்தம் ஏற்படுத்துக,' என, அரசனிடம் விடைபெற்றுச் சிதம்பரஞ் சென்று, நடராஜமூர்த்தியைத் தரிசித்து நிற்கையில், அசரீரி "உலகெலாம்," என முதலெடுத்துத் தர, அதனையே முதலாகக் கொண்டு (௪௨௮௬) செய்யுட்களால், திருத்தொண்டத்தொகையை முதனூலாகவும், பொல்லாப்பிள்ளையார் இயற்றிய நம்பியாண்டார் நம்பிகள் அருளிய கலித்துறையந்தாதியை வழிநூலாகவும் கொண்டு திருத்தொண்டர் புராணத்தைப் பாடி முடித்துச் சோழனுக்கு அறிவித்து, ஒருவருஷம் திருச்சந்நிதானத்திலிருந்து அரங்கேற்றினவர். இவரைச் சோழன், யானைமீதிருத்தி, தான் பின்னிருந்து கவரி வீசிச் சென்றனன். இவர்க்குச் சோழன் தன் பெயரையே பட்டமாகக் கொடுத்தனன். அதனால் இவர்க்கு உத்தமச்சோழப் பல்லவராயர் என ஒரு பெயருண்டு. அரசனுக்கும் இதுவே பெயராய் இருக்கலாம். இவருக்குச் சேவையர் காவலர் எனவும், அருண்மொழித்தேவர் எனவும், தொண்டர்சீர் பரவுவல்லார் எனவும் பெயர். இவருக்குப் பாலறாவாயர் என்று ஒரு சகோதரர் இருந்தனர். இவர் தமது குன்றத்தூரில் மடவளாகம் ஏற்படுத்திச் சோழநாட்டில் உள்ள திருநாகேச்சுரம்போல் திருத்தலம் உண்டாக்கிச் சிவகதி பெற்றவர்.
